

CLIVE CUSSLER

ZÁPLAVA

REKVIEM ZA PRINCEZNU

10. prosinec 1948 V neznámých vodách

Vlny zesílily a s každým poryvem větru to bylo horší a horší. Klidné počasí onoho rána se do pozdního večera proměnilo jako laskavý doktor Jekyll v krutého pana Hyde. Bílé čepičky na hřbetech vzdouvajících se vln se tříštily a vytvářely neproniknutelnou clonu vodní pěny. Zdivočelé moře a černá mračna se spojily v náporu prudké sněhové bouře. Nedalo se už rozpoznat, kam až sahá voda a kde začíná obloha. Turistická loď *Princezna Ju-wan* se namáhavě prodírala vlnami, které se před ní pokaždé vztyčily jako hory a vzápětí se hned převalily přes ni; mužstvo na palubě však dosud netušilo, že už jen minuty je dělí od neodvratné zkázy.

Vichřice, které se hnaly současně od severovýchodu i severozápadu, rozbouřily hladinu a divokými vodními proudy dotíraly na loď z obou stran. Rychlost větru zakrátko překročila sto mil za hodinu a hřebeny vln se vzpínaly do výše víc než deset metrů. *Princezna Ju-wan* neměla kam uniknout ze sevření vodních vírů. Její příď se vzpínala a znovu se nořila do vln, jež se valily po otevřených palubách dozadu a hned zas vpřed, když se zád' zdvihla nad hladinu a dvojice lodních šroubů divoce zabírala naprázdno. Pod nárazy ze všech stran se stočila o třicet stupňů a zábradlí podél vyhlídkové paluby na pravoboku zmizelo v divokých proudech. Pomalu, příliš pomalu se líně srovnala a znovu se ponořila do nejhroznější bouře posledních let.

Druhý důstojník Li Po, který držel hlídku, byl promrzlý a v oslepující sněhové bouři beztak nebyl schopen cokoli spatřit. Ponořil se zpět do kormidelny a přirazil za sebou dveře. Za celá ta léta, po která se plavil Jihočínským mořem, dosud nikdy nespátřil sních vířící uprostřed divoké bouře. Připadalo mu, že od bohů to není spravedlivé vrhnout *Princeznu* doprostřed tak zničujících větrů poté, co obeplula polovinu světa a do cíle plavby a do přístavu jí zbývalo už stěží dvě stě mil. Za posledních šestnáct hodin ale neurazila víc než asi čtyřicet mil.

S výjimkou kapitána Leigha Hunta a hlavního technika dole ve strojovně tvořili veškerou posádku nacionalističtí Číňané. Hunt sám byl stará prosolená treska a měl za sebou dvanáct let služby v britském Královském námořnictvu a dalších osmnáct roků jako důstojník na lodích tří různých námořních společností, z toho patnáct jako kapitán. Když byl ještě chlapec, vyjížděl s otcem na rybářské výpravy do vod u Bridlingtonu, malého městečka na východním pobřeží Anglie, a potom se dal najmout jako obyčejný lodník na nákladní loď plující do Jižní Afriky. Byl to hubený chlapík s prošeďivělými vlasy a se smutným, nepřítomným pohledem, jenž odhaloval jeho hlubokou nedůvěru ve schopnost lodi prokousat se touhle bouří.

Před dvěma dny ho jeden člen posádky upozornil na prasklinu, která se táhla po vnější straně trupu na pravoboku, od jediného lodního komínu směrem k zádí. Ted', když jeho loď čelila tak nečekaným obtížím, dal by rád celý svůj měsíční plat za to, aby si mohl tu prasklinu lépe prohlédnout. Jen neochotně odložil takovou myšlenku stranou. Pokoušet se o inspekci ve větru, co se řítí rychlostí přes sto mil, a na rozbouřených vodách valících se přes palubu by znamenalo sebevraždu. Cítil však v kostech, že *Princezna* se ocitla ve smrtelném nebezpečí, a smířoval se s faktem, že její osud už se mu vymkl z rukou.

Hunt nevidomě zíral na sněhovou oponu, která zasypávala okna kormidelny, a aniž by se otočil, oslovil druhého důstojníka. „S námrazou je to hodně špatné, pane Li?“

„Stále rychle narůstá, kapitáne.“

„A myslíte, že nám hrozí překocení?“

Li Po pomalu zakroutil hlavou. „Zatím ne, pane, ale ráno by zátěž na nástavbě a na palubách už mohla být nebezpečná a mohlo by hrozit přetížení.“

Hunt se na chvíli zamyslel a potom se obrátil ke kormidelníkovi. „Udržujte kurz, pane Čangu. A snažte se držet příď proti větru a proti vlnám.“

„Ano, pane,“ odpověděl čínský kormidelník, který tu stál s nohama široce rozkročenýma a rukama pevně svíral mosazné kormidelní kolo.

Hunt se v myšlenkách znovu vrátil k prasklině v lodním trupu. Už si nevzpomínal, kdy *Princezna* naposled prošla řádnou lodní inspekci v suchém doku. Bylo až s podivem, že si posádka vůbec nestěžovala na prosakování vody, silně zrezivělé železné pláty, na uvolněné a chybějící nýty. Jako by všichni ignorovali postupující korozi a věčně spuštěné odčerpávací pumpy, jež během celé cesty jen s námahou odváděly z lodi prosakující vodu. Pokud však měla *Princezna* nějakou Achillovu patu, pak to byl její unavený a opotřebovaný trup. Loď, která brázdí oceány, se obvykle považuje za starou už po dvaceti letech. Tato však měla, od chvíle, kdy opustila loděnici, za sebou třicet pět roků služby, a za tu dobu urazila statisíce mil a notně se na ní podepsala rozbouřená moře a tajfuny, jimž byla nucena čelit. Byl to tak trochu zázrak, že se ještě vůbec držela na hladině.

V roce 1913, kdy ji rejdářství Harland and Wolff spustilo na vodu a předalo Singapurské pacifické lodní společnosti pod jménem *Lanai*, činila její tonáž 10 758 tun. Od ostré vertikální přídě až po zád', zužující se jako sklenka na šampaňské, měřila 151 metrů a měla dvacetimetrový stěžeň. Její třífázové parní motory podávaly výkon pět tisíc koňských sil a poháněly dvojici lodních šroubů. Ve svých nejlepších časech brázdila moře účtyhodnou rychlostí sedmnácti uzlů. Na pravidelné lince mezi Singapurem a Honolulu sloužila až do roku 1931, kdy ji odkoupila společnost Canton Lines a přejmenovala ji na *Princeznu Ju-wan*. Po jistých úpravách pak převážela cestující a náklad mezi nejrůznějšími přístavy v jihovýchodní Asii.

Za druhé světové války ji rekvírovala australská vláda a upravila ji pro přepravu vojenských kontingentů. S vážným poškozením přežila během služby v konvojích japonské letecké útoky a po válce byla navráćena společnosti Canton Lines, která ji až do jara 1948 nasazovala na krátké plavby mezi Šanghají a Hongkongem. Potom ji prodala do šrotu jedné železářské firmě v Singapuru.

Ubytovací prostory byly projektovány pro padesát pět cestujících první třídy, osmdesát pět druhé a tři sta sedmdesát třetí třídy. Normálně mívala posádku 190 mužů, ale na její poslední plavbě jich bylo pouze třicet osm.

Na staříčkou loď, již velel, myslel Hunt jako na ostrůvek uprostřed rozbouřeného moře, vtažený do dramatu bez diváků. Už se smířil s osudem. On sám měl teď odpočívat někde na pláži a *Princezna* ve šrotu. Hunt soucítil se svou zjizvenou lodí, jak zápasila se všemi náporů bouře. Kroutila se a sténala pod záplavou titánských vln, pokaždé se však vysvobodila a vrhla se příd' proti další z nich. Jedinou útěchou mu bylo, že její utrápené motory ani na chvíli neztrácely pravidelný chod.

Dole ve strojovně znělo skřípění a nařikání trupu obzvláště naléhavě. Jak voda stoupala mřížovým lávky, rez se odlupovala od pažení a tančila po hladině. Nýty, přidržíjící ocelové pláty, se viklaly, odskakovaly a létaly vzduchem jako střely. Posádka, jako obvykle, však byla apatická. Na lodích, postavených ještě v dobách, kdy se nepoužívalo sváření, byly takové věci běžnou záležitostí. Byl tady ale jeden muž, na kterého už sahala chapadla strachu.

Hlavní inženýr Ian „Hongkong“ Gallagher vynikal býčí šíjí, zarudlou tváří silného pijáka a mohutným knírem, především to však byl Ir, jenž pozná loď ve smrtelné křeči, jen co ji spatří nebo uslyší.

Ian Gallagher osířel v jedenácti a z chudinské čtvrti Belfastu utekl na moře, kde začal jako pomocník při úklidu kabin. Dokázal ale rozvíjet svůj přirozený talent pro údržbu parních strojů, a tak se stal nejdřív mazačem a potom třetím pomocným strojníkem. Ve dvaceti sedmi už měl papíry hlavního inženýra a sloužil na nákladních lodích, které se toulaly po vodách mezi ostrovy v jižním Tichomoří. K přezdívkě „Hongkong“ přišel poté, co v jedné z tamních přístavních křem svedl pověstnou bitku s osmi Číňany, kteří se ho pokoušeli srazit. Ve třiceti, to bylo v létě 1945, se upsal ke službě na Princeznu Ju-wan.

Se zachmuřenou tváří se Gallagher obrátil ke druhému strojníkovi Čchi Wengovi: „Jděte nahoru, navlékněte si plovací vestu a připravte se vypadnout z lodi, jen co kapitán vydá rozkaz.“

Čínský strojník vytáhl z úst oharek doutníku a tázavě se zadíval na Gallaghera. „Myslíte, my jdeme ke dnu?“

„Já vím, že jdeme ke dnu,“ rozhodným tónem mu odpověděl Gallagher. „Tenhle starý zrezivělý křáp už nevydrží ani hodinu.“

„Řekl jste kapitánovi?“

„Musel by být hluchý, tupý a slepý, kdyby to nepoznal sám.“

„Vy přijít?“ zajímal se Čchi Weng.

„Hned za vámi,“ odpověděl mu Gallagher.

Čchi si otřel umaštěné ruce do kusu hadru, kývl hlavnímu inženýrovi a vydal se na cestu po žebříku do průlezu ke svrchním palubám.

Gallagher se ještě naposledy zadíval na svoje milované stroje, přesvědčen o tom, že za chvíli už spočinou v hlubinách. Strnul, když se lodním trupem rozlehlo další, zvlášť silné zapraštění. Staříčká *Princezna Ju-wan* trpěla únavou kovů, která postihuje stejně letadla jako lodi. Je mimořádně těžké rozpoznat ji v klidných vodách, zato na rozbouraném moři už je evidentní. Ale dokonce i jako nová by se *Princezna* jen stěží vypořádávala s nárazy vln, které tepaly její trup silou půldruhého tisíce kilogramů na čtvereční centimetr.

Při pohledu na prasklinu, jež se objevila v pažení, klesala dolů a šířila se do stran přes pláty trupu, se Gallagherovi málem zastavilo srdce. Porucha začínala na levoboku, rozšiřovala se a táhla až k pravé straně lodi. Popadl telefon a zavolal na můstek.

Odpověděl mu Li Po. „Můstek.“

„Dejte mi kapitána,“ vyštěkl Gallagher.

Po vteřinové odmlce se ozvalo: „Tady kapitán.“

„Pane, máme tu ve strojovně pekelnou prasklinu a každou minutou se to zhoršuje.“

Hunta taková zpráva omráčila. Ještě stále si dělal bláhové naděje, že dokáže dorazit do přístavu dřív, než nastane kritická situace. „Nabíráme vodu?“

„Čerpadla už ji přestávají zvládat.“

„Děkuji, pane Gallaghery. Dokážete udržet motory v chodu, než doplujeme k pevnině?“

„Jak dlouho to může trvat?“

„Stačí nám ještě hodina a dorazíme do klidnějších vod.“

„Pochybuji,“ odpověděl Gallagher. „Dávám jí deset minut, víc ne.“

„Děkuji, hlavní,“ ztěžka pronesl Hunt. „Měl byste radši opustit strojovnu, dokud to ještě jde.“

Hunt unaveně odložil sluchátko, otočil se a zadíval se ven zadními okny kormidelní. Loď se viditelně nakláněla a ztěžka se valila vpřed. Dva z jejích člunů už vlny roztržily a smetly přes palubu. Teď už se nedalo uvažovat o tom, že by dokázal s lodí dorazit k nejbližšímu pobřeží a bezpečně tam přistát. A pokud by se pokusil doplnout do klidnějších vod, musel by obrátit k pravoboku. *Princezna* by však rozhodně nepřežila úder šílených vln po celé své délce. Celkem snadno by mohla sklouznout do koryta bez sebemenší naděje vyváznout. Ať tak nebo onak, loď se buď rozlomí, nebo ji potopí námraza na nástavbě; v každém případě však byla odsouzena k zániku.

V myslí na chvíli zalétl o šedesát dní a deset tisíc mil zpátky, do přístavu na řece Jang-ce, kde už začínalo odstrojování salonů a kabin *Princezny Ju-wan* před její poslední plavbou do singapurského vrakoviště. Přípravy k odjezdu však přerušil generál Kungji z čínské nacionalistické armády, který dorazil do přístavu v limuzíně Packard a nařídil kapitánovi, aby se dostavil k pohovoru v jeho autě.

„Omluvte, prosím, můj vpád, kapitáne, jednám však na základě osobních příkazů generalissima Čankajška.“ Generál Kung Ji, jehož pleť i ruce byly bílé a hladké jako list papíru, tu seděl důstojně a bez poskvrnky v nažehlené, na míru šité uniformě, na níž se nedalo najít jediné pomačkané místo. Zabíral celé zadní sedadlo v oddílu pro cestující, takže kapitán Hunt se musel nepohodlně zkroutit bokem na sklopnou sedačku. „Tímto vám nařizuji připravit loď a posádku do stavu pohotovosti pro dlouhou cestu.“

„To snad je nějaký omyl,“ odpověděl mu Hunt. „*Princezna* rozhodně není s to podniknout nějakou dálkovou plavbu. Právě má vyplout s minimem posádky, paliva a zásob do vrakoviště v Singapuru.“

„Na Singapur můžete zapomenout,“ s rozmáchlým gestem ruky ho ujistil Kung. „Příslušné palivo a potraviny vám poskytneme a k tomu i dvacet mužů našich námořních sil. A jakmile bude náklad na palubě...“ Kung se odmlčel, do dlouhé špičky si nasadil cigaretu a zapálil si ji, „... řekl bych, tak do deseti dnů, dostanete příkazy k plavbě.“

„To si ještě budu muset vyjasnit s řediteli společnosti,“ bránil se Hunt.

„Ředitelé společnosti Canton Lines už byli informováni, že *Princeznu Ju-wan* dočasně přebírá vláda.“

„A souhlasili s tím?“

Kung přikývl. „Vzhledem k tomu, že jim generalissimus slíbil štědře zaplatit ve zlatě, vyšli nám vstříc víc než ochotně.“

„Až dorazíme do cíle, tedy do vašeho cíle, co bude pak?“

„Jen co bude náklad bezpečně složen na břeh, můžete pokračovat do Singapuru.“

„Můžu se zeptat, kam vlastně plujeme?“

„To nemůžete.“

„A co náklad?“

„Všechno, co se týká této operace, je přísně tajné. Počínaje touto minutou, vy i celá posádka setrváte na palubě lodi. Nevkročíte na břeh. Nespojíte se s rodinou nebo přáteli. Loď bude ve dne i v noci pod kontrolou mých mužů, kteří se postarají o striktní dodržování bezpečnostních nařízení.“

„Chápu,“ odpověděl Hunt, přestože ve skutečnosti měl pocity zcela opačné. Nepamatoval se, že by kdy viděl tak uhýbavý pohled očí.

„Už během tohoto našeho rozhovoru,“ pokračoval Kung, „se veškerá vaše komunikační zařízení demontují nebo likvidují.“

Huntovi to vyrazilo dech. „Přece ode mě nemůžete čekat, že se vydám na moře bez rádia? Co kdybychom se dostali do potíží a museli vyslat volání o pomoc?“

Kung líně svíral cigaretovou špičku a prohlížel si ji. „Žádné potíže neočekávám.“

„Jste velký optimista, generále,“ pomalu mu odpověděl Hunt. „*Princezna* je unavená loď a dávno už není v nejlepším stavu. Není připravená na to, aby se potýkala s rozbouřeným mořem a divokými větry.“

„Nemusím vás přesvědčovat o tom, jak významná je tato akce a jak se vám vyplatí, pokud bude úspěšná. Generalissimus Čankajšek štědře odmění zlatem vás i posádku, jen co dorazíte do přístavu.“

Hunt se zahleděl okénkem auta na zrezivělý trup lodi. „Až skončím na dně moře, ani sebevětší bohatství zlata mi nebude k ničemu.“

„V tom případě tam spočineme navěky společně,“ bez humoru se usmál generál Kung. „Popluji s vámi jako pasažér.“

Kapitán Hunt si připomínal horečnou aktivitu, která zakrátko zavládla kolem *Princezny*. Palivové nádrže byly naplněné po okraj. Lodní kuchař nevycházel z úžasu nad množstvím a kvalitou jídla dopravovaného na palubu a ukládaného v kuchyni. Brzy začal přijíždět nepřetržitý proud nákladních aut, která zastavovala pod mohutnými přístavními jeřáby. Vykládal se z nich náklad ve velkých dřevěných bednách, jež rychle naplnily veškeré skladovací prostory.

Zdálo se, že proud nákladů nikdy neskončí. Menší bedny, které mohli unést jeden nebo dva muži, se ukládaly do kabin pro cestující, volných chodeb a všech dostupných míst v podpalubí. Každá čtvereční stopa prostoru byla zaplněná až po strop. Náklad posledních šesti vozů skončil na vyhlídkových palubách, kudy kdysi promenovali cestující. Generál Kung dorazil na palubu jako poslední, doprovázen menší skupinou po zuby ozbrojených důstojníků. Jeho zavazadla se skládala z deseti lodních pytlů a třiceti beden drahých vín a koňaků.

A to všechno bylo k ničemu, pomyslel si Hunt. Matka příroda je poráží v cílové rovině. Utajování, složité triky, všechno pro nic. Od okamžiku, kdy vyrazila z Jang-ce, plula *Princezna* tiše a osaměle. Protože na palubě neměla komunikační přístroje, rádiová volání lodí, které ji míjely, zůstávala bez odpovědi.

Kapitán se zahleděl na nedávno instalovaný radar, jeho paprsek však neukazoval na žádnou další loď v dosahu padesáti mil od *Princezny*. Signál v nouzi nemohli vyslat, takže se záchranou se nedalo počítat. Vzhlédl, když do kormidelní vstoupil generál, s tvářemi na smrt bledou a s ušmudlaným kapesníkem u úst.

„Copak, generále? Mořská nemoc?“ posměšně se ho zeptal Hunt.

„Zatracená bouře. To nikdy neskončí?“

„Byl jste prorokem. Vy a já.“

„O čem to mluvíte?“

„Spočineme spolu na dně a navěky. Dlouho už to nebude trvat.“

Gallagher si pospíšil nahoru a dal se do běhu uličkou vedoucí k jeho kajutě; aby udržel rovnováhu, rukou jen lehce klouzal po zábradlí. Nepodléhal rozčilení nebo zmatku, byl naopak soustředěný a klidný. Věděl přesně, co musí udělat. Kvůli tomu, co ukrýval uvnitř, nechával vždy kajutu zamčenou, tentokrát se však nezdržoval vytahováním klíče. Rozrazil dveře dovnitř, až se zastavily o zarážku.

Natažena na lůžku tam ležela dlouhovlasá blondýna oblečená do hedvábného župánku. Listovala si v časopisu. Vyrušená tak dramatickým vpádem vzhlédla a malý jezevčík vyskočil na všechny čtyři vedle ní a začal štěkat. Žena měla dlouhé a krásně tvarované tělo. Pleť měla jemnou a bez vrásek, vysoké lícní kosti a živé modré oči barvy podvečerní oblohy. Když stála, temenem hlavy dosahovala Gallagherovi k bradě. Elegantně sklouzla nohama na zem a posadila se na okraj lůžka.

„Hod' sebou, Katie.“ Rukou ji uchopil za zápěstí a škuabnutím ji postavil na nohy. „Máme strašně málo času.“

„Už budeme v přístavu?“ překvapeně se zeptala.

„Ne, drahoušku. Loď zřejmě půjde ke dnu.“

Ruka jí vylétla k ústům. „Proboha,“ vyhrkla.

Gallagher trhnutím otevřel dveře skříně, shazoval ramínka a přes rameno na ni házel šatstvo. „Navlékni na sebe každý kus oblečení, do kterého se vejdeš, všechny své punčochy a přes ně všechny moje ponožky, dokud je přetáhneš přes paty. Oblékej se ve vrstvách, nejdřív tenčí věci, potom silnější, a pospěš si s tím. Tyhle staré necky mohou být každou minutou na dně.“

Zdálo se, že žena chce protestovat, pak ale tiše a rychle shodila župan a začala se navlékat do spodního prádla. Pohybovala se rychle a účelně, nejprve vklouzla do vlastních kalhot, potom do silných Gallagherových. Pět pletených svetřů přes tři blůzy. Ještě štěstí, že si na schůzku se snoubencem napakovala plný kufr, napadlo ji. Když už na sebe nemohla obléknout víc, Gallagher jí pomohl vecpat se do jeho pracovní kombinézy. Pár jeho bot těsně vyplňovaly její hedvábné punčochy a několik párů jeho ponožek.

Malý jezevčík se jim pletl pod nohama a skákal nahoru dolů, až mu uši vlály nadšením. Byl to Gallagherův dárek, který jí věnoval spolu se smaragdovým zasnubním prstenem, když jí nabídl manželství. Pes měl červený kožený obojek se zlatým emblémem draka, jenž se mu divoce kroutil kolem krku.

„Fritzi,“ okřikla ho. „Lehni si na postel a zůstaň!“

Katrina Garinová byla žena s pevnou vůlí a nepotřebovala nějaké podrobné instrukce. Bylo jí teprve dvanáct, když její britský otec, velitel nákladní lodi na ostrovech, zahynul v moři. Vychovala ji matčina rodina, která emigrovala z Ruska, a potom nastoupila ke Canton Lines, kde začínala jako úřednice a vypracovala se až na výkonnou sekretářku ředitele. Byla stejně stará jako Gallagher, se kterým se seznámila v kancelářích lodní společnosti, když podával zprávy o stavu motorů na *Princezně Ju-wan*, a začala se o něj zajímat. Dala by sice přednost poněkud jemnějšímu a vzdělanějšímu muži, svým drsným vystupováním a žoviálním chováním jí ale připomínal otce.

V následujících týdnech se často setkávali a spali spolu, většinou v jeho kajutě na lodi. Tajně proklouznout na palubu a milovat se kapitánovi a celé posádce pod nosem ji vzrušovalo a poskytovalo jí to zvláštní potěšení. Když generál Kung se svou malou armádou obklíčil loď a celý přístav, Katie zůstala uvězněná na palubě. Bez ohledu na Gallagherovo naléhání a žádosti rozzuřeného kapitána Hunta, jehož o její přítomnosti museli informovat, generál Kung trval na tom, že musí na palubě zůstat po celou dobu plavby, a nedovolil jí vystoupit na břeh. Od chvíle, kdy opustili Šanghaj, téměř nevyšla z kabiny; pokud měl Gallagher službu ve strojevně, jedinou společnost jí dělal psík, kterého pro zkrácení dlouhých hodin na moři učila nejrůznější kousky.

Gallagher spěšně nashromáždil všechny jejich doklady, cestovní pasy a cennosti do nepromokavého váčku z voskovaného plátna. Hodil na sebe těžký námořnický kabát a podíval se na ni starostlivým pohledem modrých očí. „Připravená?“

Zvedla ruce a zadívala se na obrovské množství šatstva. „Přes tohle se ale nikdy nenavléknu do záchranné vesty,“ řekla rozechvělým hlasem. „A bez ní se v moři utopím jako kámen.“

„Tys na to zapomněla? Generál Kung už před čtyřmi týdny nařídil vyhodit všechny plovací vesty přes palubu.“

„Tak se odtud musíme dostat v záchranných člunech.“

„Pokud z člunů už nejsou jen třísky, nikdy se nepovede spustit je na takhle rozbouřené moře.“

Upřeně se na něj zadívala. „Takže zahyneme, je to tak? Jestli se neutopíme, umrzeme.“

Navlékl jí pletenou čepici přes blond vlasy a uši. „Kdo má hlavu v teple, má i nohy v teple.“ Něžně jí sevřel hlavu v mohutných dlaních, zdvihl jí obličej a políbil ji. „To ti ještě nikdo neřekl, drahoušku, že žádný Irčan se nikdy neutopí?“ Vzal Katie za ruku, drsně ji vystrčil do chodbičky a po kajutních schůdkách spěchal na horní palubu.

Zapomenutý v tom zmatku se jezevčík Fritz poslušně, ale s hrůzou v očích natáhl na lůžko v domnění, že se jeho paní brzy vrátí.

Ti z posádky, co neměli zrovna službu, posedávali okolo a hráli domino nebo si vyprávěli příběhy o jiných bouřích, které přežili. Ostatní spali na palandách, aniž by tušili, že loď se kolem nich rozpadá. Kuchař s pomocníkem uklízeli po večeři a podávali kávu těm, kdo se tu ještě zdržovali. Bez ohledu na ničivé údery bouře, posádka se těšila naději, že brzy dorazí do přístavu. I když cíl plavby se před nimi tajil, okamžitou polohu lodi dokázali odhadnout s přesností na třicet mil.

V kormidelně takové uspokojení nepanovalo. Kapitán Hunt se zahleděl zpět a ve sněhové metelici téměř nerozeznával palubní světla, která se táhla dozadu. S hrůzou pozoroval zád, jež vystupovala vzhůru ve strmém úhlu od středu lodi. I přes kvílení vichru v lodní nástavbě zřetelně slyšel skřípění na kusy trhaného trupu. Natáhl se a stiskl tlačítko lodního zvonu, jímž na celé lodi vyhlásil poplach.

Kung strhl Huntovi ruku z tlačítka zvonku. „Nemůžeme opustit loď,“ zašeptal šokovaným hlasem.

Hunt se po něm znechuceně podíval. „Umírejte jako chlap, generále!“

„Já nesmím zemřít. Slíbil jsem dohlédnout na bezpečné vylovení nákladu v přístavu.“

„Tahle loď se už láme na dva kusy,“ odpověděl mu Hunt. „Nic už nezachrání vás ani váš drahocenný náklad.“

„Potom je potřeba zaznamenat naši pozici, aby se náklad dal zachránit.“

„Zaznamenat? A pro koho? Záchranné čluny se roztrhly a spláchlo je to do moře. Vy jste nařídil hodit plovací vesty přes palubu. Vy jste zničil lodní rádio. Teď už nemůžeme ani vyslat signál Mayday. Až příliš dobře jste utajoval naši trasu. Nikdo dokonce ani netuší, že jsme zrovna v těchto vodách. Pro zbytek světa je naše pozice neznámá. Jediné, co se Čankajšek dozví, je, že *Princezna Ju-wan* zmizela i s posádkou šest tisíc mil jižně odtud. Dobře jste to naplánoval, generále, až moc dobře.“

„Ne,“ vyrazil ze sebe Kung. „Tohle se nesmí stát.“

Dívat se na výraz vztekklé bezmoci v Kungově tváři Hunta na chvíli pobavilo. Uhýbavý pohled temných očí byl pryč.

Generál nebyl schopen smířit se s nevyhnutelným. Rozrazil dveře na můstek a vyběhl do zběsilé bouře. Nyní už chápal, že loď se svíjí ve smrtelné křeči. Zád se teď natáčela ve zřetelném úhlu k přídi. Pára se valila trhlinami v trupu. Stál a šokované sledoval, jak se zád z úporných a skřípavých zvuků trhaného kovu oddělila od zbytku lodi. Pak všechna světla na palubě zhasla a zád zmizela z dohledu.

Zdola se na paluby pokryté sněhem a ledem hnali členové posádky. Když ke svému zděšení zjistili, že vražedné vlny zničily záchranné čluny, začali proklínat, že nemají plovací vesty. Konec nastal tak rychle, že většinu z nich zastihl nepřipravenou. V tuto roční dobu se teplota vody držela jen těsně nad bodem mrazu a vzduch měl dvacet pod nulou. V nastalé panice námořníci skákali přes pažení, zřejmě aniž by brali ohled na to, že je ledová voda během několika minut zabije buď podchlazením, nebo srdeční zástavou způsobenou šokem, jemuž byla jejich těla vystavena náhlým poklesem teploty o víc než čtyřicet stupňů.

Za čtyři minuty zmizela zád z dohledu. Trup uprostřed lodi se zřejmě propadal do nicoty a ponechával dlouhou mezeru mezi potopenou zádí a příďovou částí lodi před komínem. Menší skupinka mužů se namáhavě pokoušela spustit jediný jen částečně poškozený záchranný člun, mohutná vlna se však převalila přes příďovou nástavbu a strhla je z paluby. Muži i člun zmizeli pod vodní záplavou a nikdo už nespatriil žádného z nich.

Gallagher, který držel Katie pevně za ruku, ji vytáhl po žebříku a přes střechu důstojnických kabin ke gumovému člunu, upoutanému vzadu za kormidelnou. Překvapilo ho, když spatřil, že je prázdný. Na střeše, pokryté vrstvou ledu, dvakrát uklouzli a spadli. Ledová tříšť hnaná větrem je šlehalo do tváří a oslepovala je. V nastalém zmatku si žádný z čínských důstojníků a členů posádky nevzpomněl na gumový člun na střeše. Většina z nich, včetně vojáků generála Kunga, se hnala ke zbývajícímu záchrannému člunu nebo se vrhla do vražedných vod.

„Fritz!“ vykřikla Katie s úzkostí v hlase. „Nechali jsme ho v kajutě.“

„Už nemáme čas se vracet,“ odpověděl jí Gallagher.

„Bez něj ale nemůžeme odejít!“

Zahleděl se jí vážně do očí. „Na Fritze musíš zapomenout. Teď se musíme starat o vlastní život.“

Katie se otáčela zpět, Gallagher ji však svíral pevně. „Vlez dovnitř, drahoušku, a pevně se drž.“ Vytáhl z boty nůž a spěšně jím přeřezal lana, zajišťující člun. Když přesekl poslední provaz, Gallagher se na chvíli zarazil a zahleděl se oknem do kormidelny. Kapitán Hunt tam stál klidně a nelítostně očekával svou smrt.

Gallagher na kapitána divoce mával oknem, Hunt se však neotočil. Klidně zastrčil ruce do kapes kabátu a prázdným pohledem zíral skrz sněh, jenž pokrýval okna.

Náhle se z bílé záplavy na můstku vynořila postava muže. Potácí se jak někdo, koho pronásleduje strašidlo, napadlo Gallaghera. Větrelec zakopl o člun, narazil do něj nohou nad kolenem a svalil se dovnitř. Teprve když vzhledl vzhůru očima šílenýma hrůzou, Gallagher v něm poznal generála Kunga.

„Neměli bychom ten člun odříznout a uvolnit?“ vykřikl Kung přes skučení větru.

Gallagher zakroutil hlavou. „O to jsem se už postaral.“

„Ale víry od potápějící se lodi nás strhnou pod hladinu.“

„Ne na takovémhle moři, generále. Za pár vteřin se přes ně přeženeme. Teď si lehněte na dno a pevně se chytěte bezpečnostních popruhů.“

Kung, který byl příliš zpitomělý mrazem, aby se zmohl na odpověď, se podřídil instrukcím a zaujal místo v člunu.

Z hloubi pod nimi se ozval dunivý rachot, jak ledová voda narazila na kotle a ty explodovaly. Přední část lodi se otřásla a rozklepala, její střední část se náhle propadla a nad vodou už zůstala jen příď, tyčící se do studené noci. Napětím popraskala i lana, jimiž byl uvázán vysoký starodávný komín, a ten se s mocným šplíchnutím zřítíl. Voda už dosáhla ke gumovému člunu, který se vlastním vztlakem uvolnil z úchyť. Když Gallagher naposledy spatřil kapitána Hunta, voda se valila dveřmi do kormidelny a vířila mu kolem nohou. Rozhodl se jít s lodí ke dnu, svíral kormidlo a stál pevně jako vytesaný z žuly.

Gallagher měl dojem, že se čas zastavil. Čekání, až se loď pod nimi propadne, snad trvalo celou věčnost. Přitom se všechno odehrálo během několika vteřin. Pak vlna uvolnila člun a vrhla ho do bouřlivých vod.

Volání o pomoc znělo kolem v kantonských a mandarínských dialektech, odpovědět na ně však nešlo. Poslední prosby k přátelům pomalu odeznívaly mezi obrovitými hřebeny vln a v jejich korytech, uprostřed poryvů větru. Nebylo záchrany. V jejich dosahu se nenacházela jediná loď, která by zjistila, že zmizeli z radaru, a o pomoc nikdo nevolal. S pocity hrůzy Gallagher a Katie sledovali, jak příď stoupá stále výš a výš, jako by se zakusovala do bouře na obloze. Skoro minutu se tak nehnutě tyčila vzhůru a její ledem pokrytá palubní nástavba jí dodávala zjev nadpřirozené příšery. Pak vzdala marný boj a sklouzla do černých vod. S *Princeznou Ju-wan* byl konec.

„Je po ní,“ zahuhlal Kung, jeho hlas však nebylo v bouři slyšet. „Je po všem.“ S naprostou nevěřičností zíral do míst, kde ještě před chvílí byla loď.

„Přitiskneme se k sobě, ať se navzájem zahřejeme vlastním teplem,“ nařídil Gallagher. „Když takhle vydržíme do rána, máme naději, že nás někdo vyloví.“

Pohroužení do stínů smrti a hrůzného pocitu prázdnoty člun se svou zuboženou posádkou zmizel v ledové noci a nepolevujících záchvěvech bouře.

Za svítání se zlomyslné vlny ještě stále opíraly do malého gumového člunu. Černou noc vystřídala hrůzyplně šedá obloha pokrytá temnými mračny. Sněžení se proměnilo v mrznoucí déšť. Naštěstí rychlost větru poklesla na dvacet mil za hodinu a výše vln z deseti na tři metry. Člun byl pevný a spolehlivý, byl to však zastaralý typ, jenž nebyl vybaven základními prostředky pro přežití. Cestující na něm se museli spolehnout jen na své pevné odhodlání a vůli vytrvat až do chvíle záchrany.

Gallagher a Katie, zachumlaní v mohutných vrstvách šatstva, přečkali noc v celkem dobrém stavu. Zato generál Kung, pouze v uniformě a bez kabátu, se pomalu a nevyhnutelně propadal ke smrti umrznutím. Odporný vítr mu pronikal uniformou jako tisíce ledových jehliček. Gallagher ze sebe shodil těžký kabát a dal ho Kungovi, Katie však už bylo jasné, že starý válečník rychle ztrácí síly.

Brutální vlny vrhaly gumový člun přes hřebeny a roztáčely ho. Bylo až k nevíře, že tak křehká loďka dokázala vzdorovat jejich úderům. Pokaždé se však vzpamatovala, vyrovnala se a uklidnila, aby se připravila na další běsnění. Naštěstí ale své zubožené pasažéry nesvrhla do ledových vod.

Gallagher se každou hodinu zdvihal na kolena a ve chvílích, kdy se člun hnál k obloze, a dříve než se znovu zřítíl do koryta vlny, pátral po běsnící hladině. Bylo to marné snažení. Vody byly pusté. Za celou tu hrůznou noc nezahledli jediné světlo z jiné lodi.

„Někde poblíž tu musí být nějaká loď,“ s cvakajícími zuby řekla Katie.

Gallagher jen potřásl hlavou. „Moře je stejně prázdné jako kasička bezdomovcovy ženy.“ Neprozradil jí, že viditelnost klesla na míň než padesát metrů.

„Nikdy si neodpustím, že jsem tam nechala Fritze,“ zašeptala Katie. Slzy jí tekly z očí a měnily se v led.

„Je to moje vina,“ konejšil ji Gallagher. „Měl jsem ho popadnout, když jsme běželi z kajuty.“

„Fritze?“ zajímal se Kung.

„Mého malého jezevčíka,“ odpověděla Katie.

„Přišli jste o psa.“ Kung se prudce posadil. „Vy jste přišli o psa?“ opakoval. „Já jsem přišel o srdce a duši své vlasti...“ Zarazil se a křečovitě se rozkašlal. Utrpení se mu zahryzlo do tváří a zoufalství mu zakalilo zrak. „Nesplnil jsem své poslání. Musím zemřít.“

„Nebud'te hlupák, chlape,“ okřikl ho Gallagher. „Z toho se dostaneme. Chce to jen ještě vydržet nějaký ten čas.“

Bylo jasné, že Kung ho neslyší. Vypadal povadle a odevzdaně. Katie se zahleděla generálovi do očí. Zdálo se, že světlo v jejich pozadí náhle zhaslo; pohled měl skelný, nevidoucí.

„Myslím, že je už mrtvý,“ špitla Katie.

Gallagher se o tom pro jistotu přesvědčil. „Posuň se k němu, ať tě jeho tělo chrání před deštěm a vodní tříští. Já si k tobě lehnu z druhé strany.“

Přestože jí to připadalo hrůzné, Katie zjistila, že Kungovu mrtvolu přes silné vrstvy šatstva sotva vnímá. Ztráta jejího věrného psíka, loď, která se propadla do temných vod, šílený vítr a zdivočelé moře, to všechno se jí zdálo být zcela neskutečné. Doufala, že je to jen zlý sen, ze kterého se brzy probere. Zavrtala se hlouběji mezi těla obou mužů, jednoho živého, druhého mrtvého.

Po zbytek dne a následující noc síla bouře pomalu vyhasínala, nadále však byli vystaveni vražednému, mrazivému větru. Katie už necítila ruce ani nohy. Začala upadat do bezvědomí a znovu se z něj probírala. Myslí jí vířily podivné fantazie. Nejhrůznější jí kupodivu připadalo to, že možná už jedla naposledy. Zdálo se jí, že vidí písčitou pláž s vlnícími se palmami. Představovala si Fritze, jak pobíhá kolem a se štekáním se k ní blíží. Promlouvala ke Gallagherovi, jako by seděli u stolu v restauraci a objednávali si večeři. Zjevil se jí i její mrtvý otec, oblečený do kapitánské uniformy. Stál ve člunu, shlížel na ni a usmíval se. Říkal jí, že se nemusí bát, že bude žít. Že země je už nedaleko. Pak zmizel.

„Kolik je hodin?“ zeptala se ochraptělým hlasem.

„Pokud to můžu odhadnout, je pozdě odpoledne,“ odpověděl Gallagher. „Hodinky se mi zastavily hned potom, co jsme vypadli z *Princezny*.“

„Jak dlouho už jsme na vodě?“

„Od chvíle, kdy šla *Princezna* ke dnu, to může být zhruba asi osmatřicet hodin.“

„Země je blízko,“ sdělila mu náhle.

„Máš nějaký důvod si to myslet?“

„Otec mi to řekl.“

„Opravdu? Tak on ti to řekl?“ Shovívavě se na ni usmál pod kníry a obočím obalenými ledem. Rampouchy, které mu visely z každého odhaleného vlasu, mu dodávaly vzezření příšery vystupující z hlubin na Jižním pólu v nějakém vědeckofantastickém filmu. Přestože sama neměla vousy, Katie si říkala, že asi vypadá stejně.

„Ty ještě nevidíš zemi?“

Gallagher, příšerně ztuhlý mrazem, se namáhavě posadil a začal obhlížet obzory jejich omezeného světa. Zrak mu zastíral vířící sních s deštěm, zkoušel to ale dál. Náhle ho napadlo, že ho šálí zrak. Rozeznával velké balvany roztroušené po pobřeží. O kousek dál, ne víc než padesát metrů od nich, se ve větru skláněly sněhem pokryté stromy. A zahledl něco, co připomínalo temný obrys malé chaty ukryté mezi stromy.

Klouby měl ztuhlé a neposlušné. Gallagher sundal jednu botu a začal ji používat jako pádlo. Po několika minutách se zdálo, že námaha mu začíná zahřívát tělo, a jeho úsilí už přestávalo tolik bolet. „Vydrž, drahoušku. Za chvíli budeme na pevné zemi.“

Proud se dral souběžně s pobřežím a Gallagher musel zápasit, aby se vymanil z jeho sevření. Připadalo mu, že se rve s tokem hustým jako sirup. Vzdálenost od břehu se zmenšovala zoufale pomalu. Stromy se mu zdály být tak blízko, že by si na ně mohl sáhnout a zatřást jimi, stále však byly vzdálené ještě přes šedesát metrů.

Právě ve chvíli, kdy už Gallagher dospěl ke konci svých sil a hrozilo, že se vyčerpáním zhroutl, pocítil, že člun narazil na balvany pod hladinou. Pohlédl na Katie. Nekonrolovatelně se třásla únavou a mrazem. Dlouho už to nemohla vydržet.

Znovu zastrčil zmrzlou nohu do boty. Pak, zahalen do vlastního dechu, se tiše modlil, aby se mu voda nezavřela nad hlavou, až do ní skočí. To ale musel riskovat. Naštěstí podrážkami bot narazil na pevnou zem dřív, než mu voda dosáhla ke krku.

„Katie,“ vykřikl s horečnou radostí. „Dokázali jsme to. Jsme na zemi.“

„To je nádherné,“ zamumlala Katie, příliš znavená a lhostejná na to, aby projevila víc zájmu.

Gallagher odtáhl člun na břeh, pokrytý vodou ohlazenými kameny a oblázky. Vyčerpávající úsilí z něj vyždímalo poslední kapky sil, a tak se zhroutil jako neživá hadrová loutka a padl na studené, mokré kamení. Netušil, jak dlouho tam tak ležel, když se však sebral natolik, aby se dovlekl ke gumovému člunu a naklonil se přes jeho bočnici, zjistil, že Katie má kůži promodralou a plnou skvrn. V obavách se k ní sklonil a přitáhl ji k sobě. Nebyl si jistý, zda je živá či mrtvá. Potom postřehl obláček páry, který jí vycházel z nosu. Na krku jí nahmatl puls. Byl pomalý a slabý. Její silné srdce dosud pracovalo, smrt se k ní už ale přiblížila na dosah.

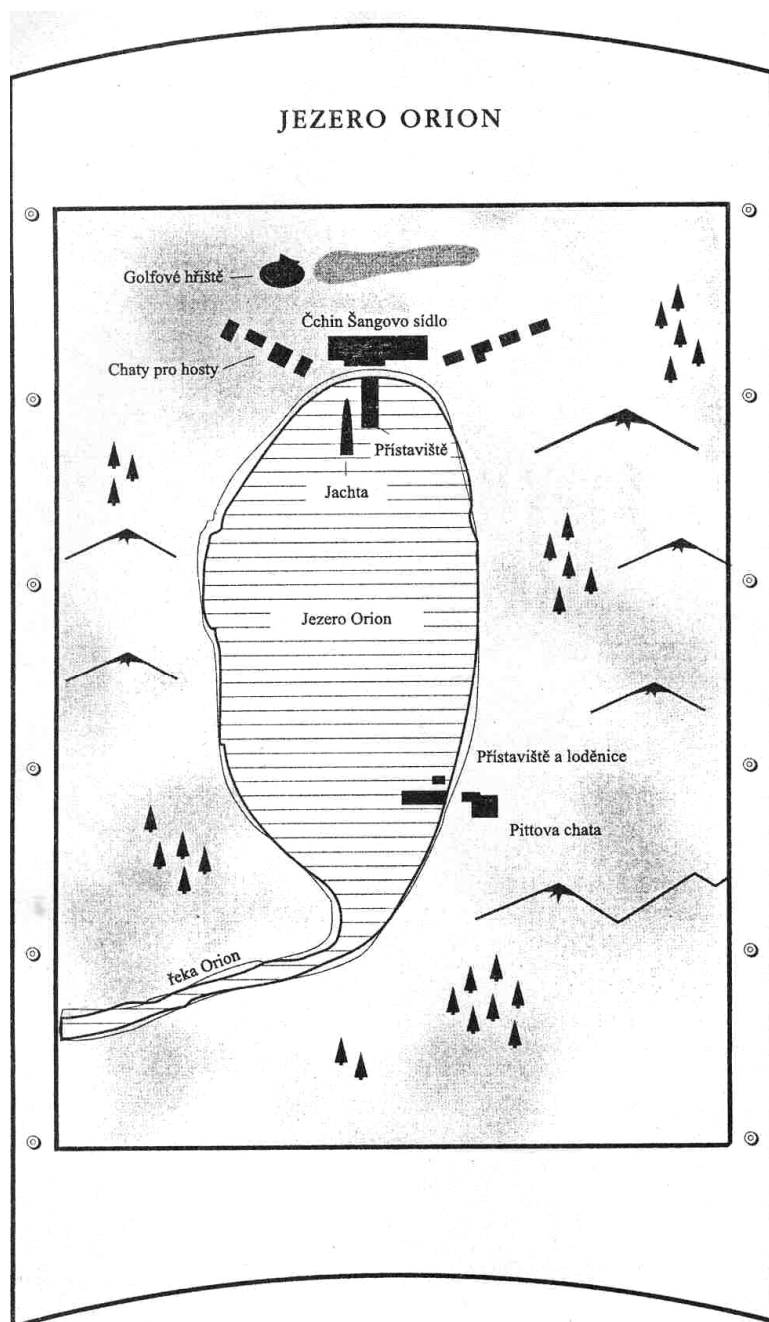
Pohlédl vzhůru k obloze. Už na ní nebyl ten hustý povlak tmavé šedi. Mraky získávaly ostré obrysy a zbělely. Bouře pomíjela a dokonce bylo možno cítit nárazový vítr ohlašující příchod mírné brízy. Měl málo času. Pokud nedostane Katie co nejdřív do tepla, ztratí ji.

Gallagher se zhuboka nadechl, vsunul paže pod její tělo a vytáhl ji z loďky. Znechuceně odkopl od břehu člun se zmrzlým tělem generála Kunga. Několik okamžiků sledoval, jak se proud člunu chopil a odnášel ho zpátky do hlubokých vod. Přitiskl si Katie těsně k hrudi a začal ji táhnout k chatrči mezi stromy. Chladný vzduch mu najednou připadal teplejší a únava a ztuhlost z něj spadly.

O tři dny později nákladní loď *Stephen Miller* hlásila spatření záchranného člunu s mrtvým tělem, které pak bylo vytaženo na palubu. Mrtvý byl Číňan a vypadal jako vytesaný z ledu. Identifikovat se ho nikdy nepodařilo. Gumový člun byl typu, jaký se už dvacet let nepoužíval, a byl označen čínskými znaky. Když je později přeložili, zjistili, že patřil k lodi *Princezna Ju-wan*.

Začalo pátrání. Byly spatřeny kusy plovoucích trosek, nikdo je ale nevylovil pro další vyšetřování. Nenašly se žádné olejové skvrny. Žádná loď nebyla pohřešována. Nikde, na lodi ani na břehu, nebylo zaznamenáno nouzové volání nebo signál Mayday. Žádná ze záchranných stanic, které průběžně monitorovaly vysílání na nouzové frekvenci, nezaznamenala víc než statické výboje, způsobené hustým sněžením.

Tajemství ještě prohloubilo zjištění, že loď, plující pod jménem *Princezna Ju-wan*, se potopila o měsíc dřív u chilských břehů. Tělo, objevené v gumovém člunu, bylo pohřbeno a podivná hádanka brzy upadla v zapomnění.

ČÁST I.

VRAŽEDNÉ VODY

1

14. duben 2002 Tichý oceán, u břehů státu Washington

Jako by se namáhavě šplhala z bezedné propasti, Ling T'ai se pomalu probírala k vědomí. Celá horní polovina těla jí tonula v ohni. Sténala se zatnutými zuby a pokoušela se vykřičet ze sebe bolest. Zvedla těžce pohmožděnou ruku a konečky prstů se opatrně dotkla tváře. Jedno kávově hnědé oko měla nalité a zavřené, na druhém byl sice také otok, měla ho ale dosud napůl otevřené. Z rozbitého nosu jí stále ještě kapala krev. Naštěstí cítila, že zuby dosud drží v dásních, ale paže a ramena měla plné modřin. Zhmožděnin by se nedopočítala.

Ling T'ai zpočátku neměla tušení, proč právě ji si vybrali a povolali k výslechu. Vysvětlení přišlo až později, těsně předtím, než ji surově zbili. Byli tu samozřejmě ještě další, které vytáhli z davu ilegálních čínských přistěhovalců na palubě, zmučili a hodili do temného oddělení v nákladních prostorách lodi. Nic jí nebylo jasné, všechno se zdálo zmatené a tajemné. Cítila, že znovu ztrácí vědomí a padá do propasti.

Lod, na níž cestovala z čínského přístavu Čching-tao napříč Pacifikem, měla navenek všechny znaky typického výletního plavidla. Jmenovala se *Modrá hvězda* a trup měla natřený bíle od linie ponoru až po komín. Co do velikosti byla srovnatelná s většinou menších výletních lodí, které poskytují luxusní pohodlí asi stovce až sto padesáti cestujícím, na *Modré hvězdě* však bylo natěsnáno skoro dvanáct set ilegálních čínských přistěhovalců ve velkých

otevřených prostorách pod palubou i v nástavbě. Byla jen fasádou, navenek nevinnou, ale uvnitř lidským peklem.

Ling T'ai nemohla předem tušit, jak nesnesitelné poměry bude muset spolu s tisícovkou dalších překonávat. Potravny bylo minimum a někdy stěží dost na to, aby se s ní dalo vyjít. Sanitární zařízení neexistovalo a toalety byly ohavné. Někteří zemřeli, většinou malé děti nebo staří lidé; jejich těla byla odstraněna a nikdo už je nespasil. Ling T'ai považovala za pravděpodobné, že byla prostě shozena do moře jako nějaký odpad.

Den předtím, než měla *Modrá hvězda* podle plánu dorazit k severozápadnímu Pobřeží Spojených států, skupina sadistických strážců, kteří na palubě lodi udržovali ovzduší strachu a ponížení, posbírala asi třicet nebo čtyřicet cestujících a podrobila je bezdůvodnému výslechu. Když došla řada na Ling T'ai, odvedli ji do malé, potemnělé místnosti a nařídili jí posadit se na židli proti čtyřem dozorcům, usazeným za stolem. Potom jí kladli sérii otázek.

„Jméno!“ požadoval po ní hubený muž v dobře padnoucím proužkovaném obleku. Hladkou hnědou tvář měl inteligentní, ale naprosto bezvýraznou. Tři další bachaři tiše seděli a zlovlně na ni zírali. Zasvěcení mohli v jejich postoji poznat typický příklad vyšetřovacího nátlaku.

„Jmenuji se Ling T'ai.“

„Ve které provincii jste se narodila?“

„Tiang-su.“

„Žijete tam?“ ptal se hubený muž.

„Žila jsem tam až do dvaceti, co jsem skončila studia. Potom jsem odešla do Kantonu a stala jsem se tam učitelkou.“

Otázky padaly nevzrušeně a bezvýrazně. „Proč chcete odejít do Spojených států?“

„Věděla jsem, že cesta bude mimořádně nebezpečná, ale slibovala jsem si od toho příležitost na lepší život, a to bylo silnější,“ odpověděla Ling T'ai. „Rozhodla jsem se opustit vlastní rodinu a stát se Američankou.“

„Odkud jste získala peníze na cestu?“

„Většinu jsem si našetřila za deset let z učitelského platu. Zbytek jsem si vypůjčila od otce.“

„Jaké je jeho zaměstnání?“

„Je profesorem chemie na univerzitě v Pekingu.“

„Máte přátele nebo příbuzné ve Spojených státech?“

Potřásla hlavou. „Ne, nikoho.“

Hubený muž se na ni dlouze, zamyšleně podíval a pak na ni ukázal prstem. „Jste špicl. Podáváte zprávy o naší tajné operaci.“

Obvinění přišlo tak náhle, že několik okamžiků seděla jako zmrazená a teprve potom zajímavě odpověděla. „Nevím, co tím myslíte. Jsem učitelka. Proč říkáte, že jsem špicl?“

„Nevypadáte jako někdo, kdo se narodil v Číně.“

„To není pravda,“ křičela hlasem, ve kterém bylo cítit paniku. „Moje matka i otec jsou Číňané. A jejich rodiče také.“

„Tak mi vysvětlete, proč jste o deset centimetrů vyšší než průměrná čínská žena a proč máte rysy tváře, které jasně svědčí o evropském původu.“

„Kdo jste?“ vyptávala se. „Proč jste na mě tak hrubý?“

„Ne že by na tom nějak záleželo, ale jmenuji se Čchi Wong. Jsem vrchní dozorce na *Modré hvězdě*. A teď laskavě odpovězte na mou poslední otázku.“

Ling T'ai, zjevně vystrašená, trpělivě vysvětlila, že její pradědeček byl holandský misionář, který řídil misii ve městě Ling-jan, kde se oženil s jednou místní rolnickou dívkou. „To je jediná západní krev v mých žilách, přísahám.“

Na inkvizitorech bylo vidět, že jejímu příběhu nevěří. „Lžete!“

„Prosím, musíte mi věřit.“

„Mluvíte anglicky?“

„Znám jen několik slov a frází.“

Teprve nyní přistoupil Čchi k nejdůležitější otázce. „Podle našich údajů jste za cestu nezaplatila celou částku. Dlužíte nám dalších deset tisíc amerických dolarů.“

Ling T'ai vyskočila na nohy a rozkřikla se. „Já ale nemám víc peněz!“

Čchi lhostejně pokrčil rameny. „Tak to vás budeme muset odvézt zpátky do Číny.“

„Ne, prosím, já už se nemůžu vrátit do Číny. Teď už ne!“ Svírala ruce, až jí kotníky zbělely.

Hlavní dozorce se samolibě usmál na zbývající tři muže, kteří tu seděli jako sochy. Potom se jeho hlas náhle změnil. „Je ještě jeden způsob, jak se do Spojených států můžete dostat.“

„Udělám cokoli,“ škemrala Ling T'ai.

„Až vás vysadíme na břeh, zbytek poplatku za cestu si odpracujete. Protože nemluvíte anglicky, učitelské místo neseženete. Jste bez přátel a bez příbuzných a nemá vás kdo podporovat. Takže se toho ujmete sami a poskytneme vám dostatek jídla, místo, kde budete bydlet, a pracovní příležitost na tak dlouho, než budete sama schopná postarat se o sebe.“

„Jaký druh práce máte na mysli?“ váhavě se zeptala Ling T'ai.

Čchi se odmlčel a potom se zle ušklíbl. „Budete se angažovat v umění uspokojovat muže.“

Tak o tomhle to všechno bylo. Ling T'ai a ostatním propašovaným cizincům nemělo být nikdy dovoleno, aby se volně pohybovali po Spojených státech. Jakmile se ocitnou na cizí půdě, měli být zotročeni a vystaveni mučení a vydírání.

„Prostitute?“ rozhněvaně vykřikla zděšená Ling T'ai. „Tak se nikdy neponížím!“

„Škoda,“ netrpělivě pronesl Čchi. „Jste atraktivní žena a mohla byste požadovat vysoké ceny.“

Vstal, obešel stůl a postavil se před ni. Úšklebek mu náhle zmizel z tváře a vystřídal ho zlý pohled. Pak z kapsy vytáhl něco, co vypadalo jako pevná gumová hadice, a začal ji s ní švihat přes tvář a přes tělo. Přestal, teprve když se začal potit, vzal ji jednou rukou pod bradou a zadíval se jí do potlučené tváře. Plakala a prosila, ať toho nechá.

„Možná jste si to už rozmyslela.“

„Nikdy,“ zamumlala zmučenými a krvácejícími rty. „To radši umřu.“

V tu chvíli Čchiovy rty zkřivil ledový úšklebek. Jeho paže se zdvihla a klesla v divokém úderu a hadice jí dopadla na lebku. Ling T'ai obklopila temnota.

Její mučitel se vrátil ke stolu a posadil se. Zvedl telefon a promluvil do něj. „Můžete tu ženskou odtáhnout a přidat ji k těm, co půjdou k jezeru Orion.“

„Vám se nezdá, že by se s ní dalo výnosně podnikat?“ zeptal se mohutně stavěný muž na konci stolu.

Čchi zakroutil hlavou a podíval se dolů na Ling T'ai, která ležela na podlaze a krvácela. „V téhle ženě je něco, čemu nevěřím. Bude lepší hrát to na jistotu. Nikdo z nás přece nechce vyvolat hněv našich ctěných nadřízených, kdybychom ohrozili celý podnik. Ling T'ai si přála umřít, tak jí to dopřejeme.“

Starší žena, která o sobě říkala, že je ošetřovatelka, lehce otírala Ling T'ai tvář, odstraňovala z ní zaschlou krev a nanášela dezinfekční prostředek z balíčku první pomoci. Jakmile stará ošetřovatelka skončila s čištěním ran, popošla uklidnit chlapečka, nařikajícího v matčině náruči. Ling T'ai pootevřela oko, jež měla jen částečně opuchlé, a snažila se překonat okamžitý záchvat nevolnosti. Přestože trpěla agonizující bolestí, jež jí vystřelovala z každého konečku nervů, v mysli měla naprosto jasno o každém aspektu toho, jak se dostala do nynější kritické situace.

Nejmenovala se Ling T'ai. Ve svém americkém rodném listě měla napsáno Julia Marie Leeová, narozená v San Francisku v Kalifornii. Její otec byl americký finanční analytik sídlící v Hongkongu, kde se seznámil a oženil s dcerou bohatého čínského bankéře. S výjimkou zářivě šedých očí, jež ukrývala pod hnědými kontaktními čočkami, se podobala matce, po které zdědila nádherné černé vlasy s nádechem do modra a asijské rysy tváře. Nebyla rovněž učitelkou z provincie Tiang-su v Číně.

Julia Marie Leeová byla zvláštní tajnou agentkou oddělení pro mezinárodní vyšetřování Imigrační a naturalizační služby Spojených států. Pod jménem Ling T'ai zaplatila zástupci pekinského syndikátu, zabývajícího se pašováním cizinců, částku v čínské měně, která se rovnala třiceti tisícům dolarů. Od chvíle, kdy se stala součástí lidského nákladu a s tím spojeného utrpení, nasbírala bohatství informací o činnosti syndikátu a metodách jeho operací.

Podle plánu měla hned poté, co se tajně dostane na břeh, kontaktovat místní kancelář zástupce oblastního ředitele pro vyšetřování v Seattlu. Ten už byl připraven a jen čekal na informace, na jejichž základě by mohl zatknout pašeráky lidí v rámci teritoriálních hranic, a přerušit tak trasu syndikátu do Severní Ameriky. Ted' však byl její osud nejistý. A žádnou cestu k úniku neviděla.

Díky jakési nevyčerpané zásobě odolnosti, o níž dosud neměla ani zdání, se Julii podařilo přežít mučení. Měsíce tvrdého výcviku ji na tak brutální bití nedokázaly připravit. Proklínala se, že se vydala špatnou cestou. Kdyby se pokorně smířila s osudem, plán úniku by se jí s největší pravděpodobností zdařil. Domnívala se však, že hrát roli vystrašené, ale hrdé čínské ženy jí spíš pomůže zmást pašeráky. Ukázalo se ale, že to byla chyba. Ted' už si uvědomovala, že jakákoli známka odporu se nemilosrdně trestá. Mnozí z mužů a žen, které už začala rozeznávat v ponurém světle, byli také surově zbití.

Čím víc Julia o své situaci přemýšlela, tím si byla jistější, že jak ona, tak všichni ostatní v nákladním prostoru kolem ní budou zavražděni.

2

Majitel obchůdku se smíšeným zbožím v Orion Lake, asi sto mil západně od Seattlu, se lehce pootočil a zahleděl se na muže, jenž právě otevřel dveře a na okamžik se zastavil na prahu. Orion Lake leželo daleko od rušných dopravních tras a Dick Colburn v téhle drsné horské oblasti poloostrova Olympic znal každou živou duši. Cizinec byl buď projíždějící turista, nebo rybář, který měl políčeno na lososy a pstruhy, jež v nedalekém jezere chovala lesní správa. Na sobě měl krátký kožený kabátec navlečený přes irský pletený svetr a manšetrové kalhoty. Na hustém porostu vlnitých černých vlasů, na spáncích postříkaných šedí, nenosil klobouk. Colburn sledoval, jak se cizinec nejprve bez mrknutí zahleděl na police a vitríny se zbožím a potom vstoupil dovnitř.

Čistě ze zvyku si Colburn několik okamžiků cizince prohlížel. Byl to vysoký chlap; hlavou dosahoval tak na tři prsty od horního okraje dveří. Rozhodně nemá tvář úředníka z kanceláře, usoudil Colburn. Na někoho, kdo tráví život v uzavřených prostorách, měl kůži příliš opálenou a zvrásnělou. Tváře i brada potřebovaly oholit. Tělo se zdálo hubené na jeho výšku. Zcela nepochybně vypadal jako člověk, který toho příliš viděl, zažil tvrdé časy i smutek. Zdál se být unavený, ne tělesně, ale duševně vyčerpaný, jako někdo, komu už pramálo záleží na životě. Skoro jako by už po něm sahala smrt, ale nějakým způsobem se mu podařilo ji setřást. Přesto se mu v zářivě zelených očích zračila jistá klidná radost, pronikající jeho vyčerpaným zjevem, a tajemný zdroj hrdosti.

Colburn svou zvědavost raději ukryl a pustil se do doplňování zboží v regálech. „Čím vám posloužím?“ zeptal se přes rameno.

„Jen jsem se zastavil pro něco k jídlu,“ odpověděl neznámý. Protože Colburnův krámk byl příliš malý pro nákupní vozíky, vzal si košík a jeho ucha si navlékl při ruku.

„Co ryby, berou?“

„Zatím jsem to ještě nezkoušel.“

„Na jižním konci jezera je dobrá tuň, tam se obvykle dá něco chytit.“

„Díky, budu si to pamatovat.“

„Už máte rybářský lístek?“

„Ne, ale soudím, že mi ho můžete prodat.“

„Máte trvalé bydliště ve státě Washington?“

„Ne, nemám.“

Hokynář vytáhl zpod pultu formulář a podal ho cizinci. „Stačí, když vyplníte tenhle blanket, a já vám připočtu poplatek k účtu.“ Colburnovu zkušenému sluchu připadal jeho přízvuk nejasně jihozápadní. „Vajíčka jsou čerstvá, snášená přímo tady ve městě. Potom tu máme konzervy masové směsi Shamuse O'Malleyho. A uzený losos nebo losí řízký chutnají jako z ráje.“

Poprvé za celou tu dobu přelétl po cizincových rtech náznak úsměvu. „Losí řízký a losos, to zní dobře, ale myslím, že masovou směs pana O'Malleyho vynechám.“

Po necelých patnácti minutách byl košík plný a spočíval vedle staromódní mosazné pokladny. Zatímco většina rybářů obvykle volila konzervované potraviny, tentokrát byl košík z větší části zaplněn ovocem a zeleninou.

„Zřejmě tu chcete nějaký čas zůstat,“ nadhodil Colburn.

„Starý rodinný přítel mi půjčil chatu u jezera. Možná ho znáte. Jmenuje se Sam Foley.“

„Sama už znám dvacet let. Jeho chata je poslední, kterou ten zatracený Číňák ještě nekoupil,“ zavrčel Colburn. „A dobře tak. Kdyby prodal i Sam, rybáři by už neměli odkud spustit čluny na jezero.“

„Zdalo se mi to divné, že většina chat u jezera vypadá zanedbaně a opuštěně. Vlastně všechny, až na ten podivně vyhlížející dům. Ten na severní straně jezera, naproti ústí oné říčky, co teče na západ.“

Zatímco vyrovnával zboží, Colburn pokračoval v řeči. „Bývala to rybí konzervárna, tenkrát ve čtyřicátých letech, než se společnost položila. Ten Číňák ji dostal za hubičku a pak ji předělal na přepychové sídlo. Dokonce tam dal udělat golfovou dráhu s devíti jamkami. Potom začal skupovat každý kousek pozemků, které sousedí s jezerem. Jediný, kdo se udržel, je váš kamarád Sam Foley.“

„Vypadá to, že polovina obyvatel Washingtonu a Britské Kolumbie jsou Číňané,“ usoudil cizinec.

„Od chvíle, kdy komunistická vláda zabrala Hongkong, Číňané se valí na pacifický Severozápad jako povodeň. Mají už polovinu vnitřní části Seattlu a velký kus Vancouveru. To nemluvím o tom, jak bude populace vypadat za dalších padesát let.“ Colburn se odmlčel a stiskl na pokladně tlačítko SOUČET. „S rybářským lístkem to bude sedmdesát devět a třicet pět.“

Cizinec vytáhl ze zadní kapsy peněženku, podal Colburnovi stodolarovku a počkal si na drobné. „Ten Číňák, co jste o něm mluvil, v čem vlastně podniká?“

„Jediné, co jsem o něm slyšel, je, že je to veliký loďařský magnát z Hongkongu,“ pokračoval Colburn v tlachání, zatímco začal skládat zboží do sáček. „Nikdo ho zatím neviděl. Nikdy neprojíždí městem. Až na řidiče velkých nákladůků tam nikdo nepřijíždí ani nevyjíždí. Když se zeptáte lidí tady kolem, chová se divně. Jen v noci můžete zaslechnout motory lodi, ta ale nikdy nerozsvěcí světla. Harry Daniels, ten táboří a loví u řeky, tvrdí, že na jezeře vídá podivný dopravní člun, vždycky až po půlnoci, a nikdy při měsíci.“

„No, dobré tajemství má každý rád.“

„Pokud pro vás můžu cokoli udělat, zatímco budete náš soused, stačí říct. Jsem Dick Colburn.“

Cizinec odhalil bílé a rovné zuby v širokém úsměvu. „Dirk Pitt.“

„Z Kalifornie, pane Pitt?“

„Profesor Henry Higgins by na vás byl hrdý,“ bezstarostně odpověděl Pitt. „Narodil jsem se v jižní Kalifornii, ale už patnáct let žiji ve Washingtonu.“

Colburn začal zkoumat novou půdu. „Tak to musíte pracovat pro federální vládu.“

„V Národní agentuře pro oceánský a podmořský výzkum NUMA. A než dojde k omylu, k jezeru Orion jsem přijel výlučně odpočívat a vypnout. Nic jiného.“

„Promiňte, že to říkám,“ soucitně pronesl Colburn, „ale vypadáte jako někdo, komu trocha odpočinku přijde vhod.“

Pitt se usmál. „Co opravdu potřebuji, je promáčkat záda.“

„Cindy Elderová. Vede bar naproti v Sockeye Saloonu a dává skvělé masáže.“

„Zapamatuji si to.“ Pitt posbíral sáčky s potravinami do obou rukou a zamířil ke dveřím. Těsně předtím, než vyšel ven, se zastavil a obrátil. „Jen tak ze zvědavosti, pane Colburne, jak se ten Číňák jmenuje?“

Colburn se zadíval na Pitta a pokoušel se z jeho očí vyčíst něco, co tam nebylo. „Říká si Čchin Šang.“

„Dal se někdy slyšet, proč si tu starou konzervárnu pořídil?“

„Podle Normana Selbyho, realitního agenta, který uskutečnil převod, prý Čchin požadoval odlehlou oblast, kde by mohl vybudovat přepychové středisko a hostit v něm vlivné klienty.“ Colburn se odmlčel a vypadal teď naprosto nesmiřitelně. „Musel jste už vidět, co provedl s úplně dokonalou konzervárnou. Bylo jen otázkou času, než by ji státní památkový úřad označil za historickou památku. Čchin ji předělal na nějakého křížence mezi moderním kancelářským barákem a pagodou. Je to potrat, to vám povídám, zatracený potrat.“

„Vypadá to nějak nově,“ souhlasil Pitt. „Předpokládám, že Čchin jako přátelské gesto občas zve lidi z města na večírky nebo na partii golfu?“

„Děláte si blázný?“ vyštěkl Colburn, ze kterého prýštil hněv. „Čchin nepustí na míli ke svým pozemkům ani starostu a členy městské rady. Věřil byste, že dokonce kolem velké části jezera nechal postavit třímetrový plot s ostnaným drátem nahoře?“

„A to si to může dovolit?“

„Může a také si to dovolí, protože si kupuje politiky. Nemůže lidem bránit v přístupu k jezeru. To patří státu. Ale může jim znepříjemňovat cestu k němu.“

„Někteří lidé jsou prostě posedlí soukromím,“ nadhodil Pitt.

„U Čchina je to víc než posedlost. V lese všude kolem jsou bezpečnostní kamery a potloukají se tam jeho ozbrojení zabijáci. Lovce a rybáře, co se náhodou potulují moc blízko, vyhánějí z pozemků a chovají se k nim jako k obyčejným kriminálníkům.“

„Tak to si musím dát pozor, abych se držel na své straně jezera.“

„V tom máte nejspíš pravdu.“

„Za pár dní se zase stavím, pane Colburne.“

„Přijďte zas, pane Pitt. Přeji vám hezký den.“

Pitt se podíval na oblohu. Ze dne už toho moc nezbyvalo. Pozdně odpolední slunce už zčásti zakrývaly vrcholky jedlí, rostoucích za Colburnovým krámem. Naskládal sáčky s nákupem na zadní sedadlo pronajatého auta a usedl za volant. Otočil klíčkem zapalování, zařadil rychlost a sešlápl plyn. O pět minut později zabočil z asfaltové hlavní silnice na kamenitou cestu vedoucí k Foleyho chatě u jezera Orion. Následující tři kilometry se cesta kroutila mezi cedrovými, smrkovými a jedlovými háji.

Na konci půlmilové rovinky dorazil k místu, kde se cesta rozvětvovala a obě její části lemovaly břehy jezera, aby se nakonec spojily na protější straně právě tam, kde si Čchin postavil své extravagantní sídlo. Pitt souhlasil s hokynářovým popisem. Bývalá konzervárna se vskutku proměnila v architektonický zmetek, jenž v půvabné krajině u vysokohorského jezera působil jako pěst na oko. Vypadalo to, jako by stavitel začal s moderní budovou ze slunečního skla s měděným odstínem a odkrytými ocelovými nosníky, pak si to ale rozmyslel a změnil se rázem v dodavatele dynastie Ming z patnáctého století, jenž stavbu završil zlacenou taškovou střechou přímo jako z císařského paláce v pekingském Zakázaném městě.

Když už teď věděl, že majitel sídla se vybavil složitým bezpečnostním systémem, Pitt, jenž u jezera vychutnával samotu, čekal, že každý jeho pohyb je sledován. Zabočil na cestu směřující vlevo a po dalších osmi stech metrech zastavil vedle dřevěného schodiště vedoucího na verandu kolem malebné srubové chaty s výhledem na jezero. Minutu si ještě posedl v autě a pozoroval párek srnců, pasoucích se v lese.

Bolest z ran už ustoupila a dokázal se pohybovat téměř stejně dobře jako před tragédií. Odřeniny a popáleniny se z větší části zahojily. Jeho mysl a city si ale žádaly delší čas.

Byl o pět kilo lehčí a nevynakládal žádné úsilí, aby ztracenou váhu znovu nabyl. Připadalo mu, že ztratil jakýkoli cíl. Ve skutečnosti se ale cítil hůř, než jak na tom kdy byl. Hluboko uvnitř totiž doutnala jiskra, jež živila jeho vrozenou touhu nahlížet do neznáma. Jiskra se rozhořela v plamen hned poté, co vynesl nákup do srubu a uložil ho do kuchyňského dřezu.

Zdálo se, že něco je v nepořádku. Nemohl na to ukázat prstem, ale přemílal to v mysli, a nějaký nepochopitelný šestý smysl ho varoval před čímsi nedobrým. Vešel do obývací místnosti, nic neobvyklého tam však nebylo. Zběžně zaskočil do ložnice a rozhlédl se kolem, podíval se na toaletu, prohlédl klozet a vešel do koupelny. A tam na to přišel. Toaletní potřeby z jeho cestovní soupravy — holicí strojek, kolínská, kartáček na zuby a kartáč na vlasy — ležely vždy v přesném pořádku na umyvadle, kamkoli přijel. Všechny se nacházely tam, kam je uložil, všechny s výjimkou malé tašky, ve které byly původně uloženy. Bezpečně si pamatoval, že taštičku držel za vnější poutko, když ji ukládal na policičku. Nyní však bylo poutko u zadní stěny.

Prošel místností znovu a pozorně studoval každý jednotlivý předmět. Kdosi, a možná to bylo víc osob než jedna, prohledal každou píd' srubu. Museli to být profesionálové, ale nijak na ně nezapůsobilo, když zjistili, že zdejší obyvatel není tajný agent nebo najatý atentátník, ale obyčejný host majitele chaty, jenž si tu užívá pár klidných dnů odpočinku. Od chvíle, kdy Pitt odjel do města, až do jeho návratu měli na svou práci dobrých pětáctýřicet minut. Zpočátku Pittovi důvod prohlídky unikl, najednou se mu však v temných koutech mozku rozsvítilo.

Muselo jít o něco jiného. Protřelému špionovi nebo detektivovi se zlatým policejním odznakem by odpověď musela být jasná hned. Pitt však nebyl ani jedním z toho. Jako někdejší pilot válečného letectva a po dlouhou dobu ředitel odboru zvláštních projektů

Národní agentury pro oceánský a podmořský výzkum NUMA se specializoval na řešení problémů pod hladinami, ne na tajné vyšetřování. Trvalo mu dobrých šedesát vteřin, než tajemství rozluštil.

Uvědomil si, že prohlídka byla až druhotná. Skutečným záměrem bylo instalovat odposlouchávací štenice nebo miniaturní kamery. Někdo mu tady nevěří, pomyslel si Pitt. A ten někdo musí být šéf Čchin Šangovy bezpečnostní služby.

Protože odposlouchávací štenice nebyly větší než špendlíková hlavička, bylo by obtížné vyhledat je bez elektronických slídících přístrojů. Pitt tady ale mohl mluvit jedině sám se sebou, a tak se raději zaměřil na kamery. Věděl už, že je pod dozorem a každý jeho pohyb sleduje kdosi usazený před televizním monitorem tam na druhé straně jezera. Posadil se tedy, a aby získal čas srovnat si myšlenky, předstíral, že čte noviny. V obýváku a ložnici ať si pozorují co chtějí, rozhodl se. Kuchyň je něco jiného. Ta se stane jeho operačním velitelstvím.

Odložil noviny a začal rovnat nákup do polic a do ledničky, mezitím ale tuto aktivitu využíval jako zástěrku a očima klouzal po všech koutech a škvírách. Neobjevil nic podezřelého. Pak začal nenápadně obhlížet dřevěné stěny srubu, nakukovat do každé praskliny a spáry. Nakonec se mu to vyplatilo, když spatřil drobnou čočku vtištěnou do díry po červotoči, která vznikla ještě v době, kdy kláda byla rostoucím stromem. Jako herec před kamerou, jímž Pitt vlastně byl, pečlivě vysmýčl podlahu. Když skončil, otočil smeták spodním koncem nahoru a opřel ho o zeď, mopem přímo před oko kamery.

Jako by dostal injekci adrenalinu, odhodil stranou veškeré pocity únavy a napětí, vyšel ven a zamířil na třicet kroků od srubu do lesa. Z kapsy kabátu vytáhl mobilní telefon. Když vyťukal číslo, jeho signál prolétl sítí komunikačních družic vysoko nad Zemí a zpět na přímou linku osoby, již v ředitelství NUMA ve Washingtonu volal.

Po čtyřech zazvoněních mu odpověděl hlas se slabým východoanglickým přízvukem. „Tady je Hiram Yaeger. Buďte struční, čas jsou peníze.“

„Tvůj čas nemá cenu ani šestáku, který ti uvízl v gumové podrážce boty.“

„Sloužím snad právě za terč posměchu řediteli speciálních projektů NUMA?“

„Přesně tak.“

„Podnikáš zase něco, co za to vůbec nestojí?“ jízlivě se zeptal Yaeger. Tón jeho hlasu však přesto prozrazoval starost. Bylo mu jasné, že Pitt se ještě zotavuje ze zranění, která utrpěl teprve před měsícem při výbuchu sopky na jednom ostrově u australských břehů.

„Nemám čas vyřázet ti dech líčením svých ohromujících dobrodružství v severských lesích. Něco od tebe potřebuji.“

„Už slintám nedočkavostí.“

„Podívej se, co můžeš vyhrabat na Čchin Sanga.“

„Jak se to píše?“

„Pravděpodobně stejně, jak se to vyslovuje. Pokud se mohu spolehnout na svou omezenou znalost čínských jídelních lístků, pak v nové anglické transkripci se Čch píše jako Q. Čchin je rejdařský magnát a operuje z Hongkongu. Patří mu také soukromé rekreační středisko na jezeře Orion ve státě Washington.“

„A tam teď právě jseš?“ zeptal se Yaeger. „Ty taky nikdy nikomu neřekneš, kam se chystáš, když se sebereš a zmizíš.“

„To jen aby se to nedoneslo admirálovi Sandeckerovi.“

„Ten to stejně zjistí. Pokaždé. A co tě na tom Čchinovi tak zajímá?“

„Řekněme, že mi vadí dotěrní sousedé,“ odpověděl mu Pitt.

„Tak proč k němu nezajdeš vypůjčit si hrníček cukru, nepoklábosíš a nevyzveš ho na jednu rychlou partičku mahdžongu?“

„Podle místních se k němu nikdo nedostane ani na vzdálenost deseti městských domovních bloků. A stejně pochybuji, že je doma. Jestli je Čchin stejný jako většina bohatých celebrit, pak má několik různých domů po celém světě.“

„A proč zrovna tenhle chlápek v tobě vyvolává takovou zvědavost?“

„Žádný řádný občan není tak posedlý bezpečnostními opatřeními, pokud nemá co skrývat,“ vysvětlil mu Pitt.

„Tak se mi zdá, že se nudíš, povaluješ se v panenském lese a pozoruješ, jak na skalách roste mech. Pokud během pětáctyřiceti minut nezkrátíš losa upřeným pohledem, přicházíš o jeden z velkých životních zážitků.“

„Nikdy nepropadám apatii.“

„Máš ještě nějaká další přání, dokud jsem v dobré náladě?“

„Když už se o tom zmiňuješ, mám ještě seznam vánočních dárků, které bych chtěl zabalit a poslat už dnes večer, abych je dostal nejpozději zítra odpoledne.“

„Tak to vystřel,“ vybídl ho Yaeger. „Zapnul jsem záznamník, a až skončíš, přepíšu to.“

Pitt mu vylíčil, jaké věci a přístroje potřebuje. Když skončil, dodal: „A příhodě tam také mapu jezera Orion od vládního úřadu pro přírodní zdroje, s údaji o hloubkách a druzích ryb, o lodních vracích a podvodních překážkách.“

„Začíná to houstnout. Nezdá se ti, že na chlápka rozmláceného na maděru a zrovna propuštěného ze špitálu to trošku přeháníš?“

„Drž se mnou a pošlu ti poštou pár kilo uzených lososů.“

„Nechci si dělat velké naděje,“ povzdychl si Yaeger. „Dobrá, postarám se o ty tvé hračky a pak se pustím do pátrání po Čchinovi všemi otevřenými i tajnými kanály. Při trošce štěstí ti zjistím i jeho krevní skupinu.“

Pitt ze zkušenosti věděl, že ani data skladovaná a utajovaná v důvěrných spisech Yaegerovu čmuchalskému nadání neujdou. „Tak ať už ty tvoje tlusté prstíky kmitají po klávesnici, a jakmile něco vyhrabeš, brnkni mi na mobil.“

Yaeger zavěsil, zaklonil se v křesle a několik okamžiků zamyšleně zíral do stropu. Vypadal spíš jako podomní obchodník než jako brilantní počítačový analytik. Šedivějící vlasy si dál stahoval do ohonu a oblékal se jako stárnoucí hippie, jímž ostatně byl. Yaeger byl šéfem počítačové databáze NUMA, jež zahrnovala rozsáhlý archív o všech knihách, článcích a tezích, ať už vědeckých, historických faktech nebo pouhých teoriích, které kdy byly zaznamenány o světových oceánech.

Yaegerova počítačová doména zabírala celé desáté podlaží budovy NUMA. Vybudovat tak rozsáhlý archív trvalo celá léta. Yaeger dostal od svého šéfa volnou ruku a neomezené finance, aby soustředil každý třeba i sebemenší kousek znalostí z oboru oceánské vědy a techniky a zpřístupnil je studentům oceánologie, profesionálním oceánografům, námořním inženýrům a podmořským archeologům po celém světě. Byla to vysoce zodpovědná práce, byla to ale práce, kterou Yaeger vášnivě miloval.

Obrátil pohled k objemnému počítači, který sám navrhl a zkonstruoval. „Tlusté prstíky na klávesnici, chachá!“ Žádná klávesnice ani monitor tu nebyly. Jako ve virtuální realitě se trojrozměrné obrazy promítaly před uživatelem. Namísto obsluhy kláves se příkazy zadávaly slovně. Před Yaegerem se zjevila a rozzářila jeho vlastní karikatura a upřeně se na něj zahleděla.

„Dobrá, Maxi, jsi připraven pustit se do pátrání?“

„Jsem ve formě,“ odpověděl mu uměle generovaný hlas.

„Sežeň veškeré dostupné údaje o Čchin Šangovi, majiteli čínské loďařské společnosti se sídlem v Hongkongu.“

„Údaje nestačí pro detailní zprávu,“ monotónně pronesl Max.

„Je fakt, že toho není moc, po čem by se dalo jít,“ řekl Yaeger, jehož nikdy neunavovalo rozmítat s mlžným obrazem stvořeným strojem. „Snaž se, co můžeš. Až prozkoumáš všechny sítě, vytiskni, co se ti povedlo najít.“

„Brzy se ozvu,“ zadrnčel Max.

Yaeger se tázvým pohledem zadíval do volného místa, kde se ještě před chvílí nacházela jeho holografická podoba. Pitt ho nikdy nežádal o nějaký průzkum a založení spisu, když k tomu neměl vážný důvod. Něco, a Yaeger to dobře věděl, se jeho příteli honilo hlavou. Záhady a zmatky se za Pittem vleuly jako psíčci. Do trablů ho to táhlo jako lososa do míst tření. Yaeger pouze doufal, že mu Pitt své tajemství vyradí. Pokaždé to tak dělal, pokaždé, když jeho projekty zašly za hranice běžného zájmu.

„Po čem to ten zatracený blázen zas jde?“ utrousil Yaeger směrem k počítači.

3

Jezero Orion mělo tvar štíhlé slzy, jejíž spodní část se jemně zužovala a ústila do menší řeky. Nepředstavovalo nijak velkou vodní plochu, bylo však vábívé a tajemné, s břehy obklopenými zeleným oceánem hustých lesů, jež stoupaly po šedých svazích majestátního, do mraků sahajícího pohoří Olympic. Na malých loučkách mezi stromy se rozvíjely divoké jarní květiny. Tající voda vysokohorských ledovců napájela jezero několika potoky, jejichž voda, bohatá na minerály, mu poskytovala křišťálovou, zelenomodrou barvu. Kobaltová obloha nahoře, zdobená rychle plynoucími mraky, se odrážela v hladině a dodávala jí lehké tyrkysové odstín.

Vodní proud, jenž vytékal z dolní části slzy, se celkem přirozeně nazýval řeka Orion. Klidně se vinul kaňonem mezi horami a po patnácti milích ústil do horní části fjordu se podobající úžiny, které se říkalo Grapevine Bay. Zátoka Grapevine, vytvořená dávným ledovcem, se otevírala do Tichého oceánu. Řeku, po které kdysi pluly rybářské lodi a vykládaly svůj úlovek u staré konzervárny, teď používaly už jen výletní čluny a lodi rybářů.

Odpoledne den poté, co navštívil město, vyšel Pitt na verandu a zhluboka se nadechl. Lehký deštík přišel a zase odešel a zanechal za sebou vzduch voňavý jak parfém, čistý a omamný. Slunce už zapadlo za hory a jeho poslední paprsky mířily dolů zářezy mezi vrcholky skal. Taková scéna se vymykala času. Jedině opuštěné domky a sruby dodávaly jezeru strašidelný vzhled.

Po úzkém dřevěném můstku přešel z pláže k loděnici, vznášející se na vodě. Na kroužku vybral klíč a otevřel jím těžký visací zámek, jenž zabezpečoval větrem ošlehané dveře. Tady nebudou žádné štenice ani kamery, pomyslel si, když dveře doširoka otvíral. Zavěšeny nad vodní hladinou tu v kolíbkách spojených s elektrickým zvedákem spočívaly tři metry dlouhá plachetnice a sedmimetrový motorový člun Chris-Craft ze třicátého třetího roku, s dvojitou kabinou a zářivým mahagonovým trupem. Po obou stěnách loděnice ležely dva kajaky a jedna kánoe.

Přešel k rozvodní desce elektřiny a stiskl jedinou páku, která na ní byla. Pak uchopil ovládací skříňku, jež byla drátem spojená se zvedákem, a stiskl knoflík. Zvedák zabzučel a přesunul se nad plachetnici. Pitt protáhl hák, jenž volně visel ze zvedáku, kovovým závěsným okem na kolébce a spustil ji. Poprvé po dlouhých měsících dosedl laminátový trup plachetnice do vody.

Pitt vytáhl ze skříně pečlivě složené plachty, sestavil hliníkový stěžeň a přibral ráhnoví. Pak zasadil kormidelní páku do závěsů a uložil kýlovou lopatku. Po necelé půlhodině byla malá loďka připravena nabrat do plachet vítr. Pouze stěžeň bylo ještě třeba usadit, což byl jen drobný úkol, který šlo vykonat až poté, co člun vypluje zpod střechy loděnice.

Spokojen s tím, že je vše v pořádku, Pitt bezstarostně přešel zpátky do srubu a rozbil jednu z velkých krabic, které mu expresní leteckou poštou poslal Yaeger. Usedl ke kuchyňskému stolu a rozprostřel na něm mapu jezera Orion, kterou si vyžádal. Změřené hloubky ukazovaly, že dno jezera pozvolna klesá od břehů a v krátké vzdálenosti se pak vyrovnává na deseti metrech, až uprostřed se prudce propadá do víc než sto třiceti metrů. Příliš hluboko pro potápěče bez příslušné výzbroje a pomocného týmu na hladině, napadlo Pitta. Žádné překážky, vytvořené lidskou rukou, mapa neuváděla. Jediným zakresleným vrakem byla stará rybářská loď, která se potopila poblíž konzervárny. Průměrná teplota vody v jezeře byla pět stupňů Celsia. Na koupání byla tedy příliš chladná, na rybaření a plavbu v člunu ale ideální.

K časně večeri si Pitt ugriloval losí řízek, namíchal si salát a najedl se u stolu na verandě s výhledem na jezero. Bez spěchu popíjel pivo, odložil láhev na stůl a vešel do kuchyně, kde rozložil trojnožku pod mosazný teleskopický dalekohled. Postavil ji doprostřed kuchyně, dál od okna, aby bylo pro kohokoli těžké sledovat zvenčí jeho konání ve stínu. Zatočil okulárem a zaostřil na Čchin Šangovo sídlo. Díky vysokému stupni zvětšení mohl pozorovat dva hráče na golfovém hřišti za domem. Hejlové, ohodnotil je. Každý z nich potřeboval čtyři údery, aby dopravit míček do jamky. Kruhovým obzorem pohledu zabloudil k hlavní budově. Až na služebnou, která poklízela, vypadal neobydlený. Na volných prostorách žádný pečlivě udržovaný trávník. Pozemky byly ponechány v přírodním stavu, s luční trávou a polními květinami.

Z budovy nad příjezdovou cestou vystupoval prostorný krytý vjezd, aby se význační hosté dostali do automobilů a z nich, aniž by za špatného počasí zmokli. Hlavní vchod střežili dva velcí, ležící bronzoví lvi po obou stranách schodiště, vedoucího ke dveřím z růžového dřeva, dosahujícím výše tří mužů. Přestřel dalekohled a na dveřních panelech postřehl nádherně vyřezávané motivy draků. Široká zlatená pagodovitá střecha mu připadala naprosto nepatřičná nad stěnami ze slunečního skla s měděným odstínem, jež budovu obklopovaly. Celá třípodlažní stavba spočívala uprostřed rozsáhlého volného prostoru, jen co by kamenem dohodil k jezerním břehům.

Odklonil o trochu dalekohled a prohlížel si přístavní můstek, jenž na délku půlky fotbalového hřiště vyčníval do jezera. Upoutána u něj byla dvě plavidla. Menší z nich nebylo nijak pozoruhodné. Na páru trupů katamaranu spočívala krabicová kabina, bez jakýchkoli průhledů či oken. Kormidelní budka byla umístěna na střeše a celá loď byla natřena černě jako pohřební vůz, barvou, jaká se na vrchních částech lodí obvykle neobjevuje. Druhé plavidlo by už šlo označit za skutečnou loď.

Byla to pohledná, elegantní motorová jachta s prosklenou kabinou na trupu dlouhém přes čtyřicet metrů takového typu, za jakou se lidé ohlížejí. Šírku její palubnice odhadl Pitt na dobrých deset metrů. Byla postavena tak, aby poskytovala luxusní pohodlí, a její klasické linie ji z prosté jachty povyšovaly do třídy plovoucích uměleckých děl. Pravděpodobně ji postavili v Hongkongu nebo Singapuru, hádal Pitt. Přestože měla mělký ponor, potřebovala opravdu dobrého lodivoda, aby ji provedl říčním proudem z jezera na širé vody.

Zatímco ji pozoroval, z výfuku pracovní lodi vystoupil obláček kouře z dieselmotoru. Během několika okamžiků posádka stáhla vyvažovací lano a vyplula napříč jezerem směrem k řece. Velice divná loď, pomyslel si Pitt. Připomínala mu dřevěnou dopravní bednu na dvou pontonech. Nehodlal si lámat hlavu vymýšlením, co asi tím její stavitel sledoval.

Na zemi se celý komplex, až na služebnou a dva hráče golfu, zdál docela opuštěný. Nikde ani známky bezpečnostních systémů. Nenašel sebemenší viditelné stopy namontovaných videokamer, přestože věděl, že tam musí být. Žádní strážníci nehlídkovali na pozemku, pokud se nenaučili stát se neviditelnými. Jediné, co vypadalo nepřiměřeně okolí, bylo několik staveb bez oken, zbudovaných z dřevěných klád. Podobaly se loveckým nebo horolezeckým chatám a rozmístěny byly na strategických pozicích kolem jezera. Napočítal tři a byl by se vsadil, že další jsou ukryté v lese. Poslední z trojice se zdála být podivně nevhodně umístěná. Vznášela se na konci přístávacího mola a připomínala malou loděnici. Podobně jako černý člun neměla dveře ani okna. Pozoroval ji skoro celou minutu a pokoušel se zjistit její účel a odhadnout, co asi se skrývá uvnitř.

Stačilo mírně pootočit teleskopem a změna ohniska pozorování se mu vyplatila. Jen malý kousíček vykukoval z houští jehličnanů. Ne mnoho, ale dost, aby to ukojilo jeho zvědavost ohledně bezpečnostních opatření. Střecha pečlivě ukrytého rekreačního autíčka se ježila lesem antén a přijímacích disků. Na mýtině za ním stálo něco, co připomínalo malý letecký hangár v sousedství úzké přistávací dráhy dlouhé necelých padesát metrů. Rozhodně to nebyl typ plochy, který by mohl sloužit pro vrtulník. Snad ultralehké letadlo, dohadoval se Pitt. Jasně, v tom musí být odpověď.

„Mají tu vážně to nejmodernější vybavení,“ tiše si pro sebe zamumlal Pitt.

A opravdu to nejmodernější vybavení bylo. V radiovoze rozpoznal mobilní velitelský post podobného typu, jaký používá prezidentova tajná služba v případech, kdy hlava státu cestuje mimo Washington. Pitt nyní začínal chápat i význam sroubených domků. Jeho dalším krokem bylo vyprovokovat nějakou reakci.

Zdalo se to být pošetilé, vynakládat takovou námahu jen ze zvědavosti podnícené nudou. Dokonce ještě ani nedostal Yaegerovu zprávu. Podle všeho, co o něm Pitt dosud věděl, se Čchin angažoval v humanitární a dobročinné práci a byl duchovním vůdcem, prostě to byl člověk, jehož by si měl vážit. Pitt přece nebyl žádný detektiv, ale námořní inženýr. Většina jeho práce se odehrávala v hloubi oceánů. Bylo s podivem, že do něčeho takového se vůbec pouštěl. Brouk se mu ale už usadil v hlavě. Na Čchinově způsobu života něco nesedělo. Nebylo by to ale poprvé, kdy se Pitt zamíchal do věcí, jež se ho netýkaly. A nejpřesvědčivějším důvodem, proč se do toho vrhnout, bylo, že Pitta jeho tušení téměř nikdy nezklamalo.

Právě jako na zavolanou se ozval tón mobilního telefonu. Jedině Hiram Yaeger znal jeho číslo. Odešel do bezpečné vzdálenosti od srubu a teprve potom na volání odpověděl. „Hiram?“

„Ten tvůj Čchinovic kluk je ale vážně kousek,“ pronesl Yaeger bez úvodu.

„Máš na něj něco?“ zeptal se Pitt.

„Je to chlápek, který si žije jako římský císař. Velký doprovod, palácová sídla po celém světě, jachty, hejna oslnivých žen, tryskové letadlo a armáda tělesných strážců. Jestli si někdo zaslouží místo v ročence *Životní styl bohatých a slavných*, pak je to Čchin.“

„A co ses dověděl o jeho podnikání?“

„Zatraceně málo. Pokaždé, když Max...“

„Max?“

„To je můj brácha. Bydlí v počítači.“

„Když to říkáš... Tak pokračuj.“

„Pokaždé, když se Max pokoušel proniknout do datových souborů s Čchinovým jménem, počítače snad všech zpravodajských agentur ve městě naše pátrání zablokovaly a pokoušely se zjistit, o co nám jde. Zdá se, že nejsi jediný, kdo se o toho chlápka zajímá.“

„Tak se mi zdá, že jsme otevřeli plechovku s červy,“ řekl Pitt. „Proč jinak by naše vlastní vládní úřady měly kolem Čchina roztahovat bezpečnostní síť?“

„Napadlo mě, že zpravodajské agentury provádějí tajné šetření a nemají zájem, aby jim někdo proklouzl pod plotem.“

„Začíná to být husté. Čchin rozhodně nemůže být čistý jak padlý sníh, pokud ho tajně vyšetřuje vláda.“

„Bud' tak, nebo mu poskytuje ochranu.“

„Co z toho?“

„Nemám zdání,“ přiznal Yaeger. „Dokud se s Maxem v plném rozsahu tajně nenapíchneme na příslušné zdroje, tápu v temnotách stejně jako ty. Víím jenom, že nejde o nějaký druhý návrat Mesiáše. Čchin klouže světem jako úhoř a čerpá obrovské zisky ze spousty podniků, které navenek vypadají naprosto legálně.“

„Takže podle tebe se nenašel sebemenší důkaz, že se zapletl s nějakou skupinou organizovaného zločinu?“

„Navenek tomu nic nenasevňuje,“ odpověděl Yaeger. „Což neznamená, že třeba neoperuje nezávisle.“

„Snad je to reinkarnace starého Fu Manču,“ lehce nadhodil Pitt.

„Nechtěl by ses mi svěřit, co proti němu máš?“

„Jeho poskoci mi vtrhli do srubu. Nejsem moc nadšený z toho, když se mi cizí lidé hrabou v prádle.“

„Je tady ještě jedna věc, která by tě mohla zajímat,“ řekl Yaeger.

„Poslouchám.“

„Nejen že ty a Čchin máte narozeniny ve stejný den, ale narodili jste se také ve stejném roce. Podle jejich horoskopu to bylo v roce Krysy. Ty ses narodil ve znamení Raka.“

„A to je to nejlepší, co mi může poskytnout nejskvělejší počítačový kouzelník v celém oboru?“ suše pronesl Pitt.

„Rád bych ti nabídl víc,“ omluvně odpověděl Yaeger. „Budu to ještě zkoušet.“

„Nic víc po tobě nechci.“

„Co hodláš podniknout teď?“

„Moc toho dělat nemůžu,“ řekl Pitt, „leda vyjet si na ryby.“

Yaegera tím ani na chvíli neoklamal. „Dávej si pozor,“ řekl mu vážně. „Jinak skončíš v té pověstné páchnoucí stoce, ze které už nelze uniknout.“

„Budu stejně mazaný a opatrný jako vždycky.“

Tlačítkem ukončil hovor, natáhl se a umístil telefon do vidlice ve větvích stromu. Nebyl to zrovna bůhvíjaký úkryt, bylo to ale lepší než nechat přístroj povalovat ve srubu, pokud by ho snad v jeho nepřítomnosti chtěl někdo znovu prohledávat.

Pitt jenom nerad odmítl Yaegerův přátelský zájem, bylo však lépe, když vrchní počítačový guru NUMA věděl co možná nejméně, protože za to, k čemu se teď chystal, by Pitt mohl snadno putovat do vězení. A pokud by si snad nedal pozor, ještě pravděpodobněji by mohl skončit s kulkou v těle. Doufal jen, že nenastane nic nepředvídaného. Měl tíživý pocit u žaludku, že udělá-li chybu, jeho tělo se už nikdy nenajde.

Když se Pitt vydal po můstku k loděnici, zbývaly už jen dvě hodiny denního světla. V náručí nesl bednu na led největších rozměrů a trofejního lososa, jenž doposud visel ve srubu nad krbovou římsou. Jakmile vstoupil dovnitř, otevřel lednici a vyjmul z ní malé autonomní podvodní plavidlo AUV, pocházející z dílen předního konstruktéra podmořských technologických zařízení. Jeho černý kryt, ne delší než šedesát centimetrů a patnáct centimetrů v průměru, v sobě ukrýval barevnou videokameru s vysokou rozlišovací schopností. Bateriový pohon dvou lodních šroubů, otáčejících se vzájemně v protisměru, dokázal udržet plavidlo v chodu něco málo přes dvě hodiny.

Pitt uložil malé kompaktní zařízení na dno plachetnice a vedle něj naskládal rybářský prut a krabici s výstrojí. Pak otevřel vnější dveře loděnice, sestoupil do lodi a usadil se u kormidelní páky. Lodním hákem se od lávky odrážel tak dlouho, až se dostal ven z loděnice; pak vztyčil stěžeň, napjal plachty a sklopil lopatku lodního kýlu.

Náhodnému pozorovateli mohl připomínat obchodníka se zahrádkářským náčiním, který si jen tak vyrazil na jezero. Počasí bylo příjemné, i když chladné, a tak se oblékl teple do červené vlněné dřevorubecké košile a khaki kalhot. Na nohou měl tenisky a vlněné ponožky. Od skutečného rybáře se lišil pouze tím, že ten by se na lososy a pstruhy vydal spíš na motorové lodi nebo na gumovém člunu s přivěsným motorem, rozhodně ne na plachetnici. Pitt si však vybral pomalejší z obou lodí, protože plachta mu poskytovala dobrý štít pro případ, že by snad na něj z letoviska na břehu mířily videokamery.

Až do chvíle, kdy večerní bríza naplnila plachty a mohl začít volně klouzat po hladině jezera Orion, vzdaloval se od loděnice pohybováním kormidelní pákou tam a zpět. Lehce změnil kurz lodi a pozoroval opuštěné pobřeží, udržoval však úctyhodnou vzdálenost od velkého domu na dolním konci jezera. V místech, kde jezero bylo nejhlubší, asi čtvrt míle od Čchinova přístávacího mola, nabral Pitt vítr; proto stáhl plachtu a nechal ji jenom natolik vytaženou, že lehce pleskala v bríze a zakrývala jeho vlastní pohyby. Kotevní lano nebylo ani zdaleka tak dlouhé, aby dosáhlo dna; přesto ji spustil a nechal působit jako vlečnou zátěž, aby vítr nezahnal plachetnici moc blízko ke břehu.

S polostaženou plachtou proti jednomu břehu a zády otočen k protějšmu, shýbl se ke straně a průhledným dnem loďky se zadíval dolů. Voda byla tak křišťálově čistá, že mohl pozorovat hejno lososů, plujících dobrých padesát metrů pod ním. Otevřel potom skříňku s rybářským náčiním a vybral z ní háček a olůvka. Jedinou rybu, kterou za posledních třicet let ulovil, dostal Pitt pod vodou harpunovou puškou. Prut s navijákem nedržel v rukou od dob, kdy jako malý kluk chodil rybařit se svým otcem, senátorem Georgem Pittem, ve vodách u kalifornských břehů. Přesto se mu však podařilo navázat olověná závaží, navléknout návnadu na háček a spustit to všechno do hloubky.

Zatímco předstíral rybaření, rozvinul rovněž kotouč tenkého drátu a přes bok lodi spustil traspondér pro vysílání a příjem elektronických signálů, ne větší než kávový šálek. Aby měl jistotu, že zůstane mimo akustický stín lodního trupu, nechal ho klesnout do šestimetřové hloubky. Přesně stejně velký traspondér byl umístěn v zadní části AUV. Obě tyto jednotky, společně s elektronikou uvnitř konstrukce AUV, tvořily jádro systému umožňujícího vzájemné akustické dorozumívání, podvodní navigaci a příjem videosignálů na malý nahrávací.

Pak vyjmul miniponorku z bedny na led, opatrně ji spustil do vody a sledoval, jak přístroj tiše sklouzl pod hladinu. Jeho černé kontury působily dojmem, že snad jde o jakési záhadné stvoření z mořských hlubin. Pitt už měl za sebou přes dvě stě hodin zkušeností s uvázanými podvodními roboty, teprve podruhé se však setkával s autonomním, dálkově řízeným systémem. Když sledoval, jak malé plavidlo, jež přišlo NUMA na dva miliony dolarů, mizí v hlubinách, trochu mu vyschlo v hrdle. Autonomní podvodní systém byl zázrakem miniaturizace a jenom díky němu teď dokázala NUMA vysílat své roboty do míst, jež byla dříve nedosažitelná.

Otevřel přenosný počítač s rozměrným aktivním displejem a uvedl ho do chodu. Přesvědčil se, že akustická linka funguje bez problémů, a projel nabídkou programů, z které si vybral „dálkové řízení“ a „živé video“. Za normálních okolností by dal přednost pouze živému videu a soustředil by se na obrázky získané kamerou pod hladinou, při této plavbě však pro něj bylo důležité zaměřit se na dění, které, jak doufal, podnítl v Čchinově sídle. Stačilo mu jen čas od času kontrolovat pohyb automatu a udržovat jeho kurz.

Pohnul joystickem na malé skřínce dálkového ovladače. Plavidlo poslechlo okamžitě a začalo se potápět. Akustický telemetrický a řídicí systém fungoval bezchybně a přístroj vyrazil vpřed rychlostí skoro čtyř uzlů. Dvojice lodních šroubů s protisměrnou rotací byla dokonale vyvážená a bránila stroji, aby se ve vodě roztočil kolem vlastní osy.

„Co pohyb, to obrázek,“ pronesl Pitt s pohledem upřeným směrem ke Čchinovu sídlu. Pohodlně se zabořil do páru plastových nafukovacích polštářů na sedátkách, jež mohly sloužit i jako plovací vesty v případě, že by někdo z cestujících přepadl do vody. Se skřínkou dálkového ovládání uhnížděnou mezi stehny si zapřel nohy o postranní lavičku. Páčkami a joystickem na skřínce řídil pohyby AUV, jako by to byl model ponorky. V hloubce dvaceti metrů ji vyrovnal a pomalu naváděl ke Čchinově loděnici, opakovaně tam a zpátky, jako by kosil pole.

Nezasvěcenému by se mohlo zdát, že se Pitt baví s hračkou, šlo ale o víc než o hru. Měl v úmyslu vyzkoušet Čchinovy bezpečnostní systémy. Jeho prvním cílem bylo zjistit jakékoli podvodní senzory. Když projel několik linií a přiblížil se až na necelých deset metrů k loděnici, zdálo se mu být jasné, že Čchinův bezpečnostní systém do jezera nedosahuje. Hrozbu z vody bezesporu opomněli vzít v úvahu.

Tak teď se ukažte, tiše si pomyslel Pitt. Jemně zatáhl za páčku, která vyslala AUV ke hladině. Malá ponorka vyrazila na povrch a volně se vystavila všem pohledům jen několik metrů stranou od mola. Od této chvíle začal měřit čas reakce. Kupodivu uplynuly celé tři minuty, než se stěny chatrčí bez oken zvedly vzhůru a vyrazili z nich strážci s krátkými pistolovými samopaly Steyr přehozenými přes ramena a na terénních motocyklech se začali prohánět po pozemku. Pittovi připadalo, že jsou to v Číně vyrobené kopie japonských superkrosových dvěstěpadesátek Suzuki RM. Strážci se roztáhli do formace a zaujali pozice podél písčité pláže. O třicet vteřin později se otevřela i k jezeru obrácená stěna plovoucí loděnice, ze které vyrazili dva další členové ochranky na jednosedadlových vodních skútrech, rovněž čínských, ale tentokrát okopírovaných podle japonských strojů Kawasaki Jet Ski. Skútry se začaly honit za automatickou miniponorkou.

Tohle by tedy Pitt zrovna neoznačil za bleskový výjezd. Od ostřílených bezpečnostních specialistů by čekal víc. Dokonce i ultralehké letouny zůstaly v hangáru. Zdálo se, že vpád miniponorky nevyvolal všeobecný poplach.

Pitt okamžitě nechal ponorku klesnout do hloubky, a protože v čiré vodě ji bylo vidět, udělal prudkou zatáčku, která ji navedla pod jachtu kotvící vedle mola. Starosti s tím, že by snad malé plavidlo spatřili strážci na vodních skútrech, si Pitt nemusel dělat. Ti při svém divokém kroužení zčeřili hladinu do takové pěny, že v hloubce by neviděli nic. Pitt zaznamenal, že ani jeden z mužů na skútrech neměl sebemenší potápěčskou výstroj, dokonce ani masky a šnorchly, což jasně dokazovalo, že nejsou připraveni pustit se do pátrání pod hladinou. Na souši jsou to profesionálové, ale ve vodě amatéři, zamyšleně si řekl Pitt.

Když neobjevili ani stopu po vetřelci podél pláží, strážci na pevnině slezli z terénních motocyklů, postavili se vedle nich a pozorovali šaškování těch na jezeře. Jakýkoli pokus vniknout do Čchinova sídla po zemi by měl naději na úspěch jedině tehdy, kdyby se ho chopili příslušníci speciálních sil, kteří jsou mistry v umění maskovat se a skrývat. Na vodě to ale bylo něco docela jiného. Potápěč by mohl snadno doplavat pod molo nebo jachtu, bez obav, že ho někdo objeví.

Zatímco naváděl miniponorku zpátky k plachetnici, Pitt začal navíjet rybářskou šňůru, až byla jen těsně pod hladinou. Potom do vody propašoval trofejního lososa z krbové římsy ve Foleyho srubu a jeho otevřenou vysušenou hubou provlékl háček, stále ještě s nabodnutou návnadou. S nápadným máváním rukou vytáhl dávno mrtvého lososa z vody a podržel ho ve vzduchu na odív všem zvědavým zrakům. Dva strážníci na vodních skútrech kolem kroužili ve vzdálenosti necelých patnácti metrů, až rozhoupali plachetnici na vlnách. Protože si byl celkem oprávněně jistý, že se ho nepokusí zadržet ve federálních vodách, ignoroval je. Místo na ně se zahleděl na strážce seřazené na břehu a mával rybou ze strany na stranu jako signální vlajkou. Pozoroval, jak se hlídači, když neobjevili nic podezřelého, do čeho by mohli zatnout zuby, vracejí do dřevěných strážnických domků. S pocitem, že nemá cenu dál se tu potloukat, a s velkou úlevou, že miniponorku neobjevil žádný ze strážných, kteří se zřejmě víc zajímali o rybáře než o to, co je pod hladinou, vytáhl kotvu, napnul plachtu a zamířil k Foleyho loděnici. Malý podvodní robot ho poslušně následoval. Když zabezpečil plachetnici a přemístil automatickou ponorku do bedny na led, vyjmul z kamery osmimilimetrovou videokazetu a strčil si ji do kapsy.

Nejdřív se přesvědčil, že zvědavé oko špionážní kamery ještě stále blokuje smeták, a pak se usadil k lahvince chardonnay. Pitt byl se sebou spokojen, zůstával ale ostražitý a bdělý. Do ruky zakryté kapesníkem uchopil svůj věrný, poškrábaný a ošoupaný automatický kolt ráže pětadvacet. Byla to zbraň, kterou mu daroval otec, a při nejedné příležitosti mu už zachránila život. Pitt bez ní nikdy necestoval. Když poklidil v kuchyni a uvařil si konvici kávy, přešel do obýváku, nasadil kazetu z automatické ponorky do speciálního adaptéru a vsunul celé zařízení do videorekordéru, umístěného na televizoru. Potom se shrbeně posadil těsně před obrazovku, aby záběry na ní neodhalila kamera, kterou v obývacím pokoji dosud nevypátral.

Zatímco sledoval podvodní video zaznamenané automatickou miniponorkou, jen stěží očekával, že spatří něco, co na dně jezera nemá co dělat. V první řadě ho zajímala oblast v okolí přístaviště a jachty, jež u něj byla upoutána. Trpělivě seděl a sledoval, jak ponorka klouže tam a zpět nad mělkým dnem a cestou ke Čchinovu přístavišti postupuje přes hlubokou průrvu ve středu jezera. Prvních několik minut odhalovala jen sem tam nějakou tu rybu, prchající pryč od mechanického vetřelce, býlí vyrůstající z nánosů na dně a sukovité kmeny, které sem spláchly jezerní přítoky. Sám pro sebe se usmál, když uviděl několik dětských hraček a jízdnic kol jen kousek od pláže a ve větší hloubce dokonce auto z dob dávno před druhou světovou válkou. Pak se však náhle z modrozelené hlubiny začaly vynořovat podivné bílé skvrny.

Pitt ztuhl a fascinován hrůzou sledoval, jak se bílé skvrny mění v lidské tváře osob, jejichž těla se kupila na hromadách či spočívala osamoceně v usazenině na dně. Po dně jezera jich musely být rozestety stovky, mnohdy navršené ve třech nebo čtyřech vrstvách, a možná víc, mnohem víc. Spočívaly na skloněném dně jezera v patnácti metrech vody a táhly se do nedohledna, až do největších hloubek. Pitt si připadal, jako by hleděl neprůhlednou oponou z jeviště na masu diváků. Ti na předních sedadlech byli zřetelní a jasní, ale dav lidí sedících dál vzadu se rozplýval a ztrácel ve tmě. Nepokoušel se ani odhadnout, kolik jich tam je. Napadla ho neblahá myšlenka, že těla odhalená v mělkých vodách jsou jenom zlomkem těch, jež leží mimo dosah kamery miniponorky, v nedohledných hlubinách jezera.

Ledové prsty hrůzy se zezadu dotkly Pittova krku, když sledoval množství žen a několik dětí, roztroušených po zatopeném pohřebišti. Mnozí z nich byli staří lidé.

Chladná a čistá voda, která sem proudila z ledovců, zachovala těla v téměř dokonalém, zakonzervovaném stavu. Zdálo se, že tady spočívají pokojně jako ve spánku, mělce zaboření do jemného bláta. Někteří měli v tváři klidný výraz, jiní zas vyboulené oči a ústa otevřená jako k poslednímu výkřiku. Leželi tady neporušení, nedotčení chladem vody a střídáním světla a tmy. Nebyla na nich patrná jediná známka rozkladu.

Když ponorné plavidlo ve vzdálenosti pouhého metru míjelo skupinku, jež se zdála být celou rodinou, mohl Pitt podle šikmých očí a rysů tváří poznat, že jsou to orientálci. Viděl, že mají ruce za zády spoutané, ústa přelepená páskou a k nohám připevněná železná závaží.

Ti všichni zahynuli rukou masových vrahů. Neměli na sobě stopy po střelných nebo bodných ranách. I když se všeobecně soudí jinak, utonutí není zrovna příjemná smrt. Horší může být jediné oheň. Při prudkém ponoření do velké hloubky praskají ušní bubínky, voda se valí do nosních dírek a působí nesnesitelnou bolest a plíce pálí, jako by je opékali nad žhavým uhlím. Není to ani rychlá smrt. Musela to být hrůza, když je spoutali, odvezli doprostřed jezera pod rouškou noci a potom svrhli nejspíš dnem kabiny mezi dvěma trupy tajemné černé lodi do tmavých vod, jež zdusily jejich nárek. Bez vlastní viny padli do pasti neznámého spiknutí a zemřeli v děsu a agónii.

Jezero Orion bylo víc než jen obrázkem idylické a oslňující scenérie, mnohem víc. Bylo i hromadným hrobem.

4

Téměř o tři tisíce mil dál směrem na východ se jarní deštík snášel na střed města, jehož zmoklými, pustými ulicemi tiše klouzala černá limuzína. Cestující zůstávali skryti cizím zrakům za tónovanými, nahoru vytočenými okny a automobil tak působil jako část nočního pohřebního procesí, směřujícího s pozůstalými ke hřbitovu.

Washington, hlavní město dominantní světové velmoci, si potrpí na staromódní velkolepost. Zvlášť patrné je to pozdě v noci, kdy úřady tonou ve tmě, telefony přestanou vyzvánět, kopírky zmlknou a tok pomluv a nadsázek v kuloárech státní byrokracie se zastaví. Jeho politicky dočasní obyvatelé už všichni odešli domů spát a hlavami se jim točí vidiny sponzorských večírků pro štědré přispěvatele na volební kampaň. Až na dopravní světla a minimální provoz připomíná město opuštěný Babylon či Persepolis.

Zatímco řidič, oddělený zavřenou skleněnou přepážkou, zkušeně klouzal s limuzínou po deštěm zkráceném asfaltu a pozorně sledoval světla na semaforech u chodníků, ani jeden z dvojice mužů, usazených v zadním oddílu určeném cestujícím, nepromluvil. Admirál James Sandecker hleděl nepřítomným pohledem z okna a ani nevnímal, že řidič už zatáčí na Pennsylvania Avenue. Mysl mu tonula v myšlenkách. Byl oblečen v drahém sportovním kabátě a běžecké soupravě a nebyla na něm patrná jediná známka únavy. Telefonát prezidentova šéfa štábu Mortona Lairda ho zastihl v okamžiku, kdy právě ve svém oficiálním apartmá v nejvyšším patře budovy NUMA na druhé straně řeky ve virginském Arlingtonu zakončil pozdní večeri na počest skupiny hostujících oceánografů z Japonska.

Sandecker, štíhlý a s tělem vypracovaným od každodenního pětímílového běhání a pravidelných návštěv v posilovně zaměstnanců agentury, vypadal na člověka, co se už zabydlel v pětadesátce, podstatně mladší. Uznávaný ředitel NUMA, jímž byl od samotného jejího vzniku, vybudoval federální agenturu věd o mořích, jež byla předmětem zájmu všech námořních zemí světa. Byl to oduševnělý a kurážný muž, jemuž se nedalo nic odmítnout. Měl za sebou třicet let ve válečném námořnictvu a mnohokrát byl vyznamenán, když si ho jeden z předchozích prezidentů vybral za šéfa NUMA. Tenkrát neměla agentura v rozpočtu ani cent a dokonce ani souhlas Kongresu. Za následujících patnáct let Sandecker leckoho klepl přes prsty a nadělal si nemálo nepřátel, ale vytrval tak dlouho, až nikoho v Kongresu ani nenapadlo žádat jeho rezignaci ve prospěch nějakého politického poskoka. Byl egocentrický, ale prostý, a marně už si snažil obarvit šediny, jež se mu postupně draly do ohnivě rudých vlasů a špičaté bradky.

Komandér Rudi Gunn, který seděl vedle něj, měl na sobě pomačkaný společenský oblek. Zatřásl rameny a rychle si promnul ruce. Dubnové noci bývají ve Washingtonu ještě příliš chladné na to, aby se daly považovat za příjemné. Gunn absolvoval námořní akademii a potom sloužil na ponorkách až do doby, kdy se stal admirálovým hlavním poradcem. Když Sandecker opustil námořnictvo, aby vybudoval NUMA, Gunn ho následoval a byl jmenován ředitelem operační sekce. Brýlemi v obroučkách z rohoviny se zadíval na Sandeckera, pohlédl na svítící ciferník hodinek a přerušil ticho.

V jeho hlase se únava mísila s podrážděním. „Máte nějakou představu, admirále, proč nás chce prezident vidět v jednu po půlnoci?“

Sandecker odvrátil pohled od míjejících světél a potřásl hlavou. „Ani ten sebemenší náznak. Podle tónu, jímž mluvil Morton Laird, to ale je pozvání, které se nedá odmítnout.“

„Nenapadá mě žádná krize,“ ztrápeně poznamenal Gunn, „ať doma nebo v zahraničí, pro kterou by bylo potřeba scházet se tajně uprostřed noci.“

„Mě také ne.“

„Spí vůbec někdy ten člověk?“

„Tři hodiny denně, mezi čtvrtou a sedmou ráno, tvrdí mé zdroje v Bílém domě. Na rozdíl od předchozích prezidentů, kteří už sloužili v Kongresu, ten dnešní byl dvě funkční období guvernérem v Oklahomě a skoro vůbec ho neznám. A za tu krátkou dobu, co nastoupil do úřadu potom, když předchozí šéf státu ochrnl po mrtvici, je to poprvé, kdy s ním mám možnost mluvit.“

Gunn se zahleděl do tmy. „A v době, kdy byl Dean Cooper Wallace ještě viceprezidentem, jste se s ním také nesetkal?“

Sandecker potřásl hlavou. „Podle toho, co mi bylo řečeno, neměl pro NUMA využití.“

Řidič limuzíny odbočil z Pennsylvania Avenue a zahrnul na barikádami chráněnou příjezdovku k Bílému domu, u jehož severozápadní brány zastavil. „Jsme tady, admirále,“ oznámil, když obešel vůz a otevřel zadní dvířka.

Uniformovaný příslušník Tajné služby překontroloval Sandeckerovy a Gunnovy osobní doklady a odškrtnul si jejich jména v seznamu návštěvníků. Potom je provedl vchodem do budovy a doprovodil do přijímací místnosti v západním křídle. Recepční, atraktivní dáma už dost po třicítce, s oříškovými, staromódně vyčesanými vlasy, povstala a příjemně se usmála.

„Admirále Sandeckere, komandére Gunne, velice ráda se s vámi setkávám.“

„Máte tu dlouhou pracovní dobu,“ poznamenal Sandecker.

„Jsem naštěstí seřazená na stejný čas jako prezident.“

„Byla by naděje dostat šálek kávy?“ zeptal se Gunn.

Úsměv pohasl. „Lituji, ale na to už asi nebude čas.“ Rychle se posadila, zvedla telefon a prostě oznámila: „Je tady admirál.“

Během deseti vteřin se objevil šéf štábu nového prezidenta Morton Laird, jenž ve funkci vystřídal Wilbura Huttona, pravou rukou hospitalizovaného předchozího prezidenta. Potřásl si s nimi rukou. „Děkuji, že jste se dostavili, pánové. Prezident se s vámi rád setká.“

Laird pocházel ze staré školy. Za poslední roky to byl jediný šéf štábu, jenž nosil trojdílný společenský oblek s vestou zdobenou silným zlatým řetízem spojeným s kapesními hodinkami. A na rozdíl od většiny svých předchůdců, kteří přicházeli z předních univerzit Ivy League, Laird byl někdejší profesorem komunikace na Stanfordu. Byl to vysoký, plešatící muž s brýlemi bez obrouček, jenž na ně hleděl zářivýma hnědýma očima pod hustými obočími. Vyzářoval z něj šarm a byl jedním z mála mužů ve vládních úřadech, jehož měl každý doopravdy rád. Obrátil se a pokynul Sandeckerovi s Gunnem, aby ho následovali do Oválné pracovny.

Proslavená místnost, jejíž stěny už byly svědky tisíce krizí, osamělého břemene moci a zoufalých rozhodnutí, týkajících se životů miliard lidí, byla prázdná.

Dřív, než mohli Sandecker nebo Gunn cokoli poznamenat, Laird se k nim obrátil a řekl: „To, čeho budete v nadcházejících dvaceti minutách svědky, pánové, je z hlediska bezpečnosti našeho státu životně důležité. Musíte se mi zavázat, že to nikomu nevyzradíte. Mám vaše čestné slovo?“

„Troufám si poznamenat, že za celá svá léta ve službách vládě jsem se už dozvěděl a udržel mnohem víc tajemství než vy, pane Lairde,“ s rozhodností mu odpověděl Sandecker. „A za komandéra Gunna plně ručím.“

„Promiňte, admirále,“ řekl Laird. „Tady to člověku přejde do krve.“ Přesl k jedné stěně a stiskl tajný spínač v podlahové liště. Část stěny se odsunula a za ní se zjevil vnitřní prostor výtahu. Laird se uklonil a pokynul rukou. „Až po vás.“

Byl to malý výtah, nanejvýš pro čtyři osoby. Vnitřní stěny měl obloženy leštěným cedrovým dřevem, na ovládacím panelu pouze dvě tlačítka, jedno nahoru a druhé dolů. Laird stiskl knoflík DOLŮ. Falešná stěna v Oválné pracovně se vrátila na místo a dveře výtahu se zavřely. Sandecker neměl pocit rychlé jízdy, kdesi u žaludku však cítil, že klesají prudce dolů. Za necelou minutu výtah zpomalil a měkce se zastavil.

„Nesetkáme se s prezidentem v situačním sále,“ podotkl Sandecker, spíš jako konstatování než otázku.

Laird se na něj tázavě podíval. „Podle čeho jste to uhadl?“

„Nehádal jsem. Už několikrát jsem tu byl. Situační sál je podstatně hlouběji, než kolik jsme urazili.“

„Jste velice bystrý, admirále. Tento výtah končí v polovině cesty.“ Výtahové dveře se lence otevřely a Laird vystoupil do jasně osvětleného a pečlivě udržovaného tunelu. Vedle otevřených dveří malého, na zakázku postaveného autobusu stál agent Tajné služby. Interiér autobusu byl zařízen jako malá kancelář s přepychovými koženými křesly, stolem ve tvaru podkovy, dobře zásobeným minibarem a vestavěnou koupelnou. Sotva se všichni pohodlně usadili, agent Tajné služby se uvelebil u volantu, na hlavu si nasadil sluchátka a promluvil do mikrofону. „Mečoun vyjíždí ze základny.“ Pak nastartoval a autobus se bezhlučně rozjel do tunelu.

„Mečoun je moje kódové jméno pro Tajnou službu,“ téměř pokorně jim vysvětloval Laird.

„Elektromotor,“ poznamenal Sandecker na adresu tichého chodu autobusu.

„Je to účelnější než budovat komplikovaný ventilační systém pro odsávání výfukových plynů z benzínového motoru,“ vysvětloval Laird.

Sandecker sledoval postranní výjezdy z tunelu, kterým cestovali. „Washingtonské podzemí je mnohem rozsáhlejší, než si většina lidí dokáže představit.“

„Systém chodeb a průjezdů pod městem vytváří složité bludiště dlouhé přes tisíc mil. Veřejnost o tom samozřejmě neví, až na tunely budované pro kanalizaci, rozvod vody, elektřinu a dálkové parní vytápění. Denně se tady ale používá i rozsáhlá síť podzemní dopravy. Sahá od Bílého domu k Nejvyššímu soudu, budově Kapitolu a ministerstvu zahraničí, pod Potomakem do Pentagonu a k sídlu Ústřední zpravodajské služby v Langley a k nejméně tuctu dalších strategických vládních budov a vojenských základen ve městě a jeho blízkém okolí.“

„Něco jako pařížské katakomby,“ nadhodil Gunn.

„Pařížské katakomby ve srovnání s washingtonskou podzemní sítí blednou závistí,“ nedal se Laird. „Smím vám, pánové, nabídnout něco k pití?“

Sandecker zakroutil hlavou. „Já se zdržím.“

„Mně také ne, děkuji,“ odpověděl Gunn. Obrátil se na admirála. „Věděl jste o tom, pane?“

„Pan Laird zřejmě zapomíná, že ve Washingtonu jsem doma už hezkou řádku let. Čas od času jsem některým z těch tunelů už jel. Protože vedou pod vodními plochami, je zapotřebí malé armády údržbářů, aby zabránili pronikání vlhkosti a bláta a zachovali je v suchu. A pak jsou tu také bezdomovci a další ztroskotanci, distributoři drog a kriminálníci, kteří je používají pro skladování kradeného zboží, a mladí si tady v temných a rozlehlých komorách pořádají mejdany. A samozřejmě i bezstarostní odvážlivci bez špetky pocitu klaustrofobie a s notnou dávkou zvědavosti, pro něž je zkoumání podzemních chodeb vítaným dobrodružstvím. Jsou mezi nimi i zkušení jeskyňáři, zlákaní dosud neznámými labyrinty.“

„Jak se dá vůbec zvládnout tak velké množství vetřelců?“

„Hlavní trasy, důležité pro fungování vlády, střeží speciální bezpečnostní jednotky, které je kontrolují s pomocí videa a infračervených senzorů,“ na vysvětlenou poznamenal Laird. „Je skoro nemožné proniknout do kritických prostor.“

„Tak to je pro mě vážně novinka,“ pomalu pronesl Gunn.

Sandecker se tajemně usmál. „A to se šéf prezidentova štábu zapomněl zmínit o únikových tunelech.“

Laird zakryl své překvapení tím, že si nalil malou sklenku vodky. „Jste mimořádně dobře informován, admirále.“

„Únikové chodby?“ mechanicky se zeptal Gunn.

„Mohu?“ téměř omluvně se zeptal Sandecker.

Laird přikývl a povzdechl si. „Zdá se, že vládní tajemství mají jen krátký život.“

„Je to jak vytržené ze scénáře sci-fi filmu,“ pokračoval Sandecker. „Až dosud se počítalo s tím, že prezidenta a vojenské náčelníky štábů by v případě jaderného napadení bylo možno zachránit tím, že je vrtulník převezme na některé letiště nebo do podzemního operačního centra, ale od samého počátku to byl nesmysl. Ponorkové rakety překvapivě vypálené z moře ze vzdálenosti jen několika stovek mil by dopadly na město za méně než deset minut. To zdaleka neposkytuje dost času na nouzovou evakuaci.“

„Je ale ještě další způsob,“ dodal Laird.

„A ten je tady,“ nedal se zastavit Sandecker. „Podzemní tunely, které vedou ven z města, byly vybudovány za použití elektromagnetické technologie, která umožní prohnat uzavřené vozy s nákladem vysokých úředníků Bílého domu a tajného materiálu z Pentagonu na leteckou základnu Andrews a do podzemí hangáru, ve kterém je k okamžitému startu připraven bombardér, upravený na vzdušné velitelské centrum.“

„Tak to mě těší, že vím víc než vy,“ jemně vstoupil do hovoru Laird.

„Opravte mě, jestli jsem něco spletl.“

„Základna Andrews je jako místo příletů a odletů vysoce postavených osobností až příliš veřejnosti známá,“ řekl Laird. „Měl jste plnou pravdu v líčení prostor pro umístění letadla B-2 upraveného na vzdušné velitelství. Letoun má ale podzemní základnu na jednom tajném místě jihovýchodně od města, v Marylandu.“

„Promiňte mi to,“ řekl Gunn. „Ani v nejmenším nepochybuji o tom, co mi tu líčíte, ale připadá mi to poněkud fantastické.“

Laird si odkašlal a promluvil přímo ke Gunnovi, jako by poučoval školáka. „Americká veřejnost by vyletěla z kůže, pokud by měla sebelepší tušení o tom, jak komplikované a neupřímné manévry se odehrávají v hlavním městě údajně v zájmu dobré vlády. Tím jsem si byl jistý už v době, kdy jsem sem přišel. A stále ještě jsem.“

Autobus zpomalil a zastavil u vstupu do krátkého bočního průchodu, jenž vedl k ocelovým dveřím střeženým párem videokamer. Nepříjemnou strohost těchto prostor ještě zvyšovalo nepřímé fluorescenční osvětlení, jež ozařovalo úzkou komůrku. Gunnovi to připomnělo „poslední míli“, jíž procházejí odsouzení vrazi na cestě k plynové komoře. Když řidič obešel autobus a otevřel jeho boční panel, zůstal sedět v křesle a zíral do boční chodby.

„Promiňte, že mám ještě další otázku,“ obrátil Gunn pohled k Lairdovi. „Rád bych znal místo, kde se sejdeme s prezidentem.“

Laird se na chvíli nerozhodně zadíval na Gunna a potom na Sandeckera. „Co vy na to, admirále?“

Sandecker pokrčil rameny. „Za těchto okolností se mohu spolehnout jen na spekulace a pověsti. Mě samotného by to zajímalo.“

„Taková tajemství se mají zachovávat,“ vážně podotkl Laird, „ale protože už jsme zašli dost daleko a také s ohledem na vaši nezpochybnitelnou a věrnou službu vlasti, mohu snad na sebe vzít tu zodpovědnost a zasvětit vás do tajemství velice výlučného bratrstva.“ Odmlčel se a potom shovívavě pokračoval. „Ta krátká cesta nás dovedla až na Fort McNair a přímo pod prostory, jež na této základně sloužily jako nemocnice až do dob, kdy byla po druhé světové válce opuštěna.“

„Proč Fort McNair,“ trval na svém Gunn. „Zdálo by se mně mnohem vhodnější setkat se s prezidentem v Bílém domě.“

„Na rozdíl od předchozích šéfa Bílého domu se prezident Wallace k němu za noci téměř nikdy ani nepřiblíží.“ Řekl to, jako by komentoval zprávy o počasí.

Gunn se zatvářil nechápavě. „Tomu nerozumím.“

„Je to až nepříjemně jednoduché, komandéře. Žijeme v machiavelistickém světě. Představitelé nepřátelských zemí, chcete-li, nepřátelé Spojených států, armády zkušených a dobře vycvičených teroristů a dokonce i obyčejní pomatenci, ti všichni sní o tom zlikvidovat Bílý dům a ty, kdo v něm žijí. Mnozí se o to už pokusili. Všichni si pamatujeme na auto, které prorazilo bránou, na šílence střílejícího skrz plot z Pennsylvania Avenue, na sebevražedného maniaka, jehož letadlo se zřítilo na trávník u jižního křídla. Kterýkoli atlet s dobrou a silnou rukou může vrhnout z ulice kámen do oken Oválné pracovny. Je smutnou skutečností, že Bílý dům je cíl, který lze stěží minout.“

„To ani není třeba opakovat,“ dodal Sandecker. „A počet pokusů, jež naše bezpečnostní služby zarazily už v zárodku, zůstává přísně střeženým tajemstvím.“

„Admirál Sandecker má pravdu. Spoustu profesionálů, kteří se pokoušeli zaútočit na sídlo hlavy státu, se podařilo zadržet dřív, než přikročili k akci.“ Laird dopil vodku, odložil sklenku do malé výlevky a vystoupil z autobusu. „Pro prezidentovu rodinu je příliš nebezpečné jíst a spát v Bílém domě. Až na veřejné prohlídky, občasné tiskové konference, společenské události za přítomnosti významných potentátů a fotografování prezidentových setkání s veřejností v Růžové zahradě se první rodina jen málokdy zdržuje doma.“

Gunn se s takovým odhacením nehodlal smířit. „Tvrdíte snad, že výkonná moc vlády vychází odjinud než z Bílého domu?“

„Přesněji řečeno, to místo je třicet pět metrů nad námi.“

„Jak dlouho se už udržuje tahle fasáda?“ zeptal se Sandecker.

„Už od dob Clintonovy vlády,“ odpověděl mu Laird.

Gunn se zamyšleně zadíval na ocelová vrata. „Za současné situace doma a v zahraničí bych se vsadil, že jednou být tam a pak zas jinde je docela praktické řešení.“

„Zdá se to skoro ostudné,“ vážně pronesl Laird, „že to, co kdysi bylo uznávaným sídlem našich prezidentů, se smršlo jen na prostory k pořádání recepcí.“

5

Sandecker a Gunn následovali Lairda z výtahu napříč kruhovou přijímací místností střeženou agentem Tajné služby a potom do knihovny, jejíž všechny čtyři stěny od podlahy po strop zaplňovalo přes tisíc knih. Ve chvíli, kdy za ním zaklaply dveře, spatřil Sandecker prezidenta, jenž stál uprostřed místnosti. Upíral pohled na admirála, avšak bez jediné známky toho, že by ho snad poznával. V místnosti byli ještě tři další muži, z nichž jednoho Sandecker znal, zbývající dva však ne. Když se Laird ujal představování, prezident držel v levé ruce šálek s kávou.

„Pane prezidente, admirál James Sandecker a komandér Rudi Gunn.“

Prezident vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Působil dojmem pětadesátníka, ve skutečnosti se ale pohyboval na horní hranici padesátky. Předčasně šedivé vlasy, červené žilky prosvítající kůži na lících, oči jako trnky, jež se zdály být věčně zarudlé, to všechno inspirovalo politické karikaturisty, aby ho zpodobňovali jako vinaře, přestože ve skutečnosti nepil víc než občas nějaké to pivo. Byl to pořádný kus chlapa s okrouhlou tváří, nízkým čelem a tenkým obočím. Politikou byl posedlý. Ode dne, kdy v úřadě vystřídal svého nemocí postiženého předchůdce, neučinil jediné rozhodnutí, ať už se týkalo jeho životního stylu nebo stavu Unie, aniž by zároveň zvažoval potenciál, jak získat další hlasy v příštích volbách.

Lean Cooper Wallace se neměl stát jedním ze Sandeckerových oblíbených prezidentů. Nebylo žádným tajemstvím, že Wallace si popudil Washington, když odmítl hrát požadované společenské hry. Navzájem s Kongresem se pustili do křížku jako lev a medvěd, oba připravení jeden druhého sežrat. Nebyl to žádný intelektuál, vyznal se ale v uzavírání jakýchkoliv dohod a v jednání na základě intuice. V úřadě vystřídal muže, který byl do něj řádně zvolen, obklopil se pomocníky, sdílejícími jeho nedůvěru k zabarikádovaným byrokratům a neustále hledajícími nové způsoby, jak obejít vžitě tradice.

Prezident napráhl volnou ruku, zatímco v druhé dál držel šálek s kávou. „Rád vás poznávám, admirále Sandeckere.“

Sandecker nechtěně zamrkal. Prezidentův stisk rozhodně nebyl pevný, což by nečekal od politika, jenž masíroval cizí ruce rok co rok. „Pane prezidente, doufám, že je to jenom první z řady našich budoucích setkání.“

„Také s tím počítám, protože zprávy o zdravotním stavu mého předchůdce nejsou dobré a s jeho úplným uzdravením se nedá počítat.“

„To je mi líto. Je to skvělý člověk.“

Wallace neodpověděl. Stěží pokývl hlavou směrem ke Gunnovi, aby dal najevo, že jeho přítomnost zaznamenal, a Laird se opět ujal role hostitele. Šéf štábu vzal admirála za paži a dovedl ho k trojici mužů, stojících před plynovým ohněm plápolajícím v kamenném krbu.

„Duncan Monroe, komisař Imigrační a naturalizační služby, a jeho výkonný náměstek pro operace Peter Harper.“ Monroe vypadal tvrdě a rozhodně. Harper působil dojmem, že se ztrácí v knihovně, jež stála za ním. Laird se otočil ke třetímu muži. „Admirál Dale Fergusson, velitel Pobřežní stráže.“

„S Dalem jsme staří přátelé,“ pronesl Sandecker.

Fergusson, velký, zarudlý muž s pohotovým úsměvem, poplácal Sandeckera po rameni. „Rád tě vidím, Jime. Jak se mají Sally a děti? Už jsem je neviděl od té doby, co jsme se spolu plavili kolem Indonésie.“

„Sally ještě pořád zachraňuje lesy a kluci mě svým školním postupně připravují o penzi.“

Prezident, netrpělivý během té krátké rozmluvy, je všechny shromáždil u konferenčního stolu a zahájil schůzku. „Omlouvám se vám za to, že jsem vás z postelí vytáhl do deštivé noci, ale Duncan mne upozornil na krizi, jež hrozí vybuchnout nám na západě a týká se ilegální imigrace. Společám na vás, pánové, že od vás vyjde reálný program, jak zastavit příliv cizinců, především Číňanů, pašovaných k nám v obrovském množství přes pobřežní linii.“

Sandecker překvapeně zdvihl obočí. „Plně chápu, pane prezidente, jak do tohoto obrázku zapadají Imigrační a naturalizační služba a Pobřežní stráž, ale co má ilegální přistěhovalectví společného s Národní agenturou pro oceánský a podmořský výzkum? Naše práce se týká námořních věd. Prohánět čínské pašeráky je mimo okruh našeho působení.“

„Zoufale potřebujeme i sebemenší pomoc, ať už z kterékoli strany,“ řekl Duncan Monroe. „Po rozpočtových škrtech v Kongresu je imigrační služba přetížena daleko nad své možnosti. Kongres nám schválil zvýšení stavu agentů pohraničních hlídek o šedesát procent, nepřidělil nám ale žádné prostředky na posílení vyšetřovací skupiny. Celý náš úřad má jenom osmnáct set zvláštních agentů na veškeré vyšetřování ve Spojených státech i v zahraničí. FBI má jedenáct set agentů jenom v New Yorku. Tady ve Washingtonu střeží dvanáct set příslušníků kongresové policie oblast ne větší než několik městských bloků. Stručně řečeno, naše pátrací činnost nepřináší dost výsledků, abychom se do přílivu ilegálních přistěhovalců mohli zakousnout.“

„Zdá se, že pracujete s armádou strážníků v terénu, ale jen hrstkou detektivů v zázemí,“ poznamenal Sandecker.

„Vedeme ztracenou bitvu úplně stejně jako s ilegály, kteří k nám proudí přes mexickou hranici a z nichž mnozí pocházejí z tak vzdálených oblastí, jako jsou Chile a Argentina,“ pokračoval Monroe. „To už se můžeme snažit zastavit oceánskou vlnu kuchyňskými cedníky. Pašování lidí se změnilo v mnohamiliardový byznys, který už konkuruje pašování zbraní a drog. Převážení lidských nákladů se pro podsvětí, nevšimavě k hranicím a politickým rozdílům, stává nejvýnosnějším zločinem jedenadvacátého století.“

Harper sklonil hlavu. „A aby to bylo ještě horší, rozsáhlé pašování cizinců z lidové Číny dosahuje už epidemických rozměrů. Pašeráci se souhlasem a podporou vlastní vlády, která se snaží jakýmkoli způsoby snížit růst populace, zahájili program, jehož cílem je vyvézt desítky milionů vlastních obyvatel do všech koutů světa, především do Japonska, Spojených států, Kanady, Evropy a Jižní Ameriky. I když to může znít prapodivně, pronikli už i do celé Afriky, od Kapského Města po Alžír.“

Harper pokračoval ke svému šéfovi. „Pašerácké syndikáty už si vytvořily složitý labyrint dopravních tras. Letecké, námořní i pozemní cesty slouží k pašování lidských nákladů. Jen ve východní Evropě, Jižní Americe a Africe vzniklo přes čtyřicet shromaždišť, odkud se ilegálové rozvážejí dál.“

„Zvlášť těžce postižení jsou Rusové,“ dodal Monroe. „V masové a nekontrolované migraci osob čínského původu do Mongolska a na Sibiř spatřují bezpečnostní hrozbu. Zpravodajské služby ruského ministerstva obrany varovaly své šéfy, že Rusku hrozí ztráta dálnévýchodních území, protože Číňané už tvoří většinu obyvatel této oblasti.“

„Mongolsko je už ztracená záležitost,“ připojil se prezident. „Rusové připustili, aby jim tato jejich mocenská základna proklouzla mezi prsty. A další na řadě je Sibiř.“

Harper se znovu připojil, jako by četl v řádcích divadelního scénáře. „Než aby se Rusko zřeklo svých tichomořských přístavů a bohatých ložisek zlata, ropy a plynu, vesměs životně důležitých pro jeho zapojení do vzkvétající asijsko-pacifické ekonomiky, mohou jeho parlament a prezident ze zoufalství vyhlásit Číně válku. A Spojené státy by se dostaly do nemožné situace, kdyby se měly rozhodovat, komu v ní stranit.“

„Odehrává se ještě další pohroma,“ přidal se prezident. „Postupné ovládání východního Ruska je jenom špičkou ledovce. Číňané myslí daleko dopředu. Vedle zbídačelých vesničanů, které stačí shromáždit a nahnat na paluby lodí, mnoho přistěhovalců zdaleka nelze považovat za chudé. Často mívají dost finančních prostředků na nákup nemovitostí a otevírání nových podniků v kterékoli zemi, v níž se usadí. Dejte jim dost času a může dojít k mimořádným změnám politického a ekonomického vlivu, zvlášť zůstanou-li politicky a kulturně spojeni se svou mateřskou zemí.“

„Pokud se čínská migrace nezastaví,“ prohlásil Laird, „nelze ani předvídat, jak nedožrnných zvratů se dožije svět v následujících sto letech.“

„Zní to, jako by se lidová Čína pustila do machiavelliánského tajného plánu na ovládnutí světa,“ řekl Sandecker.

Monroe přitakal. „Jsou v tom až po krk. Masa čínských obyvatel narůstá ročně o jedenadvacet milionů lidí. Skoro jedna a čtvrt miliardy čínských obyvatel tvoří dvacet dva procent celkové světové populace. Jejich území ale pouze sedm procent. Hlad je tam běžnou věcí. Přijaté zákony, jejichž cílem je dovolit manželským párům pouze jedno dítě, se májejí účinkem. Chudoba plodí další děti bez ohledu na hrozbu vězení. Čínské vedení spatřuje v ilegální migraci jednoduché a nenákladné řešení populačního problému. Tím, že dávají volnou ruku zločineckým syndikátům specializovaným na pašování lidí, vydělávají dvakrát. Zisky z této činnosti mohou být stejně velké jako z obchodování s drogami, a zároveň se sníží počet těch, kteří vyčerpávají jejich ekonomiku.“

Gunn pohlédl přes stůl na komisaře imigrační služby. „Vždycky jsem si myslel, že pašování lidí řídí syndikáty organizovaného zločinu.“

Monroe pokývl hlavou směrem k Harperovi. „Přenechám odpověď na Peterovi, protože ten je náš odborník na asijský organizovaný zločin a nadnárodní kriminální skupiny.“

„Pašování lidí probíhá po dvou liniích,“ vysvětloval Harper. „Jednu z nich mají vskutku pod kontrolou společenství organizovaného zločinu, která se zabývají také drogami, vyděračstvím, prostitucí a mezinárodním obchodem s kradenými auty. Na jejich vrub jde skoro třicet procent všech cizinců, pašovaných do Evropy a na západní polokouli. Druhou linii představují nastrčené obchodní společnosti, které se pod rouškou účtyhodnosti a za podpory svých vlád zabývají přepravou ilegálů. Ty nesou zodpovědnost za sedmdesát procent všech cizinců převážených přes hranice v celém světě.“

Přestože mnoho ilegálních čínských přistěhovalců cestuje letecky, největší množství z nich se do cizích zemí dostává po moři. Pro cestu letadlem jsou zapotřebí pasy a je spojena s vysokými úplatky. Používání lodí na převoz cizinců je podstatně rozšířenější. Náklady na hlavu jsou nižší, během jedné operace lze přepravit mnohem víc osob, technická příprava je jednodušší a zisky větší.“

Admirál Fergusson si odkašlal a řekl: „V době, kdy tahle záplava byla ještě jen pramínkem, používaly se k převozu přistěhovalců staré polorozpadlé a opotřebované lodi a lidé se pak posílali na břeh v lodkách, do kterých zatékalo, nebo v gumových člunech. Mnohým dali jen záchranné vesty a shodili je přes palubu. Stovky jich utonuly dřív, než se jim podařilo dospět ke břehu. Dnes už se pašeráci podstatně zdokonalili. Ukrývají přistěhovalce v obchodních lodích a ve stále větším počtu případů s nimi drze doplují až do přístavu a pak je převedou kolem agentů přistěhovalecké služby.“

„A co se stane s imigranty pak, když se jim povede dostat do země?“ zajímal se Gunn.

„Převezmou je místní asijské gangy,“ odpověděl Harper. „Ti z přistěhovalců, kteří mají štěstí, mají dost peněz nebo příbuzné žijící ve Spojených státech, jsou propuštěni přímo do příslušných komunit. Většina z nich si ale vysoké poplatky za ilegální převoz do země nemůže dovolit. Tím pádem jsou nuceni zůstat v úkrytu, většinou v nějakých odlehlých skladištích. Tam zůstávají uvězněni po celé týdny nebo i měsíce a vyhrožuje se jim tvrzením, že pokud by se pokusili utéct, budou vydáni americké policii, a jen proto, že do země vstoupili nelegálně, stráví půl života ve vězení. Gangsteři se často uchylují k mučení, bití a znásilňování, aby zajatce zlomili a ti se jim upsali k doživotní službě. Jakmile se cizí přistěhovalci zhroutí, jsou nuceni pracovat pro zločinecké syndikáty v distribuci drog, prostituci nebo nelegálních dílnách a dalších oblastech, kterým se gangy věnují. Ti, co jsou zdraví a silní, převážně mladší muži, musí podepsat smlouvu, v níž se zaváží zaplatit poplatek za převoz včetně vysokých úroků. Práci pak najdou v prádelnách, restauracích nebo řemeslnických dílnách, kde tráví čtrnáct hodin denně sedm dní v týdnu. Trvá to šest až osm roků, než ilegální přistěhovalci zaplatí svůj dluh.“

„Jakmile dostanou potřebné padělané doklady,“ pokračoval Monroe, „mnozí z nich se stávají bona fide americkými občany. Dokud ve Spojených státech bude existovat poptávka po levných pracovních silách, efektivní pašerácké podniky toho budou využívat a zásobovat pracovní trh cestou ilegálního přistěhovalství, které už teď dosahuje epidemických rozměrů.“

„Vždyť přece musí existovat bezpočet způsobů, jak zarazit takovou vlnu,“ poznamenal Sandecker a posloužil si šálkem kávy ze stříbrného kávovaru na pojízdném stolku.

„Jak je ale chcete zastavit, dokud neválíme celkovou blokádu na kontinentální Čínu?“ zeptal se Gunn.

„Odpověď je prostá,“ prohlásil Laird. „Nemůžeme je zastavit, rozhodně ne podle mezinárodního práva. Máme svázané ruce. Jediné, co mohou učinit všechny země, včetně Spojených států, je uznat tuto hrozbu za vážný mezinárodní bezpečnostní problém a přijmout veškerá nouzová opatření, nutná pro ochranu vlastních hranic.“

„Třeba povolat armádu a námořní pěchotu, aby bránily pláže a odháněly vetřelce,“ s úšklebkem poznamenal Sandecker.

Prezident se po Sandeckerovi ostře podíval. „Vy zřejmě nechápete situaci, admirále. To, čemu čelíme, je mírumilovná invaze. Nemůžu přece na zapískutí vyslat raketový štít proti neozbrojeným mužům, ženám a dětem.“

Sandecker dál tlačil na pilu. „A co vám tedy, pane prezidente, brání nařídít efektivní společnou operaci ozbrojených sil, aby důsledně uzavřely naše státní hranice? Tím by se možná také omezil příliv zakázaných drog do země.“

Prezident pokrčil rameny. „Tohle už napadlo chytrější hlavy.“

„Zastavovat ilegály není úkolem pro Pentagon,“ rozhodně pronesl Laird.

„Třeba se mýlím. Ale vždy jsem žil v přesvědčení, že úkolem ozbrojených sil je bránit bezpečnost Spojených států. Mírumilovná nebo ne, je to stále invaze proti našemu suverénnímu území. Nevidím důvod, proč by divize Pozemních sil námořní pěchoty nemohly pomáhat pohraničním hlídkám pana Monroea, jež trpí nedostatkem lidí, proč by námořní síly nemohly podporovat přítěženou Pohraniční stráž admirála Fergussona a proč by se letectvo nemohlo ujmout vzdušných misí.“

„Takové politické úvahy se vymykají mé kontrole,“ pronesl prezident a v hlase mu zaněl poněkud tvrdý tón.

„Tak jako neodpovědět Číňanům tvrdými sankcemi na jejich dovoz, protože každoročně nakupují naše průmyslové a zemědělské výrobky za miliardy dolarů?“

„Když už jste na to narazil, admirále,“ důrazně pronesl Laird, „měl byste si být vědom, že Číňané vytlačili Japonce z první pozice v nákupu státních dluhopisů ministerstva financí Spojených států. Není zrovna v našem zájmu je znepokojovat.“

Gunn pozoroval, jak jeho nadřízenému rudne zlostí tvář, zatímco prezident bledne. Klidným tónem vstoupil do rozhovoru. „Jsem si jist, že admirál Sandecker plně chápe vaše problémy, pane prezidente, zdá se mi ale, že oba nemáme jasno v tom, čím by vám mohla pomoci NUMA.“

„Rád bych ti vaši úlohu objasnil, Jime,“ obrátil se ke starému příteli admirál Fergusson.

„No prosím,“ nedůtklivě mu odpověděl Sandecker.

„Není tajemstvím, že Pobřežní stráž je přetažená k prasknutí. Za poslední rok jsme zabavili dvaatřicet lodí a zadrželi přes čtyři tisíce ilegálních čínských přistěhovalců u břehů Havaje a na východním i západním pobřeží. NUMA má ale vlastní malou flotilu vědeckých plavidel...“

„S tím přestaň,“ přerušil ho Sandecker. „Za žádných okolností nepřipustím, aby moje lodi a vědci zastavovali a obsazovali plavidla, podezřelá z převozu ilegálních přistěhovalců.“

„Nemáme přece v úmyslu svěřovat zbraně do rukou námořních biologů,“ klidným a nevzrušeným hlasem ho ujistil Fergusson. „To, co od NUMA potřebujeme, jsou informace o případných místech vyloďování cizinců, podmořských podmínkách a geologii podél pobřeží, zálivech a zátokách, které by pašeráci mohli využívat. Dej na to svoje nejlepší lidi, Jime. Kde oni by vyložili lidský náklad, pokud by sami byli pašeráci?“

„Zároveň,“ dodal Monroe, „mohou vaši lidé a lodi působit při získávání zpravodajských informací. Tyrkysové lodi NUMA jsou známé po celém světě a uznávané jako vědeckovýzkumná plavidla. Každá z nich může proplout třeba jen na sto metrů od podezřelé lodi naplněné vystěhovaly, aniž by vzbudila podezření pašeráků. O tom, co zjistí, mohou podat zprávu, a přitom dál pokračovat ve vlastním výzkumu.“

„Musíte pochopit,“ unaveně se na Sandeckera obrátil prezident, „že po vás nežádám vzdát se hlavních úkolů vaší agentury. Ale nařizuji vám a NUMA poskytnout veškerou možnou podporu panu Monroeovi a admirálu Fergussonovi v úsilí omezit příliv ilegálních přistěhovalců z Číny do Spojených států.“

„Jsou především dvě oblasti, ve kterých bychom si přáli, aby se vaši lidé pustili do vyšetřování,“ řekl Harper.

„Poslouchám,“ utrousil Sandecker, na němž už byla patrná jistá známka zvědavosti.

„Říká vám něco jméno Čchin Šang?“ zeptal se Harper.

„To ano,“ odpověděl Sandecker. „Je majitelem rejdařského impéria, které sídlí v Hongkongu a spravuje flotilu více než stovky ropných tankerů, nákladních a turistických lodí. Prostřednictvím jistého čínského historika se na nás jednou obrátil s osobním dotazem, zda nemáme v záznamech údaje o lodním vraku, který se snažil nalézt.“

„Pokud se udrží na hladině, pak nejspíš patří Čchinovi, podobně jako technická zařízení a skladiště skoro v každém větším přístavním městě na světě. Je prohnáný a opatrný, jak jen to jde.“

„Není to ten čínský mogul Čchin, co vybudoval rozsáhlá přístavní zařízení v Louisianě?“ zeptal se Gunn.

„Je to ten samý,“ odpověděl mu Fergusson. „V zálivu Atchafalaya poblíž Morgan City. Není tam nic než bažiny a zarostlá slepá říční ramena. Podle názoru skoro každého stavitele, na nějž jsme se obrátili, vyhazovat stovky milionů dolarů do lodního přístavu vzdáleného přes sto padesát kilometrů od nejbližšího velkého města a bez potřebné dopravní sítě, která by k němu vedla, nemá žádnou logiku.“

„Jmenuje se to nějak?“ vyzvídá Gunn.

„Přístavu se říká Sungari.“

„Ten Čchin musí mít zatraceně dobrý důvod proč sypat peníze do bažin,“ poznamenal Sandecker.

„Ať už za tím je cokoli, zatím jsme nezjistili nic,“ přiznal Monroe. „Tak to je první oblast, ve které by nám mohla NUMA pomoci.“

„Jde vám o to, aby průzkumná loď NUMA s našim technickým zařízením začala čmukat kolem Čchinova nového přístavu,“ shrnul to Gunn.

Fergusson přikývl. „Jste v obraze, komandéře. Na Sungari toho musí být víc, o co se zajímáme, a pravděpodobně se to ukrývá pod vodou.“

Prezident se zahleděl přímo na Sandeckera s lehkým náznakem úsměvu. „Žádná jiná vládní agentura nemá takové mozky a takové technické prostředky k pátrání pod vodou jako NUMA.“

Sandecker mu pohled opětovl. „Zatím jste nevyjasnili, co má Čchin společného s pašováním cizinců.“

„Podle našich zpravodajských zdrojů stojí Čchin v pozadí sítě, jež nese zodpovědnost za propašování poloviny Číňanů na západní polokouli. A tento počet neustále narůstá.“

„Takže zastavit Čchina znamená useknout hadovi hlavu.“

Prezident krátce přikývl. „To ovšem je pouze naše teorie.“

„Zmiňovali jste se o dvou oblastech, ve kterých bychom měli pátrat,“ sondoval Sandecker.

Fergusson zvedl ruku, že otázku zodpoví. „Ta druhá oblast se týká lodi. Další z Čchinových projektů, kterému nemůžeme přijít na kloub, je jeho nákup bývalé transatlantické turistické lodi United States.“

„United States byla vyřazena z provozu a odstavena v přístavu Norfolk ve Virginii už před třiceti lety,“ řekl Gunn.

Monroe potřásl hlavou. „Před deseti lety ji odkoupil jeden turecký milionář, jenž dával najevo, že ji chce přestavět a znovu uvést do provozu jako plovoucí univerzitu.“

„To není zrovna praktický projekt,“ stroze pronesl Sandecker. „Ať už by byla předtím stavěna jakkoli, na dnešní poměry je moc velká a její údržba a provoz by byly příliš nákladné.“

„Byl to podtrh,“ pronesl Monroe a poprvé za celou dobu se usmál. „Ukázalo se, že Turkem nebyl nikdo jiný než náš přítel Čchin Šang. United States byla otažena přes Atlantik do Středomoří a kolem Istanbulu do Sevastopolu v Černém moři. V Číně neexistuje suchý dok, který by mohl sloužit lodi tak velké, jako je United States. Čchin si proto najal Rusy, aby ji přestavěli na moderní turistickou loď.“

„To ale nemá sebemenší smysl. Musí přece vědět, že na tom prodělá poslední košili.“

„Má to ohromný smysl, pokud chce Čchin použít United States jako zástěrku pro převážení ilegálních přistěhovačů,“ odporoval mu Fergusson. „Podle CIA Čchina finančně podporovala vláda lidové Číny. Číňané mají poměrně malé válečné námořnictvo. Pokud to ale myslí vážně s invazí na Tchaj-wan, pak nutně potřebují plavidla pro dopravu pozemních sil. United States je schopná dopravit celou divizi včetně veškerých těžkých zbraní a výstroje.“

„Je mi naprosto jasné, že taková zlověstná nebezpečí si žádají mimořádná opatření.“ Sandecker se odmlčel a několik okamžiků si konečky prstů masíroval spánky. Poté oznámil: „Zdroje NUMA jsou vám k dispozici. Uděláme vše, co bude v našich silách.“

Prezident přikývl, jako by to očekával. „Děkuji, admirále. Jsem si jist, že tady pan Monroe a admirál Fergusson vám spolu se mnou vyjádří svou vděčnost.“

Gunn už se v myšlenkách zabýval budoucím úkolem. „Velice by nám přišlo vhod,“ řekl s pohledem upřeným na Monroea a Harpera, „kdyby nám vaši agenti, nasazení do Čchinovy organizace, poskytli nějaké informace.“

Monroe udělal rukama bezmocné gesto. „Čchinův bezpečnostní systém je neuvěřitelně těsný. Najal si skupinu předních bývalých agentů ruské KGB a vytvořil z nich neproniknutelný kruh, který se ani CIA zatím nepodařilo narušit. Disponují tím nejdokonalejším, počítači řízeným identifikačním a pátracím systémem, jakému není rovno. Dokonce ani v okruhu Čchinova vlastního vedení se nenajde nikdo, kdo by nebyl pod neustálým dozorem.“

„K dnešnímu dni,“ dodal Harper, „jsme už přišli o dva zvláštní agenty, kteří se pokoušeli proniknout do Čchinovy organizace. Až na jednu agentku, která se vydávala za imigrantku a zakoupila si dopravu na palubě jedné z Čchinových pašeráckých lodí, se veškeré naše tajné operace zhroutily. Jen nerad takový neúspěch přiznávám, ale toto jsou drsná fakta.“

„Vy používáte ženu jako agentku?“ zeptal se Sandecker.

„Pochází z bohaté čínské rodiny. A patří k našim nejlepším.“

„Máte tušení, kde pašeráci vysadí vaši agentku na břeh?“ zeptal se Gunn.

Harper zakroutil hlavou. „Nejsme s ní ve spojení. Mohou ji spolu s ostatními přistěhovatci vyložit kdekoli mezi San Franciskem a Anchorage.“

„A jak víte, že ji lidé z Čchinovy ochranky už nechytí podobně jako dva vaše předchozí agenty?“

Harperův pohled na několik okamžiků zůstal viset v prostoru. Pak vážně přiznal: „Nevíme to. Jediné, co můžeme dělat, je čekat a doufat až do chvíle, kdy se s námi spojí prostřednictvím některé oblastní kanceláře na západním pobřeží.“

„A když už o ní víckrát neuslyšíte?“

Harper se zahleděl dolů na leštěný povrch stolu, jako by tam spatřil cosi neuvěřitelného. „Pak zašlu jejím rodičům kondolenční dopis a nasadím někoho dalšího, aby pokračoval v jejích stopách.“

Ve čtyři hodiny ráno setkání konečně skončilo. Sandecker a Gunn opustili v doprovodu prezidentovo tajné pracoviště a tunelem se vrátili zpět do Bílého domu. Během cesty limuzínou domů se oba věnovali svým vlastním chmurným myšlenkám. Nakonec to byl Sandecker, kdo prolomil tíživé ticho.

„Ti musejí být úplně zoufalí, když potřebují NUMA, aby je vytáhla z bláta.“

„Na prezidentově místě bych zřejmě volal námořní pěchotu, newyorskou burzu a třeba i skauty,“ odpověděl Gunn.

„Fraška,“ odfrknul si Sandecker. „Podle toho, co vím z Bílého domu, si prezident padl s Čchin Šangem do náručí už v době, kdy byl oklahomským guvernérem.“

Gunn na něj pohlédl. „Ale prezident říkal...“

„Vím přesně, co říkal, ale co si myslí, je něco docela jiného. Samozřejmě si přeje, aby se příliv ilegálních přistěhovalců zastavil, jenže nenařídí žádná opatření, jimiž by podřádal Peking. Čchin Šang je hlavním asijským výběrčím sponzorských darů pro prezidenta Wallace. Miliony a miliony dolarů, pocházejících od čínské vlády, se přes Hongkong a prostřednictvím Čchinovy loďařské společnosti dostaly do Wallaceových volebních fondů. Proto se Wallace vždycky vyhne jakékoli přímé konfrontaci. Jeho vláda je prospěšovaná lidmi, kteří působí v zájmu Číny. Ten člověk zaprodal vlastní duši ke škodě amerických občanů.“

„Čeho chce potom dosáhnout tím, že přitluče Čchin Šanga za zadek na vrata?“

„To se ale nikdy nestane,“ jedovatě pronesl Sandecker. „Čchin Šang nikdy nebude obviněn, natož odsouzen za své zločinné praktiky, rozhodně ne ve Spojených státech.“

„Takže podle mě vám jde o to pokračovat ve vyšetřování,“ řekl Gunn, „bez ohledu na následky.“

Sandecker přikývl. „Máme teď nějakou výzkumnou loď, která operuje v Mexickém zálivu?“

„Marine Denizen. Je na ní parta vědců, kteří provádějí studii rozpadu korálových útesů u Yucatanu.“

„Ta slouží v NUMA už hezkou řádku let,“ pronesl Sandecker, jenž už si vybavoval obraz lodi.

„Je nejstarší v celé naší flotile,“ přiznal Gunn. „Je to její poslední cesta. Až se vrátí do Norfolku, věnujeme ji oceánografické katedře Lampackovy univerzity.“

„Univerzita bude muset ještě nějaký čas počkat. Taková stará loď pro podmořský výzkum může být tou nejlepší zástěrkou pro pátrání v Čchinově zařízení.“

„Kdo myslíte, že by měl vést pátrání?“

Sandecker se obrátil ke Gunnovi. „Náš ředitel zvláštních projektů, kdo jiný?“

Guán se poněkud zdráhal. „To ale po Dirkově žádáme moc, nezdá se vám?“

„A víš snad o někom lepším?“

„To ne, ale z poslední akce se vrátil dost potlučený. Když jsem ho před několika dny viděl, vypadal, jako by se o něj otřela smrt. Na zotavenou potřebuje víc času.“

„Pittovi se rány hojí rychle,“ s důvěrou pronesl Sandecker. „Nové posláni je přesně to, co potřebuje, aby byl zase jako ryba ve vodě. Najdi ho a řekni mu, že je bezpodmínečně nutné, aby se se mnou spojil.“

„Já ale nevím, kde ho sehnat,“ neurčitě mu odpověděl Gunn. „Když jste mu dal měsíc dovolené, prostě se vypařil a nikomu neřekl, kam má namířeno.“

„Je ve státě Washington a zase už páchá své staré kousky v místě, kterému se říká Orion Lake.“

Gunn se podezíravě zahleděl na admirála. „Jak tohle víte?“

„Hiram Yaeger mu poslal celý náklad potápěčského vybavení,“ s lišáckým pohledem v očích mu odpověděl Sandecker. „Hiram si myslel, jak prohnat to nezaonačil, ale ke mně do kanceláře se vždycky nějaké to slůvko donese.“

„V NUMA toho asi není moc, o čem byste nevěděl.“

„Jediná záhada, kterou jsem dosud nerozlousknul, je čím to, že Al Giordino kouří moje nikaragujské doutníky, když mi nikdy žádný neschází.“

„Třeba je získává ze stejného zdroje jako vy?“

„Nemožné,“ odsekl Sandecker. „Doutníky pro mě speciálně balí rodina mých dávných přátel v Managui. Giordino je zřejmě ani nemůže znát. A když už jsme u toho, kde je Giordino teď?“

„Válí se na pláži na Havaji,“ odpověděl Gunn. „Rozhodl se, že je zrovna tak čas, aby si vybral dovolenou, než Dirk znovu vyskočí do sedla.“

„Ti dva se obvykle drží jeden druhého jako prsty jedné ruky. Opravdu je to výjimečné, že ty své nepřístojnosti nepáchají spolu.“

„Přejete si, abych Ala informoval o situaci a potom ho poslal k jezeru Orion, ať přiveze Dirka zpátky do Washingtonu?“

Sandecker přikývl. „Dobrý nápad. Pitt si Giordina alespoň poslechne. A ty pojeděs s ním jako záloha. Jak znám Dirka, kdybych ho zavolal a nařídil mu hlásit se zpátky v práci, položil by mi telefon.“

„Máte absolutní pravdu, admirále,“ s úsměvem přiznal Gunn. „Přesně to by vám udělal.“

6

Veškeré myšlenky Julie Leeové, spíš jakési její vnitřní hlasy, se neustále točily kolem pokořujícího dojmu z porážky. V hloubi své bytosti cítila, že tentokrát zpackala, co mohla. Děla kroky, které dělat neměla, říkala věci, které neměly přejít přes její rty. Ovládaly ji pocity prázdnoty, zahalené do zoufalosti její mysli. O operacích pašeráků se toho dozvěděla hodně. Teď cítila hořkost v ústech, když jí došlo, že to všechno bylo na nic. Důležité informace, jež shromáždila, už asi nikdy nedospějí k Imigrační a naturalizační službě, která by na jejich podkladě mohla pašeráky zarazit.

Utápěla se v moři bolesti ze sadisticky zasazených ran, bezmocná, prázdná a ponížená. Byla i k smrti unavená a hladová. Doplatila na vlastní sebejistotu. Neuspěla, protože nejednala pokorně a poníženě. Kdyby použila to, co ji učili ve škole zvláštních agentů, a měla dost času, mohla by snadno utéct svým věznitelům dřív, než by ji donutili k doživotnímu znásilnění. Teď už ale bylo příliš pozdě. Na výrazné vzepětí všech sil byla Julia příliš vážně zbitá. Zbývalo jí už jen stát zpříma, nerozklepat se, neztratit rovnováhu a nepadnout na kolena.

Protože dávala své práci všechno, měla Julia jen málo blízkých přátel. Muži jejím životem procházeli, jako by jenom tvořili část fronty u hotelové recepcie; byli jen o něco víc než náhodní známí. Smutek však na ni padl při pomyslení, že nikdy už nespátí matku ani otce. Kupodivu ji ale neopustilo sebevědomí, neposedl ji strach či ošklivost. A ať už se v nejbližších hodinách stane cokoli, nic na tom se nezmění.

Přes ocelovou palubu poznala, že motory se zastavují. Loď bez pohonu se pohupovala na vzdouvajícím se moři. O minutu později v kotevním průvlaku zarachotil řetěz. *Modrá hvězda* zakotvila mimo teritoriální vody Spojených států, aby se vyhnula možnému policejnímu zásahu.

Julii už při výslechu sebrali hodinky, a pokud jde o čas, mohla si tedy být jistá jenom tím, že je hluboká noc. Rozhlédla se kolem po čtyřiceti či více dojemných postavách, namačkaných v nákladním prostoru, kam je hodili po výslechu. Všichni začali nadšeně brebentit v přesvědčení, že dorazili do Ameriky, vystoupí na břeh a začnou nový život. Julia vlastně měla cítit totéž, věděla však už

své. Pravda měla udeřit bezohledně a s chladnou lhostejností. Čekání na štěstí trvalo jen krátce. Všichni již byli odsouzeni k smrti. Byli mezi nimi inteligentní lidé, bohatí a s dobrým postavením. I když je pašeráci podvedli a oloupili, dál k nim vzhlíželi s nadějí.

Julia si byla jistá, že v nejbližší budoucnosti je čekají jenom hrozby a vydírání. Smutně se zahleděla na dvě rodiny s dětmi a modlila se, aby se dožily útěku z rukou pašeráků a vyhnuly se osudu, jaký jim na břehu uchystaly zločinecké kartely.

Přesunout ilegální čínské přistěhovalce na traulery, patřící k rybářské flotile Čchin Šangovy lodní společnosti, trvalo pašerákům všeho všudy dvě hodiny. Flotila se věnovala legitimnímu rybaření a její posádky tvořili Číňané s veškerými dokumenty bez poskvrny. Doklady o nabytém občanství však odkládali v případech, kdy převáželi ilegální přistěhovalce z mateřské lodi do tranzitních středisek v přístavech a zálivech na pobřeží poloostrova Olympic. Tam už na lidský náklad čekaly autobusy a nákladáky, aby je rozvezly po celé zemi.

Julia opouštěla nákladní prostor jako poslední; na svrchní palubu ji hrubě vyvedl jeden z bachařů. Stěží dokázala jít, a tak ji napůl vlekl. Na výstupním můstku čekal Čchi Wong a dřív, než ji mohl bachař převést k podivně vypadaajícímu černému člunu, co se pohupoval na vodě vedle lodi, napráhl ruku a zastavil je.

„Ještě poslední slovo, Ling T'ai,“ pronesl tlumeným, chladným hlasem. „Když jste teď měla možnost promyslet si mou nabídku, třeba jste změnila názor.“

„A když budu souhlasit a stanu se vaším otrokem,“ zamumlala opuchlými rty, „co bude pak?“

Obdařil ji svým nejdokonalejším šakalím úsměvem. „Co by mělo být? Nechci z vás udělat otroka. Tu šanci jste už dávno promarnila.“

„Tak co ode mě chcete?“

„Vaši spolupráci. Chci, abyste mi řekla, kdo další na *Modré hvězdě* je s vámi ve spojení.“

„Nevím, o čem to mluvíte,“ odsekla mu.

Zadíval se na ni a samolibě pokrčil rameny. Pak sáhl do kapsy saka, vytáhl z ní kus papíru a strčil jí ho. „Přečtěte si to! Ať víte, že jsem měl pravdu.“

„Přečtěte si to sám,“ s poslední známkou odporu mu odpověděla Julia.

Podržel papír pod lodním světlem a zašilhal do něj. „Otisky prstů a popis osoby, zaslané prostřednictvím satelitu, byly analyzovány a identifikovány. Žena, vystupující pod jménem Ling T'ai, je agentka Imigrační a naturalizační služby Julia Marie Leeová. Doporučuji její záležitost urychleně vyřídit.“

Pokud snad Julia chovala ještě kapku naděje, v tu chvíli se vypařila. Otisky prstů jí museli sejmout potom, co ji zbili do bezvědomí. Jak ale mohla banda čínských pašeráků už za pár hodin zjistit její identifikaci, když jediným možným zdrojem byla FBI ve Washingtonu? Organizace, s níž měli co do činění, musela být zřejmě mnohem složitější a dokonalejší, než si jak ona, tak vyšetřovatelé z imigračního vůbec dokázali představit. Nehodlala však Čchiovi poskytnout ani za nehet satisfakce.

„Jsem Ling T'ai. A k tomu nemám co dodat.“

„Ani já ne.“ Čchi gestem ruky ukázal k čekajícímu černému člunu. „Sbohem, slečno Leeová.“

Zatímco ji bachař popadl za ruku a táhl z paluby falešné výletní lodi, Julia stočila oči zpět k Čchiovi, jenž dosud postával na palubě. Ten parchant se na ni jízlivě ušklíbal. Upřela na něj pohled číšíci ryzí nenávisti.

„Jste mrtvý chlap, Čchi Wongu,“ pronesla s přesvědčivostí větkyně. „Už velmi brzy s vámi bude konec.“

Spíš pobaveně, než mrzutě, jí pohled opětoval. „Ba ne, slečno Leeová. Na vás je řada zemřít dřív.“

7

Pitt, jemuž se stále hlavou honily vzpomínky na hrůzný objev v jezeře, strávil poslední hodinu před setměním u teleskopu. Pozoroval Čchin Šangovo sídlo na druhé straně jezera. Stejná služebná procházela své kolečko po chatách pro hosty, stejní dva hráči proháněli golfové míčky po hřišti. Nikoho jiného nespatriřl a to se mu zdálo ze všeho nejpodivnější. Nepřijížděla sem ani neodjížděla žádná auta či zásobovací nákladáky, ani strážníci se znovu neobjevili. Pittovi připadalo nepravděpodobné, že by v těch boudách bez oken zůstávali ve dne i v noci bez odpočinku. Rozhodl se, že nebude informovat NUMA o příšerném nálezu a nespojí se ani s místní policií. Rozluštit tajemství, proč jezerní dno pokrývá vrstva mrtvol, vzal pouze sám na sebe. Bylo mu zcela jasné, že Čchin Šang používá vodní hlubiny jako odkladiště obětí vražd. Než ale spustí všeobecný poplach, potřeboval toho zjistit mnohem víc.

Když se ubezpečil, že k vidění toho už moc není, odložil dalekohled a do loděnice přenesl druhou z velkých krabic, které mu poslal Yaeger. Byla tak objemná a těžká, že dopravit ji přes můstek dokázal jen s pomocí malého ručního vozíku. Roztrhl pásku, odkryl víko a z krabice vyjmul kompaktní přenosný elektrický kompresor, jehož šňůru zapojil do elektrické zásuvky u přívodu ke stropnímu světlu. Kompresor potom spojil s dvoucestným ventilem páru dvěstělitrových potápěčských vzduchových láhví. Stroj naskočil a nenadělal větší hluk než naprázdno ševelící motor auta.

Vrátil se do srubu a líně sledoval slunce zapadající za úzký hřeben hor mezi jezerem Orion a mořem. Jakmile temnota zahalila jezero, lehce se navečeřel a pustil si satelitní televizi. V deset se uchystal ke spánku a pozhasínal všechna světla. Vsadil na to, že kamery ve srubu nepracují v infračerveném pásmu, a tak se znovu svlékl do naha, protáhl se ven, vklouzl do vody a se zadrženým dechem doplaval do loděnice.

Voda byla mrazivá, mysl měl ale příliš zaměstnanou, aby to vůbec postřehl. Vytřel si tělo do sucha a navlékl na sebe jednoduché spodní potápěčské oblečení z polyesteru a nylonu. Kompresor už se mezitím automaticky vypnul, protože tlak vzduchu v obou láhvích dosáhl potřebné výše. K dvoucestnému ventilu připojil dýchací regulátor, používaný potápěči amerických ozbrojených sil, a překontroloval zádoové popruhy. Potom se nasoukal do tmavošedého, na míru vyrobeného gumového potápěčského obleku nepropouštějícího vodu, spojeného s kuklou, rukavicemi a k nohám přiléhavými botami.

Následoval kompenzátor vztaku rovněž z armádních zdrojů a soustava přístrojů měření hloubky, tlaku a doby potápění, doplněná kompasem. Jako zátěž použil integrovaný systém s částí váhy na zádech a pro udržení rovnováhy rovněž na opasku. Potápěčský nůž si připevnil k lýtku a podvodní lampu, podobnou hornické, si navlékl přes kuklu.

Nakonec si přes rameno přehodil pás, připomínající bandalír banditů ze starých westernových filmů. V závěsu na něm měl pistoli na stlačený vzduch pro střelbu krátkými šípy s nehezky vyhlížejícími hroty. Dvacet šípů spočívalo v zásobnících na bandalíru.

Spěchal, už aby byl ve vodě. Měl před sebou pořádný kus cesty, který musel uplavat, a spoustu věcí, jež chtěl spatřit. Posadil se na okraj můstku, natáhl si ploutve, zkroutil tělo, aby vzduchovými láhvemi na zádech nezavadil o prkna, a sklouzl do vody. Před potopením ještě vyčerpал vzduch z nepromokavé kombinézy. Neviděl sebemenší důvod, proč by měl zvětšovat své tělesné rozměry a zbytečně plýtvat drahocenným vzduchem v láhvích. Na lávce už na něj čekala potápěčská pohonná jednotka Stingray na bateriový pohon. Uchopil oba její držáky do napražených paží, až na doraz stiskl tlačítko pro rychlý pohyb, a v tu chvíli už proplul pod plováky loděnice.

Určit směr plavby i za bezměsíčné noci nepředstavovalo sebemenší problém. Jeho cíl na protějším břehu jezera se utápěl ve stejné záři jako fotbalový stadion. Odražené paprsky osvětlovaly i okolní les. Pittovi tak oslnivá iluminace připadala nepřiměřená. Pro běžné bezpečnostní účely se zdála nadměrná. Jedině přístav byl ušetřen přímých světel, ta však — s ohledem na záři ze břehu —

nebyla zapotřebí. Pitt si posunul obličejovou masku na temeno hlavy a lampu stočil tak, aby jejími záblesky na sebe náhodou neupozornil některého ze strážných.

Pokud bezpečnostní kamery nepronikaly tmou v infračerveném pásmu, některý ze strážných teď bezesporu tiskl k očím noční dalekohled a dával pozor na pozdní rybáře a lovce, zatoulané skautské vedoucí, nebo snad dokonce skutečné špicly. Rozhodně ho neobracel k obloze a Saturnovým prstencům. Pitt si tím nijak hlavu nelámal. Na dálku představoval příliš malý cíl, aby ho bylo možno spatřit. O půl kilometru blíž to ale už bude něco jiného.

Podle jedné z falešných představ o nočním plížení poskytuje černá barva dokonalé krytí. Předpokládá se, že černě oděná osoba splývá s temnotou. Do jisté míry je to pravda. Protože ale žádná noc není dokonale černá — vždy je tu ještě světlo hvězd — tou nejlepši pro téměř perfektní maskování je tmavě šedá. Černý předmět lze na stinném pozadí temné noci rozpoznat, zatímco šedá se na něm vsakuje.

Pitt si byl celkem jistý tím, že je nemožné, aby ho někdo zpozoroval. Jinak nedotknutou černou hladinu narušovala jen bílá brázda za ním, jak ho dvojice motorů Stingraye táhla přes jezero rychlostí skoro tří uzlů. Za necelých pět minut dorazil do poloviny cesty. Upravil si obličejovou masku, ponořil tvář do vody a začal dýchat šnorchlem. Za další čtyři minuty už byl jen sto metrů od Čchinova doku. Pracovní člun se ještě nevrátil, jachta však sebou dál šhubala na uzavazovacích lanech.

Dál už si na hladině netroufal. Vyplivnul šnorchl a zuby se zakousl do náustku dýchacího přístroje. Stočil Stingray dolů a provázen syčením vypouštěného vzduchu se ponořil do hloubky. Asi tři metry od jezerního dna srovnal polohu těla a vzduchem z láhvi přifoukl potápěčskou kombinézu, aby dosáhl neutrálního vztaku. Chvilí se jen tak bez pohybu vznášel, a protože mu v hloubce zalehly uši, několikrát prudce zafřkal. Světlo ze sídla pronikalo vodou jako mléčná záře. Pitt si připadal, jako by se svým strojem proplouval tekutým sklem, pokrytým věčnou zelení. Čím víc se blížil doku, tím víc se zvyšovala viditelnost: z téměř nulové až na dobrých deset metrů. Pitt raději odvracel zrak ode dna. Naštěstí ho nikdo nemohl rozeznat, protože odrazy vytvářely na hladině oslnující záři a prakticky znemožňovaly vidět pod povrch.

Snížil rychlost Stingraye a pomalu prolul pod kýl jachty. Její trup byl čistý, bez jakýchkoli stop mořských nánosů. Když nespatřil nic zajímavého s výjimkou hejna malých ryb, Pitt se opatrně přiblížil k plovoucí chatě, z níž předchozí odpoledne vyrazili strážci na vodních skútrech. Srdce se mu rozbušilo, když zvažoval, jakou by asi měl naději utéct, kdyby ho někdo objevil. Prakticky žádnou. Plavec ve vodě nemohl uniknout dvojici vodních skútrů, které dosahují rychlosti až třicet mil za hodinu. I kdyby neměli výbavu na jeho pronásledování pod vodou, stačilo by jim počkat, až mu dojdou zásoby vzduchu.

Teď musel být zvlášť opatrný. Především ani záblesk světla nesměl proniknout na hladinu uvnitř domku. Kdokoli by seděl ve ztemnělé místnosti nad klidnou vodou, měl by do hlubin stejný výhled jako proskleným dnem lodi. Toužil narazit na hejno ryb, které by skryly jeho pohyby, žádné se ale neobjevily. Je to holé šílenství, pomyslel si. Kdyby měl alespoň špetku šedé hmoty, vypadnul by pryč, dokud ho ještě nikdo neviděl, doplaval by zpátky do srubu a zavolal policii. Tak by to rozumný člověk udělal.

Pitt necítil strach, spíš jistou dávku rozechvění, protože nevěděl, zda se nevynoří s pohledem upřeným do ústí automatické pušky. Byl ale rozhodnutý zjistit, proč všichni ti lidé zemřeli, a musel se to dovědět teď, protože další příležitost už by neměl. Vytáhl vzduchovou pistolí ze závěsu a uchopil ji tak, že hlavní a šípem mířila směrem vzhůru. Pomalu, aby ho žádný náhlý pohyb nevyzradil, snižoval rychlost Stingraye a dál se pohyboval jen pomocí opatrných pohybů ploutví, až se dostal za plováky, na kterých stála bouda. Zadíval se vzhůru vrstvou vody do temnoty uvnitř loděnice a zadržoval dech, aby na něj unikající bubliny neupozornily. Pohled skrz půlmetrovou vrstvu vody mu připadal, jako by se díval přes mnohonásobně poskládanou jemnou hedvábnou tkaninu.

Zdálo se, že až na dvojici vodních skútrů je uvnitř tma a prázdno. Znovu rozsvítil potápěčskou lampu na hlavě, vynořil se a paprskem projel kolem dokola. Laminátové trupy vodních skútrů se elegantně vznášely vedle dvou můstků, otevřených směrem ven. Jakmile se dveře odsunuly stranou, oba jezdcí mohli vyrazit přímo na jezero. Natáhl se a pěstí zabušil na vrata. Odpověď byl dutý zvuk. Prkna byla jen falešná, namalovaná na tenkou vrstvu lepenky. S nemalou námahou se Pitt vysoukal spolu s výbavou na jeden z můstků. Odložil vzduchové láhve, ploutve a pás se zátěží a uložil je v jednom ze skútrů. Stingray, protože se mírně vznášel, ponechal vedle můstku.

Se vzduchovou pistolí v ruce se tiše vydal k zavřeným zadním dveřím boudy. Lehce položil prsty na závoru, opatrně ji odsunul a dveře pootevřel jen na prst, sotva škvírou zahlédl průchod vedoucí k dlouhé klesající rampě. Pitt se pohyboval jako duch — nebo alespoň doufal být jako duch tichý. Každý krok gumových potápěčských bot mu zněl jako úder na basový buben, i když se jimi dotýkal betonové podlahy se sotva slyšitelným šelestem. Rampa klesala do úzké betonové chodby, stěží na šířku Pittových ramen. Osvětlovala ji tlumená světla u stropu a zdálo se, že vede pod vodou směrem k pobřeží. Dalo se rozumně předpokládat, že se táhne až k suterénu pod hlavní budovou. Zřejmě proto trvalo strážcům na vodních skútrech tak dlouho, než po spatření automatické miniponorky vyrazili na jezero. Úzkou chodbou by neprojeli ani na bicyklu a museli tedy uběhnout skoro dvě stě metrů.

Pitt se rychlým pohledem rozhlédl, zda jeho pohyby nesledují bezpečnostní kamery, a když žádné nespatřil, opatrně začal postupovat podle stěn, mnohdy dokonce bokem, aby se mezi nimi prodrál. Proklínal stavitele, který měl na mysli jen drobné postavy Číňanů, když sem lil beton. Průchod končil u další rampy, jež stoupala vzhůru a ústila do klenuté místnosti. Za ní se do dálky táhla chodba, po jejíchž obou stranách byly řady dveří.

Pohnul se k prvním dveřím, jež byly nepatrně pootevřené. Vrhle dovnitř jediný rychlý pohled bdělým okem a zjistil, že v místnosti se nachází nízká postel a na ní kdosi spí s čepičkou na hlavě. Byl tam i výklenek s pověšeným šatstvem, prádelník s malými zásuvkami, noční stolek a lampa. Na polici u zdi ležela pestrá sbírka zbraní: ostřelovačská puška s optickým zaměřovačem, dvě automatické pušky rozdílných typů a čtyři automatické pistole nejrůznějších ráží. Pittovi okamžitě došlo, že vstoupil do jámy Ivové. Pronikl do ubikací strážných.

Z další místnosti poněkud dál v chodbě pronikaly hlasy spolu s ostrým pachem kadidla. Lehl si na břicho a přes práh zdvihl jen jedno oko a půl nosu v naději, že tak nízko u země si ho nikdo nevšimne. Kolem stolu u rozehraného domina seděli čtyři Asiaté. Rozhovor, který vedli, byl pro Pitta zcela nesrozumitelný. Jeho necvičenému sluchu zněl mandarínský dialekt jako uspěchaný projev kšeftáře s ojetými auty v televizní reklamě puštěný pozpátku a navíc zrychleně. Přes dveře z dalších místností k němu doléhalo podivné kvílivé brnkání orientální hudby.

Teď by se zdálo rozumné sebrat se a zmizet odtud. Nebylo důvodu si myslet, že některý z nic netušících strážných nevyjde na chodbu a nebude chtít vědět, proč se mu kolem ložnice plíží cizinec evropských rysů. Pitt pokračoval dál, až dorazil k železným točítým schodům. Nepronásledovaly ho žádné výkřiky, výstřely, sirény a poplašné zvonce. Byl nadmíru rád, že se Čchinovi lidé zajímají víc o to, kdo se jim toulá po okolí, než uvnitř sídla.

Schodiště stoupalo vzhůru přes dvě patra, jež tvořily prázdné, velké otevřené prohy bez vnitřních přepážek. Pittovi to připadalo, jako by stavitel i se všemi dělníky odešel od nedokončeného díla. Konečně vyšplhal až na nejvyšší odpočívadlo, kde narazil na masivní ocelové dveře, jež vypadaly jako od bankovního trezoru. Nebyly na nich žádné časové nebo číselné kombinační zámky, jen silná vodorovná páka. Stál tu a dobrou minutu pozorně naslouchal, když však nic nezaslechl, rozhodně sevrhl páku a opatrně s ní

pohnul. Pod kombinézou mu proudem stékal pot. Nejlépe by se cítil, kdyby teď skočil do ledových vod jezera a odplaval zpátky do srubu. Rozhodl se, že jenom rychle nahlédne dovnitř a zmizí.

Panty se lehce a bezhlučně pohnuly v závěsech. Pitt několik okamžiků váhal, pak ale stejně jemně jako předtím zatlačil do těžkých dveří. Pootevřít je alespoň na šěrbinu, jíž by se dalo nahlédnout dovnitř, ho stálo spoustu sil. Spatřil tam další dveře, tentokrát ale mřížové. Ani noční lupič by snad nebyl zpoloviny tak překvapený, kdyby zjistil, že dům, ze kterého si chtěl odnést drahé klenoty a cennosti, je ve skutečnosti přísně střežené vězení.

To nebylo elegantní sídlo, které si nechal postavit člověk s podivnou zálibou v architektuře. S rekreačním zařízením to vůbec nemělo nic společného. Celé vnitřní prostory Čchinova velkého domu tvořily bloky vězeňských cel; hotový Alcatraz. Pitta jako by po tom odhalení udeřil do hlavy meteor. Podnik, který měl sloužit Čchinovým přátelům a obchodním partnerům pro zábavu a odpočinek, byl jenom fasáda, jen zatracená fasáda, uvědomil si. Služebná, předstírající úklid v pokojích bez nábytku, dva hráči, kteří do nekonečna proháněli po hřišti golfové míčky — ti všichni byli jen cukrové figurky na dortu. Až do extrémů dotažená bezpečnostní opatření měla zamezit tomu, aby se někdo nedostal zevnitř ven, ne zvenčí dovnitř. Teď už mu bylo jasné, že solární skleněné panely s měděným odstínem jenom zakrývaly pevné železobetonové zdi.

Tři řady cel obklopovaly otevřený prostor, v jehož středu byla na sloupech umístěna kabina. Dva dozorcí v šedých, neoznačených uniformách v ní sledovali sadu videomonitorů. Řada obrazovek oddělovala i svrchní lávky, probíhající kolem cel, od volného prostoru. Dveře cel byly jednolitě, až na malé špehyrky; sotva dost velké na prostrčení malé misky s jídlem a pohárku vody. I nejzatvrzelejší kriminálník by si sotva dokázal představit, jak by se z podobného místa dalo uniknout.

Pitt ani v nejmenším nedokázal odhadnout, kolik lidí je tady uvězněno, a ještě méně si umel představit, jakého zločinu se vůči Čchinovi dopustili. Když si však vybavil video z miniponorky a jeho hrůzný objev na dně jezera, byl si jist, že nehledí na obyčejnou trestnici, ale na dlouhou řadu cel smrti.

Pittovi přeběhl po zádech mráz, tvář mu však zkrápěly čůrky potu. Bylo už na čase vydat se domů a vyvolat poplach. S největší opatrností přitlačil ocelové dveře zpět a znovu je zavřel. Tak tohle bylo štěstí, opravdové štěstí, pomyslel si. Jen vnitřní mřížové dveře byly napojeny na bezpečnostní systém, který by při jejich neoprávněném otevření spustil alarm. Na cestě dolů sestoupil právě na čtvrtý schod, když zaslechl kroky, mířící vzhůru.

Byli dva a nepochybně měli ve službě vystřídat muže, co u monitorů sledovali okolní pozemky a prostor uvnitř vězeňských cel. Neměli důvod být zvlášť ostražiti nebo se obávat vetřelců. Ležerně stoupali do schodů a bavili se spolu, a jak už bývá zvykem, dívali se spíš pod nohy, kam šlapou, ne nahoru, kde by mohli zpozorovat Pitta. Jejich jediné zbraně představovaly pistole, pevně zapnuté v pouzdrech.

Pokud chtěl Pitt využít momentu překvapení, musel sebou hodit, a tak sebou hodil doslova. I když to bylo šílené, vrhl se ze schodů a skočil. Do prvního hlídače narazil dřív než mu došlo, co se na něj řítí, a shodil ho dolů na jeho kamaráda. Číňané, navyklí pohánět a komandovat vystrašené vězně, zkoprněli šokem útoku tak šíleného chlapa, který je oblečený v gumě a postavu má ve srovnání nimi o hodně větší a mohutnější. Oba ztratili rovnováhu, klopýtli a zřítili se pozpátku v jednom chumlu zády a hrudí k sobě, jen ruce a nohy jim plovávaly vzduchem a mlátily o hrany schodů jako cepy. Pitt naskočil na toho, který byl právě navrchu, a kutálel je dolů až na druhé odpočívadlo, kde všichni narazili na zábradlí. Spodní z Číňanů se praštil hlavou o schod a okamžitě ztratil vědomí. Druhý byl sice méně potlučený, ale ještě strnulý překvapením. Začal horečně sahát po pouzdru s pistolí.

Pitt ho teď mohl zabít, mohl je zabít oba, jen prostřelit jim lebky šípy. Místo toho popadl pistoli za hlaveň a její pažbou udeřil strážce ze strany do spánku. Ani na chvíli ale nepochyboval o tom, že kdyby se jejich pozice obrátily, ti dva by mu bez slitování vystřelili mozek z hlavy.

Odtáhl je do pustého druhého patra a složil je do stínu u zdi. Stáhl z nich uniformy a roztrhal je na pruhy, jimiž pak oběma svázal ruce i nohy a ucpal ústa jako roubíkem. Jestli měli přebírat směnu, jak předpokládal, během pěti, nanejvýš deseti minut je bude někdo postrádat. A až je najdou, v bezvědomí a svázané cáry vlastních uniforem, strhne se peklo. Čchin nebo někdo z jeho zabijáckých společníků dostanou okamžitě zprávu, že dovnitř pronikl vetřelec. A jakmile jim pak dojde, že jejich bezpečnostní systém kdosi narušil, o následcích už nebude třeba pochybovat. Pitt se jen marně bránil myšlence, jaký osud by stihl nešťastníky dosud vězněné v celách, kdyby padlo rozhodnutí, že všechny důkazy je třeba ihned zničit a očité svědky pozabíjet. Ať těla na dně jezera už vypovídala o čemkoli, tam dale v bahně rozhodně nechyběly důkazy o něčí odhodlanosti vraždit v masovém měřítku.

Zpět chodbou, kolem ubikací strážných, Pitt proklouzl s ostražitostí Dona Juana, opouštějícího ložnici své dámy. Štěstí se ho dosud drželo a nikdo ho nespapřil. Dospěl až do průchodu k ložnici a spěchal jí, jak jen to šlo, aniž by si ramena potápěčské kombinézy roztrhal na cáry. Neměl sebemenší chuť střetnout se s ozbrojenými Číňany a chvíli zvažoval, zda nemá vyřadit z provozu motory vodních skútrů. Pak si však pomyslel, že nebude ztrácet čas. Když nedokázali odhalit dálkově řízenou miniponorku za denního světla, pak rozhodně neobjeví jeho za tmy a v desetimetrové hloubce.

Spěšně na sebe navlékl potápěčskou výstroj, skočil do vody, obeplul můstek a vytáhl Stingray. Po jezeře ještě neuplaval ani sto metrů, když ze tmy v dálce zaslechl kašlání motorového výfuku a pulsování lodního šroubu. Zvuk se vodou nese rychleji než vzduchem a tak se zdálo, že loď už je přímo nad ním, přestože právě vplouvala na jezero ze vzdáleného koryta řeky na druhé straně. Pitt sklonil Stingray a nechal se jím táhnout těsně pod hladinou. Ještě předtím však dokázal zahlédnout loď, která se postupně dostala do dosahu světla z břehu. Rozpoznal v ní černý katamaran, jež pozoroval předchozí den.

Předpokládal, že pokud někdo z posádky člunu nepojídá denně celé hromady mrkve a necpe do sebe takové dávky vitamínu A, aby se opravdu naučil vidět v noci, jeho téměř skrytou hlavu v temné vodě nejspíš nikdo nespapří. Pak najednou lodní motor líně ztichl a člun zastavil necelých patnáct metrů od něj.

Pitt měl člun ignorovat a pospíšet si pryč. V bateriích Stingraye bylo ještě stále dost šťávy na to, aby ho donesl až ke srubu. Viděl toho už víc, než očekával, a nejlepší by bylo zmizet. Pokud ty neznámé ubožáky, vězněné v domě na břehu, nemělo potkat něco ještě mnohem horšího, bylo teď nanejvýš zapotřebí uvědomit policejní úřady. Byla mu zima, byl utahaný a už se těšil na sklenici tequila a na křeslo přistavené co nejbliž k ohni v krbu. Měl poslechnout vnitřní hlas, který mu napovídal, ať se sebere a zmizí od jezera Orion, dokud to ještě jde. Jeho vnitřní hlas však zrovna tak mohl mluvit k hluchému.

Jakási nepřekonatelná zvědavost ho přitahovala ke katamaranu, který vypadal spíš jako pohřební vůz. Už na jeho zjevu, navíc uprostřed noci, bylo cosi zlověstného. Nikdo nepřešel přes palubu, nikde se nezjevilo jediné světlo.

Je to ďábelský pohled, napadlo Pitta. Z paluby člunu vyzařovalo jakési nepopsatelné zlo. A pak začalo Pittovi svítat, že možná právě tohle je ona loď, která převáží mrtvé přes řeku Styx. Sklouznu pod hladinu a zamířil se Stingrayem nejprve dolů a potom zase vzhůru, aby se dostal doprostřed mezi pár trupů tajemné lodi.

8

Bylo jich celkem čtyřicet osm, mužů, žen a dětí, stěsnaných v hranaté kabině černé lodi, kde nebylo kam si sednout. Namačkaní jeden na druhého dýchali zatuchlý vzduch. I když noc venku byla chladná, vyzařovala jejich těla tolik tepla, že v kajutě bylo horko a dusno. Jediné větrání představovala malá mříž ve stropě. Několik z nich, zmožených hrůzou a pobytem v zavřené cele, už ztratilo

vědomí, jejich těla však neměla kam padnout. Jen hlavy jim klesaly a kývaly se, stejně jako se kolébala loď. Panovalo tu prapodivné ticho. Vězni, ponížení a zbavení vůle rozhodovat o vlastním osudu, zřejmě upadli do podobné letargie jako ti, co je za 2. světové války hnali nacisté do koncentračních táborů.

Julia vstojе naslouchala nárazům vln na trup lodi a tichému tepu dvojice dieselmotorů. Uvažovala, kam je asi odvázejí. Vody teď byly klidné. Zmítání oceánu skončilo skoro před dvaceti minutami. Předpokládala, že buď vpluli do klidného zálivu, nebo cestují po řece. Celkem jasně si uvědomovala, že dorazila zpět do Spojených států. Teď byla na domácí půdě. Odmítala se podřídít, a přestože byla dosud zesláblá a zmámená, rostlo v ní odhodlání bojovat, nepodrobit se šílenému osudu, jenž jí byl přichystán, a přežít. Jestliže se jí podaří uniknout a předat svým nadřízeným v imigrační službě získané informace o pašeráckém syndikátu, snad pomůže zastavit hrůzné utrpení a vraždění tisíců ilegálních přistěhovalců.

Nahoře v kormidelně nad věžeňskou boudou začali už dva z dozorců pašerácké posádky řezat provazy na kratší kusy. Kapitán u kormidla zatím vedl loď temnotou po řece Orion. Jediné světlo poskytovaly hvězdy, proto ani na okamžik neodvracel oči od radarové obrazovky. Po dalších deseti minutách ostatní upozornil, že z řeky vplouvají do jezera. Těsně předtím, než černý člun dospěl do oblasti osvětlené z Čchin Šangova sídla, velitel zvedl lodní telefon a pronesl do něj čínsky několik vět. Snad ještě dřív, než odložil sluchátko, světla v hlavní budově i v jejím okolí zhasla a celé jezero se ponořilo do naprosté temnoty. Kormidelník, jehož jediným vodítkem nyní bylo malé světýlko na bóji, zkušeně obkroužil plochou zád Čchinovy skvostné jachty a zastavil vedle pilotů na druhé straně můstku. Ve chvíli, kdy velitel zastavil chod lodi a oba dieselmotory přehodil na volnoběh, dvojice dozorců už vyskočila na pevnou zem a omotala úvazová lana kolem kůlů.

Ještě tři nebo čtyři minuty nezazněl z přecpané kabiny jediný zvuk. Přivaly otázek a mraky pochybností se Julii honily hlavou a ostatní imigranti na tom byli stejně. Netušili však, jak by si na ně měli odpovědět. Děsivý přízrak jejich dlouhé cesty jim znemožňoval myslet jasně. A potom se v zadní stěně kabiny otevřely dveře. Svěží závan brízy vanoucí z hor působil jako zázrak. Nejprve viděli jenom tmou venku; potom se ve vchodu objevil dozorce. „Až uslyšíte své jméno, vystupte na palubu,“ přikázal jim. Zpočátku nebylo lehké prodrat se zprostředka nebo ze zadního konce kabiny ven, ale každé tělo, jež prošlo dveřmi, těm zbylým přinášelo úlevu. Většina z těch, kdo opouštěli loď, byli chudí přistěhovalci, kteří si nemohli dovolit zaplatit přehnanou cenu za cestu do cizí země, do žádné země, jež nebyla součástí komunistické Číny. Aniž by o tom věděli, upsali se k doživotní službě pašerákům a ti je obratem prodávali zločineckým syndikátům, už působícím ve Spojených státech.

Zakrátko zůstala v kabině už jen Julia spolu s otcem a matkou, zesláblými nedostatkem jídla, a jejich dvěma dětmi, jež vypadaly, jako by trpěly křivici, a dalšími osmi starými ženami a muži. Byli jen odpad, uvědomila si Julia. Ti, kdo už o všechno přišli a neměli další peníze na uplácení, příliš bezmocní a slabí na jakoukoli těžkou práci. Oni, stejně jako ona, neměli nikdy dorazit na břeh.

Jako na potvrzení jejích nejčernějších obav se dveře zabouchly, lana sklouzla ze sloupků a motory, nastavené na zpětný chod, začaly nabírat obrátky. Zdálo se, že loď urazila jen velmi krátkou vzdálenost, když diesely opět zpomalily a zmlkly. Dveře se znovu otevřely a dovnitř vstoupili čtyři dozorcí. Bez jediného slova začali všem svazovat ruce a nohy. Ústa jim zalepili páskou a ke kotníkům přivázali těžká železná závaží. Matka s otcem se pokusili chránit obě děti, přemoci je však bylo snadné.

Tak takhle to tedy je: všechny je utopí. Julia se celou myslí a každým nervem soustředila na útek. Vyrázila ke dveřím, aby se pokusila dostat na svrchní palubu, skočit do vody a doplavat k nejbližšímu břehu. Její pokus však skončil ještě dřív, než dospěla ke dveřím. Po bití z předchozího dne byla ještě celá ochromená, a tak spíš klopýtala, než utíkala. Jeden z dozorců jí snadno podrazil nohy a svalil ji na palubu. Ještě se snažila s nimi bojovat, a když jí svazovali nohy, tloukla do nich, škrabala a kousala. Potom jí přes ústa nalepili pásku a ke kotníkům přivázali zátěž.

Strnulá hrůzou sledovala, jak se v podlaze kabiny otevřel poklop a do vody pod ním padlo první tělo.

Pitt uvolnil sevření rychlostní páky Stingraye a volně se vznášel ve vodě tři metry pod centrální kabinou katamaranu. Měl v úmyslu vynořit se uprostřed mezi oběma trupy a prozkoumat zespoda loď, v tu chvíli se však nad ním objevilo světlo, něco těžkého šplouchlo do vody a potom ještě několikrát.

Co se to probíhá děje, divil se Pitt, když kolem něho začala pršet těla. Přestože nechtěl věřit vlastním očím a šokovalo ho, co spatřil, reagoval okamžitě. Několika bleskovými gesty se pustil Stingraye, rozsvítil potápěčské světlo a vytáhl z pouzdra nůž. Pohyby, jež se mu zdály být nekonečně zdoluhavé, začal chytat těla, přeževal jim provazy na rukou a kotnících a uvolňoval z nohou železná závaží. Jakmile pouta uvolnil, postrkoval těla ke hladině a hned zas plaval k dalším. Pracoval horečně, poháněn zoufalou nadějí, že mu nikdo neunikne a neklesne do jezerních hlubin. Zpočátku ani nevěděl, zda oběti už nejsou mrtvé, ale bez ohledu na své obavy hovořil o jejich záchranu. O tom, že jsou skutečně živí, se přesvědčil až ve chvíli, kdy popadl holčičku sotva desetiletou, upírající na něj oči naplněné hrůzou. Vypadala na Číňanku. Zatímco ji postrkoval vzhůru do nočního vzduchu, Pitt se modlil aby uměla plavat.

Na začátku měl ještě předstih před přílivem obětí, po chvíli už ale jen zoufale bojoval o čas, aby té záplavě dokázal čelit. Jeho narůstající zoufalství se změnilo v čirou zuřivost, když se mu podařilo zachránit malého chlapce, jemuž nemohly být víc než čtyři roky. V duchu proklínal ty zrůdy, jež byly schopné něčeho takhle nelidského. Teď nemohl ponechat nic náhodě. Rychle zabíral ploutvemi směrem k hladině, a sotva na ní objevil plovoucí Stingray, zaklesl chlapcovy paže kolem něj. Zhasil potápěčskou svítilnu a rychlým pohledem překontroloval loď, zda její posádka dosud nezpозorovala, že oběti vyplouvají. Zdálo se, že na palubě panuje klid. Nespatřil sebemenší známku poplachu. Znovu se ponořil a znovu rozsvítil světlo. Paprsky narazily na zřejmě poslední tělo shozené z lodi. Už kleslo do šestimetrové hloubky, když se Pittovi konečně podařilo je zachytit. Tentokrát to byla mladá žena.

Krátce předtím, než přišla řada na ni, Julia se několikrát zhluboka nadechla a vydechla, aby si provětrala plíce, a než ji strážci srazili do vody, zadržela dech. Zoufale se pokoušela vysvobodit z provazů. Jak se hloub a hloub propadala do temné prázdnoty, zuřivě frkala nosem, aby uvolnila narůstající tlak v uších. Zbývala už jen jediná minuta, snad dvě, a pak už spotřebuje všechn kyslík a čeká ji hrůzná smrt.

Náhle ji kolem boků uchopily dvě paže a pocítila, že železná závaží se jí uvolnilo z nohou. Najednou měla volné i ruce a cizí paže uvolnily stisk a postrkovaly ji směrem vzhůru. Sotva se jí hlava vynořila nad hladinu, ucukla bolestí při stržení náplasti z úst. První, co spatřila, bylo zjevení v kukle s maskou na tváři a se světlem na čele.

„Rozumíte mi?“ anglicky se jí zeptal neznámý hlas.

„Rozumím,“ vydechla.

„Umíte dobře plavat?“

Odpověděla jenom příkývnutím.

„Dobrá. Seberte, kolik lidí jen můžete, a pokuste se je držet pohromadě. Řekněte jim, ať plavou za mým světlem. Vyvedu vás na měličku u pobřeží.“

Pitt ji nechal být a odplaval k malému chlapci, který se křečovitě držel Stingraye. Hodil si ho za sebe a jeho ruce si dal kolem krku. Pak spustil pohon a začal se rozhlížet po holčičce. Nalezl ji a ovinul ji paží právě v okamžiku, kdy už mu mizela z dohledu.

Na palubě lodi vyšplhala dvojice dozorců ke kormidelně a vstoupila dovnitř. „Všechny jsme utopili,“ řekl jeden z nich veliteli lodi. „Máme hotovo.“

Kapitán, stojící u kormidla, jen mlčky přikývl a lehce zrychlil chod dvojice motorů. Lodní šrouby tepaly vodu a černý katamaran zamířil zpátky k přístavišti. Dřív než urazil prvních třicet metrů, ozval se lodní telefon.

„Ču Teng?“

„Tady Ču Teng,“ odpověděl kapitán.

„Zde Lu Jang, velitel bezpečnosti objektu. Jak to, že ignorujete předpisy?“

„Držel jsem se přesně plánu. Všech přistěhovalců jsme se zbavili. Co máte za problém?“

„Ukazujete světla.“

Ču Teng ustoupil od kormidelního kola a pohledem přelétl palubu. „Zřejmě jste si dal k večeři moc kořeněné kuře, Lu Jangu. Pálí vás žáha a šálí zrak. Na lodi není jediné světýlko.“

„Tak co to tam vidím u východního pobřeží?“

Jako hlavní dohlížitel na přepravu imigrantů z mateřských lodí Ču Teng rovněž zodpovídal za likvidaci těch, kteří nebyli schopni otrocké práce. Nepodléhal však veliteli bezpečnosti v objektu, kde byli přistěhovalci vězněni. Oba byli stejně bezcitní, měli stejné postavení a navzájem se nesnášeli.

Lu Jang byl obrovitý chlap s tělem jako pivní sud, masivní hlavou a hranatou bradou a s očima věčně podlitýma krví. Ču Teng ho považoval za jenom o málo víc než špatně cvičeného hlídacího psa. Obrátil hlavu a podíval se směrem k východu. Teprve nyní tam spatřil nejasné světlo pod vodou. „Už to vidím, asi dvě stě metrů po pravoboku. To musí být nějaký místní rybář,“ odpověděl Lu Jangovi.

„Na to nespolehejte. Musíte si to prošetřit.“

„Podívám se po něm.“

„Pokud zpozorujete cokoli podezřelého, okamžitě se se mnou spojte a já znovu rozsvítím světla.“

Ču Teng přisvědčil a zavěsil telefon. Pak otočil kormidlem a navedl katamaran k pravoboku. Jakmile dvojici jeho trupů dostal na kurz mířící k nezřetelnému světlu na jezeře, povolal k sobě dvojici dozorců, ještě pořád čekajících dole na hlavní palubě. „Zajděte na příď a pořádně si prohlédněte to světlo, co je tam před námi.“

„Co myslíte, že to je?“ zeptal se pomenší chlap s bezvýraznými očima a zároveň už vytahoval automatickou pistoli.

Ču Teng pokrčil rameny. „Nejspíš nějaký rybář. Nebylo by to poprvé, co tu nějaký za noci nahazoval na lososy.“

„A pokud to nejsou rybáři?“

Ču Teng se odvrátil od kormidla a v úsměvu odhalil všechny zuby. „V tom případě hleďte, ať se přidají k ostatním.“

Pitt sledoval, jak se loď blíží ke skupince lidí zápasících s vodou, a bylo mu jasné, že byli spatřeni. Z příďe, která nebyla víc než jen plošina natažená mezi předními částmi obou trupů, už dokonce slyšel hlasy chlapů, kteří něco vykřikovali čínsky: nepochybně sdělovali veliteli, že zpozorovali osoby plovoucí v jezeře. Ani na chvíli se v duchu nezdržoval úvahami o tom, zda byli odhaleni vinou jeho potápěčské svítilny. Byla to jeho chyba, že ji nechal svítit, ale stejná mizérie by bylo zhasnout ji. Bez jeho světla by se lidé, právě zachránění před smrtí utopením, rozptýlili do všech směrů, ztratili by se a nejspíš by stejně utonuli.

Vyděšeného hošíka si nechával na ramenou, zastavil Stingray a holčičku předal mladé ženě, jež právě pomáhala jednomu staršímu muži a jedné ženě dostat se přes vodu. Teď, když měl obě ruce volné, zhasil světlo a obloukem se stočil směrem k lodi, jež už se tyčila nad ním a zastíňovala mu výhled na hvězdy. Zpozoroval, že ho minula sotva o metr, a jasně rozeznal i dvě postavy sbíhající po žebříku na příďovou palubní plošinu. Jeden z nich se předklonil, zpozoroval ve vodě Pitta a ukázal na něj.

Dřív než druhý dozorce mohl na Pitta zamířit paprsek baterky, temnotou zasvítl šíp z Pittovy vzduchové pistole a pronikl muži do spánku těsně nad uchem. A než si jeho společník vůbec uvědomil, co se děje, padl rovněž mrtev se šípem zaraženým v hrdle. Žádnými rozpaky nebo výčitkami se Pitt nezatežoval. Ti dva zavraždili nespočet nevinných lidí. Nezasloužili si varování nebo šanci, aby se mohli bránit. Nezasloužili si větší šanci než ti, jež pozabíjeli.

Oba bezhlesně padli na záda, jeden přes druhého na přední palubu katamaranu. Pitt nasadil další šíp, pomalu plaval naznak a jen lehce zabíral ploutvemi. Chlapec si zabořil hlavu do jeho ramene a držel se svého zachránce ze všech sil.

Pitt v úžasu sledoval, jak loď pluje dál, obrací se a míří k přístavišti, jako by se nic nestalo, jako by si nikdo nevšiml dvou mrtvol na přední palubě. Okny kormidelny jen stěží rozeznával obrysy muže, stojícího na velitelském stanovišti. Kormidelník se kupodivu choval, jako by vůbec nevěděl o smrti svých mužů. Pitt se mohl jen dohadovat, že ve chvíli, kdy jeho zločinné společníky likvidoval, velitel věnoval pozornost něčemu jinému.

Ani v nejmenším však Pitt nepochyboval o tom, že se loď vrátí, že se vrátí velice brzy, jen co budou obě mrtvá těla objevena. Získal jen čtyři, možná pět minut, rozhodně ne víc. Zatímco se tajemné obrysy katamaranu ztrácely v dálce ve tmě, zůstával na něm viset očima. Člun už byl v půli cesty k přístavišti, když se jeho silueta začala najednou proměňovat, jak zatočil do širokého oblouku a začal se vracet. Nechat se chytit jako bezmocná kachna plovoucí na hladině bylo to nejhorší, co si mohl přát. Nechat se chytit poté, co dorazí na břeh, ale dřív, než se dostane do skrytu mezi stromy, bylo jen o málo menší zlo. Náhle ho ale Stingray vynesl na mělčinu a Pitt zjistil, že se může postavit a voda mu sahá sotva po kyčle. Dovrávorál na písčinu a vysadil hošíka na břeh, který tu vystupoval necelého půl metru nad vodu. Potom se vrátil pro ostatní a vytahoval je tak dlouho, dokud se všichni nedostali na souš. Byli vesměs buď příliš staří, nebo příliš mladí a příliš vyčerpaní na to, aby se zmohli na víc než proplížit se mezi stromy.

Popošel směrem k mladé ženě, která jen kousek od něj vystupovala na břeh s holčičkou na jednom rameni, zatímco druhou rukou podpírala stařenku, zřejmě už blízkou smrti. „Vezměte toho chlapce,“ vyrazil ze sebe. „Pospěšte si se všemi lidmi mezi stromy a dávejte pozor, ať se drží při zemi.“

„A kde... budete vy?“ zeptala se ho přerývaně.

Znovu hodil pohledem směrem k lodi. „Horatius na mostě, Custer stojící osamoceně u Little Big Hornu, to jsem já,“ odpověděl jí Pitt. Než se Julia mohla ozvat, cizinec, který jim zachránil životy, se znovu ztratil ve vodě.

Ču Teng byl vyděšený, až se mu z toho potily nohy. Pod rouškou temnoty ani nepostřehl, že přišel o dva své chlapy. Zrovna se soustředil na řízení lodi, aby s ní nenajel na mělčinu, když k tomu došlo. Sotva objevil jejich mrtvá těla, Ču propadl panice. Nemohl se teď vrátit do přístaviště a prostě oznámit, že neznámí vrazi mu zabili dva dozorce a jemu samotnému to ušlo. Tak chabé a neodůvodněné výmluvy by mu jeho chlebodárce nikdy neodpustil. Za podobnou neschopnost by ho čekal trest, tím si byl naprosto jistý.

Nezbývalo mu než se postavit útočníkům. Ani v nejmenším by ho nenapadlo, že jich nebylo víc než jeden. Spíš předpokládal, že šlo o plánovanou akci profesionálů. Rozestavil své zbývající dva muže — jednoho na zadní palubu mezi oba trupy, druhého na příďovou plošinu. Sotva Lu Jang na jeho žádost opět rozsvítil světla, spatřil několik lidí klopýtajících z vody na břeh. A na dovršení celé katastrofy v nich rozpoznal přistěhovalce, o kterých si myslel, že se utopili. Strnul úžasem. Jak mohli uniknout? To bylo nemožné, pokud jim někdo nepomohl. A musela to být speciální jednotka dobře vycvičených agentů, divoce se mu honilo hlavou.

Pokud by se mu teď nepovedlo pochytat uprchlé imigranty dřív, než se spojí s americkými úřady, Čchin Šang by jistě nařídil hodit ho na dno jezera. Ve světle z protějšího břehu jezera Ču Teng napočítal asi tucet mužů a žen a dvě děti, klopýtající na vyvýšený břeh a směřující ke kraji lesa. V záchvatu strachu z toho, co by ho čekalo v nejbližší budoucnosti, a bez ohledu na následky, Ču Teng stočil katamaran přímo k nízkému břehu vystupujícímu z jezera.

„Tamhle jsou!“ divoce zaječel směrem ke strážci na přední palubě. „Postřílejte je, postřílejte je dřív, než se dostanou do lesa!“

Fascinovaně přihlížel, jak muž na přední plošině zvedl zbraň a potom zůstal zírat jako ve zpomaleném filmu, když se z vody před člunem vynořilo zjevení, připomínající odporné příšery z hrůzných nočních snů. Dozorce náhle zkoprněl, upustil automatickou pistoli a chytil se za rameno. Několik vteřin poté už do jeho levého oka pronikl hrůzný šíp. Šokovaný a zděšený Ču Teng už se jen bezmocně díval, jak se jeho strážný zhroutil do jezerních vod.

Katamaran se dvěma trupami má mnoho výhod, rozhodně mezi ně ale nepatří schopnost odradit vetřelce před naloděním. Na plavidlo s jedinou vysokou přídělí je téměř nemožné vyšplhat a ještě těžší je udržet se na jeho trupu. Naopak vodorovná platforma před hlavní kabinou a kormidelnou katamaranu je sotva půl metru nad hladinou, takže pro člověka ve vodě je celkem snadné chytit se jejího okraje.

Pitt se nechal nést Stingrayem a z vody se vynořil právě ve chvíli, kdy už ho černá loď málem srazila pod hladinu. Spíš se štěstím než díky zkušenostem seskočil právě včas, aby švihnul rukou nad sebe a zachytil se za kraj příďové plošiny. Prudce se pohybující loď ho okamžitě začala vláčet vodou a následný šok v něm vyvolal pocit, jako by mu to rvalo paži z ramenního kloubu. Naštěstí ale ruka zůstala tam, kam patří, a Pitt zasáhl muže, mířícího automatickou pistolí na lidi na břehu, ještě dřív, než dokázal stisknout spoušť. Během tří vteřin Pitt znovu nabíl a vypálil další šíp, jenž strážce trefil do oka a pronikl mu až do mozku.

Když už se katamaran musel každým okamžikem srazit s břehem, vzdáleným a deset metrů, pustil se Pitt jeho přídělí a zamířil dozadu. Zatímco nad ním proplouvala vyvýšená kabina, chladně si nabíl pistoli na stlačený vzduch. Jakmile kolem něj z obou stran neškodně zavířily lodní šrouby, obrátil se a mocnými tempy se pustil zpěnou brázdou za lodí. Uplaval jen krátký kus cesty, když katamaran narazil na jezerní břeh, oba jeho trupy zaúpěly a zastavil se tak náhle, jako by se třetí s ocelovou stěnou. Motory ještě nějaký čas zabíraly, pak zaprskaly a zhasly. Moment překvapení a síla setrvačnosti vrhly strážcem na záďové plošině proti kabině takovou silou, že si zlámal vaz.

Pitt odvázal popruhy, jež mu na zádech držely vzduchové nádrže, odhodil pás se zátěží a vysoukal se na zadní plošinu. V prostorách strojovny nebylo nikoho vidět. Vyšplhal po žebříku a rozrazil dveře.

Na podlaze tu ležel muž, s hlavou a rameny přiraženými k řídicímu pultu a rukama sevřenými na prsou. Zřejmě si zlomil po nárazu žebra, narychlo usoudil Pitt. Ať už byl ale zraněný, nebo ne, byl to vrah. Pitt rozhodně nehodlal riskovat. Svou zbraň na stlačený vzduch zvedl ve stejném okamžiku, kdy Ču Teng vytrhl malou automatickou pistolí ráže dvaatřicet, již dosud ukrýval pod zkříženými pažemi na hrudníku. Smrtící třesk pistole přehlušil svist šípů ze vzduchové zbraně a obě střely se minuly v jediné mikrosekundě. Kulka Pittovi vyrvala kousek masa z vnější strany stehna, zatímco ve stejné chvíli šíp zasáhl Ču Tengovo čelo.

Své vlastní zranění nepovažoval Pitt za nijak vážné. Samozřejmě že trochu krvácelo a také bolelo, ale rozhodně mu nijak výrazně nebránilo v pohybu. Poněkud ztopořeně vyrazil ze dveří kormidelní budky, seběhl po žebříku a z přední plošiny seskočil na břeh. Vyděšené imigranty tam našel stěsnané za skupinkou keřů.

„Kde je ta žena, co mluví anglicky?“ zeptal se, zatímco bolestivě chytal dech.

„Tady jsem,“ odpověděla Julia. Zvedla se a popošla vpřed, až stála přímo před ním, stále však spíš jen jako představa.

„O kolik z nich jsme přišli?“ zeptal se v obavách před možnou odpovědí.

„Zhruba nám chybí asi tři,“ odpověděla.

„Sakra,“ utrousil Pitt. „Doufám, že je dostanu ven všechny.“

„Také jste je dostal,“ informovala ho Julia. „Poztráceli se cestou na břeh.“

„To je mi líto,“ upřímně pronesl Pitt.

„Nemusí být. Je to zázrak, že jste zachránil alespoň některé z nás.“

„Jste schopní cesty?“

„Doufám, že ano.“

„Sledujte pobřeží a mějte jezero po levé straně,“ instruoval ji. „Asi po třech stech metrech narazíte na srub. Poschovávejte všechny v lese kolem, ale dovnitř nechoďte. Opakuji, nechoďte dovnitř. Jen co to půjde, přijdu za vámi.“

„A kde budete vy?“ zeptala se.

„Nemáme co do činění s lidmi, kteří by se nechali snadno oblafnout. Bude jim divné, co se stalo s jejich lodí a během deseti minut už začnou slídit po pobřeží. Jdu jim to tak trochu překazit. Můžete to považovat za odplatu těm, co způsobili vaše utrpení.“

Bylo příliš tma na to, aby v její tváři spatřil náhlý starostlivý výraz.

„Prosím vás, dávejte na sebe pozor, pane...“

„Pitt, jmenuji se Dirk Pitt.“

„Jsem Julia Leeová.“

Chtěl něco říct, ale nechal toho, a znovu si pospíšil ke katamaranu, do jehož kormidelny vstoupil právě ve chvíli, kdy se rozezněl telefon. Někdy čas po něm tápal ve tmě, našel ho a zvedl. Na druhém konci někdo něco říkal čínsky. Když se hlas odmlčel, Pitt vydal několik nesrozumitelných zvuků, zamáčkl sluchátko a odložil ho bokem na řídicí pult. Za pomoci potápěčského světla na kapuci zakrátko objevil zapalování a řídicí páky lodního motoru. Stiskl startéry a střídavě zvyšoval a snižoval obrátky, až se motory znovu rozkašlaly k chodu.

Obě přídělí katamaranu se prudce zabořily do pobřežního bahna. Pitt na plný plyn spustil zpětný chod, kroutil kormidlem a tahal dvojici lodních přídělí tam a zpět, aby je vysvobodil ze sevření bahna. Centimetr po centimetru se černá loď namáhavě posunovala vzad, až konečně sevření povolilo a přídělí se uvolnily z bláta. Loď sjela do hlubších vod, kde ji Pitt otočil, přefadil na chod vpřed a zamířil směrem k přístavišti a Čchin Šangově jachtě, jejíž elegantní, zřejmě opuštěné salony zářily světlem.

Abý udržel stálý kurz, zaránil potápěčský nůž mezi paprsky kormidelního kola do dřevěného obložení kompasu na řídicím pultu. Pak nastavil páky na pomalý chod a opustil kormidelnu, sešplhal po žebříku a vešel do strojovny v pravém trupu. Neměl dost času na výrobu nějaké složité zápalné bomby, takže odšrouboval velký uzávěr palivové nádrže, posbíral několik zamaštěných hadrů, které

sloužily k čištění motoru, a svázal je dohromady. Potom nasoukal hadry do nádrže a nechal je nasáknout motorovou naftou. Konečně je srovnal do kruhového hnízda a ještě jednou na ně nalil naftu. Přestože se svým dílem nebyl zcela spokojen, Pitt si byl vědom toho, že za daných okolností nic lepšího udělat nemohl. Vrátil se do kormidelny a hrabal se ve skříních tak dlouho, dokud neobjevil to, co tam s naprostou jistotou někde muselo být. Nabil signální pistoli a položil ji na pult před kormidlem vedle telefonu. Teprve pak vytáhl potápěčský nůž z dřevěného obložení a chopil se kola.

Jachta a přístaviště byly v té chvíli vzdálené sotva dvě stě metrů.

Voda pronikala trhlinami v přídích, poškozených při nárazu na břeh, rychle zaplňovala přední části obou trupů a táhla je níž a níž. Pitt přidal rychlost až na doraz. Dvojice motorů se zakousla do vody, zpěnila ji a zdvihla příď z vody. Patnáct, potom dvacet uzlů a neovladatelný katamaran se zdvihl nad hladinu. Kormidlo Pittovi vibrovalo v rukou, zatímco jachta se v předním okně velitelské kabiny jevila stále větší. Opsal široký oblouk, až oba trupy mířily přímo do středu pravého boku jachty.

Když se vzdálenost mezi oběma plavidly snížila na sedmdesát a potom na šedesát metrů, Pitt vyrazil ze dveří kormidelny, spustil se na zádovou plošinu, otevřeným poklopem strojevný namířil signální pistoli na naftou nasáklé hadry a stiskl spoušť. Aniž by se přesvědčoval, že mířil přesně, skočil do vody a plaval pryč s takovou silou, až mu to z těla stáhlo zbytek potápěčské výstroje.

O čtyři sekundy později se ozval ničivý náraz, jak se katamaran nabořil do boku jachty, a po něm následoval výbuch, jenž noční oblohu zaplnil plameny a létajícími troskami. Černý katamaran posloužil jako popravčí sekyra a rozpadl se. Nezbylo z něj nic než olejová skvrna na hladině. Téměř okamžitě se oheň rozšířil po všech palubách a nablýskaných dveřích jachty. Pitt překvapeně sledoval, jak rychle se změnila v hořící pochodeň. Plaval naznak podél zádě jachty směrem k plovoucí boudě na konci přístavního mola a sledoval, jak se luxusní vyhlídková paluba i jídelna ponořily do plamenů. Pomalu, velice pomalu se jachta, obklopená mrakem páry, potápěla do chladných vod jezera, až nad hladinou nezbývalo víc než horní polovina její radarové antény.

Jak Pitt předem předpokládal, reakce stráží na břehu byla pomalá. K plovoucí chatrči dospěl dřív, než hlídači na terénních motocyklech vyrazili z budovy směrem k přístavu, jež už v té chvíli zachvátil oheň. Už podruhé během jediné hodiny se vynořil uvnitř boudy. Bylo už slyšet dusot nohou, běžících přístupovou chodbou. Přirazil dveře, a protože nenašel žádnou závoru, svůj věrný potápěčský nůž zarazil do jejich rámu a zablokoval je.

S vodními skútry si dobře rozuměl, tak naskočil na nejbližší z nich a stiskl startér. Přidal plyn a motor se okamžitě rozběhl. Motory, ponořené ve vodě, vrhly skútr i Pitta vpřed. Rozrazil falešné dveře, které se rozlétlý na třísky, a vyplul na jezero. Prostydlý, zmáčený, vyčerpaný a krvácející ze střelné rány na stehně, se Pitt cítil jako někdo, kdo právě vyhrál v loterii, vsadil v dostizích na vítězného koně a rozbil bank v Monte Carlu. Ten pocit mu vydržel až do chvíle, kdy dorazil k přístavišti před vlastním srubem.

Pak na něj ale dolehla realita a uvědomil si, že to nejhorší teprve přijde.

9

Lu Jang připitoměle zíral na monitory v mobilním bezpečnostním stanovišti, jak černý katamaran náhle širokým obloukem zamířil na jachtu a narazil přímo doprostřed boku nádherné lodi. Následný výbuch otřásl autem a dočasně vyřadil kontrolní systémy z provozu. Lu Jang vyrazil ven a dolů na pobřeží, aby se o následcích nehody přesvědčil na vlastní oči.

To přijde někomu drahé, pomyslel si při pohledu na jachtu, v oblacích páry klesající pod hladinu. Čchin Šang nepatřil k lidem, kteří snadno odpouštějí. Rozhodně ho nepotěší, až se dozví, že jedna z jeho čtyř jachet vzala za své. V tu chvíli se Lu Jang už v duchu připravoval na to, jak všechno shodí na toho pitomého Ču Tenga.

Od chvíle, kdy na Ču Tenga vyštěkl, ať zjistí, co znamená to divné světlo v jezeře, neměl s černou lodí a její posádkou pořádné spojení. Musel si myslet, že se zpili do němoty a docela se sesypali. Jak jinak by se to dalo vysvětlit? Proč jinak by spáchali sebevraždu? Poslední věcí, jež by mu přišla na mysl, byl vnější nepřítel, který způsobil takovou zkázu.

Doběhla k němu dvojice strážných, ve kterých rozpoznal muže pověřené hlídkováním na vodě.

„Lu Jangu,“ zasípěl jeden z nich, těžce popadající dech poté, co musel uběhnout skoro čtyři sta metrů tam a zpět průchodem k plovoucí chatrči.

Zlobně se na ně zadíval. „Wang Ji a Li Sane, neměli jste už být na jezeře s vodními skútry?“

„Nemohli jsme se k nim dostat,“ vysvětloval Wang Ji. „Dveře byly zavřené. Než jsme je dokázali vyrazit, bouda už byla v plamenech a museli jsme utéct tunelem zpátky, abychom zaživa neuhoreli.“

„Že dveře byly zavřené,“ odsekl Lu Jang. „To je nesmysl. Sám jsem nařídil, aby se tam nemontovaly žádné zámky.“

„Přisáhám vám, Lu Jangu,“ připojil se Li San, „dveře byly zevnitř zabedněné.“

„Možná se zablokovaly při výbuchu,“ nabízel vysvětlení Wang Ji.

„Nesmysl!“ Lujang se odmlčel, když se z jeho přenosného rádia ozval hlas.

„Ano, co je zas?“ vyštěkl.

V sluchátkách se mu ozval klidný, vyrovnaný hlas jeho zástupce Kung Čchonga. „Ti dva muži, kteří se opozdili při střídání stráží ve vězeňském bloku...“

„No, co je s nimi?“

„Našli jsme je svázané a zbité ve volném druhém patře budovy.“

„Svázané a zbité,“ vyhrkl Lujang. „Nespletli jste se?“

„Vypadá to na práci profesionála,“ prostě konstatoval Kung Čchong.

„Chcete snad tvrdit, že někdo pronikl do našeho bezpečnostního systému?“

„Vypadá to tak.“

„Okamžitě začněte pátrat v celém prostoru,“ nařídil Lu Jang.

„Už jsem vydal rozkazy.“

Lu Jang zastrčil přenosnou rádiovýsíláčku do kapsy a zadíval se na přístaviště, jež stále ještě tonulo v ohni. Mezi těmi muži, napadenými ve vězeňské budově, a onou nesmyslnou srážkou katamaranu s jachtou musí být nějaké spojení, napadlo ho. Přestože dosud nevěděl nic o tom, že Pitt osvobodil neužitečné přistěhovalce, nedokázal se Lu smířit s myšlenkou, že by snad agenti amerických bezpečnostních služeb vyslali tajnou skupinu s úkolem narušit Čchin Šangovy operace. Po zvážení situace vyloučil podobnou myšlenku jako nereálnou. V takovém případě by nesli zodpovědnost za vraždu Ču Tenga a jeho strážní posádky a něco podobného se od agentů FBI a imigrační služby většinou nedalo očekávat. Ne, pokud by američtí vyšetřovatelé měli sebemenší náznak odhalení tajných aktivit odehrávajících se na jezeře Orion, taktická úderná jednotka by už zaútočila. Lu Jang se bolestně nerad smířoval s tím, že tohle nebyl profesionálně plánovaný úder armády vycvičených agentů. Šlo o operaci uskutečněnou jedinou, rozhodně ne víc než dvěma osobami.

Pro koho ale pracovali? Kdo je za to platil? Rozhodně to nebyly konkurenční pašerácké skupiny nebo některý ze zavedených zločineckých syndikátů. Ti by nebyli tak pitomí, aby zahájili válku o sféry vlivu, zvláště když měl Čchin Šang podporu čínské komunistické vlády.

Lu přeskočil pohledem z hořícího mola a potopených lodí ke srubu na protějším břehu jezera. Zarazil se a vzpomněl si na toho drzého rybáře, co na ně předchozí den mával svým úlovkem. Nemusel být tím, za koho se vydával. Snad ani rybář, ani prostý obchodník na dovolené, uvažoval Lujang, zároveň se ale nechoval jako agent z imigračního úřadu nebo FBI. Ať už měl ale jakýkoli motiv, ten rybář byl Lu Jangovým jediným podezřelým v dosahu stovky mil.

Spokojený s tím, že dokázal vyloučit tu nejhorší možnost, začal Lu Jang zas o něco spokojeněji dýchat. Popadl vysílačku a jménem si vyvolal druhého účastníka. Odpověděl mu Kung Cchongův hlas.

„Zpozorovali jste nějaká podezřelá auta?“ chtěl vědět Lu Jang

„Prázdná na silnicích i na obloze,“ ujistil ho Kung Čchong.

„Nějaká neobvyklá činnost na protějším břehu?“

„Kamery odhalily nějaký pohyb mezi stromy za srubem, ale ani známky po někom uvnitř.“

„Chci tam provést razii. Musím se dovědět, s kým máme tu čest.“

„Připravit razii ale bude nějakou dobu trvat,“ upozornil ho Kung Čchong.

„Když pošleme jednoho muže napřed, aby mu poškodil auto, trochu času tím získáme.“

„Kdyby se něco zvrtilo, neriskujeme konflikt s místní policií?“

„Toho se bojím ze všeho nejvíce. Jestli mě neklame moje tušení, ten chlap je nebezpečný a mohl by ohrozit podnikání našeho chlebodárně. A chlebiček máme zatím tlustě namazaný.“

„Chcete, abychom se ho zbavili?“

„Podle mě to je ta nejbezpečnější možnost,“ řekl Lu Jang a sám sobě přikývl. „Dávejte si pozor. Nesmíte připustit sebemenší chybu. Nebylo by moudré pohněvat si Čchin Šanga.“

„Pane Pitte?“ sotva slyšitelně zašeptala ve tmě Julia Leeová.

„Tady.“ Pitt odstavil vodní skútr v sousedství srubu v malé zátoce otevřené směrem k jezeru a blížil se mezi stromy, až nalezl Julii a její smečku. Těžce dosedl na padlý kmen a začal ze sebe stahovat potápěčskou kombinézu. „Jsou všichni v pořádku?“

„Jsou alespoň naživu,“ odpověděla mu tiše, jen s nenápadným zachraptěním. „V pořádku ale nejsou. Jsou promočeni na kůži a také promrzlí. Všichni potřebují něco suchého na sebe a ošetření.“

Pitt se opatrně dotkl stříelné rány na stehně. „Taky bych to přivítal.“

„Tak proč nemohou jít do vašeho srubu, kde by se zahráli a snad našli i něco k jídlu?“

Potřásl hlavou. „To není zrovna dobrý nápad. Už skoro dva dny jsem nebyl ve městě a špižírnu mám prázdnou. Snad bude rozumnější shromáždit je v loďnici. Donesu jim tam všechno jídlo a každou přikrývku, kterou se mi podaří najít.“

„To přece nedává smysl,“ odsekla mu. „Ve srubu by měli větší pohodlí než v té staré a páchnoucí loďnici.“

Že je to ale paličatá ženská, pomyslel si Pitt, a navíc i sebevědomá. „To jsem se vám ještě zapomněl zmínit, že v každé místnosti ve srubu mi jak houby po dešti narostly kamery a odposlouchávací štenice? Myslím, že nejlepší bude, aby vaši přátelé na protějším břehu jezera nespátřili nikoho než mě. Když najednou spatří duchy lidí, o kterých si myslí, že se utopili, jak se dívají na televizi a popíjejí přitom moji tequilu, vtrhnou sem a zaútočí vši silou dřív, než nám přijdou posily. Nemá nejmenší smysl vyprovokovat je k útoku dřív, než to bude nutné.“

„Oni vás z protějšího břehu sledují?“ udiveně se zeptala.

„Někdo tam došel k přesvědčení, že mám moc zvědavé oči a není mi co věřit.“

Podívala se mu do tváře a snažila se rozeznat jeho rysy, ve tmě však žádné detaily nespátřila. „Kdo vlastně jste, pane Pitte?“

„Já,“ odpověděl a vytáhl nohy z potápěčského obleku. „Jsem jenom obyčejný chlápek, který se vydal k jezeru trochu si zarybařit.“

„Rozhodně nejste tak docela obyčejný,“ řekla tiše a pohledem se obrátila k pohasínajícím plamenům a doutnajícím uhlíkům, které zbyly z doku. „Žádný obyčejný člověk by nedokázal to, co vy dnes v noci.“

„A co vy slečno Leeová? Proč se tak inteligentní žena, která plynne mluví anglicky, spojila s hordou ilegálních přistěhovalců, jen aby nakonec spolu s nimi skončila se závažím přivázaným ke kotníkům?“

„Vy víte, že jsou to ilegálové?“

„Kdyby ne, pak by je tak dobře neukrývali.“

Pokrčila rameny. „Bylo by zřejmě zbytečné předstírat, že jsem někdo jiný než ve skutečnosti. Nemohu na vás blýsknout služebním odznakem, ale jsem tajná speciální vyšetřovatelka Imigrační a naturalizační služby. A byla bych vám ohromně zavázaná, kdybyste mi poskytl telefon.“

„V ženských rukou jsem vždycky vládný jako kyt.“ Přesl k jednomu stromu, zdvihl paži mezi větve a vrátil se. Podal jí svůj satelitní telefon. „Zavolejte svým nadřízeným a řekněte jim, co se tu děje,“ radil jí. „Řekněte jim, že budova u jezera je ve skutečnosti vězením pro ilegální přistěhovalce. Proč, to nevím. Také jim řekněte, že dno jezera je poseto stovkami, možná tisíci mrtvol. Proč, tím také nemohu sloužit. A také je upozorněte, že bezpečnostní systém je na nejvyšší úrovni a strážé jsou po zuby ozbrojení, a řekněte jim, ať se sem dostanou dřív, než všechny důkazy zmizí a svědci skončí postřelení, utopení v jezeře nebo zaživa upálení. A potom je požádejte, ať zavolají admirálovi Jamesi Sandeckerovi z Národní agentury pro podmořský výzkum a řeknou mu, že jeho ředitel zvláštních projektů se chce vrátit domů, tak ať mu pošle taxík.“

Julia se Pittovi zadívala do tváře a v matném světle hvězd se z ní pokoušela něco vyčíst; v očích měla tázavý výraz a rty jenom pomalu formulovala slova. „Jste vy to ale zvláštní člověk, Dirku Pitte. Ředitel v NUMA. To by mě nenapadlo ani za sto let. Odkdy se tam vědci cvičí na zabijáky a žháře?“

„Od dnešní půlnoci,“ ujistil ji a vykročil směrem ke srubu. „A také nejsem vědec. Jsem inženýr. A teď už zavolejte a pospěšte si. Zakrátko budeme mít společnost, tím jsem si jistý, jako že slunce zapadá na západě.“

Po deseti minutách se Pitt vrátil z domu s krabicí jídla a deseti přikrývkami. Narychlo se také převlékl do praktičtějšího oblečení. Dva tlumené výstřely, které prorazily chladič jeho pronajatého auta, sice nezaslechl, v odrazech světla, jež nechal svítit v srubu, však zahlédl odlesky vytékající nemrznoucí směsi pod předním nárazníkem.

„Tak tady už jsme dojezdili,“ tiše oznámil Julii, rozdělující trošky potravin a přikrývky prokřehlým Číňanům.

„Co tím myslíte?“ zeptala se ho.

„Vaši přátelé mi prorazili chladič. Než bychom dorazili na hlavní silnici, motor by se přehřál a ložiska by se zadřela.“

„Byla bych ráda, kdybyste o nich nemluvil jako o mých přátelích,“ napomenula ho ostře.

„Je to jen tak mezi řečí.“

„A v čem je problém? Během hodiny zaplaví jezero agenti FBI a imigrační služby.“

„To už bude pozdě,“ vážně jí připomněl Pitt. „Čchinovi chlapi po nás půjdou dřív, než sem kdokoli dorazí. Tím, že mi zničili auto, získali čas zorganizovat razii. Teď už nejspíš uzavírají přístupové cesty, a zatímco my se tu zdržujeme, roztahují síť kolem srubu.“

„Nemůžete ale čekat, že tihle lidé se budou vláčet dlouhé kilometry temným lesem,“ ostře ho napomenula Julia. „Víc už toho nezvládnou. Přece se musí najít jiný způsob, jak je dostat do bezpečí. Musíte něco vymyslet.“

„A proč to mám být vždycky já?“

„Protože jste jediný, kdo nám zbývá.“

Ženská logika, pomyslel si Pitt. Kde ji vlastně berou? „Máte náladu na trochu romantiky?“

„Romantiky?“ zeptala se ho, totálně vyvedená z míry. „V takovouhle chvíli? Zbláznil jste se?“

„To rozhodně ne,“ ležérně jí odpověděl Pitt. „Musíte ale přiznat, že na vyjížděku lodí pod zářícími hvězdami je dnes nádherná noc.“

Zavraždit Pitta přišli krátce před rozbřeskem. Ke srubu se přiblížili klidně a rozvážně a byla to dobře načasovaná a organizovaná operace. Kung Čchong tiše promlouval do přenosné vysílačky a koordinoval veškeré pohyby svých mužů. S pořádáním razíí na domy disidentů měl Kung rozsáhlé zkušenosti z dob, kdy byl agentem zpravodajské služby Čínské lidové republiky. To, co spatřil při pohledu na srub z lesa, se mu však vůbec nelíbilo. Vnější světla na zápraží naplno zářila a znemožňovala tak útočníkům použít noční zaměřovače. Svítilo se i ve všech místnostech a z rádia burácela muzika country & western.

Dvacetičlenné komando Kungových chlapů se ke srubu připlížilo po cestě a lesem hned poté, co mu vyslaný zvěd rádiem sdělil, že prostřelil chladič auta. Kung Čchong si byl jistý, že všechny únikové cesty jsou uzavřeny a jeho kordonem nikdo nepronikl. Ať už srub užíval kdokoli, musel být uvnitř. Přesto se ale Kunga zmocňoval podivný pocit, že nejde všechno podle plánu.

Rozsvícení světla v okolí ztemnělého domu obvykle předznamenávalo útok ze strany osob, jež čekaly uvnitř na chvíli, kdy zahájí palbu. Jasně osvětlené okolí znemožňovalo použití noční dalekohledy. Tentokrát to ale bylo jinak. Jasně osvětlené místnosti uvnitř srubu a hlasitě vyhrávající hudba Kunga mátlly. S naprosto překvapivým úderem se rozhodně nedalo počítat. Dokud se jeho lidé nedostanou do relativního bezpečí těsně u stěn srubu a neprorazí jeho dveře, budou při útoku přes osvětlený dvorek představovat snadný cíl pro každého, kdo sedí uvnitř s automatickými zbraněmi. Přecházel kolem srubu z jednoho stanoviště ke druhému a dalekohledem pozoroval muže sedícího u kuchyňského stolu, v místnosti, která jako jediná nebyla pod dohledem kamer. Osoba měla na hlavě baseballovou čepici a brýle a nahýbala se nad stolem, zřejmě jako by četla knihu. Rádio bylo puštěné naplno. Je to ale možné, aby si někdo o půl šesté ráno, normálně oblečený, četl knížku? Kung Čchong věřil a ve vzduchu cítil nějakou neplechu.

Poslal pro jednoho ze svých chlapů, který byl vyzbrojen ostřelovačskou puškou s teleskopickým hledím a dlouhým tlumičem na hlavní. „Vidíš tam toho mužského v kuchyni?“ zeptal se ho tiše.

Ostřelovač mlčky přikývl.

„Zastřel ho.“

Na vzdálenost sotva sto metrů to byla hračka. Takový cíl by se dal zasáhnout i dobrým výstřelem z pistole. Kungův zabiják ignoroval teleskop a zamířil s pomocí mušky a hledí na pušce. Jeho výstřel zazněl jen jako lehké tlesknutí dlaní a hned po něm se ozval zvuk roztržitého skla. Kung Čchong zkontroloval výsledek dalekohledem. Kulka prorazila malou díрку v okenní tabulce, postava ale dál seděla vzpřímeně u stolu, jako by se nic nestalo.

„Pitomče,“ obořil se na střelce. „Tys ho minul.“

Chlap jenom zakroutil hlavou. „Na tuhle vzdálenost se minout nedá.“

„Tak ještě jednou.“

Ostřelovač pokrčil rameny, zamířil a stiskl spoušť. Muž u stolu se ani nehnul. „Buď je už mrtvý, nebo v komatu. Zasáhl jsem ho do kořenu nosu. Podívejte se sám na tu díru.“

Kung Čchong zaostřil dalekohled na tvář muže v kuchyni. Na kořeni nosu nad brýlemi opravdu byla okrouhlá díрка, nekrvácela však.

„Zatracený ďábel,“ ulevil si Kung. Teď už nebylo potřeba se skrývat. Nebylo potřeba dávat tiché rozkazy vysílačkou. „Dovnitř! Vraťte dovnitř!“ divoce zahulákal přes mýtinu před srubem.

Černě odění muži se vynořili ze stínů stromů, přeběhli přes dvorek a kolem auta a rozrazili přední dveře srubu. Jako záplava se vevalili do jednotlivých místností, zbraně v pohotovosti a prsty připravené střílet při první známce odporu. Jako pátý vnikl do obývacího pokoje Kung Čchong. Proběhl kolem ostatních svých chlapů a vtrhnul do kuchyně.

„Co je to za ďábla?“ zabručel a srazil ze židle sedící figurínu. Baseballová čapka odlétla stranou a brýle se roztržily. Pod nimi se objevila tvář nahrubo vymodelovaná z mokrého novinového papíru a pomalovaná vodovými barvami.

Ke Kungovi přistoupil jeho zástupce. „Srub je prázdný. Po kořisti ani stopy.“

Ta zpráva ho nijak nepřekvapila. Se rty sevřenými do tenké linky jen přikývl. Pak smáčknu volací tlačítko na kapesní vysílačce a pronesl jméno. Lu Jangův hlas odpověděl okamžitě.

„Přijem.“

„Utekl,“ oznámil Kung Čchong prostě.

Po krátké pauze Lu Jang reagoval podrážděně. „Jak to, že obešel vaše mužstvo?“

„Kordonem neproklouzlo nic většího než krysa. Nemůže být daleko.“

„To je dost divné. Ve srubu není, v lese není, tak kde tedy může být?“

Kung Čchong pohlédl oknem směrem k loďnici, kterou jeho chlapi právě prohledávali. „Na jezeře,“ odpověděl. „Může být jedině na jezeře.“

Obešel figurínu ležící na podlaze a vyběhl zadními dveřmi, přes lávku a do přístaviště. Odstrčil stranou několik svých mužů a vešel do loďnice. Plachetnice tu spočívala ve své kolíbece, kajaky a kánoe v závěsech u stěn. Zkoprněle se zarazil, když si uvědomil, jak obrovskou udělal chybu, jak neuvěřitelně snadno se nechal obelstít. Měl to vědět, nebo alespoň tušit, jak mu ten muž ze srubu proklouzne mezi prsty.

Ta stará loď, motorový výletní člun Chris-Craft, který Kung Čchong spatřil, když se před časem osobně účastnil prohlídky srubu a loďnice, byl pryč.

Skoro dvě míle odtud se naskýtal pohled, jaký by rozproudil krev všem milovníkům starých časů. Nádherně modelovaný mahagonový trup vynikal liniemi, jimž staromilci říkají probrané boky, a ladnými křivkami od předního palubního nosníku až po strojovnu, umístěnou mezi přední a zadní kabinou. Se zátěží dvanácti dospělých a dvou dětí, namačkaných do obou kokpitů, devětašedesát let starý lodní motor o síle sto dvaceti pěti koní nadzvedával příď a poháněl loď rychlostí téměř třiceti mil za hodinu, až

kolem jejich boků vystávaly vlny a v brázdě za ní se tvořil zpěněný kohoutí ocas. Pitt seděl u kormidla s malým Číňánkem na klíně a vedl Foleyho starý Chris-Craft z roku 1933 vodami řeky Orion směrem ke Grapevine Bay.

Jen co Julii objasnil svůj nejnovější plán, Pitt vybral dva ze starších Číňanů a pověřil je, aby odčerpali palivo z auta a přemístili ho do nádrže motorového člunu. Protože velký lodní motor nebyl už několik měsíců v chodu, Pitt pro jistotu prohodil i obě baterie. S Julií Leeovou jako překladatelkou požádal několik dospělých, aby se chopili pádel z kajaků a kánoe, a předvedl jim, jak je použít k pohánění člunu, aniž by nadělali zbytečný hluk. Na to, jak unavení už byli ti starší přistěhovalci, a navíc, že museli pracovat ve tmě, šlo všechno až překvapivě hladce.

Najednou se Pitt otočil a vyběhl z loděnice.

„Kam jdete?“ křikla za ním Julia.

„Málem jsem zapomněl svého nejlepšího kamaráda,“ odpověděl jí. Do dvou minut byl zpátky s malým balíčkem v ručníku pod jednou paží.

„To je ten váš nejlepší kamarád?“ divila se Julia.

„Bez něj nikdy nevycházím z domu,“ řekl.

Bez dalšího vysvětlování začal všem pomáhat do lodi. Sotva se vyčerpaní, nepřítomně se tváříící přistěhovalci směstnali do obou úzkých kabin, Pitt otevřel dveře loděnice a vydal rozkaz pádlovat. Neurazili ani čtvrt míle, stále ve stínech blízko břehu, a na Číňanech se už začaly projevovat následky únavy a vyčerpání. Pitt dál mohutně zabíral, až se lodi konečně zmocnil říční proud. Teprve potom odložil pádlo stranou a několik okamžiků chystal dech. Štěstí stálo při nich: zatím je nikdo neobjevil. Počkal, dokud je proud neodnesl řekou mimo doslech od jezera, a teprve potom se pokusil nahodit motor. Naplnil dvojici spojených karburátorů, jež nechal Foley instalovat pro zlepšení přítoku paliva, poprosil o pomoc všechny hvězdy v dohledu a stiskl startér.

Mohutný osmiválec Chrysler se pomalu rozbíhal, a jakmile v něm začal cirkulovat olej, nabral obrátky. Pitt ho nechal plahočit se pár vteřin a potom vypnul startér. Když nahazoval karburátory znovu, přísahal by, že všichni na lodi zadržují dech. Na druhý pokus se nejprve probudily k životu dva válce, pak další dva, až nakonec naskočilo všech osm. Pitt stlačil pedál na podlaze a poháněl loď proudem jen za pomalého chodu strojů. Kormidlovat loď s malým Číňánkem na kolenou. Ještě stále ze břehu nezněly žádné výkřiky, žádné světelné hledáčky neprocesávaly jezero. Ohlédl se zpět směrem ke srubu. Spatřil tam drobné postavy vynořující se z lesa a vbíhající do světla, jež nechal svítit.

Když první paprsky slunce začaly pronikat přes hory na východě, otočil se Pitt k Julií, která seděla vedle něj s pažemi ovinutými kolem malé dívky. Vzhlédl k ní poprvé za světla spatřil její tvář. Šokovaly ho stopy ran na jejím nesporně půvabném obličeji a plně teď začal oceňovat kuráž a životní sílu, s jejichž pomocí dokázala překonat podobné utrpení.

Náhle ho naplnil chladný vztek. „Bože, ti parchanti na vás ale zapracovali.“

„Nedívala jsem se do zrcadla, zdá se mi ale, že nějaký čas bych se neměla ukazovat na veřejnosti,“ pronesla zlehka.

„Kdyby vaši šéfové z imigračního rozdávali metály, musela byste jich mít plnou hrud.“

„Jediné, čeho se můžu dočkat, je čestné uznání.“

„Řekněte všem, ať se teď pevně drží,“ vyzval ji. „Blížíme se k peřejím.“

„Až dorazíme k ústí řeky, co si počneme pak?“ zeptala se.

„Když už je na mapě nějaké místo, kterému se říká Grapevine Bay, pak jsou tam hrozny, a kde jsou hrozny, jsou i vinice a na vinicích budou lidé. Čím víc, tím líp. Čchingovi honící psi se neodvážejí zaútočit na nás před očima stovek amerických občanů.“

„Radši bych ale přece jen ještě jednou zavolala místnímu úřadu imigrační služby a dala vědět, že jsme odpluli a kam máme namířeno.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Pitt, a zatímco jednou rukou stlačil plyn na doraz, druhou jí podal telefon. „Alespoň budou moci soustředit síly na hlavní budovu a nestarat se o nás a o srub.“

„Máte nějaké zprávy od vašich lidí z NUMA?“ překlíkávala Julia narůstající burácení motorů.

„Měli by na mě čekat a vyzvednout si mě, jen co dorazíme do Grapevine Bay.“

„Používají malá otevřená letadla nabarvená žlutě?“

Potřásl hlavou. „NUMA létá se služebními letadly a vrtulníky s tyrkysovými znaky. Proč se ptáte?“

Julia se dotkla Pittova ramene a pokynula přes záď směrem ke žlutému ultralehkému letadlu, jež se k nim blížilo po proudu řeky. „Pokud to nejsou přátelé, pak to musí být naši nepřátelé.“

10

Pitt se hbitě ohlédl přes rameno na letadlo, které se k nim rychle přibližovalo nad brázdou za Chris-Craftem. Rozpoznal v něm ultralehký letoun poháněný tlačným motorem vzadu, hornoplošník s jediným kompaktním křídlem, podvozkem se třemi koly a sedadly pro dvě osoby v řadě za sebou. Pilot seděl vepředu v otevřeném prostoru a jeho pasažér za ním, na poněkud vyvýšeném místě. Kostru tvořily hliníkové trubky, zpevněné výpletem z tenkého drátu. Poháněl ho odlehčený motor s převodovkou s výkonem padesáti koňských sil. Byl schopen létat rychle, podle Pittova odhadu až dvě stě kilometrů za hodinu.

Pilot se držel přímo nad středem řeky, ne víc jak patnáct metrů nad vodou. Je dobrý, přiznával Pitt. Úzkým kaňonem se proháněly vzdušné proudy a občas dorážely prudkými poryvy větru, pilot je ale vyrovnával a držel stroj v přímém kurzu a na stálé letové hladině. Šel po člunu cílevědomě a rozhodně jako někdo, kdo přesně ví, co dělat. Nebylo nejmenší pochyby ani váhání, která strana má v tomto nerovném souboji skončit porážkou. I Pittovi to bylo zcela jasné, zvláště když spatřil muže upoutaného v sedadle za pilotem a třímajícího v rukou krátký automat.

„Řekněte jim všem, ať se drží co nejníž,“ nařídil Julií.

Pronesla několik slov čínsky, předala Pittovy pokyny, ale pasažéři člunu byli v malých kabinách už tak namačkaní, že neměli kam se vrtnout. Jediné, co mohli udělat, bylo sehnout se v kožených sedadlech tak nízko, jak jen to bylo z lidského hlediska možné, a krýt si hlavy.

„Ach bože,“ vydechla Julia. „Asi míli za tím prvním jsou další dva.“

„To jste mi snad ani neměla říkat,“ poznamenal Pitt, skloněný nad kormidelním kolem a všemi myšlenkami soustředěný na to, aby z člunu vymačkal vyšší rychlost. „Rozhodli se, že nás nenechají utéct a šířit zprávy o jejich podivných operacích.“

Vedoucí ultralehký letoun přelétl tak nízko nad pospíchajícím Chris-Craftem, že vzdušné proudy vyvolané listy jeho vrtulí zvířily vodu a sprškou pokropily cestující člunu. Pitt už čekal, že uslyší střelbu a spatří díry v dokonale nablýskaném mahagonu, letoun se však nad nimi přehnal, aniž by zaútočil. Prudce nabral výšku a třemi koly přistávacího podvozku jen asi o půldruhého metru minul přední sklo člunu.

Kung Čchong seděl upoután na zadním sedadle posledního ze skupiny ultralightů a s arogantním sebeuspokojením pozoroval člun pod sebou. Promluvil do mikrofonu vysílačky, kterou měl připojenou k přilbě. „Člun máme na dohled,“ hlásil.

„Zaútočili jste už?“ zeptal se Lu Jang z mobilního velitelského vozu.

„Ještě ne. Vedoucí letoun hlásí, že naše kořist není osamocená.“

„Jak jsme předpokládali, jsou dva.“

„Ne dva,“ informoval ho Kung. „Spíš deset nebo dvanáct. Zdá se, že člun je plný starých osob a dětí.“

„Ten ďábel musel najít nějakou rodinu táborníků na břehu řeky a donutit je, aby na lodi figurovali jako jeho rukojmí. Zdá se, že se nezastaví před ničím, jen aby si zachránil život.“

Kung Čchong jednou rukou zvedl k očím dalekohled a zadíval se na cestující v kabinách. „Mám dojem, že máme nepředvídaný problém, Lu Jangu.“

„Posledních dvanáct hodin máme jen a jen samé problémy. Co je to zas teď?“

„Nemohu si tím být docela jistý, ale zdá se, že ti cestující na lodi jsou přistěhovalci.“

„To není možné. Jediní cizinci, kteří se vyloďili, jsou buď uvěznění v celách, na cestě do vnitrozemí, nebo mrtví.“

„Možná se pletu.“

„Doufejme, že ano,“ pronesl Lu Jang. „Můžete přelétnout tak blízko, aby se dala rozeznat jejich národnost?“

„A k čemu by nám to bylo? Pokud jde o mě, tak likvidovat toho ďábla, co zničil Čchin Sangovu jachtu a pronikl k celám přistěhovalců, znamená zabít i všechny, kdo jsou s ním. Jaký je v tom rozdíl, jestli jsou to Číňané, nebo Američané?“

„To máte pravdu, Kung Čchong,“ přiznal Lu Jang. „Udělejte, co je potřeba, aby nic neohrozilo náš podnik.“

„Vydám rozkaz zahájit útok.“

„Dejte pozor, ať nikde v okolí nejsou žádní svědci.“

„Na řece zatím nejsou žádné výletní lodě a na březích žádní lidé.“

„Velmi dobře, ale mějte oči otevřené. Žádné svědky si nemůžeme dovolit.“

„Budu se řídit rozkazy,“ ujistil ho Kung Čchong. „Ale čas běží, a pokud během nejbližších několika minut nezničíme loď a nezlikvidujeme všechny, kdo jsou na ní, novou příležitost už mít nebudeme.“

„Proč nestříleli?“ zeptala se Julia s očima přimhouřenými proti odleskům ranního slunce na hladině řeky.

„Nabourali jsme jejich plány. Domnívali se, že jedná sám. Teď hlásí svým šéfům člun plný pasažérů.“

„Jak daleko je ještě do Grapevine Bay?“

„Dobrych dvanáct nebo třináct mil.“

„Nemohli bychom přirazit ke břehu a ukrýt se mezi stromy a ve skalách?“

„To by k ničemu nebylo,“ řekl. „Pak už by jim stačilo přistát na nejbližší mýtině a uspořádat na nás lov. Naši jedinou naději, ať už je sebemenší, je řeka. Držte hlavy dole, vy i ostatní. Ať si lámou mozek, kde jsem nabral cestující. Kdyby se přiblížili dost blízko a spatřili vaše šikmé oči, hned by jim došlo, že nejste potomci Evropanů, kteří tu pořádali piknik.“

Starožitný Chris-Craft urazil další dvě míle, než vedoucí ultralehký letoun sestoupil nízko nad řeku, nabral rychlost a hrozivě namířil čelně přímo na člun. „Teď už nemá žádné mírumilovné úmysly,“ chladně poznamenal Pitt. „Tentokrát to myslí vážně. Jak dobře umíte zacházet s pistolí?“

„V kvalifikačních testech na střelnici jsem měla lepší výsledky než většina mužských, co znám,“ odpověděla mu věcně, jako by popisovala svůj nejnovější účes.

Vytáhl balíček zpod sedadla, rozvinul ručník a podal jí svou starou automatickou pistoli. „Střílela jste už někdy z koltu pětáctýřicítky?“

„Ne,“ odpověděla. „Když už je to nutné, většinou dáváme přednost berettám ráže čtyřicet.“

„Tady máte dva náhradní zásobníky. Neplývejte municí palbou na motor nebo palivovou nádrž. Jsou to moc malé cíle na to, aby se daly zasáhnout na letadle, které vám přelétá nad hlavou rychlostí přes osmdesát kilometrů za hodinu. Mířte na pilota a na střelce. Stačí jeden dobrý zásah a buď se nabourají, nebo se vrátí zpátky.“

Převzala od něj pětáctýřicítku, otočila se na sedadle, aby měla výhled dozadu, odsunula pojistku a natáhla kohoutek. „Je skoro nad námi,“ upozornila Pitta.

„Pilot teď zatočí a přeletí nad námi trochu stranou, aby měl střelec otevřený výhled,“ chladně jí vysvětloval Pitt. „Až na nás zamíří, zakřičte, na které je straně, jestli nalevo, nebo vpravo, a já pod ním začnu kličkovat.“

Bez dalších otázek Julia popadla oběma rukama kolt, zdvihla hlaveň a srovnala mířidla ve směru, odkud se k nim po řece hnalo letadlo s dvojicí mužů usazených před motorem a křídly. Ve tváři se jí zračilo spíš soustředění než strach. „Jsou vlevo,“ vykřikla.

Pitt strhnul člun do prudké otáčky vlevo a dostal se znovu pod letoun. Zaslechl tiché staccato výstřelů z automatické zbraně s tlumičem na hlavni a nad ním burácení starého koltu, zahlédl spršku střel zařezávajících se do vody necelý metr od trupu lodi, s níž právě unikl do stínu pod ultralightem a mimo střelcovu zorné pole. Lehký letoun se nad nimi přehnal, na pilotovi ani kopilotovi však Pitt nespatrił ani známku zranění. Zdálo se, že se dobře baví. „Minula jste je!“ vykřikl.

„Přisáhala bych, že jsem je zasáhla,“ divoce mu odsekla.

„Slyšela jste už někdy o odchylce při střelbě?“, poučoval ji Pitt. „Musíte střílet před pohyblivý cíl. Byla jste už někdy na lovu kachen?“

„Nikdy bych se nepřinutila střílet na bezbranného ptáka,“ pronesla povzneseně, zatímco zkušeně vyndávala prázdný zásobník z pažby koltu a nahrazovala ho plným.

Zase ta ženská logika, napadlo Pitta. Na ptáka nebo zvíře vystřelit nedokáže, a člověku by bez váhání srazila hlavu. „Jestli přileťte ve stejné výšce a stejnou rychlostí, mířte dobré tři metry před pilota.“

Vedoucí letadlo zakroužilo k novému útoku, zatímco zbývající dvě se dál držela v pozadí. Rytmické vrčení motorů se odráželo od skalních stěn kaňonu. Pilot se střemhlav snesl nízko nad pobřeží, až vzdušné víry jeho vrtulí rozkomíhaly stromy. Klidná, malebná řeka a lesnaté svahy kaňonu nepůsobily jako správné místo pro souboj na život a na smrt. Čirá zelená voda plynula podél břehů porostlých stromy, stoupajícími vzhůru po skalnatých stěnách kaňonu, kde postupně řídly až dosáhly linie kosodřeviny. Na pozadí safírově modré oblohy působilo žluté letadélko dojmem barevného drahokamu, ohnivého mexického opálu. Když se to tak vezme, prolétlo Pittovi hlavou, není to tak špatné místo na umírání.

Tentokrát malý letoun vyrovnal výšku a namířil rovnou proti přidi Chris-Craftu. Pitt tedy měl otevřený výhled a mohl na vlastní oči sledovat střelcovu palebnou dráhu. Pokud ten pilot není úředně potvrzený kretén, podruhé do stejné pastí nespadne, napadlo ho. Tentokrát tedy bude potřeba hrábnout hlouběji do zásobárny úhybných triků. Pitt až do poslední možné sekundy udržoval stálý kurz, ale cítil se přitom jako sled pronásledovaný žralokem.

Julia zamířila koltem přes přední ochranné sklo člunu. Vypadala přitom skoro komicky, jak s hlavou skloněnou ke straně sledovala cíl jedním přimhouřeným okem. Pilot letadla jim unikl po proudu řeky, aby poskytl střelci víc času a širší úhel pro palbu. V řemesle se rozhodně vyznal a podruhé se nechtěl nechat napálit. Při tomto útoku se držel nad říčním břehem, aby Pittovi znemožnil zmizet pod něj. Dával si větší pozor. Některé Juliiny střely zasáhly křídlo a připomněly mu, že jejich kořist se také dovede bránit.

Pitt si byl bolestně jistý, že tentokrát dostanou zásah. Žádné prohnání manévrování, žádná složitá hra s řídicími pákami je nemohly zachránit. Pokud se Julia netrefí úplně zázračně, je to jejich konec, a to doslova. Sledoval letadlo, jak nalétává nad příďový kryt. Bylo to jako stát uprostřed mostu nad třísetmetrovou propastí proti řítícímu se rychlíku.

A navíc tu byla ta neodbytná myšlenka, že i kdyby se jim zázračně podařilo sestřelit první letoun, ještě zdaleka by neměli vyhráno. Druhé a třetí byly v záloze, držely se mimo dostřel a čekaly, až na ně přijde řada. Vyřadíš z boje jednoho a dva náhradníci budou přichystaní zasáhnout. Okamžiky rozechvělého čekání skončily, když kulky zasáhly vodu a zavrtaly se do ní přímoú čarou, která se neúprosně přibližovala k lodi.

Pitt strhnul kormidelní kolo a provedl s člunem únikovou kličku vpravo. Pilot ho následoval, ale příliš pozdě.

Pitt znovu stočil loď do ploché zatačky vlevo a dostal se tak z palebné dráhy. Pak zakličkoval ještě jednou, avšak střelec se otočil jako na obrtlíku a seslal dolů sérii kulek opisujících esovitou dráhu. V tu chvíli, jako na zavolanou, Julia zahájila zpětnou palbu.

Všechno se seběhlo v jediném okamžiku. Zatímco kulky vyšivaly děrovaný vzor do nablýskané mahagonové přídě Chris-Craftu, Pitt oběma rukama popadl řadicí páku a strhl ji zpět, přestože loď byla v plné rychlosti. Převodovka zaprotěstovala hrůzným skřípěním, ručička otáčkoměru skočila hluboko do červených čísel a člun se v mžiku zastavil. Hned poté úzkým obloukem nabral zpětný chod. Několik narazilo na přední sklo, jako zázrakem však nikoho nezasáhly. A poté se sprška střel jako ohnivá bouře přenesla za lodní zád. Julia mezitím sledovala cíl a střílela, dokud poslední nábojnice nevyskočila z komory.

Pitt se ohlédl dozadu, kde se mu naskytl úchvatný pohled. Ultralehký letoun byl bez kontroly, běžící motor ječel jako poplašná siréna a zlomky vrtule vířily vzduchem a rozlétały se do všech stran. Sledoval pilota, jak marně zápasí s řízením a letadlo, které se zastavilo ve vzduchu jako pověšené na šňůrce. Potom se jeho nos sklonil dolů a stroj se bezvládně zřítil doprostřed řeky, v jejíchž vodách vytvořil kráter a nad ním mohutnou spršku. Na několik okamžiků se znovu probublal nad hladinu, pak už se ale začal rychle potápět a zmizel.

„Nádherný výstřel,“ pochválil Julii, „Wyatt Earp by na vás byl hrdý.“

„Měla jsem štěstí,“ skromně se ozvala Julia, aby nemusela přiznat, že mířila na pilota.

„Piloti druhých dvou teď trochu dostanou strach před bohem. Nebudou chtít opakovat stejné chyby jako jejich parťák. Budou se držet zpátky mimo dostřel vašeho koltu, dají si na čas a budou nás ostřelovat z bezpečnější výšky.“

„Jak daleko to ještě je ke konci kaňonu?“

„Čtyři míle, možná pět.“

Podívali se po sobě navzájem. Ona spatřila v jeho očích pevně odhodlání, on na její klesající hlavě a zhroucených ramenou rozpoznal následky obrovské únavy, jak tělesné, tak duševní. I bez lékařského dobrozdání bylo jasné, že Julia je polomrtvá z nedostatku spánku. Dokud to šlo, čerpala z poslední zásobárny sil, teď ale už byla u konce s dechem. Lehce se pootočila a zadívala se na díry po střelách na přídě Chris-Craftu.

„Nezvládneme to, co?“ spíš konstatovala dutým hlasem.

„K čertu, jo, my to musíme zvládnout,“ odpověděl jí, jako by tomu sám věřil. „Přece jsem neskončil dovolenou a nevrátil se do práce jen proto, abych vás a tyhle lidi dostal až sem a teď toho nechal být.“

Dlouze se zahleděla do jeho snědé, drsné tváře, pak ale poraženecky potřásla hlavou. „Jestli se ta letadla budou držet na sto metrů od nás, nedostanu je na bezpečný dostřel, rozhodně ne na takovou vzdálenost a na pohyblivý cíl ze člunu, který sebou hází ze strany na stranu.“

„Snažte se, jak to půjde.“ To nebyla zrovna nejlepší slova útěchy, přiznával si Pitt, měl teď ale jiné starosti, protože právě prováděl člun skupinami balvanů vystupujících z řeky. Ještě deset minut a jsme z toho venku.“

„A co když přiletí oba najednou?“

„Na to se můžete vsadit. Dávejte si na čas a střídejte směr střelby. Dvě rány na jednoho, dvě na druhého. Udržujte minimální míru odporu, alespoň aby nezískali moc sebedůvěry a nepustili se do nás zblízka. Čím dál zůstanou, tím těžší to budou mít zamířit na nás nějak zvlášť přesně. Budu kličkovat po řece, abych jim to ještě ztížil.“

Pitt měl Kung Čchonga dobře přečteného. Číňan teď pilotům nařídil, aby útočí z větší výšky. „Ztratil jsem letadlo a dva muže,“ poctivě informoval Lu Janga.

„Jak?“ prostě se zeptal Lu.

„Střelbou z člunu.“

„S automatickými zbraněmi se u profesionálů dalo počítat.“

„Nerad to říkám, Lu Jangu, ale střílela na nás žena s pistolí.“

„Ženská!“ Lu Jangův hlas zněl v Kung Čchongových sluchátkách tak rozezleně, jak u něj nepamatoval. „Přišli jsme o čest, vy i já. Teď už s tou nešťastnou záležitostí skončíte, a hned.“

„Ano, Lu Jangu. Splním přesně vaše rozkazy.“

„Netrpělivě čekám, že mi oznámíte vítězství.“

„Teď už to bude brzy, opravdu brzy,“ pln sebedůvěry ho ujistil Kung Čchong. „Vítězství, nebo smrt. Jedno, nebo druhé, to vám slibuji.“

Během následujících tří mil tato taktika fungovala. Oba zbývající ultralehké letouny se hnaly do útoku, divoce přelétaly ze strany na stranu, aby se vyhnuly několika symbolickým výstřelům vypáleným jejich směrem, zároveň ale téměř zcela znemožňovaly vlastním zabijákům zahájit střelbu z automatů. Dvě stě metrů od Chris-Craftu se rozdělily a sevřely člun z obou stran. Byl to zdařilý manévr, který jim měl umožnit spojit vlastní palebnou sílu.

Julia si dávala na čas, a zatímco Pitt bláznivě točil kormidlem a křižoval s výletní lodí cikcak od jednoho břehu ke druhému ve snaze uniknout sporadické střelbě, jež obvykle kolem nich rozstříkla vodu, vypálila pokaždé, kdy měla sebemenší naději na zásah. Když za sebou slyšel nárazy dávky střel, které pokropily mahagonový kryt strojovny mezi oběma kabinami, Pitt ztuhl. Chraplavý řev mohutného lodního motoru však našťastí ani na chvíli nepolevil. Instinktivně přelétl očima přístrojovou desku a ke svému zděšení zjistil, že ručička na palivovém měřidle náhle klesla.

Sam Foley se zblázní, až dostane loď zpátky, napadlo ho.

Ještě zbývaly dvě míle. Ze strojovny začal pronikat pach spáleného oleje. Motor postupně ztrácel otáčky a Pitt si v duchu představil, jak pro nedostatek oleje drhne kov o kov. Bylo už jen otázkou času, kdy se ložiska zadřou a motor zhasne. Pilotům ultralightů teď postačí jen kroužit nad lodí a všechny je rozstřílet na krvavé hadry, přiznával si Pitt. Když na něj začali nalétávat křídla vedle křídla, jen zoufale kroutil kormidelním kolem.

Přilétli v sevřeně formaci bez úhybných manévrů, a tentokrát mnohem níž, protože čas běžel a jim bylo naprosto jasné, že jakmile by loď dorazila až do zálivu, našli by se tam i nepohodlní svědci chystané vraždy.

Pak se jako zázrakem zázrakem pilot letounu, který se stácel vlevo od Chris-Craftu, najednou zhroutil na sedadle a ruce mu klesly podél těla. Jedna z Juliiných střel ho zasáhla do hrudi a pronikla do srdce. Letadlo divoce zakroužilo, okrajem křídla rozčíslo hladinu, pak udělalo bláznivý přemet na brázdě za člunem a zmizelo ve lhostejných vodách.

Nebyl čas oslavovat Juliin fenomenální zásah. Jejich situace se ještě zhoršila, protože už vypálila poslední ránu. Když pilot posledního letounu zjistil, že střelba proti němu zeslábla a potom docela ustala a Chris-Craft, jemuž se ze strojovny line černý kouř, čím dál víc zpomaluje, odhodil veškeré zbytky opatrnosti a vrhl se na ně sotva šest stop nad vodou.

Chris-Craft se ploužil kupředu rychlostí nejvýš deset mil za hodinu. Zápas o přežití se blížil ke konci. Pitt se podíval nahoru a uviděl střelce na zadním sedadle ultralightu. Oči měl ukryté za módními brýlemi proti slunci a ústa mu křivil široký škleb. Zamával na pozdrav a s prstem na spoušti zdvihl zbraň.

V posledním záchvatu vzdoru Pitt zahrozil pěstí do vzduchu a udělal urážlivé gesto třemi prsty. Pak sebou hodil na Julii a obě děti v zoufalém pokusu poskytnout jim vlastní tělo jako ochranný štít. Napjatě čekal, kdy se mu kulky zaryjí do zad.

11

Ta stará s kosou se ale k velké Pittově úlevě nejspíš rozhodla, že má naléhavější práci někde jinde, nebo jí ani nestál za to, aby ho brala s sebou. Kulky, které Pitt čekal a už cítil, jak se mu zaráývají do masa, ho nezasáhly, protože po něm nikdo nevystřelil.

Už pevně věřil, že poslední zvuk, jaký kdy v životě uslyší, bude tlumené rachocení krátkého samopalů. Namísto něj však vzduch rozčísł rychlý tlukot vrtulových listů, roztočených na nejvyšší obrátky a utápějících se v kašlání výfuku a nepříjemných zvucích vycházejících z nitra velkého Chrysleru. Za doprovodu burácejících motorů a v náhlém poryvu větru, jenž na jediné hlavě nenechal vlasy v klidu, mihl se nad Chris-Craftem mohutný stín. Než si kdo dokázal uvědomit, co se to vlastně děje, přihnal se po proudu řeky velký tyrkysový vrtulník s nápisem NUMA na ocasním křídle a vrhl se přímo na žlutý ultralight jako útočící jestřáb na kanárka.

„Ach bože, ne!“ zaúpěla Julia.

„Nemusíte se bát,“ radostně vykřikl Pitt. „Tohle jsou naši.“

Rozpoznal, že je to MDD Explorer, rychlý vrtulník bez vrtule na ocase, s dvojicí motorů a maximální rychlostí skoro dvě stě mil za hodinu, s nímž sám často létal. Přední část trupu se podobala všem vrtulníkům, zato ocasní díl se dvěma vertikálními stabilizátory se táhl dozadu jako tenký doutník.

„Odkud se tady vzali?“

„Moje stádečko si přispíšilo,“ řekl Pitt a přísahal si, že pilota zahrne do své poslední vůle.

Všechny oči na člunu i ve zbývajícím žlutém letadle se zaměřily na vetřelce, který se přihnal vzduchem. Průhlednou skořápkou na přední vrtulníku bylo možno spatřit dvě osoby. Kopilot měl na hlavě baseballovou čepici obrácenou štítkem dozadu a díval se ven přes brýle v kostěných obroučkách. Pilot ve slaměném klobouku, jaké jsou k dostání na plážích v tropech, měl na sobě pestře květovanou havajskou košili. Mezi zuby svíral gargantuovský doutník.

Kung Čchong se už dál neusmíval. Ve tváři se mu usadil zoufalý, šokovaný výraz a strach. Myslí mu prolétlo, že tenhle nový hráč na scéně rozhodně není spojenec. Obhlédl situaci a zjistil, že výletní člun, i když se stěží plouží vpřed, už zakrátko dosáhne ústí řeky do zálivu Grapevine Bay. Ze své výšky už rozeznával malou flotilu rybářských lodí, mířících z posledního říčního ohybu na volné moře. Domy na okraji města se táhly podél pobřeží. Na plážích se procházeli lidé. Naděje na likvidaci uprchlých přistěhovalců a toho ďábla, co vyvolal všechen ten zmatek na jezeře Orion, pominula. Kung Čchongovi nezbývalo než nařídít pilotovi, aby zastavil útok. Ve snaze vyhnout se útočníkovi vystoupilo ultralehké letadlo prudce vzhůru a stočilo se do tak prudké zatáčky, že se jeho křídla ocitla téměř ve svislé poloze.

Pilot vrtulníku NUMA byl ale na místě dřív. S naprostou lehkostí odstavil svého soupeře na vedlejší kolej. Ani na chvíli nezaváhal a neprojevil sebemenší známku nerozhodnosti. S bezvýraznou tváří lehce vyrovnal prudkou zatáčku ultralightu a zkrátil vzdálenost mezi oběma stroji. Potom se ozval tříštivý zvuk, jak přistávací lyžiny vrtulníku narazily na křehká křídla malého letadla.

Když se jejich stroj začal šíleně zmítat, muži na otevřených sedadlech ztuhli a zoufale a marně se snažili udržet ho na obloze. Potom se poškozené křídlo zlomilo v půli, malé letadlo se zřítilo a narazilo na skalnatý břeh. Nenásledoval žádný výbuch, jen obláček prachu a úlomků se rozstříkl vzduchem. Na místě zůstala pouze hromada trosek a dvě těla vpletená mezi pokroucené vzpěry a trubky.

Vrtulník se snesl nad pohmožděný Chris-Craft a jeho pilot i muž na vedlejším sedadle se vyklonili z okének kokpitu a zamávali.

Julia jim zamávala na oplátku a poslala jim několik vzdušných polibků. „Ať už jsou tihle skvělí lidé kdokoli, zachránili nám všem život.“

„Jmenují se Al Giordino a Rudi Gunn.“

„Vaši přátelé?“

„Už hodně, hodně let,“ řekl Pitt a zářil jako maják.

Těžce namáhaný starý lodní motor Chrysler je dotáhl téměř až na konec jejich strastiplné cesty, ne ale docela. Jeho ložiska a písty se nakonec přece jen pro nedostatek oleje zadřely a motor to vzdal sotva dvě stě metrů od přístaviště, navazujícího na hlavní ulici přímořské vesnice Grapevine. Mladík na loďce s přívěsným motorem vzal potlučený Chris-Craft a jeho posádku do vleku až k přístavišti, kde už čekali dva muži a jedna žena. Podle jejich neformálního oblečení by nikdo z turistů, procházejících se po dřevěném molu, ani z domácích, kteří přes jeho zábradlí nahazovali rybářské šňůry, nehádal, že ti tři na konci přístaviště jsou agenti imigrační služby a jdou právě vyzvednout skupinu ilegálních přistěhovalců.

„To jsou vaši lidé?“ zeptal se Pitt Julie.

Přikývla. „Nikdy jsem se s nimi nesetkala, ale předpokládám, že jedním z nich je ředitel oblastního vyšetřovacího oddělení.“

Pitt zdvihl malého chlapce, vesele se na něj zašklebil a za odměnu si vysloužil úsměv a smích. „Co se teď stane s těmhle lidmi?“

„Jsou to ilegálové. Podle zákona je nejspíš musíme poslat zpátky do Číny.“

Pohlédl na ni a zakabonil se. „Po tom, co všechno vytrpěli, by byl zločin poslat je zpátky.“

„Souhlasím s vámi,“ řekla Julia. „Mám ale svázané ruce. Můžu jen vyplnit předepsané listiny a doporučit, aby se jim dovolilo zůstat. Nemůžu ale ovlivnit, co se s nimi doopravdy stane.“

„Papirování.“ Pitt to slovo skoro vyplivnul. „Snad můžete udělat i něco víc. V té minutě, kdy vstoupí na půdu své vlastní země, je Čchinovi lidé zavraždí, a vy to zatraceně dobře víte. Kdybyste nesestřelila ty ultralighty, byli by už po smrti. Víte jak to je. Zachraňte někomu život a už navždy za něj odpovídáte. Nemůžete si nad nimi jen tak umýt ruce a dál už se o ně nestarat.“

„Ale já se starám,“ pevně pronesla Julia. Pohlédla na Pitta způsobem, jakým se ženy obvykle dívají na muže, když se domnívají, že mají co do činění s největším místním idiotem. „A také si nad nimi nemyji ruce. A protože je doopravdy možné, jak naznačujete, že by po návratu na čínskou pevninu mohli být zavražděni, není potřeba říkat, že dostanou příležitost požádat o azyl. Takové jsou zákony, pane Pitte, ať už si o nich myslíte cokoli. Mají ale svůj smysl a je potřeba je dodržovat. Slibuji vám, že je-li to vůbec lidsky možné, aby tihle lidé získali americké občanství, pak ho dostanou.“

„Beru vás za slovo,“ tiše pronesl Pitt.

„Věřte mi,“ řekla upřímně. „Udělám všechno, co můžu, abych jim pomohla.“

„Kdybyste se dostala do problémů, spojte se se mnou prostřednictvím NUMA. Mám tak trošku politický vliv a mohl bych zařídit, aby se o jejich případ začal zajímat Senát.“

Podívala se na něj skepticky. „Jaký tak vliv může mít v Senátu námořní inženýr z NUMA?“

„Pomůže, když vám řeknu, že můj otec je senátor George Pitt z Kalifornie?“

„To ano,“ pronesla s patřičnou úctou. „Zdá se, že přece jen můžete být užitečný.“

Mladík z člunu odvázal vlečné lano a Christ-Craft přirazil k pilířům přístaviště. Čínští přistěhovalci byli samý úsměv. Byli rádi, že už po nich nikdo nestřílí, a nadšení, že konečně dosáhli bezpečí v Americe. Veškeré úvahy o tom, co je čeká, šly teď stranou. Pitt předal malého chlapečka a holčičku do natažených rukou lidí od INS a pak se otočil k jejich matce a otci, aby jim také pomohl na molo.

Vysoký, žoviálně vyhlížející muž se zářivýma očima přistoupil k Julii a objal ji paží. Výraz plný soucitu se mu zjevil v tváři když spatřil její potlučený a opuchlý obličej s koláči zaschlé krve kolem úst. „Slečno Leeová, já jsem George Simmons.“

„Ano, zástupce oblastního ředitele. Mluvila jsem s vámi po telefonu, když jsem volala ze srubu.“

„Nevíte, jakou máme radost, že vás tu vidíme živou a jak jsme vděční za vaše informace.“

„Nemůžete mít větší radost než já,“ řekla a v tváři jí zaškubala bolest, když se pokusila o úsměv.

„Oblastní ředitel Jack Farrar by vás tu uvítal osobně, teď právě ale řídí zásah na jezeře Orion.“

„Už jste s tím začali?“

„Před osmi minutami na pozemek vyskákali naši lidé z vrtulníků.“

„Co vězni v budově?“

„Jsou všichni živí, ale potřebují lékařské ošetření.“

„A strážní?“

„Vzdali se bez boje. Podle poslední zprávy už zbývalo jen zatknout jejich velitele. Za chvíli už ale bude také v cele.“

Julia se obrátila k Pittovi, jenž právě pomáhal posledním starým Číňanům z lodi. „Pane Simmons, ráda bych vám představila pana Dirka Pitta z NUMA, bez kterého by se vaše razie neuskutečnila.“

Simmons napřáhl k Pittovi ruku. „Slečna Leeová neměla dost času na podrobnosti, pane Pitte, podle mě jste ale odvedl úžasný kus práce.“

„Říká se tomu být v pravý čas na pravém místě,“ řekl Pitt a chopil se agentovy ruky.

„Řekl bych spíš, že byl správný chlap právě tam, kde ho bylo nejvíc zapotřebí,“ odpověděl mu Simmons. „Pokud vás to nebude obtěžovat, budu potřebovat zprávu o všem, co jste za poslední dva dny podnikal.“

Pitt přikývl a potom hlavou ukázal na Číňany, jež právě ostatní agenti INS vedli do autobusu přistaveného na konci doku. „Tihle lidé mají za sebou to nejhorší, co si lze představit. Doufám, že se s nimi bude nakládat lidsky.“

„Mohu vás ujistit, pane Pitte, že jim poskytneme veškerou péči.“

„Díky, pane Simmons, cením si vašeho zájmu.“

Simmons se obrátil k Julii. „Pokud se na to cítíte, slečno Leeová, náš šéf by vás měl rád v letovisku, abyste mu pomohla jako tlumočnice.“

„Myslím, že ještě chvíli vydržím být vzhůru,“ řekla kurážně. Otočila se a zahleděla se na Pitta, jenž stál vedle ní. „To znamená, že se rozloučíme.“

Ušklíbl se. „Je mi líto, že jsem byl tak špatný společník.“

Bez ohledu na bolest se na něj usmála. „Nemohu říct, že to bylo romantické, rozhodně to ale bylo vzrušující.“

„Slibuji, že příště vám předvedu slušnější vychování.“

„Vracíte se zpátky do Washingtonu?“

„Ještě jsem nedostal rozkaz k přesunu, mám ale podezření, že moji přátelé Giordino a Gunn mi ho přivezli. A vy? Kde vás si teď služba žádá?“

„Můj domovský úřad je v San Francisku. Předpokládám, že tam mě budou potřebovat.“

Popošel a obejmul ji a zlehka ji políbil na čelo. „Až se sejdem příště,“ řekl i jemně a něžně se konečky prstů dotýkal jejích opuchlých rtů, „políbím vás naplno na pusu.“

„Líbáte dobře?“

„Kvůli líbání se za mnou táhnou děvčata ze širokého okolí.“

„Pokud nějaké příště bude,“ zašeptala tiše, „pak vám to oplátím.“ A potom už spolu se Simmonsem odcházela k čekajícímu autu. Pitt zůstal sám u zuboženého Chris-Craftu a díval se za nimi, dokud auto nezahnulo za roh. Ještě tam stál, když k němu po molu s bláznivým pokřikem přiběhli Giordino a Gunn.

Zůstali ve vzduchu až do chvíle, kdy člun už byl bezpečně upoutaný u městského přístaviště. Na poli asi míli severně od města sice spatřili odstavený vrtulník imigrační služby, na Giordina to ale ani v nejmenším nezapůsobilo. Posadil helikoptéru NUMA na parkoviště vzdálené sotva jeden domovní blok od přístavu, k pramalé spokojenosti šerifova zástupce, který mu za to hrozil vězením. Giordino ho zpacifikoval až tvrzením, že v zastoupení jedné hollywoodské produkční společnosti hledají lokality pro natáčení nového nákladného hororového filmu. Šerifova zástupce nejznámější komediant NUMA natolik okouzil, že nedal jinak a odvezl Giordina a Rudiho Gunna až k přístavu.

Giordino, jenž měřil jen asi metr sedmdesát, ramena měl však skoro stejně široká, jak byl vysoký, popadl Pitta jako medvěd a zdvihl ho ze země. „Co je to s tebou,“ zeptal se Pitta, nadšený tím, že ho vidí živého. „Pokaždé, když tě pustím z dohledu, máš nějaké trable.“

„Zřejmě to bude něco vrozeného,“ stísněně zachraptěl Pitt. Gunn byl podstatně klidnější. Položil prostě ruku Pittovi na rameno. „Rád tě zas vidím, Dirku.“

„Chyběls mi, Rudi,“ odpověděl Pitt, a protože Giordino už uvolnil sevření, konečně popadl dech.

„Kdo byli ti hoši na ultralightech?“ zeptal se Giordino.

„Pašeráci ilegálních přistěhovalců.“

Giordino se podíval dolů na díry po kulkách na Chris-Craftu. „Zničils naprosto perfektní loď.“

Také Pitt prozkoumal rozbité přední sklo, roztržštěný kryt motoru, řádku děr napříč přídí a obláček černého kouře unikající ze stroje. „Kdybyste dorazili o dvě vteřiny později, admirál Sandecker by se teď pachtil se sepsáním mého nekrologu.“

„Jak jsme přelétali nad Foleyho srubem, hemžilo se to tam chlapy v černých bojových kombinézách. Samozřejmě jsem si domýšlel to nejhorší, tak jsem sešlápl pedály až k podlaze a hnali jsme se za tebou. A když jsme zjistili, že po tobě jde banda lumpů v ultralightech, prostě jsme vpadli doprostřed slavnosti.“

„A zachránili život tuctu lidí,“ dodal Pitt. „Ale odkud jste se tu, k čertu, vzali? Když jsem o vás naposledy slyšel, tys byl na Havaji a Rudi ve Washingtonu.“

„Naštěstí pro tebe,“ vysvětloval Gunn, „dostal admirál Sandecker od prezidenta naléhavý úkol. I když se mu vážně nechťelo přerušit ti dovolenou a čas na zotavení, nařídil Giordinovi a mně, abychom se sešli v Seattlu. Oba jsme tam dorazili v večer a vypůjčili jsme si vrtulník z námořního vědeckého střediska NUMA v Bremertonu, abychom tě mohli vyzvednout. Když jsi dnes nad ránem volal admirálovi a řekl mu cos objevil a že utíkáš po řece, s Alem jsme odstartovali a napálili to přes poloostrov Olympic za rovných čtyřicet minut.“

„Ten prohnáný starý mořský vlk vás poslal tisíce mil daleko, jen abyste mě přivlekli zpátky do práce?“ s jistou dávkou údivu se ptal Pitt.

Guán se zasmál. „Rekl mi, že kdyby ti volal sám, naprosto jistě bys mu po telefonu řekl pár neuctivých poznámek.“

„Dědek mě asi má docela dobře přečteného,“ přiznal Pitt.

„Máš toho teď dost za sebou,“ účastně se k němu obrátil Gunn. „Možná bych ho dokázal umluvit, aby tě ještě nějakých pár dnů nechal v klidu.“

„To není špatný nápad,“ upřímně se připojil Giordino. „Vypadáš jako myš, se kterou si pohrála divoká kočka.“

„Nějaká dovolená,“ uzavřel hovor Pitt. „Doufám, že další takovouhle už mít nebudu. Rád ji mám za sebou.“

Gunn ukázal hlavou k okraji doku. „Vrtulník není daleko. Myslíš, že to tam zvládneš?“

„Než mě odvečete pryč, rád bych tu ještě pár věcí zařídil,“ řekl Pitt a na oba pevně pohlédl. „Především bych rád Chris-Craft Sama Foleyho dostal do nejbližšího doku na opravu a výměnu motoru. Za druhé by bylo prima, kdybychom našli lékaře, který se nebude moc vyptávat a ošetří mi střelnou ránu na stehně. A za třetí mám hlad. Nehnu se odtud, dokud si nedám pořádnou snídani.“

„Tebe postřelili?“ ptali se oba jedním dechem.

„Není to nijak životu nebezpečné, ale nerad bych si uhnal gangrénu.“

Co následovalo, byla senzační ukázka účelného jednání. Giordino kývl na Gunna. „Ty seženeš Dirkovi doktora, já se postarám o loď. Potom se sejdem v nejbližší restauraci. V tomhle městě by mohli mít dobré vařené kraby.“

„A ještě jedna věc,“ přerušil je Pitt.

Oba se zarazili a čekali.

„Co je ta naléhavá záležitost, kvůli které mám všeho ostatního nechat?“

„Týká se podmořského pátrání v jednom lodním přístavu poblíž Morgan City v Louisianě,“ odpověděl Gunn.

„Co divného je na lodním přístavu?“

„Nachází se uprostřed bažin, to je jedna věc. A potom je tu fakt, že jeho stavitel je šéfem rozsáhlého mezinárodního impéria, které se zabývá pašováním přistěhovalců.“

„Stůjte při mně, nebesa,“ zbožně pronesl Pitt a sprásknul ruce. „Řekni, že to není pravda.“

„Nějaký problém?“ divil se Giordino.

„Posledních dvanáct hodin jsem byl až po uši mezi ilegálními přistěhovalci – to je ten problém.“

„To je úžasné, jak rychle se zapracováváš.“

Pitt si přítele změřil ledovým pohledem. „Doufám, že naše úžasná vláda se domnívá, že ten přístav slouží k pašování cizinců.“

„Jen pro tenhle účel je až příliš dokonalý,“ odpověděl Gunn. „Proto jsme dostali za úkol prozkoumat jeho skutečné poslání.“

„Kdo navrhl a postavil ten přístav?“

„Je to Čchin Šangova loďařská společnost z Hongkongu.“

Pitta neskotil mrtvičný záchvat. Dokonce ani nevyvalil oční bulvy. Přesto však vypadal, jako by právě dostal ránu do žaludku. Ve tváři se mu zjevil výraz muže z hrůzostrašného filmu, jenž právě zjistil, že mu žena prchá s netvorem. Prsty hluboce, bolestivě zabořil do Gunnovy ruky. „Tys vážně řekl Čchin Šang?“

„Přesně tak,“ odpověděl Gunn a v duchu uvažoval, jak vysvětlí ty modřiny na paži, až příště zajde do tělocvičny. „Řídí velký podnik, který se zabývá prapodivnou činností. Je to jeden z nejbohatších lidí světa. Chováš se, jako bys ho znal.“

„Nesetkal jsem se s ním, ale bezpečně vím, že by mi nejradši vyrval vnitřnosti z těla.“

„To si jen vymýšlíš,“ řekl Giordino.

Gunn se zatvářil udiveně. „Proč by měl člověk, který má víc peněz než kdejaká banka z New York City, nenávidět takového obyčejného mizeru, jako jsi ty?“

„Protože,“ d'ábelsky se zašklebil Pitt, „jsem mu podpálil jachtu.“

Když Kung Čchong stále nehlásil zničení člunu a veškeré pokusy spojit se s ním zůstávaly bez odpovědi, Lu Jang pochopil, že jeho spolehlivý zástupce i pět mužů, kteří odletěli s ním, jsou po smrti. K tomu se ještě pojila hrůzná jistota, že ten ďábel, co napáchal tolik škod, jim unikl.

Seděl sám v mobilní bezpečnostní centrále a pokoušel se přijít celé té věci na kloub. Černýma očima hleděl do prázdna a tvář měl staženou a chladnou. Kung Čchong mu hlásil, že na člunu spatřil přistěhovalce. Jejich přítomnost mu ale byla záhadou, protože všichni vězni byli po sčítání pozavíráni v celách. Náhle mu hlavou bleskla myšlenka. Ču Teng. To ten idiot na katamaranu musel nějak připustit, aby přistěhovalci, kteří byli určeni k likvidaci, utekli. Jiné vysvětlení pro to nebylo. A ten chlap, co jim pomohl na svobodu, byl určitě placený americkou vládou.

Pak, jako na potvrzení, mu oči sklouzly na monitory a spatřily dvě velké helikoptéry, jak právě přistávají před hlavní budovou. V synchronizovaném úderu už obrněná auta prorazila barikády na cestě vedoucí z hlavní silnice. Z letounů i vozů vyskákali muži a zamířili rovnou do budovy. Bez zastavení, bez jakékoli výzvy k těm uvnitř, aby složili zbraně a pokojně se vzdali.

Útočníci vrazili do vězeňského zařízení dřív, než si Lu Jangovi strážci vůbec uvědomili, co se děje. Vypadalo to, jako by agenti z INS předem věděli, že v případě razie mají být všichni vězni povražděni. Bylo jasné, že je informoval někdo, kdo už byl v objektu na průzkumu.

Lu Jangovým strážím rychle došlo, že jakýkoli odpor proti přesile ozbrojených sil by byl zbytečný, a tak se jejich členové začali jednotlivě i po skupinách vzdávat. Omráčen porážkou se Lu Jang zaklonil v křesle, na satelitním komunikačním systému vytřel sérii kódů a čekal na spojení s Hongkongem.

Odpověď přišla čínsky. „Dovolali jste se Lotosu II.“

„Tady je Bambus VI,“ pronesl Lu Jang. „Operace Orion je vyzrazena.“

„Opakujte to.“

„Operaci Orion právě likvidují američtí agenti.“

„To není dobrá zpráva,“ odpověděl hlas na druhém konci.

„Je mi líto, že jsme se nedokázali udržet až do dokončení Operace Iberville.“

„Zlikvidovali jste vězně, aby nemohli mluvit?“

„Ne, razie se uskutečnila neuvěřitelně rychle.“

„Předsedu takový neúspěch zrovna nepotěší.“

„Veškerou zodpovědnost za špatné velení беру na sebe.“

„Máte možnost utéct?“

„Ne, už je příliš pozdě,“ upřímně řekl Lu Jang.

„Nesmějí vás zatknout, Bambuse VI, to dobře víte. Ani vaše podřízené. Američané nesmějí získat stopy, po kterých by šli dál.“

„Ti, kdo věděli o našem spojení, jsou už mrtví. Strážci byli jen najati žoldnéři, nic víc. Nevěděli ani, kdo je platí.“

„Takže jediné spojení představujete vy?“ bez známky soucitu se zeptal druhý hlas

„Ztratil jsem čest a musím zaplatit.“

„Pak tohle je náš poslední rozhovor.“

„Musím ještě splnit závěrečný úkol,“ tiše odpověděl Lu Jang.

„Nepokazte to,“ chladně požádal hlas.

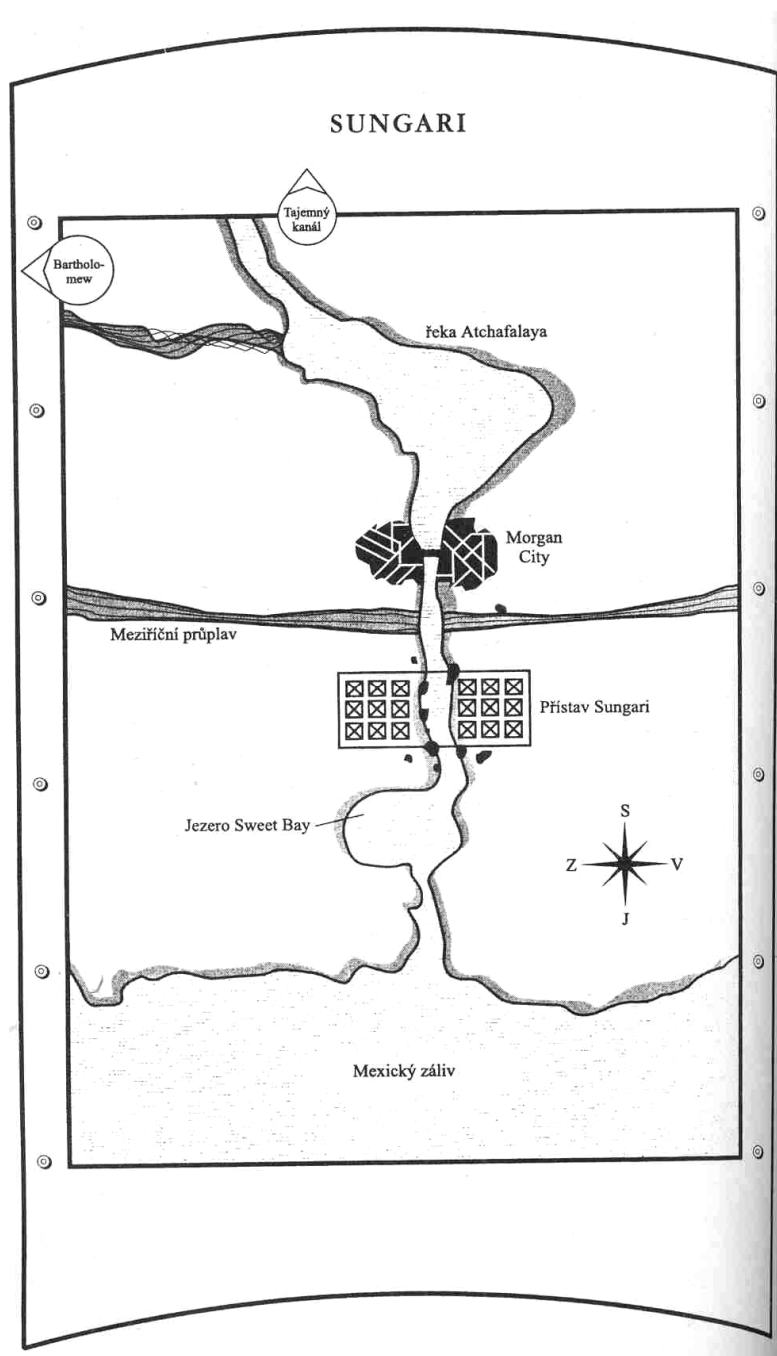
„Sbohem, Lotosu II.“

„Sbohem, Bambuse VI.“

Lu Jang na monitorech sledoval, jak se skupina mužů žene k mobilní bezpečnostní centrále. Ve chvíli, kdy zaútočili na zamčené dveře, vyjmul ze zásuvky svého stolu malý poniklovaný revolver. Vložil si jeho hlaveň do úst, aby směřovala vzhůru, a když první z agentů INS vrazil dveřmi dovnitř, stiskl spoušť. Zvuk výstřelu agenta zarazil v běhu. Sklonil zbraň a udivenýma očima sledoval, jak sebou Lu Jang škubnul v křesle dozadu, pak hlavou a rameny dopadl na stůl a revolver upustil z ruky na podlahu.

ČÁST II.

POSLEDNÍ PÝCHA MOŘÍ

20. duben 2002 Hongkong, Čína

Čching Šang na první pohled rozhodně nevypadal na úplatného a zvráceného nepřítele veřejnosti, jenž nechal bezohledně povraždít nesčetné tisíce nevinných lidí. Neměl ani hadí zuby, oči jako svislé štěrby, ani rozeklaný jazyk kmitající dovnitř a ven. Neobklopovalo ho ovzduší zla. Seděl u stolu ve své palácové čtyřpodlažní nástavbě na vrcholu padesátipatrového věžáku obloženého zrcadlovými skly, ve kterém sídlila jeho loďařská společnost, a ničím se nelišil od ostatních čínských podnikatelů, působících ve finančním centru Hongkongu. Podobně jako tomu bylo u většiny masových vrahů v historii, když Čchin Šang procházel ulicí, působil nenápadně a lidé ho míjeli bez povšimnutí.

Oproti většině asijských mužů byl se svým metrem a osmdesáti pěti centimetry vysoký, byl široký v pase a při váze přes metrál nebyl mohutný, ale spíš buclatý, což bylo důsledkem jeho apetitu a záliby v dobré čínské kuchyni. Měl černé vlasy ostříhané nakrátko a uprostřed rozdělené pěšinkou. Hlavu a tvář neměl kulatou, spíš úzkou, téměř kočičí a k tomu dlouhé a štíhlé ruce. Neobvyklá a ošidná byla jeho ústa, na kterých jako by se usadil věčný úsměv. Navenek nevypadal Čchin Šang o nic zlověstněji než kdekterý obchodník s obuví.

Kdo se s ním setkal, už nikdy nezapomněl na jeho oči. Měly barvu nejčistší nefritové zeleně, odhalovaly však černé hlubiny, ukrývající se v onom brichatém a dobře naloženém muži. Vyzařovala z nich děsivá dávka zloby a jejich pohled byl tak pronikavý, že ti, kdo ho znali, by přísahali, že se dokáže dívat lidem do lebky a zároveň číst nejnovější burzovní zprávy. Za očima se ukrýval docela jiný člověk. Čchin Šang byl stejně sadistický a bezohledný jako serengetská hyena. Tak dlouho se spoléhal na podvádění a nejrůznější triky, až se domohl obrovského bohatství a moci. Když jako sirotek ještě žebrel v ulicích Kowloonu naproti přístavu Victoria a ostrovu Hongkong, osvojil si neuvěřitelnou schopnost využívat lidi pro peníze. Když mu bylo deset, našetřil si dost na nákup sampanu, na němž pak převážel lidi a přepravoval jakýkoli náklad, co mu obchodníci byli ochotni svěřit.

Za další dva roky už měl deset sampanů, a než mu bylo osmnáct, prodal svou malou vzkvétající flotilu a koupil si starý parník pro pobřežní dopravu. Tenhle utahaný, letitý zrezivělý kráp se stal základem Čchin Šangova rejdařského impéria V následujícím desetiletí jeho lodní linka neuvěřitelně vzkvétala. Čchin Šangovi konkurenti v námořní dopravě náhle končili úpadkem, když se mnohé z jejich lodí bez jediné stopy i s celou posádkou záhadně ztrácely na moři. Jakmile míra jejich zisků začala klesat do záporných hodnot, majitelé ztracených lodí obvykle našli pro svá zbývající plavidla a tenčící se majetek ochotného kupce. Společnost, která uskutečňovala tyto obchody, působila v Japonsku a nazývala se Yokohama Ship Sales & Scrap Corporation. Ve skutečnosti to byla nastrčená firma, jejíž mateřská pouta se táhla přes Čínské moře k Čchin Šangovu rejdařskému podniku.

Časem nastoupil Čchin Šang zcela odlišnou cestu než ostatní, stejně silní podnikatelé, kteří z Hongkongu ustavili aliance s evropskými finančními institucemi a západními dovozci a vývozci. Vychytrale svou pozornost zaměřil na komunistickou Čínu, navázal přátelské styky s tamními vládními představiteli a připravoval se na den, kdy od Britů převezmou vládu v Hongkongu. Zahájil zákulisní jednání s Jin Sangem, generálním sekretářem lidové republiky v ministerstvu pro vnitřní záležitosti, což byl obskurní vládní úřad zabývající se vším od zahraniční průmyslové a vědecké špionáže až po pašování vystěhovalců s cílem ulehčit tak nadměrnému růstu obyvatelstva země. Odplatou za své služby získal Čchin Šang svolení registrovat své lodi v Číně, aniž by musel hradit obvyklé přemrštěné poplatky.

Toto spojení vyneslo Čchin Šangovi neuvěřitelné zisky. Tajné převážení neregistrovaných cizinců a obchod s nimi, společně s legální dopravou čínského zboží a ropy výlučně na Čchin Šangových nákladních lodích a tankerech, znamenaly během několika let příliv stamilionů dolarů na převážně tajná zahraniční konta jeho společnosti.

Čchin Šang si zakrátko nahlabal víc peněz, než kolik by dokázal utratit za tisíc životů. Ve své zvrácené mysli se však upnul na hromadění ještě většího bohatství, větší moci. Jakmile vybudoval jednu z nejrozsáhlejších světových flotil nákladních a turistických lodí, legální a poctivá část podnikání ho začala nudit. Místo toho mu vzrušení poskytovaly jeho tajné operace. Adrenalin mu proudil tělem a byl celý posedlý rizikem jako ostřílený lyžař na vrcholu prudkého svahu posetého výmoly. Dokonce i jeho spikleneckí spojenci v lidové Číně pramálo věděli o tom, že souběžně s ilegálními přistěhovalci pašuje také drogy a zbraně. Byl to velice výnosný vedlejší obchod a zisky, které z něj čerpal, mu potom sloužily k vybudování rozsáhlých přístavních zařízení v Louisianě. Spojovat opačné konce svých operací mu poskytovalo neskutečné uspokojení.

Čchin Šang byl egocentrický maniak, jehož šílená sebedůvěra dosahovala stratosférických výšin. Naprosto pevně věřil tomu, že den, kdy bude muset skládat účty, nikdy nenastane. A i kdyby, byl příliš bohatý, příliš všemocný na to, aby ho něco zlomilo. Platil obrovské úplatky vysoce postaveným vládním úředníkům v polovině zemí světa. Jen ve Spojených státech měl na výplatní listině víc než stovku lidí ve všech federálních úřadech a agenturách. Co se Čchin Šanga týkalo, budoucnost byla zastřena mlžným oparem, který se ale nikdy nezměnil v mračna. Přesto si však jako dodatečnou pojistku vydržoval malou armádu tělesných strážců a profesionálních zabijáků, které přelanoval od nejúspěšnějších špionážních služeb v Evropě, Izraeli a Americe.

Z malého reproduktoru na stole se ozval hlas recepční úřednice. „Máte tu návštěvu, už jede vaším soukromým výtahem.“

Čchin Šang vstal zpoza svého rozměrného pracovního stolu na umně vyřezávaných tygřích nohách a napříč prostornou místností přešel k výtahu. Kancelář působila dojemem přemrštěně velké kapitánské kajuty na staré zámořské lodi. Těžké dubové obložení zakrývalo všechny stěny od podlahy až po strop. Silné dubové trámy podpíraly světlíkový strop s panely z týkového dřeva. Velké konstrukční modely Čchin Šangových lodí pluly na sádrových mořích ve skleněných vitrínách podél jedné stěny, zatímco na protější straně visela sbírka starodávných potápěčských skafandrů s olověnými zátežemi na botách a helmami z mědi. Dýchacími trubicemi do nich proudil vzduch, takže to působilo dojemem, že v nich stále ještě někdo je. Čchin Šang se zastavil před výtahem právě ve chvíli, kdy se jeho dveře otvíraly, a přivítal návštěvníka, pomenšího mužika s hustými šedými vlasy. Oči měl vyvalené, jako by mu chtěly vyskočit z masitých váček. Usmál se, pokročil kupředu a potřásl Čchin Šangovou napřaženou rukou.

„Čchin Šangu,“ pronesl s neupřímným úsměvem na rtech.

„Jin Sangu, je pro mě vždycky ctí setkat se s vámi,“ uctivě odpověděl Čchin Šang. „Očekával jsem vás ale až příští čtvrtek.“

„Doufám, že se na mě pro tak nečekaný vpád nebudete zlobit,“ vysvětloval čínský ministr vnitra Jin Sang, „ale chtěl bych si s vámi soukromě pohovořit o jisté poněkud delikátní záležitosti.“

„Takovým věrným přátelům, jakým jste vy, jsem vždycky k dispozici. Pojdte a posaďte se. Budete si přát trochu čaje?“

Jin Sang přikývl. „Bude to vaše speciální směs? Nic lepšího opravdu neznám.“

Čchin Šang povolal svou osobní sekretářku a objednal čaj. „A teď, jaká delikátní záležitost vás to vyhnala do Hongkongu o týden dřív, než se měla konat naše sjednaná schůzka?“

„Z Pekingu dorazily znepokojující zprávy ohledně vaší operace v Orion Lake ve státě Washington.“

Čchin Šang bezstarostně pokrčil rameny. „Ano, byl to takový nepříjemný incident, kterému jsem nemohl zabránit.“

„Podle svých informací provedla Imigrační a naturalizační služba razii v záchytné stanici pro přistěhovalce.“

„To je pravda,“ klidně přiznal Čchin. „Při bleskovém útoku tam zahynulo několik z mých nejlepších lidí a strážníci byli pozatýkáni.“

Jin Sang se na něj zahleděl. „Jak k něčemu takovému mohlo dojít? Nemohu uvěřit, že jste se na podobnou věc nedokázal připravit. To vás vaši agenti ve Washingtonu nevarovali?“

Čchin Šang jen potřásl hlavou. „Od té doby už jsem zjistil, že razii neplánovalo ředitelství INS ve Washingtonu. Byla to náhodná a překvapivá operace, nařízená oblastním ředitelem, který na vlastní odpovědnost provedl razii v záchytné stanici. Moji agenti v americké vládě mě neinformovali.“

„Tak se ale může zhroutit celá vaše severoamerická operace. Američané zachytili jeden článek řetězu a od něj se snadno mohou dostat až k vám.“

„Toho se nemusíte obávat, Jin Sangu,“ chladně pronesl Čchin Šang. „Američtí vyšetřovatelé nemají důkazy, které by mě přímo spojovaly s pašováním ilegálních přistěhovalců. Možná mají nějaké pochybnosti a bezvýznamná podezření, ale nic víc. Všechna má ostatní umístívací zařízení na americkém pobřeží jsou dál v provozu a mohou pojmout veškeré budoucí zásilky, původně určené do Orion Lake.“

„Prezident Lin Lao-jang a moji kolegové ministři jistě rádi uslyší, že máte všechno pod kontrolou,“ uznal Jin Sang. „Ale já mám stále ještě výhrady. Jakmile Američané objeví ve vaší organizaci mezeru, nic je nezastaví a půjdou po vás.“

„Bojíte se?“

„Jsem znepokojen. V sázce je příliš mnoho, než aby řízení operace zůstávalo v rukou muže, který se víc zajímá o vlastní zisky než o zájmy naší strany.“

„Co tedy navrhuje?“

Jin Sang se na Čchin Šanga pevně zadíval. „Navrhnou prezidentu Lin Lao-jangovi, aby vás uvolnil z čela pašerácké operace a nahradil vás.“

„A co moje kontrakty na přepravu velké části čínského zboží a cestujících?“

„Zrušit.“

Jestliže Jin očekával, že odpoví mu bude výraz překvapení nebo hněvu, ničeho takového se nedočkal. Dokonce ani sebemenší známky rozmrzelosti. „A vy si myslíte, že mě můžete jen tak snadno nahradit?“

„Už jsme vybrali někoho, kdo má stejné schopnosti jako vy.“

„A znám ho?“

„Jeden z vašich konkurentů, Čchan Ťien, vyjádřil předběžný souhlas zaujmout vaše místo.“

„Čchan Ťien?“ Čchin Šang o milimetr zdvihl obočí. „Vždyť jeho lodi jsou o málo lepší než nějaké ztrouchnivělé necky.“

„Zkrátka na tom bude tak, že si bude moci pořídit nové lodi.“

To znamenalo skrytou nárážku, že Čchan Ťiena bude financovat čínská vláda s Jin Sangovým souhlasem a doporučením.

„Urážíte mou inteligenci. Využil jste nehodu na Orion Lake jako záminku ke zrušení mé spolupráce s Čínskou lidovou republikou, abyste si s jiným partnerem mazaně nacpal vlastní kapsy.“

„Vám není hrabivost také cizí, Čchin Šangu. Na mém místě byste udělal to samé.“

„A co můj nový podnik v Louisianě,“ zeptal se Čchin Šang. „O ten mám také přijít?“

„Za veškeré své investice získáte kompenzaci v poloviční výši, to je samozřejmé.“

„Samozřejmě,“ jedovatě opakoval Čchin Šang, protože mu bylo jasné, že by nikdy neviděl ani cent. „A bezesporu pak přejde na mého nástupce a vy budete jeho tichý společník.“

„Navrhnou to na příští stranické konferenci v Pekingu.“

„Mohu se zeptat, s kým už jste o mém vyhazovu jednal?“

„Pouze s Čchan Ťieniem,“ odpověděl Jin Sang. „Domníval jsem se, že bude lépe držet to až do vhodné doby v tajnosti.“

Do místnosti vstoupila Čchin Šangova osobní sekretářka a k oběma mužům se přiblížila pohyby tanečnice z Bali, již ostatně byla, dokud ji odtamtud Čchin Šang nevytáhl a nevytvořil si ji. Byla jen jednou z několika pohledných dívek, jež pracovaly v Čchinových službách. Ženám totiž věřil víc než mužům. Čchin nebyl ženatý a vydržoval si skoro tucet milenek, z nichž tři s ním obývaly střešní nástavbu, řídil se ale pravidlem nikdy si nic nezačínat se ženskými, které mají něco společného s jeho podnikáním. Spokojeně pokývl, když sekretářka položila na stůl mezi oba muže táč se dvěma šálky a dvěma čajovými konvicemi.

„V zelené konvici je vaše speciální směs,“ jemně sdělila Čchin Šangovi. „V modré je jasmínový čaj.“

„Jasmín!“ odfrkl si Jin Sang. „Jak můžete pít něco, co chutná jako dámský parfém, když vaše speciální směs je naprosto skvělá?“

„Pro změnu,“ usmál se Čchin Šang. Na důkaz své pohostinnosti sám nalil čaj. Zaklonil se v křesle, a zatímco v dlaních kolébal kouřícím šálkem, pozoroval Jin Sanga, dokud svůj čaj nedopil. Potom mu uctivě nalil další šálek.

„Samozřejmě víte o tom, že Čchan Ťien nemá žádnou turistickou loď, která by přepravovala cestující?“

„Dají se přece koupit nebo pronajmout od jiných lodních společností,“ nezávazně prohodil Jin Sang. „Podívejme se na to v jasném světle. Za posledních pár let jste měl nezměrné zisky. Bankrot vám nehrozí. Nebude pro vás žádný problém rozšířit působení své firmy na západní trhy. Jste zkušený podnikatel, Čchin Šangu. Vy přežijete i bez benevolence ze strany Čínské lidové republiky.“

„Jestřáb nemůže létat s vrabčími křídly,“ filozoficky pronesl Čchin Šang.

Jin Sang odložil šálek a vstal. „Teď už vás musím opustit. Vracím se do Pekingu a letadlo už čeká.“

„Chápu,“ suše odpověděl Čchin Šang. „Jako ministr vnitra jste velmi zaměstnaný člověk a musíte o mnoha věcech rozhodovat.“

Jin Sang vytíhl jízlivost v jeho hlase, víc už však nepromluvil. Svůj nepřijemný úkol měl za sebou, stroze se uklonil a vstoupil do výtahu. Sotva se za ním zavřely dveře, Čchin Šang se vrátil ke svému stolu a promluvil do interkomu. „Pošlete mi sem Pavla Gavroviče.“

O pět minut později vystoupil z výtahu vysoký muž středně silné postavy, s hustými černými vlasy sčesanými dozadu a slovanskými rysy obličeje. Ráznými kroky přešel místnost a zastavil se před Čchinovým stolem.

Čchin Šang vzhledl k šéfovi své soukromé policie, svého času nejlepšímu a nejbezohlednějšímu ruskému tajnému agentovi. Pavel Gavrovič byl profesionální zabiják, jemuž se v bojových uměních mohl málokdo rovnat. Za nabídku přehnaného platu souhlasil s tím, že opustí vysoké postavení v ruském ministerstvu obrany a začne pracovat pro Čchin Šanga. Nepotřeboval se rozmyšlet ani minutu.

„Jeden z mých konkurentů s ubohoučkou loďařskou firmou mi začíná jít na nervy. Jmenuje se Čchan Tien. Postarejte se, prosím, ať se mu stane nehoda.“

Gavrovič mlčky přikývl, otočil se na podpatcích, a aniž by pronesl jediné slovo vrátil se do čekajícího výtahu.

Následující ráno se Čchin Šang, sám usazený u jídelního stolu svého ateliérového bytu, probíral několika místními i zahraničními deníky a v hongkongském Journalu s potěšením zaznamenal dvě zprávy. V první se uvádělo, že Čchan Ťien, předseda a výkonný ředitel společnosti China & Pacific Shipping Line, se včera pozdě večer společně s manželkou zabil, když jeho limuzína

čelně narazila na těžký nákladák převážející elektrické kabely. Čchan Ťien s manželkou se vraceli z hotelu Mandarín, kde povečeřeli s několika svými přáteli. Při nehodě zahynul i jejich šofér. Řidič nákladáku se z místa nehody vytratil a policie po něm pátrá. Na jiném místě v novinách se dočetl, že čínská vláda včera v Pekingu oznámila náhlé a neočekávané úmrtí ministra vnitra Jin Sanga, jenž podlehl srdečnímu záchvatu za letu do Pekingu. Přestože Jin dosud netrpěl žádným srdečním onemocněním, veškeré pokusy o jeho záchranu selhaly a po příletu na pekinské letiště byl prohlášen za mrtvého. Očekává se, že Jin Sangovu funkci převezme dosavadní náměstek ministra Lei Čao.

Jaká škoda, zlomyslně se zadumal Čchin, že moje speciální čajová směs zřejmě Jin Sangovi neudělala dobře v žaludku. V duchu si poznamenal, že má nařídít sekretáře, ať zašle kondolenční dopis prezidentu Lin Lao-jangovi a sjedná mu schůzku s Lei Čaem, kterého si už dávno zavázal potřebnými tučnými úplatky a jenž nebyl ani zdaleka tak chamtivý jako jeho předchůdce.

Čchin Šang odsunul noviny stranou a dopil kávu. Na veřejnosti pil čaj, ale v soukromí dával přednost americkému jižanskému typu kávy s cikorkou. Jemný zvuk zvonu ho upozornil, že do jídelny se chystá vstoupit jeho osobní sekretářka. Přešla k němu a na stůl položila složku spisů v kožených deskách.

„Máte tu informace, co jste si vyžádal od svého člověka ve Federálním vyšetřovacím úřadu.“

„Počkejte ještě chvíli, Su Žong, rád bych znal váš názor na jistou věc.“ Čchin Šang otevřel desky a začal studovat jejich obsah. Zvedl z nich fotografii muže stojícího vedle starého klasického automobilu a hledícího do kamery. Byl neformálně oblečený do sportovních kalhot, golfového trička a bundy. Na rtech mu seděl lehký, téměř nesmělý úsměv a tvář měl opálenou, ošlehanou větrem. Oči, v koutcích zdobené vějířky smíškovských vrásek, upíral do objektivu pohledem tak zkoumavým, jako by jím skoro hodnotil toho, kdo se na fotografii dívá. Tmavé a husté obočí je ještě zvýrazňovalo. Byl to černobílý snímek a nešlo teď odhadnout, jakou barvu mají mužovy duhovky. Čchin Šang se mylně domníval, že modrou.

Černé vlasy měl husté a vlnité a mírně neupravené. Široká ramena se zužovala do štíhlého pasu a úzkých boků. Údaje ve spisu uváděly, že muž měří víc než metr devadesát a váží devadesát kilo. Ruce jako by patřily zemědělskému dělníkovi; měly široké, mozolnaté dlaně s drobnými jizvami a dlouhé prsty. Oči, uvádělo se, měl zelené, nikoli modré.

„Su Žong, vy umíte prohlédnout muže skrz naskrz. Dokážete v nich odhalit věci, jaké v nich jiný nevidí. Prohlédněte si tenhle snímek. Zadívejte se do toho člověka a řekněte mi, co v něm je.“

Su Žong se sklonila přes Čchin Šangovo rameno, a když se zadívala na fotografii, z tváře si odhrnula dlouhé černé vlasy. „Je to fešák takového drsnějšího typu. Vyzařuje z něj určitý magnetismus. Vypadá na dobrodruha, který se rád vrhá do neznáma, zvláště, když je to pod mořem. Nenosí žádné prsteny na ruku, takže si v nepotrpí na parádu. Ženy to k němu táhne. Nevidí v něm hrozbu. A on sám má jejich společnost rád. Dá se mu věřit. Podle všeho je také dobrý milenec. Má sentimentální vztah ke starým věcem a nejspíš je také sbírá. Když se do něčeho pustí, nevzdává se. Z toho, co v životě dosáhl, většinou nemívá osobní prospěch. Vzrušují ho nová posláná. Není to člověk, který by rád prohrával, ale když udělal, co bylo v jeho silách, s porážkou se smíří. V očích má také takovou ledovou tvrdost. Je asi schopný zabít. Vůči přátelům je mimořádně věrný. Nepřátelům je mimořádně nebezpečný. Když se to vezme kolem a kolem, je to neobyčejný člověk, který by dokázal žít i v jiných dobách.“

„Chcete tím říct, že ho to táhne do minulosti?“

Su Žong přikývla. „Cítil by se jako doma na palubě pirátské lodi, v křižáckých výpravách anebo jako kočí dostavníku v pouštích amerického Divokého Západu.“

„Děkuji, drahá, byl to opravdu mimořádný rozbor osobnosti.“

„Ráda jsem to pro vás udělala.“ Su Žong sklonila hlavu, tiše opustila místnost a zavřela za sebou.

Čchin Šang odložil fotografii a pustil se do čtení údajů ve spisu, přičemž s údivem zaznamenal, že on sám i muž, o kterém se zde psalo, se narodili ve stejný den stejného roku. Tady však veškerá podobnost končila. Muž byl synem kalifornského senátora George Pitta. Jeho matka se za svobodna jmenovala Barbara Knightová. Absolvoval střední školu v Newport Beach v Kalifornii a potom akademii vojenského letectva v Coloradu. Byl nadprůměrný student a ve svém ročníku skončil jako třicátý pátý. Hrál ve fotbalovém týmu a získal několik sportovních trofejí. Po skončení leteckého výcviku byl oceněn za vojenskou službu v posledních dnech vietnamské války. Dosáhl hodnosti majora a poté přešel z vojenského letectva do Národní agentury pro podmořský výzkum NUMA. Tam už byl povýšen na podplukovníka.

Byl sběratelem starých automobilů a letadel, jež skladoval v někdejší hangáru na okraji washingtonského letiště National, kde v prostorách nad svou sbírkou rovněž bydlel. Úspěchy, které ve funkci ředitele zvláštních projektů NUMA dosáhl pod velením svého šéfa admirála Jamese Sandeckera, se četly jako dobrodružný román. Za posledních patnáct let osobně řídil operace, jež buď zachránily množství lidských životů, nebo měly nezměrný význam pro archeologii či ochranu životního prostředí, počínaje plánem na vyzdvížení Titaniku, přes objev dávno ztracených sbírek alexandrijské knihovny až po zastavení rudého proudu odpadních látek do oceánu, jenž mohl nenapravitelně devastovat život na Zemi. Seznam projektů které dovedl k úspěšnému závěru, zabíral téměř dvacet stránek.

Čchin Šangův agent připojil rovněž seznam osob, jež Pitt údajně zabil. Některá z uvedených jmen Čchina zarazila. Byli to lidé bohatí a mocní, stejně jako obyčejní kriminálníci a nájemní vrazi. Su Žong se ve svém odhadu nemýlila. Tenhle muž byl mimořádně nebezpečným nepřitelem.

Uplynula téměř hodina, než Čchin Šang odložil spis a znovu zvedl fotografii. Zadíval se na postavu muže vedle automobilového veterána a úporně uvažoval o tom, jaká síla ho asi pohání. S každou minutou mu bylo jasnější, že jejich cesty se zkrátí.

„Takže vy, pane Dirku Pitte, jste způsobil nehody na jezeře Orion,“ pronesl Čchin Šang k fotografii, jako by mluvil k muži stojícímu před ním v pokoji. „Nevím, proč jste zničil mou jachtu a zlikvidoval středisko, kde jsem schovával ilegální přistěhovalce. Jedno vám ale mohu říct: máte sice vlastnosti, které si zaslouží mé uznání, ale vaše kariéra se chýlí ke konci. Příští záznam a konečný dodatek k vašemu životopisu bude váš nekrolog.“

13

Na základě příkazů, které přišly z Washingtonu, byla zvláštní agentka Julia Leeová okamžitě letecky přemístěna ze Seattlu do San Franciska na léčení a pozorování v nemocnici. Přidělená ošetřovatelka hlasitě vzdychala, když jí před lékařskou prohlídkou svlékala nemocniční košili. Julia neměla na těle snad jediný kousek, jenž by nebyl pokrytý modřinami nebo zarudlými zhmožděninami. Z výrazu v ošetřovatelčiných očích Julia rovněž vyčetla, že obličej má stále ještě groteskně oteklý a pobledlý, což jenom upevnilo její rozhodnutí nejméně týden se na sebe vůbec nedívat do zrcadla.

„Věděla jste o tom, že máte tři nalomená žebra?“ zeptal se jí lékař, usměvavý kulatoučký chlapík s holou hlavou a krátce zastrčenou šedou bradkou.

„Napadlo mě to podle bolesti, která mě popadala pokaždé, když jsem si sedala a potom zas vstávala cestou do koupelny,“ odpověděla lehkomyšlně. „Budete mi dávat hrudník do krunýře?“

Doktor se zasmál. „Fixování zlomených žeber vyšlo z módy už s přikládáním pijavic a pouštěním žilou. Ted' je jen necháváme, ať se spojí samy. Bude to trochu nepohodlné a několik týdnů se budete muset vyhybat prudkým pohybům, ale za čas to pomine.“

„A co to ostatní? Dá se to napravit?“

„Nos už jsem vám posadil tam kam patří, a léky vás celkem rychle zbaví oteklin a zakrátko pomínou také všechny stopy po zhmožděninách. Řekl bych, že příští měsíc touhle dobou už by vás klidně mohli zvolit královnou krásy na školním plese.“

„Doktora jako vy si každá žena může jen přát,“ pochválila ho Julia.

„To je zajímavé,“ zasmál se, „že moje manželka nikdy nic takového neříká.“ Gestem, kterým jí dodával důvěru, jí stiskl ruku. „Pokud se na to budete cítit, pozítří už se můžete vrátit domů. A mimochodem, párek moc důležitých týpků z Washingtonu už je na cestě z přijímací místnosti, aby se s vámi setkal. Nejspíš už vystupují z výtahu. Ve starých filmech se návštěvníkům v nemocnici vždycky nařizovalo, ať se nezdržují dlouho. Podle mě ale vrátit se brzy do práce léčbu urychluje. Prostě to jenom nepřehánějte.“

„Nebudu a díky za všechno.“

„Nemáte zač. Večer se na vás zase přijdu podívat.“

„Mám tady zůstat?“ zeptala se sestra.

Doktor jen potřásl hlavou právě ve chvíli, kdy dva muži s kufříky v rukou vstoupili do pokoje. „Je to oficiální vládní záležitost. Zřejmě budete chtít se slečnou Leeovou mluvit soukromě. Nemám snad pravdu, pánové?“

„Přesně tak, doktore,“ odpověděl mu Juliin šéf Arthur Russell, ředitel oblastní úřadovny INS v San Francisku. Russell byl šedovlasý a díky každodennímu cvičení si udržoval přirozeně štíhlou postavu. Usmál se a zahleděl se na Julii očima naplněnými vřelým soucitem.

Druhého z dvojice, muže s prořídlymi blond vlasy a šedýma očima skrytými za brýlemi bez obrouček, Julia dosud neznala. V očích neměl ani špetku sympatií. Spíš vypadal jako někdo, kdo se jí snaží prodat životní pojistku.

„Julie,“ pronesl Russell, „chtěl bych ti představit Petera Harpera. Přiletěl z Washingtonu, aby si s tebou promluvil.“

„Ano, samozřejmě,“ řekla Julia, která se přes bolesti v hrudníku namáhavě pokoušela posadit na lůžku. „Jste výkonný zástupce komisaře pro polní operace. Moc ráda vás poznávám. Jde o vás pověst, která je v imigrační službě skoro legendární.“

„Lichotíte mi,“ řekl Harper a potřásl Julii napřaženou rukou, překvapen silou jejího stisku. „Máte za sebou dost těžké chvíle. Komisař Monroe vám po mně posílá gratulace a poděkování a požádal mě, abych vám vyjádřil pýchu celé imigrační služby na vaše jednání.“

Od něj to zní, jako by za celou záležitostí spouštěl oponu, napadlo Julii. „Ale nebýt jednoho muže, žádné komplimenty bych už dnes nepřijímala.“

„Ano, ale k němu se dostaneme později. Teď bych si od vás především přál slovní vyličení vaší akce, při které jste pronikla do pašerácké sítě.“

„Rozhodně bychom nechtěli hned vás znovu hnát do služby,“ klidným hlasem ho přerušil Russell. „Úplná písemná zpráva o vašich akcích počká, dokud nebudete docela v pořádku. Prozatím bychom jen chtěli, abyste nám vypověděla, co jste se dověděla o pašerácích a jejich postupech.“

„Od chvíle, kdy jsem se stala Ling T'ai a v Pekingu zaplatila pašerákům za cestu?“ zeptala se Julia.

„Od samotného začátku,“ řekl Harper, vyndal z kufříku kazetový magnetofon a položil ho na postel. „Začněte příjezdem do Číny. Chceme to slyšet všechno.“

Julia se zadívala na Harpera a začala. „Jak vám Arthur už možná řekl, do Pekingu jsem přicestovala se skupinou kanadských turistů. Sotva jsme dorazili do města, při pěší prohlídce jsem se od nich vytratila. Bez problémů jsem se zamíchala mezi davy v ulicích. Nejprve jsem se převlékla do vhodnějších šatů a pak jsem začala nenápadně vyzvídat, jak je to s možností emigrovat do ciziny. Ukázalo se, že noviny uveřejňují články a dokonce inzerují nabídky na vycestování za hranice. Odpověděla jsem na inzerát, který si zadala jakási parta pod názvem Zahraniční cesty T'iang-si. Kanceláře měla shodou okolností ve třetím patře moderní budovy, která patří Čchin Šangově lodní společnosti. Propašování do Spojených států přišlo v přepočtu na třicet tisíc amerických dolarů. Když jsem se pokoušela smlouvat, naprosto jednoznačně mi řekli, ať zaplatím, nebo vypadnu. Zaplatila jsem.“

Potom jim Julia vypověděla celý svůj příběh o hrůzném zacházení od chvíle, kdy vstoupila na navenek luxusní výletní loď, jež se změnila v peklo. Řekla jim o nelidských krutostech; nedostatku jídla a hygienických zařízení; brutalitě bachařů; o svém výsledku a bití; o tom, jak všichni tělesně zdatní přestoupili na čluny, jež je odvezly na pevninu neznámo kam, aby tam strávili život v otroctví; že ti poněkud majetnější byli odděleně odsunuti do vězení na jezeře Orion, dokud se z nich nepodaří vyždímat další peníze. Že lidé příliš mladí nebo staří, kteří by nevydrželi fyzickou zátěž hrubých prací, byli tiše vražděni ve vodách jezera.

Klidně a bez emocí jim v přesných detailech popsala celou pašeráckou operaci i každý metr mateřské lodi a vykreslila jim menší čluny používané k přepravě cizinců do Spojených států. S navyklou přesností identifikace jim popsala obličej a přibližné tělesné míry každého pašeráka, se kterým přišla do styku, a pokud mohla, uvedla i jejich jména.

Vypověděla, jak ji, všechny staré lidi a rodinu se dvěma malými dětmi nahnali do vězeňské kabiny černého katamaranu; jak je pak spoutali a přivázali jim železná závaží k nohám a potom je otevřeným poklopem svrhli do jezera. Vyprávěla jim, jak se tam zázračně objevil člověk v potápěčském obleku, a dřív než se utopili, jim přeřezal pouta. Potom jim popsala, jak je všechny shromáždil alespoň v dočasném bezpečí na břehu; jak o ně u svého srubu pečoval a dal jim něco jíst a potom jim pomohl k útěku jenom pár minut předtím, než na ně zaútočilo ozbrojené komando pašeráků. Řekla jim, jak tenhle neúnavný muž ze železa zabil pět strážců, právě když se chystali povraždit uprchlé přistěhovalce, jak dostal kulku do stehna, ale choval se, jako by se nic nestalo. Poskytl jim podrobný výklad toho, jak podpálil přístaviště a jachtu u pašeráckého sídla, a popsala nervy drásající bitvu na řece cestou k Grapevine Bay; jak sestřelila z oblohy dvě ultralehká letadla, neuvěřitelnou odvahu muže u kormidla, jenž vlastním tělem zakryl obě děti, když už se zdálo, že je pašeráci rozstřílejí na hladině.

Julia jim popsala všechno, čeho byla od svého odjezdu z Číny svědkem. Nedokázala jim ale vysvětlit, jak se to stalo a proč nějaký člověk z NUMA byl pod katamaranem přesně v okamžiku, kdy ji a ostatní shazovali do chladných jezerních vod, ani proč na vlastní pěst už předtím prozkoumal vězeňský dům. Nedovedla si vysvětlit, co ho k tomu hnalo. Jako by Pittův zásah pocházel odkudsi z říše snů. Jak vysvětlit jeho přítomnost na jezeře Orion a všechno to, co tam podnikl? Nakonec, když dokončila svůj výčet událostí vyslovením jeho jména, její hlas se vytratil do ticha.

„Dirk Pitt, ředitel zvláštních projektů NUMA?“ vyrazil ze sebe Harper.

Russel se obrátil k Harperovi, jenž na Julii užasle zíral. „Je to pravda. Byl to Pitt, kdo pomohl odhalit, že jezerní středisko je vlastně vězení, a našim lidem z obvodní kanceláře v Seattlu poskytl základní informace, aby tam mohli zasáhnout. Nebýt jeho přítomnosti a mimořádné odvahy, tady agentka Leeová by byla po smrti a masové vraždění na jezeře Orion by dosud pokračovalo. Díky němu se tu hrůznou operaci podařilo odhalit a náš úřad v Seattlu ji pak dokázal zarazit.“

Harper se upřeně podíval na Julii. „Uprostřed noci se zjeví pod vodou muž, který není ani cvičený tajný agent, ani příslušník vojenských speciálních jednotek, ale námořní inženýr Národní agentury pro podmořský výzkum, jen tak postřílí posádku lodi vrahů a zničí jachtu a celé přístaviště. Potom vás vyvede z obklíčení pašeráků, kteří ostřelují houf ilegálních přistěhovalců, a pospíchá s vámi po proudu řeky v lodi staré přes sedmdesát let. To je, mírně řečeno, poněkud neuvěřitelný příběh slečno Leeová.“

„A každé jeho slovo je pravda,“ pevně odpověděla Julia. „Spolu s komisařem Monroem jsme měli před pouhými několika dny schůzku s admirálem Sandeckerem a požádali jsme ho o pomoc NUMA při zásahu proti Čchin Šangovým pašeráckým operacím. Zdá se mi ale neuvěřitelné, že by NUMA dokázala zasáhnout tak rychle.“

„I když jsme neměli čas o tom mluvit, mám dojem, že Dirk jednal na vlastní pěst, bez rozkazu nadřízených.“

Zatímco ji Russell s Harperem zahrnovali palbou otázek a čtyřikrát měnili kazetu v diktafonu, Julia marně zápasila s únavou. Udělala toho daleko víc, než byla její povinnost, a teď už se jí chtělo jen spát. A jakmile bude ve tváři vypadat trochu normálně, doufala, že se setká s rodinou, dřív ale ne.

Už skoro v polospánku si v duchu kladla otázku, jak by ty události asi popsal Dirk Pitt, kdyby tu byl. Musela se usmát, protože věděla, že nejspíš by nad vším jen vtipkoval a vlastní úlohu by všemožně zlehčoval. To je zvláštní, napadlo ji, že dokážu předvídat jeho reakce a myšlenky, když se s ním znám sotva pár hodin.

„Prodělala jste toho daleko víc, než jsme vůbec od vás mohli čekat,“ řekl Russell, který si všiml, že Julia jen s námahou drží oči otevřené.

„A rozhodně si za svou práci zasloužíte ocenění,“ upřímně pronesl Harper a vypnul diktafon. „Byla to skvělá zpráva. Díky vám se jedna z významných tras pro pašování ilegálních přistěhovalců stala minulostí.“

„Ti se zas někde znovu vynoří,“ konstatovala Julia a pokusila se zadržet zívnutí.

Russell pokrčil rameny. „Věčná škoda, že nemáme dost důkazů, abychom mohli Čchin Šanga postavit před mezinárodní soud.“

Julia okamžitě ožila. „Co to vykládáte? Nemáme dost důkazů? Mohu dosvědčit, že falešná výletní loď, nacpaná ilegálními přistěhovalci, byla registrovaná u Chin Šangovy společnosti. To samo a k tomu těla ležící na dně jezera Orion by mělo by dost, aby ho bylo možno obžalovat a odsoudit.“

Harper potřásl hlavou. „Ověřili jsme si to. Loď byla legálně registrovaná na pochybnou korejskou společnost. A přestože Čchin Šangovi zástupci jednali o veškerých převodech nemovitostí, pozemky u Orion Lake jsou vedeny na jméno kanadského holdingu Nanchang Investments z Vancouveru. Zahraniční korporace, ve kterých vede stopa od jedné nastrčené firmy k další v jiné zemi, jsou celkem obvyklé, takže je nesmírně obtížné vysledovat je až k mateřské společnosti, jejím majitelům, šéfům a akcionářům. Ať už to zní jakkoli ohavně, žádný mezinárodní soud nedokáže Čchin Šanga usvědčit.“

Julia se prázdným pohledem zadívala oknem pokoje. Mezi dvěma budovami tam spatřila šedou, zlověstnou budovu Alcatrazu, pověstného a nyní už neužívaného vězení. „Takže to všechno,“ řekla znechuceně, „oběti nevinných lidí v jezeře, moje mučení, Pittovo statečné úsilí, útok na vězení u jezera — to všechno bylo na nic. Chin Šang se nám bude vysmívat a bude v tom všem pokračovat, jako by to byla jen menší nepříjemnost.“

„Právě naopak,“ ujistil ji Harper. „Vaše informace jsou nedocenitelné. Nic nejde nadto a bude to nějaký čas trvat, ale jednoho dne vyřídíme jak Čchin Šanga, tak jemu podobné.“

„Peter má pravdu,“ přidal se Russell. „Vyhráli jsme jen malou šarvátku ve válce, ale usekli jsme té chobotnici jedno důležité chapadlo. A navíc jsme získali významné interní informace o čínské politice pašování lidí. Když teď už víme, kde máme hledat, půjde nám to o něco snadněji.“

Harper si sebral aktovku a zamířil ke dveřím. „Teď už si půjdeme po svých a necháme vás odpočinout.“

Russell ji jemně poklepal po rameni. „Rád bych vás poslal na delší dovolenou na účet INS, ale vedení vás chce mít ve Washingtonu, jen co toho budete schopna.“

„Chtěla bych vás požádat o jednu laskavost,“ zarazila Julia oba muže už ve dveřích.

„Stačí říct,“ odpověděl Russell.

„Až na krátkou návštěvu rodičů tady v San Francisku se chci vrátit do služby už začátkem příštího týdne. Oficiálně žádám, abych byla dál přidělena k vyšetřování Čchin Šanga.“

Russell se podíval na Harpera, jenž se usmál. „To je bez řečí,“ ujistil ji Russell. „Proč myslíte, že vás potřebují ve Washingtonu? Kdo jiný toho ví o Čchinových operacích víc než vy?“

Jen co odešli, Julia se ještě jednou vzepřela rostoucí únavě. Zvedla telefon na nočním stolku, vytočila číslo centrály a potom volací kód a číslo informační služby pro dálkové hovory. Jakmile obdržela žádanou informaci, vytočila číslo ředitelství NUMA ve Washingtonu a požádala o Dirka Pitta.

Spojili ji s jeho sekretářkou, která jí sdělila, že Pitt má dovolenou a dosud se nevrátil do práce. Julia zavěsila a složila hlavu do polštářů. Měla pocit, že se jakýmsi záhadným způsobem proměnila. Chovám se tady jako nějaká otrlá běhna, pomyslela si, a nadháním mužského, kterého sotva znám. Proč ze všech chlapů na světě mi musel přijít do cesty zrovna nějaký Dirk Pitt?

14

Pitt s Giordinem nakonec do Washingtonu vůbec nedorazili. Když uprostřed lijáku a bouře vraceli vrtulník v námořní vědecké laboratoři Bremerton, zjistili, že už tam na ně čeká admirál Sandecker. Jiní lidé v jeho postavení by nejspíš zůstali v suché kanceláři, na pohodlné pohovce by usrkávali kávu a čekali, až ostatní přijdou za nimi. Sandecker ale nebyl ze stejného těsta. Osamoceně postával v oslepujícím dešti a zdvihal ruce na ochranu tváří před sprškou vody, zvířenou listy rotorů. Nehnul se z místa, dokud se vrtule zcela nezastavily, a teprve potom postoupil k výklopným dveřím. Trpělivě vyčkal, dokud je Gunn neotevřel a s Giordinem v závěsu nesestoupil na zem.

„Čekal jsem vás tady už nejméně před hodinou,“ zavrčel Sandecker.

„Nikdo nás nevaroval, že tady budete, admirále,“ odpověděl Gunn. „Když jsme spolu naposled mluvili, chtěl jste zůstat ve Washingtonu.“

„Rozhodl jsem se jinak,“ nevrle odsekl Sandecker. Když viděl, že nikdo další z vrtulníku nevystupuje, otočil se k Giordinovi. „Vy jste nevzali Dirka s sebou?“

„Z Grapevine Bay až sem spal jako do vody hozený,“ odpověděl Giordino, tentokrát bez svého obvyklého úsměvu. „Není na tom nejlíp. Jako by nestačilo, že už do Orion Lake přijel s klasickou únavou po bitvě, musel se sebrat a zase se nechat postřelit.“

„Postřelil?“ Sandecker se zachmuřil. „Nikdo mi neřekl, že je postřelený. Je to zlé?“

„Není to vážné. Naštěstí kulka minula pánev a prošla mu horní částí pravého boku. Jeden doktor v Grapevine ho vyšetřil a obvázal mu ránu. Trval sice na tom, že Dirk by neměl hned vstát a chodit, ale náš milý přítel se tomu vysmál a donutil nás, abychom našli nejbližší bar, prý že po pár skleničkách tequily bude zas jako nový.“

„A dvě skleničky na to stačily?“ cynicky se zeptal Sandecker.

„Spíš tak čtyři.“ Giordino se otočil k Pittovi, který právě vystupoval z vrtulníku. „Podívejte se sám.“

Sandecker zvedl pohled a uviděl před sebou muže oblečeného jak zálesák, vyhublého a utahaného, jako by se živil jen lesními plody a bobulemi. Vlasy mu trčely do všech stran, tvář měl strhanou a pomačkanou, ale úsměv široký jako billboard na dálnici a oči zářící jasně a upřímně.

„Proboha, to je admirál,“ zahlaholil Pitt. „Vy jste ten poslední, od koho bych čekal, že tady bude postávat v dešti.“

Sandeckerovi se chtělo smát, nasadil ale na obličej masku pobouření a promluvil zdánlivě nazlobeným tónem. „Myslel jsem, že by nebylo tak špatné ukázat se vám ze své lidské stránky a ušetřit vám osm tisíc kilometrů cesty tam a zpátky.“

„Vy po mně nechcete, abych se vrátil do práce?“

„Ne, ty a Al letíte do Manily.“

„Manila,“ divil se Pitt. „To je přece na Filipínách.“

„Pokud vím, tak ji ještě nepřestěhovali,“ odsekl Sandecker.

„Kdy?“

„Do hodiny.“

„Do hodiny?“ nevěřicně se na něj obrátil Pitt.

„Zajistil jsem vám letenky na komerční lince přes Pacifik. A ty s Alem budete na palubě.“

„A co se od nás čeká, až dorazíme do Manily?“

„Řeknu vám to, jen co vypadneme z toho deště, než promoknem na kůži.“

Sandecker nejdřív nařídil Pittovi nalít do sebe dva hrnky kávy a pak už svou nejlepší partu námořních inženýrů shromáždil v soukromí akvária. Usadili se mezi stěnami obrovských skleněných nádrží, ve kterých biologové NUMA zkoumali podmořský život severního Pacifiku, a admirál informoval Pitta a Giordina o poradě, které se spolu s Gunnem účastnili u prezidenta společně s představiteli Imigrační a naturalizační služby.

„Ten člověk, co jste se mu navrtal do jeho kriminálních operací nahoře u Orion Lake, řídí rozsáhlé pašerácké impérium, které převládá ilegální přistěhovač a rozmísťuje je prakticky do všech zemí světa. Pašuje doslova miliony Číňanů do Spojených států, Evropy a Jižní Ameriky. V naprosté tajnosti ho v tom podporuje čínská vláda a většinou ho za to i platí. Čím víc lidí se mu povede vyvézt z přelidněné Číny a rozmístit do vlivných pozic v zahraničí, tím spíš se Pekingu podaří vybudovat mezinárodní mocenskou základnu řízenou z vlastní země. Pokud Čchin Šanga někdo nezarazí, může se z toho vyvinout celosvětové spiknutí s nedozírnými následky.“

„Ten chlap má na svědomí stovky mrtvých na dně jezera Orion,“ vztekla oponoval Pitt. „To mi chcete tvrdit, že by ho nešlo obvinít jako masového vraha a oběsit?“

„Docela jiného je obvinít ho a potom ho také odsoudit,“ namítl Sandecker. „Čchin Šang má kolem sebe víc ochranných štítů, než je vln narážejících na pobřeží. Podle toho, co mi řekl komisař INS Duncan Monroe, se Čchin Šang drží politicky i finančně natolik v ústraní, že neexistuje jediný přímý důkaz, který by ho spojoval s tím, co se dělo na jezeře Orion.“

„Ten chlap je snad nezranitelný,“ poznamenal Gunn.

„Žádný chlap není nezranitelný,“ odměřeně pronesl Pitt. „Každý z nás máme nějakou Achillovu patu.“

„A takovému parchantovi že bychom se měli dostat na kobytku?“ nevěřicně poznamenal Giordino.

Sandecker částečně odpověděl tím, že vyložil dva úkoly, které prezident uložil NUMA — prozkoumat všechno, co se týká staré transoceanické luxusní lodi United States a Čchin Šangova lodního přístavu Sungari v Louisianě. „Tady Rudi povede speciální tým pro podmořský průzkum v Sungari. Dirk s Alem si vezmou na starost tu starou loď.“

„A kde máme United States hledat?“ zeptal se Pitt.

„Ještě před třemi dny byla v Sevastopolu u Černého moře, kde ji dávali dohromady. Ale podle satelitních špionážních fotografií už proplula Dardanelami směrem k Suezskému průplavu.“

„To je pěkně velký kus cesty na padesát let starou loď,“ podotkl Giordino.

„Nic zvláštního,“ pronesl Pitt a zadíval se na strop, jako by si v paměti vybavoval něco, co tam uložil už před drahnou dobou. „United States za sebou nechá i ty nejlepší své třídy. Vítězný čas při plavbě přes Atlantik, který držela Queen Mary, dokázala překonat o fantastických deset hodin. Na své první plavbě z New Yorku do Anglie ustavila rekord průměrných třiceti pěti uzlů, a ten ještě pořád platí.“

„To je ale rychlík,“ s obdivem pronesl Giordino.

Sandecker přikývl. „Je pořád ještě rychlejší než kterákoli komerční loď postavená před ní i později.“

„Jak se ale dostala do rukou Čchin Šangovi?“ divil se Pitt. „Bral jsem to tak, že ji Námořní správa Spojených států neprodá, pokud nezůstane pod americkou vlajkou.“

„Čchin Šang to jednoduše obešel tak, že ji získal prostřednictvím americké společnosti, a ta ji pak přepustila kupci ze spřátelené země. V tomto případě to byl nějaký turecký obchodník. Americké úřady přišly až příliš pozdě na to, že ji ve skutečnosti koupil Číňan, co se za Turka jenom vydával.“

„Proč ale Čchin Šang chce zrovna United States?“ zeptal se Pitt, jenž stále ještě tápal v temnotách.

„Dal se do kupy s Čínskou lidově osvobozenou armádou,“ odpověděl mu Gunn. „Podle dohody může provozovat loď, třeba ji používat i k pašování ilegálu. A čínská armáda ji může pro vlastní účely kdykoli rekvírovat a upravit ji pro přepravu jednotek.“

„To už se našemu ministerstvu obrany mohlo dávno rozsvítit a mohlo ji tak upravit samo,“ vmísil se Giordino. „Za války v Perském zálivu mohla převézt celou divizi vojáků ze Států do Saudské Arábie za necelých pět dnů.“

Sandecker si zamyšleně promnul bradku. „Dnes už pro přepravu vojáků slouží spíš letecké mosty. Lodi se používají většinou k dopravě výstroje a zásob. Ať už se na to ale díváte jakkoli, někdejší pýcha moří už má to nejlepší za sebou.“

„Tak co se vlastně po nás požaduje?“ se stále menší trpělivostí vyzvídal Pitt. „Pokud chce prezident zabránit tomu, aby United States sloužila k pašování cizinců do země, proč nenařídí, aby jí atomová ponorka v tichosti napálila pár torpéd do boku?“

„A dát tak čínské armádě volnou ruku a záminku k odvetě a nechat ji, aby potopila pod hladinu jinou loď plnou amerických turistů?“ ostře ho odmítl Sandecker. „To asi ne. Přece se najdou mnohem praktičtější, a ne tak hazardní způsoby, jak srazit Chin Šanga do kolen?“

„Jako třeba?“ opatrně se zeptal Giordino.

„Odpovědi,“ vyštěkl na něj Sandecker. „Existuje spousta vzájemně propletených otázek, které je třeba zodpovědět dřív, než se imigrační služba do něčeho pustí.“

„My ale nejsme žádní specializovaní tajní vyšetřovatelé,“ nehnutě namítl Pitt. „Co se od nás čeká? Že si koupíme lodní lístky, zamluvíme salonek a rozdáme kapitánovi a posádce dotazníky?“

„Chápu, že vám to připadá nezajímavé,“ řekl Sandecker, jemuž bylo stále jasnější, že Pitt i Giordino přistupují k novému úkolu s naprostým nedostatkem nadšení, ale myslím to naprosto vážně. Informace, které můžete získat, jsou pro budoucnost země naprosto nezbytné. Ten nekontrolovatelný příliv ilegálních přistěhovalců nemůže pokračovat. Takoví všiváci, jako je Čchin, vlastně provozují moderní obchod s otroky.“ Sandecker se odmlčel a zadíval se na Pitta. „Podle toho, co jsem se dověděl, tys měl sám možnost přesvědčit se o jejich nelidskosti na vlastní oči.“

Pitt přikývl téměř nepostřehnutelně. „Jo, tu hrůzu jsem viděl.“

„Tak musí být něco, jak by je vláda z toho otroctví dostala,“ rozohnil se Gunn.

„Stěží můžete pomáhat lidem, co jsou tady ilegálně, a sotva je sem propašují, začnou se ukrývat,“ odpověděl Sandecker.

„Nešlo by potom vytvořit zvláštní jednotku, aby po takových lidech pátrala, osvobodila je a pomohla jim pak zařadit se do společnosti?“

„Imigrační služba má šestnáct set vyšetřovatelů v padesáti státech, nemluvě o dalších v zahraničí. Podařilo se jim zadržet přes tři sta tisíc cizinců, kteří se podíleli na trestné činnosti. Vyšetřovatelů by ale muselo být dvakrát víc, jen aby jim to nepřerostlo přes hlavu.“

„Kolik tak ilegálů přijíždí do Spojených států ročně?“ zeptal se Pitt.

„Žádná přesná čísla v tomhle směru se nedají získat,“ odpověděl Sandecker. „Odhaduje se, že za loňský rok se sem dostalo přes dva miliony cizinců jen z Číny a Střední Ameriky.“

Pitt se zahleděl oknem ven na klidné vody Puget Soundu. Přšet už přestalo a mraky se začaly trhat. Nad přístavem se pomalu tvořila duha. „Má vůbec někdo ponětí, kam by to mohlo vést?“

„K obrovskému množství lidí,“ přiznal Sandecker. „Podle posledního sčítání měly Spojené státy zhruba dvěšest padesát milionů obyvatel. S pokračujícím růstem přistěhovalectví, legálního i ilegálního, by to v roce 2050 mohlo být až třista šedesát milionů.“

„Dalších sto milionů za padesát let,“ žalostně pronesl Giordino. „Doufám, že už k nim nebudu patřit.“

„Těžko si představit, co to udělá s touhle zemí,“ zamyslel se Guán.

„Každý velký národ nebo civilizace buď propadly vnitřnímu rozkladu a korupci, nebo je navždy pohltila cizí migrace,“ řekl Sandecker.

Giordino se tvářil lhostějně. Budoucnost ho nijak nezajímala. Na rozdíl od Pitta, který nacházel potěšení v minulosti, Giordino žil pouze současností. Gunn jako vždy zadumaný, se zahleděl na podlahu a pokoušel si představit, jaké problémy může přinést nárůst populace o padesát procent.

„A proto prezident ve své neskonale moudrosti čeká, že díru v přehradě zacpeme vlastními prsty,“ suše pronesl Pitt.

„Mě by jen zajímalo, jak vlastně máme tuhle výpravu provést,“ nadhodil Giordino a opatrně vyjmul mohutný doutník z cedrové fólie a pomalu, velice pomalu jím otáčel nad plamenem zapalovače.

Sandecker zíral na doutník a při zjištění, že je to jeden z jeho zásob, zrudnul v tváři. „Až dorazíte na mezinárodní letiště v Manile, setkáte se s člověkem, který se jmenuje John Smith...“

„No to je originální,“ zamumlal Giordino. „Vždycky jsem toužil po tom, seznámit se s člověkem, který se těsně přede mnou zapsal do motelové knihy hostů.“

Kdokoli cizí, kdo by tu seděl a poslouchal je, by si musel myslet, že nikdo v NUMA nechová sebemenší úctu ke druhému a že se nad nimi vznáší mrak vzájemné nesnášenlivosti. Nic by však nebylo vzdálenější pravdě. Pitt i Giordino totálně a bezvýhradně Sandeckera obdivovali. Byl jim blízký jako vlastní otec. Bez sebemenšího zaváhání už víc než jednou nasazovali vlastní život, aby zachránili ten jeho. Vzájemné popichování byla hra, kterou se bavili už dlouhá léta. Apatie byla jen zástěrka. Pitt s Giordinem byli příliš nezávislí, než aby přijímali rozkazy bez připomínek. Nikdo je také nikdy neviděl, že by vyskočili do pozoru a zasalutovali, než vyrazí ze dveří za svěřeným posláním, překypující dychtivostí a nadšením. Bylo to představení loutek, jež tahají za nitě dalších loutek, a navzájem se ohromně baví.

„Přistaneme v Manile a počkáme, až nám pan John Smith dá o sobě vědět,“ řekl Pitt. „Doufám, že tím celý plán nekončí?“

„Smith vás doprovodí do přístavu, kde nastoupíte na starou utrápenou pobřežní nákladní loď,“ pokračoval Sandecker. „Brzy se přesvědčíte o tom, že je to naprosto neobvyklé plavidlo. Ve chvíli, kdy vstoupíte na palubu, bude tam už uskladněná miniponorka NUMA Sea Dog II. Vaším úkolem, až k tomu bude příležitost, bude prozkoumat a vyfotografovat celý trup United States pod čarou ponoru.“

Pitt nevěřícně potřásl hlavou. „Připlujeme a prohlédneme si spodek lodi dlouhé jako čtyři fotbalová hřiště. To nezabere víc jak čtyřicet osm hodin pod vodou. Přirozeně se počítá s tím, že Čchinovi lidé nespustí vedle trupu senzory, aby něčemu podobnému zabránili.“ Obrátil se na Giordina. „Co ty na to?“

„Je to jako dát miminu dudlík,“ bezstarostně odpověděl Giordino. „Jediný problém je podle mě v tom, jak asi miniponorka, která má maximální rychlost čtyři uzly, dokáže držet krok s lodí, co se valí pětácti uzly?“

Sandecker se na Giordina dlouze, kysele zadíval a pak mu odpověděl. „Podmořský průzkum uskutečníte ve chvíli, kdy bude loď kotvit v přístavu. To snad není potřeba říkat.“

„Máte na mysli nějaký konkrétní přístav?“ zajímal se Pitt.

„Informátor CIA v Sevastopolu hlásí, že loď směřuje do Hongkongu, kde se map dokončit její interiéry a další vybavení, než naloží cestující k okružní plavbě podél pobřeží Spojených států.“

„To v tom jede i CIA?“

„Všechny vládní vyšetřovací agentury budou spolupracovat s INS, dokud se nepodaří dostat situaci pod kontrolu.“

„A ta stará pobřežní nákladní loď,“ zeptal se Pitt. „Komu patří a kdo ji provozuje?“

„Vím, co si o tom myslíte,“ odpověděl Sandecker. „Nechcete mít nic společného se špiónážní agenturou. Loď má soukromého vlastníka. To je všechno, co vám mohu říct.“

Giordino vypustil směrem ke skleněné stěně, za níž se proháněla spousta ryb, velký modrý oblak doutníkového kouře. „Mezi Manilou a Hongkongem musí být nejméně tisíc mil moře. Žádný starý nákladní parník, co znám, ze sebe nevytáhne víc jak osm nebo devět uzlů. Můžeme se těšit skoro na pětidenní plavbu. To je mi ale luxus, tolik volného času.“

„V Hongkongu přistanete celou půlmíli od United States a její trup spatříte do čtyřiceti osmi hodin od chvíle, kdy vyrazíte z Filipín,“ odpověděl Sandecker.

„To,“ řekl Giordino s obočím skepticky vytočeným vzhůru, „by mohlo být zajímavé.“

15

Bylo jedenáct večer filipínského času, když Pitt a Giordino vystoupili z letadla na pravidelné lince ze Seattlu, prošli celníci a vstoupili do hlavní haly mezinárodního letiště Ninoye Aquina. Stranou od postrkujících se davu našli muže, jenž držel v ruce ceduli s neuměle napsanými písmeny. Lístky v rukou ostatních vítajících jako obvykle uváděly jména příjezdících cestujících. Na této bylo prostě napsáno SMITH.

Byl to pořádně udělaný dacan. Svého času to mohl být olympijský vzpěrač, teď už mu ale tělo povolilo a břicho mu narostlo do rozměrů obřího melounu. Viselo zplihle a přelévало se přes ušmudlané kalhoty a našponovaný kožený pásek, který by potřeboval popustit alespoň o tři dírky. Ve tváři vypadal, že mu tam zůstaly jizvy po desítkách rvaček, a velký křivý nos mu přerazili už tolikrát, že mu teď trčel do strany přes levou tvář. Ústa a bradu mu zakrývalo strniště vousů. O očích se dalo těžko říct, zda je má zarudlé z přemíry kořalky, nebo z nedostatku spánku. Vlasy se mu lepily na hlavu jako nějaká mastná čepička a zuby měl nepravidelné a žluté. Zdálo se, že bicepsy a předloktí má v porovnání se zbytkem celého svého já nečekaně pevné, přestože je měl pokryté tetováním. Měl

na sobě špinavou jachtařskou čepici a umolousanou kombinézu. „Ať se propadnu,“ utrousil Giordino, „jestli tohle není sám starý Černovous.“

Pitt udělal pár kroků směrem k té zanedbané lidské trosce a pronesl: „Prima, že jste se pro nás zastavil, pane Smith.“

„Vesele na palubu,“ s radostným úsměvem mu odpověděl Smith. „Kapitán už na vás čeká.“

Protože nevezli víc než pár kousků prádla, toaletní potřeby a pracovní košile a kalhoty, které si nakoupili v prodejně armádních přebytků cestou na letiště, a všechno měli nastrkané do dvou příručních palubních kabel, Pitt s Giordinem se nemuseli zdržovat čekáním u karuselu se zavazadly. Zařadili se za Smitha a vyšli z terminálu na letištní parkoviště. Smith se zastavil u dodávkové toyoty, která vypadala, jako by strávila celý život na vytrvalostních závodech v Himálaji. Polovina oken byla rozbitá, přelepená páskou a zakrytá překližkou. Barva na karoserii byla odřená až na základ a zrezivělé nárazníky už odpadly. Pitt si prohlédl dokonale ošetřené terénní pneumatiky a se zájmem se zaposlouchal do hrdelního řevu silného motoru, jenž naskočil, sotva Smith stiskl startér.

Dodávka vyrazila vpřed s Pittem a Giordinem usazenými na odřených a potrháných koženkových sedadlech. Pitt lehce pošouchl svého přítele loktem, aby vzbudil jeho pozornost, a promluvil tak nahlas, aby ho slyšel i řidič. „Poslyšte, pane Giordino, vy prý jste skvělý pozorovatel.“

„To rozhodně jsem,“ navázal Giordino, neboť okamžitě pochopil Pittův záměr. „Nic mi neunikne. Ale nezapomínejme na vás, pane Pitte. Svou skvělou předvídavostí jste si získal světovou pověst. Nechtěl byste nám svůj talent předvést?“

„Ale samozřejmě.“

„Tak mi dovoluť začít otázkou, co vyvozujete z tohoto automobilu?“

„Musím říct, že vypadá jako odhozená rekvizita z nějakého hollywoodského filmu, v jaké by žádný hippie, pokud si sám sebe trochu váží, nechtěl skončit ani po smrti. Má ale drahé pneumatiky a motor, který dává dobrých čtyři sta koňských sil. To je kromobyčejné, neřekl byste?“

„Zcela výstižné, pane Pitte. Vidím to naprosto stejně.“

„A vy, pane Giordino, jak vy nahlížíte na našeho vyžilého šoféra?“

„Je to chlap posedlý intrikami, lumpárnami, hejbly a kejklady, zkrátka mistr chmatáků.“ Giordino byl ve svém živlu a nechal se unášet. „Povšiml jste si jeho převislého břicha?“

„Že by špatně zastrčený polštář?“

„Přesně,“ nadchl se Giordino, jako by to byl nějaký objev. „A pak jsou tady ty jizvy na tváři a rozplácly nos.“

„Nedokonalé maskování?“ nevinně se zeptal Pitt.

„Vás nejde jen tak oblafnout, co?“ Řidič pohnul zhyžděným obličejem a zamračil se na ně přes zpětné zrcátko, to ale nedokázalo Giordina zastavit. „Bezespornu jste zaznamenal ty vlasy slepené pomádou.“

„Samozřejmě že ano.“

„A co jste vyčetl z toho tetování?“

„Nakreslené perem a inkoustem?“ nabídl Pitt.

Giordino potřásl hlavou. „Zklamal jste mě, pane Pitte. Šablona. Už při zběžném pohledu z dálky se dá poznat, že je to nastříkané na kůži přes šablonu.“

„Plně přijímám vaši výtku.“

Řidič už nedokázal zůstat potichu a vyštěkl přes rameno. „Vy dva fešáci si o sobě myslíte, co že jste to za chytrolíny.“

„To je naše věc,“ zlehka odpověděl Pitt.

Když vykonali, co chtěli, a upozornili, že zrovna nespádli z višně, Pitt a Giordino už zůstali zticha až do chvíle, kdy dodávka dorazila na přístavní hráz lodního terminálu. Smith objel mohutné vysoké jeřáby a naskládané zboží a konečně zastavil u průchodu v zábradlí. Bez jediného slova vystoupil z auta a přešel na rampu vedoucí k otevřenému člunu, uvázanému u malého plovoucího mola. Oba muži z NUMA ho poslušně následovali a přestoupili do člunu. Muž u jeho kormidla byl celý laděný černě — černé kalhoty, černé tričko, černá pletená čepice, stažená přes uši bez ohledu na tropické horko a vlhko.

Člun odrazil od dřevěných pilířů a stočil se přídi k lodi, zakotvené asi dvě třetiny míle od terminálu. Kolem ní probleskovala světla dalších lodí, čekajících až na ně dojde řada na vykládku a nakládku pod velkými jeřáby. Ovzduší bylo průzračné jako křišťálové sklo a v dáli za Manilským zálivem barevná světýlka rybářských lodí zářila na pozadí černé oblohy jako diamanty.

Z noci se začaly vynořovat obrysy lodí, ze kterých Pitt usoudil, že to není obyčejný trampský parník, jaké se plouží jižními moři od ostrova k ostrovu. Poznal v ní dřevařský nákladní parník z tichomořského pobřeží, s volným, nepřepaženým nákladním prostorem a bez jakékoli středové nástavby. Strojovnu měla na zádi pod kajutami mužstva. Jediný komín se tyčil hned za kormidelnou a za ním pak vysoký stěžeň. Druhý, menší stěžeň měla nad příďovou nástavbou. Pitt jí hádal nosnost tak čtyři až pět tisíc tun, délku necelých sto a šířku asi patnáct metrů. Loď její velikosti mohla pojmout až tři miliony palubních stop dřeva, to znamená asi sedm tisíc kubických metrů. Její časy už ale byly dávnou minulostí. Obdobné lodi, které převážely produkty dřevařských pil, už téměř před padesáti lety skončily v bahně lodních hřbitovů a nahradily je nové tlačné remorkéry a otevřené čluny.

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Pitt Smitha.

„Oregon.“

„Dovedu si představit, že svého času pobrala spoustu dřeva.“

Smith se na Pitta zadíval napříč člunem a pozorně si ho prohlédl. „Jak takovýhle fešák může něco podobného znát?“

„Když byl můj otec ještě hodně mladý, plavil se s posádkou na dřevařské lodi. Než dokončil střední školu, měl za sebou deset cest mezi San Diegem a Portlandem. Obrázek té lodi má na stěně v kanceláři.“

„Oregon křižovala mezi Vancouverem a San Franciskem skoro pětadvacet let, než šla do výslužby.“

„Rád bych věděl, kdy ji postavili.“

„Dávno předtím, než jste se vy narodil,“ odpověděl Smith.

Kormidelník stočil člun k trupu lodi, kdysi natřenému temně oranžově; jak ale odhalovaly svítící lucerny na obou stěžních a záďové navigační světlo, barvu už dávno sežrala rez. Nebyl tu žádný můstek, jen provazový žebřík s dřevěnými, příčlemi.

„Až za vámi, fešáci,“ pobídl je Smith a pokynul vzhůru.

Pitt vyrazil první, Giordino následoval. Cestou nahoru Pitt přejel prsty po velké rezavé skvrně, povrch však působil hladce a na konečcích prstů mu neulpěly žádné stopy. Poklapy na palubě byly uzavřené a hromady nákladu nedbale naskládané. Několik dřevěných beden na palubě působilo dojemem, že je tam naházela banda špatně vycvičených šimpanzů. Všechno nasvědčovalo tomu, že zdejší posádka slouží na lodi, jaké se obvykle říká „ztracená“. Nikoho z jejích členů nebylo vidět a paluba vypadala opuštěná. Jediným příznakem života bylo rádio, které hrálo jeden ze Straussových valčíků. Hudba na takové lodi připadla Pittovi nepatřičná. Mnohem spíš by se na ni hodilo rachocení popelnice. Nikde ani stopy po Sea Dog II.

„Dorazil už náš podvodní člun?“ zeptal se Smitha.

„Je uložený ve velké bedně hned za přídi.“

„Kudy se dostanu ke kapitánově kajutě?“

Jejich ušmudlaný průvodce otevřel v palubě poklop, pod nímž se objevily schůdky, vedoucí zřejmě do nákladních prostor. „Najdete ho tam dole.“

„Lodní kapitáni se obvykle neubytovávají na skrytých místech.“ Pitt pohlédl k nástavbě na zádi. „Na každé lodi, co znám, bývá kapitánská kajuta hned pod kormidelnou.“

„Tak dolů, fešáku,“ opakoval Smith.

„Do čeho nás to zas ten Sandecker dostal?“ zamumlal Giordino, otočil se zády k Pittovi a instinktivně zaujal zápasnický postoj.

Klidně, jako by šlo o tu nejpřirozenější věc na světě, Pitt odložil cestovní kabelu na palubu, otevřel zdrhovadlo na kapse a vytáhl svůj starý kolt ráže pětáctýřicet. Dřív než si Smith dokázal uvědomit, co se děje, zabořilo se mu ústí pistole do krku. „Omlouvám se, že jsem se o tom nezmínil dřív, ale poslednímu křupanovi, který mi říkal fešáku, jsem ustřílel hlavu.“

„Dobrá, kámo,“ řekl Smith bez sebelepší známky strachu. „Když vidím pistoli, poznám ji. Nezáří už sice novotou, ale zachází se s ní zřejmě dobře. Míře s ní, prosím vás, někam jinam. Nechcete snad, aby se vám teď něco stalo, co?“

„Nemyslím, že by se něco mělo stát mně,“ pronesl Pitt konverzačním tónem.

„Bylo by chytřejší rozhlédnout se kolem.“

Byl to ten nejstarší trik ze všech, Pitt ale neměl co ztratit. Rozhlédl se po palubě, z jejichž stínů se začali vynořovat chlapi. Ne dva chlapi, ne čtyři, ale šest mužů do puntíku stejně odporných jako Smith, všichni s automatickými zbraněmi namířenými na Pitta a Giordina. Velcí a silní chlapi, oblečení stejně špinavě jako Smith,

Pitt natáhl úderník koltu a zarazil ho ještě hlouběji Smithovi do masa pod bradou. „Má smysl říkat, že co se stane mně, stane se i vám?“

„A to necháte zabít i svého přítele?“ s křivým úsměvem ho odrazil Smith. „Je toho sice málo, co o vás vím, Pitte, ale takový hlupák nejste.“

„A co tedy vlastně o mně víte?“

„Dejte tu zbraň pryč a můžeme si promluvit.“

„Tady odtud vás slyším docela dobře.“

„Dejte si pohov, hoši,“ řekl Smith ostatním mužům. „Musíme ukázat trochu dobrých mravů a chovat se k našim hostům s úctou.“

Chlapi z posádky Oregonu kupodivu sklonili zbraň a začali se smát. „To se vám povedlo, šéfe,“ řekl jeden z nich. „Tvrdil jste, že to bude nejspíš párek nedochůdčat z NUMA, co pijí mléko a cpou se brokolicí.“

Giordino se hladce zapojil do hry. „A nabrali jste do těch necek také nějaké pivo?“

„Deset různých značek,“ ujistil ho námořník a plácl ho po rameni. „Konečně máme zas na palubě pasažéry s kouskem kuráže.“

Pitt sklonil zbraň a uvolnil úderník zpět do bezpečnostní polohy. „Mám dojem, že jste nás dostali.“

„Omlouvám se, že jsme vás přijali trochu nekonvenčně,“ srdečně pronesl Smith, „ale nemůžeme si dovolit ani jediný okamžik nepozornosti.“ Otočil se k mužstvu a rozkázal: „Zvedněte kotvu, hoši, a vzhůru do Hongkongu.“

„Admirál Sandecker nám říkal, že tohle je naprosto neobyčejná loď,“ řekl Pitt, zatímco ukládal pistoli do kabely. „O posádce se ale nezmiňoval.“

„Jestli už můžeme nechat té komedie,“ navrhl Smith, „zavedl bych vás dolů.“ Seskočil úzkým průlezem na schůdky vedoucí do podpalubí a zmizel. Pitt s Giordinem ho následovali, až se ocitli v jasně osvětlené chodbě s koberci a stěnami natřenými pastelovými barvami. Smith otevřel zářivě lakované dveře a pokynul dovnitř. „O tuhle kajutu se můžete podělit. Odložte si věci, udělejte si pohodlí, zabydlete se a potom vás představím kapitánovi. Do jeho kajuty vedou čtvrté dveře vzadu po levoboku.“

Pitt vstoupil dovnitř a rozsvítil. Tohle jistě nebyla žádná spartánská kajuta rozpadající se nákladní lodi. Do posledka se svou elegancí dala srovnávat se soukromými kajutami první třídy na luxusní zaoceánské lodi. Byla vkusně zařízená a příjemně vyzdobená, takže už tady chyběly snad jen zasunovací dveře na soukromou verandu. Jedinou připomínku vnějšího světa představoval černě natřený světlík v boku.

„Cože?“ nechal se slyšet Giordino. „A kde je mísa s ovocem?“

Pitt se překvapeně rozhlédl kolem. „Tak nevím, jestli bychom neměli mít společenské obleky, až půjdeme na večeři s kapitánem.“

Zaslechli kotevní řetěz rachotící z vody vzhůru a skrz palubu pod nohama pocítili otřesy rozbíhajících se motorů. Oregon se vydala napříč Manilským zálivem ke svému cíli v Hongkongu. O několik minut později už klepali na kapitánovy dveře. Odpověděl jim hlas zevnitř. „Prosím, vstupte.“

Jestliže jejich kabina vypadala spíš jako apartmá de luxe, pak kapitánova se dala srovnávat s rezidencí. Připomínala výkladní skříň bytového architekta na Rodeo Drive v Beverly Hills. Nábytek byl nákladný, ale vkusný. Stěny, nebo pažení v jazyce námořníků, byly bohatě obloženy dřevem a zakryty závěsy. Koberec byl tlustý a drahý. Dvě z dřevem obložených stěn pokrývaly olejomalby. Pitt k jedné z nich přistoupil a prohlížel si ji. Kresba v bohatě zdobeném rámu představovala mořskou scénérii s černým mužem ležícím na palubě malé šalupy bez stěžně a s hejnem žraloků kroužícím kolem jejího trupu.

„To je Golfský proud od Winslowa Homera,“ ozval se Pitt. „Myslel jsem, že visí v jednom z newyorských muzeí.“

„Originál ano,“ vysvětlil muž stojící u starožitného psacího stolu se stahovací dřevěnou roletou. „To, co tu vidíte, jsou kopie. V podnikání, jakému se věnuji, by mi žádná pojišťovna rozhodně nepojistila skutečná díla.“ Elegantní muž po čtyřicítce, s modrými očima a nakrátko ostříhanými blond vlasy, postoupil vpřed a napřáhl k nim pěstěnou ruku. „Předseda Juan Rodriguez Cabrillo. K vašim službám.“

„Předseda jako předseda správné rady?“

„Je to jen taková malá odchylka od námořní tradice,“ vysvětlil Cabrillo. „Spravujeme tuto loď jako obchodní společnost nebo korporaci, jestli se vám to víc líbí. Náš personál dává přednost titulům z obchodní branže.“

„No to je úlet,“ navázal na jeho slova Giordino. „Neříkejte mi nic, chtěl bych to uhodnout. Váš první důstojník je prezident.“

Cabrillo zakroutil hlavou. „Ne, můj hlavní strojník je prezident. První důstojník je výkonný viceprezident.“

Giordino vykroutil obočí vzhůru. „Tak to je poprvé, co slyším, že Království Oz má vlastní loď.“

„Na to si zvyknete,“ tolerantně podotkl Cabrillo.

„Pokud si ještě pamatují něco z kalifornských dějin,“ vložil se do toho Pitt, „pak jste to byl vy, kdo na začátku šestnáctého století objevil Kalifornii.“

Cabrillo se zasmál. „Můj otec vždycky trval na tvrzení, že objevitel Cabrillo byl naším předkem, já sám jsem o tom ale pochyboval. Moji prarodiče přešli hranici ze Sonory v Mexiku někde u Nogales v roce devatenáct set třicet jedna a o pět let později se stali americkými občany. Na počest mého narození trvali na tom, aby mi otec a matka dali jméno po známé postavě kalifornských dějin.“

„Mám ale dojem, že jsme se už viděli?“ zeptal se Pitt.
 „Asi tak před dvaceti minutami.“
 „Ovšem vaše imitace přístavního pobudy, předsedo Cabrillo alias pane Smithe, byla velmi profesionální.“
 Cabrillo se vesele zasmál. „Jste vůbec první, kdo odhalil mou druhou podobu rumem nasáklého pobudy.“ Na rozdíl od postavy, kterou představoval, byl Cabrillo dobře stavěný a spíš štíhlejší. Přeražený nos už zmizel, stejně jako tetování a objemný břich.
 „Musím se přiznat, že jsem vám na to skočil až do chvíle, kdy jsem uviděl to auto.“
 „Ano, naše pobřežní doprava je něco jiného, než na co vypadá.“
 „A tahle loď, vaše komediantství, celá fasáda, proč to všechno děláte?“ zajímal se Pitt.
 Cabrillo je gestem vyzval, aby se posadili na koženou pohovku. Přesl k týkovému baru. „Sklenku vína?“
 „Ano, děkuji.“
 „Já bych dal přednost pivu,“ přidal se Giordino.
 Cabrillo nalil džbánky a podal ho Giordinovi. „Filipínský San Miguel.“ Potom vinnou sklenku Pittovi. „Wattle Creek chardonnay z údolí Alexander v Kalifornii.“
 „Máte vybranou chuť,“ pochválil ho Pitt. „A věřím, že sahá i do vaší kuchyně.“
 Cabrillo se usmál. „Uloupil jsem šéfkuchařku z jistého velmi exkluzivního belgického restaurantu v Bruselu. A mohu dodat, že kdyby vás začala pálit žáha nebo vás přepadla nevolnost z přejedení, máme tu skvělé nemocniční oddělení v čele s vynikajícím lékařem, který zaskakuje i jako dentista.“
 „Zajímalo by mě, pane Cabrillo, jakému druhu podnikání se Oregon vlastně věnuje a pro koho opravdu pracujete?“
 „Tato loď je ve skutečnosti nejmodernějším plavidlem pro získávání a shromažďování informací,“ bez zaváhání odpověděl Cabrillo. „Dostaneme se tam, kam neproikne žádná loď válečného námořnictva USA, působíme v přístavech, které jsou většinou nepřístupné jiným komerčním lodím, a převážíme přísně tajné náklady, aniž bychom vzbudili podezření. Pracujeme pro kteroukoli americkou vládní agenturu, jež zrovna potřebuje naši unikátní nabídku služeb.“
 „Takže nepodléháte CIA?“
 Cabrillo potřásl hlavou. „Přestože máme v posádce několik bývalých agentů zpravodajských služeb, Oregon řídí elitní posádka složená z bývalých námořníků a důstojníků, vesměs už ve výslužbě.“
 „A pod jakou vlajkou? Ve tmě jsem to nerozeznal.“
 „Íránskou,“ s poťouchlým úsměvem odpověděl Cabrillo. „To je ta poslední, kterou by některé přístavní úřady spojovaly se Spojenými státy.“
 „Pokud správně hádám,“ dál se zajímal Pitt, „pak vy všichni jste žoldnéři?“
 „Říkám vám otevřeně, že to všechno podnikáme pro zisk, to ano. Za to, že se ujímáme nejruznějších tajných úkolů pro vládu, jsme mimořádně dobře placeni.“
 „A komu loď patří?“ zeptal se Giordino.
 „Každý na palubě je vlastníkem jistého podílu na akciích,“ odpověděl mu Cabrillo. „Někteří z nás mají větší podíl, někteří menší, ale nikdo nemá méně než pět milionů dolarů uložených v zahraničních investicích.“
 „A ví o vás daňový úřad?“
 „Na operace, jaké jsou ty naše, disponuje vláda tajnými fondy,“ vysvětloval Cabrillo. „Máme takové ujednání, že veškeré platby nám přicházejí prostřednictvím sítí bank, které své záznamy daňovým auditorům neukazují.“
 Pitt upil trochu vína. „To máte skvěle zařízené.“
 „Přesto se ale občas stane, že nás postihne nehoda. Oregon je v pořadí už naše třetí loď. Předchozí nám zničily nepřátelské síly. A mohu dodat i to, že za třináct let, co podnikáme, jsme přišli o dvacet mužů.“
 „Pustili se do vás zahraniční agenti?“
 „Ne, nikdo nás dosud neodhalil. To bylo za jiných okolností.“ Ať ale byly jakékoli, Cabrillo se o nich nezmiňoval.
 „Kdo schválil tuhle cestu?“ zeptal se Giordino.
 „Jen mezi námi, rozkazy k plavbě jsme dostali z Bílého domu.“
 „No, výš už to být nemohlo.“
 Pitt se na kapitána zahleděl. „Myslíte, že nás dokážete dostat dost blízko k United States? Musíme na ní prozkoumat hezkých pár akrů trupu a čas pod vodou je omezený výkonem baterií Sea Dog II. Kdyby Oregon kotvil na míli daleko nebo ještě dál, cesta tam a zpátky by podstatně snížila čas na ponoření.“
 Cabrillo mu s důvěrou opětoval pohled. „Dovezu vás tak blízko, že nad její komíny budete moci vypustit plynový balónek.“ Potom si nalil další sklenku chardonnay a zdvihl ji. „Na úspěšnou plavbu.“

16

Pitt vyšel na palubu a zadíval se na stěžňové světlo, kymácející se tam a zpět napříč Mléčnou dráhou. Zapřel se rukama o zábradlí, a zatímco Oregon opouštěl Manilský záliv, hleděl přes vodu na ostrov Corregidor. Nežřetelná hmota tichého strážce vjezdu do zálivu vystávala z noci. Z nitra ostrova blikalo několik světél a nad nimi červené varovné reflektory na televizní věži. Jen stěží si dokázal představit nápor smrti a ničení, jenž na tento kamenitý výstupek dolehl za válečných let. Počet těch, kdo zde zahynuli, Američanů ve dvaadvacátém a Japonců ve čtyřicátém pátém, šel do tisíců. Poblíž rozpadajícího se přístavu, ze kterého se generál Douglas MacArthur na palubě torpédového člunu komandéra Buckleyho vydal na první etapu své cesty do Austrálie a zpět, se choulil shluk chatrčí.

Ostrý závan doutníkového kouře Pitta upozornil na jednoho z členů posádky, který se vedle něj opřel o zábradlí. Pod zářícími světly spatřil muže hodně přes padesát. Poznal v něm Maxe Hanleyho, jenž mu byl předtím představen ne jako hlavní technik nebo první důstojník, ale viceprezident zodpovídající za operační systémy.

Jen co se dostali na volné moře, Hanley se podobně jako ostatní členové posádky zcela proměnil a převlékl se do pohodlného neformálního oblečení, jaké by se nejspíš hodilo na golfové hřiště. Ted' měl na sobě tenisky, bílé šortky a kaštanově hnědé tričko se zapínáním. V jedné ruce držel šálek s kávou. Měl zarudlou pleť bez sebemenší stopy opálení, bystré hnědé oči, bambulový nos a jenom chomáč kaštanových vlasů sčesaných přes hlavu.

„Ta stará skála ukrývá pořádný kus historie,“ řekl Hanley. „Pokaždé, když tudy plujeme, vyšplhám na její vrchol.“

„Ted' už je pěkně tichá,“ odpověděl Pitt.

„Ve čtyřicátém druhém tam zemřel můj otec, když dělo, které obsluhoval, dostalo přímý zásah z japonského bombardéru.“

„S ním tam zemřela spousta dalších skvělých chlapů.“

„To tedy ano.“ Hanley se zadíval Pittovi do očí. „Mám řídit váš sestup do vody a potom vytažení vaší ponorky. Jestli vám já nebo mí technici můžeme s výstrojí pomoci, stačí jen lusknout prsty.“

„Něco by tady bylo.“

„Povídejte.“

„Mohli by vaši lidé narychlo přebarvit Sea Dog II? Tyrkysová barva, kterou používá NUMA, je v mělkých vodách moc viditelná z hladiny.“

„A jakou barvu byste si přál?“

„Střední zelenou,“ vysvětloval Pitt. „Odstín, jaký ve vodách přístavu zanikne.“

„Hned na to někoho pošlu.“ Hanley se zaklonil, opřel se zády o zábradlí a zadíval se na chomáčky kouře, vznášející se z lodního komínu. „Řekl bych, že celá věc by byla jednodušší, kdyby se použil některý z těch podmořských robotů.“

„Nebo dálkově řízený podmořský průzkumný systém,“ s úsměvem podotkl Pitt. „Žádný z nich by ale při obhlídce spodní části tak velkého trupu, jaký má United States, nebyl tak účinný jako miniponorka s posádkou. Užitečné může být také manipulační rameno ponorky. Jsou prostě některé operace, kdy lidské oči odhalí víc než videokamery. A tentokrát tomu tak zřejmě je.“

Hanley se podíval na staromódní kapesní hodinky, jejichž řetízek měl připojený k poutku na opasku. „Už je čas naprogramovat motory a navigační systémy. Teď, když už jsme se dostali na otevřené moře, předseda bude zřejmě chtít ztrojnásobit rychlost.“

„Už teď ale musí dělat skoro devět nebo deset uzlů,“ poznamenal Pitt, jehož se zmocnila zvědavost.

„To je jen divadýlko,“ upřímně přiznal Hanley. „Kdykoli je stará Oregon v dosahu zvědavých očí z okolí přístavu nebo z dalších lodí, které míjí na moři, rádi se tváříme, že její staričké motory ji jen stěží táhnou vpřed. Vypadáme tak jako stará kocábka. Ve skutečnosti je ale přestavěná a její dva lodní šrouby nahradily dvě dieselové turbíny, takže dosáhne víc než čtyřicet uzlů.“

„S plným nákladem ale trup klesne a odpor vody se mimořádně zvýší.“

Hanley pokynul hlavou k dvířkám do skladových prostor a bednám, uvázaným na palubě. „Všechno je prázdné. Hluboký ponor máme, jen když naplníme vodou speciálně instalované balastní nádrže, abychom vypadali jako těžce naložená loď. Jakmile z nich vodu vypumpujeme, stoupne o dva metry a pluje čtyřikrát rychleji, než když ji postavili.“

„Liška v převlečení.“

„A se zuby, které mohou kousat. Řekněte předsedovi Cabrillovi, ať vám ukáže, čím se můžeme bránit, kdyby nás někdo napadl.“

„To rozhodně.“

„Dobrou noc, pane Pitte.“

„Dobrou noc, pane Hanley.“

O dvacet minut později Pitt pocítil, že po výrazném zvýšení otáček motorů cela loď ožila vibracemi. Brázda za lodí se z rozšiřující se šmouhy proměnila ve vroucí kotel. Zád' o dobrý metr poklesla a stejně se nadvzdela příď, kolem níž se tvořila bílá pěna. Voda se valila podél trupu, jako by ji tudy hnalo nějaké obří koště. Moře blikotalo pod hvězdným baldachýnem, na horizontu ohraničeným trhanci bouřkových mraků. Oranžové nebe na západě vypadalo jako večerní pohlednice z Jihočínského moře.

O dva dny později dospěla Oregon k vnějšímu okraji hongkongského přístavu a za soumraku se chystala k přistání. Cestu z Manily urazila v úctyhodném čase. Dvakrát, když za denního světla míjela jiné lodi, Cabrillo nařídil snížit rychlost. Několik členů posádky se pokaždé narychlo převléklo do umolousaných kombinéz, shromáždilo se na palubě a prázdnými pohledy zíralo na míjející je loď. Cabrillo tomu říkal loutkové představení. Podle nepsaných námořních zákonů se posádky lodí, které se vzájemně míjejí, chovají docela lhostejně a sledují se jen očima. Zatímco cestující mávají, lodníci z obchodních lodí většinou při pohledu na posádky jiných plavidel předvádějí své rozpaky. Nanejvýš tak ztuhla trochu zvednou ruku položenou na zábradlí a pak se stáhnou do nitra lodi. Jakmile cizí plavidlo bezpečně zmizelo v brázdě za Oregonem, Cabrillo opět nařídil zvýšit plavební rychlost. Pitt s Giordinem dostali příležitost projít a prohlédnout si tu neobyčejnou loď. Kormidelná nad zád'ovou nástavbou se pro oklamání přístavních úředníků a lodivodů nechávala v zanedbaném a špinavém stavu. Aby nevzniklo podezření, také v nepoužívaných kajutách důstojníků a mužstva pod kormidelnou panoval nepořádek a zmatek. Nic podobného se ale nedalo udělat se strojovnou, aby vypadala jako předurčená do šrotu. O tom by videopředseda Hanley nechtěl ani slyšet. Pro případ, že by snad nějaký celní nebo přístavní inspektor přišel na palubu a chtěl vidět motory, Hanley nechal přístupovou cestu, podlahu i okénka tak zaneřádit olejem a jinou nečistotou, že si i nejzvědavější úředník nechal zajít chuť pokračovat v prohlídce. Nikdo tak dosud neodhalil, že průchod ze zaneřádné chodby vede do strojovny tak neposkvrněné čistě jako operační sál v nemocnici.

Skutečné kajuty důstojníků a mužstva se skrývaly pod nákladovými prostory. Na svou obranu se Oregon ježila zbraněmi. Podobně jako německá přepadová plavidla za obou válek, a za první světové i britské lodi třídy Q, jejichž bočnice se daly sklopit a odhalovaly tak šesticoulová děla a hrozivé roury torpéd, také trup Oregon v sobě ukrýval celou škálu odpalovačů lodních, protilodních i protiletadlových raket. Byla to loď naprosto odlišná od všech, na jaké kdy Pitt vstoupil. Šlo o mistrovské dílo v maskování a klamu. Tušil, že druhou takovou by na mořích nenašel. Navečeřeli se s Giordinem brzy a potom odešli do kormidelny na poradu s Cabrillem. Už byli představeni lodní šéfkuchařce Marii du Gard, belgické dámě s tak skvělou pověstí, že každý hoteliér či majitel restaurantu by ji na kolenou prosil, jen aby u něj pracovala jako chef de cuisine. Na palubě Oregonu byla díky tomu, že jí Cabrillo učinil nabídku, již se vskutku nedalo odolat. Ze svého mimořádného příjmu lodní šéfkuchařky si už nastrojila tolik, že si po dvou dalších tajných operacích plánovala otevřít vlastní restaurant v centru Manhattanu.

Také jídelníček byl skvělý. Giordino měl chuťové buňky obyčejného pozemšťana a rozhodl se pro *bouef á la mode*, dušené hovězí v aspiu s glazovanou zeleninou.

Pitt si zvolil *ris de veau ou cervelles au neure noir*, brzlíky v hnědé máslové omáčce, podávané s kloboučky hříbků plněnými kraby a s vařenými artyčoky a holandskou omáčkou. Dovolil, aby mu šéfkuchařka vybrala k jídlu víno. Nabídla mu Ferrari-Carano Siena ročník 1992 z oblasti Sonoma. Pitt by se rozhodně nemohl pochlibit tím, že by kdy jedl chutnější jídlo, a rozhodně ne na palubě takové lodi jako Oregon.

Po jídle se Pitt a Giordino společně vydali nahoru do kormidelny. Trubky a železné kování tu pokrývala rez. Barva se odlupovala od pažení a rámu oken. Podlaha byla flekatá a pokrytá starými cigaretovými špačky. Jedině mosaz na staromódní kompasnici a telegraf zářily pod letitými svítidly, dosud osazenými šedesátivattovými žárovkami.

Předseda Cabrillo stál na lodním můstku a zuby pevně svíral dýmku. Loď už vplula do západního kanálu Lamma, vedoucího k hongkongskému přístavu. Provoz byl hustý a Cabrillo nařídil snížit rychlost a připravit se na příchod přístavního lodivoda. S balastními nádržemi znovu naplněnými už po předchozích dvacet mil vypadala Oregon jako kterákoli jiná dopravní loď plná nákladu, vjíždějící do rušného přístavu. Rubínové reflektory televizního a krátkovlnného vysílače na vrcholku Mount Victoria se střídavě rozsvěcely a zhasínaly jako varování pro nízko letící letadla. Tisíce lampiónů, zdobících palácový plovoucí restaurant Jumbo u Aberdeenu na ostrově Hongkong, se odrážely ve vodě jako mraky světlušek.

Pokud se s plánovanou tajnou operací pojilo nějaké nebezpečí, muži a důstojníci shromáždění v kormidelně na sobě dávali znát, že jsou vůči němu zcela neteční. Mapovna a paluba kolem kormidla se změnily v zasedací místnost korporace. Hodnotily se nejruznější asijské akcie a cenné papíry. Byli to uvážliví investoři a pohyb trhu je zřejmě zajímal mnohem víc než nadcházející špionážní úkol u United States. Cabrillo sestoupil z můstku, spatřil Pitta a Giordina a přidal se k nim. „Přátelé z Hongkongu mi dali

vědět, že United States je uvázaná v Čchin Šangově terminálu u Kwai Chungu severně od Kowloonu. Uplatili jsme příslušné přístavní úředníky, a tak nám byl přidělen kotevní okruh v průlivu asi pět set metrů od United States.“

„Tam a zpátky to představuje asi tisíc metrů,“ řekl Pitt, jenž v duchu propočítával dobu ponoření.

„Jak dlouho vám vydrží baterie na Sea Dog II?“ zeptal se Cabrillo.

„Čtrnáct hodin, pokud s nimi budeme zacházet jemně,“ odpověděl Giordino.

„Je možné táhnout vás za člunem, až budete pod vodou a mimo dohled?“

Pitt přikývl. „Pokud nás odtáhnou tam a zpátky, získáme tím hodinu navíc pod lodním trupem. Musím vás ale varovat, že ponorka není nijak lehká. Odpor vody pod hladinou může malému člunu nadělat dost potíží.“

Cabrillo se nevzrušeně zasmál. „To ovšem nevíte, jaký typ motorů pohání naše pobřežní a záchranné čluny.“

„Ani se na to nechci ptát,“ odpověděl Pitt. „Ale vsadil bych se, že každý z nich by mohl získat zlatý pohár v rychlostních závodech.“

„Už jsme vám poskytli tolik technických tajemství Oregonu, že by se o tom dala napsat kniha.“ Cabrillo se okénkem můstku zahleděl na lodivodův člun, který dospěl z přístavu, udělal obrat o 180 stupňů a přirazil k lodi. Aniž by se některá z lodí zastavila, provazový žebřík šel dolů, lodivod vystoupil z člunu a vyšplhal na palubu. Přešel přímo ke Cabrillovi, pozdravil se s ním a převzal kormidlo.

Zatímco loď se prodírala kanálem ke svému kotvišti severozápadně od ústředního přístavu, Pitt vyšel ven na okraj můstku a pozoroval neuvěřitelný karneval barevných světel Kowloonu a Hongkongu. Mrakodrapy na pobřeží ostrova Victoria zářily jako les vánočních stromků. Město se od roku 1997, kdy moc nad ním převzala Čínská lidová republika, na první pohled téměř nezměnilo. I život většiny jeho obyvatel šel dál jako dřív. Byli to ale bohatí, kteří se stejně jako obří korporace odstěhovali pryč, převážně na západní pobřeží Spojených států.

Když loď míjela Čchin Šangův přístavní terminál, připojil se k němu Giordino. Transatlantický parník, který byl kdysi chloubou americké námořní flotily, se jim zjevil před očima a byl stále větší a větší.

Za letu do Manily si s Giordinem přečetli sáhodlouhou zprávu o United States. Duchovní dítko slavného lodního konstruktéra Williama Francise Gibbse postavily loděnice Newport News Ship Building & Dry Dock Company, jež položily její kýl v roce 1950. Gibbs byl génius a osobitý člověk a pro lodní stavitelství znamenal totéž co Frank Lloyd Wright pro suchozemskou architekturu. Jeho snem bylo postavit nejrychlejší a nejkrásnější cestovní loď všech dob. Sen se naplnil a Gibbsovo vrcholné dílo se stalo chloubou a pýchou Ameriky ve věku velkých osobních lodí. Byla skutečnou ukázkou elegantního vybavení i rychlosti.

Gibbs byl posedlý nízkou váhou a ohnivzdorností. Trval na tom používat hliník všude, kde to jen bude možné. Od 1,2 milionu nýtů zaražených do trupu, přes záchranné čluny a jejich vesla, až po vysoké dětské sedáčky a dokonce věšáky a rámy obrazů, vše bylo z hliníku. Jedinými dřevěnými předměty na celé lodi bylo ohnivzdorné piano Steinway a řeznický špalek na maso. Nakonec snížil Gibbs váhu nástavby o 2 500 tun. Výsledkem byla loď mimořádně stabilní.

Jakkoli byla mohutná a její tonáž nakonec dosáhla 53 329 BRT, měřila skoro tři sta metrů na délku a přes třicet metrů na šířku, nebyla největší světovou osobní lodí. V době její konstrukce ji Queen Mary předčila o 30 000 tun a Queen Elisabeth byla o dvanáct metrů delší. Obě královny, provozované společností Cunard Line, se také mohly chlubit větším přepychem a barokní atmosférou, americká loď však vyvážila bohatě dřevěné táfování a módní dekoraci mnohem strážlivější zdrženlivostí a díky své rychlosti a bezpečnosti předčila United States všechny dálkové cestovní lodi své doby. Na rozdíl od konkurenčních plavidel nabízela Big U, jak ji nazývali členové její posádky, svým pasažérům 694 mimořádně prostorných obytných kajut vybavených klimatizací. Devatenáct výtahů je převáželo mezi jednotlivými palubami. Kromě obvyklých dárkových obchodů mohli využít i tří knihoven, dvou kin a církevních služeb v kapli.

Avšak dvě její největší přednosti zůstávaly v době její stavby a služby vojenským tajemstvím. Teprve sedm let po jejím odstavení vešlo ve známost, že mohla být během několika týdnů přestavěna na vojenské dopravní plavidlo schopné nalodit 14 000 vojáků. Sílu jí dodávalo osm mohutných kotlů vyrábějících přehřátou páru, její čtyři turbíny Westinghouse měly výkon 240 000 koní, po šedesáti tisících na každou ze čtyř hřídelí lodních šroubů, a hnaly ji vodou rychlostí skoro padesát mil za hodinu. Byla jednou z mála lodí schopných proklouznout Panamským průplavem, překročit Tichý oceán do Singapuru a vrátit se zpátky do San Franciska bez doplňování paliva. V roce 1952 získala United States prestižní Modrou stuhu za nejrychlejší překonání Atlantiku a od té doby ji nikdo nepřekonal.

Deset let poté, co opustila loděnici, se stala anachronismem. Slavným mořským ohařům silně konkurovala komerční letecká doprava. V roce 1969 už rostoucí provozní náklady a touha veřejnosti dorazit do cíle cesty co nejrychleji vzduchem znamenaly konec největšího amerického transoceánského parníku. United States odešla do výslužby a víc než třicet let pak odpočívala v Norfolku ve Virginii, až nakonec našla cestu do Číny.

Pitt si vypůjčil dalekohled a z můstku Oregonu si prohlížel mohutnou loď. Trup měla natřený černě, nástavbu bíle a dva vysoké vznešené komíny červeně, bíle a modře. Vypadala stejně skvostně jako v den, kdy překonala transatlantický rekord. Překvapilo ho, že na ní září plno světel. Hluk činnosti k němu doléhal přes vodu. Bylo mu divné, že dělníci z Čchin Šangových loděnic na ní pracují bez přestávky a nepokoušejí se nic utajovat. Pak najednou veškerý hluk ustal.

Lodivod pokynul Cabrillovi, jenž na staromódním lodním telegrafu stiskl tlačítko STOP pro zastavení motorů. Lodivod ovšem nevěděl o tom, že telegraf už dávno nefunguje a Cabrillo vydává povely vysílačkou ukrytou v dlani. Otřesy ustaly, Oregon ztichla jako hrob a vlastní setrvačností se sunula vpřed. Pak přišel příkaz pomalu vzad a hned po něm zastavit.

Cabrillo nařídil spustit kotvu. Zarachotil řetěz a kotva se šplouchnutím padla do vody. Lodivod podepsal příslušná prohlášení v palubním deníku a přístavních dokumentech a Cabrillo se s ním rozloučil stisknutím ruky. Počkal, až lodivod opustí palubu a nastoupí do svého člunu, a potom se obrátil na Pitta a Giordina. „Pojďte teď se mnou do mapovny a probereme si zítřejší program.“

„Proč bychom měli čekat ještě další den?“ ptal se Giordino.

Cabrillo potřásl hlavou. „Zítřka večer bude ještě dost brzy. Mezitím nás čeká návštěva celníků. Nemá smysl vzbuzovat nějaké podezření.“

„Myslím, že jsme se špatně domluvili,“ poznamenal Pitt.

Cabrillo se na něj zadíval. „Nějaký problém?“

„Musíme to podniknout za denního světla. V noci bychom nic neviděli.“

„Ani když použijete podvodní světla?“

„V temné vodě každé světlo září jako maják. Objevíli by nás deset vteřin potom, co bychom rozsvítili lampy.“

„Pod kýlem budeme nenápadní,“ dodal Giordino. „Teprve až budeme prohlížet trup po obou stranách pod čarou ponoru, bude nebezpečí, že nás někdo shora objeví.“

„A co tma ve stínu lodi?“ zajímal se Cabrillo. „Co když tam bude mizerná viditelnost? Co pak?“

„Budeme se muset spolehnout na umělé osvětlení, ale toho si z přístavní hráze nikdo se sluncem nad hlavou nevšimne.“

Cabrillo souhlasně kývl hlavou. „Chápu váš problém. V dobrodružných románech se vždycky píše, že největší tma je před rozedněním. Spustíme vás i s ponorkou z paluby a odvěčeme tak blízko k United States, že na ni doplívnete, těsně než vyjde slunce.“

„To mi připadá skvělé,“ vděčně odpověděl Pitt.

„Mohu vám položit ještě jednu otázku, předsedo?“ vyzvídal Giordino.

„Sem s ní.“

„Když nevozíte žádný náklad, čím zdůvodňujete své příjezdy do přístavů a odjezdy?“

Cabrillo se na Giordina mazaně podíval. „Ty prázdné bedny, co vidíte na palubě, a další v nákladním prostoru nad tajnými kajutami a nad kuchyní slouží jako divadelní rekvizity. Vyrožíme je v přístavu, předáme agentovi, který pracuje pro mě, a necháme odvézt do skladu. Po nějakém čase se na bednách přepíše označení, vrátí se do přístavu a naloží zpátky na palubu. Pokud jde o Číny, jeden náklad jsme shodili a jiný nabrali.“

„Já nevycházím z údivu nad tím, jak máte všechno propracované,“ poznamenal Pitt.

„Viděli jste už počítačový sál na přídi,“ řekl Cabrillo, „takže víte, že devadesát procent všech našich operací řídí automatizované elektronické systémy. Manuální řízení používáme jen při vstupu do přístavu a při výjezdu.“

Pitt podal Cabrillovi dalekohled. „Poslyšte, vy jste starý profík v utajovaných a skrytých operacích. Nepřipadá vám divné, že Čchin Šang předělává United States na prvotřídní pašeráckou dopravní loď docela otevřeně a všem na očích? Posádkám nákladních lodí, cestujícím na trajektech a výletních člunech?“

„To je doopravdy zvláštní,“ přiznal Cabrillo. Sklonil dalekohled, na chvíli se zamyslel, zabafal z dýmky a znovu si přiložil čočky k očím. „A zvláštní je také to, že všechny práce na lodi zřejmě najednou skončily. Přesto tam nevidím žádné známky přísných bezpečnostních opatření.“

„Říká vám to něco?“ zeptal se Giordino.

„Bud' je Čchin Šang mimořádně bezstarostný, nebo se mu podařilo přelstít naše slavné špiónážní agentury,“ klidně pronesl Cabrillo.

„Víc se asi dovíme, až si prohlédneme spodní část lodi,“ řekl Pitt. „Jestli hodlá pašovat ilegální přistěhovalce do cizích zemí pod nosem imigračních úředníků, bude muset mít nějakou techniku, jak je nenápadně vylodit. To znamená buď nějaký druh vodotěsného průchodu pod hladinou na břeh, nebo dokonce snad ponorku.“

Cabrillo si vyklepal dýmku o zábradlí a sledoval, jak popel pomalu padá do přístavu. Pak se zamyšleně zadíval na někdejší pychu americké lodní flotily, její nadstavbu a elegantní komíny zářivě osvětlené jako ve filmové scéně. Promluvil pomalu a vážně. „Uvědomujete si zřejmě, že pokud se něco zhatí, stačí malá chybička nebo přehlédnutý detail, a vy se necháte chytit, bude se to pokládat za akt špiónáže proti Čínské lidové republice a podle toho se s vámi bude také nakládat?“

„Jako že nás budou mučit a zastřelí nás?“ řekl Giordino.

Cabrillo přikývl. „A nikdo v celé naší vládě nehne ani prstem, aby zabránil popravě.“

„Já i Al plně chápeme, o co jde,“ řekl Pitt. „Ale i vy jste v dost hazardní pozici a ve hře je celá vaše posádka i loď. Nevyčítal bych vám ani na vteřinu, kdybyste nás shodil do zálivu a vyrazil plnou parou ke slunci západu.“

Cabrillo se na něj zahleděl a pak se mazaně usmál. „To myslíte vážně? Utéct od vás? To mě nikdy ani nenapadlo. Rozhodně ne, už kvůli mimořádně velké peněžní částce slíbené vládou a kvůli jistému tajnému vládnímu fondu, ze kterého já i posádka svoje peníze dostáváme. Pokud jde o mě, je tohle podstatně menší riziko, než kdybych měl vyloupit banku.“

„Takže jde o sedmimístnou částku?“ zeptal se Pitt.

„Spíš osmimístnou,“ odpověděl Cabrillo, čímž naznačil, že jde o víc než deset milionů dolarů.

Giordino se na Pitta smutně zadíval. „Když jen tak pomyslím na tu ubohou měsíční apanáž, kterou nám dává NUMA, nepřestávám se ptát, kde že jsme to udělali chybu.“

17

Pod rouškou tmy krátce před rozedněním vyzdvihl nákladní jeřáb miniponorku Sea Dog II s Pittem a Giordinem uvnitř ze závěsu, přenesl ji přes lodní bočnici a zvolna ji spustil do moře. Námořník, stojící na ponorce, odhákoval nosný kabel a nechal se vytáhnout zpátky na palubu. K boku jí přirazil pobřežní člun Oregonu a spojil se s ní vlečným lanem. Giordino stál v otevřeném poklopu asi metr nad vodou, zatímco Pitt už žhavlil přístroje a kontroloval vnitřní zařízení.

„Jakmile budete připraveni, můžeme začít,“ oznámil ze člunu Max Hanley.

„Klesneme do tří metrů,“ sdělil mu Giordino. „Jen co tam budeme, můžete to rozjet.“

„Rozumím.“

Giordino uzavřel poklop a natáhl se vedle Pitta uvnitř ponorky. Měla tvar dvou srostlých tlustých doutníků s krátkými silnými křídly po obou stranách, na koncích zakroucenými do vertikální polohy. Šest metrů dlouhé a dva a půl metru široké stopadesátikilové plavidlo mohlo na hladině působit neohrabaným dojmem, pod vodou se ale potápělo a otáčelo s grácií velrybího mláděte. Poháněly ji tři trysky v dvojité ocasní části, které nasávaly vodu předními přívody a na koncích ji vyháněly ven. Řídila se lehkými pohyby dvou ručních pák, jednou pro kontrolu ponořování a vynořování a druhou pro náklony a zatáčení, a ovladačem rychlosti. Sea Dog II mohla hladce plout jak těsně pod hladinou, tak se během několika minut mohla potopit do šesti set metrů hloubky. Dva členové posádky v ní leželi na břiše, s hlavami a rameny dosahujícími do spojené průhledné skleněné přídě, která jim poskytovala daleko větší rozhled než malé průzory v běžných ponorkách.

Viditelnost pod hladinou byla nulová. Sotva se ponořili do vody, zahalila je jako tlustá deka. Při pohledu vpřed a vzhůru jen stěží rozeznávali stínový obrys člunu. Po chvíli se ozvalo hluboké burácení, jak Cabrillo zvýšil otáčky mocného lodního motoru, jenž silou 1500 koní poháněl oboustranný člun. Motory se zakously do vody, záď klesla, člun na malou chvíli zakolísal a potom vyrazil s objemnou ponorkou v závěsu vpřed. Jako lokomotiva roztahující dlouhý vlak, člun se nejprve těžce dával do pohybu a postupně zvyšoval rychlost, až táhl mrtvou váhu pod vodou úctyhodnou rychlostí osmi uzlů. To ale Pitt a Giordino netušili, že Cabrillo zařadil teprve třetí rychlostní stupeň.

Za krátké cesty od Oregonu k United States Pitt naprogramoval palubní počítač, který automaticky nastavoval a monitoroval hladinu kyslíku, činnost elektroniky a systém pro kontrolu hloubky. Giordino mezitím aktivoval manipulační rameno a provedl s ním několik cviků.

„Je komunikační anténa vysunutá?“ zeptal se ho Pitt.

Giordino, ležící vedle něj, jen lehce pokývl. „Sotva jsme sestoupili do vody, povolil jsem kabel na maximální délku dvaceti metrů. Teď plave za námi na hladině.“

„Jak se ti to povedlo?“

Giordino se ušklíbl. „To byl jen další mazaný trik velkého Alberta Giordina. Upevnil jsem ji na propíchaný meloun.“

„Nepochybně ukradený kuchaře pod rukou.“

Giordino se na Pitta zadíval ublíženě. „Nic nevyhazuj, nic nechtěj. Byl přezrálý a beztak se ho chystala hodit do odpadků.“

Pitt promluvil do mikrofonu. „Předsedo Cabrillo, slyšíte mě?“

„Jako kdybyste seděl vedle mě, pane Pitte,“ okamžitě se ozval Cabrillo. Podobně jako pět dalších mužů ve člunu se převlékl za místního rybáře.

„Jakmile dorazíme do cílové oblasti, uvolním reléovou anténu, abychom zůstali ve spojení, až se budeme vracet na Oregon. Až anténu vypustím, její šňůra se zátěží se zaboří do bahna a bude fungovat jako boje.“

„Jaký máte dosah?“

„Pod vodou můžeme vysílat i přijímat na patnáct set metrů.“

„Rozumím,“ oznámil Cabrillo. „Zůstaňte na příjmu, jsme jenom kousek od lodní zádi. Nedostanu se k ní blíže než na padesát metrů.“

„Nejsou tam nějaké strážce?“

„Celá loď i dok se zdají být pusté jako hrobka v zimě.“

„Zůstávám na příjmu.“

Cabrillo dokázal víc, než slíbil. Zpomalil člun, až se sotva sunul vpřed, a dokormidloval s ním téměř přímo pod záď United States. Právě vycházelo slunce, když přes bok člunu sklouzl do vody potápěč, aby odpoutal vlečné lano od ponorky.

„Potápěč je dole,“ oznámil Cabrillo.

„Vidíme ho,“ odpověděl Pitt, zírající vzhůru skrz průhledný nos plavidla. Sledoval, jak potápěč uvolnil spojový mechanismus na svrchní straně ponorky mezi oběma válci, a dřív než vyplul vzhůru, gestem jedné ruky jim poslal známý signál O.K.

„Otočte o čtyřicet stupňů k pravoboku,“ naváděl je Cabrillo. „Jste jenom dvacet metrů západně od zádi.“

Giordino ukázal nahoru kalnou vodou na obrovský stín, jenž vyvolával dojem, že se na ně valí. Zdálivě nekonečný obrys zvětšovalo i šikmé sluneční světlo, pronikající sem mezi dokem a gigantickým lodním trupem. „Máme ji.“

„Teď už se o sebe starejte sami. Schůzka je ve čtyři třicet. Budu mít potápěče připraveného u místa, kde kotví anténa.“

„Díky, Juane,“ odpověděl Pitt, který už nabyl dojmu, že může předsedu oslovovat křestním jménem. „Bez vás a vaší výjimečné posádky bychom to nedokázali.“

„Nápodobně,“ vesele odpověděl Cabrillo.

Giordino uchváceně zíral na monstrózní kormidlo nad jejich hlavami a stiskl tlačítko, jímž spustil kotvu antény do bláta na dně. Z jejich pozice se zdálo, že trup nikde nekončí. „Vypadá hrozně vysoká. Pamatuješ si její ponor?“

„Můžu jen hádat,“ odpověděl Pitt. „Tak kolem patnácti metrů, plus minus.“

„Odtud to vypadá, že hádáš o dobrého půldruhého metru míň.“

Pitt provedl korektury kurzu podle Cabrillovy rady a sklonil příď Sea Dog II do hlubších vod. „Radši se budeme mít na pozoru, nebo si natlučeme hlavy.“

Pitt a Giordino pracovali společně při nespočetných operacích ve vodních hlubinách a při různých projektech NUMA řídili celou škálu ponorek. Bez sebemenšího dohadování se každý z nich chopil vlastních úkolů. Pitt řídil plavidlo, zatímco Giordino sledoval operační monitor, ovládal videokameru a pracoval s manipulačním ramenem.

Lehkým přitlačením na rychlostní ovladač Pitt uvedl ponorku do pohybu vpřed a její kurz řídil pomocí ručních pák vykláněním trojice trysek do stran nebo nahoru a dolů. Podplul pod obrovským kormidlem a vyhnul se dvojici lodních šroubů na pravoboku. Jako nějaký noční létající stroj proklouzla ponorka podél trojlístých bronzových vrtulí, zářících z vodní temnoty jako velký ventilátor s velmi elegantními křivkami. Sea Dog II. se tiše pohybovala vodou, jež postupně nabývala tajuplnou, matně zelenou barvu.

Dno připomínalo vzdálenou pevninu v mlze. Nahromaděné odpadky, po léta vyhazované z lodí i z doku, ležely částečně zabořené v bahně. Propluli nad rezivějící železnou palubní mříží, v které se usadilo malé hejno olihní, míhajících se tam a zpět souběžnými řadami čtvercových otvorů. Pitta napadlo, že někdy dávno ji přístavní dělníci prostě vyhodili. Zastavil chod trysek a nechal plavidlo klesnout na měkké dno pod zádi parníku. Výhled příďovým krytem jim nakrátko zakryl lehký oblak bahna, které se zvířilo do stran i vzhůru a ve vodě vytvářelo hnědavou mlhu.

Nad hlavami se jim v ponuré vodě rýsoval trup United States jako temný a zlověstný rubáš. Na bezútešném dně přístavu je svíral pocit samoty. Reálný svět nad nimi přestával existovat.

„Myslím, že teď bychom si měli vzít pár minut a všechno si pořádně promyslet,“ nadhodil Pitt.

„Neptej se mě proč,“ řekl Giordino, „ale hlavou mi vrtá jeden starý školácký vtíp.“

„Jakýpak vtíp?“

„Ten o zlaté rybce, která zčervenala hanbou, když uviděla břicho Queen Mary.“

Pitt se na něj kysele zašklebil. „Hloupé věci se rodí v hloupých hlavách. Měl bys hnít v očištcí, že vytahuješ tak staré fóry.“

Giordino se choval, že ho vůbec neslyší. „Ne snad, že bych chtěl měnit tak vzrušující téma, ale napadlo mě, jestli ty šašky nahoře napadlo vzít naslouchací senzory a rozvěsit je podél trupu.“

„To nezjistíme dřív, dokud do nějakého nenarazíme.“

„Na hledání detailů je zatím ještě pořádná tma.“

„Myslím, že si můžeme dovolit spustit vnější světla na poloviční výkon a začít s prohlídkou kýlu. Šance, že by nás uviděli shora tak hluboko pod trupem, je mizivá.“

„A pak, až bude slunce výš, můžeme postupovat nahoru až k čáře ponoru.“

Pitt přikývl. „Není to rozhodně nijak skvělý plán, ale asi ten nejlepší, jaký za daných okolností máme.“

„Tak radši bychom se už do toho měli dát,“ navrhl Giordino, „pokud tu nechceme zbůhdarma vydýchat všechny kyslík.“

Pitt znovu uvedl do chodu trysky a ponorka pomalu vystoupala vzhůru, až byla jen asi metr pod lodním kýlem. Soustředil se, aby udržoval Sea Dog II ve stále stejné hloubce, a každou chvíli střelil okem na poziční monitor, určující přímý směr plavby. Giordino mezitím zíral nahoru a snažil se očima najít cokoli neobvyklého, co by ho mohlo upozornit na tajný vstupní a výstupní poklop, přinýtovaný zespoda k trupu. Pokud se mu něco zdálo podezřelé, zaznamenal to na videokameru. Po několika minutách Pitt dospěl k tomu, že bude rozumnější ignorovat monitor a prostě se řídit horizontálními švy mezi jednotlivými pláty trupu a sledovat je průhledným krytem nad hlavou.

Sluneční paprsky začaly shora pronikat do hloubky a viditelnost se zvýšila. Pitt pozhasínal vnější světla. Ukázalo se, že ocelové pláty, které v předchozí tmě byly černé, jsou ve skutečnosti matně červené, natřené vysoce odolnou barvou. Postupující odliv vyvolával slabé proudění, Pitt ale držel ponorku ve stanoveném směru a prohlídka pokračovala. Následující dvě hodiny proplouvali kolem trupu tam a zpět, oba nezvykle tiší, soustředění na práci.

Náhle přerušil ticho Cabrillov hlas. „Nechtěli byste mi sdělit, jak pokračujete, pánové?“

„Nemáme nic zajímavého, co bychom hlásili,“ odpověděl Pitt. „Ještě jednu otočku a skončíme obhlídku spodku lodi. Pak budeme pokračovat po stranách až k linii ponoru.“

„Doufám, že nový nátěr vám pomůže, aby vás nikdo shora nezahlédl.“

„Max Hanley a jeho lidi si vybrali o něco temnější zelený odstín, než jsem měl na mysli,“ řekl Pitt. „Ale pokud nikdo nebude koukat přímo dolů do vody, bude to v pořádku.“

„Zdá se, že na lodi pořád nikdo není.“

„To rád slyším.“

„Setkáme se za dvě hodiny a osmnáct minut,“ žoviálně prohodil Cabrillo. „Snažte se dorazit na čas.“

„Budeme tam,“ slíbil Pitt. „S Alem se tady dole nechceme zdržovat o nic víc, než bude potřeba.“

„Zůstávám na příjmu a končím.“ Pitt naklonil hlavu k Giordino, aniž by se na něj podíval. „Jak jsme na tom s kyslíkem?“

„Přijatelně,“ stručně odpověděl Giordino. „Baterie se ještě drží, ale už pomalu ztrácí výkon.“

Skončili poslední linii obhlídky kýlu a Pitt s malým plavidlem zamířil k té části trupu, která se elegantní křivkou zdvihala k hladině. S únavnou pomalostí uběhla další hodina, aniž by objevili cokoli neobvyklého. Proud změnil směr a s přílivem začal přinášet čistou vodu z moře, která zvýšila viditelnost skoro na deset metrů, proklouzli kolem lodní příďe a začali pracovat u pravoboku, jenž byl ukotven u doku a nepřesahoval ho ani o tři metry.

„Kolik máme času?“ stručně se zeptal Pitt, místo aby zvedl ruku a podíval se na potápěčské hodinky.

„Padesát sedm minut do setkání s člunem z Oregonu,“ informoval ho Giordino.

„Tak tahle výprava rozhodně nestála za nic. Jestli chce Čchin Šang pašovat cizince na United States a z ní na břeh, rozhodně ne nějakým průchodem pod hladinou nebo ponorkou.“

„Což neznamená, že by to prováděl otevřeně na povrchu,“ řekl Giordino. „Alespoň ne v takovém rozsahu, aby se mu to vyplátilo. Imigrační úředníci by na něco podobného přišli deset minut po přistání.“

„Tady už nic nezmůžeme. Zabalíme to a jedem domů.“

„To ale může být problém.“

Pitt se úkosem zadíval na Giordina. „Cože?“

Giordino ukázal hlavou přes skleněný kryt. „Diváci dorazili.“

Ze zelené prázdnoty před ponorkou se vynořily tři stíny a jako zlí duchové v černých potápěčských kombinézách mířily k nim.

„Jaká si myslíš, že je pokuta za vniknutí do přístavu?“

„Nevím, ale rozhodně větší než klepnutí přes prsty.“

Giordino si prohlížel potápěče. Jeden se k nim blížil přímo, druhí dva po křídlech. „Nejvíc mi na tom připadá divné, že nás neobjevili dřív, dávno předtím, než jsme dorazili až k hladině.“

„Někdo se musel podívat přes bok lodi a ohlásit, že je tu podivná zelená přišera,“ bezvýrazně odpověděl Pitt.

„Myslím to vážně. Skoro to vypadá, jako by seděli na zadku a pozorovali nás až do poslední minuty.“

„Vypadají našťavaně?“

„Rozhodně nám neunesou kytičky a cukrátky.“

„Zbraně?“

„Vypadá to na podvodní pušky Mosby.“

Mosby byla ošklivá zbraň, která pod vodou vystřelovala malé rakety s výbušnými hlavicemi. Byla vysoce účinná proti lidským cílům, Pitt ale nevěřil, že by mohla i poškodit ponorku, schopnou odolávat hlubinnému tlaku. „To nejhorší, co nás může potkat, je poničený nátěr a pár škrábanců.“

„Ještě si nevýskej,“ řekl Giordino, jenž studoval blížící se potápěče se zaujetím lékaře nad rentgenovým snímkem. „Tihle hoši se chystají na soustředěný útok. V přilbách zřejmě mají miniaturní vysílačky. Na protitlakový trup možná mohou jen pořádně zabušit, ale stačí jeden nebo dva náhodné zásahy do rotoru nebo trysek a jsme nahrani.“

„Můžeme jim vykličkovat,“ s důvěrou odpověděl Pitt. Sklopil Sea Dog II do prudké zatáčky, nasadil nejvyšší rychlost a vypálil k zádi parníku. „Tahle věcička je o dobrých šest uzlů rychlejší než nějaký neohrabaný potápěč se vzduchovými láhvemi.“

„Ach, život není fér,“ postěžoval si Giordino, spíš překvapeně než vystrašeně když najednou měli proti sobě dalších sedm potápěčů, seřazených v půlkruhu u mamutích lodních šroubů, kde jim blokovali únikovou cestu. „Bohyně štěstí nám zřejmě ukazuje záda.“

Pitt zapojil mikrofon a vzburcoval Cabrilla. „Máme tu proti sobě dohromady deset lumpů a pořádně nám zatápějí.“

„Slyším, Sea Dog, a postarám se o to. Už mě nemusíte volat, končím.“

„To vůbec nevypadá dobře,“ zachmuřeně utrousil Pitt. „Kolem dvou nebo třech můžeme proklouznout, ale pokud se ostatní dostanou dost blízko, mohli by vážně něco napáchat.“ Najednou ho něco napadlo. „Pokud...“

„Pokud co?“

Nedopověděl. Oběma rukama současně popadl řídicí páky, sestoupil se Sea Dog II do hloubky, pak najednou zarazil jen pár desítek centimetrů ode dna a začal hledat správné místo. Během pár vteřin našel, co hledal. Z usazenin se vynořila stará palubní mříž.

„Můžeš tu věc vytáhnout z bláta manipulačním ramenem?“ zeptal se Giordina.

„Ruka ji unese, ale nevím, jak moc ji svírá bláto. Záleží na tom, jak hluboko je do něj zapadlá.“

„Zkus to.“

Giordino mlčky přikývl, natáhl ruce k páru kulovitých ovladačů mechanického ramene a sevřel je v prstech. Lehkými pohyby otáčel kuličkami podobně, jako se zachází s myši na počítači. Nejprve natáhl paži vybavenou loketním kloubem a prsty jako lidská ruka. Pak položil mechanický svěrák na horní část mříže a stiskl jeho tři zatahovací drápy.

„Mám mříž v ruce,“ oznámil.

„A teď táhni nahoru, co jen to dá.“

Pitt nastavil trysky k vertikálnímu pohybu a ždímal z baterií každou poslední kapku síly. Čchin Šangovi přístavní strážci už kolem nich zatahovali síť a nebyli dál než nějakých šest metrů. Pár trýznivých okamžiků se nedělo nic. Potom se mříž začala pomalu uvolňovat z bahna a kolem se současně tvořil velký kalný mrak.

„Otáčeť ramenem, dokud nebude ve vodorovné pozici, a potom podrž mříž před motory,“ nařídil Pitt.

„Pořád na nás ale můžou vystřelit nálož zezadu.“

„Jedině s radarem, který vidí skrz bláto,“ řekl Pitt, stočil trysky a nastavil je proti dnu, až proudící voda vytvořila mohutné vlny vířícího bahna. „Čáry máry, už mě nevidíš.“

Giordino se souhlasně ušklíbl. „Pancéřový štít, vlastní kouřová clona — co víc můžeme chtít? A teď honem pryč.“

Pitt nepotřeboval pobízet. Stočil ponorku na bok, opsal s ní oblouk a zvířil i zbylé bahno na dně. Pohyboval se sice stejně naslepo jako potápěči, ale zdaleka nebyl tak překvapený a navíc měl výhodu akustického systému, jenž ho naváděl k anténové boji. Urazili jen kousek, když ponorkou otřásl tvrdý náraz.

„Zasáhli nás?“ zeptal se Pitt.

Giordino potřásl hlavou. „Ne, myslím, že můžeš odškrtnout jednoho z našich útočníků jako oběť dopravní nehody. Křídlo na pravoboku mu skoro utrhlo hlavu.“

„Nebude to jediná oběť, jestli budou střílet naslepo jeden proti druhému...“

Pitt se zarazil, když Sea Dog II oťásl náraz výbušné hlavice. V rychlém sledu následovaly dvě další exploze. Rychlost ponorky o třetinu klesla.

„Tak to je jeden z těch náhodných zásahů, co jsem o nich mluvil,“ řekl Giordino. „Asi nám projel pod mříží.“

Pitt se podíval na přístrojovou desku. „Zasáhli trysku na levoboku.“

Giordino přešel rukou po průhledném předním krytu, na němž se z vnější strany objevila série prasklin a hvězdiček. „Taky nám pořádně poničili okno.“

„A co ta třetí raketa?“

„V tom neřádku to není vidět, ale mám dojem, že vertikální stabilizátor na pravém křídle je také v tahu.“

„Taky si myslím,“ přitakal Pitt. „Táhne nás to vlevo.“

Aniž by o tom věděli, z deseti útočníků už zbývalo jenom šest. Ti zbývající v hnědém šeru stříleli tak nazdařbůh, že pozabýjeli tři z vlastních řad. Pálili, jak rychle jen dokázali nabíjet své podvodní pušky Mosby novými výbušnými náboji, a docela přitom přehlédli nebezpečí vůči sobě samotným. Dalšímu se podařil zásah zblízka, právě když do něj narazila proplouvající ponorka.

„Další zásah,“ hlásil Giordino. Otočil se ve stísněném prostoru a podíval se dozadu na trup plavidla. „Tentokrát to dostala bateriová skříň.“

„Ty hlavice na Mosby musí být o hodně silnější, než jsme si mysleli.“

Když další exploze oťásla spojem mezi trupem na pravoboku a průhledným štítem přídě, Giordino šlehnul očima stranou a zpět. V místech, kde se kov stýkal se sklem, začala dovnitř proudit voda. „Tyhle věcičky dokáží horší věci, než jen zničit nátěr a nadělat pár škrábanců,“ poznamenal. „Za to ti ručím.“

„Turbíny ztrácejí tah,“ oznámil Pitt hlasem, který byl ukázkou nenarušitelného klidu. „Poslední zásah musel vyvolat v systému zkrat. Odhod' tu mříž, už nás jen zdržuje.“

Giordino uposlechl, chvíli manipuloval s ovladači ramene a uvolnil mříž. Zvířeným bahnem zpozoroval, kde na ní na několika místech výbušné náboje odervalý kus rezavějícího železa. Sledoval, jak znovu klesá dolů do vrstvy usazenin. „Tak sbohem, kámo, sloužil dobře.“

Pitt rychle přešel očima po navigačním monitoru. „Ještě šedesát metrů a jsme u antény. Vzal jsem to zkratkou pod lodními šrouby.“

„Za poslední minutu ani jeden zásah,“ ozval se Giordino. „Museli jsme naše zlobivé kamarády nechat v mlze za sebou. Myslím, že už můžeš vypnout motory a šetřit zbytek šťávy v bateriích.“

„Není co šetřit,“ odpověděl Pitt a kývl na ukazatel stavu baterií. „Už jsme jen na jednom uzlu a ručička je na červené.“

Giordino se pousmál. „Jestli jsme ty Čchinovy chlapy ztratili v mlze a oni to vzdali, prohlásím tenhle den za svůj svátek.“

„To se za chvíli dozvíme,“ upozornil ho Pitt. „Zahnu teď obloukem nahoru a ven z toho mraku. Jakmile budeme v čisté vodě, koukní se dozadu a řekni mi, co vidíš“

„Jestli se ještě pořád potloukají někde kolem,“ řekl Giordino, „a uvidí nás, jak vyplouváme nahoru a přitom se sotva vlečeme, za chvíli se kolem nás začnou rojit jako zdivočelé vosy.“

Pitt neřikal nic a Sea Dog II se vynořila z vířící bahenní bouře. Mžoural očima a snažil se proniknout sametově zelenou vodou, najít v ní anténu a Cabrillova potápěče. Nějakých dvacet nebo pětadvacet metrů před nimi a mírně doleva se pomalu začala zjevovat nejasná silueta a nad ní dno člunu, houpajícího se na vlnách přelévajících se přístavem. „Už jsme skoro doma,“ oznámil Pitt a nálada mu stoupla.

„Parchanti umínění,“ mrzutě ho přerušil Giordino. „Pět se jich žene za námi jak žraloci.“

„Jsou prohnání, že nás tak rychle našli. Museli nechat jednoho muže v čisté vodě jako hlídku. Jakmile viděl, že stoupáme z toho svinstva, zavolal ostatní rádiem.“

Výbušná hlavice narazila na jeden z ocasních stabilizátorů Sea Dog II a utrhla ho. Další nálož jen těsně minula půlkulovou čelní část. Pitt zápasil se řízením a veškerou vůli se soustředil na to, aby udržel ponorku v přímém směru k člunu. Ve chvíli, kdy koutkem oka spatřil jednoho z Čchinových mužů, který je předstihl a mířil k nim z boku, pochopil, že všemu zdaleka ještě není konec. Bez baterií a Cabrillovy pomoci neexistoval způsob záchrany.

„Tak blízko a přec tak daleko,“ zamumlal Giordino, zadíval se vzhůru na kýl člunu a bezmocně, avšak neohroženě čekal na konečný úder.

Najednou všim kolem ponorky oťásla mohutná exploze. Pitt a Giordino se uvnitř mleli jako krysa v roztočené rouře. Voda kolem vybuchla spoustou pěny a bublin, které se řítily všemi směry, až konečně zamířily k hladině. Potápěči, kteří už měli Sea Dog II na dosah, zahynuli okamžitě, jako by je údery perliku rozdrtily na kaši. Oba muže uvnitř překvapivá detonace na chvíli ochromila a ohlušila. Jedině trup lodi, odolný vysokým tlakům, je zachránil.

Pittovi několik okamžiků trvalo, než si uvědomil, že Cabrillo, předem informovaný o probíhající honičce, počkal, dokud ponorka i potápěči nebudou dost blízko člunu Oregonu, a teprve poté shodil do vody tlakové granáty. Přestože mu ještě stále zvonilo v uších, Pitt zaslechl, že ho někdo volá rádiem. „Jste tam dole v pořádku, chlapi?“ ozval se velice vítaný Cabrillov hlas.

„Ledviny už mi nikdy nebudou sloužit jako dřív,“ odpověděl Pitt, „ale jinak se chováme celkem slušně.“

„A co ti hlídači?“

„Vypadají, jako by se najednou změnili v gumové medvídky,“ odpověděl Giordino.

„Když na nás zaútočili pod vodou,“ varoval ho Pitt, „je docela dobře možné, že se do vás pustí i na hladině.“

„To je švanda, že se o tom zmiňujete,“ ležérně prohodil Cabrillo. „Zatímco se tady spolu bavíme, docela náhodou se k nám blíží nějaký malý motorový člun. Samozřejmě to není nic, s čím bychom si nedokázali poradit. Zatím sed'te na zadku. Mám tady potápěče, který vás zahákne, a pak vás vytáhneme nahoru, jen co uvítáme hosty.“

„Sed'te na zadku,“ kysele opakoval Giordino. „Nemáme šťávu. Teče nám sem voda. On si snad myslí, že jsme v podmořském zábavním parku.“

„Myslí to dobře,“ pronesl Pitt, když napětí uvnitř ponorky polevilo. Líně se natáhl, ruce zlehka položené na řídicí páky, díval se průhledným ochranným štítem na dno člunu a přemýšlel, jaké karty teď asi Cabrillo vytáhne.

„Zdá se, že to myslí vážně,“ prohodil Cabrillo k Eddiemu Sengovi, jednomu z veteránů CIA, který byl skoro dvanáct let nejlepším mužem agentury v Pekingu, až najednou byl nucen vrátit se do Států a odejít do výslužby. Cabrillo malým teleskopickým dalekohledem s jedním objektivem pozoroval rychle se blížící motorový člun se svrchní kabinou. Jeho obrysy připomínaly záchranné čluny americké Pobřežní stráže, jen s tím rozdílem, že tenhle se nevydal zachraňovat lidské životy. „Jakmile objevili ponorku,

prokoukli celou hru, ale nemohou si být jistí, že my s tím máme něco společného, dokud nevystoupí na palubu a neprohlédnou si člun.“

„Kolik jste jich tam napočítal?“ zajímal se Seng.

„Asi pět a všichni kromě kormidelníka jsou ozbrojení.“

„Mají na palubě nějaké těžké zbraně?“

„Nic tam nevidím. Tvařte se, že jsme na rybářské výpravě a nevyhledáváme žádné potíže. Nechají dva muže v záloze, aby nás drželi v šachu, a zbylí tři přestoupí na palubu.“ Cabrillo se obrátil k Sengovi. „Řekni Peteovi Jamesovi a Bobu Meadowsovi, ať sklouznou na odvrácené straně do vody. Oba výborně plavou. Až člun přirazí k boku, řekni, ať podplavou náš člun a zůstanou mezi oběma trupy. Pokud to dopadne, jak si myslím, ti dva, co zůstanou na člunu, budou na nečekanou situaci reagovat instinktivně. Nikdo ať nedělá zbytečný hluk. Už tak nás pozoruje až dost zvědavých očí v přístavu a na lodích. Musíme se z toho dostat, jak to půjde, bez zbytečného kraválu.“

James a Meadows sklouzli do vody pod kusem plachtoviny a čekali na signál, kdy mají podplavat pod člunem. Zbylí Cabrillovi muži se natáhli na palubu, jako by dřímali, a jeden nebo dva se tvářili, že na zádi chytají ryby.

Ted' už Cabrillo jasně rozpoznával, že hlídači z Čchin Šangových loděnic nosí ukázkové, tmavě kaštanové uniformy, jež by se lépe vyjímal v nějaké Gilbertově a Sullivanově operetě. To, co čtyři z nich třímali v rukou, připomínalo Cabrillovi nejmodernější modely v Číně vyráběných rychlopalných automatických pistolí. Kapitán člunu nasadil neproniknutelný, tvrdý výraz Číňana, obdařeného mocí.

„Zůstaňte, kde jste,“ vykřikl mandarínskou čínštinou. „Jdeme na palubu.“

„Co chcete?“ na oplátku zahulákal Seng.

„Bezpečnostní služba loděnic. Chceme prohlédnout vaši loď.“

„Nejste přístavní policie. Nemáte nám co rozkazovat.“

„Máte třicet vteřin, abyste poslechli. Jinak budeme střílet.“

„Střílet na obyčejné rybáře? Museli jste se zbláznit,“ hořce pronesl Seng. Obrátil se k ostatním a pokrčil rameny. „Radši jim to dovolíme. Jsou dost blázniví na to, aby udělali, čím hrozí.“

„Tak dobrá,“ řekl kapitánovi Čchin Šangova strážního člunu, „pojďte na palubu. Ale nemyslete si, že o tom nepodám zprávu přístavním úřadům lidové republiky.“ Cabrillo se skláněl nad kormidlem a stínil si tvář slaměným kloboukem, aby si nikdo ze strážců nevšiml jeho západních rysů. Nenápadně vyhodil několik mincí přes bočení jako signál Jamesovi a Meadowsovi, že už mají plavat. Pomalu přesunul jednu ruku na rychlostní páku a ve chvíli, kdy kapitán a jeho dva společníci byli uprostřed skoku přes úzkou mezeru oddělující obě plavidla, rychle ji stlačil a opět strhl zpět. Vzdálenost mezi čluny se skokem rozšířila.

Jako kdyby celá scéna byla nacvičená pro filmovou komedii, kapitán člunu a oba jeho muži padli do vody. Přesně jak Cabrillo předpokládal, oba muži, kteří zůstali v člunu bezpečáků, jednali instinktivně. Pustili zbraně, padli na kolena a natáhli ruce v marném pokusu pomoci svému nadřízenému a vytáhnout ho na palubu. Jejich snaha však přišla vniveč, když se proti nim z vody vztyčily dva páry rukou, které je s divokým šplouchnutím také strhly dolů. James s Meadowsem je pak jednoho po druhém stáhli za nohy pod vodu a pod člunem na druhou stranu, kde je nikterak ohleduplnými údery zbavili vědomí, hodili nahoru a ukryli v malém nákladním prostoru.

Cabrillo pozoroval zád' United States a přilehlý dok, jestli je nesleduje příliš mnoho svědků. Nenapočítal víc než nějaké tři nebo čtyři dělníky loděnic, kteří se zastavili a pozorovali scénu na vodě. Nezdálo se, že některého z nich to zvlášť zajímá. Kabina strážního člunu z velké části dělníkům bránila ve výhledu jak ze břehu, tak z parníku. Od nich to mohlo vypadat jako normální bezpečnostní kontrola. Jediné, co viděli, byli Cabrillovi muži dál podřimující na člunu nebo nahazující šňůry z jeho zádi. Zakrátko se dělníci vrátili k práci a nezdálo se, že by některý z nich spustil poplach.

James a Meadows vyšplhali do člunu a spolu s Eddiem Sengem hbitě vysvlékli velitele hlídky a dva jeho muže ze šatů. O pár minut později se všichni tři znovu objevili na palubě, oblečení do uniforem přístavní stráže.

„Není to tak špatný model,“ chlubil se Eddie a předváděl se Cabrillovi ve svém navlhlém převlečení. „Jenom z něj trošku crčí voda.“

„Já bych potřeboval tak o čtyři čísla větší,“ protestoval Meadows, který byl pořádný kus chlapa.

„Tak to už jsme dva,“ připojil se James a nataženými pažemi předváděl, že mu rukávy dosahují sotva přes lokty.

„Nikdo po vás nechce, abyste maširovali po molu na módní přehlídce,“ od kormidla je napomenul Cabrillo a zamanévroval člunem blíž ke hlídkové lodi. „Skočte tam a chopte se řízení. Jakmile budeme mít ponorku ve vleku, držte se těsně za námi, ať to vypadá, že nás eskortujete do doku hongkongské přístavní policie. Až na nás nebude z Čchin Šangovy loděnice vidět, budeme křížovat sem a tam až do setmění. Potom se vrátíme na Oregon a strážní člun někam bezpečně ukryjeme.“

„A co ty zmáčené krysy pod palubou?“ zeptal se Seng.

„Dopřejeme si pohled na to, jak se budou tvářit, až se probudí a zjistí, že zůstali opuštěni na některém ostrůvku u Filipín.“

Protože Sea Dog II neměla dost kyslíku, aby mohla zůstat pod vodou, bylo potřeba ji vytáhnout na hladinu a částečně pootevřít svrchní poklop. Pitt s Giordinem zůstali uvnitř a hlídková loď se držela vedle, aby bránil jakýmkoli zvědavým pohledům ze břehu a z lodí, které míjeli. O třicet minut později už byla Sea Dog II znovu na palubě Oregonu. Cabrillo byl na místě, aby Pittovi a Giordinovi pomohl z ponorky. Po dlouhé době strávené ve stísněném prostoru měli svaly unavené a ztuhlé, a tak mu byli za pomoc vděční.

„Omlouvám se, že jsem vás tam nechal tak dlouho uvězněné, ale jak víte, měli jsme nahoře drobné potíže.“

„Se kterými jste se skvěle vypořádali,“ složil mu poklonu Pitt.

„Vy sami jste to s těmi zloduchy zvládali také dobře.“

„Ale nebýt toho, že jste na ně shodil ty granáty, zůstali bychom sedět na dně.“

„Co jste zjistili?“ zajímal se Cabrillo.

Pitt unaveně zakroutil hlavou. „Nic, absolutně nic. Trup pod hladinou je naprosto nedotčený, žádné úpravy, žádné průchody nebo tlakové dveře. Celý spodek očistili a nově natřeli vysoce odolnou barvou, takže vypadá stejně nedotčeně, jako když ji spouštěli na vodu. Jestli má Čchin Šang nějaký recept, jak pašovat přistěhovalce v cizích přístavech na břeh, rozhodně to nedělá pod vodou.“

„A k čemu nás to vede?“

Pitt se na Cabrilla upřeně zadíval. „Musíme se dostat dovnitř. Můžete to zařídit?“

„Jako místní čaroděj, ano. Můžu vám zajistit turistickou prohlídku lodi. Ale zvažte to. Zbývá nám hodina, možná dvě, než se přijde na to, že hlídači, které jsme unesli, zmizeli. Velitel Čchin Šangovy bezpečnosti si pak dá dvě a dvě dohromady a dojde mu. Že vetfelci pocházejí z Oregonu. Zároveň mu začne vrtat hlavou, co se to stalo s deseti jeho potápěči. Na to můžete vzít jed, že potom zburcuje čínské vojenské námořnictvo a to půjde po nás. Když vyrazíme včas, jsme dost rychlí, abychom většinu lodí čínské flotily ukázali záda. Pokud ale na nás pošlou letadla dřív, než zmizíme z jejich teritoriálních vod, je po nás.“

„Také nejsme bezbranní,“ oponoval Giordino.

Cabrillo sevřel rty. „Nemůžeme se ale bránit válečným lodím s těžkými děly a letadly s raketami. Čím dřív vypadneme z Hongkongu a dorazíme na širé moře, tím líp pro nás.“

„Takže vytáhnete kotvu a zmizíte z města,“ suše poznamenal Pitt.

„Nic takového jsem neřekl.“ Cabrillo pohlédl na Senga, který se právě vděčně převlékl do suchého. „Co říkáš, Eddie? Nechtěl by sis na sebe znovu navléknout uniformu Čchin Šangova velitele a projít se přístavem jako místní velké zvíře?“

Seng se ušklíbl. „Vždycky jsem toužil po tom, udělat si procházku po velké lodi a neplatit za lístek.“

„Takže dohodnuto,“ obrátil se Cabrillo přímo na Pitta. „Vyzáste ihned. Co uvidíte, uvidíte, a vraťte se zpátky rychle, jinak se nikdo nedožijeme vnoučat.“

18

„Nezdá se vám, že to tak trochu přeháníme?“ prohodil Pitt o necelou hodinu později.

Seng, sedící za volantem umístěným na pravé straně vozu, se ušklíbl. „A kdo by podezíral špicly, kteří se vezou hlídanou hlavní bránou a navíc rollsem?“

„Každý, kdo nemá šedý i zelený zákal najednou,“ rozvážně odpověděl Giordino.

Pitt, který sám byl sběratel starých historických aut, se nechal dokonalou řemeslnou prací na rollsu unést. „Ten váš předseda správní rady Cabrillo je ale vážně obdivuhodný chlap.“

„Je to ten největší podrazník v celé branži,“ usmál se Seng a před hlavní bránou do Čchin Šangových loděnic sešlápl brzdu. „Dojednal to se správou nejlepšího pětihvězdičkového hotelu v celém Hongkongu. Tuhle limuzínu používají pro dopravu jen těch nejvýznamnějších hostů z letiště a na letiště.“

Pozdně odpolední slunce ještě stále vyukovalo nad obzorem a dva strážní, kteří vyšli z domku u brány, zírali na Rolls-Royce Silver Dawn z roku 1955 se speciálním vnitřním vybavením. Elegantní karosářské linie podtrhovaly klasický, až k vrcholu dokonalosti dotažený salonní styl, populární u britských, na zakázku vyráběných aut let padesátých. Přední nárazníky se ladně stáčely dolů a podél čtverých dveří až k ozdobným nárazníkům vzadu a stejně jako klesající zadní střecha a kufr tvořily „francouzskou křivku“, jak ji pak kopírovaly cadillaky osmdesátých let.

Seng zamával legitimací, kterou sebral kapitánovi hlídkové lodi. Protože oba by se stěžím mohli vydávat třeba jen za bratrance, nedal strážným šanci prohlížet si moc podrobně fotografii v dokumentech. „Chan Jao-tsu, kapitán přístavní bezpečnosti,“ oznámil čínsky.

Jeden z hlídačů se naklonil k okénku a podíval se na dvojici cestujících na zadním sedadle, kteří oba byli oblečení do konzervativních, modrých proužkovaných obleků. Oči se mu poněkud zúžily. „A kdo je to s vámi?“

„Jmenují se Karl Mahler a Erich Grosse. Jsou to přední němečtí inženýři z loďařské společnosti Voss und Heibert a mají tu provést inspekci turbínových motorů tamtoho velkého oceánského parníku.“

„Nemám je na seznamu návštěvníků,“ odporoval hlídač a prohlížel jmenný seznam v deskách.

„Tito pánové jsou tu na Čchin Šangovo osobní pozvání. Jestli máte nějaký problém, zavolejte mu. Chcete jeho osobní číslo na přímou linku?“

„Ne, ne,“ zakoktal strážný. „Když přijíždějí ve vašem doprovodu, jejich návštěva musela být schválená.“

„Nikomu nic neříkejte,“ nařídil Seng. „Ti pánové tu plní náležitý a přísně tajný úkol. Je to jasné?“

Strážný horečně přitakal, ustoupil od auta, zvedl závoru a mávl jim, že mohou projet na cestu vedoucí do oblasti doků. Seng s luxusním starým automobilem proklouzl kolem několika skladištních hal a skladů s náhradními díly a pod vysokými portálovými jeřáby tyčícími se nad kostrami rozestavěných lodí. Najít United States nebyl sebemenší problém. Její komíny se tyčily nad nedalekými budovami terminálu. Rolls ztichl u jednoho z mnoha můstků, vedoucích k trupu lodi. Působila neuvěřitelně prázdným dojmem. Žádná posádka, žádní dělníci, dokonce ani stráž nebyly nikde v dohledu. Můstky byly opuštěné a nestřežené.

„To je divné,“ poznamenal Pitt. „Odmontovali všechny záchranné čluny.“

Giordino vzhlédl vzhůru k lehkým obláčkům kouře, vycházejícím z komínů. „Skoro bych se vsadil, že je připravená k vyplutí.“

„Bez člunů nemůže nabrat cestující.“

„Začíná to být husté,“ poznamenal Giordino s pohledem upřeným na loď.

Pitt souhlasně přikývl. „Nic, co jsme tu původně čekali.“

Seng obešel vůz a otevřel jim zadní dveře. „Dál už nejdu. Teď je to na vás dvou. Hodně štěstí, za půl hodiny jsem tady zpátky.“

„Třicet minut,“ stěžoval si Giordino. „To si jen vymýšlíte.“

„Půl hodiny rozhodně není dost času na to, abychom si prohlédli vnitřek zaoceánské lodi, velké jak malé město,“ protestoval Pitt.

„Víc pro vás udělat nemůžu. Rozkaz předsedy Cabrilla. Čím dřív se vytratíme, tím menší je šance, že někdo prokoukne náš podraz. A kromě toho, za chvíli už bude tma.“

Pitt s Giordinem vystoupili z auta a po můstku vyšli ke dveřím vedoucím do nitra lodi. Ocitli se v místech, jež kdysi sloužila jako pokladníkův recepční sál. Kupodivu tu ale nebylo žádné zařízení a ani známka života.

„Zapomněl jsem ti připomenout, že německy nemluví,“ řekl Giordino.

Pitt se na něj podíval. „Jseš přece Ital, ne?“

„Dědeček a babička byli, ale co to s tím má co dělat?“

„Když na někoho narazíš, budeš se domlouvat rukama. Rozdíl nikdo nepozná.“

„A ty? Jak se chceš vydávat za krautáka?“

„Když se mě někdo na něco zeptá, řeknu vždycky jen *Ja*.“

„Nemáme moc času. Když se rozdělíme, stihneme toho projít víc.“

„Dobrá. Já nějak proklouznou na obytné paluby, ty se běž podívat na strojovnu. A když už tam budeš, nezapomeň se mrknout na kuchyň.“

Giordina to udivilo. „Proč?“

Pitt se na menšího Giordina usmál. „Vždycky se přece říká, že domácnost poznáš po kuchyni.“ Potom už svižně vyběhl po točitých schodech na horní palubu, kde se nacházela jídelna první třídy, bary, obchody s dárkovými předměty a kinosál.

Dveře z leptaného skla, vedoucí do jídelny první třídy, byly odstraněny. Stěny se spartánskou výzdobou padesátých let a vysoké klenuté stropy obklopovaly prázdné prostory. A stejně to bylo, kamkoli vstoupil. Jeho kroky se rozléhaly na podlahách salonů, ze kterých byly strženy koberce. Původních tři sta padesát dva sedadel z kinosálu někdo vytrhal. V obchodě s dárkovými předměty chyběly pulty a výkladní skříně. Oba bary nebyly víc než prázdné prostory. Z tanečního sálu, kde si bohatí a mocní krátili cestu přes Atlantik, zmizelo vše až na holé zdi.

Spojovací chodbou proběhl do ubikací mužstva a ke kormidelně. Všude bylo stejně prázdné. V kabinách posádky nenarazil na sebemenší stopy zařízení ani lidské přítomnosti. „Jen prázdná skořápka,“ mumlal si pro sebe. „Celá loď je jen prázdná skořápka.“

Kormidelně však nabízela zcela odlišný pohled. Byla od podlahy ke stropu zaplněná snůškou počítačového elektronického vybavení, jehož škály barevných světél ukazovaly, že jsou z velké části v chodu. Pitt se na krátkou chvíli zdržel, aby si prohlédl dokonalý lodní automatizovaný kontrolní a řídicí systém. Jedinou původní součástí zařízení tu kupodivu představovalo mosazí vykládané kormidlo.

Zkontroloval si na hodinkách čas. Už mu zbývalo jen deset minut. Bylo neuvěřitelné, že tu nebyli žádní dělníci ani posádka. Jako by se celá loď proměnila v hřbitov. Sklouzl po schodech dolů na ubytovací palubu první třídy a proběhl chodbičkou oddělující jednotlivé kabiny. Bylo to stejné jako na salonní palubě. V místech, kde kdysi v luxusu přespávali cestující na cestě z New Yorku do Southamptonu a zpět, jako by se usídlili duchové. Dokonce i dveře byly vysazeny z pantů. Pitta přitom praštilo do očí, že nikde nenašel ani stopy po odpadcích nebo jiné nečistotě. Celý vyrabovaný interiér působil překvapivě čistým dojmem, jako projety gigantickým vysavačem.

Když dorazil zpět ke dveřím pokladníkovy přijímacího sálu, Giordino už tam na něj čekal. „Našels něco?“ zeptal se ho.

„Zatraceně málo. Paluby nižší třídy i skladovací prostory jsou úplně prázdné. Strojovna vypadá stejně, jako když loď vyrazila na první plavbu. Nádherně udržovaná, pod parou a připravená k vyplutí. Všechno ostatní zeje prázdnotou.“

„Dostal ses do skladišť zavazadel a předních nákladních prostor, kde se převážela auta cestujících?“

Giordino zakroutil hlavou, že ne. „Dveře do nákladních prostor jsou zavřené a svařené. To samé, pokud jde o přístup ke kajutám posádky na spodní palubě. Ale zřejmě jsou vyklizené úplně stejně.“

„Taky mám ten dojem,“ přitakal Pitt. „Neměls nějaké potíže?“

„To je na tom právě tak zvláštní. Neviděl jsem živou duši. Jestli ve strojovně někdo pracoval, musel být neviditelný. Tys někoho potkal?“

„Ani nohu.“

Najednou se jim paluba pod nohama rozechvěla. Velké lodní motory se daly do chodu. Pitt a Giordino rychle seběhli po můstku k čekajícímu rolls-roycu. Eddie Seng už stál u otevřených dveří. „Tak co, jak se vám líbila prohlídka?“

„Ani nevíte, o co jste přišel,“ odpověděl Giordino. „Spousta jídla, květinová show a girls.“

Pitt ukázal na dělníky, kteří shazovali silná úvazová lana z ocelových přístavních špalků. Vysoké kolejnicové jeřáby uchopily můstky a odložily je stranou.

„Načasovali jsme si to na minutu přesně. Už vyráží.“

„Jak to?“ divil se Giordino. „A kdo je na palubě?“

„My bychom měli také vyrazit, dokud to jde,“ podotkl Seng, pobídl je do auta a zavřel dvířka. Oběhl kolem letící dívky na kapotě rollsu a vklouzl za volant. Tentokrát je při průjezdu bránou provázelo jen lehké kývnutí hlavou. Od přístavu urazili asi tři kilometry, když Seng, jenž stále visel očima na zpětném zrcátku, jestli je někdo nesleduje, zabočil na neudržovanou cestu a na volný plácek za opuštěnou školou. Uprostřed hřiště tam čekal červenostříbrný neoznačený vrtulník s volně se otáčejícími vrtulemi.

„Nevráťme se na Oregon člnem?“ divil se Pitt.

„Na to je pozdě,“ vysvětlil mu Seng. „Předseda Cabrillo považoval za rozumné být od Hongkongu co nejdál, až vypukne ohňostroj. Oregon už touto dobou nejspíš vyplouvá ze západního kanálu Lamma do Čínského moře. Takže poletíme.“

„To dokáže Cabrillo obstarat i vrtulník?“ divil se Giordino.

„Přítel jednoho jeho přítele tu provozuje aerotaxi.“

„A na reklamu si moc nepotrpí,“ poznamenal Pitt a pohledem zabloudil k ocasu vrtulníku, na kterém nebyl žádný název společnosti.

Sengovi roztáhl ústa široký úsměv. „Jeho klienti dávají přednost nenápadnému cestování.“

„Jestli má takové klienty, jako jsme my, pak se ani nedivím.“

Mladík v řidičské uniformě přešel k rolls-roycu a otevřel dvířka. Seng mu poděkoval a strčil mu do kapsy obálku. Pak mávl na Pitta s Giordinem, ať za ním naskočí do letadla. Ještě neměli ani pořádně utažené bezpečnostní pásy, když pilot vystoupil nad hřiště a ve výšce sotva šesti metrů proklouzl pod spleť elektrického vedení, jako by to pro něj byla každodenní záležitost. Nabral kurz k jihu přes vody přístavu a minul proplovávající ropný tanker sotva třicet metrů nad jeho komínem.

Pitt se tesklivým pohledem loučil se vzdalující se bývalou britskou korunní kolonií. Dal by měsíční plat za to, aby se mohl projít jejími křivolakými uličkami mezi změtí obchůdků, nabízejících vše od čaje až po umně vyřezávaný nábytek, dopřát si exotické čínské kuchyně v apartmá hotelu Peninsula s výhledem na světlá přístavu, po boku elegantní a krásné ženy a s lahví suchého šampaňského Veuve- Cliquot-Ponsardin...

Jeho slastnou vidinu na kousky rozbil Giordino, který poznamenal: „Co já bych dal za taco a sklenici piva.“

Slunce už zapadlo a obloha na západě byla šedavě modrá, když vrtulník zůstal na chvíli viset nad Oregonem a potom dosedl na kryt jednoho z jeho skladových prostorů. Cabrillo už na něj čekal v lodní kuchyni se sklenicí vína pro Pitta a lahví piva pro Giordina. „Máte za sebou perný den,“ řekl, „a tak vám paní šéfkuchařka nachystala něco extra.“

Pitt odložil vypůjčené sako a uvolnil si kravatu. „Perný den a naprosto k ničemu.“

„Našli jste něco zajímavého uvnitř United States?“

„Našli jsme loď vyrabovanou od přídě k zádi,“ odpověděl Pitt. „Uvnitř není nikde nic, až na funkční strojovnu a kormidelnu napěchovanou automatickými navigačními a řídicími systémy.“

„Loď právě vyrazila z přístavu. Nejspíš ji řídí jen minimální posádka.“

Pitt potřásl hlavou. „Nemá vůbec žádnou posádku. Jestli je pravda, co říkáte, že vyrazila z přístavu, pak tedy bez pomoci jediné lidské ruky. Celou loď řídí počítač a dálkové ovládání.“

„Můžu to potvrdit, protože v celé kuchyni není po jídle ani stopy,“ připojil se Giordino. „Ani kamna, ani lednice, dokonce ani nůž a vidlička. Kdo by se na takové lodi vydal na dlouhou plavbu, musel by umřít hladem.“

„Neexistuje loď, která by se mohla vydat na moře alespoň bez obsluhy ve strojovně a několika námořníků, kteří by monitorovali navigační systém,“ protestoval Cabrillo.

„Slyšel jsem, že americké válečné námořnictvo experimentuje s plavidly bez posádky,“ poznamenal Giordino.

„Taková loď duchů docela klidně překoná Pacifik, ale pokud chce proplout Panamským kanálem do Karibiku, musí mít na palubě alespoň kapitána, aby přijal lodivoda a zaplatil poplatky.“

„Dočasnou posádku a kapitána si můžou najmout těsně předtím, než loď dorazí do Panamy...“ Pitt se najednou zarazil a zíral na Cabrilla. „Jak víte, že United States míří do Panamského průplavu?“

„Dostal jsem hlášku z místních zdrojů.“

„Rád slyším, že máte uvnitř Čchin Šangovy organizace někoho, kdo nás bude informovat o každodenních záležitostech,“ jízlivě poznamenal Giordino. „Škoda, že nám hned neprozradil, že celou loď předělali na hračku s dálkovým ovládáním. Mohli jsme si ušetřit spoustu potíží.“

„Nemám nikoho uvnitř,“ vysvětloval Cabrillo. „Rád bych měl. Informace pochází od zástupce Čchin Šangovy lodní společnosti. Příjezdy a odjezdy obchodních lodí nejsou žádné tajemství.“

„Jaký cíl plavby tedy United States uvedla?“

„Čchin Šangův přístav Sungari.“

Pitt se dlouze, mlčky zahleděl do sklenky s vínem. „Co tím sleduje?“ zeptal se pomalu. „Proč by měl Čchin Sang vysílat plně robotizovaný a dočista vykuchaný zaoceánský parník napříč Pacifikem do toho nepovedeného přístavu v Louisianě. Co si to zas vzal do hlavy?“

Giordino dopil pivo a ponořil tortilu do misky salsy. „Třeba chce loď přestavět na něco úplně jiného.“

„Možná. Ale ukrýt ji nemůže. Rozhodně ne loď takových rozměrů. Špionážní družice by ji pokaždé odhalily.“

„Nenapadlo vás, že ji chce naplnit výbušninami a vyhodit něco do vzduchu? Třeba Panamský průplav?“ nadhodil Cabrillo.

„Rozhodně ne Panamský kanál nebo jiné zařízení pro lodní dopravu,“ odmítl jeho domněnku Pitt. „Podřezával by si tím vlastní krk. Jeho lodi potřebují volný přístup do všech oceánů, stejně jako lodi ostatních společností. Ne, Čchin Šang má v úmyslu něco jiného, má jiný motiv, stejně odporný a stejně vražedný.“

19

Loď se pomalu, houpavě ploužila vzdouvajícím se mořem pod oblohou tak jasně nasvícenou měsícem v úplňku, že by se při něm daly číst noviny. Z pohledu na ni vyzařovala klamná pohoda. Cabrillo dosud nenařídil, aby loď plula plnou rychlostí, a tak se loudala pouhými osmi uzly vpřed, dokud se nevzdálí dost daleko od čínské pevniny. Šplouchání přídí rozrážené vody a vůně čerstvě pečeného chleba, vycházející z lodní kuchyně, by posádku každé jiné nákladní lodi na vodách Čínského moře ukolébala, ne ale dobře vycvičené mužstvo na Oregonu.

Pitt a Giordino postávali v řídicím sále průzkumných a obranných systémů a chovali se tu jako zcela nezaujatí pozorovatelé, zatímco Cabrillo a jeho technický tým se očima i myšlenkami upínali k radarovým vyhledávacím a identifikačním systémům.

„Dává si na čas,“ prohodila analytička průzkumu Linda Rossová, sedící před počítačovým monitorem, předvádějícím trojrozměrný obraz válečné lodi. Rossová byla další kořistí z Cabrillových loveckých výprav za chytrými hlavami. Byla velícím důstojníkem pro řízení palby na americkém raketovém křižníku třídy Aegis až do chvíle, kdy jí Cabrillo předložil nabídku tak neuvěřitelného příjmu, jaký by jí válečné námořnictvo nemohlo nikdy poskytnout. „Při maximální rychlosti třiceti čtyř uzlů nás předstihne do půl hodiny.“

„Na co ji odhadujete?“ zeptal se Cabrillo.

„Podle obrysů je to jeden z torpédoborců Luhů třídy 052 z devadesátých let. Nosnost čtyři tisíce dvě stě tun. Dva benzínové motory, přibližně pět tisíc pět set koní. Na zádi má dva vrtulníky Harbine. Posádku tvoří dvě stě třicet mužů, z toho čtyřicet důstojníků.“

„Rakety?“

„Osm hladinových protilodních raket a osmihlavňový protiletadlový raketomet.“

„Kdybych já byl její kapitán, asi bych se nezatežoval přípravou raketového útoku na tak bezmocně vypadající starou pramici, jako je Oregon. Děla?“

„Dvojče děl ráže sto milimetrů ve věži na přídi,“ odpověděla Rossová. „Osm sedmatřicetimilimetrových v párech. Má také šest torpéd ve dvou trojitých torpédových rourách a dvanáct vrhačů protiponorkových min.“

Cabrillo si kapesníkem otřel obočí. „Na čínské poměry je to působivá válečná loď.“

„Odkud se tu vzala?“ zeptal se Pitt.

„Smůla si na nás zasedla,“ odpověděl Cabrillo. „Čistě náhodou nám křižovala cestu, když přístavní správa spustila poplach a povolala námořnictvo. Naplánoval jsem náš odjezd tak, abychom pluli v brázdě za jednou australskou nákladní lodí a jednou bolivijskou s rudou a zmátli tak čínské radary. Ty druhé dvě už zřejmě zastavily rychlé pobřežní strážní čluny a po prohlídce mohly pokračovat v plavbě. Jen nás muselo potkat takové neštěstí v podobě těžkého torpédoborce.“

„Čchin Šang musí mít asi hodně dlouhé prsty, když mu jde vláda takhle na ruku.“

„Docela rád bych měl takový vliv v našem Kongresu.“

„Není to ale náhodou v rozporu s mezinárodním právem, aby vojenské lodi jedné země zastavovaly a prohledávaly cizí plavidla v mezinárodních vodách?“

„Od devadesátého šestého už ne. Peking totiž postoupil k mezinárodním námořním úmluvám OSN a na základě toho Čína rozšířila své teritoriální vody z dvanácti na dvě stě mil.“

„Takže jsme vlastně ještě hluboko v jejich vodách.“

„Ještě asi sto čtyřicet mil,“ potvrdil Cabrillo.

„Když máte rakety,“ zajímal se Pitt, „proč nesundáte ten torpédoborec dřív, než k nám dorazí na dostřel vlastních děl?“

„Máme sice menší a starší verzi protilodních raket Harpoon s dostatečnou výbušnou silou, abychom smetli z hladiny lehkou útočnou loď nebo hlídkový člun, ale museli bychom mít neuvěřitelné štěstí hned při prvním úderu proti torpédoborci, který se jeví tolika zbraněmi, že by jimi šlo potopit celou flotilu. Jsme v nevýhodě. Naše první rakety mohou vyřadit z činnosti jejich odpalovací zařízení. A můžeme jim také do trupu napálit dvě torpéda Mark 46. Ale i potom by jim zůstalo dost stomilimetrových a sedmatřicetimilimetrových děl, aby nás nahnali na nejbližší lodní vrakoviště.“

Pitt se na Cabrilla pevně podíval. „V nejbližší hodině přijde o život spousta lidí. Nešlo by se nějak vyhnout takovým jatčím?“

„Jakmile vystoupí na palubu, už je neoblafneme,“ vážně odpověděl Cabrillo. „Pohrdání jim vydrží sotva dvě minuty potom, co sem první z nich položí nohu. Možná, pane Pitte, zapomináte, že podle Číňanů my všichni tady jsme špióni. A jako takové nás mohou popravít, než mrknou okem. A pak je tu další věc. Jakmile se jim dostane do rukou Oregon a veškerá technika a uvědomí si její potenciál, nebudou váhat použít ji ke špionáži proti dalším zemím. Jen co první Číňan vstoupí na palubu, půjde o život. Budeme bojovat, jinak je po nás.“

„Takže naše jediná šance je překvapit je.“

„Nejdůležitější je,“ stroze vysvětloval Cabrillo, „abychom v očích kapitána torpédoborce nepředstavovali nebezpečí. Kdybyste byl na jeho místě, stál na můstku a pozoroval nás nočním dalekohledem, třásla by se vám při pohledu na nás kolena? Pochybuji. Může nám namířit stomilimetrovky na můstek a dvojčata sedmatřicítiky na každého, kdo se objeví na palubě. Ale jakmile spatří vlastní námořníky, jak se nalodí a přebírají tady kontrolu, uklidní se a odvolá pohotovost, pokud se s jejím vyhlášováním bude vůbec namáhat.“

„Podle vás to zní, jako bychom měli začít válčit sněhovými koulemi,“ poznamenal Giordino.

Cabrillo vrhl na Giordina trpělivý, unavený pohled. „Kdo tady mluví o válčení?“ „Musíte omluvit Alův zvláštní smysl pro humor,“ řekl Pitt. „Když nejdou věci po jeho, ztrácí duševní stabilitu.“ „Vy jste úplně stejně divný,“ zabručel Cabrillo na Pitta. „Dokáže vás dva vůbec něco vyvést z míry?“ „Berte to jako reakci na neočekávanou situaci,“ mírně zaprotestoval Pitt. „Vy a vaše posádka jste na boj připravení a vycvičení. My jsme jen naprosto bezmocní diváci.“

„Než tahle noc skončí, budeme potřebovat pomoc každého muže a ženy na palubě.“ Pitt přes rameno Lindy Rossové pozoroval obraz na monitoru. „Jestli se můžu zeptat, jak chcete zlikvidovat tak mohutný torpédoborec?“

„Můj plán je v zásadě ten, že zastavíme, až nám to nařídí. Pak přijde příkaz k jejich nalodění a prohlídce. Zatímco nás budou pozorovat zblízka, budeme se tvářit jako nevinní, našťávní námořníci, až je nalákáme, aby zarazili, co by od nás kamenem dohodil. Až čínská výsadková skupina vyšplhá na palubu, ukolébáme kapitána ještě víc v jeho nečinnosti tím, že stáhneme íránskou a vyvěsíme čínskou vlajku.“

„Vy máte čínskou vlajku?“ ptal se Giordino.

„Vezeme s sebou vlajky a znaky všech námořních zemí světa,“ odpověděl Cabrillo.

„A až naznačíte, že se vzdáváte?“ zajímal se Pitt.

„Zaútočíme na ně vším, co máme, a budeme se modlit, aby jim už nezbylo nic, čím by nás dostali.“

„Vyhne se tím raketovému souboji na dálku, ve kterém bychom nemohli vyhrát,“ dodal Max Hanley, usazený na židli vedle elektronického specialisty, který měl na starosti sbírání taktických údajů.

Jako fotbalový trenér na střídačce těsně před výkopem probíral Cabrillo svůj taktický plán se všemi hráči. Zvážil a podrobně probral každou možnost, nepřehlédl jediný detail, nic neponechal náhodě. Nepanovala tu ani stopa napětí. Muži a ženy na palubě Oregonu se připravovali na práci, jako by to bylo obyčejné pondělní ráno ve velkém městě. Pohledy měli jasné a soustředěné, bez jediného známky obav.

Když Cabrillo ukončil výklad, zeptal se: „Má někdo otázky?“ Hlas měl hluboký a vážný, bez sebemenšího španělského přízvuku, a přestože byl příliš zkušený a předvídativý na to, aby se vyhnul strachu, nedal ho znát v tváři ani chování. Když zjistil, že nikdo nemá dotazy, spokojeně kývl. „Dobrá, takhle to je. Zlomte všichni vaz. A až bude tahle drobná potyčka za námi, uspořádám největší flám, jaký kdy na Oregonu byl.“

Pitt zvedl ruku. „Říkal jste, že potřebujete každého muže. A co já a Al?“

„Vy dva jste už včera večer dokázali, že se boje nebojíte. Zajděte si do lodní zbrojnice a vyberte si každý pár automatických zbraní. Budete potřebovat větší palebnou sílu, než jakou vám dává ta vaše špuntovka. Najděte si také neprůstřelné vesty a kompletní oblečení. A pak si zaskočte do kostymérny pro nějaké odrbané staré šatstvo. Připojte se k posádce. Vaše schopnosti nám přijdou vhod, až budeme muset zastavit čínské námořníky přímo na palubě. Můžu na to uvolnit jen pár lidí od důležitějších úkolů, takže proti vám bude mírná přesila. Nebude jich nejspíš víc než deset, a to nic neznamená, když na své straně budete mít moment překvapení. Až se jich zbavíte, a s tím počítám, můžete přiložit ruku k dílu při odstraňování škod. A můžete se vsadit, že jich tu bude všude spousta.“

„Je naprosto nezbytné postřílet celou výsadkovou skupinu bez varování?“ zeptala se Linda Rossová.

„Pamatujte na to,“ odměněně pronesl Cabrillo, „že tihle lidé nemají v plánu dovolit komukoli z nás, aby se vrátil do přístavu. Protože ani v nejmenším nepochybují o tom, že jsme se podíleli na podvodním pátrání u United States, jejich jediným cílem teď je uložit nás všechny ke spánku mezi ryby, dřív než se rozední.“

Pitt střelil pohledem po Cabrillovi a snažil se v jeho očích objevit stopu lítosti, známku pomyšlení, že co podnikají, je možná kolosální chyba. Nic takového tam ale nebylo. „Nevadí vám, že se možná mýlíme v jejich záměrech a že spácháme válečný akt?“

Cabrillo vytáhl z kapsy na prsou dýmku a vyškrabal hlavičku. Pak řekl: „Můžu se klidně přiznat, že mě takový výsledek trochu znepokojuje, ale jejich letectvu nedokážeme uniknout, takže budeme blafovat, abychom se dostali pryč, a když se to nepovede, musíme bojovat.“

Jako šedý duch klouzající po černém moři zkrápěném paprsky měsíce v úplňku předstihl čínský torpédoborec pomalu plující Oregon se škodolibostí zabíjäcké kosatky, pronásledující bezbranného kapustňáka. Ale i se svou nemotornou sestavou navigačních, hladinových a protivzdušných pátracích a obranných systémů, tyčících se nad dělovými věžemi, měla loď působit elegantním dojmem. Ve skutečnosti však vypadala, jako by ji poslepovalo malé dítě z dílny, o kterých si nebylo jisté, kam patří.

Hali Kasim, viceprezident Oregonu pro otázky komunikace, zavolal na můstek Cabrillovi, který tam teď nočním dalekohledem pozoroval torpédoborec.

„Pane Cabrillo, nařídili nám zarazit.“

„Jakou řečí?“

„Anglicky,“ odpověděl Kasim.

„Jo je jen amatérský pokus kouknout nám do karet. Odpovězte mu arabsky.“

Nastala krátká odmlka. „Přistoupili na naši hru, pane. Mají na palubě někoho, kdo arabsky umí.“

„Chvíli to protahujte. Nesmíme vypadat, že se až příliš ochotně hodláme vzdát. Zeptejte se, proč bychom vůbec měli poslouchat jejich rozkazy, když jsme v mezinárodních vodách.“

Cabrillo si zapálil dýmku a vyčkával. Podíval se dolů na palubu, kde se shromáždili Pitt, Giordino a tři muži jeho posádky, všichni po zuby ozbrojení a přichystaní k boji.

„Neberou to,“ ozval se znovu Kasimův hlas. „Říkají, že jestli okamžitě nezastavíme, potopí nás.“

„Zapojili rušičky pro případ, že bychom vyslali volání v tísni?“

„Na to se můžete vsadit. Jakákoli zpráva, kterou z téhle oblasti vyšleme, dorazí k cíli překroucená.“

„Je alespoň minimální naděje, že tu v okolí křižuje nějaká spřátelená válečná loď třeba ponorka?“

„Nic,“ ozval se hlas Lindy Rossové ze zpravodajského sálu. „V dosahu sta mil je jediná loď, a to je japonský dopravce automobilů.“

„Dobrá,“ vydechl Cabrillo. „Signalizujte jim, že je poslechneme a zarazíme. Ale informujte je, že proti takovému násilnému postupu budeme protestovat u Světové rady pro obchod a Mezinárodní rady pro námořní dopravu.“

Cabrillovi už nezbývalo nic jiného než čekat a sledovat, jak se čínský torpédoborec vynořuje z temnoty. Zatímco nehybnýma očima sledoval torpédoborec, podobně se na něj zaměřovaly dvě skryté rakety Harpoon, umístěné uprostřed trupu Oregonu, dvě torpéda Mark 46 v podvodních rourách a ústí páru třicetimilimetrových rychlopalných děl Oerlikon, schopných vystřelit z každé hlavně sedm set výstřelů za minutu.

Všechno, co mohli udělat předem, už udělali. Cabrillo byl na svoje lidi pyšný. Jestli se někdo z nich necítil dobře, nedával to na sobě znát. Vyzařovala z nich rozhodnost, dokonce jisté hluboké uspokojení, že se pouštějí do soupeře dvakrát většího a desetkrát

silnějšího, než jsou oni sami, a rozhodnutí dotáhnout to až do konce. Nic takového jako po políčku nastavit druhou tvář. Zašli už tak daleko, že se nedalo couvnout. Bylo tedy na nich udeřit jako první.

Torpédoborec zastavil motory a nechal se unášet vlastní setrvačností jen asi sto metrů od Oregonu. Nočním dalekohledem už Cabrillo dokázal přečíst velké číslice na jeho přídi. Zavolal dolů Rossové. „Dokážete identifikovat čínský torpédoborec číslo sto šestnáct? Opakují, jedna šestnáct.“

Zatímco čekal, sledoval, jak se z torpédoborce snáší člun a opouští výložník. Nalodovací operace probíhala hladce. Člun odrazil od válečné lodi, namířil přes vodní plochu, dělící obě plavidla, a do dvanácti minut se už dotýkal boku prostě vyhlížejícího starého nákladního člunu. S jistou dávkou uspokojení si povšiml, že stomilimetrové dvojce v příďové dělové věži je jedinou zbraní, která míří na Oregon. Raketová odpalovací zařízení se zdála opuštěná a zabezpečená. Hlavně rychlopalných sedmatřicetek mířily vzad a nahoru.

„Mám pro vás identifikaci,“ konečně mu odpověděla Rossová. „Číslo jedna šestnáct se jmenuje Čcheng-do. Představuje to největší a nejlepší, co může čínské námořnictvo nabídnout. Jejím kapitánem je komandér Ju Tien. Když mi dáte trochu času, obstarám vám jeho životopis.“

„Díky, Rossová, tím se nezdržujte. Je vždycky dobré vědět, jak se jmenuje váš soupeř. Zůstaňte na příjmu a připravte všechny zbraně k palbě.“

„Všechny zbraně jsou připraveny na váš rozkaz, předsedo,“ chladně a nevzrušeně ho ujistila Rossová.

Žebřík šel dolů a čínské komando, vedené námořním poručíkem a kapitánem námořní pěchoty, se rychle vyhnulo z člunu na palubu. Ve tvářích měli skoro sváteční výraz, spíš jako skautici při dobrodružné noční hře, než jako tvrdí válečníci.

„Sakra,“ zaklel Cabrillo. Bylo jich nejméně dvakrát víc, než počítal, všichni po zuby ozbrojení. Měl vztek, že pro nadcházející boj na hlavní palubě nemohl uvolnit víc lidí. Podíval se dolů na Petea Jamese a Boba Meadowse, lodní potápěče, kteří oba dříve sloužili u speciálních námořních jednotek SEAL, a na Eddieho Senga. Všichni tři postávali u zábradlí a automatické zbraně schovávali pod kabáty. Pak spatřil Pitta a Giordina, kteří stáli přímo proti čínským důstojníkům s rukama vysoko zdviženými do vzduchu.

První Cabrillovou reakcí byla zuřivost. Když se Pitt a Giordino vzdávají bez výstřelu, zbývající tři nemají sebemenší šanci proti dvacítky k boji vycvičených mariňáků. Číňani je smetou a během pár minut se zmocní lodi. „Vy připosraní uřňukanci,“ vybuchl a hrozil na ně pěstí. „Vy zrádci špinaví.“

„Kolik jsi jich napočítal?“ zeptal se Pitt Giordina, když poslední z čínských mariňáků prošel zábradlím.

„Dvacet jedna,“ spokojeně odpověděl Giordino. „Čtyři na jednoho. Tomu opravdu říkám mírná přesila.“

Stáli tam nešikovně v cestě, oblečení do dlouhých zimních kabátů, s rukama vysoko zdviženými nad hlavu, aby bylo jasné, že se vzdávají. Eddie Seng, James a Meadows zírali na vystupující Číňany mrzutě, jako námořníci naštvaní jakýmkoli narušením normální lodní rutiny. Čínští vojáci se při pohledu na tak chabé příjetí uklidnili. Zbraně drželi volně a ze strany tak ubožácké posádky na ošuntělé lodi nečekali sebemenší odpor.

Námořní důstojník, arogantní a vyzařující znechucení nad šupáckou posádkou, která ho vítala, přistoupil k Pittovi a anglicky se ho zeptal, kde najde kapitána lodi.

Bez sebemenší známky nepřátelství Pitt přeskakoval pohledem z námořního poručíka ke kapitánovi pěchoty a pak se slušně optal: „Kdo z vás je Tom a kdo je Jerry?“

„Co bylo ty řekl?“ vyštěkl na něj poručík. „Jestli nechce zastřelit, vést mě k váš kapitán.“

Pitt nasadil masku čirého zděšení. „He? Vy si přejete kapitána? To jste měli říct hned.“ Mírně se pootočil a začal výrazně kývat směrem k můstku, kde ho Cabrillo, zelený vztekem, zrovna proklínal.

V tom momentě se čistě reflexivně všechny tváře a oči obrátily ve směru Pittovy gestikulace, k hulákající postavě na můstku.

Teprve teď se Cabrillovi vyjasnilo a pochopil, co to ti dva chlapi z NUMA vyvádějí. Jako hypnotizovaný sledoval, jak mu před očima začal boj. V čirém úžasu přihlížel tomu, že Pitt a Giordino vytasili zpod kabátů každý ještě jeden pár rukou, v každé automatickou rychlopalnou pistoli, s ukazováky na spouštích. Smrt začala kosit čínské námořníky, které to zcela vyvedlo z rovnováhy. Tak zuřivý úder nečekali, rozhodně ne od mužů, kteří ještě před chvílí vypadali vyděšeně a vystrašeně. Během necelé minuty po zahájení nečekaného útoku se nepřítelův poměr sil změnil ze čtyř na dva proti jednomu. Čínská arogantní konfrontace se rázem změnila v krvavé běsnění a chaos.

Seng, James a Meadows, kteří o Pittových a Giordinových falešných rukou věděli předem, namířili a začali střílet necelou vteřinu po nich. Nastala vřava. Muži padali, rozptýlili se po celé palubě a pokoušeli se srazit jeden druhého. Čínští pěšáci byli profesionální bojovníci a měli kuráž. Velice rychle se vzpamatovali, opanovali svůj prostor, nyní pokrytý těly jejich kamarádů, a opětovali střelbu. Zásobníky všech zbraní se bleskově vyprázdnily téměř ve stejném okamžiku. Seng byl zasažen do kolene a upadl. Meadows dostal kulku do ramene, ale dál mával prázdnou zbraní jako palicí. Pitt a Giordino, kteří neměli náhradní zásobníky, hodili automaty na osm zbývajících čínských mariňáků a pustili se s nimi do křížku. I přes veškerou vřavu, kdy se do sebe pustily obě party, s klením a nadávkami, ve změti svíjejících se těl, zaslechl Pitt, jak Cabrillo na můstku rve.

„Palte, proboha, palte!“

Část trupu Oregonu se mžikem sklopila a z odpalovacích zařízení vylétla dvojice raket Harpoon téměř ve stejné chvíli, kdy dvě torpéda Mark 46 vystřelila z rour. O vteřinu později zahájilo palbu dvojce oerlikonů, řízených z velitelského a kontrolního centra. Děšť stěl se zářýval do odpalovacích nosičů raket na Čcheng-do a vyřadil jejich systémy z provozu dříve, než bylo možno je aktivovat a odpálit na zdánlivě bezbrannou nákladní loď. Čas jako by se zastavil a vřava zmlkla, když první raketa z Oregonu zasáhla mohutný trup torpédoborce přímo pod jeho jediným komínem a pronikla do strojovny. Druhá střela Harpoon si našla cíl ve věži komunikačního systému Čcheng-do a zbavila ho tak jakékoli možnosti spojit se s velitelstvím flotily.

Pomalejší torpéda přišla na řadu krátce poté. Explodovala necelých deset metrů od sebe a způsobila dva obrovské gejzíry u boku Čcheng-do, která se otřásla až po konečky stěžňů. Na chvíli klesla zpět na uvolněný kýl a potom se začala naklánět k pravoboku, když dvěma dírami, velkými jak vrata od stodoly, začala dovnitř pronikat voda.

Na Čcheng-do se kapitánovi Ju Tienovi, normálně až úzkostlivě opatrnému, začala situace vymykat z rukou už od chvíle, kdy dalekohledem pozoroval nevinně vypadající loď a své námořníky, kteří se na ni nalodili bez sebemenší známky odporu. Sledoval stažení zeleno-bílo-červené íránské vlajky, kterou vzápětí nahradila čínská rudá s pětící zlatých hvězd. Potom ho náhle ochromil šok. V jedné chvíli se jeho nezničitelný torpédoborec chladně tyčil nad prorezlým trampským parníkem, v následující už ta zdánlivě bezmocná kocábka napáchala na jeho lodi nenapravitelné škody. Útok raketami, torpédy a rychlopalnými děly přišel téměř simultánně. Takovou palebnou sílu by u nevinného obchodního člunu nečekal.

Neschopen pohybu Ju Tien sledoval, jak se smrt a hanba valí z větracích šachet, průlezů a chodeb jeho lodi. Začalo to jako bílé obláčky a oranžové plamínky, které se ale rázem změnily v záplavu rudého ohně a černého kouře z trosk někdejší strojovny, jež se změnila v krematorium jeho bezmocných mužů. „Palte!“ vykřikl. „Zničte ty hnusné psy!“

„Znovu nabíjet,“ hulákal Cabrillo do komunikačního systému. „Rychle, nabíjejte!“

Jeho rozkazy přerušil ohlušující rachot následovaný nárazem, po němž se zachvělo všechno kolem něj. Velká děla na nepoškozené přídí torpédoborce začala chrlit oheň a jejich granáty, provázené kvílivým zvukem, začaly dopadat na Oregon.

První prosvítl mezi nákladními jeřáby a narazil do ukotvení zadního stěžně, hladce ho odsekl a svalil na nákladní palubu. Od jeho základny se do běla rozžhavené úlomky rozletly do všech stran. Vyvolaly několik menších ohňů, nenapáchaly ale vážnější škody. Druhý granát s dunivou explozí zasáhl prodlouženou záď Oregonu a zanechal za sebou zející ránu nad kormidlovým pněm. I když to bylo vážné poškození, nepředstavovalo katastrofu.

Ve chvíli, kdy lehká děla z Čcheng-do začala náboji ráže třicet sedm milimetrů kropit Oregon od vyvýšené přídě až po pochroumanou záď, Cabrillo se nechtěně přikrčil. Téměř okamžitě ho od lodního systému kontroly a řízení palby vyburcovala Rossová.

„Pane, čínská lehká děla právě zasáhla odpalovací mechanismus našich raket. Je mi líto, že nesu tak špatnou zprávu, ale naše převaha dvě ku jedné je v čoudu.“

„Co torpéda?“

„Do tří minut budou znovu připravená k odpálení.“

„Řekněte nabíječům, že je chci mít v rourách do minuty.“

„Hanley!“ zakřičel Cabrillo do komunikačního systému, který ho spojoval se strojoვნou.

„Jsem tady, Juane,“ s nenarušitelným klidem odpověděl Hanley.

„Stalo se něco motorům?“

„Crčí nám tu z několika prasklin. Nic, co bychom nezvládli.“

„Chci plnou rychlost, každý uzel, který z motorů dokážete vyždímat. Musíme se odtud dostat, než nás ten torpédoborec rozstřílí na kusy.“

„Už se na tom pracuje.“

V tu chvíli si Cabrillo uvědomil, že jeho oerlikony zmlkly. Stál a nevěřícně zíral na rychlopalné dvojce ukryté ve velké dřevěné nákladní bedně, jejíž všechny čtyři stěny se odklopily. Hlavně bezmocně mířily na torpédoborec a vypadaly opuštěně. Jejich automatický elektronický řídicí systém zničila přehradná palba čínských sedmatřicítek. S bolestnou jistotou mu docházelo, že bez jejich palebné síly se šance na přežití rychle vytrácejí. Až příliš pozdě poznal, že záď Oregonu se noří hlouběji a přídě se zvedá, jak Hanleyho mohutné motory pohybovaly loď vpřed. Poprvé pocítil strach a bezmocnost při pohledu na dvě ústí stomilimetrových děl torpédoborce, připravená zničit jeho loď i se skvělou posádkou.

Na chvíli sice zapomněl, že uprostřed ničivé vřavy se bojuje i dole na palubě, teď tam však šlehnul pohledem. Zkrvavená těla se tu vršila a svíjela, rozházená jako náklad lidských odpadků, vyklopený na ulici. Pozoroval to s hořkou chutí v hrdle.

Divoké běsnění netrvalo déle než dvě minuty a teď už zřejmě nezbyval nikdo živý či nezraněný. Alespoň si to myslel.

Pak náhle, jako když přestříhá hledáček kamery, spatřil podivnou postavu, která se vyškrábala na nohy a opile vrávorala přes palubu k mlčícím oerlikonům.

I když jim těla chránily neprůstřelné vesty, James a Meadows, oba zasažení do nohou, klesli na palubu. Seng dostal dvě kulky do pravé ruky. Seděl opřený o zábradlí odtrhl si rukáv košile a klidně si jeho cáry obvazoval rány, aby zastavil krvácení. Giordino ležel vedle něj, skoro v bezvědomí. Jeden z čínských námořníků ho hlavní pušky zasáhl shora do hlavy ve stejném okamžiku, kdy mu Giordino zuřivě zarazil pěst do břicha skoro až k obratlům. Oba se na palubu sesypali současně. Námořník bolestivě lapal po dechu, Giordino nevnímal téměř nic kolem sebe.

Pitt se přesvědčil, že jeho přítel není vážně zraněný, strhl ze sebe kabát s falešnými rukama a bolestně kulhal k umlčeným oerlikonům. Něco si přitom pro sebe bručel. „Dvakrát. Tomu se snad nedá věřit.“ Jednu ruku si držel na místě, kde ho zasáhla kulka, jen asi na palec nad místem, kam to dostal na jezeře Orion. Ve druhé ruce svíral automatickou rychlopalnou pistoli, kterou sebral jednomu z mrtvých čínských námořníků.

Ze svého vyvýšeného stanoviště na okraji můstku Cabrillo zaraženě sledoval neuvěřitelný výjev. Pitt se s lhotejným výrazem prodíral smrtí sedmatřicetimilimetrových střel z Čcheng-do, jejichž šílený rachot naplňoval vzduch a které kosily vše na nákladní palubě Oregonu. Slyšel je ječet, jak mu prolétaly kolem hlavy, na tvářích a na krku cítil průvan, když ho mýjely jen o pár centimetrů. Jako zázrakem však žádná z nich Pitta během jeho trýznivé cesty k oerlikonům nezasáhla.

Na Pitta teď rozhodně nebyl příjemný pohled. Z tváře mu Cabrillo vyčetl zuřivý vztek, divoké zelené oči mu planuly zběsilým odhodláním. Nikdy neviděl člověka, jenž by tak cynicky pohrdal smrtí.

Přestože se to zdálo zcela nemožné, Pitt nakonec dospěl k cíli, zvedl automatickou pistoli a odstřelil zbytky potrhaneho kabelu, jenž vedl do sálu pro řízení palby. Dvojice hlavní se teď zas mohla svobodně pohybovat. Usedl za ruční ovládání děla a pravou rukou sevřel pákovou spoušť, která tu sice byla nainstalovaná, ale dosud se nikdy nepoužívala. Starý Oregon znovu ožil jako těžce zmlácený boxer, kterého už odpočítali do devíti, ale znovu se zvedl z podlahy ringu a začal kolem sebe bušit pěstmi. Co ale následovalo, Cabrillo nečekal. Namísto aby začal Pitt kropit střelbou můstek Čcheng-do a jeho rychlopalná děla ráže třicet sedm, zaměřil kombinovanou sílu obou hlavní oerlikonů, schopných vystřelit 1400 ran za minutu, na dělovou věž, jejíž stomilimetrová děla už hrozila zničit těžce zkoušenou nákladní loď.

I když to vypadalo jen jako marné a zoufalé gesto — smršť malých střel neškodně dopadala na silně pancéřované dělové věže a odrážela se do všech stran — Cabrillo pochopil, o co se Pitt pokouší. Je to šílenství, pomyslel si, naprosté, ničím nekontrolovatelné šílenství, snaha dokázat nemožné. Dokonce i nejskvělejší střelec, s pevně podepřenou puškou, by měl potíže strefit se do ústí hlavně jednoho z děl z paluby lodi, neustále se kývajících nahoru a dolů na mořských vlnách. Cabrillo ale nepočítal s úžasnou palebnou silou oerlikonů, s tím, že zákon velkých čísel je na Pittově straně. Tři střely, všechny bezprostředně po sobě, pronikly do ústí děla, projely jeho hlavní a zasáhly právě nabíjený granát. Jeho hlavice explodovala ve stejné chvíli, kdy byl odpálen.

Brány pekla se otevřely. Prachová nálož i bojová hlavice velkého stomilimetrového náboje vybuchly současně uvnitř dělové věže a roztrhaly ji na pokroucené kusy plechu, jako by to byla jen plechovka silvestrovské třešňové bowle. Vzápětí, jako by to bylo předem plánované, poslední dvě torpéda z Oregonu zasáhla trup Čcheng-do, jedno z nich dokonce zázračně přesně stejný otvor, zanechaný v boku lodi jedním z předchozího páru. Vnitřek torpédoborce s děsivým rachotem explodoval, loď se otřásla a téměř celý její trup se na okamžik vyhoupl nad hladinu. Mžikem kolem ní vyrostl obrovský rudý květ plamenů, potom se jako veliké, smrtelně zraněné zvíře zachvěla a zhynula. Za tři minuty šla ke dnu a nezbylo po ní než mocné zasyčení a sloupec černého kouře, spirálovitě stoupajícího k temné obloze a zastíňujícího hvězdy.

Tlakový náraz udeřil Oregon a vzápětí se lodi zmocnila vzdutá vlna od potápějícího se torpédoborce a rozhoukala ji, jako by uvízla v oblasti zemětřesení. Cabrillo na můstku už nebyl svědkem posledních smrtelných křečí Čcheng-do. Jen pár sekund předtím,

než ji Pittova vychytralá střelba změnila v čoudící vrak, lehká děla Čcheng-do přenesla palbu na můstek Oregonu a jako tisíc současně bušících železných kladiv z něj nadělala spoustu třísek a skleněných střepů. Cabrillo cítil, jak vzduch kolem něj rve koncert výbuchů. Ruce mu vylétly vzhůru a mrštilo jím to pozadu z můstku do kormidelny. Padl na palubu, pevně zavřel oči a rukama křečovitě svíral starý mosazný dalekohled. Přestože mu jedna střepina roztržila nohu pod kolenem, necítil bolest. A pak uslyšel hrůznou explozi a pocítil prudký závan větru, po nichž nastalo téměř hrobové ticho.

Dole na palubě Pitt uvolnil sevření střelecké páky a nejistými kroky si to namířil mezi troskami, pokrývajícími nákladovou plochu. Dorazil k Giordinovi a pomohl mu vstát. Ve snaze získat rovnováhu se Giordino chytil Pitta kolem boků, hned ale stáhl ruku zpět a zadíval se na krví potřísněnou dlaň. „Vypadá to, že ti to zase krvácí.“

Pitt se na něj zašklebil. „Měl bych si do toho strčit prst.“

Když se ujistil, že Pittovo zranění není vážné, Giordino ukázal směrem k Sengovi a ostatním. „Tihle jsou vážně zranění. Musíme jim pomoci.“

„Než si je vezme do parády lodní doktor, udělej pro ně, co můžeš,“ vyzval ho Pitt a zadíval se na to, co zbylo z lodního můstku, který se změnil v hromadu trosek. „Jestli Cabrillo ještě žije, pokusím se pomoci jemu.“

Schůdky vedoucí z nákladové paluby ke křídlu můstku visely jako kus šrotu, a aby se Pitt dostal do kormidelny, musel vyšplhat nahoru po prostřílené a zkroucené hromadě železa bývalé záďové nástavby. Uvnitř panoval mrtvý klid. Jediné zvuky vydávaly běžící motory, které hnaly těžce poničenou loď z místa bitvy a jejichž tep kupodivu jen zdůrazňoval dojem všeobecného ticha. Pitt vstoupil do Satanova smetišť a opatrně překračoval trosky.

Těla kormidelníka ani prvního důstojníka v kormidelně nebyla — veškeré bojové systémy se řídily z operačního a kontrolního centra pod přídělí. Cabrillo tu ze zřídka užívaného můstku řídil celou bitvu sám. Na hranici bezvědomí najednou spatřil nejasnou postavu, jak odstraňuje roztržštěné zbytky dveří a blíží se k němu. Bolestně se pokusil posadit. Jedna noha ho poslouchala, druhá však zůstávala bezmocná. Myšlenky jako by se mu ztrácely v mlze. Jen nejasně si uvědomoval, že vedle něj někdo poklekl.

„Máte ošklivou ránu v noze,“ řekl mu Pitt, utrl si kus z košile a uvázal ho nad ranou, aby zastavil krváčení. „Jak jste na tom jinak?“

Cabrillo zdvihl zbytky poničené dýmky. „Ti parchanti mi zničili nejlepší briarku.“

„Máte kliku, že to neodnesla lebka.“

Cabrillo se natáhl a popadl Pitta za ruku. „Dokázal jste to. Za to si zasloužíte pomník.“

„Někdo vám to měl říct,“ odpověděl mu s úsměvem. „Jsem nezranitelný především díky vaší neprůstelné vestě, kterou jste mi nabídl.“

„A co Čcheng-do?“

„Ta už teď sedí v bahně na dně Čínského moře.“

„Přežil někdo z torpédoborce?“

„Hanley z motorů ždíme, co to dá. Nemyslím, že by se mu chtělo zpomalit, obrátit zpátky a začít hledat.“

„A jak zle jsme to schytali my?“ zeptal se Cabrillo a konečně začal zaostřovat pohled.

„Až na to, že vypadáme, jako by nás zdupala Godzilla, nejsou tu žádné škody, které by pár týdnů v doku nedokázalo napravit.“

„Oběti?“

„Asi pět, možná šest raněných, včetně vás,“ odpověděl Pitt. „Pokud vím, tak v podpalubí žádní mrtví ani zranění.“

„Chci vám poděkovat,“ řekl Cabrillo. Cítil se slabý ze ztráty krve a chtěl to mít za sebou. „Těma falešnými rukama zdviženými nad hlavou jste mě dostal, ale hlavně ty Číňany, co se nalodili. Kdybychom se jich nezbavili, dopadlo by to úplně jinak.“

„Vaši chlapi mi v tom pomáhali,“ řekl Pitt a zauzloval Cabrillovi obvaz na noze.

„Chtělo to ale spoustu kuráže, přeběhnout palubu k oerlikonům.“

Pitt už pro Cabrilla udělal, co mohl, než se dostane na lodní ošetřovnu, posadil se tedy a zadíval se na něj. „Myslím, že se tomu říká dočasné pominutí smyslů.“

„I tak,“ slabým hlasem pronesl Cabrillo, „jste zachránil loď i všechny na ní.“

Pitt se na něj unaveně zadíval a usmál se. „Přizná mně správně, rada společnost na příští valné hromadě nějaký bonus?“

Cabrillo začal něco říkat, ale nechal toho, když do poničené kormidelny vešel Giordino v doprovodu dvou mužů a jedné ženy s nosítky.

„Je na tom zle?“ zeptal se Giordino.

„Noha pod kolenem mu visí v cárech,“ odpověděl Pitt. „Jestli je ale lodní chirurg tak šikovný a schopný jako ostatní na palubě, myslím, že mu ji zase přišije.“

Giordino se podíval dolů na krev, prosakující Pittovi na boku kalhotami. „Nenapadlo tě už jednou pro vždycky si na zadnici namalovat terč?“

„A proč,“ odsekl Pitt se zábleskem v očích. „Stejně se nikdo nemine.“

20

Skruty před pohledy většiny návštěvníků Hongkongu leží jeho vnější ostrovy. Celkem jich je 235. Se svými starými rybářskými vesnicemi, otevřenou krajinou posetou malebnými farmami a dávnými chrámy působí jako odvrácená tvář rušného obchodního centra, ležícího na protějším Kowloonu. Většina z těchto ostrovů je daleko obtížněji přístupná než Cheby-chau, Lamma nebo Lan-tao, na každém z nich žije od osmi do pětadvaceti tisíc obyvatel, a mnohé z nich jsou dosud neosídlené.

Čtyři míle na jihozápad od města Aberdeenu v zálivu Repulse vystupuje z vod východního kanálu Lamma ostrůvek Tia-nan, jen úzkým průlivem oddělený od poloostrova Stanley. Je maličký, napříč jen asi půldruhého kilometru. Na jeho vrcholu, vyrůstajícím z útesů do výše šedesáti metrů nad mořem, stojí monument bohatství, moci a lidské pýchy.

Původně to byl taoistický klášter, postavený v roce 1789 a zasvěcený jednomu z nesmrtelných taoismu. Tvoří ho hlavní chrám a tři menší boční chrámy, opuštěné od roku 1949. V roce 1990 si ho koupil Čchin Šang posedlý myšlenkou vybudovat si palácové sídlo, jaké mu bude závidět každý majetný podnikatel či politik jihovýchodní Asie.

Za vysokými ochrannými zdmi a přísně střeženými branami se nacházejí uzavřené zahrady, navržené předními architekty a osázené nejvzácnějšími stromy a květinami světa. Mistři řemeslníci obnovili staré motivy výzdoby a z celé Číny dovezení umělci přeměnili chrám ve skvělou ukázkou čínské kultury. Zachované prvky harmonické architektury jen ještě posilovaly dojmy z Čchin Šangovy obrovské kolekce uměleckých pokladů. Třicet let shánění vyneslo Čchinovi umělecká díla od času čínské prehistorie až po pád dynastie Ming v roce 1644. Přesvědčoval, balamutil a podplácel úředníky Čínské lidové republiky, aby mu odprodali neocenitelné starožitnosti a památky, veškeré kulturní poklady, jež se mu dostaly do rukou.

Jeho agenti pročesávali velké aukční síně v Evropě i Americe a ve všech soukromých sbírkách všech kontinentů pátrali po výjimečných věcech z Číny. Čchin nakupoval a nakupoval s tak fanatickým zaujetím, že tím dokázal ohromit i hrstku svých nejbližších přátel a obchodních společníků. Když se něco nepodařilo koupit, nechal to po uplynutí příslušného času uloupit a

propašovat do svého sídla. Co nemohl vystavit pro nedostatek místa nebo proto, že to bylo prokazatelně ukradené, ukládal ve skladištích v Singapuru, nikoli v Hongkongu. Nevěřil totiž vládním byrokratům lidové Číny, že se jednoho dne nerozhodnou zkonfiskovat jeho poklady sami pro sebe.

Na rozdíl od mnohých superboháčů své doby se Čchin Šang nikdy nepřizpůsobil „životnímu stylu bohatých a slavných“. Od okamžiku, kdy lopotně získal první peněz, až do své třetí miliardy nikdy nepřestal pracovat na rozšiřování a rozkvětu svých lodních operací a zrovna tak nepolevil ve své nekonečné posedlosti hromaděním čínského kulturního bohatství.

Když Čchin Šang zakoupil klášter, jeho prvním projektem bylo rozšířit a zpevnit klikatou pěší cestu, stoupající od malého přístavu k chrámům, aby se po ní vzhůru do strmého kopce daly automobily přepravovat nejprve stavební materiál a později umělecká díla a vnitřní vybavení. Chtěl víc než pouze obnovit a přebudovat chrámy, dokonce mnohem víc; snažil se dosáhnout tak omračujícího efektu, jaký se nenalezne v žádné jiné soukromé rezidenci nebo dalším zařízení, jež se rovněž věnují shromažďování uměleckých a kulturních památek, snad s jedinou výjimkou Hearstova paláce v kalifornském San Simeonu.

Od začátku prací uplynulo pět let, než se podařilo marnotratně zkrášlit veškeré pozemky uvnitř zdí a dokončit výzdobu chrámů. Dalších šest měsíců trvalo umístění nábytku a uměleckých děl. Hlavní chrám se stal Čchin Šangovou rezidencí a zábavním střediskem, k němuž patřil nádherně vyzdobený kulečnickový sál a rozsáhlý, vyhřívaný a částečně zastřešený plavecký bazén, který se meandrovitě kroutil v kruhu dlouhém přes sto metrů. Komplex nabízel i dva tenisové kurty a krátké, devítijamkové golfové hřiště. Tři zbývající menší chrámy se změnilly ve stylové hostinské domy. Nakonec Čchin Šang pokřtil komplex Palác Tchín Chau, podle čínské bohyně a patronky námořníků.

Čchin Šang byl přímo posedlý perfekcionista. Své milované chrámy nepřestal nikdy zdokonalovat. Jak neustále přestavoval a vylepšoval jednotlivé nákladné detaily, které obohacovaly jeho dílo, celý komplex působil dojmem věčného hemžení. Výdaje byly horentní, měl ale víc peněz, než kolik by jeho vášeň dokázala pohltit. Neustále ho zaplavovaly nabídky muzeí a nejruznějších soukromých sběratelů, Čchin Šang ale vždy jen kupoval. Nikdy neprodával.

Po dokončení byl Palác Tchín Chau gigantický a skvělý a nad mořem se tyčil jako přízrak, střežící Čchinova tajemství.

Pozvání k návštěvě Paláce Tchín Chau vždy vděčně přijímali příslušníci asijských a evropských panovnických rodů, světoví politici, společenská smetánka, finanční magnáti i filmové hvězdy. Hosty, převážně přilétající na hongkongské mezinárodní letiště, okamžitě převážel prostorný, luxusně vybavený vrtulník na přistávací plochu v těsném sousedství chrámového komplexu. Vysoce postavení státníci a ti, kdo se těšili speciálnímu elitnímu statutu, přijížděli po vodě do neuvěřitelného Čchin Šangova šedesátimetrového plovoucího paláce, velkého jako menší zámořská loď a navrženého i postaveného v jeho vlastních loděnicích. Po příjezdu vítal hosty houf služebníků, kteří je doprovodili do luxusních aut, určených ke krátkému převozu do ubytovacích prostor, kde už jim byli přiděleni osobní komorníci a komorné pro celou dobu pobytu. Ti je informovali o programu společenských večeří a zároveň je vyzpovídali, zda nemají nějaké speciální požadavky týkající se jídla nebo oblíbených vín.

Hosté, příslušně omráčení rozlehlostí a přepychem přestavěných chrámů, odpočívali v zahradách, lenořili u bazénů, nebo naopak pracovali v knihovně, disponující vysoce profesionálním štábem a speciálně vybavené nejnovějšími publikacemi, počítači a komunikačními systémy pro podnikatele a vládní představitele, kteří potřebovali setrvat v kontaktu se svými četnými úřadovnými.

Večeře byly vždy formální. Hosté se shromáždili v prostorném předšálí, jež tvořila svěží tropická zahrada s vodopády, prosvětlenými bazény plnými zářivě zbarvených ryb a s lehkou vonnou mlhou rozprašovanou tryskami u stropu. Ochránit účesy pomáhaly dámám malované slunečníky. Po koktejlech přešli hosté do rozlehlé chrámové haly, sloužící za jídelnu, a usadili se do velkých, exoticky vyřezávaných židlí s nohama a ručními podpěrami ve tvaru dračích tlap. Stolní náčiní vyhovovalo individuálnímu vkusu — jídelní hůlky pro orientální hosty, zlacené příbory pro ty, kdo dávali přednost západním zvykům. Namísto obvyklého obdélníkového stolu, kde hostitel sedává v čele, dával Čchin Šang přednost velkému kulatému stolu, u jehož vnějšího obvodu se hosté cítili pohodlně. Úzký výřez v jedné části stolu pomáhal oslňující, stíhlé čínské dívky v přiléhavých hedvábných šatech s rozparky na sukni, dosahujícími až na stehna, podávat pestrou škálu místních pokrmů pohodlně z volného vnitřního prostoru. Podle Čchinových představ to bylo mnohem praktičtější než léty osvědčená metoda servírování přes ramena hostů.

Jakmile se návštěvníci usadili, z výťahu vystupujícího z podlahy se zjevil Čchin Šang. Obvykle býval oblečen v nákladném hedvábném rouchu mandarínských velmožů a zasedal na starožitném trůnu, stojícím o několik centimetrů výš než židle ostatních. Bez ohledu na jejich postavení nebo národnost, jednal Čchin Šang tak, jako by každé jídlo bylo ceremoniální záležitostí a on sám císařem.

Nepřekvapovalo tedy, že vysoce postavení hosté milovali každou minutu těchto stylově pořádaných večeří, jež byly ve skutečnosti spíš svátkem. Po jídle je Čchin Šang odváděl do stylově vybaveného sálu, kde jim nechával promítat nejnovější filmy dovážené z celého světa. Sedávali tu v měkkých, sametem potažených křeslech, na uších se sluchátky, jejichž prostřednictvím se dialogy překládaly do jejich mateřštiny. Program končil těsně před půlnocí. Podávalo se lehké občerstvení a hosté se mísili mezi sebou, zatímco Čchin Šang se vytrácel do soukromých obytných prostor s jedním či dvěma vybranými návštěvníky, aby si s nimi pohovořil o situaci na světových trzích nebo projednal obchodní záležitosti.

Tohoto večera si Čchin Šang vyžádal schůzku s jedním z nej přednějších čínských historiků, sedmdesátiletým vědcem Čchu Jangem. Čchu byl malý mužíček s usměvavou tváří a kulatýma hnědýma očkami pod těžkými víčky. Uvedli ho a usadili do silně vypolštářovaného dřevěného křesla s vyřezávanými lvími motivy a nabídli mu malý porcelánový pohárek z období dynastie Ming s broskvovou pálenkou.

Čchin Šang se na něj usmál. „Chtěl bych vám poděkovat, že jste k nám zavítal Čchu Jangu.“

„Já vám děkuji za pozvání,“ laskavě odpověděl Čchu Jang. „Je pro mne velkou ctí být hostem v tak nádherném domě.“

„Jste v naší zemi největší autoritou na staré čínské umění a kulturu. Požádal jsem vás o setkání, protože bych s vámi chtěl projednat možnosti naší vzájemné spolupráce.“

„Předpokládám tedy, že si ode mne přejete nějakou výzkumnou práci.“

Čchin Šang přikývl. „Přesně tak.“

„Čím vám mohu posloužit?“

„Už jste si prohlédl některé z mých pokladů?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl Čchu Jang. „Jen málokdy má historik možnost studovat některá z největších uměleckých děl naší země z první ruky. Netušil jsem, že vůbec dosud existuje tolik památek naší minulosti. Mnohé z nich už byly považovány za ztracené. Ty skvostné bronzové kadidelnice bohatě vykládané zlatem a drahými kameny, pocházející z doby dynastie Čou, bronzový válečný vůz s jezdcem a čtyřmi koni v životní velikosti z éry dynastie Chan...“

„Jsou to jenom kopie, falzifikáty,“ odsekl Čchin v náhlém záchvatu zoufalství. „To, co byste považoval za mistrovská díla našich předků, je jenom rekonstrukce na základě fotografií originálů.“

Čchu Jang vypadal překvapeně a zklamaně zároveň. „Jsou tak dokonalé, že mě to docela zmátlo.“

„Ne, kdybyste měl možnost prohlédnout si je v laboratorních podmínkách.“

„Vaši umělci jsou ale mimořádní. Stejně skvělí jako ti před tisícem let. Na současném trhu musí vaše sbírky představovat bohatství.“

Čchin Šang těžce dosedl do židle proti Čchu Jangovi. „To je pravda, ale reprodukce nejsou tak nedocenitelná díla jako původní předměty. Proto mě tolik potěšilo, že jste přijal mé pozvání. Rád bych od vás získal úplný seznam uměleckých pokladů, o jejichž existenci se vědělo před rokem čtyřicet osm, a která se od té doby pohřešují.“

Čchu Jang se na něj pevně zahleděl. „Jste ochoten za takový seznam zaplatit podstatnou částku?“

„Jsem.“

„Pak můžete mít kompletní inventář zaznamenávající veškeré známe umělecké poklady, postrádané za posledních padesát až šedesát let, do konce týdne. Chcete ho doručit sem, nebo do vaší hongkongské kanceláře?“

Čchin Šang se na něj pátravě zadíval. „To je opravdu mimořádná nabídka. Jste si jist, že můžete mou žádost splnit za tak krátkou dobu?“

„Celých posledních třicet let jsem shromažďoval podrobné popisy všech památek,“ vysvětloval Čchu Jang. „Dělal jsem to z lásky i pro vlastní potěšení. Potřebuji už jen několik dní, abych do nich vnesl potřebný pořádek. Pak je můžete mít zadarmo.“

„To je od vás mimořádně štědré, já ale nepatřím k lidem, kteří by žádali nějakou službu bez odměny.“

„Peníze přijmu, ale za jedné podmínky.“

„Stačí jen říct.“

„Snažně vás žádám, abyste své nezměrné možnosti věnoval snahám na odhalení ztracených pokladů, aby mohly být navraceny čínskému lidu.“

Čchin Šang vážně přikývl. „Slibuji, že použiji vše, co mám k dispozici. Strávil jsem sice pouze patnáct let hledáním, na rozdíl od vašich třiceti, ale s lítostí musím přiznat, že jsem toho moc nedosáhl. Je to tajemství stejně neproniknutelné jako zmizení kosterních pozůstatků Pekingského člověka.“

„Nenalezl jste sebemenší stopu k jejich odhalení?“ vyzvídal Čchu Jang.

„Jediný klíč, který mi agenti odhalili, představuje loď zvaná *Princezna Ju-wan*!“

„Na tu se dobře pamatuji. Když jsem byl ještě malý chlapec, moje matka a otec s ní pluli do Singapuru. Byla to pěkná loď. Pamatuji si, že patřila společnosti Canton Lines. Před několika lety jsem sám pátral po okolnostech jejího zmizení. Co ale má společného se ztracenými památkami?“

„Krátkce potom, co Čankajšek vyraboval naše národní muzea a zplundroval soukromé sbírky uměleckých památek předků, *Princezna Ju-wan* vyplula k neznámému cíli. Nikdy ho nedosáhla. Mým lidem se nepovedlo najít přímé svědky. Zdá se, že mnozí z nich za podivných okolností také zmizeli. Nelze pochybovat o tom, že díky Čankajškovi, který nehodlal přenechat komunistům žádné tajemství, všichni skončili v neoznačených hrobech.“

„Vy si myslíte, že Čankajšek se pokusil vyvézt národní památky na *Princezně Ju-wan*?“

„Co jiného si můžu myslet, když vezmu v úvahu časovou souhru tak podivných událostí?“

„To by představovalo odpověď na nejednu otázku. Jediné záznamy, které se mi o *Princezně Ju-wan* podařilo nalézt, uváděly, že zmizela za cesty do lodního vrakoviště v Singapuru.“

„Ve skutečnosti její cesta končí někde západně od Chile, kde bylo zaznamenáno nouzové volání lodi, co se hlásila jako *Princezna Ju-wan*, a potom se v divoké bouři potopila i s celou posádkou.“

„Hezký kus práce, Čchin Šangu,“ pochválil ho Čchu Jang. „Možná teď už tu hádanku rozlousknete.“

Čchin Šang znechuceně potřásl hlavou. „To se lépe říká, než dělá. Mohla jít ke dnu kdekoli v prostoru asi čtyř set čtverečních mil. Američané něco podobného přirovnávají k hledání jehly v kupce sena.“

„Při takovémhle pátrání se nedá šetřit námahou. Hledat se musí. Nenahraditelné národní poklady je třeba zachránit.“

„S tím souhlasím. Proto jsem výhradně za tímto účelem postavil pátrací a záchrannou loď. Moje posádka, která měla za vyzvednutí lodi dostat odměnu, tu oblast křižovala šest měsíců, na dně ale nenašla jediný trup, co by se svým tvarem podobal *Princezně Ju-wan*.“

„Prosím, nevzdávejte to,“ vážně pronesl Čchu Jang. „Jestli objevíte ty památky a necháte je vystavit v lidových muzeích a galeriích, stanete se nesmrtelným.“

„Proto jsem se dnes večer tady chtěl s vámi setkat. Chci, abyste veškeré úsilí zaměřil na hledání jakéhokoli náznaku toho, jak *Princezna Ju-wan* skončila. Za každou novou informaci, kterou objevíte, vám zaplatím.“

„Jste ohromný vlastenec, Čchin Šangu.“

Jestliže ale Čchu Jang očekával, že Čchin Šang povede ušlechtilé pátrání v zájmu čínského lidu, byl rychle vyveden z omylu. Čchin Šang se na něj podíval a usmál se. „Za život už jsem si vydobyl hodně majetku i moci. Nestojím o nesmrtelnost. Děláním to proto, že nechci umřít, dokud se mi to nepodaří. Nedopřeji si odpočinku, dokud se nepovede ty poklady najít a vyzvednout.“

Rouška, která dosud zastírala Čchin Šangovy nečestné záměry, spadla. Miliardář nebyl žádný moralista. Bude-li mít dost štěstí a najde Princeznu a její nedocenitelný náklad, rozhodně si ho hodlá nechat pro sebe. Každíčký kus, bez ohledu na to, zda velký nebo malý, skončí ve sbírkách, z nichž se bude radovat pouze Čchin Šang.

Čchin Šang už ležel v posteli a studoval finanční zprávy o svých dalekosáhlých obchodních zájmech, když vedle něj jemně zacinkal telefon. Na rozdíl od většiny svobodných mužů jeho postavení obvykle spával sám. Ženy se mu líbily a občas, když dostal chuť, si nějakou dopřál, jeho skutečnou vášní však byly byznys a finance. Domníval se, že kouření a pití jsou ztrátou času, a zrovna tak i sukničkáření. Na běžné aférky nebyl stavěný a pohrdal ostatními mocnými a bohatými muži, kteří se nechali stravovat hýřením a kratochvílemi.

Zvedl telefon. „Ano?“

„Požádal jste mě, abych vám zavolala, bez ohledu na to, že už je noc,“ ozval se hlas jeho sekretářky Su Žong.

„Ano, ano,“ odpověděl netrpělivě, protože se mu přetrhla dráha myšlenek. „Jaké jsou poslední zprávy o United States?“

„Opustila dok dnes v sedm večer. Všechny automatizované systémy pracovaly normálně. Pokud na moři nenarazí na silné bouře, dorazí do Panamy v rekordním čase.“

„Je k nalodění připravená posádka, aby ji provezla průplavem?“

„Přípravy už začaly,“ odpověděla Su Žong. „Jakmile loď dorazí do Karibského moře, posádka znovu zapojí automatizované přístroje pro plavbu a přistání v Sungari.“

„Něco nového, pokud jde o ty vetřelce v přístavu?“

„Jedině to, že šlo o vysoce profesionální operaci za použití nejmodernější výzkumné ponorky.“

„A co moje parta potápěčů?“

„Jejich těla už byla objevena. Nikdo nepřežil. Zdá se, že většina z nich zahynula následkem výbuchu. Strážní člun se našel v doku přístavní správy, ale posádka zmizela.“

„Podařilo se zastavit tu iránskou nákladní loď, co kotvila poblíž našeho přístaviště, nalodit se na ni a prohledat ji?“

„Jmenuje se Oregon. Vyplula těsně před United States. Podle našich informací z námořního velitelství byla zadržena na rozkaz kapitána Ju Tiena z torpédoborce Čcheng-do. Jeho poslední zpráva uváděla, že nákladní loď zastavila a že na její palubu posílá výsadek námořní pěchoty, aby ji prohledal.“

„Od té doby od kapitána Ju Tiena nepřišlo nic?“ vyslychal Čchin Šang.

„Pouze mlčení.“

„Možná jeho výsadeková jednotka objevila inkriminující důkazy, a tak zadržel loď a zbavil se posádky naprosto tajně.“

„Nepochybně to tak bude,“ souhlasila Su Žong.

„Máte pro mě ještě něco?“

„Vaši agenti rovněž vyslychají stráže od hlavní brány, podle nichž tři muži, z toho jeden z nich v uniformě důstojníka ochranky, se vykazali ukradenými osobními doklady a v rolls-roycu vnikli do loděnic. Vypadá to, že jeli přímo k United States, ale to se nedá ověřit, protože všichni dělníci museli opustit dok, ještě než vyplula.“

„Chci odpovědi,“ vztekle odsekl Čchin Šang. „Chci vědět, jaká organizace zodpovídá za špehování mých operací. Chci vědět, kdo je za tím vpádem a kdo má na svědomí smrt mých lidí.“

„Přejete si, aby vyšetřování vedl Pavel Gavrovič?“ zeptala se Su Žong.

Čchin Šang si to chvíli rozmýšlel. „Ne, chci, aby se soustředil na likvidaci Dirka Pitta.“

„Podle posledních zpráv byl Dirk Pitt v Manile.“

„Na Filipínách?“ vyštěkl Čchin Šang, který už ztrácel sebekontrolu. „Pitt byl na Filipínách, jen dvě hodiny letu od Hongkongu, a mně to nikdo neřekl?“

„Gavrovič to hlásil teprve před hodinou. Sledoval Pitta do manilského přístavu, kde byli Pitt a jeho přítel Al Giordino viděni, jak nastupují na iránskou nákladní loď.“

Čchin Šangův hlas teď zněl tiše a jízlivě. „Na stejnou iránskou loď, která stála u United States?“

„Zatím se to nepodařilo prokázat,“ řekla Su Žong. „Ale vše nasvědčuje tomu, že to byla ta samá.“

„Pitt se mi nějak plete pod nohy. Je jasné, že jako ředitel speciálních projektů NUMA je schopen opatřit si a řídit ponorku. Ale jaký zájem může mít agentura pro podmořský výzkum o moje operace?“

„Zdá se, že do událostí na jezeře Orion se zapletl náhodou,“ pokračovala Su Žong. „Ale teď možná pracuje pro jinou americkou agenturu, třeba pro imigrační službu nebo CIA?“

„To je docela možné,“ s těžko skrývaným nepřátelstvím v hlase odpověděl Čchin Šang. „Ten ďábel zřejmě dokáže napáchat daleko víc škod, než jsem si myslel.“ Několik okamžiků uběhlo mlčky. Pak poručil: „Řekněte Gavrovičovi, že mu dávám volnou ruku a neomezený rozpočet, aby odhalil a zastavil veškeré akce proti mé společnosti.“

„A Dirk Pitt?“

„Řekněte Gavrovičovi, ať odloží Pittovu likvidaci až do jeho návratu.“

„Do Manily?“

Čchin Šang rychle oddychoval a rty mu teď tvořily úzkou bílou linku. „Ne, až do jeho návratu do Washingtonu.“

„Jak si můžete být jistý, že si to namíří rovnou do amerického hlavního města?“

„Na rozdíl od vás, Su Žong, která dovedete posoudit lidi podle jejich fotografií, prostudoval jsem si životopis toho chlápka od jeho narození až do chvíle, kdy zničil mou operaci na jezeře Orion. A když říkám, že se při nejbližší příležitosti vrátí domů, můžete mi to věřit.“

Su Žong lehce přisvědčila, protože věděla, co bude následovat. „Myslíte na ten letecký hangár, kde žije se svou sbírkou starých aut?“

„Přesně tak,“ jako had zasyčel Čchin Šang. „Pitt bude s hrůzou přihlížet, jak jeho drahocenná auta pohltní oheň. A já si také udělám čas na to, abych se podíval, jak on sám shoří s nimi.“

„V příštím týdnu nemáte v plánu cestu do Washingtonu. Máte sjednanou schůzku s ředitelem své společnosti v Hongkongu a s vládními představiteli v Pekingu.“

„Zrušte to,“ nařídil Čchin Šang s neurčitým mávnutím rukou. „Sjednejte mi setkání s přáteli v americkém Kongresu. A také dohodněte přijetí u prezidenta. Je na čase urovnat všechny pochybnosti, které snad mají kvůli Sungari.“ Odmlčel se a rty se mu zkroutily v zlověstném úsměvu. „Ostatně soudím, že se patří, abych byl po ruce, až se Sungari stane nejpřednějším námořním přístavem Severní Ameriky.“

21

Za východu slunce už Oregon poskakovala po klidném moři pod jasnou oblohou rychlostí třiceti uzlů. S vypuštěnými balastními nádržemi, aby se trup zvedl a snížil se tak zpětný tah, nabízela nezvyklý pohled. Zád' měla hluboce ponořenou v bílé pění zvržené divoce tepajícími šrouby, příd' vyskakovala nad koryta vln, pak znovu narážela na jejich hřebeny, odhazovala je stranou a zakusovala se do dalších přívalů. Zatímco lodní lékař po celou noc bez přestání obvazoval rány a operoval vážně poraněné, z nákladní paluby byly odstraněny všechny trosky. Oregon přišla pouze o jediného muže, který byl nešťastnou náhodou zasažen střepinou stomilimetrového granátu, jenž zničil svrchní část zádě. Nikdo ze zraněných na tom nebyl zle. Lékaři se také podařilo zachránit všechny až na šest čínských námořníků. Oba důstojníci padli a byli shozeni z paluby spolu s dalšími svými muži, kteří nepřežili.

Ženy, sloužící na Oregonu se rychle změnily v milosrdné anděly, pomáhaly lékařům a staraly se o zraněné. Pitta se dál držela smůla. Namísto atraktivní ošetřovatelky, která by mu obvazovala ránu na stehně, připadla na něj lodní ubytovatelka, v Cabrillově struktuře společnosti ovšem vedená jako koordinátor pro zásobování a logistiku. Měřila skoro metr devadesát a vážila metrů, pokud by ovšem nějaký ten gram shodila. Jmenovala se Monica Crabtreeová a od prvního okamžiku z ní vyzařovala obětavost.

Když skončili, pleskla Pitta přes odhalenou zadnici. „Hotovo. A můžu vám říct, že máte moc pěkný půlky.“

„Tak proto,“ řekl Pitt, zatímco si natahoval trenýrky, „se na mě ženské tak lepí.“

„Protože jsme dost chytré, abychom prokoukly ten ocelový zevnějšek a poznaly, že uvnitř bije srdce sentimentálního hejhuly.“

Pitt se na ni zadíval. „To čtete z dlaní, nebo spíš ze zadnic?“

„To ne, ale s tarotovými kartami jsem hotová kouzelnice.“ Crabtreeová se odmlčela a hodila po něm vyčkávacím úsměvem. „Zajděte ke mně někdy, já vám je vyložím.“

Pitt by raději spadl do kanálu plného krys. „Je mi líto, ale z vlastní budoucnosti by se mně zřejmě udělalo špatně.“

Pitt odkulhal otevřenými dveřmi do předsedovy kajuty. Pro šéfa správní rady tu nebyl žádný obyčejný kavalec. Cabrillo spočíval na čistých přikrývkách na posteli královských rozměrů, s pelestí zdobenou baliskými řezbami. Bokem na stojanech byly umístěny láhve s čirou tekutinou, která do něj proudila hadičkami. Jak tam tak napůl seděl podepřený polštáři, četl zprávy o vzniklých škodách

a kouřil dýmku, vypadal vzhledem k tomu, co ho postihlo, celkem zdravě. Při pohledu na to, že mu museli pod kolenem amputovat nohu, však Pitt pocítil lítost. Pahýl byl podepřený polštářem a obvazy prosakovala rudá skvrna.

„Toho s vaší nohou je mi líto,“ řekl Pitt. „Doufal jsem, že vám ji chirurg dá ještě dohromady.“

„To bylo jen přání otcem myšlenky,“ nezvykle drsně odpověděl Cabrillo. „Kost byla tak roztříštěná, že ji doktor už nedokázal poslepnout.“

„Bylo by asi zbytečné se ptát, jak se cítíte. Na pohled se zdá, že jedete na plný plyn.“

Cabrillo zavadil pohledem o chybějící nohu. „Není to tak zlé. Alespoň od kolene dolů. Jak myslíte, že budu vypadat s dřevěnou nohou?“

Pitt sklopil pohled a pokrčil rameny. „Nějak si nedovedu představit předsedu správní rady, co kulhá po palubě jako nějaký oplzlý pirát.“

„A proč ne? Vždyť nic jiného nejsem.“

„Už je mi jasné,“ řekl Pitt, „že se o žádný soucit neprosíte.“

„Teď bych spíš potřeboval láhev dobrého beaujolais, abych si vynahradil ztrátu krve.“

Pitt se usadil na židli u postele. „Slyšel jsem, že jste vydal příkaz vyhnout se Filipínám.“

Cabrillo přikývl. „To jste slyšel správně. Nejspíš se rozpoutalo peklo, když Číňané zjistili, že jsme jim potopili jeden z křižníků i s posádkou. Jistě použili veškeré možnosti nátlaku, co jich diplomacie zná, aby nás uvěznili a loď zabavili, sotva doplujeme do Manily.“

„Kam tedy míříme?“

„Na Guam,“ odpověděl Cabrillo. „Tam budeme v bezpečí na americkém území.“

„Je mi hrozně líto toho mrtvého a raněných z posádky a škod napáchaných na vaší lodi,“ upřímně řekl Pitt. „Vina za to padá na mě. Kdybych netrval na tom, že si ještě před odjezdem z Hongkongu prohlédneme ten parník, Oregon z toho mohla vyvážnout.“

„Vina?“ ostře ho odrazil Cabrillo. „Vy si myslíte, že nějak můžete za to, co se stalo? Nepřeceňujte se. Žádný Dirk Pitt mi nenařídil, abych tajně nechal prozkoumat United States. Měl jsem obchodní smlouvu s vládou Spojených států a tu jsem dodržel. Všechny rozkazy týkající se prohlídky byly moje a pouze moje.“

„Zaplatili jste za to ale vysokou cenu.“

„Možná ano, ale společnost za to dostala ztraceně dobrou odměnu. Ve skutečnosti máme jistý tučný výdělek.“

„I přesto...“

„I přesto, k čertu. Nesplnili bychom úkol, kdybyste vy a Giordino nezjistili to, co jste zjistili. Jednou si někdo ve svatyních našich špiónážních agentur uvědomí, že to je pro naše národní zájmy životně důležitá informace.“

„Jediné, co jsme zjistili,“ řekl Pitt, „je, že bývalá zaoceánská loď, do mrti vykuchaná a zbavená veškerého vnitřního vybavení, které není naprosto nezbytné, patříci jednomu z mistrů zločinu, pluje bez posádky do amerického přístavu, jež vlastní ten samý kriminálník.“

„To už je ale slušná řádka informací.“

„K čemu ale je, když neznáme sebemenší náznak motivu?“

„Věřím, že odpověď vykouzlíte, jen co se vrátíte zpátky do Států.“

„Možná se nedovíme nic solidního, dokud Čchin Šang neukáže karty.“

„Starý Námořník a Létající Holanďan měly také posádku duchů.“

„Ty ale existovaly jen v klasických pohádkách.“

Cabrillo odložil dýmku do popelníku. Začínal vypadat unaveně. „Ten můj nápad, že chtějí použít United States k vyhození Panamského průplavu, by docela seděl, kdybyste zjistili, že je nacpaná výbušninami.“

„Jako ten starý půjčený torpédoborec při útoku komanda na Saint-Nazaire za druhé světové,“ podotkl Pitt.

„Pamatuju si, byla to Campbeltown. Britové ji napěchovali několika tunami výbušnin a naprali to s ní do velkého suchého doku v Saint-Nazaire, aby tam nacisti nemohli opravit Tirpitz. Díky časovacímu zařízení se rozprskla na kusy až za několik hodin, zničila suchý dok a zabila několik stovek nácků, kteří tam přišli a civěli na ni.“

„Abyste zničil tak velkou loď jako United States a všechno na míle kolem, potřeboval byste několik nákladních vlaků dynamitu.“

„Čchin Sang je schopný skoro všeho. Třeba se mu do rukou dostala atomová bomba?“

„Myslíte?“ nadhodil Pitt. „Co by tím chtěl dokázat? Kdo by plýtlval dobrou atomovou bombou, pokud by neměl na mysli mimořádně velký cíl? Co by tím získal, kdyby srovnal se zemí San Francisco, New York nebo Boston? Proč utrácet miliony na přestavbu třístametrového bývalého zámořského parníku, když by mu k tomu stačila kterákoli ze starých, odepsaných lodí? Ne, Čchin Šang není fanatický terorista s politickým cílem. Jeho náboženstvím jsou nadvláda a hrabivost. Ať už je jeho velký plán jakýkoli, je zvrhlý a dokonalý, že bychom ho my dva nedokázali vymyslet ani za léta.“

„Máte pravdu,“ povzdechl si Cabrillo. „Zničit město a pozabíjet tisíce lidí je situace, ze které tak bohatý člověk nemůže nic vytěžit. Zvláště když by se dal nosič bomby vysledovat zpátky do Čchin Šangových vlastních loděnic.“

„Pokud...“ dodal Pitt.

„Pokud?“

Pitt se na Cabrilla upřeně zahleděl. „Pokud by jeho plán naopak nepočítal s použitím jen malého množství výbušnin.“

„Ale proč?“

„Aby odstřílel dno United States a prorazil ji.“

„To by byla jistá možnost,“ přiznal Cabrillo, jemuž začínala padat oční víčka. „Věřím, že jsme na něco narazili.“

„To by také vysvětlovalo, proč Al našel dveře do ubikací posádky a spodních nákladních prostor pozavírané a zavařené.“

„Jediné, co vám teď chybí, je křišťálová koule, abyste zjistili, kde ji chce Čchin Šang potopit...“ slabě zamumlal Cabrillo. Hlas se mu vytrácel, až upadl do spánku.

Pitt začal něco povídat, ale zjistil, že mluví jen sám k sobě. Tiše opustil Cabrillovu kajutu a jemně za sebou zavřel dveře.

O tři dny později přijala Oregon na palubu přístavního lodivoda, protáhla se lodním kanálem a doklouzala bokem k terminálu guamského obchodního přístavu. Až na pahýl v místech, kde býval zadní stěžeň, a na rozdrčenou zád, nevypadala loď nijak zle.

Šňůra sanitek už vyčkávala v přístavu, aby naložila zraněné a odvezla je do vojenské nemocnice na ostrově. Čínští námořní pěšáci dostali přednost a za nimi následovala posádka. Jako poslední ze zraněných opouštěl loď Cabrillo. Poté, co se rozloučili s mužstvem, Pitt a Giordino se prodrali k nosičům a sami pomohli odnést ho po přístavním můstku.

„Připadám si jak sultán z Bagdádu,“ poznamenal Cabrillo.

„Učet vám pošleme poštou,“ upozornil ho Giordino.

Dorazili až k sanitce, opatrně uložili nosítka na molo a čekali, až nemocného přeloží na ambulanční lehátko. Pitt přiklekl a upřel pohled do Cabrillových očí. „Bylo mi ctí se s vámi seznámit, pane předsedo.“

„A pro mě bylo vyznamenáním pracovat s vámi, pane řediteli zvláštních projektů. Kdybyste někdy chtěl odejít z NUMA a hledal práci, při které se budete plavit po sedmi mořích, stačí mi poslat vyplněný dotazník.“

„Nerad bych něco kritizoval, ale právě jsem se přesvědčil, že plavit se na vaší lodi mému zdraví neprospívá.“ Pitt se odmlčel a zdvihl pohled k zarezlým bokům Oregonu. „Zní to trochu divně, ale asi se mi po ní bude stýskat.“

„Mně také,“ souhlasil Cabrillo.

Pitt se na něj tázavě podíval. „Za chvíličku se dáte do pořádku a jste znovu na palubě.“

Cabrillo pokýval hlavou. „Po téhle výpravě už ne. Příště už si to Oregon namíří na lodní vrakoviště.“

„A proč?“ zeptal se Giordino. „To vám už přetékají popelníky?“

„Není už k ničemu.“

„To nechápu,“ řekl Pitt. „Vypadá celkem v pořádku.“

„Je teď, jak říkáme ve špionážním řemesle, kompromitovaná,“ vysvětloval Cabrillo. „Čínané už prokoukli její fasádu. Za pár dní se po ní bude rozhlížet kde která špionážní agentura na světě. Ne, i když je mi to líto, její dny jako námořního sběratele tajných informací jsou sečtené.“

„To znamená, že rozpustíte společnost?“

Cabrillo se nadzvedl a v očích mu zablýskalo. „Za nic na světě. Naše vláda už nám z vděčnosti nabídla předělat jinou loď na tu nejvyšší technickou úroveň, vybavit ji většími a výkonnějšími motory a těžšími zbraňovými systémy. Možná nás to bude stát několik operací, než zaplatíme hypotéku, ale ani já, ani akcionáři nehodláme skončit s naším podnikáním.“

Pitt potřásl předsedovi rukou. „Přeji vám hodně štěstí. Možná se ještě někdy dáme dohromady.“

Cabrillo vytočil oči vzhůru. „Proboha, doufám, že ne.“

Giordino vytáhl jeden ze svých obřích doutníků a zastrčil ho Cabrillovi do kapsy na košili. „Maličkost pro případ, že vás už omrzí ta vaše stará smrdutá fajfka.“

Počkali, dokud ošetřovatelé nepřeložili Cabrilla na ambulanční lehátko a nepřenesli ho do sanitky. Potom se dveře zavřely a vůz se dal do pohybu. Stáli a ještě nějaký čas ho sledovali, až zmizel v ulici lemované palmami. V té chvíli se za nimi zjevil jakýsi člověk.

„Pan Pitt a pan Giordino?“

Pitt se otočil. „To jsme my.“

Muž, kterému bylo už hodně přes šedesát, s šedými vlasy a bradkou, jim nastavil kožené pouzdro s odznakem a osobním průkazem. „Poslalo mě sem velitelství, abych vás odvezl na letiště. Čeká tam letadlo, které vás odveze do Washingtonu.“

„Nejste už trochu starý na to, hrát si na tajného agenta?“ vyzvídala Giordino a pozorně si prohlížel cizincovu průkazku.

„Nám starým, ale dobrým, se většinou podaří proklouznout nenápadně tam, kde se to mladším nedaří.“

„Jak se dostaneme k vašemu autu?“ konverzačním tónem se zeptal Pitt.

Chlápek kývl k malé dodávce Toyota, pomalované pestrými barvami místní taxislužby. „Váš kočár je připraven.“

„Netušil jsem, že CIA už tak drasticky snižuje rozpočet,“ sarkasticky poznamenal Giordino.

„Pracujeme s tím, co dostaneme.“

Nacpali se do dodávky a za dalších dvacet minut už seděli ve vojenském dopravním tryskáči. Když rolovali po ranveji guamské základny válečného letectva, Pitt se podíval z okénka na obstarožního zpravodajského agenta, naklánějícího se nad dodávkou, jako by se chtěl přesvědčit, že Pitt a Giordino opravdu opouštějí ostrov. Za další minutu už se vznášeli nad mnohdy přehlíženým tichomořským ostrovním rájem, jeho vulkanickými kopci, svěží džunglí s vodopády a dlouhými kilometry pláží, pokrytých bělostným pískem a vroubených rozevlátými palmami. Japonci už vtrhli do guamských hotelů a na tamní pláži, Američané se sem ale dosud moc nehrnuli. Dál sledoval pohledem, jak pod sebou letoun nechával tyrkysové vody roubené korálovým útesem obklopujícím ostrov a zamířil nad moře.

Zatímco Giordino dřímá, Pitt zabloudil v myšlenkách k United States, plující oceánem někde pod ním. Něco hrůzného se dalo do pohybu, nebezpečí, jemuž zabránit může jenom jediný člověk. Pitt si ale s průzračnou jasností uvědomoval, že nic, jediné náhlá smrt, nedokáže Čchin Šanga od jeho úmyslů odvrátit.

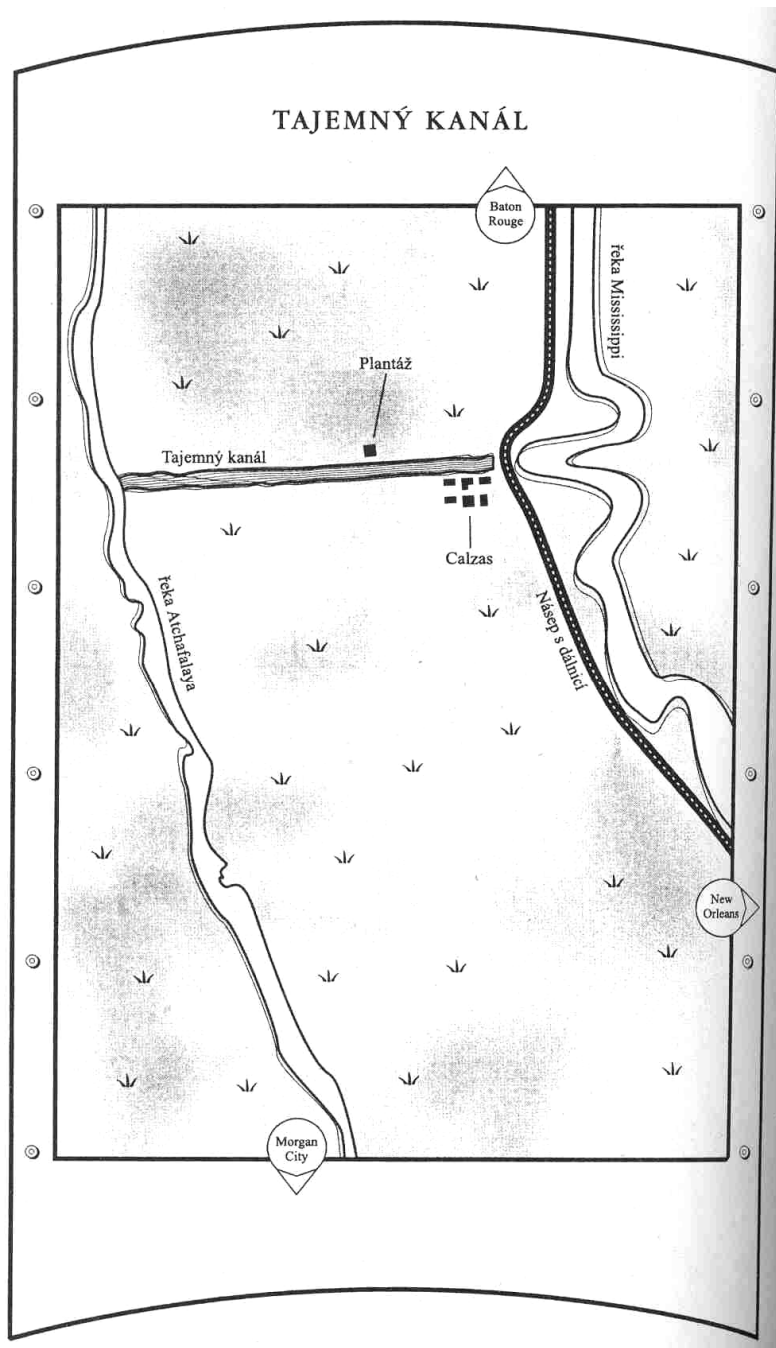
Na světě je možná málo poctivých politiků, bílých bizonů, neznečištěných řek, svatých a zázraků, není však nouze o zvrácené lotry. Někteří z nich, třeba sérioví vrazi, mohou pozabíjet dvacet nebo i sto nevinných obětí. Mají-li ale dostatečné finanční zdroje, dokáží jich zabít mnohem víc. Takoví jako Čchin Šang, co disponují obrovským bohatstvím, se staví nad zákon a najímají si vraždící šílence, aby špinavou práci vykonali za ně. Tenhle zločinný miliardář nebyl jako generál, jenž cítí lítost nad ztrátou tisíce mužů v bitvě, která má nějaký smysl. Čchin Šang byl chladnokrevný, zvrácený vrah, schopný popíjet sklenku šampaňského a vychutnávat si snídani bezprostředně poté, co k smrti odsoudil stovky ilegálních přistěhovalců včetně dětí a žen a nechal je hrůzně utonout v chladných vodách jezera Orion.

Pitt byl rozhodnut zastavit Čchin Šanga za jakýchkoli okolností, za jakoukoli cenu, třeba ho i zabít, kdyby se k tomu naskytla příležitost. Nechal se do toho už příliš hluboko zatáhnout, než aby ustoupil. Uvažoval, jaké by to asi bylo, kdyby se někdy setkali. Za jakých okolností by k tomu mohlo dojít? Co by asi řekl masovému zabijákovi?

Dlouhou dobu Pitt seděl a zíral do stropu kabiny letadla. Nic nedávalo smysl. Ať už měl Čchin Šang jakýkoli plán, byl bezesporu šílený. A teď už i Pittovu mysl posedl amok. Nedá se nic dělat, pomyslel si konečně, leda si zdřímnout a počkat, jak se věci vyvrbí, až dorazí do Washingtonu.

ČÁST III.

KANÁL NIKAM

23. duben 2002 řeka Atchafalaya, Louisiana

Ze všech největších řek světa se Nil halí do kouzla dávné minulosti, Amazonka dokáže vyčarovat pocity dobrodružství a nebezpečí, zatímco Jang-c-ťiang mámi duši tajemstvím Orientu. Do mysli se vkrádají představy faraónů odpočívajících na královských bárkách, poháněných stovkou veslařů kolem pyramid... conquistadorů bojujících a umírajících v zeleném pekle... čínských džunek a sampanů, tisících se na vodách žlutohnědých od věčných náplav. Je to však Mississippi, jež vskutku probouzí fantazii.

Díky Marku Twainovi a jeho vyprávění o velkých říčních kolesových parnicích, které se vynoří z ohybu řeky a s pískáním míjejí Hucka Finna a Toma Sawyera na jejich voru, zásluhou historek o krutých bitvách, vedených na řece mezi tvrdošíjnými stoupenci Konfederace a Unie za občanské války, na Mississippi se zdá být minulost tak blízko, že stačí jen poodhrnout tenkou roušku a ponořit se do ní.

„Otec řek“, jak ji pokřtili indiáni, je jedinou řekou Severní Ameriky, jež se řadí mezi deset největších na světě. Je třetí co do délky toku, třetí v rozloze povodí a pátá v průtoku. Táhne se z Montany od pramenů svého největšího přítoku, Missouri, v délce 5606 kilometrů na jih až k Mexickému zálivu.

Skoro stejně tékává jako rtuť, hledající si vždy cestu nejmenšího odporu, změnila Mississippi mnohokrát za posledních pět tisíc let svou dráhu, především od poslední doby ledové, kdy se světová moře ustálila na dnešní úrovni. Mezi roky 1900 a 700 před naším letopočtem se valila korytem vzdáleným dobrých šedesát kilometrů západně od nynějšího. Řeka se neúnavně přelévala tam i onam po celé Louisianě, tu si prorazila koryto, zakrátko ho ale opustila a přestěhovala se do jiného. Téměř polovinu Louisiany vytvořila Mississippi svými obrovskými nánosy bláta a naplavenin až z Minnesoty a Montany daleko na severu.

„Zdá se, že voda je dnes klidná,“ řekl muž na vyvýšené sedačce v kormidelně lodi B. Larson, jednoho z hlídkových člunů armádního ženijního sboru.

Její kapitán Lucas Giraud stál u řídicího pultu a kormidloval podél nízkých břehů Mississippi, na nichž se pásli dobytek, krajinou jižní Louisiany. Téměř neznatelně přikývl.

Nacházeli se v cajunském kraji, poslední výspě francouzské akademické kultury. Pod košatými stromy, hned vedle chatrčí z dehtového papíru, postavených na pilotech parkovaly nákladní pick-upy. Opodál se z mokřinaté krajiny tyčily malé baptistické kostelíky, jejichž vnější dřevěné stěny s oprýskaným nátěrem shlížely na hřbitovy s větrem ošlehanými náhrobky, vyrůstajícími ze země. Z bohaté půdy mezi umělými nádržemi pro chov sumců a dalších ryb rostla sója a kukuřice. Krámky s potravinami, domácími potřebami a nářadím lemovaly jednu stranu ulice, naproti garážím obklopeným rezivějícími vraky aut, naplň zarostlými do zeleného podrostu jenž se už prodíral jejich rozbitými okny.

Generálmajor Frank Montaigne sledoval ubíhající scénérii z paluby velkého hlídkového člunu, plujícího po proudu řeky, zahalené do lehké ranní mlhy. Táhl mu už na šedesát a na sobě měl světle šedý oblek, modrou proužkovanou košili a vínového motýlka. Vesta, zdobená silným zlatým hodinkovým řetízkem, zasunutým do kapsy, mu vykukovala z otevřeného saka. Nákladný panamák seděl ve furiantském úhlu na ocelově šedých vlasech, od spánků ščesaných dozadu. Nad modrošedýma očima se klenula obočí, kupodivu ještě černá. Působil oslnivým dojmem, ten lesk však vyvěral z tvrdosti, která sice nebyla zjevná, ale nedala se přehlédnout. Svou pověstnou hůlku, vyřezanou z vrbového dřeva a s rukojetí ve tvaru skákající žaby, měl přehozenou přes ruku.

Vrtošivá povaha řeky Mississippi nebyla Montaigneovi neznámá. Podle něj to byla příšera, již bylo souzeno hnát se co nejužší cestou do pekel. Většinou spala, ale občas se rozbouřila, vyvalila se z břehů a způsobila ničivé povodně. Úkolem generála Montaigne a armádního ženijního sboru, který tu představoval, bylo hlídat tu příšeru a chránit miliony lidí, žijící na jejích březích.

Ve funkci prezidenta Komise pro řeku Mississippi byl Montaigne povinen jednou do roka podniknout inspekci protipovodňových projektů na palubě remorkéru ženijního sboru, vybaveného téměř stejně okázale jako zábavní loď. Na těchto cestách ho provázela smečka vysokých důstojníků pozemních sil a členů civilního štábu. Zastavovali se v četných městech a přístavech podél řeky, pořádali setkání s místními obyvateli, vypořlechli si jejich podněty a stížnosti na to, jak řeka ovlivňuje jejich život.

Montaigne, ověnčen slávou svého úřadu, ty dýchánky a obědy s místními potentáty neměl rád. Daleko častěji dával přednost neohlášeným inspekčním cestám, podnikaným na upachtěných hlídkových člunech, na jejichž palubě kromě něj býval jen kapitán Giraud a jeho posádka. Bez vyrušování tak mohl z první ruky sledovat práce na pobřežních hrázích proti záplavám, stav samotných břehů, ochranných valů a navigačních stavidel na řece.

Proč vůbec dostal armádní ženijní sbor za úkol vést nekonečnou válku s povodněmi? Boj za spoutání řeky Mississippi začali už na začátku devatenáctého století. Když sapéři za války roku 1812 vybudovali podél řeky opevnění, aby odrazili Brity, zdálo se rozumné využít jejich zkušenosti v civilní oblasti. A navíc, válečná akademie ve West Pointu měla jedinou ženijní školu v zemi. Dnes už tato organizace působí poněkud jako anachronismus, zvláště když její civilní zaměstnanci, pracující ve sboru, mají nad armádními důstojníky převahu sto čtyřiceti k jednomu.

Frank (na rodném listě měl uvedeno Francois) se narodil v cajunské oblasti v městysu Plaquemines Parish pod New Orleans a dětství strávil ve francouzském akademickém světě jižní Louisiany. Jeho otec, který si vlastníma rukama postavil plovoucí dům v mokřinách, byl rybář, přesněji řečeno, živil se lovem raků. Časem si nadělal slušné peníze, protože své úlovky odvážel a prodával přímo do restaurací v New Orleans. A podobně jako většina Cajunů, peníze neutrácel a zbohatl.

Montaigne mluvil francouzsky dřív, než se naučil anglicky, a protože v řeci často míchal oba jazyky dohromady, spolužáci na akademii mu přezdívali Potpourri. Po skvělé kariéře v bojových ženijních jednotkách ve vietnamské válce a v Perském zálivu Montaigne rychle postupoval po služebním žebříčku a ve volném čase získal několik akademických diplomů, včetně doktorátu v oboru hydrologie. V pětapadesáti byl jmenován velitelem celého údolí Mississippi, od Mexického zálivu až na sever, kde se do ní u Saint Louis vlévá Missouri. Pro takovou práci byl přímo zrozený. Montaigne řeku miloval skoro stejně jako manželku, také Cajunka a sestru svého nejlepšího kamaráda z dětství, a své tři dcery. S jeho láskou k valící se vodě se však mísily i obavy, že jednoho dne matka příroda zdivočí a zmaří veškeré jeho úsilí, že Mississippi se vyvalí z břehů, zaplaví miliony akrů a začne si hledat novou cestu do zálivu.

Časně ráno těsně před rozbřeskem se Larson, pojmenovaná po jednom dávno již mrtvém ženistovi, usadila v plavební komoře, postavené na obranu proti záplavám a také proto, aby řeka Atchafalaya nepohltila vody Mississippi. Gigantické ochranné stavby, ve skutečnosti přehrady s přepady a průtokovými komorami, byly vybudovány osmdesát kilometrů nad Baton Rouge ve starém říčním rameni. Tudy se ještě před sto sedmdesáti roky vlévala Rudá řeka do Mississippi, zatímco Atchafalaya plynula stranou. Pak v roce 1831 jistý podnikavec a provozovatel říčních parníků, kapitán Henry Shreve, prokopal kanál napříč říčním ústím. Rudá řeka od té doby míjí Mississippi a plyne dál zbylou částí ramene, jemuž se říká Stará řeka. Jako Siréna, vábíci nepozorného námořníka, nabízí Atchafalaya, již do Mexického zálivu zbývá jen necelých 230 kilometrů, zatímco Mississippi musí urazit ještě víc než pět set, mohutnější řece svou otevřenou náruč.

Když železná vrata cvakla a zavřela za sebou vody Mississippi, Montaigne vyšel na palubu. Člun teď klesal na úroveň Atchafalayi a na pohled se zdálo, jako by stěny plavební komory kolem nich stoupaly k obloze. Zamával správci komory, a ten mu pozdrav vrátil. Po deseti metrech, kdy klesli o pět metrů pod Mississippi, se západní vrata opět otevřela a Larson jimi proplula do kanálu směřující na jih k Morgan City a dál k Mexickému zálivu.

„Za jak dlouho myslíte, že se setkáme s výzkumnou lodí NUMA?“ zeptal se Girauda.

„Kolem třetí, plus minus,“ bez zaváhání odpověděl kapitán.

Montaigne kývl hlavou k velkému remorkéru, který před sebou tlačil po proudu řadu nákladních člunů. „Zřejmě vezou dřevo,“ řekl Giraudovi.

„Tak to bude nejspíš na to nové průmyslové staveniště u Melvillu.“ Giraud vypadal jako jeden ze tří mušketýrů, měl ostré francouzské rysy a dlouhý knír, navoskovaný a na koncích zakroucený. Stejně jako Montaigne vyrostl v cajunském kraji, na rozdíl od něj ho ale nikdy neopustil. Byl to mohutný chlap s břichem vždycky plným piva, co si osvojil jízlivý humor, vyhlášený po celé řece nahoru i dolů.

Montaigne sledoval čtveřici teenagerů ve sportovním motorovém člunu, kteří se bezohledně prohnaní kolem hlídkové lodi a zahrnuli před šňůru nákladních bárek. Za nimi následovali čtyři jejich kamarádi na dvou vodních skútrech.

„Pitomecci,“ utrousil Giraud. „Kdyby někomu z nich teď vysadil motor, remorkér by už nedokázal zastavit a setrvačností by se přehnal přes ně.“

„Dělával jsem to samé s otcovým šestimetrovým hliníkovým rybářským skifem s malým přívěsným motorem. No, a přežil jsem to.“

„To mi tedy promiňte, generále, ale byl jste ještě větší pitomec než oni.“

Montaigne věděl, že Giraud to nemyslí urážlivě. Bylo mu jasné, že za dlouhá léta, co se jako kapitán plavil s čluny a remorkéry nahoru dolů po Mississippi, si svůj díl malérů už vybral. Lodi, které narazily na břeh, ropné skvrny, srážky a požáry. Stal se opatrným. Nikdo jiný nevěděl lépe, že Mississippi je nemilosrdná řeka.

„Poslyš, Lucasi,“ řekl Montaigne, „myslíš, že se někdy Mississippi spojí s Atchafalayou?“

„Stačí jedna velká povodeň, kdy řeka vystoupí z břehů, a Atchafalaya ji do sebe stáhne,“ stoicky odpověděl Giraud. „Za rok, za deset, možná za dvacet let, ale dřív nebo později už řeka nepoteče kolem New Orleans. Je to jen otázka času.“

„Ale děláme přece všechno pro to, abychom ji udrželi pod kontrolou.“

„Přírodě člověk nedokáže dlouho radit, co má dělat. Já jenom doufám, že budu u toho, až se to stane.“

„To nebude zrovna hezký pohled,“ řekl Montaigne. „Může to mít hrozné následky. Mrtví, rozsáhlé záplavy, obrovské škody. Proč bys chtěl být zrovna u takové katastrofy?“

Giraud se otočil od kormidla a zasněným pohledem se podíval na generála. „Kanáň už nyní svádí vody Rudé řeky a Atchafalayi. A teď si představte ten ohromný proud, který se povalí Louisianou, až se Mississippi zbaví všech pout a přidá svoje vody k nim. Takový pohled bude stát za to.“

„To ano,“ pomalu pronesl Montaigne. „Takový pohled bude stát za to. Jen doufám, že se ho nedožiju.“

23

Pět minut po třetí odpoledne zpomalil Lucas Giraud chod silných diesellových motorů na čtvrtinovou rychlost a Larson zamířila kolem Morgan City do dolního toku řeky Atchafalaya. Poté, co minula křižovatku s meziříčním průplavem a proklouzla kolem Čchin Šangova přístavu Sungari, vstoupila do vod jezera Sweet Bay, hladkých jako tabule skla, asi šest mil od Mexického zálivu. Stočil člun směrem k tyrkysově zbarvené výzkumné lodi s velkými písmeny NUMA, namalovanými uprostřed trupu. Giraud si okamžitě uvědomil, že z ní číší ovzduší účelnosti a pořádku. Když se Larson přiblížila ještě víc, rozeznával už na přídi jméno Marine Denizen. Vypadala na loď, co už toho má hodně za sebou. Odhadoval, že je stará dvacet pět let, možná víc, a to je na takovou loď už slušný věk.

Vítr vanul od jihovýchodu rychlostí nějakých pětadvaceti kilometrů za hodinu a lehce čeřil hladinu. Giraud nařídil jednomu námořníkovi shodit přes bok lodi odrazníky. Pak už dovedl Larson s lehkým žuchnutím k Marine Denizen a udržoval hlídkový člun u boku výzkumné lodi dost dlouho, aby jeho cestující stihl přejít po skloněném můstku, připraveném k jeho přijetí.

Na palubě Denizen pozvedl Rudi Gunn brýle do světla pronikajícího světlíkem výzkumného plavidla NUMA, přivřel oči a pátral po šmouhách na čočkách. Když žádné neobjevil, srovnal obroučky a přizpůsobil si nožičky za ušima. Pak sklonil hlavu a začal studovat trojrozměrné diorama lodního přístavu Sungari, promítané na vodorovnou plochu holografickým projektořem nad jeho hlavou. Obraz představoval počítačovou projekci složenou z víc než čtyřiceti fotografií, pořízených z malé výšky vrtulníkem NUMA.

Přístav, umístěný v mokřinách po obou březích řeky Atchafalaya před jejím ústím do Mexického zálivu, byl označován za nejmodernější a nejúčelnější lodní terminál světa. Zabíral dva tisíce akrů půdy, táhl se na míli po obou stranách Atchafalayi a byl vybaven do navigační hloubky přes deset metrů. Přístav Sungari nabízel sto tisíc čtverečních metrů skladištních ploch, dvě násypní silnice s výtahy a výklopníky, překladiště s kapacitou šesti set tisíc barelů tekutých nákladů. Mohl nakládat a vykládat současně dvacet kontejnerových lodí. Ocelí obložené suché doky po obou březích říčního koryta, zpevněného závažkou, nabízely téměř čtyři tisíce metrů hloubkových kotvišť, schopných poskytovat své služby všem typům lodí, s výjimkou těžce naložených supertankerů.

Čím však se Sungari nejvíce lišil od ostatních přístavních zařízení, byla jeho architektura. Žádné šedivé betonové baráky strohých obdélníkových tvarů. Skladištní a administrativní budovy byly postaveny do tvarů pyramid a vesměs byly pokryty zlatě galvanizovanými materiály, které v odrazech slunce zářily jako oheň. Výsledek byl oslnivý, zvlášť pro letadla přelétající nad přístavními zařízeními, odražené paprsky však bylo možno spatřit i z lodí plujících čtyřicet mil hluboko v zálivu.

Na dveřích za Gunnovými zády se ozvalo lehké zaklepání. Přešel přes lodní zasedačku, jež sloužila ke schůzkám jejích techniků a vědeckých pracovníků, a otevřel dveře. V chodbičce trochu stranou stál generál Frank Montaigne a ve svém šedém obleku s vestou, lehce opřený o hůlku, vypadal jako nějaký švihák.

„Díky, že jste k nám zavítal, generále. Jsem Rudi Gunn.“

„Komandér Gunn,“ laskavě pronesl generál Montaigne. „Těšil jsem se na setkání s vámi. Potom, co jsem se dověděl z Bílého domu a imigrační služby, jsem rád, že nejsem jediný, kdo si myslí, že Čchin Šang je zvrácený a prohnaný zloduch.“

„Takových je nás čím dál víc.“

Gunn nabídl generálovi židli vedle promítaného trojrozměrného obrazu přístavu Sungari. Montaigne se naklonil k dioramatu, s rukama a bradou opřenými o skákající zábu na konci hůlky. „Koukám, že NUMA pro demonstraci svých námořních projektů také používá trojrozměrné zobrazování.“

„Slyšel jsem, že i armádní ženíjní sbor má s touto technologií dobré zkušenosti.“

„Docela se hodí, když se snažíme přesvědčit Kongres o zvýšení rozpočtu. Jediný rozdíl je v tom, že náš systém je koncipován k zobrazování tekoucího pohybu. Když jednáme s nejrůznějšími výbory ve Washingtonu, snažíme se zapůsobit na ně ukázkami hrůz, způsobovaných ničivými povodněmi.“

„Co si myslíte o Sungari?“ zeptal se Gunn.

Zdálo se, že se Montaigne celý ponořil do obrazu. „Je to, jako by kultura z cizích světů pronikla z vesmíru do pouště Gobi a vystavěla tam své město. Je to tak nesmyslné a zbytečné. Připomíná mi to staré přísloví: Všichni už jsou vyparádění na večírek, jen nemají kam jít.“

„Vás to nijak neoslnilo?“

„Jako lodní terminál mi to připadá stejně zbytečné jako druhý pupík uprostřed čela.“

„Je neuvěřitelné, že Čchin Šang získal všechna nezbytná povolení a úřední schválení pro tak rozsáhlý projekt, který nemá pořádnou budoucnost,“ poznamenal Gunn.

„Předložil ucelený rozvojový plán, schválený legislativou státu Louisiana. Samozřejmě že politici vždycky skočí po jakémkoli projektu průmyslového rozvoje, pokud si myslí, že přinese pracovní místa a příjmy, co nepůjdou rovnou z kapes daňových poplatníků. Ne že bych se je pokoušel omlouvat, ale kdo jim to může vyčítat? Armádní ženijní sbor vydal souhlas s hloubicími pracemi, protože jsme v nich nespatořovali žádné ohrožení přirozeného toku řeky Atchafalaya. Samozřejmě že ochránci životního prostředí spustili peklo kvůli faktickému zničení rozsáhlých ploch mokřin. Ale veškeré jejich námitky, stejně jako mých vlastních inženýrů pokud jde o budoucí změny v deltě Atchafalayi, šly stranou, když Čchin Šangovi lobbisté umluvili Kongres, aby projekt schválili jako celek. Ale ještě jsem se nesetkal s jediným finančním analytikem nebo přístavním komisařem, který by nepovažoval Sungari za debakl už od chvíle, kdy se ještě plány zpracovávaly v počítačích.“

„Ale přesto byla všechna povolení vystavena.“

„Požehnání jim dali vysocí úředníci ve Washingtonu, včetně prezidenta Wallace, který jim zamezl cestičku,“ přiznal Montaigne. „Souhlas byl do značné míry výsledkem jednání kolem nových obchodních dohod s Čínou. Když čínští obchodní představitelé zahrnuli Sungari do svých požadavků, Kongres nechtěl kvůli němu udělat čáru přes rozpočet. A je úplně jasné, že Čchinova společnost rozdávala během všech jednání velké úplatky.“

Gunn obešel trojrozměrný obraz a okénkem se zadíval na celý komplex, vzdálený dvě míle proti proudu od Marine Denizen. Zapadající slunce měnilo barvu zlatavých budov v oranžovou. Ale až na dvě lodi bylo dlouhé přístaviště prázdné. „Nemáme přece co do činění s chlapem, který by sázel na kulhavou kobyly. To šílenství, s jakým Čchin nastrkal miliardy dolarů do výstavby lodního přístavu pro zámořský obchod na tak nepraktickém místě, musí mít nějaké vysvětlení.“

„Tak to bych rád, aby mi někdo nějaké našel,“ cynicky se ozval Montaigne. „Já sám nemám sebemenší tušení.“

„Snad ale má Sungari přístup ke státní dálnici číslo 90 a k železniční trati Jižní pacifické dráhy,“ poukázal Gunn.

„Chyba,“ odsekl Montaigne. „V současné době žádný přístup neexistuje. Čchin Šang odmítl postavit přípojku k hlavní železniční trati a betonovou dálniční spojnici s tím, že prý už udělal dost. Trvá na tom, že zajistit přístup k jeho vlastní dopravní síti je věcí státních a federálních vládních institucí. Ale s ohledem na nejistou reakci voličů a nová rozpočtová omezení se státní úředníci zdráhají.“

Gunn se otočil a zmateně se zahleděl na generála. „Žádné pozemní dopravní spojení se Sungari? To je pitomost.“

Montaigne kývl směrem k holografickému zobrazení. „Tak se dobře podívejte na ten svůj parádní obraz. Vidíte tam nějakou hlavní silnici, která by směřovala na sever k dálnici devadesát, nebo snad železniční vlečku ke kolejím Jižní pacifické? Meziříční průplav prochází jen pár mil na sever, ale používá se převážně jen pro výletní lodi a omezenou dopravu na vlečných člunech.“

Gunn se zblízka zadíval na zobrazení a zjistil, že jedinou dopravní trasu na sever Proti proudu řeky Atchafalaya zajišťují bárky. Všude kolem byly jen samé mokřiny. „To je šílené. Jak vůbec dokázali postavit a vybudovat tak obrovský komplex bez stavebního materiálu, přiváženého auty nebo železnicí?“

„Žádný materiál nepocházel ze Spojených států. Naprosto všechno se dováželo ze zámoří na Chin Šangových lodích. Stavební materiál, strojní zařízení, všechno z Číny, stejně jako inženýři, stavbyvedoucí a dělníci. Ke stavbě Sungari se dováželo všechno. Ke stavbě se ani nepřiblížil jediný Američan, Evropan nebo Japonec. Jediný materiál, který nedorazil z Číny, představovala zemina, která pocházela z výkopů šedesát mil severně proti proudu Atchafalayi.“

„To nenašli žádnou zeminu blíž ke stavbě?“ divl se Gunn.

„To je záhada,“ odpověděl Montaigne. „Čchin Šangovi stavbaři navozili na lodích miliony kubických metrů zeminy na zavážky v dolním toku a vykopali kvůli tomu kanál, který vede odnikud nikam.“

Gunn už se tvářil podrážděně. „Jak proboha mohou někdy očekávat nějaký zisk?“

„Až dosud se náklady těch několika čínských obchodních lodí, co přistály v Sungari, dopravovaly do vnitrozemí na vlečných člunech a remorkérech,“ vysvětloval Montaigne. „I kdyby ustoupil a vybuodoval dopravní spojení do svého přístavu snů a z něj, kdo kromě Číňanů by ho chtěl používat? Terminály na Mississippi mají mnohem lepší přístup k hlavním dálničním spojům, k železnici a mezinárodnímu letišti. Žádný ze šéfů lodních dopravních společností, pokud mu v hlavě zbývá alespoň polovina mozku, by nepřesunul lodi své obchodní flotily z New Orleans do Sungari.“

„Nemohl by převážet náklady nahoru a dolů po Atchafalayi a Rudé řece k dopravním centrům dál na severu?“

„Marná naděje,“ odpověděl Montaigne. „Atchafalaya představuje celkem splavnou vnitrozemskou vodní cestu, ale nemá ani z poloviny tak mohutný průtok jako Mississippi. Považuje se za tepnu pro plavidla s mělkým ponorem a provoz vlečných člunů na ní je omezený, na rozdíl od Mississippi, kde jsou doma remorkéry s deseti tisíci koňskými silami a třeba i padesáti vlečnými čluny spojenými do řady dlouhé třeba až třetinu míle. A navíc je Atchafalaya zrádná řeka. Může vypadat klidně a pokojně, ale to je jen maska, skrývající její skutečnou, ohavnou tvář. Čeká jako aligátor, jen s vynořenými nozdrami a očima, připravená zaútočit na nepřipraveného říčního kormidelníka nebo navigátora zábavního člunu. Jestli si Čchin Šang myslí, že by mohl vybudovat komerční impérium pro vodní dopravu po proudu a proti proudu Atchafalayi nebo prostřednictvím meziříčního průplavu, šeredně se mýlí. Ani jedna z cest není schopna pojmut výraznější lodní dopravu.“

„Bílý dům a imigrační služba mají podezření, že hlavním důvodem výstavby přístavu Sungari je zajistit si místo, odkud by se dali rozmísťovat ilegální přistěhovalci, drogy a nezákonně dovážené zbraně.“

Montaigne pokrčil rameny. „Taky mi to říkali. Ale proč utápět tuny prachů ve výstavbě zařízení schopného překládat miliony tun lodních nákladů a pak ho používat jen pro pašování kontrabandu? V tom nevidím prázdnou logiku.“

„V samotném pašování imigrantů jsou velké peníze,“ nedal se Gunn. „Tisíc ilegálů přivezených na jediné lodi a rozmístěných po celé zemi po třiceti tisících dolarech za hlavu už představuje skutečné prachy.“

„To jistě, pokud ale Sungari skutečně je zástěrkou pro pašování přistěhovalců,“ odrazil ho Montaigne. „Rád bych pak věděl, jak hodlá Čchin Šang přemístit přistěhovalce a zboží z bodu A do bodu B, aniž by k tomu použil nějaké pozemní cesty. Celníci a imigrační služba pročešou každou loď, která v Sungari zakotví. Veškerá doprava na vlečných člunech do vnitrozemí se přísně sleduje. Žádný cizinec bez příslušných dokumentů by jim mezi prsty neproklouzl.“

„Právě proto je tady NUMA.“ Gunn uchopil kovové ukazovátka a namířil jím na hod uprostřed obrazu řeky Atchafalaya, která dělila Sungari na Západní a Východní přístav. „Protože neexistuje způsob, jak by dokázal přepravovat přistěhovalce a drogy po vodě nebo po pevnině, musí to dělat pod hladinou.“

Montaigne se vsedě napřímil a skepticky se na Gunna zahleděl. „Ponorkou?“

„Ponorky schopné převážet velká množství cestujících a nákladu jsou možností, kterou nemůžeme ignorovat.“

„Nezlobte se na mě, že to říkám, ale tady k čertu není jediný způsob, jak se dostat s ponorkou proti toku Atchafalayi. Měličiny a proudy jsou noční můrou i pro každého zkušeného říčního lodivoda. Navigace pod vodou v horním toku řeky a proti proudu je nemyslitelná.“

„Tak možná Čchinovi inženýři vybudovali systém skrytých podvodních průchodů, o nichž nic nevíme.“

Montaigne na znamení odporu zakroutil hlavou. „Síť tunelů, které by se nepodařilo odhalit, tady vybudovat nemohli. Vládní stavební experti kontrolovali během konstrukčních prací každou píd' staveniště a dali si záležet na tom, aby se plány dodržovaly do puntíku. Čchin Šangovi dodavatelé byli neuvěřitelně vstřícní a buď se podřídili naší kritice, nebo veškeré navrhované změny přijímali jako svaté přikázání. Nakonec to vypadalo tak, jako bychom se toho účastnili už od projekční fáze. Pokud Čchin Šang prokopával tajný tunel pod nosem mužů a žen, kteří jsou podle mě nejlepší stavební a konstrukční inženýři Jihu, pak už se může klidně nechat zvolit papazem.“

Gunn uchopil džbánec a sklenici. „Nedal byste si říct sklenici chlazeného čaje?“

„Radši kdyby se tady někde povalovala láhev bourbonu.“

Gunn se zasmál. „Admirál Sandecker se drží tradice válečného námořnictva a na palubách výzkumných lodí NUMA zakazuje jakýkoliv alkohol. Myslím si ale, že na počest vašeho příchodu se podařilo pronést na palubu láhev Jacka Danielse.“

„Pane, vy jste světec,“ konstatoval Montaigne s očima rozzářenými očekáváním.

Gunn nalil sklenku. „Led?“

„Nikdy!“ Montaigne nadzvedl sklenku a studoval její jantarový obsah, poté nosem nasál aroma, jako by před prvním douškem hodnotil značkové víno. „Protože na povrchu se nepodařilo zjistit nic podezřelého, bylo mi řečeno, že se o to pokusíte při průzkumu pod vodou.“

Gunn přikývl. „Hned zrána na to vysílám dálkově ovládaný podvodní automat. Jestli jeho kamery zjistí cokoli pochybného, pustí se do toho potápěči.“

„Voda je tady temná a zkalená blátem, tak pochybuji, že toho uvidíte nějak moc.“

„Naše kamery s vysokou rozlišovací schopností a digitálním zvětšováním dokáží rozpoznat předměty v kalných vodách na dálku šesti metrů. Obávám se jen Čchin Šangových stráží pod vodou.“

Montaigne se usmál. „Jestli kolem zdejšího přístavu existují nějaká bezpečnostní opatření,“ řekl zurčivě, „pak na to můžete zapomenout. Po obvodu je třímetrový plot s jedinou bránou, která vede do bažin a nikdo ji nestřeží. Veškerá projíždějící plavidla, zvláště rybářské lodi z Morgan City, dostávají pozvání, aby v přístavu zakotvila. A na severní straně je nádherná vrtulníková přistávací plošina s malou odbavovací budovou. Neslyšel jsem ještě, že by Čchin Šangovi lidé někoho odrazovali od prohlídky. Spíš jdou z cesty, aby se zlepšil přístup k celému prostoru.“

„To ale ani v nejmenším nepřipomíná obvyklé Čchin Šangovy operace.“

„Taky jsem o tom slyšel.“

„Jako přístav,“ pokračoval Gunn, „musí mít Sungari kanceláře pro celní a imigrační úředníky.“

Montaigne se zasmál. „Jsou to ti nejosamělejší lidé na zemi.“

„Zatraceně,“ náhle vybuchl Gunn. „Tohle musí být obrovský podraz. Čchin Šang postavil Sungari, aby tu mohl provádět svoje nekalé čachry. Na to bych vsadil i vlastní duchod.“

„Být to na mně, kdybych chtěl provádět nějaké nezákonné operace, rozhodně bych si k tomu nepostavil přístav, který vypadá jako kasino z Las Vegas.“

„To já taky ne,“ přiznal Gunn.

„Když už je o tom řeč,“ zamýšleně pronesl Montaigne, „byla tu jedna věc, která stavební inspektory překvapila.“

„O co šlo?“

„Čchinovi dodavatelé postavili horní úroveň doků o dobrých deset metrů výš nad hladinou, než bylo zapotřebí. Namísto abyste z paluby lodi do přístavu scházeli po můstku dolů, musíte ve skutečnosti vystupovat nahoru.“

„Nemůže to být jenom pojistka proti nárazům hurikánů nebo stoleté vodě, která by se valila korytem řeky?“

„To ano, ale v tom případě takové nebezpečí silně zveličili,“ vysvětloval Montaigne. „Jistě, na Mississippi byly záplavové přívaly, které dosahovaly hodně vysoko, ale na Atchafalayi ne. V Sungari stojí pozemní zařízení tak vysoko, že to nelze žádnou přírodní hrozbou zdůvodnit.“

„Čchin Šang by nebyl tím, čím je, kdyby si zahrával s náhodou.“

„Možná máte pravdu.“ Montaigne dopil bourbon a rukou ukázal k obrazu Sungari. „Tak zde spočívá ten gigantický pomník lidského veličáctví. Podívejte se naproti přes vodu. Dvě lodi v přístavu, schopném odbavovat jich stovku. Jde na něčem takovém vůbec vydělávat?“

„Pokud vím, tak rozhodně ne,“ přiznal Gunn.

Generál se vztyčil. „Už bych měl vyrazit. Brzy se setmí. Myslím, že přikáží lodivodovi, aby mne odvezl proti proudu do Morgan City a tam zakotvil, než se vydáme zpátky do New Orleans.“

„Díky, generále,“ upřímně se s ním loučil Gunn. „Jsem rád, že jste si na mě udělal čas. A prosím, zachovejte nám přízeň.“

„To je samozřejmé,“ žoviálně mu odpověděl Montaigne. „Když teď vím, že je tu zdarma k dostání dobrá sklenička whisky, můžete si být jistý, že mě zas brzy uvidíte. Kdykoli budete potřebovat pomoc ženijního sboru, stačí zavolat mi.“

„Spoléhám na to.“

Ještě dlouho poté, co se generál Montaigne vrátil na svůj hlídkový člun, vyseďával Gunn nad holografickým obrazem Sungari a v duchu hledal odpovědi, jež nedokázal najít.

„Jestli máte starost, že by nám jejich ochranka mohla dělat potíže, můžeme průzkum provést ze středu řeky,“ řekl Frank Stewart, kapitán Marine Denizen. „I když jim třeba patří pozemky a stavby po obou stranách Atchafalayi, svobodu plavby mezi Mexickým zálivem a Morgan City garantuje námořní právo.“

Stewart, se svými nakrátko ostříhanými hnědými vlasy pečlivě učesanými a rozdělenými precizní pěšinkou po pravé straně, byl námořník ze staré školy. Ještě stále zaměřoval slunce sextantem a taktó staromódně odhadoval zeměpisnou šířku a délku, i když by mu letmý pohled na geofyzický poziční systém mohl na metr přesně určit, kde se právě nachází. Byl štíhlý a vysoký, nikdy se neoženil a milenkou mu bylo moře.

Gunn stál vedle něj v kormidelně a okénkem pozoroval opuštěný přístav. „Kdybychom spustili kotvu přímo uprostřed jejich skladišť a doků, vypadali bychom asi stejně nenápadně jako bradavice na nose filmové hvězdy. Podle toho, co říká generál Montaigne, bezpečnostní opatření v Sungari nejsou o nic přísnější než v kterémkoli jiném přístavním zařízení na východním i západním pobřeží. Jestli má pravdu, nevím proč bychom se měli schovávat. Prostě zavoláme správce přístavu a požádáme o nějaké místo v doku, kde bychom mohli provést pár oprav.“

Stewart mlčky přikývl a satelitním telefonem, který už skoro vytlačil radiové spojení lodí s přístavem, vzbudil správce přístavu. „Tady je NUMA, výzkumná loď Marine Denizen. Potřebujeme místo v doku na opravu poškozeného kormidla.“

Správce přístavu jim ve všem vyšel vstříc. Představil se jako Henry Pang a okamžitě jim vydal povolení. „Zatím samozřejmě zůstaňte na místě, pošlu vám člun a ten vás navede do doku sedmnáct, kde můžete zakotvit. Jestli nám něco neschází, pak jsou to volná kotviště.“

„Jsme vám vděční, pane Pangu,“ ujistil ho Stewart.

„Vaši lidé pátrají po neznámých rybách?“ zajímal se Pang.

„Ne, studujeme proudy v zálivu. Narazili jsme na neoznačenou mělčinu u pobřeží a trochu jsme si porouchali kormidlo. Reaguje, ale ne v plném úhlu.“

„Tak ať se vám u nás líbí,“ vítal ho Pang. „A kdybyste potřebovali lodní mechaniky nebo náhradní díly, dejte mi prosím vědět.“

„Díky,“ řekl Stewart. „Počkáme tu na váš zaváděcí člun.“

„Takže přísná bezpečnostní opatření máme za sebou,“ podotkl Gunn. „Generál Montaigne měl pravdu.“

Dešťové poryvy se honily celou noc tam a zpět a při východu slunce po nich paluba Marine Denizen celá zářila. Stewart nechal dva ze svých mužů spustit na malé pracovní plošině ke kormidlu, aby posílil dojem, že provádějí opravy. Zřejmě však taková komedie ani nebyla zapotřebí. Doky a přístavní jeřáby působily opuštěným dojmem jako fotbalové hřiště uprostřed týdne. Obě čínské nákladní lodi, jež Guán pozoroval předchozího večera, přes noc odpluly. Marine Denizen měla celý přístav jen sama pro sebe.

Ve střední části trupu Denizen se nacházela dutá komora, které se říkalo měsíční bazén. Dva posuvné panely se rozevíraly jako horizontální dveře od výtahu a umožňovaly tak, aby voda pronikla do měsíčního bazénu až na dva metry. Zde se nacházelo srdce výzkumné lodi, kudy mohli potápěči volně vstupovat do vody, aniž by na ně dorážely vlny, a tudy se rovněž vypouštěly miniponorky k dalšímu výzkumu hlubin. Odtud bylo možné i vytahovat na palubu vědecká zařízení se vzorky podmořského života a předávat je pak k dalšímu studiu v lodních laboratořích.

Členové posádky a vědeckého týmu, ukolébání hřbitovní atmosférou Sungari, se spokojeně nasnídali a pak se shromáždili kolem pracovních plošin v měsíčním bazénu. V kolébce, zavěšené nad vodou, spočívalo dálkově ovládané podvodní plavidlo AUV Benthos. Zařízení bylo třikrát větší než miniaturní AUV, které Pitt používal v jezeře Orion. Robustní přístroj proudnicových tvarů, vybavený dvěma horizontálními pohonnými jednotkami, byl schopen dosahovat rychlosti až pět uzlů. Jeho optickou výbavu představovala videokamera s vysokou citlivostí pro práci při nedostatečném osvětlení a s velkou rozlišovací schopností. Navíc měl i digitální fotoaparát a radarovou jednotku schopnou nahlížet do nitra terénu, pronikat ocelovým obložím a zjišťovat za ním volné dutiny v místech, kde by mohly být chodby. Dole na hladině se na zádech líně vznášel potápěč oblečený do gumového obleku výhradně na ochranu proti medúzám, a čekal na spuštění přístroje.

Stewart se dveřmi podíval na Gunna, usazeného před počítačovým monitorem s velkou obrazovkou. „Jestli chceš, můžeme začít, Rudi.“

„Tak ji spustíte,“ řekl Gunn a mávl rukou.

Naviják, připojený ke kolébce, zahučel a AUV zvolna klesl do věčné temnoty řeky. Potápěč odvázal kolébku, doplaval k žebříku a vyšplhal na pracovní plošinu.

Stewart vstoupil do malé komůrky, od země ke stropu zaplněné elektronickými přístroji. Posadil se vedle Gunna, který řídil pohyb automatické miniponorky pomocí povelového panelu počítače a zároveň ho kontroloval na monitoru. Jediné, co přístroje odhalovaly, byly dlouhé, šedivé ocelové stěny, které se ztrácely v temnotách. „Otevřeně řečeno mi to připadá jako mnoho povyku pro nic.“

„Mě o tom přesvědčovat nemusíš,“ namítl Gunn. „Rozkaz k podvodnímu pátrání v Sungari přišel rovnou z Bílého domu.“

„To si tam vážně někdo myslí, že Čchin Šang by mohl své pašerácké operace provádět nějakými podvodními průchody, napojenými na jeho lodi?“

„Pár potentátů ve Washingtonu si to myslet musí. Proto jsme tady.“

„Nemám ti nechat z lodní kuchyně přinést nějaké kafe?“ zeptal se Stewart.

„Docela by se hodilo,“ přiznal Gunn, aniž odvrátil oči od monitoru.

Zakrátko jim kuchařský pomocník přinesl táč se šálky a plnou kávovou konvicí. O tři hodiny později v šálcích a konvici už nezbývalo nic, a stejné nic dosud přineslo jejich pátrání. Jediné, co monitor zobrazoval, byly zdánlivě nekonečné stěny ocelových obkladů, hluboce zaražených do bahna a sloužících jako zábrana proti uvolnění zeminy, jež zas představovala základy přístavních staveb. Konečně, těsně před polednem, se Gunn obrátil ke Stewartovi.

„Tak to bychom měli západní stranu přístavu,“ řekl unaveně. Protřel si oči, aby se zbavil napětí. „Je to strašná otrava. Pořád se jen koukat na šedivé, úplně nevýrazné obklady, celé hodiny a hodiny.“

„Našels tam nějaké náznaky dveří, které by vedly do průchodu?“

„Zatím ani jedinou štěrbinku nebo zástěnu.“

„Ted' můžeme přejet s AUV k protějšímu břehu řeky a při trošce štěstí s tím do setmění skončit,“ nadhodil Stewart.

„Čím dřív to sbalíme, tím líp.“ Gunn vytukal na klávesnici povel, jenž vyslal podvodní přístroj směrem k protější straně přístavu. Pak se zaklonil a pohodlně se opřel v křesle.

„Vážně si nechceš skousnout nějaký sendvič?“ zeptal se Stewart.

Gunn zakroutil hlavou. „Ještě to vydržím a prázdné břicho si nacpu při večeři.“

Trvalo to jen deset minut, než AUV pod říční hladinou překonal vzdálenost k východní části přístavu. Gunn pak jeho řídicí systémy naprogramoval tak, aby začal s průzkumem od konce opěrné stěny a postupoval směrem od severu k jihu. Průzkumné plavidlo urazilo sotva dvě stě metrů, když vedle něj zabzučel telefon. „Můžeš to vzít?“ zeptal se Stewarta.

Kapitán Marine Denizen zvedl sluchátko a potom ho podal Gunnovi. „Je to Dirk Pitt.“

„Pitt.“ Gunn se otočil od monitoru a obočí překvapením vytočil vzhůru. „Dirku?“

„Ahoj, Rudi,“ ozval se Pittův familiární hlas. „Volám ti z letadla někde nad Nevadskou pouští.“

„Jak se vám vedlo s podmořským pátráním u United States?“

„Chvilími to bylo trochu vachrlaté, ale jediné, co jsme s Alem objevili, byl naprosto hladký trup i kýl bez jediného východu.“

„Pokud my tady u nás během nejbližších hodin nic nenajdeme, tak jsme na tom stejně.“

„Nasadili jste na to potápěče?“

„To nebylo potřeba,“ odpověděl Gunn. „AUV to zvládne stejně dobře.“

„Tak si ho držte pěkně na krátké uzdě, jinak vám ho Čchin Šangovi hlídači ukradnou před očima. Jsou to pěkně kluzcí prevíti.“

Gunn s odpovědí chvíli váhal a uvažoval, co tím Pitt asi myslí. Právě se chystal odpovědět, když se znovu ozval Pitt. „Zrovna nám podávají oběd, Rudi. Ozvu se ti znovu, jen co dorazím do Washingtonu. Hodně štěstí a pozdravuj ode mě Franka Stewarta.“ A spojení skončilo.

„Jak se má Pitt?“ vyzvídala Stewart. „Toho jsem neviděl od dob, když jsme před pár léty společně pátrali po výletní lodi Lady Flamborough někde u Ohňové země.“

„Jako vždycky, uhoněný. A tak nějak divně mě před něčím varoval.“

„Varoval?“

„Říkal, že by Čchin Šangovi strážci pod hladinou mohli ukrást AUV,“ řekl viditelně zneklidněný Gunn.

„Jací strážci pod vodou?“ sarkasticky se ozval Stewart.

Gunn neodpověděl. Oči se mu najednou rozšířily a zaměřily se na monitor videa. „Proboha, podívej!“

Stewart pohledem sledoval Gunnův natažený prst a ztuhl.

Tvář v potápěčské masce zaplnila celý monitor. V úžasu sledovali, jak potápěč masku sundal a ukázal jim tak zřetelně čínské rysy očí, nosu a úst. Pak vykroužil široký úsměv a zamával jim.

Obraz najednou potemněl a poté ho vystřídaly potřhané šedé a bílé pruhy. Gunn zoufale vydával povely k návratu AUV na Marine Denizen, nedostávalo se mu však odpovědi. AUV zmizelo, jako by ho nikdy nevypustili.

24

Že něco není v pořádku, si Pitt uvědomil už v okamžiku, kdy řidič NUMA zastavil auto. Jemný, nepopsatelný alarm se mu rozezněl v mozku a po zádech mu přeběhl mráz. Cosi nebylo tak, jak by mělo být.

Tím posledním, co by mu přišlo na mysl během cesty z vojenské letecké základny Andrews, kde tryskáč NUMA přistál, k jeho domovu na odlehlém okraji washingtonského Národního letiště, byla jakákoli životu nebezpečná situace. Město už zakryla tma, on ale ignoroval oceán světél, zaměřených na historické budovy. Pokoušel si odpočinout a nechat mysl jen tak se toulat, přesto se ale v myšlenkách stále vracel k jezeru Orion. Divné mu připadalo, že se celá záležitost nedostala do novinových zpráv.

Bývalý hangár pro leteckou údržbu, postavený v roce 1937, vypadal zvenčí opuštěný a prázdný. Plevel dosahoval až k jeho zarezlým vnějším stěnám z vlnitého plechu, z nichž po desítkách let působení extrémních výkyvů washingtonského počasí už dávno zmizela původní barva. I když byl hangár odsuzován jako pěst na oko a určen k demolici, Pitt si dokázal představit jeho možnosti. Na poslední chvíli zmařil záměry úředníků z federálního úřadu pro civilní letectví a vyhrál bitvu o zařazení hangáru do seznamu národních historických památek. Když zabránil destrukci, pronajal si budovu i sousední pozemek a pustil se do přestavby interiéru, který proměnil v kombinaci obytných prostor a skladiště své sbírky historických automobilů a letadel.

Pittův dědeček si nadělal malé bohatství obchodem s realitami v jižní Kalifornii. Po své smrti zanechal vnukovi slušné dědictví. Pitt, když zaplatil dědickou daň, se rozhodl, že nebude investovat do akcií a cenných papírů, ale do historických aut. Za dvacet let si vybudoval sbírku, jež byla v mnoha směrech unikátní.

Než aby nechal zaměřit na hangár baterie lamp, dával Pitt přednost tomu, aby vypadal zanedbaně a prázdně. Jen jediná malá lucerna na vrcholku sloupu elektrického vedení osvětlovala svou nezřetelnou žlutou září nedlážděnou cestu, vedoucí k hangáru. Přikrčil se a okénkem auta se zadíval na vrchol sloupu. Červené světýlko, jež by mělo blikat z ukryté bezpečnostní kamery, bylo temné.

Pro něj to bylo stejné varovné znamení jako zářící červená stopka na křižovatce. Něco rozhodně nebylo v pořádku.

Bezpečnostní systém Pittovi navrhl a instaloval jistý přítel ze zpravodajské služby, jeden z nejlepších ve svém oboru. Nikdo, než zkušený profesionál, by se nedokázal přiblížit ani na míli k možnosti porušit jeho kód a pozměnit ho. Rozhlédl se po pustém okolí a o nějakých padesát metrů dál rozeznal v odrazech světél z města na druhé straně Potomaku stín dodávky. Pittovi nemusel nikdo vysvětlovat, že kdosi, ať už byl sám, nebo jich byla celá banda, se dostal do hangáru a teď tam na něj číhá.

„Jak se jmenujete?“ zepal se Pitt řidiče.

„Sam Greenberg.“

„Same, máte u sebe mobilní telefon?“

„Jistě, pane, mám,“ odpověděl Greenberg.

„Kontaktujte admirála Sandeckera a řekněte mu, že tu mám nežádoucí návštěvu a že ho prosím, aby sem poslal bezpečnostní jednotku, jak nejrychleji to bude možné.“

Greenberg byl mladý, nanejvýš dvacetiletý student oceánografie na místní univerzitě, který si přivydělával v rámci vzdělávacího programu založeného admirálem Sandeckerem. „Neměl bych zavolat policii?“

Tomu klukovi to pálí, napadlo Pitta. Bleskově zhodnotil situaci. „Tohle není záležitost pro místní ochránce zákona. Radši zavolejte hned, jak se vzdálíte od hangáru. Admirál už si s tím bude vědět rady.“

„To tam chcete jít sám?“ zeptal se student, když Pitt vystoupil a z kufru auta vytáhl už hodně ošoupaný armádní pytel.

Pitt se na mladíka podíval a usmál se. „Dobrý hostitel by měl být vždycky k dispozici návštěvníkům.“ Postál a počkal, až zadní světla auta NUMA zmizela v mračnu prachu. Ještě chvíli si dal na čas, aby rozeplnul zip na vojenském vaku a vytáhl, z něj svůj starý kolt ráže pětáctýřicet, najednou si ale vzpomněl, že si nesehnal novou municí od chvíle, kdy Julia Leeová zbraň vyprázdnila proti ultralehkému letadlu u jezera Orion.

„Prázdný,“ procedil mezi zuby. Teď tady stál uprostřed noci a začal uvažovat, jestli mu vážně nepřeskočilo. Nezbyvalo mu než si hrát na hlupáka a vejít do hangáru, jako by neměl sebemenší podezření, a pak se pokusit dostat k jednomu z aut své sbírky, kde ve skřínce, původně určené k odkládání deštníku, ukrýval brokovnici.

Z kapsy vytáhl malý dálkový ovladač a zapískal prvních pár tónů „Yankee Doodle“. Systém, který citlivě rozeznával zvuky, automaticky vypočil bezpečnostní zařízení a odemkl odřené boční dveře, které vypadaly, jako by je někdo naposled otevíral na sklonku druhé světové války. Zelené světlo na dálkovém ovladači zablikalo třikrát po sobě. Mělo bliknout čtyřikrát. Kdosi dostatečně chytrý na to, aby neutralizoval bezpečnostní systém, změnil jeho kód. Sklopil oči, na chvíli se zarazil a nabral dech. Sotva se dveře otevřely, klesnul na zem na ruce a kolena, protáhnul se kolem dveřního rámu a rozžal světla.

Vnitřní stěny, podlaha i klenutý strop byly vymalovány zářivě bíle, což jen podtrhovalo spektrum živých odstínů, odrážejících se z třicítky nádherně vybarvených aut v hangáru. Byl to oslňující efekt a právě s ním Pitt počítal. Předpokládal, že oslepí každého, kdo na něj v setmělých vnitřních prostorách číhá. Zaznamenal, že oranžový kabriolet s hnědými nárazníky Duesenberg z roku 1929, ve kterém ukrýval brokovnici, je třetí auto od dveří.

Vetřelci tu rozhodně nebyli na společenské návštěvě. Jeho podezření se okamžitě potvrdilo, když zaslechl něco, co znělo jako série tlumených tlesknutí, a spíš vytušil než cítil spršku střel, mířících do otevřených dveří. Tlumiče na zbraních zabíjáků změnily

charakter palby tak, že by v ní nikdo nerozeznal výstřely. Přitom používali tlumiče i přesto, že na míli daleko nebyl nikdo, kdo by mohl cokoli zaslechnout. Znovu natáhl paži kolem dveří a světla zhasnul. Pod novou salvou střel se jako had proplížil dveřmi a pak proklouzl pod první dvojicí aut v řadě, Stutz z roku 1932 a o rok starší L-29 Cord, přičemž děkoval bohu za to, že mají podvozky tak vysoko nad zemí. K duesenbergu dorazil nezraněný. Otevřel boční dvířka, vklouzl na podlahu u zadních sedadel a skoro stejným pohybem otočil knoflíkem na skřínce za opěradlem předních míst a otevřel ji. Odtud vytáhnul samonabíjecí dvanáctku brokovnici Aserma Bulldog s jedenácti náboji. Byla to vražedná kompaktní zbraň bez ramenní pažby, zato měla na ústí namontovaný tlumič záblesků. Patřila ke čtyřem zbraním, jež Pitt poukřýval po hangáru právě pro podobnou událost.

Uvnitř hangáru teď byla tma jako v nejvzdálenějším koutě jeskyně. Jestli jsou ti chlapi profíci, a o tom se celkem nedalo pochybovat, pak používají zaměřovač pro noční vidění s infračerveným paprskem, uvažoval Pitt. Podle přibližné dráhy střel, které před chvílí svištěly otvorem dveří, hádal na dva zabijáky s plně automatickými rychlopalnými pistolemi. Jeden byl zřejmě někde dole v hangáru, druhý na balkonu vedoucím k jeho obytným místnostem o deset metrů výš. Ať už o jeho život usiloval kdokoli, dal si záležet, aby měl někoho v záloze pro případ, že by první atentátník neuspěl.

Nikdo se nepokoušel vrhnout ke dveřím. Vrahům bylo jasné, že Pitt vešel a je někde uvnitř hangáru. Když zjistili, že jejich zamýšlená kořist vlezla do pasti vědomě, varovalo je to a dávali si pozor.

Protože neměl, kam jinam by šel, Pitt tiše přitáhl oboje zadní dvířka duesenbergu, upíral pohled do tmy a čekal, až útočníci učiní další krok.

Pokoušel se zatajit dech, jestli snad neuslyší nějaký zvuk prozrazující skrytý pohyb, ale jediné, co sluchem dokázal zaznamenat, byl tlukot vlastního srdce. Nepřemáhal ho děs, ani se necítil bezmocný, jenom ho lehce šimral strach. Nebyl by ani člověk, kdyby něco podobného nepociťoval ve chvíli, kdy se stal terčem dvou profesionálních vrahů. Byl ale na domácí půdě, zatímco zabijáci byli v cizím prostředí. Jestliže měli splnit zakázku a zabít ho, potom ho museli najít ve tmě mezi třicátkou starých aut a aeroplánů. Veškerá výhoda, kterou měli předtím, než Pitt vnikl do hangáru, se vytratila. A to navíc nevěděli, že je ozbrojený a smrtelně nebezpečný. Jediné, co Pitt teď mohl dělat, bylo sedět vzadu v duesenbergu a čekat až udělají chybu.

Začalo mu vrtat hlavou, kdo asi je na něj poslal. Na mysl mu přicházel jediný nepřítel, kterého si proti sobě v posledních týdnech popudil a přitom byl stále ještě mezi živými, a to byl Čchin Šang. Nedokázal si vzpomenout na nikoho jiného, kdo by si přál jeho smrt. Bylo mu jasné, že čínský miliardář se rozhodl k odvetnému úderu.

Položil si brokovnici do klína, nastražil uši a naslouchal. Hangár byl tichý jak krypta uprostřed půlnočního hřbitova. Ti chlapi byli dobří. Nezaznamenal ani lehké tlapkání bosých nebo v ponožkách navlečených nohou, jenže bosé nohy nebo nohy v ponožkách na betonu beztak nenadělají hluk, pokud se našlapuje opatrně. Rychle zavrhl starý filmový trik hodit něčím stranou na zeď a vyprovokovat tak střelbu. Místní atentátníci jsou příliš fikaní na to, aby prozradili svou pozici nejistým výstřelem.

Prošla jedna minuta, pak dvě, tři — a každá se zdála delší. Čas se táhnul jak sirup. Pohlédl nahoru a spatřil červený paprsek laseru, jak přeběhl po předním okně duesenbergu a poskočil dál. Vsadil by se, že útočníci už začínají uvažovat o tom, jestli jim nevyklouzl z hangáru a neunikl pasti. Odhadnout, kdy se tu objeví admirál Sandecker v doprovodu federálních poldů, se nijak nedalo. Pitt ale byl připraven čekat třeba celou noc, když to bude potřeba. Zatím se tady krčil a dával pozor, zda nějaký zvuk nebo stín neodhalí cizí pohyb.

V mysli se mu mezitím začal rodit plán. Normálně si zvykl vyndávat baterie ze všech svých starých aut, aby snad elektrický zkrat nevyvolal požár. Ale protože měl v úmyslu vyjet si po návratu od jezera Orion právě v duesenbergu, dohodl se Pitt se šéfem údržby rozsáhlého autoparku NUMA, jenž měl k němu do hangáru přístup, aby mu dobil baterii a nainstaloval ji. Napadlo ho, že když se taková příležitost sama nabízí, mohl by použít světla duesenbergu a ve skladšti aut si trochu posvítit.

S očima obezřetně upřenými na laserové paprsky, které klouzaly vnitřními prostorami hangáru stejně jako tenouká světýlka ze strážní věže ve starém filmu z vězeňského prostředí, se tiše přemýšlel přes opěradla a natáhl se ve vodorovné pozici na předních sedadlech. S odhadovaným rizikem Pitt otáčel hledáčkem na předním krytu vedle volantu, až reflektor mířil přibližně směrem k balkonu před jeho bytem. Pak zvedl brokovnici nad horní rám předního okna a rozsvítil světlo. Jasný paprsek vystřelil prostorem a zaměřil se na postavu v černé kombinéze ninja s kapuci nataženou přes hlavu a obličej, přikrčenou u zábradlí balkonu a svírající automatickou pistoli. Atentátník instinktivně zvedl ruku, aby si zaclonil oči před nečekanou oslepující září. Pitt měl sotva čas zamyšlit. Dvakrát vystřelil a vypnul světlo. Hangár se znovu ponořil do temnoty. Dvojnásobný výstřel brokovnice se v hangáru s kovovými stěnami rozlehl jako rána z kanónu. Když uslyšel tupý náraz těla na betonovou podlahu, zalil ho pocit uspokojení. Druhý pistolník teď od něj čeká, že se ukryje pod autem, napadlo ho, proto se pohodlně natáhl na širokou stupačku a čekal na novou spršku střel.

Druhý z vrahů však nemohl reagovat, protože po Pittovi právě pátral ve starožitném Pullmanově železničním vagónu, zaparkovaném u jedné strany hangáru na dvou kusech kolejí. Vůz kdysi patřil k expresnímu vlaku, provozovanému v letech 1912 až 1914 pod názvem Manhattan Limited na trati mezi New Yorkem a Quebecem v Kanadě, a Pitt ho získal poté, co ho objevil v jakémsi sklepení. Sotva vrah okénkem pullmanu zahlédl rychlý záblesk světla, už následovala dvojité exploze výstřelů z brokovnice. Ve chvíli, kdy spěchal k zadní platformě vozu, hangár se znovu ponořil do tmy. Nestačil už zaslechnout zvuk dopadu těla svého komplice na podlahu, ani objevit cíl, na který by měl pálit. Skrčil se za mohutným kabrioletem Daimler a začal hledáčkem pro noční vidění pátrat mezi změtí starých aut a pod nimi. Oči upíral do dvojice okulárů, spojených do jednoho objektivu připevněného popruhy k hlavě, takže vypadal jako nějaký zrobotizovaný Kyklop. Černočerná tma uvnitř hangáru se mu jevila jako zalitá zeleným světlem, ve kterém bylo možno rozeznat obrysy předmětů. Několik metrů před sebou zahlédl tělo svého komplice, zhroutené na studené, tvrdé podlaze, s šířící se kaluží krve kolem hlavy. Teď už mu bylo jasné, že Pitt se nějakým způsobem dostal ke zbraní. Varovali je, že je to nebezpečný člověk, přesto ho ale podcenili.

Pitt byl teď ve výhodě a musel sebou hodit. Rychle, než si ho zbývající zabiják najde. Nepokoušel se utajit své pohyby, spíš vsadil na rychlost. Proklouzl kolem předních aut a jejich kola a pneumatiky užíval jako kryt před hledáčkem, pátrajícím pod vozy. Doběhl ke dveřím, rozrazil je a skočil zpátky za auto, právě když střely začaly létat otevřeným vchodem ven do noci. Pak se podél zdi hangáru proplížil až k sedanu Mercedes-Benz 540 z roku 1939, za jehož kolem se přikrčil.

Byl to ztřeštěný a troufalý manévry, Pitt za něj ale zaplatil jen minimální cenu. Cítil, jak mu po pravém předloktí stéká krev v místech, kde mu kulka rozřízla kůži. Kdyby si zbývající z vrahů ponechal pět vteřin na rozmyšlenou, co má vlastně Pitt za lubem, rozhodně by se nevrhl bezhlavě do dveří, pevně přesvědčený, že jeho kořist se pokusila uniknout z hangáru.

Pitt nejdřív zaslechl lehké bubnování gumových podrážek po betonu a pak už se proti nejasnému světlu venku, pocházejícímu z lucerny na elektrickém sloupu, zjevila postava od hlavy až k patě oblečená v černém. Ve válce a v lásce je dovoleno všechno, řekl si Pitt, stiskl spoušť a zasáhl pistolníka ranou z brokovnice do zad pod pravým ramenem.

Ruce vylétly vzduchu a do stran a rychlopalná pistole s rachotem dopadla na cestu před hangárem. Vrah chvíli jen stál, potom si strhnul brýle pro noční vidění a pomalu se otočil. Když spatřil ústí nebezpečně vyhlížející brokovnice, která mu mířila na prsa, nevěřícně se zahleděl na Pitta, jenž se z předpokládané kořisti změnil v lovce. Docházelo mu, jak smrtelné chyby se dopustil, a věděl, že za pár vteřin už bude po něm. Přesto se ale zdálo, že ho to naplňuje spíš vztekem než strachem. Z hrubého, zahořklého pohledu

jeho teď už viditelných očí Pitta zamrazilo. To nebyl pohled člověka, který se bojí smrti, ale zoufalý pohled muže, jenž nedokončil svůj úkol. V posledním, marném gestu nezdolnosti postoupil klopýtavě k Pittovi a ze rtů, nejasně viditelných otvorem v masce, mu ukápla zkrvavená slina.

Pitt na něj nevypálil další ránu z brokovnice, ani nepoužil zbraň jako kyj. Jen o kus popošel vpřed, nakročil se a podrazil muži nohy. Ten těžce dopadl na zem.

Když sbíral atentátníkovu zbraň ze země, Pitt ještě nevěděl, že pochází z Číny. Přesto ho zaujaly vyspělé technické inovace, především plastový rám s integrální elektrooptikou a zásobník pro třicet nábojů v jedné linii s hlavní. Munici tvořily celoplašťové, teleskopické patrony s balistickou silou nábojů do pušky. Tak tohle byla vskutku ruční střelná zbraň jedenadvacátého století.

Vešel zpět do hangáru a znovu rozsvítil světla. Vzhledem k tomu, co právě prožil, byl podivně netečný. Prošel uličkou mezi auty a zastavil se až pod balkonem svého bytu. Pak sklopil oči k tělu druhého pistolníka. Společník chlápka, kterého srazil u dveří, byl mrtvý jako krysa ve sklápovací pasti. Jedna z Pittových ran ho minula, ale druhá mu ustřítila horní část hlavy. Nebyl to pohled, na který by se mělo vzpomínat při večeři.

Pitt unaveně vystoupil po točitém železném schodišti a vešel do svého bytu. Bylo by zbytečné volat policii. Čekal, že každou minutu už federální marshalové přidupou po cestě k hangáru. Metodicky namočil okraj sklenky ve vodě, zatřepal s ní aby částečně oschla, a pak ji ponořil do misky se solí. Nasypal do ní led, přidal plátek citronu a přilil dvě dobré dávky z láhve stříbrné tequily Don Julio. Pohodlně se usadil na pohovku a vychutnával drink jako žíznlivý beduín, co se právě doplazil do oázy.

O pět minut později, kdy už měl Pitt před sebou další tequilu, dorazil admirál Sandecker v doprovodu skupiny marshalů. Pitt sestoupil do přízemí hangáru a přivítal je se sklenicí v ruce. „Dobrý večer, admirále. Rád vás zas vidím.“

Sandecker zabručel něco podobného a kývl hlavou směrem k mrtvole pod schodištěm. „Už by ses vážně měl naučit uklízet po sobě.“ Jeho hlas zněl vyčítavě, z očí však bylo možno vyčíst starost.

Pitt se usmál a pokrčil rameny. „Svět potřebuje nájemné vrahy stejně málo jako rakovinu.“

Sandecker si všiml stružky krve na Pittově paži. „Zasáhli tě?“

„Nic, co by nespravil balíček první pomoci.“

„Tak povídej,“ nařídil Sandecker, když už měli úvodní řeči za sebou. „Odkud jsou?“

„Nemám sebemenší tušení. Čekali tady na mě.“

„Je zázrak, že tě neoddělali.“

„Nečekali, že na ně budu připravený, protože jsem poznal, že se mi někdo hrabal v bezpečnostním systému.“

Sandecker na Pitta vyčítavě pohlédl. „Měls počkat, než dorazím s policií.“

Pitt ukázal dvěma na cestu a opuštěné prostory kolem hangáru. „Kdybych se pokusil utéct, dostali by mě dřív, než bych urazil padesát metrů. Zdálo se mi, že musím něco podniknout rychle, abych je nachytal nepřipravené.“

Sandecker se na Pitta zadíval ostrým pohledem. Věděl, že jeho ředitel zvláštních projektů se nikdy nepokouší něco podnikat, aniž by k tomu měl vážný důvod. Očima zabloudil ke dveřím prostříleným kulkami. „Doufám, že máš nějakého dobrého údržbáře.“

V té chvíli dorazil dovnitř sportovně oblečený muž, s větrovkou nataženou přes neprůstřelnou vestu a osmatčítickou revolverem Smith & Wesson v podpažním pouzdře. V jedné ruce nesl pletenou masku, kterou měl na sobě útočník, jehož Pitt srazil u dveří. „Identifikovat je nebude lehké. Zřejmě si je na akci přivezli.“

Sandecker se ujal představování. „Dirku, tohle je Peter Harper, výkonný náměstek komisaře pro operace v Imigrační a naturalizační službě.“

Harper si s Pittem potřásl rukou. „Těší mě, pane Pitte. Zdá se, že jste tu měl překvapivou návštěvu.“

„Nejhorší překvapení na tom je, že jsem s tím nepočítal.“ Pittovi nepřípadalo, že by měl být k Harperovi nějak vřelý. Zástupce komisaře mu připadal jako člověk, který ve volném čase luští matematické hádanky. Přestože u sebe měl zbraň, Harper vypadal neškodně a kantorsky. „Kus za hangárem parkuje nějaká dodávka.“

„Už jsme ji prohlédli,“ řekl Harper. „Patří jistě autopůjčovně a jméno na nájemní smlouvě je fiktivní.“

„Kdo myslíš, že za tím vězí,“ zajímal se Sandecker.

„Napadá mě jedině Čchin Šang. Říká se, že je to pořádně mstivý tvor.“

„To je celkem nabíledni,“ souhlasil Sandecker.

„Ten tedy nebude blahem bez sebe, až zjistí, že se to jeho atentátníkům nepovedlo.“

Sandecker se zatvářil lišácky. „Tak to by snad nejlepší bylo, aby mu to Dirk sdělil osobně.“

Pitt zakroutil hlavou. „To mi nepřípadá jako dobrý nápad. V Hongkongu jsem teď persona non grata.“

Sandecker s Harperem se po sobě podívali. Pak Sandecker řekl: „Čchin Šang ti ušetřil cestu. Právě přiletěl do Washingtonu, aby zahladil všechny stopy, které ho spojují s jezerem Orion. Vlastně právě teď pořádá večírek ve své rezidenci v Chevy Chase a napájí tam kongresmany a členy jejich štábů. Jestli sebou hodíš a převlékneš se, ještě to stihneš.“

Pitt vypadal, jako by ho praštili pytle písku. „Doufám, že to je jen vtip.“

„Nikdy jsem nebyl vážnější.“

„Myslím, že admirál má dobrý nápad,“ přidal se Harper. „Měl byste se s Čchinem setkat tváří v tvář.“

„A proč? Jen aby mě mohl lépe popsat další partě zabíjáků, které na mě poštví, a tentokrát mě opravdu dostat na krchov?“

„Ne,“ vážně pronesl Harper. „Ale proto, aby si Čchin Šang uvědomil, že bez ohledu na své bohatství a moc si nemůže zahrávat s vládou Spojených států. Ten chlap není neomylný. Je pravděpodobné, že se ještě nedoslechl o tom, že jste stále naživu, alespoň do chvíle, než nakráčíte přímo před něj, a to by jím mohlo otřást. Třeba to pro něj bude natolik silný šok, že by v budoucnosti mohl udělat nějakou chybu. A to po něm půjdem.“

„Takže v zásadě mám prolomit jeho obranu.“

Harper přikývl. „Přesně tak.“

„Bezespou si ale uvědomujete,“ řekl Pitt, „že co mi navrhuje, mě do budoucna vyřadí z jakéhokoli vyšetřování jeho ilegálních akcí.“

„Považuj se za vábníčku k odvedení jeho pozornosti,“ vysvětloval Sandecker. „Čím víc se Čchin Šang zaměří na tebe jako na hlavní nebezpečí pro své operace, tím snadnější bude pro imigrační službu a další agentury přibít ho na kříž.“

„Čerta starýho chcete, abych rozptýlil jeho pozornost. Chcete ze mě udělat návnadu.“

Sandecker přikývl. „I tak se to dá nazvat.“

Pitt dělal, jako že se mu ten nápad nelíbí, i když ve skutečnosti ho vzrušoval. Pomyslel na těla roztroušená po dně jezera Orion a začal jím lomcovat vztek. „Ať už to stojí cokoli, hlavně že se podaří čapnout toho vrahounského parchanta.“

Harper si oddechl úlevou, ale Sandecker ani na chvíli nepochyboval, že Pitt bude souhlasit. Admirál dobře věděl, že Pitt nikdy neodmítl žádnou výzvu, ať už se zdála jakkoli nemožná. Někteří muži, s kterými jednal, byli lhotejní, neteční. Bylo těžké odhadnout, co si myslí. K takovým ale Pitt nepatřil. Sandecker ho chápal lépe než kdokoli jiný, snad až na Ala Giordina. Pro ženy představoval

tajemství, muže, k němuž se mohou přiblížit a dotknout se ho, ale ne mu překážet. Věděl, že existují dva Dirkové Pittové, jeden, který dokázal být něžný, přívětivý a vtipný, a druhý chladný a bezohledný jako zimní bouře. Byl vždycky až na hranici brilantnosti schopný splnit jakýkoli úkol a jeho předvídatost, pokud jde o lidi nebo události, neměla sobě rovnou. Pitt nikdy neudělal závažnou chybu. Jeho dar činit správná rozhodnutí i za nejobtížnějších okolností byl téměř nadlidský.

Harper se v Pittovi nevyznal. Jediné, co před sebou viděl, byl námořní inženýr, jenž naprosto neskutečně zlikvidoval dva profesionální zabijáky, nachystané zavraždit jeho. „Takže to podniknete.“

„Navštívím Čchin Šanga, ale rád bych, aby mi někdo řekl, jak mám na jeho večírek vrazit bez pozvání.“

„To už je všechno zařízené,“ vysvětloval Harper. „Dobrý agent má vždycky styky s firmou, která pozvánky tiskne.“

„Byli jste si tím vším nějak moc jistí.“

„Přiznávám, že já ne, ale admirál mě přesvědčil, že nikdy neodmítáte pár drinků a nějaké to pohoštění zdarma.“

Pitt se na Sandekera zadíval mrzutě. „Admirál je umělec v tom, jak někoho předhodit vlkům.“

„A také jsem si dovolil postarat se vám o doprovod,“ pokračoval Harper. „Je to ta nejatraktivnější dáma, která vám bude po ruce, kdyby nastaly nějaké potíže.“

„Dokonce i chuva,“ pohoršil se Pitt a obrátil oči vzhůru. „Jen proto, že jsem neskutečný optimista, chtěl bych vědět, jestli už má za sebou křest ohněm.“

„Říká se, že sestřelila dvě letadla a zachránila vám zadek na řece Orion.“

„Julia Leeová.“

„Přesně ta.“

Pitt roztáhl ústa do širokého úsměvu. „Tak se mi zdá, že tenhle večer nakonec přece jen nebude k zahození.“

25

Pitt zaklepal na dveře na adrese, kterou dostal od Harpera. Po krátké chvilce čekání mu otevřela Julia Leeová. Stála tam před ním oslnivá, v bílých hedvábných kašmírových šatech, jež jí sahaly těsně pod kolena, s holými rameny a výstřihem na zádech dosahujícím až ke křivkám jejích boků. Černé vlasy měla vyčesané vzhůru a vysoko stažené do koňského ohonu s rozevlátými konci. Jediné její šperky představovaly tenký zlatý řetízek kolem pasu a zlatý límečkový náhrdelník. Nohy měla holé a obuté do zlatých střevíčků.

Oči se jí rozšířily a zamumlala: „Dirk, Dirk Pitt!“

„Ó, zdá se, že ano,“ odpověděl jí s čertovským úsměvem.

Po počátečním šoku, že najednou vidí Pitta, naparáděného ve smokingu a vestě se zlatým hodinkovým řetízkem, se vzpamatovala, vrhla se proti němu a oběma rukama ho objala kolem krku. Tak ho to překvapilo, že měl co dělat, aby se neskutálel po zádech ze schodů. Impulzivně ho tvrdě políbila na rty. Teď bylo na něm, aby zíral. Tak spontánní přijetí rozhodně nečekal.

„Myslel jsem, že jsem to byl já, kdo sliboval políbit vás pořádně na ústa, až se potkáme příště.“ Zdráhavě ji uchopil za obě nadloktí a jemně ji odstrčil. „To takhle vítáte každého neznámého hosta?“

Najednou cudně sklopila oči k zemi. „Netušila jsem, kdo pro mě přijde. Byl to pro mě šok, znovu vás vidět. Nikdo mi neřekl, kdo mě má doprovázet na Čchin Šangův večírek. Peter Harper mi jenom řekl, že pro mě sehnal vysokého, tmavovlasého elegantního muže, který mi bude krýt záda.“

„Ten špinavý slídlil zas ve mně chtěl vzbudit dojem, že vy budete krýt záda mně. Měl by se dát ke komediantům. Už vidím, jak slintá nadšením v představách, co to s Čchin Šangem udělá, až před sebou uvidí dva lidi, co mu nabourali operaci u jezera Orion a teď se mu nepozvaní vetřeli na večírek.“

„Nejste snad zklamaný, že máte jít se mnou. Pod všemi těmi lícidly ještě pořád vypadám strašně.“

Jemně jí nadzvedl bradu, až se dokázal podívat do zamžených očí. Měl by říct něco chytrého a zábavného, na to však nebyla ta správná chvíle. „Asi tak zklamaný jako chlap, který právě objevil diamantový důl.“

„Nevěděla jsem, že dokážete dívkám říkat tak pěkné věci.“

„Nevěřila byste, jaké hordy žen jsem už svedl lichocením.“

„Lháři,“ řekla tiše a rty jí roztáhl úsměv.

„Tak dost už toho roztomilého žvatlání,“ pronesl a pustil ji. „Měli bychom se pohnout, ať nedorazíme k vyjedenému krámu.“

Julia se ještě na skok stavila doma pro kabelku a kabát a pak už ji Pitt uvedl k majestátnímu stroji zaparkovanému u obručníku před městským domem, ve kterém bydlela se svou starou přítelkyní z dívčího studentského spolku na univerzitě. V naprostém úžasu zůstala zírat na mamutí automobil s velkými chromovanými drátěnými koly a širokými pneumatikami, bílými po stranách.

„Proboha,“ vyjekla. „Tímhle autem že máme jet? Co je to zač?“

„Duesenberg z devětadvacátého roku,“ odpověděl Pitt. „Když už se po nás žádá, abychom vrazili na večírek jednoho z nejbohatších lidí světa, myslím, že se patří dorazit tam ve velkém stylu.“

„V tak velikánském autě jsem ještě nikdy nejela,“ obdivně pronesla Julia, když vklouzla na měkké kožené sedadlo. Než za ní Pitt zavřel dvířka, obešel vůz a usedl za volant, zírala na přední kapotu, jež se zdánlivě táhla přes půl domovního bloku. „O žádném duesenbergu jsem nikdy neslyšela.“

„Duesenberg model J byly snad nejskvělejší ukázkou amerického automobilového průmyslu,“ pustil se do přednášky Pitt. „Vyráběly se od roku devatenáct set dvacet osm do roku třicet šest a mnozí znalci je považují za nejelegantnější auta, jaká se kdy vyrobila. Z továrny vyšlo jen asi čtyři sta osmdesát podvozků a motorů, které se pak posílaly na dokončení k nejvyhlášenějším karosářům. Právě tohle auto vyrobila na zakázku společnost Waltera M. Murphyho z Pasadeny v Kalifornii a upravila ho jako sedan se sklápěcí střechou. Nebylo nijak levné, prodávalo se až za dvacet tisíc dolarů v době, kdy se fordka model A dala sehnat za nějaké čtyři stovky. Vozily se v nich tehdejší bohaté celebrity, především celá hollywoodská smečka, ta si duesenbergy kupovala jako znak pýchy a prestiže. Když jste řídila Duesyho, vezla jste se na vlně.“

„Je nádherný,“ zářila Julia a zálibně si prohlížela umělecky protažené linie. „Nejspíš i rychlý.“

„Motor byl vyvinutý podle závodních motorů Duesenberg. Osmiválcový motor měl obsah skoro sedm litrů a výkon dvě stě šedesát pět koní v době, kdy ostatní auta měla míň než sedmdesát. I když tenhle motor nemá sytič, jako měly pozdější modely, udělal jsem na něm nějaké úpravy, když jsem auto restauroval. Za dobrých podmínek z něj vytáhnu dvě stě padesátku.“

„Věřím vám na slovo, ale dokazovat mi to nemusíte.“

„Škoda, že nemůžeme jet se staženou střechou, ale je přece jen chladný večer a musel jsem brát ohled na účes mladé dámy.“

„Tak ohleduplné muže dáma miluje.“

„Vždycky rád vyhovím.“

Podívala se na ploché přední okno a objevila v něm kulatou díрку s paprscitými prasklínkami do všech stran. „To je díra po kulce?“

„Dnes odpoledne mi vlezli do hangáru, kde bydlím,“ netrpělivě odpověděl Pitt.

„Co se stalo?“

„Neměli za mák slušného vychování, tak jsem je vykázal.“

Pitt stiskl startér, velký motor lehce zavrčel a pak už bublavý zvuk všech osmi válců rozechvěl mohutný výfuk. Jak Pitt přeřadil postupně z prvního až na třetí rychlostní stupeň, hluboký řev se změnil v tlumené vrčení. Velký automobil, jenž nikdy nebyl překonán, vjel do ulic Washingtonu, královský a majestátní.

Julia pochopila, že tahat z Pitta další informace by bylo zbytečné. Pohodlně se usadila do širokého koženého sedadla a vychutnávala jízdu i ušaslé pohledy ostatních řidičů a lidí na chodnících.

Krátce poté, co po Wisconsin Avenue vyjeli z obvodu hlavního města, Pitt zabočil do klikatých ulic residenční čtvrti, obklopených mohutnými stromy nasazujícími nové jarní listy. Konečně dorazili k bráně před příjezdovou cestou, vedoucí k Čchin Šangovu sídlu v Chevy Chase. Železná brána byla monstrem s čínskými draky, obtočenými kolem mříží. Dva čínští vrátní v parádních uniformách několik okamžiků udiveně zírali na mohutný automobil, pak přistoupili blíž a požádali o pozvánky. Pitt jim je podal otevřeným okénkem a čekal, než jeho a Juliino jméno našli v seznamu hostů. Uspokojeni, že Pitt a Julia jsou opravdu mezi pozvanými, se uklonili a vyťukali kód na dálkovém ovladači, který otevíral bránu. Pitt jim letmo zamával, vjel s duesenbergem na dlouhou příjezdovou cestu a zastavil před sloupovým portikem u vchodu do budovy, jejíž celý exteriér byl nasvícený jak fotbalový stadion.

„Musím pochválit Harpera,“ poznamenal Pitt. „Nejen že nám obstaral pozvánky, ale nějak se mu podařilo protlačit naše jména i na seznam hostů.“

Julia se tvářila jako mladá dívka vstupující do Tádžmahálu. „Ještě nikdy jsem nebyla na večírku washingtonské první ligy. Doufám, že vám tu neudělám ostudu.“

„Nemusíte se bát,“ odpověděl jí Pitt. „Prostě si opakujte, že je to pouze společenské divadýlko. Mocná washingtonská elita se schází na nóbl akcích jedině proto, že chce něco prodat. Všechno je to jen o tom, že lidé se motají mezi sebou, nalévají se chlastem, tváří se důležitě a vyměňují si mezi sebou drby, do kterých se občas vmísí trocha skutečných informací. Společenské kroniky ve městě většinou zaznamenávají ztřeštěné události jejich malých politických světů.“

„Chováte se, jako byste to už dávno znal.“

„Tehdy v přístavu Grapevine Bay jsem vám přece říkal, že můj otec je senátor. Ve svých mladých požívačných letech jsem se potloukal kolem a snažil se nabalit nějakou tu kongresovou dámičku.“

„A měl jste úspěch?“

„Skoro nikdy.“

Dlouhá limuzína vyrušila několik z Čchin Šangových hostů, kteří se otáčeli a se zájmem zírali na duesenberg. Jako na zavanou se objevil komorník, jenž pomáhal parkovat auta. Sloužící sice byli zvyklí na limuzíny a drahá auta, převážně zahraniční, tohle si ale dosud nedokázali ani představit. Téměř přeuctivě otevřeli dvířka.

Pitt zahlédl muže, stojícího poněkud stranou a s nesmírným zájmem pozorujícího nově příchozí a jejich dopravní prostředek. Otočil se a pospíchal dovnitř. Nejspíš, napadlo Pitta, informovat svého šéfa, že dorazili hosté, kteří se vymykají normálu.

Když do sebe zavěšení procházeli elegantní vstupní kolonádou, Julia Pittovi pošeptala: „Doufám, že nevypadnu z role, až toho zabijáckého parchanta uvidím tváří v tvář.“

„Prostě mu jenom řekněte, jak se vám líbila plavba na jeho lodi a jak se těšíte na příští.“

Šedé oči jí zaplály ohněm. „To tedy k čertu ano.“

„Teď hlavně nezapomeňte,“ radil jí Pitt, „že jako agent INS ve vysokém postavení jste tady služebně.“

„A vy?“

Pitt se zasmál. „Já jsem vás sem jenom přivezl.“

„Jak můžete být tak klidný?“ odsekla mu. „Můžeme být rádi, jestli se odtud dostaneme s hlavami na ramenou.“

„Dokud budeme v davu, nic se nám nestane. Problémy na nás čekají, až odtud vypadneme.“

„Nemusíte mít obavy,“ ujistovala ho. „Peter nám obstaral partu bezpečáků, kteří čekají před domem, kdyby nastaly nějaké problémy.“

„Takže když začne být Čchin Šang odporný, vystřelíme světlici?“

„Budeme v trvalém spojení. Mám v kabelce vysílačku.“

Skepticky se zadíval na její malou kabelku. „A pistoli?“

Potřásla hlavou. „Žádnou zbraň.“ Pak se vychytrale usmála. „Zapomínáte, že jsem vás už zažila v akci. Očekávám, že vy budete chránit mě.“

„Drahoušku, tak to jste v pěkném maléru.“

Prošli foyerem do velké haly plné čínských uměleckých objektů. Ústředním bodem byla dva metry vysoká bronzová kadidelnice vykládaná zlatem. Její horní část představovala plameny stoupající k nebesům, prostřídáné ženami s pažemi vztaženými a nabízejícími oběť. Aromatické látky vytvářely kolem plamenů vzlněné obláčky, jejichž vůně pronikala celým domem. Pitt přistoupil k bronzovému dílu a zblízka si pozorně prohlížel zlaté intarzie, zdobící podstavec.

„Krása, co?“ řekla Julia.

„Ano,“ tiše odpověděl Pitt. „Je to opravdu unikátní rukodělná práce.“

„Můj otec má jednu takovou mnohem menší a samozřejmě ne tak starou.“

„Jen ta vůně je až moc vtíravá.“

„Pro mě ne. Vyrostla jsem v čínském prostředí.“

Pitt uchopil Julii pod paži a vedl ji do obrovského sálu, zaplněného washingtonskými bohatými a mocnými. Scéna připomínala banket ve starověkém Římě, jak ho v jednom ze svých filmů zpodobnil Cecil B. DeMille: štíhlé ženy v šatech od předních návrhářů, kongresmani, senátoři a aristokracie místních advokátů, lobbyistů a zprostředkovatelů, všichni se ve svých formálních večerních oděvech snažili vypadat sofistikovaně a distingovaně, ať už to podle nich znamenalo cokoli. Mezi hosty a nábytkem byla taková spousta tkanin, že i když tu mluvilo najednou sto hlasů, místnost byla až nepřírozně tichá.

Pokud vnitřní zařízení přišlo na míň než dvacet milionů dolarů, pak ho snad Čchin Šang musel koupit se slevou v jednotkovém obchodním domě v New Jersey. Stěny byly zdobně štukované a obkládané sekvojovým dřevem, z něhož byla i většina nábytku. Samotný koberec by muselo zvedat dvacet mladých dívek, kdyby ho měly vyprášit. Tonul v modrých a zlatých tónech jako oceán při západu slunce a byl tak vysoký, že se jím hosté téměř brodili. Nad závěsy by neohrnuli nos ani v Buckinghamském paláci. Tolik hedvábí na jednom místě Julia dosud nikdy nespátřila. Přechtná polstrovaná křesla a sedátka působila dojmem, že patří spíš do muzea.

Nejméně dvacet číšníků stálo za řadou bufetů, tak naložených humry, kraby a dalšími dary moře, že by to dokázalo vyplenit úlovek rybářské flotily. Podávalo se jen nejlepší francouzské šampaňské a značková vína, z nichž žádné neneslo vinětu mladší než z

roku 1950. V jednom rohu slavnostního sálu smyčkový orchestr vyhrával filmové melodie. Přestože Julia pocházela z bohaté rodiny ze San Franciska, v životě nezažila nic, co by se s touto událostí dalo srovnávat. Stála v němém úžasu a očima přejížděla sál. Nakonec se natolik vzpamatovala, aby řekla: „Už vím, co tím Peter myslel, když tvrdil, že hned po návštěvě Bílého domu jsou Čchin Šangova pozvání ve Washingtonu nejžádanější.“

„Popravdě řečeno, víc se mi líbí atmosféra recepcí na francouzské ambasádě. Jsou elegantnější, rafinovanější.“

„Připadám si... tak nahá mezi všemi těmi nádherně oblečenými ženami.“

Pitt přešel Julii obdivným pohledem a chytil ji kolem pasu. „Přestaňte se podceňovat. Jste vážně třída. Musela byste být slepá, kdybyste si nevšimla, že každý chlap tady v sále vás svléká očima.“

Julia se nad takovou lichotkou zarděla. Nerada musela uznat, že má pravdu. Muži na ni otevřeně zírali a většina žen také. Všimla si rovněž asi tuctu půvabných čínských žen, oblečených v přiléhavých hedvábných šatech, které se mísily mezi mužské hosty. „Mám ale dojem, že tady nejsem jediná žena čínského původu.“

Pitt se odmlčel a přes rameno se nenápadně podíval po ženách, o kterých se Julia zmiňovala. „Dcery radosti.“

„Jakže?“

„Šlapky.“

„O čem to mluvíte?“

„Čching Šang je najímá aby zapracovaly na mužích, kteří přicházejí bez partnerek. Můžete si o tom myslet, že je to jistá jemná forma získávání politického vlivu. Když si nelze vliv koupit, můžete si ho opatřit poskytováním sexuálních služeb.“

Julia se zatvářila vyděšeně. „Asi se toho musím ještě hodně naučit o činnosti vlády.“

„Působí ale exoticky, co? Ještě štěstí, že jsem tu s někým, kdo je tak zastíní, jinak by to pro mě mohlo být neodolatelné pokušení.“

„Nemáte nic, co by si od vás chtěl Čchin Šang koupit,“ podrážděně odpověděla Julia. „Snad bychom ho už mohli najít a dát se mu vidět.“

Pitt se na ni podíval jako šokovaný. „Co? A nechat tu všechno to jídlo a pití zadarmo? Ani za nic. Všechno má svůj čas. Teď si zaskočíme k baru pro šampaňské a potom něco zhltneme u bufetu. A až to všechno spláchneme troškou koňaku, dáme o sobě vědět tomu orientálnímu arcilotrovi.“

Julia po něm šlehla pohledem. „Myslím, že jste ten nejšilenější, nekomplikovanější a nejlehkomyslnější chlap, co znám.“

„Vynechala jste ještě půvabný a pomilováníhodný.“

„Nedovedu si představit ženu, která by s vámi vydržela čtyřicet hodin.“

„Kdo mě pozná, ten si mě zamiluje.“ Veselé vějířky kolem očí se mu roztáhly a hlavou pokývl k baru. „Z toho věčného povídání už dostávám žízeň.“

Prodrali se zaplněným sálem k baru a uvolněně usrkávali nabízené šampaňské. Potom se přesunuli k bufetovému stolu a naplnili si talíře. Pitta tu ze všeho nejvíc překvapilo, když objevil velkou mísu smažených abalonů, plochých mořských šneků, už skoro vyhubených. Objevil volný stůl poblíž krbu a okupoval ho. Julia mezitím nedokázala odtrhnout oči od zástupů, valících se obrovským sálem. „Spatřila jsem tu už několik Číňanů, ale nedokázala bych poznat, který z nich je Čchin Šang. Peter mi ho zapomněl popsat.“

„Na to, že jste agentka a vyšetřovatelka,“ prohodil Pitt mezi sousty humra, „máte pozoruhodně špatně vyvinutý pozorovací talent.“

„Vy ale víte, jak vypadá.“

„V životě jsem o něj okem nezavádl. Ale když pohlédnete k těm dveřím na západní straně, hlídaným oním obřím strážcem v dynastickém kostýmu, najdete za nimi Čchinovu soukromou audienční síň. Vsadil bych se, že tam zasedá jeho dvůr.“

Julia se začala zdvihát na nohy. „Tak už tam pojďme.“

Pitt ji uchopil za ruku a stáhl ji zpět. „Ne tak rychle. Ještě jsem si nedal koňak po dobré večeři.“

„Jste nemožný.“

„To o mně říkají všechny ženy.“ Číšník jim odebral talíře a Pitt na chvíli Julii opustil a během dvou minut se vrátil se dvěma křišťálovými sklenkami s padesátiletým koňakem. Zvolna, velice zvolna, jako by neměl na světě jinou starost, zkoumal jeho vůni. Když konečně přiložil sklenku ke rtům, v křišťálovém skle spatřil odraz muže, blížícího se k jejich stolu.

„Dobrý večer,“ pronesl k nim jemným hlasem. „Doufám, se dobře bavíte. Jsem váš hostitel.“

Když vzhledla vzhůru do Čchin Šangovy usmívající se tváře, Julia ztuhla. Ani zdaleka nevypadal tak, jak si ho představovala. Netušila, že bude vysoký a mohutně stavěný. Ani ve tváři nevypadal jako krutý, chladnokrevný vrah s nezměřitelnou mocí. V jeho hlase nebyl ani náznak autoritářství, přesto z něj ale vyvěral všeobecný chlad. Stál nad nimi vyparáděný, v nádherně stříženém smokingu s vyšívanými zlatými draky.

„Ano, díky,“ odpověděla Julia a násilím se nutila do společenského tónu. „Je to skutečně velkolepá událost.“

Pitt velice pomalu a zdrženlivě vstal, aby nevypadal nafoukaně. „Dovolíte mi představit vám slečnu Julii Leeovou?“

„A vy, pane?“ zeptal se Čchin Šang.

„Jmenuji se Dirk Pitt.“

A bylo to. Žádné ohňostroje, žádné dunění bubnů. Ten chlap měl styl, to mu Pitt musel přiznat. Úsměv na tváři se mu ani nepohnul. Pokud ho sebemeně překvapilo, že Pitt je naživu a dýchá, nedal to Čchin Šang na sobě znát. Jedinou jeho viditelnou reakcí bylo lehké pootočení očí. Na dlouhé okamžiky se nefritově zelené oči zaklesly do opálově zelených. Pitt zatraceně dobře věděl, že je to hloupost, a nenapadal ho žádný rozumný důvod pro tento souboj než radost z vítězství. Postupně začal zdvihát pohled k Čchin Šangovu obočí, čelu, zakolísal a postoupil k vlasům. Pak se najednou Pittovy oči rozšířily, jako by něco objevil, a ústa se mu roztáhla v mírném úšklebku.

Trik zapůsobil. Čchin Šang ztratil soustředění. Nevědomky zvedl oči nahoru. „Mohu zeptat, co tak zajímavého spatřil, pane Pitt?“

„Jenom jsem obdivoval práci vašeho holiče,“ nevinně odpověděl Pitt.

„Ona je čínská dáma, která mě jednou denně obstarává. Dal bych vám její jméno, ale ona je moje soukromá k použití.“

„Závidím vám ji. Můj holič je Maďar a třesou se mu ruce.“

Pak přišel mrazivý pohled. „Foto vás ve vašem spisu není spravedlivá.“

„I tak tleskám tomu, kdo si s ní dal práci.“

„Můžu promluvit s vámi soukromě, pane Pitt?“

Pitt pokynul hlavou směrem k Julii. „Jedině v přítomnosti slečny Leeové.“

„Obávám se, náš rozhovor možná krásnou dámu nezajímá.“

Pitt pochopil, že Čchin Šang neví, kdo Julia ve skutečnosti je. „Ale naopak. Snad je ode mne trochu kruté zmiňovat se o tom, ale slečna Leeová je agentkou Imigrační a naturalizační služby. Byla také jednou z cestujících na jisté vaší dobytčí lodi a měla tu smůlu, že si užila vaší pohostinnosti na jezeře Orion. Doufám, že Orion Lake vám něco říká. Je to ve státě Washington.“

Na chvíličku se mu v nefritových očích objevil rudý záblesk, pak ale stejně rychle vyprchal. Čchin Šang zůstal nehnutý, jako by byl z mramoru. Hlas měl vyrovnaný a klidný. „Jestli vy oba prosím mě následujte.“ Otočil se a vyrazil, vědom si toho, že Pitt a Julia půjdou za ním.

„Myslím, že je na čase jít,“ prohodil Pitt a pomohl Julii z křesla.

„Vy prohnaný pse,“ zamumlala. „Od začátku jste věděl, že si nás najde.“

„Chin by se nestal tím, čím je, bez určité zdravé dávky zvědavosti.“

Poslušně následovali Čchin Šanga vlnícím se shromážděním, až dospěli ke kostýmovanému obrovi, jenž mu otevřel dveře. Vstoupili do místnosti zcela odlišné od přepřácaně zařízeného a vyzdobeného sálu, který zrovna opustili. Pokoj byl skromný a prostý. Jediným jeho zařízením byla pohovka, dvě židle a stůl, jehož deska byla až na telefon prázdná. Pokynul jim, aby se posadili na pohovku, a sám zaujal své místo za stolem. Pitta trochu pobavilo, že stůl i židle jsou o něco vyvýšené, aby se Čchin mohl na hosty dívat svrchu.

„Promiňte, že se o tom zmiňuji,“ neformálně prohodil Pitt. „Ale ta kadidelnice ve vstupní hale. Předpokládám, že pochází z dynastie Liao.“

„Nu ano, to opravdu.“

„Doufám, že víte, že je to padělek.“

„Vy jste nejvíc pozorovatel, pane Pitt,“ odpověděl Čchin Šang, aniž by to bral jako urážku. „Ten kus není falešný, ale dobře udělaný kopie. Původní se ztratil v tisíc devět set čtyřicet osm při válce, když Lidová armáda Mao Ce-tunga rozdrtila síly Čankajška.“

„A původní kadidelnice je stále ještě v Číně?“

„Ne, byla v lodi s mnoho dalších starých pokladů ukradených z mé země Čankajškem, když se ztratila na moři.“

„A kde se ta loď potopila, je tajemstvím?“

„Tajemství, které jsem mnoho let pracoval vyřešit. Najít loď a náklad je mého života nejvíc vášnivá touha.“

„Podle mých zkušeností se lodní vrak nedá nalézt, pokud sám nechce být nalezen.“

„Velmi poetické,“ poznamenal Čchin a podíval se na hodinky. „Musím se vrátit a věnovat mým hostům, proto jsem stručný, než dám moje lidi z bezpečnosti odvést vás ke dveřím. Prosím mi řekněte důvod za vaší nevíтанou přítomností.“

„Myslím, že důvod je velmi jasný,“ konverzačním tónem mu odpověděl Pitt. „Spolu se slečnou Leeovou jsme se chtěli setkat s mužem, kterého chceme dostat na šibenici.“

„Jste hodně otevřený, pane Pitt. Ale vy jste to, kdo bude obětí války.“

„Jaké války?“

„Ekonomické války mezi Čínskou lidovou republikou a Spojenými státy. Války o velikou moc a bohatství pro vítěze.“

„Takové ambice já nemám.“

„Ach, já ano. To je rozdíl mezi námi a vámi. Jako většinou davu v Americe, vám chybí rozhodnost a nadšení.“

Pitt pokrčil rameny. „Jestli je vaším bohem chamtivost, pak jste toho moc doopravdy hodnotného nezískal.“

„Myslíte o mně, že jsem chamtivec?“ zeptal se Čchin Šang příjemným tónem.

„Co jsem zatím z vašeho životního stylu viděl, mě o jiném nedokázalo přesvědčit.“

„Všechny velké muže v historii pohaněly touhy. Jde to ruku v ruce s mocí. I když veřejnost si myslí jinak, svět nerozděluje dobré a zlé, dělí se mezi ty, co dokáží a nedokáží, předvídavé a slepé, realisty a romantiky. Světem neotáčejí dobré činy a city, pane Pitt, ale výsledky.“

„A čeho si myslíte, že byste vy mohl nakonec dosáhnout, až na okázalý nápis na náhrobku?“

„Vy nechápete, pane Pitt. Chci pomoci Číně, ať se stane největší zemí, co svět kdy poznal.“

„Zatímco vy si nahrabete ještě víc špinavého bohatství než dosud. Kde to skončí, Čchin Šangu?“

„To nikdy nekončí, pane Pitt.“

„Budete ale muset podstoupit hodně tuhý zápas, jestli má Čína předstihnout Spojené státy.“

„Á, tahle věc se už stala,“ věcně odpověděl Čchin Šang. „Váš země umřel pomalou smrtí jako světová velmoc, zatímco moje je na vzestupu. Už teď jsme předběhli Spojené státy být největší ekonomika světa. Už jsme předstihli obchodní deficit Spojených států s Japonskem. Vaše vláda je bezmocná i přes atomový arsenál. Brzo už bude nemožné, aby vaši vůdci zasáhli, když získáme kontrolu nad Tchán-wan a ostatní asijské země.“

„A jaký by to vůbec mělo mít smysl?“ zeptal se Pitt. „Beztak se ještě sto let budete marně pokoušet dostihnout nás v životní úrovni.“

„Čas je na naší straně. Nejenom my rozkládáme Spojené státy zvenčí, ale s pomocí vaši vlastních občanů my ji podkopeme zevnitř. Když nic jiného, budoucí rozpory a domácí rasové války zpečetí váš osud jako velké země.“

Pitt konečně začal chápat směr Čchinových úvah. „Za pomoci a na základě vaši doktríny ilegálního přistěhovalectví, není to tak?“

Čchin Šang se podíval na Julii. „Vaše Imigrační a naturalizační služba odhaduje skoro milion Číňanů přijde ročně legálně a ilegálně do Ameriky a Kanady. Ve skutečnosti je to číslo skoro dva miliony. Zatímco jste se zaměřili na to zadržet vaše sousedy z jihu, my jsme vás zaplavili masami mých lidí přes moře a přes vaše pobřeží. Jeden den, dřív než myslíte, vaše pobřežní státy a kanadské provincie budou jen výběžek Číny.“

Pittovi takový plán připadal naprosto neskutečný. „Dal bych vám jedničku za snahu, ale pětku za provedení.“

„Není to tak nesmyslné, jak si možná myslíte,“ trpělivě vysvětloval Čchin. „Uvažte, jak hranice v Evropě změnily za posledních sto let. Migrace během staletí bourala staré impéria a vytvářela nové, jen aby je zase zbořily nové vlny stěhování.“

„To je sice zajímavá teorie,“ připustil Pitt, „ale pořád jen teorie. Takový scénář by se dal uskutečnit, jedině kdyby Američané složili ruce a dělali mrtvého brouka.“

„Vaši lidé prospali už devadesátá léta,“ odpověděl Čchin Šang syrovým, zároveň ale hrozným hlasem. „Až se konečně probudí, bude deset let pozdě.“

„Máte o lidstvu dost škaredé představy,“ řekla viditelně otřesená Julia.

Pitt ztichl. Neměl co odpovědět a nebyl žádný Nostradamus. Mysl mu napovídala, že Čchin Šangova věštba by se nakonec mohla naplnit, v srdci však odmítal vzdávat se naděje. Vstal a kývl na Julii. „Myslím, že jsme si vypočetli už dost nesmyslného žvanění pana Čchina. Je nabíledni, že tenhle člověk se moc rád poslouchá. Vypadněme už z téhle stavitelské přišernosti s její falešnou parádou a pojďme se zase nadýchat čistého vzduchu.“

Čchin Šang vyskočil na nohy. „Neodvažujte se posmívat se mi,“ zavrčel.

Pitt pokročil ke stolu a nahnul se nad jeho desku, až měl obličej jen na pár centimetrů od Čchin Šangova. „Posmívat se vám, pane Čchine? Radši bych dostal k Vánocům punčochu plnou kravských hoven, než poslouchat vaše debilní filozofické žvásty o budoucnosti.“ Vzal Julii za ruku. „Pojďme, ať už jsme odtud.“

Julia se neměla k odchodu, zdála se omráčená. Pitt ji musel táhnout za sebou. Ve dveřích se zastavil a zadíval se zpátky.

„Děkuji vám, pane Čchin Šangu, za velmi vzrušující večer. Vaše šampaňské bylo skvělé, stejně jako plody moře, zvláště abalon.“

Čchinanova tvář byla stažená a chladná, zkroutená zlobou. „S Čchin Šangem takhle nikdo mluvit nebude.“

„Je mi vás líto, Čchine. Na povrchu jste pohádkově bohatý a všemocný, ale uvnitř jste jenom ubožáček, který se vypracoval a stal se sám pro sebe modlou.“

Čchin Šang se musel ovládnout, aby nedal najevo své city. Když promluvil, jeho hlas jako by procházel arktickou mlhou. „Udělal jste osudnou chybu, pane Pitt.“

Pitt se mírně pousmál. „Totéž bych mohl říct o těch dvou kreténech, které jste dnes odpoledne poslal zabít mě.“

„Jindy a na jiném místě nebudete mít takové štěstí.“

Pitt odpověděl chladně. „Jen abychom hráli za stejných podmínek, Čchine, měl byste vědět, že už jsem si najal partu profesionálních zabijáků, aby skoncovali s vámi. Při trošce štěstí se už nepotkáme.“

Než mohl Čchin zareagovat, prodírali se už davem hostů k hlavnímu vchodu. Julia diskrétně otevřela kabelku, přidržela si ji před obličejem, jako by hledala nějakou kosmetiku, a promluvila do malé vysílačky.

„Tady Dračice. Odcházíme.“

„Dračice!“ pohoršil se Pitt. „To vám nic lepšího jako krycí jméno nepřišlo na mysl?“

Podívala se na něj svýma šedýma očima, jako by byl špatný na uši. „Ale sedí,“ řekla prostě.

Pokud snad Čchin Šangovi zabijáci měli v plánu sledovat duesenberg a na první křižovatce jeho cestující rozstřílet, museli se toho velmi rychle vzdát, když se do konvoje za velký vůz zařadily dvě neoznačené dodávky.

„Doufám, že to jsou naši,“ prohodil Pitt.

„Peter Harper je velice důsledný. Ti lidé v dodávkách patří k jedné nepříliš známé bezpečnostní službě, která poskytuje bodyguardy na žádost různých vládních úřadů.“

„Škoda.“

Tázavě se na něj podívala. „Co tím myslíte?“

„S celým tím ozbrojeným doprovodem, který sleduje každý náš pohyb, vás sotva můžu vzít k sobě na skleničku na dobrou noc.“

„A jste si jistý, že vám jde opravdu jen o tu skleničku?“ bodavým hlasem mu odpověděla Julia.

Pitt sundal jednu ruku z volantu a poplálal ji po holém koleni. „Ženské jsou pro mě odjakživa záhadou. Doufal jsem, že na chvíli zapomenete na to, že jste agent ve službách státu, a opatrnost hodíte za hlavu.“

Posunula se na koženém sedadle, až se svým tělem dotýkala jeho a rukama objala jeho paži. Zjistila, že tlumené vrčení motoru a vůně kůže v ní podněcují smyslnost. „Opustila jsem službu ve chvíli, kdy jsme vypadli z baráku toho vyvrhele,“ řekla zamilovaně. „Veškerý čas už teď patří mně.“

„Jak se zbavíte těch vašich kamarádů?“

„Nezbavíme se jich. Budou s námi pořád.“

„V tom případě myslíte, že si můžeme udělat zajižďku?“

„Nejspíš ano,“ řekla se smíchem. „Ale stejně si myslím, že byste ji udělal tak jako tak.“

Pitt ztichl, přerušil rychlost a bez námahy klouzal s duesenbergem nočním provozem, přičemž ve zpětném zrcátku s pýchou sledoval, jak obě dodávky mají co dělat, aby s ním držely krok. „Doufám, že mi nezačnou střílet na pneumatiky. U takového auta přijdou drah.“

„Myslel jste to vážně, když jste říkal, že jste si najal na Čchin Šanga partu zabijáků?“

Pitt se jízlivě ušklíbl. „Byl to jen velký, nafouknutý bluff. Mě ale hrozně baví popichovat takové chlapy jako Čchin, zvyklé, že každý skáče, jak oni písknou. Tomu jen prospěje, když bude za noci civět do stropu a přemýšlet, jestli na něj někdo venku nečíhá a nechystá se vpálit do něj kulku.“

„Tak co s tou zajižďkou?“

„Myslím, že jsme našli skulinku v Čchinově brnění, jeho Achillovu patu, pokud mi prominete takové klišé. I když kolem svého osobního života postavil zdánlivě neproniknutelnou zeď, je v ní prasklina, kterou je možné rozšířit na míli.“

Julia si stáhla kabát kolem holých nohou, na něž jí zaútočil noční chlad. „Zřejmě jste v tom, co řekl, objevil něco, co mi uniklo.“

„Jestli si vzpomínám správně, mluvil o ‚nejvášnivější touze svého života‘.“

Udiveně se mu podívala do očí, které však ani na chvíli neodtrhl od vozovky. „To mluvil o velkém nákladu uměleckých pokladů, které se ztratily na nějaké lodi.“

„Přesně tak.“

„Má přece větší bohatství čínských starožitností než kdokoli na světě. Proč by měl mít tak mimořádný zájem o pár historických kousků?“

„To není jen zájem, děvče zlaté. Čchin Šang je posedlý jako po celá staletí všichni muži, kteří pátrali po ztracených pokladech. Bez ohledu na to, kolik nahromadil peněz a moci, nedojde klidu po smrti, pokud nedokáže nahradit všechny ty umělecké repliky ve svých sbírkách skutečně původními díly. Vlastnit něco, co nemá na světě nikdo jiný, by Čchin Šangovi přineslo konečné naplnění. S takovými jako on už jsem měl co do činění. Vzdal by se třiceti let vlastního života, jen aby našel ten vrak a jeho poklady.“

„Jak ale někdo může najít loď, která se ztratila před padesáti lety?“ divila se Julia. „Kde by měl začít?“

„Měl by začít tím,“ lehce prohodil Pitt, „že zaklepe u dveří, které jsou jen asi šest bloků odtud.“

26

Pitt stočil duesenberg do úzkého průjezdu mezi dvěma domy, jejichž cihlové zdi byly zcela porostlé popínavým břečťanem. Obrovitý vůz zastavil před starou přepážní stanicí pro kočáry, jejíž průčelí vedlo do prostorného dvora, nyní zastřešeného.

„Kdo tu bydlí?“ zajímala se Julia.

„Jeden ohromně zajímavý týpek,“ odpověděl Pitt. Ukázal směrem k velkému bronzovému klepadlu. „Zkuste zaklepat, jestli se vám to povede.“

„Jestli se to povede?“ Zdráhavě natáhla ruku ke klepadlu. „Není v tom nějaký trik?“

„Ne to, co si myslíte. Jen dál, zkuste ho zvednout.“

Než se Julia stihla dotknout klepadla, dveře se před ní otevřely a v nich se zjevil mohutný baculatý chlap oblečený do vínově červeného pyžama z kašmírového hedvábí a do županu. Julia popadla dech, couvla o krok zpátky a narazila do smějícího se Pitta.

„Ten nikdy nezklame.“

„Nezklame v čem?“ dotazoval se tloušťík.
„Otevře dveře dřív, než návštěva zaklepe.“
„Ach tak.“ Tlustých rozevlátým gestem mávl rukou. „Vždycky, když někdo projede průjezdem, ozve se mi bzučák.“
„St. Juliene. Promiň, že jdu na návštěvu tak pozdě.“
„Nesmysl,“ zaburácel muž, který by potřeboval ještě trochu zhubnout, aby měl svých sto osmdesát kilo. „Tady jsi vítán v každou hodinu denní nebo noční. A kdo je ta půvabná dáma?“
„Slečno Julie Leeová, dovoluji vám představit vám St. Juliena Perlmuttera, labužníka, sběratele vynikajících vín a majitele největší světové knihovny o lodních vracích.“
Perlmutter se sklonil, až jak mu to jeho objem dovoloval, a políbil Julii ruku. „Vždycky je pro mě potěšením seznámit se s Dirkovými přáteli.“ Ustoupil zpátky a pokynul rukou, přičemž se jeho hedvábný rukáv rozevlál jako prapor ve vytrvalé bríze.
„Nestůjte tam uprostřed noci. Pojdte dál, jen pojdte dál. Právě si otvírám láhev čtyřicet let starého portského z Barrosu, tak doufám, že se o ně se mnou podělíte.“
Julia postoupila z uzavřeného dvora, jenž kdysi sloužil k uvazování koňských spřežení před elegantní kočáry, a uneseně se zahleděla na tisíce knih, nahromaděných na každém kousku volného prostoru po celém domě. Spousta jich byla těsně vyrovnána v nekonečných regálech. Další byly naskládány podél stěn, na schodech a na balkonech. V ložnicích, koupelnách, na záchodech, napěchovány byly i v kuchyni a jídelně. Byly tu všude tak hustě naskládány, že sotva zbývalo dost místa, aby se někdo protáhl halou.
Za padesát let St. Julien Perlmutter shromáždil nejskvělejší a nejobsáhlejší sbírku literatury o historických lodích, jaká se kdy nacházela na jediném místě. Jeho knihovna neměla sobě rovné a záviděl mu ji každý námořní archiv světa. Knihy a lodní záznamy, které nemohl získat, pracně kopíroval. Ze strachu, že by oheň nebo jiné neštěstí mohly sbírku zničit, ho kolegové v oboru nabádali, aby je převedl do elektronické podoby, on ale dával přednost papíru.
S tím vším se nezištně a bezplatně dokázal podělit s každým, kdo se objevil u jeho dveří a sháněl se po informaci o nějakém vraku. Za celou dobu, co ho Pitt znal, Perlmutter neodmítl nikoho, kdo chtěl čerpat z jeho nezměrných vědomostí.
Kdyby už sám pohled na kymácející se stohy knih nebyl dost kolosální, sám Perlmutter by to plně vynahradil. Tvář, karmínově rudá díky celoživotní zálibě v dobrém jídle a pití, byla sotva vidět pod záplavou šedých vlasů a hustých vousů. Nos pod nebesky modrými očima vypadal jako červený knoflík. Rty se ztrácely pod knírem s nakroucenými konci. Byl obézní, ne ale neforemně rozteklý. Žádný ochablý tuk. Spíš vypadal solidně jako masivní dřevěná socha. Většina z lidí, kteří ho spatřili poprvé, se domnívala, že je mladší, než na kolik vypadá. Ale St. Julien Perlmutter už před rokem minul sedmdesátku a byl stejně srdečný jako vždy.
Byl blízkým přítelem Pittova otce, senátora George Pitta, a Dirka znal téměř od narození. Během let se mezi nimi vytvořilo těsné pouto a Perlmutter byl spíš Dirkovým oblíbeným strýčkem. Usadil Pitta a Julii kolem velkého mřížového poklopu lodního okénka, restaurovaného, blýskavě nalakovaného a předělaného na jídelní stůl. Nabídl jim křišťálové sklenky, které kdysi zářily v jídelně první třídy někdejšího italského luxusního parníku Andrea Doria.
Zatímco Perlmutter naléval letité portské, Julia si prohlížela vyleptanou podobu lodi na sklence. „Myslela jsem si, že Andrea Doria spočívá někde na dně moře.“
„To také ano,“ přiznal Perlmutter a zakroutil jedním koncem šedých vousů, které mu vlály od úst. „Tady Dirk vynesl plný vak vinných sklenek, když se před pěti lety potopil do vraku, a velkoryse mi je daroval. A teď mi prosím řekněte, co si myslíte o tom portském.“
Julii polichotilo, že takový znalec jako Perlmutter se zajímá o její názor, usrkla tedy obsah sklenky a zatvářila se nadšeně.
„Chutná skvěle.“
„Dobře, dobře.“ Na Pitta se zadíval pohledem vyhrazeným pro vyvrhele povalujícího se na lavičce v parku. „Tebe se neptám, protože máš chuťové buňky naprosto zdegenerované.“
Pitt se zatvářil uraženě. „Ty bys nepoznal dobré portské, ani kdyby ses v něm utopil. Zato já jsem jím byl odkojený.“
Julia jejich hru prokoukla. „To se vy dva pokaždé takhle do sebe pouštíte?“
„Jen když na sebe náhodou narazíme,“ se smíchem odpověděl Pitt.
„A co vás sem vlastně přitáhlo v tuhle noční dobu?“ zeptal se Perlmutter a mrknul na Julii. „Rozhodně ne moje zábavná konverzace.“
„Ne,“ souhlasil Pitt. „Chtěli bychom vědět, jestli jsi někdy neslyšel o lodi, která zhruba v roce devatenáct set čtyřicet osm vyplula z Číny s nákladem historických uměleckých předmětů a potom se ztratila.“
Perlmutter si přidržel portské před očima a zamíchal s ním ve sklence. V očích se mu objevil zamyšlený výraz, jak jeho encyklopedická paměť začala vrtat v mozkových buňkách. „Myslím, že si vzpomínám na jméno té lodi. Jmenovala se *Princezna Ju-wan*. Ztratila se i se všemi muži na palubě někde u břehů Jižní Ameriky. Nikdy se nenalezla jediná stopa po lodi ani po posádce.“
„Existují nějaké záznamy o jejím nákladu?“
Perlmutter zakroutil hlavou. „Tvrzení o tom, že nesla bohatý náklad starožitností, pochází jen z nepodložených zpráv. Vlastně takových nejasných pověstí. Nikdy na světlo světa nevyšel jediný důkaz, který by potvrdzoval jejich pravdivost.“
„Jak že tomu říkáš?“ zeptal se Pitt.
„Další tajemství moře. Je toho velmi málo, co vám mohu říct, kromě toho, že *Princezna Ju-wan* byla turistická loď, měla už nejlepší léta za sebou a byla určena pro lodní vrakoviště. Byla to pěkná loď a v době své největší slávy byla známá jako královna Čínského moře.“
„Proč ale pak nakonec zmizela někde u Jižní Ameriky?“
Perlmutter pokrčil rameny. „Jak říkám, další záhada moře.“
Pitt zamítavě potřásl hlavou. „S tím nesouhlasím. Jestli je kolem ní nějaká záhada, pak je dílem lidí. Loď přece nemůže zmizet pět tisíc mil od místa, kde by údajně měla být.“
„Tak počkejte, než vyhrabu záznamy o *Princezně Ju-wan*. Myslím, že budou v jedné knize uložené tamhle pod klavírem.“ Zvedl svou váhu z vděčného křesla a pomalu vyšel z jídelny. Za necelé dvě minuty Pitt a Julia zaslechli jeho hlas, burácející přes halu z dalšího pokoje. „Á, tady to je!“
„Když tady má tolik knih, jak může přesně vědět, kde najde tu, co právě hledá?“ divila se.
„Klidně vám řekne název každé knihy v celém domě,“ s jistotou pronesl Pitt. „Její přesné místo a pořadí, v jakém ji najde buď od vrcholu sloupce, nebo od pravého okraje police.“
Pitt ještě ani nedomluvil, když se už Perlmutter vracel do pokoje, oběma lokty současně narážaje do dveřních futek. V ruce třímál tlustou knihu vázanou v kůži. Její název, zlatě vyražený, zněl Historie lodních linek Orientu. „Tohle je jediný oficiální materiál o *Princezně Ju-wan*, na který jsem kdy narazil. Jsou tady všechny záznamy o době, kdy se plavila po mořích.“ Perlmutter se posadil ke stolu, rozevřel knihu a začal nahlas předčítat.

„Byla dokončena a spuštěna na vodu ve stejném roce, devatenáct set třináct, v belfastské loděnici Harland and Wolff pro Singapurskou pacifickou paroplavební společnost. Původně se jmenovala *Lanai*. Celkovou tonáž měla těsně pod jedenáct tisíc tun, celková délka byla čtyři sta devadesát sedm stop a šířka šedesát stop a na svou dobu to byla celkem pohledná loď.“ Perlmutter se odmlčel, aby jim ukázal fotografii lodi plující na klidném moři pod vlajícím obláčkem kouře za jejím jediným komínem. Obrázek byl kolorovaný a odhaloval tradiční černý trup, bílou nadstavbu a nad ní vysoký zelený komín. „Mohla přepravovat pět set deset cestujících, z toho padesát pět v první třídě,“ pokračoval Perlmutter. „Původně byla poháněna uhlím, ale v roce devatenáct set dvacet ji předělali na topný olej. Nejvyšší rychlost dosahovala sedmnáct uzlů. Na první plavbu se vydala v prosinci devatenáct set třináct ze Southamptonu do Singapuru. Až do roku třicet jedna se plavila převážně mezi Singapurem a Honolulu.“

„To ale muselo být pohodlné a uklidňující cestování po jižních mořích za těch starých časů,“ povzddechla si Julia.

„Před osmdesáti lety nebyli cestující ani zdaleka tak úspěšní a zaměstnaní,“ souhlasil Pitt. Podíval se na Perlmuttera. „Kdy se *Lanai* přejmenovala na *Princeznu Ju-wan*?“

„V jedenatřicátém ji prodali společnosti Canton Lines ze Šanghaje,“ odpověděl Perlmutter. „Od té doby až do války vozila cestující a náklady do přístavů kolem Jihočínské moře. Za války sloužila jako australská loď pro přepravu vojáků. V roce čtyřicet dva, když vykládala vojáky a jejich výstroj u Nové Guineje, ji napadlo japonské letadlo a vážně ji poškodilo, dostala se ale vlastními silami do Sydney, kde ji opravili a dali do pořádku. Za války se opravdu vyznamenala. Od čtyřicátého do pětáctičátého převezla víc než osmdesát tisíc mužů do válečné zóny a zpátky, unikala nepřátelským letadlům, ponorkám a válečným lodím a byla vážně poškozená při sedmi různých útocích.“

„Pět let plavby ve vodách zamořených Japonci,“ poznamenal Pitt. „To je vážně zázrak, že ji nepotopili.“

„Když válka skončila, *Princezna Ju-wan* se vrátila ke společnosti Canton Lines, znovu jako turistická loď, a opět sloužila na trase mezi Hongkongem a Šanghají. Na konci roku čtyřicet osm ji vyřadili ze služby a poslali do Singapuru, aby ji tam sešrotovali.“

„Sešrotovali,“ opakoval Pitt. „Vždyť říkáš, že se potopila někde u Jižní Ameriky.“

„Její osud není jasný,“ řekl Perlmutter a vytáhl z knihy několik volných listů. „Posbíral jsem všechny informace, které se mi povedlo najít, a shrnul jsem je do krátké zprávy. Jisté je jenom to, že do lodního vrakoviště nikdy nedorazila. Poslední zmínka o ní pochází od radiooperátora námořní stanice ve Valparaísu v Chile. Podle jeho záznamů vyslala loď, která se ohlásila jako *Princezna Ju-wan*, opakované volání v nouzi. Na následující dotazy neodpovídala. Pak rádio zmlklo a nikdo už o ní neslyšel. Pátrání po ní nevedlo k ničemu.“

„Nemohla to být jiná *Princezna Ju-wan*?“ zeptala se Julia.

Perlmutter vyjádřil nesouhlas pokroucením hlavou. „Mezinárodní lodní rejstřík zaznamenává od roku osmnáct set padesát až dodnes jedinou *Princeznu Ju-wan*. Signál musela jako falešnou stopu vyslat jiná čínská loď.“

„Odkud pocházejí pověsti, že na palubě byly čínské starověké památky?“

Perlmutter zvedl obě ruce dlaněmi vzhůru na znamení, že o tom se nic neví. „Je to mýtus, legenda, jakých jsou moře plná. Jediné zdroje, o nichž vím, představují nedůvěryhodní přístavní dělníci a vojáci nacionalistické Číny, kteří loď nakládali. Později je komunisti pozatýkali a vyslýchali je. Jeden z nich tvrdil, že při nakládání se jedna bedna otevřela a v ní bylo vidět bronzovou sochu vzpínajícího se koně v životní velikosti.“

„Jak pro boha živého můžete najít všechny tyhle informace?“ zeptala se Julia ohromená Perlmutterovými obrovskými znalostmi o námořních neštěstích.

Usmál se. „Od jednoho podobného nadšence v Číně. Mám v celém světě své zdroje, na něž se spoléhám, že mi pošlou jakoukoli knihu nebo informaci, týkající se lodních vraků, ať už ji najdou kdekoli. Vědí, že za informace dosud neznámé jim zaplatím pár dolarů navíc. Příběh o *Princezně Ju-wan* mám od starého přítele, který je jedním z nejpřednějších čínských vědců a výzkumníků a jmenuje se Čchu Jang. Už léta si dopisujeme a vyměňujeme si námořní informace. A právě on se zmínil o legendě kolem údajné lodi naložené poklady.“

„Dokázal ti Čchu Jang potvrdit zprávy o pokladu?“ vyslýchal Pitt.

„Ne, prohlašoval jen, že jeho vlastní pátrání ho vede k tomu, že než Maova vojska napochodovala do Šanghaje, dal Čankajšek vyklidit všechna muzea, galerie a soukromé sbírky čínských starožitností. Záznamy o uměleckých dílech a památkách v Číně byly před druhou světovou válkou jen útržkovité. Je celkem dobře známo, že když se k moci dostali komunisté, našlo se jenom pramálo starých děl. Všechno, co je teď v Číně k vidění, bylo nalezeno a vykopáno až po čtyřicátém osmém.“

„Žádná ze ztracených památek se nikdy nenašla?“

„Pokud vím, tak ne,“ přiznal Perlmutter. „Ani Čchu Jang mi neřekl nic jiného.“

Pitt do sebe sklopil poslední lok čtyřicetiletého portského ze sklenice. „Takže velká část čínského kulturního dědictví možná leží někde na dně moře.“

Julia se začala dívat udiveně. „Tohle všechno je sice ohromně zajímavé, ale nějak mi uniká, k čemu je to dobré, pokud jde o Čchin Šangovy operace s ilegálními přistěhovalci.“

Pitt ji vzal za ruku a lehce ji stiskl. „Vaše Imigrační a naturalizační služba, stejně jako CIA a FBI, může na Čchin Šanga a jeho špinavé impérium dorážet čelně i ze stran. Ale jeho posedlost ztracenými poklady otevírá prostor pro NUMA, aby na něj zaútočila zezadu, odkud to nečeká. Spolu se St. Julienem ho budeme muset dohánět. Ale v tomhle jsme vážně dobří. Dohromady tvoříme lepší partu slídilů, než jakou kdy může dát Čchin Šang dohromady.“ Pitt se odmlčel a zatvářil se veseleji. „Teď už je jenom jediný problém. Jak najít *Princeznu Ju-wan* dřív, než se to povede Čchin Šangovi.“

27

Když Pitt s Julií opouštěli Perlmutterův dům, noc byla ještě mladá. Pitt velkým obloukem otočil duesenberg a vyjel průjezdem do ulice. Dvojice dodávek — s bodyguardy od bezpečnostní služby, kterou najal Peter Harper, neparkovala u obrubníku, nečekala trpělivě, až se předmět jejich pozornosti zjeví. Nebyla nikde v dohledu.

„Tak se zdá, že se na nás vykašlali,“ řekl Pitt, nohu pevně zapřenou o brzdový pedál duesenbergu.

Julii to překvapilo. „Tomu nerozumím. Nedovedu si představit důvod, proč by dezertovali.“

„Třeba zjistili, že je nudíme, a zaskočili si do sportovního baru podívat se v televizi na basket.“

„To není legrace,“ vážně ho napomenula Julia.

„Tak se to zase všechno vrací,“ s hraným klidem poznamenal Pitt. Natáhl se přes Julii, sáhl do postranní kapsy na dvířkách a vytáhl svůj starý kolt ráže pětáctičet, který už mezitím znovu nabíl. Podal jí ho. „Doufám, že od té naší eskapády na řece Orion se vám nezkazila muška.“

Prudce zakroutila hlavou. „Přeháníte.“

„Ne, já rozhodně ne,“ odpořoval jí. „Něco se tady opravdu zvrtilo. Popadněte tu pistoli, a když to bude potřeba, střelte.“

„Nejspíš se dá celkem jednoduše vysvětlit, proč odjeli.“

„Dejte si říct, že na Pittovy předpovědi dochází. Nejspíš má imigrační služba hlouběji do kapsy než Čchin Šangova rejdařská společnost. Mám podezření, že Harperovi privátní hlídači dostali zaplacenou dvakrát víc, aby to zabalili a vytratili se.“

Julia vytrhla z kabelky malou radiovysílačku. „Tady Dračice. Volám Stín, ozvěte se a udejte polohu.“ Trpělivě čekala na odpověď, vrátilo se jí však jen praskání statické elektřiny. „To je neodpustitelné!“

„Dovoláte se tím svým kecátkem i k někomu jinému?“ cynicky se zeptal Pitt.

„Ne, funguje to jen na tři kilometry.“

„Tak to abychom...“ Pitt se zarazil uprostřed věty, protože v tu chvíli zpoza rohu vyjely dvě dodávky a zarazily u chodníku, každá po jedné straně výjezdu, na němž dosud duesenberg čekal. Ponechaly tam sotva dost prostoru na to, aby duesenberg se svými širokými stupátky po stranách mezi nimi projel. Neměly rozsvícené reflektory, jen parkovací světla. Postavy uvnitř byly nezřetelné a za tónovanými skly působily jako stíny.

„Já věděla, že to není tak zlé,“ řekla Julia a na Pitta se ušklíbala s výrazem, naznačujícím, že přece ona ví vždycky všechno nejlíp. „Volám Stín, tady Dračice. Proč jste opustili pozici před domem?“

Tentokrát se odpověď ozvala téměř okamžitě. „Omlouváme se, Dračice. Považovali jsme za rozumné objet blok a poohlédnout se, jestli tam nejsou nějaká podezřelá vozidla. Jestli jste připraveni vyrazit, uveďte prosím cíl cesty.“

„Na tohle jim neskočím,“ řekl Pitt. Očima odhadoval vzdálenost mezi oběma dodávkami a zároveň sledoval provoz na ulici. „Stačilo jedno auto, aby objíždělo blok, zatímco druhé mohlo zůstat na místě. Ostatně, vy jste agentka, tak co vám mám co povídat.“

„Peter by nikdy nenajal někoho nezodpovědného,“ pevně mu odpověděla Julia. „To není jeho styl.“

„Neodpovídejte jim hned!“ naléhavým tónem okřikl Julii. V hlavě mu začalo blikat červené světýlko, které věštilo nebezpečí. „Prodali nás. Vsadím dolar proti desetníku, že to nejsou ti samí, co Harper najal.“

Poprvé za celou dobu se Julii v očích zjevil stín podezření. „Jestli máte pravdu, co jim mám říct?“

I když si Pitt myslel, že jim opravdu hrozí vážné nebezpečí, nedával to na sobě znát. Tvář měl chladnou, myšlenky soustředěné. „Řekněte jim, že jedeme ke mně na washingtonské Národní letiště.“

„Vy bydlíte na letišti?“ divila se Julia.

„Už skoro dvacet let. Ve skutečnosti ale na jeho okraji.“

Užaslá Julia jen pokrčila rameny a mužům v dodávkách vydala příslušné instrukce. Zatím se Pitt naklonil pod sedadlo a vytáhl odtud mobilní telefon. „Teď se pokuste odchytit Harpera a vysvětlete mu naši situaci. Řekněte mu, že míříme k Lincolnovu památníku. Řekněte, že se pokusím pozdržet náš příjezd, dokud se mu nepodaří zajistit zásah.“

Julia navolila číslo a čekala, až se jí ozve druhá strana. Když uvedla své identifikační údaje, spojili ji s Peterem Harperem, jenž byl doma a odpočíval u rodiny. Předala mu Pittovu zprávu, pak chvíli mlčky poslouchala odpověď a vypnula telefon. Bezvýrazně se podívala na Pitta. „Pomoc je na cestě. Od Petera vám mám také vyřídit, že vzhledem k tomu, co se vám přihodilo dnes odpoledne v hangáru, měl zřejmě předpokládat další problémy. Je mu to líto.“

„Posílá k památníku nějaké policejní síly, aby zasáhly?“

„Už jim volá. Zatím jste mi ale neřekl, co se to stalo u vás v hangáru.“

„Teď ne.“

Julia chtěla něco říct, pak si to ale rozmyslela a pouze se zeptala: „Nemohli bychom počkat na pomoc rovnou tady?“

Pitt se pátravě zadíval na dvě dodávky, tiše a zlověstně parkující u obrubníku. „Nemůžu tady už dál vyčkávat a tvářit se, jako že čekám, až se uvolní provoz, jinak by si ti naši přítelíčkové začali myslet, že proti nim něco mám. Jakmile dorazíme na Massachusetts Avenue a zamícháme se do hlavního dopravního proudu, jsme celkem v bezpečí. Nebudou riskovat odhalení a před stovkami svědků nás nenapadnou.“

„Můžete ještě zavolat na mobilu 911 a požádat, aby sem poslali hlídkový vůz.“

„Kdybyste byla policejní dispečerka, spolkla byste tak pochybné vyprávění a vzala si na triko vyslat flotilu hlídkových vozů, aby kroužily kolem Lincolnova památníku a dávali pozor na oranžovohnědý duesenberg z roku dvacet devět, který pronásledují dvě auta zabíjáků?“

„Myslím, že ne,“ přiznala Julia.

„Radši to necháme na Harperovi, ať poldům zavolá on.“

Velkou páku stlačil k podlaze, zařadil jedničku, přidal plyn a vjel do ulice, kde zatočil vlevo, aby obě dodávky, než ho začnou pronásledovat, ztratily nějaký čas obrátkou do protisměru. Získal dobrých sto metrů, než zpozoroval světla vedoucí dodávky, přibližující se k jeho zadnímu nárazníku. O dva bloky dál proklouzl s těžkým duesenbergem na Massachusetts Avenue a začal se proplétat nočním provozem.

Při pohledu pod velký volant, kde ručička tachometru prudce poskočila a dál už se jen třepotala kolem rychlosti sedmdesát mil za hodinu, Julia strnula. „Ale tohle auto nemá bezpečnostní pásy.“

„V devěťadvacátém na ně ještě nevěřili.“

„Jedeme strašně rychle.“

„Neznám lepší způsob, jak na sebe upoutat pozornost, než překračovat povolenou rychlost v sedmdesát let starém autě, které váží skoro čtyři tuny.“

„Doufám, že má alespoň dobré brzdy.“ Julia už na honičku rezignovala a v hlavě se jí stále ještě rojily pochybnosti.

„Nejsou tak citlivé jako moderní brzdy s posilováním, ale když na ně dupnu, svoje si odvedou stejně dobře.“

Julia sice svírala Pittův automatický kolt, ale ani se nepokoušela odjistit ho nebo jím zamířit. Nehodlala se smířit s Pittovým podezřením, že jsou jejich životy v sázce. Nemohla uvěřit, že by se jejich bodyguardi najednou obrátili proti nim.

„Proč zrovna já,“ záupně Pitt, když sklopil své automobilové monstrum na oblouk kolem náměstí Mount Vernon. Velké pneumatiky kvílely na protest proti takovému zacházení, hlavy na chodnicích se otáčely a lidé na ně nevěřičně zírali. „Věřila byste, že už je to letos podruhé, co s hezkou dívkou po boku unikám pronásledovatelům ulicemi Washingtonu?“

Zírala na něj. „To už se vám někdy stalo?“

„Tenkrát jsem ale řídil sport'ák, tak jsem to měl jednodušší.“

Pitt zamířil nablýskanou kapotou nad chladičem dolů k New Jersey Avenue, probil se vpravo na První ulici, přidal rychlost a namířil si to ke Kapitolu a k promenádě na Mallu.auta, která se mu dostala do cesty, zděšeně uhýbala stranou před varovným houkáním páru klaksonů namontovaných pod mohutnými předními světly. Divoce kroutil masivním kolem volantu a hnal auto dál přeplněnou ulicí.

Dodávky jim byly stále v patách. Protože měly lepší akceleraci, dokázaly se vždy přiblížit natolik, že odraz jejich světel viděl ve zpětném zrcátku, namontovaném uprostřed nad předním oknem. Přestože by jim duesenberg snadno unikl, kdyby měl delší volnou trasu, nebylo to auto, jež by na závodních dráhách lámalo rekordy. Pitt už musel přefadit z dvojky na trojku a převodovka kvílela jako šílená.

Gigantický motor bez obtíží přešel do vysokých otáček. Provoz na ulici polevil a tak mohl Pitt z duesenbergu vymačkat, co to jen dalo. Zatočil s autem na okruh kolem Mírového monumentu za budovou Kapitolu. Pak další prudké otočení volantu a Duesy smykem všech čtyř kol proklouzl kolem Garfieldova monumentu minul, Zrcadlový bazén a vystřelil dolů po Maryland Avenue směrem k Muzeu letectví a vesmíru.

Zezadu, přes řev výfuku, zaslechli krátkou sérii výstřelů. Zrcátko, namontované na krytu rezervní pneumatiky nad levým předním blatníkem, se najednou rozprsklo. Střelec za nimi znovu rychle zamířil a tentokrát se sprška střel snesla na horní okraj předního okna a roztříštila sklo, jehož úlomky se rozlétly všemi směry pod stahovací střechou auta. Pitt se sklonil hluboko nad volant, pravou rukou popadl Julii za vlasy a strhl ji do vodorovné polohy na koženém sedadle.

„Tak tohle znamená konec zábavy,“ zamumlal Pitt. „Už žádné zbabělé kličkování.“

„Proboha, vy jste měl pravdu,“ zařvala mu Julia do ucha. „Oni nás vážně chtějí zabít.“

„Můžu teď chvíli jít přímo, abyste mohla zamířit a střílet na ně zpátky.“

„Ne v takovém provozu a ne na ulici,“ odsekla mu. „Nedokázala bych žít s tím, že jsem zasáhla nevinné dítě.“

Její odpověď už nic neznamenalala, když auto jako raketa prolétlo napříč Třetí ulicí. Namísto aby se zařadil do provozu, vzal to Pitt přes chodník a vrhl duesenberg skokem přes obrubník na trávník kapitolského Mallu. Pro velké sedmnáctipalcové pneumatiky neznamenalalo převýšení betonu nic víc než malé poskočení. Drny, vyrvané protáčekjícími se zadními koly z půdy, začaly pod nárazníkem létat do všech stran jako kusy šrapnelů.

Julia udělala, co by za podobných okolností učinila každá jiná normální žena. Zaječela a začala kňourat. „Přece nemůžete jet po trávníku na Mallu!“

„To sakra můžu, alespoň dokud jsem naživu,“ odsekl jí Pitt.

Jeho zdánlivě bláznivý a naprosto nečekaný manévř přinesl žádoucí výsledek. Řidič vedoucí dodávky houževnatě následoval duesenberg přes obrubník a na travnatý Mali a prorazil si přitom všechny čtyři pneumatiky. Ty na betonovou překážku narazily takovou silou, že jedna po druhé explodovaly v sérii hlasitých prasknutí. Mnohem menší, modernější pneumatiky dodávky nedokázaly přeskočit obrubník tak snadno jako velké koláče duesenbergu.

Řidič druhé dodávky byl už opatrnější, včas zmírnil rychlost a na obrubník najel pomalu, aniž by si poškodil gumy. Muži z prvního vozu — byli dva — horečně opustili své auto a vrhli se do otevřených dveří následujícího. Všichni se pak jako buldoci pustili do další honičky a k údivu všech kolemjdoucích, kteří se vraceli z koncertu vojenských kapel pod širým nebem u Památníku námořních sil, pronásledovali duesenberg prostředkem promenády na Mallu. Při pohledu na to, jak dlouhý automobil s elegantně protaženými liniemi rve drny z trávníku na Mallu, se v jejich šokovaných tvářích jeví výrazy od zkoprnělého úžasu až po naprosté zděšení. Skupinky osob, jež se dosud procházely nebo běhaly po pěšinkách Mallu, to najednou nutilo následovat valící se auta pěšky, v přesvědčení, že se určitě stanou svědky nehody.

Pitt držel pedál plynu sešlápnutý až k podlaze a duesenberg dál nabíral rychlost. Dlouhá limuzína, s jejímž volantem se Pitt rval s chladnou urputností, se jenom mihla a prodrala se mezi projíždějícími auty na Sedmé ulici. Mamutí vůz ho neuvěřitelně poslouchal. Čím rychleji jel, tím solidnější měl pocit stability. Stačilo zamířit autem tam, kde ho chtěl mít, a ono ho poslechlo. Když zjistil na další křižovatce napříč Mallem, že na Čtrnácté ulici není žádný provoz, na okamžik vydechl úlevou. Boční zrcátko i zpětné zrcátko nad předním oknem už rozbily předchozí salvy, Pitt ale neměl čas ani letmo se ohlédnout a zjistit, jestli se k nim dodávka znovu nepřibližuje na dostřel.

„Koukněte přes sedadlo, jak blízko už zas jsou,“ zakřičel na Julii.

Palcem sklopila páčku pojistky na pistoli a přes opěradlo jí zamířila dozadu. „Zpomalili, když skákali přes obrubníky na posledních dvou křižovatkách,“ odpověděla, „ale teď nás zase dohánějí. Skoro už vidím řidičova bělma.“

„Tak na ně můžete začít střílet.“

„Tady to není pustina kolem řeky Orion. Všude na Mallu je spousta chodců. Nemůžu riskovat, že zbloudilá střela někoho trefí.“

„Tak počkejte na jistý zásah.“

Muži, kteří stříleli z obou stran dodávky, takové ohledy neměli. Nová salva namířená na duesenberg proděravěla mohutný kufr na zadní části vozu. Duté údery střel se mísily se zvukem výstřelů z hlavní. Pitt znovu prudce zakroutil volantem a vyhnul se tak salvě, která prolétla podél pravého boku vozu.

„Ti tam nejsou tak citliví vůči okolí,“ řekl a zároveň si vydechl úlevou, že se mu podařilo bez nehody vyhnout srážce s projíždějícími auty.

Když přejížděl přes Patnáctou ulici, přál si mít kouzelnou moc zastavit provoz na křižovatce. Jen těsně minul nákladňák rozvážející noviny a smykem se vyhnul černému sedanu Ford Crown Victoria, který v poslední době nahradil většinu ostatních vládních limuzín. Letmo se zamyslel nad tím, kdo z washingtonských potentátů to asi byl uvnitř. Vědomí, že dodávka za ním se zřejmě při hledání volné cesty opozdila, mu poskytlo alespoň dočasnou úlevu.

Do cesty se jim teď postavil vysoký Washingtonův památník. Pitt s vozem proklouzl kolem obelisku zalitého světly a vpálil do úzké mezery na druhé straně. Po celou dobu, co se Pitt soustředil na to, jak se s duesenbergem dostat na druhou stranu monumentu, aniž by na kluzké trávě ztratil kontrolu nad řízením, Julia stále neměla možnost jistého výstřelu. A pak už se hnali k Lincolnovu památníku na konci Mallu.

O několik vteřin později přišla Sedmnáctá ulice. Naštěstí tam byla skulinka v provozu, a tak vypálil na druhou stranu, aniž by ohrozil projíždějící auta. Kupodivu divoká honička v nejrůšnějších ulicích Washingtonu a po trávníku pěší zóny na Mallu nevyvolala blikání červených světél a houkání sirén přijíždějících policejních aut. Kdyby se o podobný bláznivý kousek pokusil kdykoli jindy, po prvních sto metrech už by byl zatčen a uvězněn za bezohlednou jízdu.

Pitt si alespoň nakrátko mohl vydechnout, když se s řevem hnali mezi Zrcadlovým bazénem a zahradami u Constitution Avenue. Téměř přímo před nimi se zjevil brilantně nasvícený Lincolnův památník a za ním řeka Potomac. Otočil se a přes rameno se podíval po dodávce, která se znovu rychle přibližovala k duesenbergu. Její dvě přední světla byla už tak blízko, že by se při nich daly číst noviny. Byl to nerovný souboj. Duesenberg byl sice skvělý automobil, podle kterého se poměřovaly všechny ostatní, přesto to ale připomínalo hon v buši, při němž lovec v terénním voze pronásleduje slona. Uvědomoval si, že už mu dochází manévrovací prostor, a věděl, že oni to také vědí. Kdyby teď strhnul volant a zahrnul vpravo ke Constitution Avenue, snadno by mu odřízl cestu. A nalevo měl dlouhý Zrcadlový bazén, táhnoucí se skoro až k mramorovému Lincolnovu památníku. Vodní překážka vypadala nepřekonatelně. Nebo snad ne?

Prudce strhnul Julii ze sedadla na podlahu. „Zůstaňte dole a pevně se držte!“

„Co chcete dělat?“

„Trochu si zaplaveme.“

„Vy nejste jen vyšinutý, vy jste naprostý cvok.“

„To je dost neobvyčejná kombinace,“ chladně ji odrazil Pitt. Tvář měl sevřenou soustředěným výrazem, oči mu zářily jako jestřábovi, co se právě vrhá na zajíce. Na první pohled z něj vyzařovala nesmírná lhostejnost. Podle Julie, která ho sledovala ze své skrčené pozice na podlaze pod přístrojovou deskou, v něm bylo něco stejně nezvratně rozhodného jako ve zpěněné vlně valící se na pláž. Pak spatřila, jak prudce strhnul volant vlevo a v téměř sedmdesátimílové rychlosti za hodinu zahrnul s vozem na trávě do strany. Zadní kola bláznivě zakvilela a trhala trávník jako gigantický mlýnek na maso a velký automobil jen o vlas minul mohutné stromy, rozesázené kolem bazénu každých šest metrů.

Trvalo snad věčnost, než kola znovu zabrala na pevném podkladě a vrhla auto vpřed, nenávratně a celou jeho obrovskou váhou, ke skoku přes Zrcadlový bazén.

Těžký ocelový podvozek a hliníková karoserie, hnané plnou silou výkonného motoru, rozrazily vodu. Vpředu i po stranách vystříkla do výše nezměrná bílá exploze, jako by Niagarské vodopády zešlély a valily se vzhůru k nebi. Bolestný náraz otřásl duesenbergem od nárazníku k nárazníku, váha ho stáhla dolů, velké balonové pneumatiky narazily na betonové dno, jejich gumy trochu proklouzly, ale pak se auto znovu vrhlo vpřed jako velrybí samec pronásledující mořem samici připravenou k páření.

Voda se převálila přes stahovací střechu a roztržštěným předním oknem pronikla do auta, zmáčela Pitta a téměř utopila Julii. Protože přesně nevěděla, co Pitt chystá, vynořila se ze záplavy celá roztržená. Pittovi, jenž čelil přímému nárazu valící se vody, to připadalo, jako by vjel do prudkého příboje, v kterém si libují pouze surfaři.

Na dně Zrcadlového bazénu nebyl žádný porost, protože parková služba ho pravidelně vypouštěla a čistila. Hladina vody v něm dosahovala jen patnácti centimetrů pod okraje kamenných obkladů po stranách. Dno nebylo rovné, ale postupně klesalo, takže hloubka narůstala od pouhých třiceti centimetrů na krajích do tří čtvrtě metru uprostřed. Převýšení mezi dnem a pevnou zemí ale činilo skoro půl metru.

Pitt se modlil, aby pod záplavou vody motor nezhasl. Věděl, že rozdělovač je metr dvacet nad zemí, takže tady problém nebyl. Ani s karburátory, usazenými rovněž asi v metrové výšce. Starosti mu dělaly zapalovací svíčky, usazené ve dvou řadách hned vpředu pod kapotou.

Zdálo se, že Zrcadlový bazén, široký přesně padesát dva metry, je nepřekonatelnou překážkou, kterou duesenberg nedokáže přeplavat. Motor se ale neutopil a hravě přenášel otáčky na zadní kola, vůz si hloubil údolí mezi vodami a prodíral se vpřed. Už si prorazil cestu až na tři metry od protějšího břehu, když z vody kolem něj vytryskla sprška malých gejzírů.

„Parchanti paličatí,“ zabručel si Pitt pro sebe a svíral volant tak křečovitě, až mu zbělely klouby prstů.

Pronásledující dodávka zastavila na okraji bazénu, její posádka se vyhnula ven a začala divoce střílet na auto, deroucí se vodou. Šokem a překvapením se připravili skoro o celou minutu, a poskytli tak Pittovi čas dostat se téměř až k protějšímu břehu. Když jim došlo, že to je jejich poslední šance, začali pálit ránu za ranou na kymácející se duesenberg, zřejmě hluší k houkání sirén a slepí k blikajícím světlům policejních aut, blížícím se k nim po Dvacáté třetí ulici a Constitution Avenue. Příliš pozdě si uvědomili, co je čeká. Pokud nechtěli pronásledovat Pitta přes Zrcadlový bazén, což bylo vzhledem k jejich menším kolům a pneumatikám asi stejně myslitelné, jako kdyby si měli nasadit křídla a vzlétnout k Měsíci, zbývalo jim jen pokusit se uniknout rychle se přibližujícím hlídkovým vozům. Aniž by se zdržovali nějakou poradou, naskákali zpátky do dodávky, udělali obrátku o sto osmdesát stupňů a po Mallu vyrazili zpátky k Washingtonu památníku.

Duesenberg teď už stoupal po nakloněném dně k okraji bazénu. Pitt opatrně zpomalil a odhadoval výši stěny v poměru k velikosti předních kol. Aniž by pořádně sešlápl spojku, přeřadil z trojky na jedničku. Kolečka uvnitř třírychlostní nesynchronní převodové skříně zakvilela na protest, nakonec ale zapadla na správné místo. Pak, asi tři metry před stěnou bazénu, Pitt prudce dupnul na plynový pedál a stlačil ho až k podlaze, využil stoupajícího dna a zdvihl předek vozu vzhůru. „Dělej!“ přesvědčoval Duesyho. „Lez nahoru!“

Jako kdyby měl mechanický mozek a srdce, starý duesenberg odpověděl zakvilením akceleraace, jeho předek vystoupil nahoru, blatník se těsně protáhl nad okrajem bazénu, kola se zatočila po stěně a nakonec dosedla na pevnou zem.

Spodní světlost u duesenbergu činila necelých třicet centimetrů, což nebylo dost, aby dolní část karoserie přešla přes překážku hladce. Auto se opile naklonilo a pak následoval ošklivý náraz. Šílený zvuk skřípění a trhání naplnil vzduch. Chvilí se zdálo, že uvízne na místě, pak setrvačností popojel vpřed, poskočil, jako by mu betonová stěna rvala vnitřnosti, až konečně znovu stanul všemi čtyřmi koly na trávě mallu.

Teprve v tuto chvíli začal motor vynechávat. Skoro jak zlatý retriever, šplhající z řeky s ptákem v tlamě, se duesenberg otřásl, vytřepal ze sebe všechnu vodu, co do něj natekla, a klopýtavě se pohnul vpřed. Po nějaké stovce metrů proud vzduchu za ventilátorem a teplo sálající z motoru společným působením vysušily vlhkost, jež zkratovala čtyři svíčky v zapalování. Za chvíli už znovu běželo všech osm válců.

Julia se s prskáním vyhrabala z podlahy a ohlédla se zpátky na unikající dodávku, pronásledovanou policejními auty. Setřela si vodu z lemu šatů a prsty si projela vlasy v marné snaze vypadat alespoň trochu přijatelně. „To je hrůza. Šaty i kabát mám úplně zničené.“ Pohledem plným nenávisti se podívala po Pittovi, pak ale její výraz přece jen změkkl. „Kdybyste mi nezachránil život dvakrát ve dvou týdnech, donutila bych vás koupit mi nové oblečení.“

S úsměvem se po ní podíval, srovnal duesenberg do správného směru dolů po Independence Avenue a přes Memoriál Bridge směrem k washingtonskému Národnímu letišti a svému hangáru. „Řeknu vám, co a jak. Když budete hodná holčička, vezmu vás k sobě, usuším vám šaty a dám vám hrnek kafe pro zahřátí.“

Její šedé oči byly mírné a nehnuté. Položila mu dlaň na paži a zašeptala: „A když budu ohavná holčička?“

Pitt se zasmál, zčásti úlevou, že unikli další vražedné pasti, zčásti při pohledu na Juliin zdrchaný zjev a zčásti kvůli tomu, jak si neúspěšně pokoušela zakrýt některé části těla, prosvítající pod promočenými šaty. „Chvilí tak ještě mluvejte, a vynechám to kafe.“

28

Sluneční paprsky se už plížily přes parapety střešních oken, když Julia konečně začala rozhrnovat mlhy spánku. Měla pocit, že se vznáší, jako by její tělo vůbec nic nevážilo. Z žáru předchozí noci v ní stále přetrvávalo příjemné okouzlení. Otevřela oči, přepnula myšlení na normální chod a začala si prohlížet své okolí. Zjistila, že leží sama. Postel královských rozměrů stála uprostřed místnosti, která ve všem všudy připomínala kapitánskou kajutu staré plachetnice, včetně mahagonových obkladů stěn a malého krbu. Veškeré zařízení, dokonce i šatníky a skříně, tvořily lodní starožitnosti.

Podobně jako většina žen byla Julia zvědavá a domácnosti nezadaných mužů ji zajímaly. Domnívala se, že příslušníky druhého pohlaví lze prokouknout podle toho, čím se obklopují. Někteří muži, tvrdily jí dámy, žijí jak v krysím doupěti, nikdy po sobě neuklízí a v koupelnách a ledničkách trpí podivné, ohavné živé tvory. Ustlat po sobě postel je jim stejně cizí jako výroba kozího sýra. Prádlo mají naházené vedle praček a sušiček i na nich a na jejich ovládacích knoflících mají stále pověšené původní návody k obsluze.

A pak jsou tu pořádkumilovní podivíni, žijící v prostředí, které by se snad líbilo jen vědcům z bakteriologické laboratoře. Na prach, zbytky jídla a drobečky zubní pasty se zuřivě útočí a energicky se ničí. Každý kus nábytku, každý dekorativní předmět mají svá přesně vymezená místa, jež se nikdy nemění. Jejich kuchyně by prošly i nejpřísnější kontrolou hygieniků v gumových rukavicích.

Pittovo obydlí představovalo něco mezi obojím. Bylo čisté a uklizené s onou mužskou ležérností, působivou pro ženy přicházející sem spíš jen občas než pravidelně. Julia ihned poznala, že Pitt dává přednost životu v minulosti. V celém bytě nebylo nic moderního. Dokonce i mosazné kohoutky v koupelně a kuchyni zřejmě pocházely z nějakého turistického parníku, plavícího se kdysi po mořích.

Překulila se na bok a otevřenými dveřmi se zadívala do obývacího pokoje, kde dvě police na zdi zaplňovaly dokonalé modely vraků, jež Pitt a jeho muži v NUMA objevili a zachránili. Na zbývajících stěnách byly poloviční modely od lodních stavitelů a čtyři kresby mořské krajiny s parníky z devatenáctého století od současného amerického malíře Richarda DeRosseta. Ze všeho vyzářoval pocit pohodlí, ne formální a grandiózní atmosféra, jakou vytvářejí bytoví architekti.

Julia rychle pochopila, že Pittovo obydlí nepřipouští zásah ženské ruky. Byla to svatyně muže, užívajícího si vlastního soukromí, jenž obdivoval a uctíval ženy, ale nikdy se jimi nedal osedlat. Byl to ten typ, jenž ženy přitahuje, má s nimi divoké avantýry a milostné aféry, ale nikdy se neožení.

Z kuchyně ucítila vůni kávy, po Pittovi však nespátřila ani známky. Posadila se a bosé nohy položila na dřevěnou parketovou podlahu. Její šaty a spodní prádlo, usušené a vyžehlené, byly úhledně naskládány a pověšeny v otevřené skříni. Po parketách přešla do koupelny a usmála se na sebe do zrcadla, když tam spatřila talířek s neotevřeným zubním kartáčkem, dámskými odličovacími polštářky, koupelovými gely, tělovými krémy a sadou hřebenu. Nemohla si pomoci a nezamýšlet se nad tím, kolik asi žen před ní se takhle dívalo do stejného zrcadla. Osprchovala se v měděném válci, vypadajícím jako nahoře otevřená nádrž, vydrhnula se ručníkem a vlasy si vysušila kartáčovým fénem. Když se oblékla, vstoupila Julia do prázdné kuchyně, posloužila si šálkem kávy a vyšla na balkon.

Pitt byl dole v přízemí a v pracovní kombinéze vyměňoval rozbité přední okno duesenbergu. Dřív než ho pozdravila, Julia pohledem přelétla po nablýskané sbírce strojů v rozlehlém prostoru pod sebou.

Nerozeznávala značky klasických aut zaparkovaných ve vyrovnaných řadách, ani nepoznala letouny Ford Trimotor a Messerschmitt 262, usazené v jednom rohu hangáru. Byl tam také velký, starodávný Pullmanův vagón na krátkém kusu kolejí a za ním malá vana s přivěsným motorem vzadu, postavená na nízkém stupínku v sousedství podivně vypadající lodi, jež připomínala horní část plachetnice, přivázanou na nafukovací válce gumového člunu. Z jejího středu se tyčil stěžeň s čímsi, co vypadalo jako plachta spletená z palmových listů.

„Dobré ráno,“ zavolala dolů.

Vzhlédl a poctil ji vražedným úsměvem. „Rád tě vidím, líná kůže.“

„Nejradši bych zůstala v posteli celý den.“

„Ani nápad,“ odpověděl jí. „Zatímco ses ještě procházela krajinou snů, volal admirál Sandecker. On i tvůj šéf si přejí spatřit naše tělesné schránky za hodinu na poradě.“

„U tebe, nebo u mě?“ zeptala se ho laškovně.

„U tebe, v budově ředitelství INS.“

„Jak se ti vůbec povedlo vyčistit a vyžehlit mi šaty?“

„Potom, cos usnula, jsem je vymáchal ve studené vodě a pověsil, aby se usušily. Dnes ráno jsem je lehce přezehlil přes bavlněný ručník. A pokud jde o mě, vypadají skoro jako nové.“

„Ty jseš vážně prima, Dirku Pitte!“ prohlásila. „Tak nápaditého a důmyslné mužského jsem ještě neviděla. To poskytuješ stejné služby všem děvčatům, která tu přespí?“

„Jen exotickým dámám čínského původu,“ odpověděl jí.

„Mám připravit snídani?“

„Dobrý nápad. Všechno, co potřebuješ, najdeš v ledničce a na horní polici vpravo. Už jsem udělal kafe.“

Zaváhala, když Pitt začal vytahovat střepy zrcátka z rezervní pneumatiky, namontované po straně. „Je mi moc líto tvého auta,“ řekla upřímně.

Pitt jen pokrčil rameny. „Nejde o žádné škody, se kterými bych si neporadil.“

„Je to opravdu nádherné auto.“

„Naštěstí kulky nezasáhly žádné důležité díly.“

„Když už je řeč o těch Čchin Šangových hrdlořezech...“

„Nemusíš mít strach. Tentokrát na nás venku čeká tolik nájemných pistolníků, že by v nějaké menší zemi dokázali udělat převrat.“

„No to je otřesné!“

Pitt pomalu zvedl oči k Julii opírající se o zábradlí balkonu a zjistil, že má opravdu tváře rudé studem. „Proč?“

„Mojí šéfové v INS a ostatní agenti už zřejmě vědí, kde jsem prožila noc, a teď za mými zády dělají sprosté poznámky.“

Pitt se podíval na Julii na balkoně a ušklíbl se. „Tak já jim všem řeknu, že zatímco tys spala, já jsem se pilně věnoval zadku.“

„To není k smíchu,“ pokárala ho.

„Promiň. Chtěl jsem říct diferenciálu.“

„To už zní líp,“ odsekla Julia a s pohozením hlavou se uraženě otočila, až za ní ebenové vlasy vlály. Vkráčela do kuchyně a Pitta nechala civět za ní.

V doprovodu dvou bodyguardů v pancéřovaném sedanu byli Pitt a Julia převezeni nejprve do městského bytu její studentské přítelkyně, aby se mohla převléknout do něčeho vhodnějšího pro vládní agentku. Pak pokračovali do strohé budovy Chestera Arthura na Severozápadní ulici I, kde sídlilo velitelství Imigrační a naturalizační služby USA. Do běžové sedmipodlažní kamenné budovy se zatemněnými okny vstoupili podzemním parkovištěm a v doprovodu eskorty vyjeli výtahem do sekce ošetřování, kde je uvítala sekretářka Petera Harpera. Uvedla je do konferenčního sálu.

V místnosti už čekalo šest mužů: admirál Sandecker; vrchní komisař Duncan Monroe a Peter Harper z INS; ředitel CIA Wilbur Hill; speciální asistent ředitele FBI Charles Davis; a konečně Al Giordino. Při příchodu Pitta a Julie všichni muži vstali. Tedy všichni, až na Giordina, který jim prostě mlčky kývl a k Julii vyslal svůj nakažlivý úsměv. Představování se odbylo rychle a pak už se všichni usadili kolem dlouhého dubového stolu.

„Dobrá,“ obrátil se Monroe k Pittovi. „Chápu, že vy i slečna Leeová máte za sebou vzrušující večer.“ Jeho tón i hlas jasně naznačovaly, že to myslí dvojsmyslně.

„Blíž pravdě by bylo říct hrůzný,“ rychle mu odpověděla Julia, upravená a půvabná v bílé blůze a modrém kostýmku se sukní těsně nad kolena.

Pitt se na Harpera pevně zahleděl. „Všechno mohlo proběhnout hladce, kdyby se vaši najatí bodyguardi nepokusili dostat nás na prkna v márnici.“

Toho incidentu je mi hluboce líto,“ vážně odpověděl Harper. „Ale okolnosti se vymkly naší kontrole.“

Pitt si uvědomil, že Harper ani trochu nepůsobí sklíčeným dojmem. „Rád bych si o těch okolnostech něco poslechl,“ odsekl chladně.

„Ti čtyři, co je Peter najal, aby chránili vás a slečnu Leeovou, byli zavražděni,“ přiznal Davis z FBI. Byl to vysoký muž, jenž o půl hlavy přečníval nad všechny ostatní kolem stolu, a měl nevinné oči svatého Bernarda, který ještě před chvílí vybíral popelnice vzadu za řeznickým krámem.

„Ach bože,“ vyjekla Julia. „Všichni čtyři?“

„Protože svou pozornost soustředili na sledování rezidence pana Perlmuttera, zastihl je útok nepřipravené.“

„Jejich smrti je mi opravdu líto,“ řekl Pitt. „Ale tak mi to připadá, že nejednali zrovna jako profesionálové.“

Monroe si odkašlal. „Plné vyšetřování samozřejmě právě probíhá. Podle prvních zpráv je přepadli a zavraždili Čchin Šangovi muži, vydávající se za policisty, co prověřují zprávy o podezřelém dění v okolí.“

„Máte svědky?“

Davis přikývl. „Soused naproti přes ulici od Perlmuttera hlásil, že spatřil hlídkový vůz se čtyřmi policisty, kteří nastoupili do dodávek a odjeli s nimi.“

„Když předtím zastřelili bodyguardy zbraněmi s tlumiči,“ dodal Harper.

Pitt upřel pohled na Harpera. „Jste schopní identifikovat ty chlapy, co mě přepadli v hangáru?“

Pitt stočil pohled na Davise, jenž v gestu bezradnosti otočil ruce dlaněmi vzhůru. „Zdá se, že cestou do márnice jejich těla zmizela.“

„Je tohle vůbec možné?“ explodoval Sandecker.

„Tak to mi neříkejte,“ sarkasticky se vmísil Giordino, „že plné vyšetřování probíhá.“

„O tom není třeba pochybovat,“ ohradil se Davis. „Víme jediné to, že těla zmizela poté, co byla v márnici vyložena z ambulancí. Přesto jsme ale s jedním z vašich atentátníků měli štěstí díky ošetřovateli, který mu sundal rukavici, aby zkusil jeho puls. Ruka mrtvého dopadla naplocho na naleštěnou podlahu hangáru a zanechala tam sadu tří otisků prstů. Na naši žádost pak Rusové zabijáka identifikovali jako Pavla Gavroviče, někdejšího vysoce postaveného agenta a atentátníka ministerstva obrany. Dostat profesionálního vraha, který pokud je známo, zabil nejméně dvacet dva lidí, to je na námořního inženýra NUMA pěkný výkon, pane Pitte.“

„Profesionál, nebo ne,“ tiše pronesl Pitt, „Gavrovič udělal chybu, že svou kořist podceňoval.“

„Považuji za naprosto neuvěřitelné, že by si Čchin Šang mohl tak snadno dělat blázný z celé americké vlády,“ jedovatě poznamenal Sandecker.

Pitt se zaklonil v křesle a zahleděl se dolů, jako by pod deskou konferenčního stolu něco spatřil. „Nemohl by. Rozhodně ne, kdyby mu nepamětal někdo uvnitř ministerstva spravedlnosti a v dalších agenturách a úřadech federální vlády.“

Poprvé za celou dobu promluvil i Wilbur Hill ze CIA. Byl to blondák s knírkem. Jasně modré oči měl posazené tak daleko od sebe, jako by zároveň sledoval dění po obou stranách. „Možná si nadrobím potíže, když to řeknu, ale máme vážné podezření, že Čchin Šangův vliv dosahuje až do Bílého domu.“

„Zatímco o tom tak mluvíme,“ přiznal Davis, „kongresový výbor a vyšetřovatelé ministerstva spravedlnosti zkoumají, jakou cestou se desítky milionů dolarů podvodných příspěvků, pocházejících z komunistické Číny, dostaly do fondů prezidentovy budoucí volební kampaně, zřejmě Čchin Šangovým prostřednictvím.“

„Když jsme se s prezidentem naposled setkali,“ připomněl Sandecker, „mluvil, jako by Číňané byli nejhorším nepřítelem země od dob občanské války, a vy mi tu teď říkáte, že strká prsty do Čchin Šangovy peněženky.“

„To je jenom drobné nedocenění politické morálky,“ se sardonickým úšklebkem na rtech poznamenal Giordino.

„Ať už je to jakkoli,“ se smrtelnou vážností je napomenul Monroe, „politická etika není záležitostí, kterou by se měla INS zabývat. Naším hlavním zájmem je v tuto chvíli obrovské množství čínských ilegálních přistěhovalců, které do země pašuje Čchin Šangova loďařská společnost a pak je tu buď vraždí, nebo prodává do otroctví zločineckým syndikátům.“

„Komisař Monroe má naprostou pravdu,“ přidal se Harper. „Povinnosti imigrační služby je zastavit tuto záplavu, ne vyšetřovat vraždy.“

„Nemohu mluvit za pana Hilla a za CIA, ale náš úřad se už před víc než třemi roky plně zapojil do vyšetřování Čchin Šangových zločinů na americké půdě proti americkým občanům.“

„Naše vyšetřování se na druhé straně zaměřuje hlavně na jeho zahraniční aktivity,“ přidal se Hill ze CIA.

„Na všech frontách to je jako čurat proti větru,“ zamyšleně namítl Pitt. „Pokud bude mít Čchin v naší vlastní vládě své lidi, kteří nám ve všem budou bránit, bude o to těžší natáhnout ho na skřípec.“

„Nikdo z nás si tady nemyslí, že to bude bonbónek,“ formálně pronesl Monroe.

Do řeči jim skočila Julia. „Nezapomínáte tady náhodou, že Čchin Šang, kromě toho, že je mezinárodní pašerák lidí, je také masový vrah? Jeho bezohlednost jsem si vychutnala na vlastní kůži. Nikdo ani nedokáže spočítat, jak neskutečné množství nevinných lidí a dětí přišlo o život, jen aby si on nahrabal. Hrůzy, jakých se Čchinovi katani dopouštějí na jeho rozkaz, jsou ohavné a monstrózní. To už se dotýká zločinů proti lidskosti. Tahle jatka musíme zarazit co nejdřív.“

Dlouhou dobu nepronesl nikdo ani slovo. Všichni muži kolem stolu si byli vědomi, jakých hrůz byla Julia svědkem, a sama je také prožila. Ticho nakonec prolomil Monroe.

„Všichni tu chápeme vaše pocity, slečno Leeová, ale všichni také pracujeme v rámci zákonů a předpisů, které musíme dodržovat. Já vám slibuji, že se veškeré potřebné úsilí zaměří na zastavení Čchin Šanga. Dokud já povedu INS, uděláme vše, aby se Čchin Šangovy operace zarazily a on sám byl uvězněn a odsouzen.“

„Já mohu potvrdit totéž, pokud jde o mě i pana Hilla,“ dodal Davis.

„To nestačí,“ tiše pronesl Pitt a všechny tváře se obrátily k němu.

„Vy snad pochybujete o našem odhodlání?“ rozhořčeně se ohradil Monroe.

„Ne, ale naprosto nesouhlasím s vašimi metodami.“

„Naše kroky diktuje vládní politika,“ protestoval Davis. „Všichni se musíme řídit pravidly stanovenými americkým právním systémem.“

Pittova tvář potměla jako půlnoční obloha. „Viděl jsem na vlastní oči to moře mrtvých na dně jezera Orion. Viděl jsem ty zubožené a zbídačelé duše pozavírané v celách. Čtyři lidé přišli o život, když se pokoušeli chránit mě a slečnu Leeovou...“

„Vím, co vás žere, pane Pitte,“ pronesl Davis. „Nemáme ale důkazy, které by s těmito zločiny přímo spojovaly Čchin Šanga. Rozhodně jich nemáme tolik, aby to stačilo na jeho obžalobu.“

„Ten chlap je ohromně prohnáný,“ přidal se Harper. „Zajistil se tak, aby k němu nevedlo žádné spojení. Bez solidních důkazů, že je nějakým způsobem zodpovědný, ho nedostaneme.“

„A když se vám tak celou dobu vysmívá, co vás vede k přesvědčení, že najednou začne dělat hlouposti a padne vám do otevřené náruče?“

„Nikdo nemůže čelit dalekosáhlým vyšetřovacím schopnostem americké vlády do nekonečna,“ s přesvědčením pronesl Hill. „Slibuji vám, že bude souzen, usvědčen a odsouzen ve velmi krátké době.“

„Ten člověk je cizinec,“ namítl Sandecker. „Uvězněte ho kdekoli ve Spojených státech a čínská vláda spustí peklo a obuje se všemi možnými způsoby do Bílého domu i ministerstva zahraničí. Bojkotem zboží, obchodními sankcemi, to všechno znáte. Rozhodně ale nedovolí, aby její oblíbenec vypadl ze hry.“

„Jak já to vidím, pane Hille,“ poznamenal Giordino, „stačilo by, abyste povolal jednu z vašich úderných skupin, a ta by Čchina odstranila rychle a čistě. A bylo by po problému.“

„Na rozdíl od toho, co si mnozí myslí, CIA neprovádí atentáty,“ podrážděně se ozval Hill.

„Pitmost,“ utrousil Pitt. „Představte si, že by se to včera večer Čchinovým zabijákům povedlo a dostali by Julii a mě. A vy byste tady pořád seděli a naříkali, že nemáte dost jasných důkazů proti chlapovi, který naši vraždu nařídil.“

„Naneštěstí to právě takhle je,“ přiznal Monroe.

„U toho se Čchin Šang nezastaví,“ zoufale pronesla Julia. „Je rozhodnutý za každou cenu Dirka zabít. Včera na večírku to řekl naprosto jasně.“

„A já jsem ho zase informoval, že je jen spravedlivé, abychom hráli podle stejných pravidel,“ dodal Pitt. „Teď si myslí, že jsem si najal partu atentátníků a že jemu jde také o krk.“

„Vy jste Čchin Šangovi vyhrožoval tváří v tvář?“ nevěřícně se zeptal Harper.

„Bylo to snadné,“ klidně odpověděl Pitt. „Ať už je jakkoli bohatý a mocný, ještě pořád strká do kalhot nejdřív jednu a potom druhou nohu, stejně jako já. Tak jsem si říkal, že může být hezké, když se bude muset ohlížet přes rameno tak jako jeho oběti.“

„To ale samozřejmě žertujete,“ posměšným tónem namítl Monroe. „Přece opravdu neplánujete zabít Čchina?“

Pitt mu odpověděl vyrovnaným hlasem. „Ale jistěže ano. Jak se to říkalo ve starých filmových westernech, je to buď on, nebo já, a příště si dám pozor, abych vystřelil první.“

Monroe se zatvářil pobouřeně. Podíval se přes stůl na Hilla a Davise a pak zaměřil pohled na Sandeckera. „Admirále, svolal jsem tuto schůzku s nadějí, že pana Pitta zapojíme do našich operací. Ale zdá se, že už se vydal na cestu osamělého střelce. Protože podléhá vaší autoritě, rozhodně požadují, abyste ho poslal na dovolenou. Tady Peter pro něj zajistí ochranu v konspirativním domě na pobřeží v Maine.“

„A co Julia,“ dožadoval se Pitt. „Jak jí chcete zajistit bezpečí před dalšími útoky?“

„Slečna Leeová je agentkou INS,“ úředním tónem pronesl Harper. „Bude nadále pracovat na případu. Skupina našich agentů ji bude hlídat na každém kroku. Za její bezpečí ručím.“

Pitt se zadíval přes stůl na Sandeckera. „A co vy na to, admirále?“

Sandecker si zatahal za špičku své vandykeovské bradky. Jedině Pitt a Giordino rozpoznali divoký záblesk v jeho očích. „Myslím, že v této záležitosti nemám moc na vybranou. Konspirativní dům mi připadá jako nejlepší místo, kde se můžete držet stranou, dokud se to s Čchin Šangem a jeho zločineckou činností neskončuje.“

Pitt suše poznamenal. „Dobrá, už k tomu nemáme co říct. Takže konspirativní dům.“

Sandecker se snadným Pittovým souhlasem nedal ani na chvíli oklamat. Věděl, že jeho šéf speciálních projektů odtud nehodlá odejít jako beránek. „Takže je to dohodnuto.“ Najednou se hlasitě zasmál.

„Mohu se vás zeptat, admirále, co vás tak pobavilo?“ podrážděně se ho zeptal Monroe.

„Promiňte, pane Monroe. Ale ulevilo se mi, že INS, CIA a FBI už nemají pro NUMA žádné úkoly.“

„V tom máte pravdu. Potom, co vaši lidé zpackali podvodní pátrání v Čchin Šangových zařízeních v Hongkongu a v Sungari, myslím, že by bylo zbytečné obracet se dál na vaši agenturu.“

Monroeova kousavá slova kupodivu nevyvolala žádný protest, žádnou vlnu nevole nebo hněvu. Pitt a Giordino je prostě nechali jít kolem sebe, jako by se jich netýkala. Sandeckerovi nestálo ani za to odpovídat na komisařovy urážlivé poznámky. Místo toho jen zatnul pěsti pod stolem, kde to nikdo neviděl.

Pitt povstal a Giordino ho následoval. „Vím, kde se beze mne obejdou.“ Ušklíbl se na Sandeckera. „Počkám v autě.“ Pak se odmlčel, vzal Julii jemně za ruku, zvedl ji ke rtům a políbil ji. „Už ses někdy měla možnost natáhnout na pláži v Mazatlánu a pozorovat západ slunce nad Cortezovým mořem?“ zašeptal jí do ucha.

Sebevědomě se rozhlédla po osobách kolem stolu, i když tváře jí zčervenaly. „Ne, v Mexiku jsem nikdy nebyla.“

„Tak se tam dostaneš,“ slíbil, „rozhodně.“ Potom uvolnil sevření její ruky a ležérně vyšel z konferenční místnosti. Giordino a Sandecker mu byli v patách.

Na rozdíl od jiných ředitelů amerických vládních agentur, kteří se po Washingtonu nechali vozit v limuzínách, admirál Sandecker raději řídil sám. Jakmile vyjeli z budovy velitelství INS, zabočil se svým tyrkysovým džípem, jenž patřil k rozsáhlému vozovému parku NUMA, na východní břeh řeky Potomac na marylandské straně. Ujeli pár mil od města, když zabočil ze silnice a zastavil na parkovišti poblíž malého lodního přístaviště. Sandecker zamkl auto a vedl je po plovoucím dřevěném můstku k šedesát let starému velrybářskému člunu, jenž za války v Tichomoří sloužil admirálovi Bullu Halseymu jako pobřežní loď. Kdysi ho našel v ubohém stavu, a tak ho láskyplně uvedl do původní podoby. Zatímco admirál se chopil řídicích pák a přiváděl starý čtyřválcový dieselmotor k životu, Pitt a Giordino odvázáli poutací lana. Pak vyskočili na palubu a starý člun s bafáním motoru vyrazil na řeku.

„Myslím, že bychom si měli promluvit soukromě, než se vrátíme na ředitelství NUMA,“ nad hlukem motoru pronesl Sandecker, zatímco dlouhou kormidelní páku svíral v podpaží. „Zní to sice hrozně, ale jsem už příliš opatrný na to, abych otevřeně mluvil ve vlastní kanceláři.“

„Když člověk jednou zjistí, že Čchin Šang si může koupit půlku vlády, pak už je to důvod dávat si pozor,“ poznamenal Pitt.

„Ten chlap má víc chapadel než deset chobotnic srostlých dohromady už při narození,“ dodal Giordino.

„Na rozdíl od Rusů, kteří za studené války platili za tajné materiály mizerně,“ připomněl Sandecker, „Čchin Šangovi nezáleží na milionech, když si má koupit lidi nebo informace.“

„Dokud ho podporuje čínská vláda,“ připustil Pitt, „nemá o hotovost nouzi.“ Giordino seděl na lavičce naproti Sandeckerovi. „Tak jaká kouzla jste to zas vyčaroval, admirále?“

„Kouzla?“

„Už se kolem vás motám tak dlouho, abych věděl, že si podobné urážky a výsměch nenecháte jen tak líbit. V té vaší machiavelistické hlavě se něco vaří.“

Pitt se ušklíbl. „Myslím, že jsme s admirálem naladěni na stejnou vlnovou délku. Rozhodně si nenecháme líbit, aby NUMA stála stranou, pokud jde o to pověsit Čchin Šanga na nejbližším stromě.“

Sandecker se usmál, věnoval se ale dál řízení člunu, s kterým se velkým obloukem vyhýbal plachetnici, prodírající se proti proudu řeky. „Nesnáším, když někdo pochybuje o naší vyžádané pomoci.“

„Sungari?“ zeptal se Pitt.

Sandecker přikývl. „Nechal jsem Rudiho Gunna a Marine Denizen na stráží pár mil pod Čchin Šangovým přístavem na řece Atchafalaya. Rád bych, abyste se vy dva tuláci vydali na jih a přidali se k němu. Pak tam počkáte, až se objeví United States.“

„Kde je teď?“ zeptal se Giordino.

„Podle poslední zprávy je asi dvě stě mil východně od pobřeží Kostariky.“

„To znamená, že v Sungari by měla být do tří dnů,“ odhadoval Pitt.

„Pokud jde o to, že pro průjezd Panamským průplavem přijde na palubu posádka, měli jste pravdu.“

„Zůstali na lodi?“

Sandecker potřásl hlavou. „Po tranzitu průplavem se znovu vylodili. United States pokračuje do Louisiany s dálkovým řízením.“

„Robotická loď,“ zamyšleně poznamenal Giordino. „Je k neuvěření, že tak velký parník jako United States může plout po moři bez jediného člověka na palubě.“

„Vojenské námořnictvo pracuje na konceptu robotických lodí už deset let,“ vysvětloval Sandecker. „Lodní konstruktéři a inženýři už postavili arzenál lodí, které jsou v zásadě plovoucí odpalovací základny raket a mohou vystřelit až pět set raket a řízených střel na základě povelů vydávaných z jiné lodi, letadla nebo pozemní základny, vzdálených na tisíce mil. To je radikální přechod od námořních sil, založených na letadlových lodích s posádkou pěti tisíc mužů. A není daleko doba totálně dálkově řízených bitevních lodí a bombardérů.“

„Ať už má Čchin Šang v úmyslu provést s United States cokoli, nebude to raketová základna,“ poznamenal Giordino. „Prolezli jsme ji s Dirkem od strojovny až po kormidelnu. Žádná odpalovací zařízení tam nebyla.“

„Četl jsem vaši zprávu,“ řekl Sandecker. „Také jste nenašli nic, co by nasvědčovalo, že by ji chtěl používat k pašování přistěhovalců.“

„To je pravda,“ přiznal Pitt. „Když Čchin Šangovy operace pozorujete, na první pohled se zdají být dílem člověka s přímo čarodějným talentem, ale strhněte mu roušku, a logické vysvětlení se najde. Vsadím se, že s tou lodí má velmi vážné záměry.“

Sandecker stiskl páku a zvýšil rychlost velrybářského člunu. „Jenže k řešení nejsme o nic blíž než před dvěma týdny.“

„Až na mou soukromou teorii, že ji Čchin Šang chce poslat ke dnu,“ řekl Pitt.

Sandecker se zatvářil pochybovačně. „Proč by chtěl posílat ke dnu zaoceánský parník v perfektním stavu, když za jeho opravy utratil miliony?“

„Tak na to odpověď nemám,“ přiznal Pitt.

„A tu právě chci, abyste našli. Postarejte se o osobní věci a pak si objednejte letadlo NUMA, kterým odletíte do Morgan City. Zavolám Rudimu a řeknu mu, že jste na cestě.“

„Když teď nepracujeme se souhlasem INS a dalších vládních vyšetřovacích agentur, jak daleko můžeme zajít?“ zeptal se Pitt.

„Udělejte všechno, co je zapotřebí, jen se přitom nedejte zabít,“ pevně odpověděl Sandecker. „Až Monroe a Harper přijdou k rozumu a zjistí, že jste se nerozplynuli v mlze a nevrátili se domů jako hodní chlapečci, já si to zodpovím sám.“

Pitt se na Sandeckera zkoumavě zahleděl. „Proč to děláte, admirále? Proč kvůli tomu, abyste zarazil Čchina, riskujete kariéru šéfa NUMA?“

Admirál vrátil Pittovi mazaný pohled. „Ty s Alem byste beztak šli po Čchin Šangovi i za mémi zády. Nemám pravdu?“

Giordino přikývl. „Myslím, že jo.“

„Od chvíle, kdy si začal Pitt hrát na spráskaného psa a bez reptání přijal Monroeovu nabídku, aby se uklidil do konspirativního domu, jsem věděl, co vy dva začnete provádět. Tak se jen podřizuji okolnostem.“

Pitt ale už Sandeckerovu povahu dávno prokouknul. „Vy ne, admirále. Vy se nikdy nepodřizujete ničemu a nikomu.“

Sandeckerovi na chvíli v očích zaplály ohně, okamžitě ale zmizely. „Když to už musíte vědět, všichni ti špiclové kolem stolu mi tak nadzvedli mandle, že počítám i vámi dvěma, s Rudim Gunnem a vším, co na to může NUMA nasadit, že dostanete Čchin Šanga dřív, než se to povede jim.“

„To ale máme hodně těžkou konkurenci,“ podotkl Pitt.

„Možná,“ řekl Sandecker a v očích měl najednou naléhavý, velitelský pohled „Ale Čchin Šangova společnost působí na moři a tam my máme navrch.“

Po skončení porady doprovodil Harper Julii do své kanceláře a zavřel dveře. Nabídl jí židli, obešel stůl a usadil se za ním. „Mám pro vás naléhavý úkol, Julie, samozřejmě jen pokud budete chtít. Nejsem si zrovna jistý, jestli se už na něj cítíte.“

V Julii to probudilo zvědavost. „Když mi o tom něco řeknete, tak mi to rozhodně neublíží.“

Harper jí podal složku se spisy. Otevřela ji a začala si prohlížet fotografii ženy asi jejího věku, s prázdným pohledem upřeným do kamery. Až na to, že měla jizvu na bradě, mohly by se s Julií vydávat za dvojčata. „Jmenuje se Lin Wan-ču. Vyrostla na farmě v provincii Tiang-su, odkud utekla, když ji chtěl otec provdat za muže dost starého na to, aby byl její dědeček. V jedné restauraci v přístavu Čching-tao si našla místo v kuchyni a časem se tam stala šéfkuchařkou. Před dvěma roky se upsala Čchin Šangově společnosti a od té doby slouží jako kuchařka na kontejnerové lodi *Hvězda Sun-lien*.“

Julia otočila spis a zjistila, že pochází ze CIA. Začala číst a Harper tiše čekal, dokud neskončila. „Ta podoba tady rozhodně je,“ poznamenala Julia. „Jsme stejně vysoké a máme stejnou váhu. Jsem jen o čtyři měsíce starší než Lin Wan-ču.“ Spis si nechala otevřený v klíně a přes stůl se zahleděla na Harpera. „Chcete, abych zaujala její místo? To je ten úkol?“

Přikývl. „Ano.“

„Identifikovali mě už na *Modré hvězdě*. Díky nějakému dvojímu agentovi, kterého má Čchin Sang na výplatní listině, mají na mě spis na míli dlouhý.“

„FBI je přesvědčená, že už má svého podezřelého, a má ho pod dohledem.“

„Nedovedu si představit, jak bych se mohla vydávat za Lin Wan-ču, aniž by mě chytili,“ vážně namítla Julia. „Zvlášť během dlouhé plavby.“

„Budete hrát Lin Wan-ču jen čtyři, nanejvýš pět hodin. To je tak akorát dost času, abyste se seznámila s rutinou na lodi a s trochou štěstí také objevila, jak Čchin Sang pašuje náklad přistěhovalců na pevninu.“

„A víte to jistě, že na palubě Hvězdy Sun-lien se ukrývají ilegálové?“

„Tajný agent CIA v Čching-tao hlásil, že sledoval víc než sto mužů, žen a dětí se zavazadly, jež autobusy vyložily uprostřed noci v přístavu, a pak se všichni shromáždili ve skladišti poblíž lodi. O dvě hodiny později Hvězda Sun-lien odplula. Později, za denního světla, bylo už skladiště podle agenta prázdné. Nějakých sto lidí prostě zmizelo.“

„Takže si myslí, že se nějak dostali na loď?“

„Hvězda je velká kontejnerová loď, kde se stovka lidí dokáže snadno ukrýt, a jejím cílovým přístavem je Sungari v Louisianě. Sotva lze pochybovat, že je to další z Čchin Šangových lodí, které pašují ilegální přistěhovalce.“

„Jestli mě dostanou tentokrát,“ vážně poznamenala Julia, „budou mě okusovat žraloci dřív, než o tom dokážu někomu říct.“

„Není to tak velké riziko, jak si myslíte,“ ujistil ji Harper. „Nebudete pracovat sama jako na *Modré hvězdě*. Budete mít u sebe ukrytou radiovysílačku, monitorovanou každou minutu. Zálaha bude vždycky necelou milí za vámi.“

Když šlo o to vrhnout se do neznáma, Julia byla stejně kurážná jako kterýkoli muž, možná víc než většina z nich. Adrenalin už jí začal stoupat jako provazochodci na visutém laně.

„Je tu ale jeden problém,“ podotkla tiše

„O co jde?“

Na rudých rtech se jí objevila drobná grimasa. „Maminka a tatínek mě učili vařit jen čínské delikatesy. Ale nikdy jsem nepřipravovala námořnickou bryndu ve velkém.“

29

Ráno bylo svěží a vysoké jasné nebe s flíčky malých mraků vypadalo jako modrý koberec s rozsypanými ovesnými vločkami. Pitt sklonil malý hydroplán Skyfox nad přístavní budovy a doky Sungari, zakroužil a ještě několikrát přelétl nad vysokými jeřáby, vykládajícími nákladní bedny z úložných prostor jediné lodi, uvázané v jinak pustém přístavu. Obchodní loď byla sevřená molem z jedné strany a remorkérem s nákladní bárkou ze strany druhé.

„Že tady ale dneska mají ulejvárn,“ poznamenal Giordino v křesle kopilota.

„Jediná loď vykládající náklad v přístavním komplexu, který by obsloužil celou flotilu,“ dodal Pitt. „Výkazy příjmů a ztrát Čchin Šangovy firmy musí vypadat, jako by na ně někdo rozlil červený inkoust.“

„Co si myslíš o té bárce?“ zeptal se Pitt.

„Nejspíš tam mají velký úklid. Vypadá to, že posádka lodi shazuje přes boky do bárky plastové pytle s odpady.“

„Vidíš nějakou ochranku?“

„Celé to místo je utopené v bahně,“ řekl Giordino při pohledu na okolní mokřiny. „Ochranka tu může mít na práci jediné odhánět příliš dotěrné aligátory. Ostatně slyšel jsem, že se tu hodně loví.“

„Je to pěkný byznys,“ podotkl Pitt. „Z kůží se dělají boty, střevíčky a kabelky. Naštěstí zákony, které zakazují vybíjení aligátorů, začaly platit dřív, než se dostali na seznam ohrožených druhů.“

„Ten tlačný člun s bárkou už odráží od trupu lodi. Nalet' nad ně, až se dostanou na řeku.“

„Neříká se tlačný, ale vlečný člun.“

„Někdo to popletl. Proč by se mělo říkat vlečný člun něčemu, co bárky před sebou postrkuje, místo aby je to vleklo za sebou.“

„Souprave bábek spojených dohromady se říká vleč, proto vlečný člun.“

„Stejně by měli říkat tlačný,“ protestoval Giordino.

„Předložím tvůj návrh na příštím výročním plese říčních lodivodů. Třeba ti dají volný lístek na přívoz.“

„Ten dostávám jako prémii pokaždé, když si koupím deset galonů benzínu.“

„Tak si to obhlédneme.“ Pitt lehce naklopil knipl, stočil dvousedadlový proudový Lockheed Skyfox a pár set metrů ho vyrovnával, až přelétl nad remorkérem, vysokým jako čtyřpatrový dům, svou rovnou přídílí spojeným se zádí jediné nákladní bárky. Z kormidelny remorkéru vyšel na palubu muž, který okamžitě začal divoce mávat na letadlo, ať zmizí z dohledu. Když přelétali nad člunem, Giordino na mužově tváři spatřil záblesk nepřijemného, nepřátelského pohledu, plného podezřavosti.

„Kapitán má zřejmě ze zvědavých pohledů hrůzu.“

„Snad bychom mu měli dolů shodit lístek a zeptat se ho, jak se letí do Irska,“ zavtipkoval si Pitt a navedl Skyfox na další přelet. NUMA si pořídila tento někdejší vojenský cvičný letoun a upravila ho k přistávání na vodě instalací vodotěsného trupu a montáží sklopných plováků. Měl dva tryskové motory umístěné na trupu za křídly a za kokpitem a NUMA ho používala v případech, kdy nebyl k dispozici některý z větších letounů nebo když bylo potřeba přistávat a startovat na vodě. Pro dopravu mimo pevninu byl zvlášť užitečný.

Tentokrát Pitt přelétl sotva deset metrů nad komínem remorkéru a nad jeho navigačními anténami, které vyrůstaly z kormidelny kabiny. Zatímco míjeli remorkér a bárku, Giordino zahlédl dvojici mužů, jak se ve snaze nedat se spatřit vrhli za pytle s odpady.

„Mám tady párek chlápků s automatickými puškami, co si dali hrozně záležet, aby se stali neviditelní,“ oznámil Giordino stejně klidně, jako by zval hosty ke stolu. „Tak si myslím, že tam pášou nějakou lumpárnu.“

„Už jsme viděli, co bylo potřeba,“ řekl Pitt. „Je na čase pozdravit Rudiho Gunna na Marine Denizen.“ Udělal velkou otočku a nabral kurz po proudu Atchafalayi k jezeru Sweet Bay. Zakrátko už spatřili vědeckou loď, která v přípravě na přistání letadla snížila otáčky a shodila boje. Nechal letadlo klesat, až se lehce políbilo s klidnou hladinou a za plováky zanechalo jen drobnou vodní spršku. Pak ho Pitt zaparkoval těsně vedle vědecké lodi a vypnul motory.

Giordino zvedl kryt kabiny a zamával na Rudiho Gunna a kapitána Franka Stewarta, kteří stáli u zábradlí. Stewart se otočil a vykřikl rozkazy. Rameno lodního jeřábu se začalo otáčet, až se zastavilo nad Skyfoxem. Kabel klesl dolů, Giordino ho háky připojil ke sklopným kruhům na křídlech a trupu letounu a potom zachytil přídržná lana shozená posádkou lodi. Na daný povel se motory jeřábu zatočily zpět a vyzvedly Skyfox. Z trupu i plováků se valily proudy vody, zatímco posádka Pobřežní stráže tahala za přídržná lana tak dlouho, až dostala hydroplán do správné výšky. V tu chvíli se jeřáb znovu otočil, přenesl letadlo přes palubní pažení a spustil ho na přistávací plochu na zádi vedle lodního vrtulníku. Pitt a Giordino vyšplhali z kokpitu a podali si ruce s Gunnem a se Stewartem.

„Dívali jsme se na vás dalekohledy,“ řekl Stewart. „Kdybyste nad Sungari kroužili ještě o trochu níž, mohli jste si pořídit sluchátka a kazety a pořádat tam turistické vycházky.“

„Viděli jste shora něco zajímavého?“ zeptal se Gunn.

„To je zajímavé, že o tom mluvíš,“ řekl Giordino. „Mám totiž pocit, že jsme teď opravdu viděli něco, co jsme neměli.“

„Tak to jste museli vidět víc, než se podařilo nám,“ zabručel Stewart.

Pitt pozoroval pelikána, jenž složil křídla a hladce vlétl do vody, odkud se vynořil s rybou ve velkém, kapsovitém zobáku. „Admirál nám říkal, že se vám nepodařilo najít žádné známky východu v bočních stěnách pod přístavem, než vám Čchinovi potápěči ukradli AUV.“

„Ani sebemenší skulinku,“ přiznal Gunn. „Pokud se Čchin Šang chystá pašovat ilegální přistěhovalce přes Sungari, rozhodně ne z lodí nějakými podzemními tunely do skladištních prostor.“

„Varovali jste nás, že mohou být lstiví,“ dodal Stewart. „Teď přišla NUMA o drahý kus zařízení a není způsob, jak bychom si ho mohli vyžádat zpátky.“

„Nedostali jsme se nikam,“ zatrpkle se přidal Gunn. „Posledních osmačtyřicet hodin jen zíráme na prázdné doky a opuštěné budovy.“

Pitt položil ruku Gunnovi na rameno. „Nevěš hlavu, Rudi. Zatímco tady postáváme a litujeme se, jak jsme byli hlupí, slepí a hloupí, v Sungari se vylodil náklad ilegálů z Číny a teď už je na cestě do vnitrozemí do záchytného střediska.“

Gunn se podíval Pittovi do očí, zaostřil a spatřil v nich záblesk. „Tak konečně nám řekni, co jste to viděli?“

„Vlečný člun s nákladní bárkou, které před chvílí vypluly ze Sungari,“ odpověděl Pitt. „Al upozoroval v bárce nějaké muže se zbraněmi. A když jsme nad nimi přelétali, pokoušeli se ukrýt.“

„Není nic tajemného na tom, že posádka bárky byla ozbrojená.“ namítl Stewart. „Je to celkem běžné, když se převáží nějaký cenný náklad.“

„Cenný?“ zasmál se Pitt. „Byly to z lodi vyházené odpadky a smetí, které se nahromadily za dlouhou cestu přes moře. Ti ozbrojení chlapi nebyli na bárce proto, aby střezili smetí, ti hlídali lidský náklad, aby se jim nerozprchnul.“

„A jak jste k tomu došli?“ zeptal se Gunn.

„Vylučovací metodou.“ Pitt se začal cítit lépe. Byl teď ve svém živlu. „V současné době mají přístup do Sungari jen oceánské lodi a říční čluny. Lodi propašují přistěhovalce sem, ale není jediný způsob, jak je odtud tajně převést do záchytného střediska, odkud se pak rozmístí po celé zemi. A vy jste prokázali, že je není možné protáhnout nějakými skrytými chodbami pod přístavem a pod sklady. Takže se do vnitrozemí musí dostat v bárkách.“

„To není možné,“ rozhodně prohlásil Stewart. „Celníci a agenti z imigračního nastupují na loď v okamžiku, kdy zakotví, a pak ji prohlídnou od příde až po zad. Veškerý náklad se musí uskladnit a podléhá další inspekci. Jak by tedy Čchin Langovi lidé dokázali inspektory podfouknout?“

„Předpokládám, že se ilegálové tajně přemístí do nějakého typu podvodního člunu upoutaného pod trupem obchodní lodi, která je přivezla z Číny. Když loď dorazí do přístavu, podvodní člun se přemístí pod bárku, zakotvenou vedle a nakládající smetí. Mezitím proběhne celní a imigrační inspekce, ale agenti nenajdou po cizincích ani stopy. A pak, cestou proti proudu Atchafalayi ke skládce, kde se mají shodit odpadky, remorkér zastaví na nějakém odlehlém místě a ilegály vyloží.“

Gunn vypadal jako slepec, kterému náhle vrátil zrak léčitel v baptizačním stanu lidového kazatele. „Ty si myslíš, že je prostě odvezou s bárkou smetí?“

„Alespoň je to teorie,“ skromně pronesl Pitt.

„Ovšem teorie, která se dá snadno ověřit,“ poukázal Stewart.

„Tak to tady tlacháním ztrácíme čas,“ nadchl se Gunn. „Spustíme z paluby člun a budeme sledovat remorkér. Ty s Alem ho zatím můžete pozorovat ze vzduchu.“

„To by bylo to nejhorší, co by se dalo udělat,“ přerušil ho Giordino. „Potom, co jsme nad bárkou přelétali, už se budou mít na pozoru. Kapitán remorkéru by hned zjistil, že ho někdo pronásleduje. Myslím, že bychom se nějaký čas měli chovat nenápadně a tvářit se nevšímavě.“

„Al má pravdu,“ přidal se Pitt. „Ti pašeráci nejsou nijak hloupí. Od svých špiclů ve Washingtonu už bezpečáci v Sungari určitě dostali fotografie každého na palubě Marine Denizen. Nejlepší bude, když nějaký čas počkáme a budeme ve sledování pokračovat, jak nejdiskrétněji to bude možné.“

„Neměli bychom alespoň upozornit imigrační službu?“ vážně se zeptal Stewart.

Pitt zamítavě potřásl hlavou. „Ne, dokud jim nepředložíme přesvědčivé důkazy.“

„Je tu ještě jeden problém,“ dodal Giordino. „Já s Dirkem máme zakázáno si s vámi hrát na jednom písčku.“

Gunn se chápavě ušklíbl. „Admirál Sandecker už mi o tom řekl. Ty jsi prý bez dovolení opustil vládou zajištěný úkryt v Maine.“

„Nejspíš už začali rozšiřovat oběžník se všemi mými údaji za to, že jsem ho přivezl přes hranice státu,“ se smíchem prohodil Giordino.

„Tak co budeme dělat, abychom se nějak zabavili?“ zeptal se Stewart. „A jak dlouho to bude trvat?“

„Necháš Marine Denizen tam, kde je,“ nařídil Pitt. „Když už nám Čchin Šangovi lidé ukradli AUV, bylo by zbytečné jakkoli se vydávat za nevinnou vědeckou loď. Budeme pokračovat v pozorování Sungari z co nejbližšího místa, kde se dá kotvit.“

„Když ale po nás jdou, nebylo by lepší odplout dál po proudu směrem k Mexickému zálivu?“

Pitt odmítavě potřásl hlavou. „To si nemyslím. Zůstaneme co nejbliž. Vsadil bych se, že si až příliš věří a myslí si, že jejich pašeráckou strategii a taktiku nelze prokouknout a narušit. Čchin Šang si o sobě myslí, že je nedotknutelný. Tak ho necháme, ať se dál domnívá, že Číňané jsou všemi mastmi mazaní ďáblové, zatímco všichni Američané chodili do vesnické pomocné školy. Zatím se já s Alem vydáme na vlastní tajnou operaci proti proudu řeky a pokusíme se vytipovat místo, kde se přistěhovalci shromažďují. Imigrační agenti budou chtít vědět, kde se ilegálové vylodí a schovávají po dobu, než je autobusy a nákladňáky rozvezou po celé zemi.“ Pitt se odmlčel. „Nějaké otázky nebo připomínky?“

„Když už jste prokoukli Čchin Šangův modus operandi,“ s nadějí v hlase pronesl Stewart, „jsme na půl cesty doma.“

„Myslím, že je to dobrý plán,“ řekl Gunn. „Jak tedy budeme postupovat?“

„Heslem dne je lest,“ vysvětloval Pitt. „Já s Alem se přesuneme do Morgan City, zamícháme se mezi místní a najmeme si rybářský člun. Pak se vydáme dál proti proudu Atchafalayi a pokusíme se najít shromaždiště ilegálů.“

„Nejspíš budete potřebovat vůdce,“ podotkl Stewart. „Odtud až po Baton Rouge jsou na řece tisíce ostrůvků, mělčin a bažinatých ramen, kterým se říká bayou. Pokud řeku důvěrně neznáte, můžete ztratit spoustu času a vynaložit spoustu zbytečné námahy.“

„To je dobrá myšlenka,“ souhlasil Giordino. „Nerad bych odtud odešel, zmizel v temnotách a změnil se jen ve vodní strašidlo místních pověr.“

„Tak tohle nebezpečí zřejmě nehrozí,“ zasmál se Stewart.

„Jediný průvodce, kterého budeme potřebovat, jsou podrobné topografické mapy,“ obrátil se Pitt na kapitána Marine Denizen. „Budeme vás trvale informovat o své poloze a postupu mým mobilním telefonem. Až do přístavu dorazí další loď, dáte nám vědět, kdy vypluje remorkér s bárkou.“

„A nevidilo by, kdybyste nám řekli také o United States,“ přidal se Giordino. „Rád bych byl u toho, až dorazí do Sungari.“

Gunn se Stewartem si vyměnili udívené pohledy. „United States nemá zakotvit v Sungari,“ řekl Gunn.

Pittovy zelené oči se zúžily a ramena mírně napřímila. „O tom nám admirál Sandecker nic neříkal. Odkud jste tuhle informaci vyhrabali?“

„Z místních novin,“ odpověděl Stewart. „Jednou denně posíláme člun nahoru do Morgan City pro zásoby. Kdokoli se tam vydá, obyčejně přiveze zpátky také noviny. Tahle událost se stala nejžhavější novinkou v celé Louisianě.“

„Jaká událost?“ chtěl vědět Pitt.

„Vám to neřekli?“ divil se Gunn.

„Neřekli co?“

„O United States“ tiše pronesl Gunn. „Míří proti proudu Mississippi do New Orleans, kde ji mají přestavět na hotel a kasino.“

Pitt i Giordino se zatvářili, jako by jim právě řekli, že přišli o celoživotní úspory. Giordino se zašklebil. „Tak se zdá, starý brachu, že nás někdo šikovně svedl na falešnou stopu.“

„Zřejmě to tak už bude.“ Když pak Pitt promluvil znovu, chlad jeho hlasu měl minus dvacet a jeho úšlebek zřejmě pro někoho nevěstil nic dobrého. „Tím se ale hodně věcí mění.“

30

Téhož dne později odpoledne si kutr Pobřežní stráže Weehawken bez námahyrazil cestu nízkými vlnami zčeřenými brízou a na rozkaz z kapitánského můstku do strojovny zpomalil motory a téměř zastavil. Kapitán Duane Lewis se dalekohledem zahleděl na velkou kontejnerovou loď, blížící se od jihu a vzdálenou už jen necelou námořní míli. Měl klidný, uvolněný výraz a čepici mírně posunutou dozadu nad hustou čupřinu vlasů pískové barvy. Když sklonil dalekohled, objevily se jeho hluboce posazené, světle hnědé oči. Otočil se a mírně se pousmál na mladou ženu, stojící vedle něj na můstku a oblečenou do uniformy Pobřežní stráže Spojených států.

„Tak tohle je vaše loď,“ oslovil ji hlubokým hlasem. „Blíží se tak opatrně jako vlk v kůži beránčí.“

Julia Leeová se přes zábradlí podívala na *Hvězdu Sun-lien*. „To je jen zdání. Jen sám bůh ví, kolik ubohých lidí tam trpí poukrývaných v podpalubí.“

Nebyla nalíčená a po bradě se jí táhla falešná jizva. Krásné vlasy, ostříhané nakrátko a učesané jako mužské, skrývala lodní baseballová čepice. Zpočátku si ještě rozmýšlela, jestli má zaujmout roli Lin Wan-ču, její planoucí zášť vůči Čchin Šangovi spolu s nezlomným přesvědčením, že se jí to může povést, ji ale víc než co jiného utvrdily, že to má zkusit. Vědomí, že tentokrát v tom není sama, ji zalévalo vlnou optimismu.

Lewis se znovu otočil a tentokrát zaměřil dalekohled na nízké zelené břehy řeky Atehafalaya, jejíž ústí bylo vzdálené jen tři míle. Pokynul důstojníkovi, stojícímu vedle něj. „Poručíku Stowe, signalizujte jí, ať zastaví a připraví se na nalodění a inspekci.“

„Ano, pane,“ ubezpečil ho Stowe a vešel do místnosti s rádiem. Opálený, blond a vysoký Jefferson Stowe si uchovával chlapecký vzhled tenisového instruktora.

Weehawken se mírně naklonila při otočení kormidla, jímž se kutr dostával na paralelní kurz s kontejnerovou lodí, plující pod vlajkou Čínské lidové republiky. Paluby byly do výšky zaplněny nákladními kontejnery, přesto však se loď vznášela nečekaně vysoko nad hladinou, povšiml si Lewis. „Odpověděli?“ zeptal se dost hlasitě aby ho bylo slyšet přes kormidelnu.

„Odpovídají čínsky,“ zakřičel Stowe z rádiového sálu.

„Neměla bych překládat?“ nabídla se Julia.

„To je jen vytáčka,“ ušklíbl se Lewis. „Na víc než polovině cizích lodí, které zastavujeme kvůli inspekci, si zvykli tvářit se přihloupě. Většina z jejich důstojníků přitom mluví anglicky líp než my.“

Lewis trpělivě čekal, až se sedmdesátisetimilimetrové, dálkově řízené rychlopalné dělo Mark 75 na přídi otočí a hrozivě zamíří svým ústím na můstek kontejnerové lodí. „Informujte prosím kapitána, anglicky, že jestli nezastaví motory, rozstřelím mu můstek.“

Stowe se na můstek vrátil se širokým úsměvem po celé tváři. „Kapitán odpověděl anglicky,“ informoval. „Hlásí, že zastavuje.“

Jako na potvrzení poslušnosti začala postupně opadat pěna, rozstříkující se kolem příde, a velká kontejnerová loď zpomalila a zastavila. Lewis se starostlivě podíval na Julii. „Připravená, slečno Leeová?“

Přikývla. „Připravená jako nikdy.“

„Rádio jste si zkontrolovala.“ Znělo to spíš jako konstatování než dotaz.

Julia se podívala dolů na miniaturní vysílačku, kterou ukrývala v důlku mezi ňadry pod podprsenkou. „Funguje perfektně.“ Bez sebemenšího zdráhání přitiskla obě nohy k sobě, až ucítila malou automatickou pistoli ráže dvacet pět, připevněnou na vnitřní straně pravého stehna. Krátký útočný nůž Smith & Wesson s vystřelovacím ostřím dost silným na to, aby projelo ocelovým plechem, měla přivázaný na bicepsu pod rukávem uniformy.

„Udržujte vysílačku v provozu, abychom mohli monitorovat každé vaše slovo,“ řekl jí Lewis. „Weehawken zůstane v dosahu signálu až do chvíle, kdy *Hvězda Sun-lien* zakotví v přístavu, a dokud nám neohlásíte, že vás můžeme vyzvednout. Při trošce štěstí výměna dopadne, jak jsme to naplánovali, ale kdybyste měla problémy a někdo prokouknul vaši falešnou identitu jako kuchařky, zavolejte a my vám přispěcháme na pomoc. Máme ve vzduchu také vrtulník s posádkou, připravenou vysadit se na palubu.“

„Moc si cením všeho, co pro mě děláte, kapitáne.“ Julia se mírně pootočila a přešla k robustnímu muži s mrozím knírem a hluboce posazenými šedými očima. zářícíma pod kšiletem baseballové čepice. „Šéfkuchař Cochran byl úplný zázrak, když mě připravoval na záměnu.“

„Šéf Mickey Cochran dostal už spoustu nejružnějších jmen, ale jako o zázraku o něm zatím nikdo nemluvil,“ se smíchem jí odpověděl Lewis.

„Je mi líto, že jsem vám všem nadělala tolik starostí,“ přiznala Julia.

„My všichni na palubě Weehawken cítíme zodpovědnost za vaši bezpečí. Admirál Fergusson mi důrazně nařídil, že vás máme přísně střežit bez ohledu na následky. Nezávidím vám tenhle úkol, slečno Leeová. Ale slibuji vám, že udělám všechno, co je v našich silách, aby se vám nic nestalo.“

Vzhlédla k němu, a přestože v očích se jí začaly tvořit slzy, výraz v tváři si kontrolovala. „Díky,“ řekla prostě. „Díky vám všem.“

Zatímco Stowe vydával rozkazy ke spuštění člunu z kutru, kapitán Lewis se zadíval na Julii a řekl. „Je na čase.“ Pevně jí potřásl rukou. „Bůh vás opatruj a hodně štěstí.“

Kapitána Li Chun-čchanga na palubě *Hvězdy Sun-lien* nijak zvlášť nepřekvapilo, že ho zastavila hlídková loď americké Pobřežní stráže a chce se nalodit. Čekal to už mnohem dříve. Ředitelé Čchin Šangovy loďařské společnosti ho předem varovali, že imigrační úřady Spojených států stupňují úsilí, aby zastavily příliv ilegálních přistěhovalců. Měl pocit, že mu žádné nebezpečí nehrozí. Ani nejdůkladnější inspekce by nedokázala objevit druhý trup pod bočinami a kýlem jeho lodi, kde se ukrývalo na tři sta ilegálů. I když tam byli namačkáni v nesnesitelných podmínkách, nepřišel ani o jednoho z nich. Kapitán Li si byl jistý, že až se vrátí zpátky do Číny, Čchin Šang mu vyplatí štědrou odměnu i s prémie stejně jako minule. Byla to jeho šestá plavba se zbožím a pašovaným nákladem a už nyní si mohl s rodinou postavit dům v jedné z lepších čtvrtí Pekingu.

Klidně a naprosto spokojeně sledoval vlnu, klesající podél příde kutru Pobřežní stráže. Li ještě nedosáhl padesátky, vlasy mu ale už pod sluncem prokvétaly stříbrem, přestože teninký knírek měl dosud černý. Laskavýma, dědečkovskýmá temně hnědýma očima a s

mlčenlivě staženými ústy přihlížel, jak se obě lodi vzájemně přibližují. Poté na hladinu klesl člun a vydal se k Hvězdě Sun-lien. Pokynul prvnímu důstojníkovi.

„Běžte k nástupnímu můstku a uvítejte hosty. Na pohled jich je asi deset. Ve všem s nimi plně spolupracujte a nechte je prohlédnout si celou loď.“

Potom, stejně klidně jako by seděl na zahradě u vlastního domu, si kapitán Li Chun-čchang objednal z lodní kuchyně šálek čaje a přihlížel, jak se výsadek z Weehawken vyloďuje na palubu a zahajuje inspekci.

Poručík Stowe pozdravil kapitána Li na můstku a požádal ho o lodní doklady a celní prohlášení. Posádka z kutru Pobřežní stráže se rozdělila; čtyři prohlíželi lodní prostory, tři zkoumali nákladní kontejnery a zbylí tři si to namířili do ubikací mužstva. Číňané se k tomuto vpádu chovali lhostejně a nevšímali si trojice, zajímající se zřejmě víc o lodní jídelnu a především kuchyni než o jednotlivé kajuty.

V jídelních prostorách *Hvězdy Sun-lien* byli přítomni jen dva členové posádky. Oba měli na sobě bílé uniformy a čepice kuchyňského personálu. Seděli u stolu, jeden četl noviny a druhý lžící vyjídal misku polévky. Žádný z nich neprotestoval, když jim šéfkuchař Cochran znakovou řečí nakázal, aby se stáhli do chodby a počkali tam, dokud prohlídka neskončí.

Převlečená za jednoho z členů vyloďovací skupiny Pobřežní stráže vešla Julia přímo do lodní kuchyně, kde zastihla Lin Wan-ču v bílé košili a kalhotách, naklánějící se nad sporákem s dlouhou dřevěnou vařečkou v ruce a míchající velký měděný kotel vařících se krevet. Přesně podle kapitánových rozkazů vycházel inspektorům ve všem ochotně vstříc, vzhledla z oblaku páry valící se z kotle a přátelsky se na ně široce usmála. Znovu se pustila do práce, aniž by si všimla Julie, která se k ní zezadu přiblížila, s pohledem tékajícím mezi policemi a skladovacími prostorami.

Lin Wan-ču ani necítila jehlu stříkačky, která jí pronikla vzadu do masa. Po několika vteřinách se jí v očích objevil udivený výraz, když pára nad kotlem najednou jakoby zhoustla a změnila se v dusivý mrak. Najednou ji obklopila úplná temnota. Mnohem později, když se probudila na palubě Weehawken, její první starostí bylo jestli se jí garnáty nepřevarily.

Za méně než půldruhé minuty, a také díky předchozímu důslednému nácviku měla na sobě Julia bílé kuchyňské oblečení, zatímco Lin Wan-ču ležela na zemi v uniformě Pobřežní stráže. Uplynulo dalších třicet vteřin, než jí Julia ostříhala vlasy nakrátko a nasadila jí na ně baseballovou čepici se znakem Pobřežní stráže „Odneste ji,“ řekla Julia Cochranovi, jenž zatím poslušně stál u dveří a dával pozor aby někdo nevešel.

Cochran společně s dalším členem nalodovací skupiny rychle zvedli čínskou kuchařku každý z jedné strany a přehodili si její paže přes ramena tak, aby jí hlava klesala k hrudi a bylo tak obtížné ji poznat. Cochran jí ještě trochu stáhnul čepici do tváře a pak už Julii naposledy pokývl hlavou a tak tiše, že to kromě ní nemohl nikdo slyšet, zašeptal: „Tak ať se vám to divadýlko zdaří. Hodně štěstí.“ Potom už napůl vynesli a napůl odtáhli Lin Wan-ču zpátky k nástupnímu můstku.

Julia se chopila dřevěné vařečky a pokračovala v míchání vařících se krevet, jako by to dělala celé odpoledne.

„Zdá se, že jeden z vašich mužů si ublížil,“ pronesl kapitán Li při pohledu na to, jak členové inspekční skupiny spouštějí do člunu bezvládné tělo.

„Ten hlupák si nedával pozor a vrazil hlavou do nějakého potrubí nad sebou,“ vysvětloval Stowe. „Zřejmě ho to omráčilo.“

„Našli jste na mé lodi něco zajímavého?“ vyzvídal Li.

„Ne, pane. Vaše loď je v pořádku.“

„Americkým úřadům vždycky rádi vyjdeme vstříc,“ trpělivě pokračoval Li.

„Míříte do Sungari?“

„Přesně jak je uvedeno v mých plavebních příkazech a dokladech Čchin Šangovy lodní společnosti.“

„Hned jak vystoupíme z lodi, můžete pokračovat,“ řekl Stowe, a zasalutoval čínskému kapitánovi. „Lituji, jestli jsme vás zdrželi.“

Dvacet minut poté, co od *Hvězdy Sun-lien* odrazil člun Pobřežní stráže, od Morgan City dorazil člun s lodivodem. Vystoupil na palubu a přešel na můstek. Netrvalo dlouho a kontejnerová loď už si razila cestu hloubkovým kanálem na dolním toku Atchafalayi a přes jezero Sweet Bay směrem k přístavu Sungari.

Kapitán Li stál na můstku vedle cajunského lodivoda, jenž převzal řízení od automatu a zkušeně prováděl loď mělčinami a bažinami. Čistě ze zvědavosti se Li zadíval dalekohledem na tyrkysovou loď, kotvící u samého okraje kanálu. Podle velkých písmen na jejím trupu ji bylo možno identifikovat jako vědecké plavidlo Národní agentury pro podmořský výzkum. Za svých cest po světových mořích už Li několikrát spatřil podobné lodi na výzkumných expedicích. Líně se začal zabývat tím, jaké asi experimenty může provádět právě tady na řece Atchafalaya těsně pod přístavem Sungari.

Když sklonil objektiv k palubě lodi, najednou zjistil, že hledí na vysokého muže s černými vlnitými vlasy, který mu pohled opětoval vlastním dalekohledem. Kapitána Li Chun-čchanga v tu chvíli překvapilo, co asi zajímavého vidí člen posádky vědeckého plavidla na jeho kontejnerové lodi.

Připadlo mu, že studuje vlnu bezprostředně za zádi.

31

Dešifrovat jídelní lístky a receptury Lin Wan-ču dělalo Julii potíže. Přestože čínština chan je nejrozšířenějším jazykem světa, má několik zcela rozdílných dialektů, vycházejících z regionálních odlišností. Když byla Julia ještě malé děvče, matka ji učila číst, psát a mluvit mandarínskou čínštinou, ze všech nejvýznamnější. Tak se naučila jednomu z nejrozšířenějších dialektů, pekingskému. Protože ale Lin Wan-ču vyrůstala v provincii Ťiang-su, mluvila i psala jiným nářečím, nankingským. Naštěstí se obě natolik navzájem podobaly, že přes některé rozdíly Julia nakonec přeškokbrtala. Pracovala s hlavou skloněnou a odvrácenou a tvář držela stranou kohokoli ve své blízkosti.

Její dva spolupracovníci, pomocný kuchař a umývač nádobí, jenž zároveň sloužil při úklidu, nejevili nejmenší známku podezření. Starali se o své, mluvili jedině o věcech týkajících se jídel k večeři a s nikým z posádky se nevybavovali. Julia měla pocit, že pomocník na ni podivně pokukuje, když mu ale nařídila, ať přestane zírat a pokračuje ve smažení nudlí s masem, zasmál se, udělal necudnou poznámku a dál se věnoval svému.

Plotny, varné kotle a pánve se tak rozpálily, že zakrátko změnily kuchyň v parní lázeň. Julia nepamatovala, že by z ní kdy tekly takové potoky potu. Aby si udržela dost tělních tekutin, pila jednu sklenici vody za druhou. S tichou modlitbou díky zpozorovala, že se pomocník chopil iniciativy při přípravě řechovité polévky a kuřecích nudliček se zelenými fazolkami. Samotná Julia také přispěla svým dílem, udělala pepřové se smaženými nudlemi a praženou krevetovou rýži.

Jakmile byla *Hvězda Sun-lien* bezpečně upoutána v kotvišti přístavu Sungari, nakrátko zaskočil do lodní kuchyně i kapitán Li a ochutnal pár koláček se sezamovými semínky. Díval se Julii přímo do obličeje, jeho oči však neprozrazovaly nic víc, než že poznává osobu, již považoval za Lin Wan-ču. Potom už spěchal zpátky na můstek, aby tam uvítal americké celní a imigrační úředníky.

Julia se připojila k ostatním členům posádky, kteří se seřadili a imigračním úředníkům na palubě předkládali své cestovní dokumenty. Obvykle předkládal pasy kapitán, ale pokud šlo o připlouvající Čchin Šangovy lodi, byla INS mimořádně přísná. Cestovní doklady Lin Wan-ču, jež Julia našla v kuchařčině kajutě, si úředník prohlédl, aniž by se na ni podíval. Všechno probíhá hladce a na profesionální úrovni, pomyslela si. Kdyby snad zvedl oči a podíval se jí do tváře, mohl třeba jen letmým výrazem očí prozradit, že ví, o koho jde.

Hned po kontrole se posádka odebrala k večeři. Kuchyně se nacházela uprostřed mezi důstojnickou jídelnou a jídelnou mužstva a Julia, jako šéfkuchařka, roznášela jídlo důstojníkům, zatímco pomocník ho vydával ostatním. Nemohla se dočkat, až začne s prohlídkou lodi, dokud se ale posádka krmila, musela se vyvarovat každého podezřelého kroku a dál hrát svou roli.

Během večeře zachovávala Julia klid, cupitala po jídelně a občas se na někoho usmála, když jí pochválil jídlo nebo požádal o přídavek. Nechovala se jenom jako Lin Wan-ču; pro každého na palubě to prostě Lin Wan-ču byla. Nikdo si nepovšiml drobných rozdílů v chování, vzhledu nebo řeči. Pro ně to byla stejná kuchařka, jež jim připravovala jídlo od chvíle, kdy *Hvězda Sun-lien* vyplula z Ťiang-su.

Krok za krokem si v duchu probírala celou svou misi. Až dosud vše probíhalo hladce, jedna věc jí ale vrtala hlavou. Pokud se na palubě ukrývala stovka, možná i několik set ilegálních přistěhovalců, jak se po celou dobu stravovali? Rozhodně ne z její kuchyně. Podle jídelníčků a záznamů, které si vedla, připravovala Lin Wan-ču jídlo pouze pro třicetičlennou posádku. Provozovat další kuchyni jen pro pasažéry nedávalo smysl. Překontrolovala skladiště a regály a našla jen tolik potravin, kolik stačilo na nakrmení posádky *Hvězdy Sun-lien*. Dokonce už ji napadlo, jestli se onen zdroj CIA, o kterém se zmiňoval Peter Harper, nějak nezmýlil a nezaměnil jméno podezřelé lodi za jiné.

Pokojně se usadila v maličké kanceláři Lin Wan-ču a tvářila se, že připravuje jídelníček na příští den. Koutkem oka pozorovala, jak její pomocník odkládá zbylé potraviny na police a umývač nádobí nejprve sklízí stoly a pak se vrhá na špinavé talíře, hrnce a pánve.

Nenápadně vyklouzla z kanceláře a důstojnickou jídelnou prošla do chodbičky, aniž by si zbytek kuchyňského personálu jejího zmizení povšiml. Vyšplhala po schůdkách a vystoupila na palubu pod kormidelnou a kapitánským můstkem. Velké přístavní jeřáby už se přesunovaly na místa, aby mohly začít s vynášením kontejnerů, naskládaných na nákladních palubách.

Vyklonila se přes pažení a spatřila remorkér, postrkující k boku lodi nákladní bárku. Zdálo se, že posádku tvoří Číňané. Dva z nich začali bočními dvířky vyhazovat plastové pytle nacpané smetím. Vše probíhalo pod přísným dozorem protidrogových agentů, kteří každý pytel prohlédli a zkontrolovali a teprve pak ho dovolili shodit přes palubu.

Veškeré dění v přístavu vypadalo naprosto nevinně, jako by se tu nic nezákonného nedělo. Ani Julia nezahledla nic, co by vyvolávalo podezření. Loď už prohledala Pobřežní stráž, celníci a imigrační úředníci, pátrající po drogách a ilegálních přistěhovalcích, nic špatného však neobjevili. Kontejnery byly plné jen průmyslového zboží včetně textilu, gumových a plastických bot, dětských her a hraček, rádií a televizorů vesměs vyrobených levnými čínskými pracovními silami k pramalé spokojenosti tisíců amerických dělníků, přicházejících tak o práci.

Vrátila se do kuchyně a nabrala plný kornout sezamových koláčků, o kterých věděla, že je má kapitán Li rád. Pak začala procházet vnitřními lodními prostory a prohlížet si ubikace pod linií ponoru. Většina námořníků teď pracovala nahoře při vykládce kontejnerů. Těch pár, co zůstalo dole zřejmě potěšilo, když jim nabídla z kornoutu zákusek. Vyhnula se jen strojně, protože si byla celkem jistá, že žádný lodní mistr, pokud je alespoň trochu hoden toho jména, by nedovolil, aby se k jeho drahocenným mašinám přiblížil nějaký cestující.

Jediný nebezpečný okamžik, během něhož málem propadla panice, nastal, když se ztratila v dlouhé chodbě s palivovými nádržemi. Zezadu se najednou vynořil námořník a překvapil jí otázkou, co tam pohledává. Julia se usmála, nabídla mu sezamové koláčky a řekla mu, že kapitán má narozeniny a přeje si, aby všichni slavili s ním. Prostý lodník neměl důvodů kuchařku podezírat, vděčně přijal několik zákusků a rovněž se usmál.

Po bezvýsledné prohlídce, během níž nakoukla do všech prostor *Hvězdy Sun-lien*, vhodných pro ukrývání a stravování velkého počtu pasažérů, aniž by objevila cokoli podezřelého, vystoupila znovu na otevřenou palubu na levoboku. S lehkým záchvěvem touhy, aby se už mohla vrátit na břeh, se opřela o zábradlí, přesvědčila se, že nikdo není v doslechu, do ucha si nasadila miniaturní sluchátko a začala mluvit do mikrofону, ukrytého mezi řadry.

„Nerada to přiznávám, ale loď vypadá čistě. Prohlédla jsem všechny paluby a nenašla jsem jedinou známku přítomnosti ilegálů.“

Kapitán Lewis na palubě Weehawken jí odpověděl neprodleně. „Jste v pořádku?“

„Ano, berou mě bez výhrad.“

„Chcete už vystoupit?“

„Ne, ještě bych se tu radši chvíli potloukala.“

„Tak o sobě dejte zas vědět,“ řekl Lewis „a buďte opatrná.“

Lewisovým závěrečným slovům nebylo téměř rozumět, protože vzduch zaplnilo burácení a řev motorů vrtulníku z Weehawken, letícího nízko nad přístavem. Julia potlačila nutkání zamávat. Dál se ležerně opírala o zábradlí a bez velkého zájmu sledovala letoun. Přesto jí zaplnila vlna uspokojení, už z vědomí toho, že na ní jako andělé strážní dávají pozor dva příslušníci Pobřežní stráže.

Ulevilo se jí, že už má úkol za sebou, přesto jí ale zlobila vlastní neschopnost, odhalit jakoukoli nezákonnost. Jakoby Čchin Šang zas všechny přechytračil. Z praktického hlediska by bylo nejlepší zavolat Lewisovi, ať jí odtud vyzvedne, nebo prostě skočit z lodi do náručí nejbližšího imigračního úředníka, napadlo ji. S porážkou se ale nedokázala smířit. Někde tu musela být odpověď a Julia byla odhodlána ji nalézt.

Přešla po zádi a dolní palubě na pravobok až do míst, odkud měla přímý výhled dolů na bárku, teď už z poloviny naloženou plastickými pytlí odpadků. Dlouhé minuty postávala u zábradlí a prohlížela si bárku i remorkér, až jeho kapitán konečně spustil motory a odrazil od *Hvězdy Sun-lien*. Záběry dvojice lodních šrobů se začaly zařezávat do nahnědlé vody a měnit jí v pěnu.

Na Julii doléhala nespokojenost. Tím, že někde na palubě *Hvězdy Sun-lien* se v ubohých podmínkách netísnil dav přistěhovalců si byla jistá. Zároveň ale ani vážně nepochybovala o věrohodnosti agenta CIA a jeho zprávy, z Čching-ťao. Chin Šang představoval tvrdý oříšek. Rozhodně musel najít způsob, jak obalamutit nejlepší vládní slídily ve svém oboru.

Jednoduché a rychlé odpovědi se nenabízely. Jestli se někde skrývalo řešení, možná mělo něco společného s tím remorkérem a nákladní bárkou, odrážejícími od lodi. Už zase jí zavalil pocit bezmocnosti a vztek na sebe samu. V tu chvíli si bez sebemenších pochyb uvědomila, že musí začít jednat.

Jediným rychlým pohledem se přesvědčila, že nákladní dvířka jsou zavřená a podél trupu lodi na straně odvrácené od přístavu nikdo z posádky nepracuje. Kapitán remorkéru byl u kormidla a jeden z jeho lodníků jako hlídka na můstku, zatímco druhý stál na přídi nákladní bárky. Všichni upírali oči na vodu před sebou a nikdo z nich se neohlížel zpátky.

Když remorkér míjel místo na kterém stála, zadívala se na jeho záďovou palubu. Ihned za komínem tam bylo velké kolo svinutého lana. Odhadla hloubku skoku asi na tři metry a přehoupala se přes zábradlí. Nebylo kdy volat Lewisovi a vysvětlovat, do čeho se pouští. Jakékoliv váhání šlo stranou, protože Julia se rozhodovala okamžitě. Zhluboka se nadechla a skočila.

Julii skok do vlečného člunu sice nezpozoroval nikdo z Hvězdy Sun-Lien, zato však jeho svědkem byl Pitt na palubě Marine Denizen, kotvící u vjezdu do přístavu. Celou uplynulou hodinu seděl v kapitánově křesle na okraji můstku, nevšímal si slunce ani občasných dešťových přeháněk a silným dalekohledem pozorně sledoval veškeré dění kolem kontejnerové lodi. Zvlášť ho zajímala bárka a vlečný člun, upoutané vedle. Nehnutě přihlížel, jak smetí nahromaděné za dlouhé cesty z Číny končí v pevně zavázaných pytlích a padá z dvířek v trupu lodi dolů do nákladní bárky. Poté, co poslední pytel sletěl z paluby a dvířka se zavřela, Pitt už měl v úmyslu přenést pozornost na kontejnery, vytahované pomocí jeřábů na břeh, když náhle a zcela nečekaně zahlédl postavu přelézající nahore palubní zábradlí a vrhající se na střechu remorkéru. „Co má tohle sakra znamenat?“

Rudi Gunn, postávající kousek od Pitta, zpozorněl. „Něco zajímavého?“

„Někdo právě skočil z lodi do remorkéru.“

„Třeba je to nějaký námořník, co si chce odskočit z lodi.“

„Vypadalo to na lodního kuchaře,“ řekl Pitt a dál upíral dalekohled na loď.

„Doufám, že si nic neudělal,“ řekl Gunn.

„Myslím, že pád ztlumil kotouč lana. Vypadá to, že se neporanil.“

„Podařilo se ti objevit ještě něco jiného co by potvrdzovalo myšlenku, že pod bárkou se od lodi převáží nějaký podvodní člun?“

„Ne, co by obstálo u soudu,“ přiznal Pitt. Pak ale jeho opálově zelené oči zazářily a vyšlehl z nich blesk. „Během osmačtyřiceti hodin to ale může být docela jinak.“

32

Malý rychlý člun z *Marine Denizen* se přehnal meziřičním kanálem a potom před nábřežím v Morgan City zpomalil. Proti říčním záplavám město chránily dva a půl metru vysoké betonové hráze a směrem k Mexickému zálivu se tyčil obří vlnolam, vystupující až šest metrů nad hladinu. Přes řeku Atchafalaya se v Morgan City klenuly dva dálniční a jeden železniční most a bílé reflektory a červené koncovky projíždějících aut vypadaly jako barevné korálky růžence, proudící mezi prsty ženy. Odrazy světél výškových budov si pohrávaly na hladině a třepotaly se ve vlnkách za proplouvajícími čluny. Se svými patnácti tisíci obyvateli bylo Morgan City největším městem ve farnosti St. Mary; v Louisianě se totiž územní celky označují za farnosti, na rozdíl od okresů a hrabství v ostatních státech. Na západě byl z města výhled na široký úsek řeky Atchafalaya, jemuž se říkalo Berwickův záliv. Po jižní straně se táhlo rameno Bayou Boeuf, jako středověký vodní příkop se točilo kolem celého města a končilo v jezeře Palourde.

Morgan City je jediné větší město na Atchafalayi. Je položené nízko, a tak neustále čelí hrozbě povodní nebo mimořádně vysokých přílivových vln, jeho obyvatelům však nestojí za to neustále vyhlížet k jihu směrem k Mexickému zálivu a pátrat po hrozivých černých mračnách. Kalifornie má svá zemětřesení, Kansas tornáda a Montana blizzardy, tak proč si dělat starosti, říká si většina z nich.

Společnost je tu daleko víc městská než v ostatních malých městech a městysech v krajině louisianských bayou. Morgan City slouží za přístav a poskytuje služby rybářům, ropným společnostem a stavitelům lodí a osvojilo si atmosféru jiných říčních měst podél řek Missouri a Ohio, kde má většina domů průčelí na nábřeží

Kolem nich proplouvalo procesí lodí. Čluny se špičatou příďí, vysokými bočnicemi kolem otevřené paluby, s kabinami hodně vpředu a stěžni a síťovými ráhny vzadu, mířily na volné moře. Ty, které zůstávaly v mělkých vodách, měly ploché dno pro snížení odporu vody, zakulacené příďe, stěžně vpředu a kabiny na zádi. Obojí se vydávaly na krevety. Ty, které lovily ústřice, byly zas docela jiné. Protože se pohybovaly převážně ve vnitrozemských vodách, neměly stěžně. Jedna z takových lodí s bafáním proplula kolem člunu NUMA. Sotva se držela nad hladinou a na palubě se jí vršil kopec neotevřených ústřic skoro až do dvoumetrové výšky.

„Tak kde vás mám vyhodit?“ zeptal se Gunn, sedící u kormidla člunu s vypnutým motorem.

„Nejbližší hospoda na nábřeží bude to nejlepší místo, kde se můžeme zamíchat mezi místní říční lid,“ odpověděl Pitt.

Giordino ukázal na neuspořádaný blok dřevěných staveb, roztažený kolem přístavu. Neonový nápis na jednom z domů hlásal: CHARLIEHO RYBÁRNA. MOŘE JÍDLA A PITÍ. „Tohle vypadá docela správně.“

„Ten skladištní barák vedle by mohlo být místo, kde rybáři vykládají úlovky,“ domníval se Pitt. „Na nezvyklé otázky, jak se dostat proti proudu, je to jako dělané.“

Gunn proklíčkoval mezi malou flotilou rybářských barek a zastavil s člunem u dolního konce dřevěného žebříku. „Tak zlomte vaz!“ usmál se na Pitta a Giordina, kteří už začali stoupat na nábřeží. „A nezapomeňte psát.“

„Zůstaneme ve spojení,“ ubezpečil ho Pitt.

Gunn jim zamával, odrazil od doku a zamířil s malým člunem zpátky po proudu k Marine Denizen.

Přístav páchl rybinou a noční vlhkost toto přirozené aroma jen ještě zesilovala. Giordino kývl hlavou k hromadě prázdných ústřicových skořápek, která se vršila skoro až ke střeše baru na nábřeží. „Nějaké to pivo a tucet šťavnatých ústřic ze zálivu by mi pro začátek přišlo k duhu,“ řekl natěšeně.

„Vsadím se, že gumbo bude také prvotřídní.“

Projít dveřmi Charlieho baru bylo jako vrátit se do minulosti. Staré větráky u stropu už dávno prohrály boj s lidským potem a tabákovým dýmem. Dřevěná podlaha byla ohlazená kroky rybářských bot a zjizvená stovkami cigaretových nedopalků. Stoly z rozřezaných a nalakovaných palubních poklopů starých lodí nesly také svůj díl cigaretových popálenin. Na rozvrzaných židlích bylo zřejmé, že musely být poskládány a poslepovány po letech barových rvaček. Zdi pokrývaly zarezlé kovové reklamní štítky, nabízející všechno od Zázvorového piva Tetičky Bey, přes Starou jižanskou whisky, až po Gooberovu rybářskou chýši. To všechno štedře ztropily díry po kulkách z těch nebo oněch časů. Nikde se tady nenašly moderní reklamní poutače na různé značky pív, jež zaneřádily většinu nálevení po celé zemi. Police za barem, na nichž se našla skoro stovka různých druhů kořalek, zčásti i místního původu, vypadaly jako narychló přitlučené na zeď někdy v době občanské války. Barový pult pocházel z paluby dávno zapomenuté rybářské lodi a zřejmě se na něm dobře dřímalo.

Klientelu tvořila promíchaná horda rybářů, místních loďařských a stavebních dělníků a naftařů, pracujících na vrtech u pobřeží. Byla to drsná parta. Pár z nich se mezi sebou bavilo francouzsky, protože tohle byl cajunský kraj. Pod jedním volným stolem dřímala dvojice psů. Bar byl nacpaný asi třemi desítkami chlapů, nikde se tady ale nevyskytovala jediná žena, dokonce ani servírka. Všechny nápoje roznášel barman. K pivu se sklenice nepodávaly, bylo možné dostat láhev nebo plechovku. Jedině kořalka si zasloužila otlučené a popraskané sklenky. Jídlo nosil číšník, který působil dojmem, že každý čtvrtěk večer zápasí v místní aréně.

„Tak co si o tom myslíš?“ zeptal se Pitt Giordina. „Teď už alespoň vím, kam chodí umírat švábi.“

„Hlavně nezapomeň, že se máš usmívat a říkat pane každému z těchhle lidských vraků, když se tě zeptá, kolik je hodin.“

„Tady to je poslední místo, kde bych se chtěl prát,“ souhlasil Giordino. „Ještě že nejsme oblečení jako turisté z výletní lodi,“ řekl Pitt a znovu si prohlédl ušmudlané a záplatované pracovní obleky, jež pro ně schrástila posádka *Marine Denizen*. „I když pochybuji, že to na věci něco mění. Tihle nás poznají po čichu.“

„Já věděl, že je to chyba, když jsem se před měsícem myl,“ trpce poznamenal Giordino.

Pitt se uklonil a rukou ukázal k volnému stolu. „Nepojíme něčeho?“

„Tož, něco si dejme,“ čelil mu Giordino rovněž s úklonou, odsunul židli a posadil se.

Po nějakých dvaceti minutách, kdy si jich nikdo nevšímal, Giordino zívá a poznamenal: „Tak se mi zdá, že zdejší číšník si zdokonaluje profesionální techniku, jak se tvářit, že náš stůl nevidí.“

„Ten tě snad musel slyšet,“ s úšklebkem ho upozornil Pitt. „Už sem jde.“

Číšník měl na sobě jen ušřížené džínsy a tričko s dlouhorohým býčkem, sjízďejícím z hnědé kupy, a s nápisem KDYBY SI PÁNBŮH PŘÁL, ABY TEXASANÉ LYŽOVALI, UDĚLAL BY KRAVINE BÍLÉ.

„Mám vám donést něco z kuchyně?“ zeptal se překvapivě vysokým hlasem.

„Co takhle tucet ústřic a pivo Dixie?“ nadhodil Giordino.

„Máte mít,“ odpověděl číšník. „A vy?“

„Dal bych si kotlík vašeho proslulého gumbo.“

„Že je proslulý, sem nevěděl,“ odsekl číšník, „ale jíst se dá. Co budete pít?“

„Máte na baru tequilu?“

„Jasně, sem chodí taky mexický rybáři.“

„Takže tequilu s ledem a citronem.“

Číšník se otočil a namířil si to ke kuchyni, nejdřív se ale ohlédl a řekl: „Hned sem zpátky.“

„Doufám, že si teď nemyslí, že je Arnold Schwarzenegger a právě s autem projíždí zdí,“ poznamenal Giordino.

„Klídek,“ napomenul ho Pitt. „Vychutnávej si místní kolorit, atmosféru a začouzené ovzduší.“

„Tak o tuhle močkou nasáklou atmosféru bych se mohl také trochu zasloužit,“ řekl Giordino a zapálil si jeden ze svých exotických doutníků.

Pitt se začal rozhlížet po místnosti a hledat někoho, kdo by jim poskytl informace. Hned zkraje vyloučil skupinu naftařů, shromážděných u jednoho konce barového pultu a sázejících se o pití. Dělníci z doků nabízeli lepší možnost, ale nezdálo se, že by byli dvakrát nadšení z cizinců. Zaměřil se na rybáře. Pár jich tam sedělo u společných stolů sražených dohromady a hrálo poker. Jeden postarší chlápek, podle Pitta už zralý šedesátník, seděl obkročmo na židli vedle nich, ale do hry se nepouštěl. Tvářil se jako samotář, avšak v modrozelených očích mu seděl veselý a přátelský výraz. Měl šedivé vlasy a stejně šedivý knír, který mu spadl podél úst a spojoval se s bradkou. Sledoval, jak ostatní házejí peníze na pokerový stůl, a chvílemi vypadal jako psycholog, studující nezvyklé chování laboratorních myší.

Číšník jim přinesl pití, bez tácku, jen sklenku v jedné a láhev v druhé ruce. Pitt se na něj zadíval vzhůru a zeptal se: „Jakou tequilu tady naléváte?“

„Myslím, že se jmenuje Pancho Villa.“

„Pokud znám svoje tequily, pak Pancho Villa se dodává v plastových láhvích.“

Číšník zkroutil rty, jako by si pokoušel vybavit obraz láhve, kterou naposledy viděl před drahnými lety. „Jó, máte pravdu. Chodí v plastových láhvích. Moc dobrá medicína na všechno, co vás souží.“

„Teď ještě mě nesouží nic,“ namítl Pitt.

Giordino se téměř usmál. „Kolik ti toho zbývá na dně a kolik to stálo?“

„Koupil jsem si láhev v Sonorské poušti, když jsme dělali na projektu Zlato Inků, za dolar šedesát sedm,“ konstatoval Pitt.

„Není nebezpečné to pít?“

Pitt podržel sklenku ve světle a pak se pořádně napil. Zakoulel očima a vesele poznamenal: „Je jako přístav v bouři.“

Mezitím se číšník vrátil z kuchyně s Giordinovými ústřicemi a Pittovou rybí a zeleninovou směsí gumbo. Jako hlavní chod si vybrali rýži jambalaya s kuřecím masem a krevetami a sumce. Ústřice z Mexického zálivu byly tak velké, že si je Giordino musel krájet jako steak, a Pittův kotlík gumba by nasýtil hladového lva. Když si pak nacpali břicha přetékajícími mísami jambalaye a objednali si další pivo a tequilu, rozvalili se u stolu a povolili si opasky.

Po celou dobu večere Pitt sotva odtrhl oči od postaršího muže, pozorujícího hráče pokeru. „Kdo je ten chlápek, co sedí rozkročmo na židli?“ zeptal se číšníka. „Odněkud ho znám, ale nedovedu si ho zařadit.“

Číšník přešel pohledem po celém baru a zastavil se jím na starém muži. „Jo, ten? Patří mu tady celá flotila rybářských lodí. Hlavně loví kraby a krevety. A má taky rybí farmu, na sumce. Není to na něm poznat, ale je to boháč.“

„Nevíte, jestli nepronajímá čluny?“

„To né. Se musíte zeptat jeho.“

Pitt se obrátil na Giordina. „Co kdyby ses vypravil k baru a zkusil tam vyzvědět, kde Čchin Šang shazuje lodní odpad?“

„A co ty?“

„Pozeptám se, jak je to s rybařením výš proti proudu.“

Giordino mlčky přikývl a zvedl se od stolu. Za chvíli už se chechtal s několika rybáři, které krmil otřepanými historkami o rybaření u kalifornských břehů. Pitt přešel ke starému rybáři a posadil se vedle.

„Promiňte, pane, ale mohl bych s vámi prohodit pár slov?“

Šedovousý muž pozorně přešel Pitta od spony na opasku až po vlnité černé vlasy. Pak pomalu přikývl, zvedl se a pokynul mu k volnému boxu v rohu místnosti. Když se usadil a objednal si další pivo, zeptal se: „Co pro vás mohu udělat, pane...“

„Pitt.“

„Pane Pitt. Vy nepocházíte odtud, z oblasti bayou?“

„Ne, pracuji v Národní agentuře pro podmořský výzkum ve Washingtonu.“

„Tady provádíte námořní výzkum?“

„Tentokrát ne,“ přiznal Pitt. „Já a několik mých kolegů spolupracujeme s imigračními úřady a snažíme se zastavit příliv ilegálních přistěhovalců.“

Starý muž vytáhl z kapsy letité větrovky tlustý krátký doutník a zapálil si. „A co byste si přál ode mě?“

„Rád bych si vypůjčil loď a prozkoumal výkopy nahoře na řece...“

„Ten kanál, co vykopal Čchin Šang kvůli zemině na základny v Sungari?“ zasvěceně se zeptal starý rybář.

„Přesně ten.“

„Není tam nic moc k vidění. Až na velký výkop v místech, kde bývalo staré Tajemné bayou. Dnes tomu lidé říkají Tajemný kanál.“

„Nezdá se mi ale, že by na zasypání základů v přístavu potřeboval tolik zeminy,“ nadhodil Pitt.

„Všechno bláto, co vykopal a nepoužil v přístavu, odvezly bárky na moře a vysypaly do zálivu,“ odpověděl rybář.

„Není tam poblíž nějaká obec?“ zeptal se Pitt.

„Bývala. Jmenovala se Calzas a stála na konci bayou jen kousek od Mississippi. Ale s tou už je konec.“

„Calzas už neexistuje?“

„Ten Číňan rozšiřoval zprávy, že tamním lidem dělá službu, když jim staví lodní cestu do Atchafalayi. Ve skutečnosti ale od majitelů vykoupil všechny pozemky. Zaplatil jim třikrát víc, než jakou měly parcely cenu. A zůstalo tam stát jen město duchů. Zbytek shrabaly buldozery do bažin.“

To Pitta překvapilo. „Tak proč tedy kopal slepý kanál, když mohl bagrovat kdekoli jinde na Atchafalayi?“

„O tom se dohaduje každý po celé délce řeky,“ řekl rybář. „Problém je, že mí přátelé, kteří v bayou rybařili třicet let, už tam nejsou vítáni. Ten Číňan natáhl napříč kanálem řetěz a žádný rybář už tam nesmí. Ani lovci.“

„Nejezdí po kanálu bárky?“

Rybář potřásl hlavou. „Jestli vás napadá, že pašuje ilegální přistěhovalce po kanálu, tak na to zapomeňte. Jediné bárky, které se plaví proti proudu ze Sungari, odbočují na severozápad po Bayou Teche a zastavují u starého opuštěného cukrovaru asi deset mil od Morgan City. Čchin Šang ho koupil, když stavěl Sungari. A Číňané také znovu vystavěli starou železniční linku od cukrovaru.“

„A kam vede?“

„K hlavní trati Jižní pacifické dráhy.“

Kalné vody se začínaly pročišťovat. Pitt několik okamžiků nic neříkal, jen seděl a zíral do prázdna. Čerení, které pozoroval za kýlem Hvězdy Sun-lien, vypadalo zvláštně, rozhodně to nebyly vlny, jaké za sebou nechává klasicky konstruovaný trup nákladní lodi. Zdálo se mu, že buď se voda za obvyčejným lodním trupem chová neobvykle, nebo že k samotnému trupu je připojen ještě jeden, vnější. V duchu si začal představovat samostatné plavidlo, možná ponorku, spojenou s kýlem kontejnerové lodi. Nakonec se zeptal: „To místo, kde přistávají, jmenuje se nějak?“

„Říkalo se mu Bartholomeaux, podle chláпка, který tam postavil cukrovar někdy v roce devatenáct set devět.“

„Jestli se máme dostat k Bartholomeaux a nebýt podezřelí, budu potřebovat najmout si nějakou rybářskou bárku.“

Starý rybář se přes stůl podíval na Pitta, lehce kývl a usmál se. „Mám pro vás něco lepšího. Co potřebujete, je vandrácký člun.“

„Vandrácký člun?“

„Někteří tomu také říkají tábornický člun. Lidé je používají, když vandrují nahoru a dolů po řece, občas zastaví v nějakém rameni nebo poblíž města a pak se zas pohnou dál. Často je také nechávají kotvit na jednom místě a používají je jako chalupy o dovolené. Jen málokdo v nich už žije trvale.“

„To musí být něco jako hausbót,“ řekl Pitt.

„Až na to, že hausbót většinou nemá vlastní pohon,“ poučil ho šedovousý rybář. „Já ale mám loď, ve které se dá bydlet a má pořádný motor usazený v trupu. Pokud by se vám hodila, můžete ji mít. A jestli ji chcete použít pro dobrou věc, máte to zadarmo. Jen když mi ji přivezete zpátky ve stejném dobrém stavu, v jakém ji najdete.“

„Myslím, že takováhle nabídka se nedá odmítnout,“ řekl Giordino, který se už vrátil od baru a naslouchal rozhovoru.

„Díky, to berem,“ vděčně se přidal Pitt.

„Člun najdete asi jednu míli proti proudu Atchafalayi, uvázaný v doku na levém břehu, kde se tomu říká Wheelerovo přístaviště. Kousek dál je malá loděnice a potravinářský krám, co patří mému příteli a sousedovi Dougu Wheelerovi. U něj si můžete sehnat proviant. A já se postarám, abyste měli plnou nádrž. Kdyby se vás někdo na něco ptal, řekněte prostě, že jste přátelé Bayou Kida. Tak mi tady říkají lidi z okolí. Až na mého starého rybářského parťáka Torna Straighta, zdejšího barmana. Ten mě pořád oslovuje příjmením.“

„Je ten motor dost silný, aby se s ním dalo plout nahoru proti proudu?“ naivně se zeptal Pitt.

„Myslím, že se sami přesvědčíte, jak si s tím poradí.“

Nabídka starého rybáře Pitta a Giordina nadchla. „Vrátíme vám člun ve stejném stavu, v jakém ho najdeme,“ slíbil Pitt.

Giordino se natáhl přes stůl a potřásl starému muži rukou. Mluvil s ním neobyčejně pokorně. „Asi si vůbec nedovedete představit, kolik lidí vám za tuhle laskavost bude vděčných.“

Rybář si rukou promnul bradku a potom zamával širokým gestem. „Rád vám pomůžu. A přeji vám, hoši, hodně štěstí. Pašování, a zvlášť když jde o lidi, je pořádně špinavý kšeft.“

Zamyšleně pozoroval, jak Pitt a Giordino vycházejí z Charlieho rybárny a mizí v noci. Posadil se a dopil pivo. Měl za sebou dlouhý den a byl unavený.

„Dověděl ses něco u baru?“ zeptal se Pitt Giordina, když vyšli z přístavu úzkým průvodem na hlavní ulici.

„Lidi tady na řece rozhodně nemají Čchin Šangovu firmu v lásce. Číňané odmítají používat místní pracovní síly a lodní společnosti. Veškerou dopravu bárek a remorkérů zajišťují čínské lodi a posádky, usazené v Sungari. Do Morgan City nikdy ani nevkočí. Jestli se Čchin Šang nezačne k lidem z farnosti St. Mary chovat s větším respektem, spodní proud nesnášenlivosti by klidně mohl přerůst v nějakou malou válku.“

„Pochybuji, že by se Čchin Šang někdy naučil chovat vstřícně k vesničanům,“ jízlivě poznamenal Pitt.

„A co teď máme v plánu?“

„Nejdřív si najdeme nocleh se snídaní. A pak, jen co vyjde slunce, skočíme na člun, vyrazíme proti proudu a podíváme se na ten kanál, který nevede nikam.“

„A co Bartholomeaux?“ naléhal Giordino. „Nezajímá tě podívat se na místo, kde se možná vylodí náklady cizinců?“

„Zvědavý jsem, to ano, ale ne zas až moc. Čas nás nijak netlačí. Na Bartholomeaux se můžeme podívat až potom, co prozkoumáme kanál.“

„Jestli chceš pátrat pod vodou, budeme potřebovat potápěčskou výstroj.“

„Jen co se ubytujeme, zavolám Rudimu, ať nám pošle vybavení, ať už budeme kdekoli.“

„A co Bartholomeaux?“ trval na svém Giordino. „Jestli se nám povede dokázat, že se v tom starém cukrovaru shromažďují ilegální přistěhovalci, co pak?“

„Hodíme to na agenty INS, ať tam oni provedou razii, ale nejdřív poskytneme admirálovi Sandeckerovi satisfakci, aby on sám informoval Petera Harpera, že jsme odhalili další z Čchin Šangových ilegálních operací bez jejich pomoci.“

„Tak tomuhle se zřejmě říká poetická spravedlnost.“

Pitt se na přítele usklíbl. „To nejtěžší nás čeká právě teď.“

„Nejtěžší?“

„Musíme sehnat taxi.“

Zatímco postávali u obrubníku, Giordino se ohlédl přes rameno k baru. „Nepřipadal ti ten starý rybář nějak povědomý?“ „Když už o tom mluvíš, měl v sobě něco, co se mi zdálo známé.“ „Řekl nám vůbec, jak se jmenuje?“ „Příště se ho na to zeptáme, jestli k tomu vůbec budeme mít příležitost,“ řekl Pitt.

Uvnitř v Charlieho baru zvedl starý rybář oči, když na něj barman přes celou místnost zakřičel: „Hej, Cusslere, nedáš si ještě jedno pivo?“

„Proč by ne?“ přikývl starý muž. „Ještě jedno, než vyrazím, mi určitě neublíží.“

33

„Hle, náš nový domov,“ pronesl Giordino při prvním pohledu na vandrácký člun, který si spolu s Pittem vypůjčili od starého rybáře. „Je sotva větší než kadibudka někde v Severní Dakotě.“

„Není zrovna parádní, ale účelný,“ řekl Pitt, když zaplatil taxikáři a prohlédl si člun, uvázaný na konci vratkého, kymácvého přístaviště, vystupujícího z říčního břehu na vodou ohlazených pilotech. Uvnitř doku se na zelené vodě pohupovalo několik malých hliníkových rybářských člunů, jejichž rzi a šrámy pokryté závěsné motory svědčily o dlouhé a těžké službě.

„Řekněme si to na rovinu,“ hulákal Giordino, který z kufru taxíku vykládal jejich potápěčskou výbavu. „Žádné ústřední topení ani klimatizace. Vsadím se, že tu není vana s teplou a studenou vodou, ani elektrika, aby si člověk mohl rozsvítit nebo pustit televizi.“

„Nepotřebuješ vanu s vodou,“ krotil ho Pitt. „Můžeš se koupat v řece.“

„A co záchod?“

„To už si domysli sám.“

Giordino ukázal na malý anténní disk na střeše. „Radar,“ koktal nevěřicně. „On je tu radar.“

Člun měl široký trup s lehce zdviženou přídílí, podobně jako většina bárek. Černý nátěr byl notně poškrábaný od nárazů do přístavních pilířů a jiných lodí, ale spodní část, kam až se dalo dohlédnout pod hladinu, byla očištěná od všeho vodního nánosu. Hranatá budka s okny a dveřmi, jež představovala domek, byla vysoká asi dva metry a její větry ošlehané modré stěny téměř splývaly s boky trupu. Malá zastřešená veranda se zahradními stoličkami se rozkládala na přídi. Nahoře, uprostřed střechy domku, skoro jako by to někoho napadlo až dodatečně, se zdvihala můstková nástavba, která sloužila jako světlík a malá kormidelní budka. Dnem vzhůru ležel na střeše malý skif. Ze zadního konce domku stoupala černá komínová roura od malých baculatých kamínek na dřevo.

Giordino smutně potřásl hlavou. „Spali jsme už na autobusových lavicích, ale proti tomuhle to byla klasa. Až budu příště pomlouvat pokoj v motelu, tak mě kopni.“

„Přestaň už remcat, ty nedůvěřivče. Opakuj si, že nás to vůbec nic nestálo.“

Pitt ukázal chronicky nespokojenému Giordinovi směrem ke člunu. „Běž uložit naši výbavu a prohlídni motor. Já zaskočím do krámu nakoupit nám nějaké zásoby.“

„Nemůžu se dočkat, až spatřím naši pohonnou jednotku,“ zanařikal Giordino. „Deset k jedné, že by se hodila za kuchyňský šlehač.“

Pitt přešel po dřevěném můstku, vedoucím od břehu přes kotviště k řece. Nějaký dělník tam dřevěné rybářské lodi, uložené v kolébce na závěsech, dával nový kabát neprýskavé barvy na celém kýlu a trupu. Hned vedle narazil Pitt na dřevěné stavení se štítem hlásajícím WHEELEROVO PŘÍSTAVIŠTĚ. Kolem budovy se táhla dlouhá veranda, postavená na nízkých pilotech. Stěny byly natřené světle zeleně se žlutými rámy kolem oken. Uvnitř se Pitt mohl přesvědčit, jak neuvěřitelně mnoho zboží se dá natěsnat do tak malého prostoru. Náhradní díly k lodím byly naskládány v jednom koutě, rybářské a lovecké potřeby ve druhém. Střed byl věnován potravinám. Velký skříňový chladicí box byl napěchován pětkrát větším množstvím piva než nealkoholických nápojů a mléčné výrobky byly naskládány podél jedné stěny.

Pitt se vybavil nákupním košíkem a udělal velmi dobře, protože do něj naložil dost potravin, aby stačily jemu a Giordinovi na čtyři dny, a jak už to většina mužů dělá, koupil toho víc, než mohli sníst, hlavně různých lahůdek a koření. Když postavil přetékající košík na pult vedle pokladny, představil se podsaditému majiteli krámu, jenž měl právě plné ruce práce s vykládáním konzervovaných potravin do regálů.

„Pane Wheelere. Jmenuji se Dirk Pitt. S přítelem jsme si od Bayou Kida vypůjčili jeho vandrácký člun.“

Wheeler si prstem lehce přejel hustý knír a pak napřáhl ruku. „Sem vás čekal. Kid říkal, že tu budete zrána. Můžete vyplout. Má plnou nádrž, dobítý baterky a olej po vrch.“

„Díky za vaši starostlivost. Za pár dnů jsme tady zpátky.“

„Sem slyšel, že jedete do toho kanálu, co postavili Číňáci.“

Pitt přikývl. „Řeči se šíří.“

„Sehnali ste mapy řeky?“ zeptal se Wheeler.

„Doufal jsem, že je dostaneme u vás.“

Wheeler se otočil a začal prohlížet štítky nalepené na přečpané skřínce pověšené na zdi a obsahující srolované námořní mapy místních vodních cest a topografické mapy okolních mokřin. Několik z nich vytáhl a rozložil je na pultě. „Tahle mapa ukazuje hloubky v řece a na těch topo je celý údolí Atchafalaya. A na jedné oblasti kolem kanálu.“

„Ohromně jste nám pomohl, pane Wheelere,“ upřímně řekl Pitt. „Dík za všechno.“

„Vsadil bych, že víte, že vás tam Číňáci nepustěj. Natáhli tam řetěz.“

„Je ještě nějaká jiná cesta, jak se tam dostat?“

„Jistě, nejmíň dvě.“ Wheeler vzal tužku a začal na mapě dělat značky. „Můžete se tam dostat buď Hookerovým, nebo Mortimerovým bayou. Oba sou souběžný s kanálem a ústí do něj asi osm mil od Atchafalayi. Líp se vám s vandráckým člunem poplave po Hookerovým.“

„Patří Čchin Šangově společnosti také pozemky kolem Hookerova bayou?“

Wheeler zakroutil hlavou. „Ne, jejich hranice jdou sto metrů po obou stranách kanálu.“

„Co se stane, když někdo překročí zábranu?“

„Zdejší rybáři a lovci tam občas proklouznou. Většinou je odtamtud vyžene loď plná Číňáků s automatama, která kanál hlídá.“

„Takže bezpečnost je tam přísná?“

„Ani moc ne, teda přes noc. Se tam možná dostanete a uvidíte, co chcete, když teď ještě měsíc dvě noci couvá a pak zmizí, a dostanete se pryč dřív, než o vás vůbec budou vědět.“

„Hlásil někdo, že by snad na kanálu nebo kolem viděl něco zvláštního?“

„Nic, o čem by se muselo psát domů. Nikdo nekapíruje, nač toliká poprasku kolem toho, aby se někdo nedostal k díře v bažinách.“

„Jezdí nějaké bárky tam a zpátky?“

Wheeler znovu zakroužil hlavou. „Depak. Ta řetězová přehrada je tam přidělaná na fest a musel byste ji vyhodit tritolem.“

„Jmenuje se ten kanál nějak?“

„Dřív se tomu říkalo Tajemný bayou,“ odpověděl Wheeler toužebným hlasem. „A bylo to moc pěkný bayou, to jo, než ho prokopali do pekel. Bylo tam spousty srnců, kachen a aligátorů k lovení a taky sumců, cejnů a okounů na rybařinu. Úplně ráj pro sportovce. A teď je po tom, a co zbylo, tam se nesmí.“

„Při trošce štěstí můj partner a já přineseme do dvou dnů pár odpovědí,“ řekl Pitt, zatímco nakládal nákup do prázdné krabice, kterou mu Wheeler nabídl.

Majitel přístaviště napsal tužkou řádku čísel na okraj mapy. „Jestli se dostanete do maléru, zavolejte mi na mobil. Slyšíte? Postarám se o pomoc co nejrychleji.“

Ochota, s jakou ti vstřícní a moudří lidé z jižní Louisiany nabízeli radu i pomoc, Pitta skoro dojímala. Taková setkání byla neocenitelná. Poděkoval Wheelerovi a přenesl krabici s nákupem po můstku do člunu. Když vystoupil na palubu verandy, Giordino stál ve dveřích a nevěřícně kroutil hlavou.

„Až to tu uvidíš, nebudeš věřit vlastním očím,“ řekl.

„Je to horší, než sis představoval?“

„Ale vůbec ne. Uvnitř je úplně spartánský pořádek a čisto. Do hlavy mi ale nejdou ten motor a ten pasažér.“

„Jaký pasažér?“

Giordino podal Pittovi lístek, který našel připíchnutý na dveřích. Psalo se v něm:

Pane Pitte a pane Giordino. Napadlo mě, že protože chcete vypadat jako místní na rybářském výletě, měli byste mít s sebou společníka. Tak jsem vám nalodil Romberga, aby váš převlek za lidi od řeky trochu vylepšil. Sežere jakoukoli rybu, kterou mu hodíte. Hodně štěstí.

Bayou Kid.

„Kdo je Romberg?“ zeptal se Pitt.

Giordino ustoupil ze dveří a beze slova ukázal dovnitř na bloodhouna ležícího na zádech s tlapami ve vzduchu, oběma ušima rozloženými po stranách a jazykem napůl visícím ven.

„Mrtvý?“

„Podle všeho toho nadšení, které po mém příchodu projevoval, by klidně mohl být,“ řekl Giordino. „Co jsem přišel na palubu, ještě se nepohnul, ani nemrknul okem.“

„A co tak neobvyklého je s motorem?“

„To musíš vidět.“ Giordino ho provedl jedinou místností, která sloužila jako obývací pokoj, ložnice i kuchyně člunu, k padacím dvířkám v podlaze. Zvedl poklop a ukázal do dokonalé strojovny uvnitř trupu. „Osmiválec Ford 427 s dvojitým karburátorem. Starý a skvělý. Hádal bych ho skoro na čtyři sta koní.“

„Nejspíš dokonce čtyři sta dvacet pět,“ řekl Pitt a začal se obdivovat silnému motoru, který se zdál být ve skvělém stavu. „Jak se asi ten stařík musel nasmát, když jsem se ho ptal, jestli motor utáhne loď proti proudu.“

„Na to, jak velká je tahle plovoucí chatrč,“ řekl Giordino, „hádám, že můžeme udělat skoro dvacet pět mil za hodinu, když to bude potřeba.“

„Radši s klídkem a pomalu. Nechceme, aby si někdo myslel, že máme naspěch.“

„Jak daleko je kanál?“

„Neměřil jsem to, ale zdá se, že to bude skoro šedesát mil.“

„Chceme tam být někdy před setměním,“ řekl Giordino a v duchu propočítával pohodlnou rychlost člunu.

„Odvážu ji. Chop se kormidla a veď ji ke kanálu, já zatím uložím nákup.“

Giordina nebylo potřeba pobízet. Už se nemohl dočkat, kdy nastartuje velký Ford 427 a pocítí jeho otáčky. Stiskl startér a motor se s hlubokým, nestydatým zařváním probudil k životu. Chvilí ho nechal běžet naprázdno a zkoumal jeho zvuk. Nerozbíhal se postupně, ale rovnou začal klusat. Tomu se snad ani nedá věřit, pomyslel si Giordino. Tohle nebyl běžný typ motoru. Byl upravený pro závody. „Proboha, ten je ještě o moc silnější, než jsme mysleli,“ mumlal si pro sebe.

Protože bez sebemenší pochybnosti věděl, že Giordino se zakrátko nechá strhnout a poženě motor do nejvyšších obrátek, Pitt poskládal nákup tak, aby neskončil všude po palubě. Pak překročil spícího Romberga a vyšel na přední verandu, kde se uvelebil v zahradní sedačce. Nejdřív ale pevně zapřel nohy o pažení a rukou se zavěsil do lan.

Giordino vyčkával, až bude Atchafalaya volná a nikde žádná loď v dohledu. Před sebe rozložil námořní mapu řeky, kterou jim opatřil Wheeler, a studoval hloubky. Pak, jak se od něj dalo čekat, zvýšil rychlost obytného člunu, až se před ním zvedla o dobrou stopu nad vodu, záď se ponořila a po celé šířce hladiny vyryla hlubokou brázdu. Tak neforemná loď, valící se proti proudu řeky rychlostí nejméně pětadvaceti mil za hodinu, nabízela opravdu mimořádný a nečekaný pohled. Nárazy vetru a záklon paluby přirazily Pitta na přední verandě ke stěně domku, že se cítil jako v kleštích a téměř se nemohl pohnout.

Asi po dvou mílích, kdy se metrová vlna za člunem valila až do okolních mokřin a přes souvislý zelený porost vodních hyacintů, spatřil Giordino dvojici přibližujících se rybářských člunů, směřujících do Morgan City. Snížil rychlost a nechal člun líně se plazit vpřed. Vodní hyacinty jsou půvabné rostliny, jsou ale prokletím vnitrozemských vodních cest, kde rostou v obrovském množství a dusí potoky a říční ramena. Na vodě se udržují díky stonkům, plným malých vzduchových bublinek. Hyacint má nádherné, levandulově růžové květy, když se však vytáhnou z vody, páchnou jak továrna na umělá hnojiva.

S pocitem, že právě přežil jízdu na divokém býku, se Pitt vrátil dovnitř, vytáhl topografickou mapu a začal studovat ohyby a zákruty řeky a seznamovat se se sítí bažinatých bayou a jezírek mezi Wheelerovým přístavištěm a kanálem, vykopaným Čchin Šangovou společností. Vyhledával podél břehů výrazné orientační body a porovnával je s těmi na mapě. Bylo to pro něj osvěžení, pohodlně sedět ve stínu stříšky nad verandou a vychutnávat příjemné vzrušení z klidné plavby po věčných vodách. Něco takového může poskytnout jedině loď. Vegetace podél břehů se měnila míli co míli. Husté lesy vrb, bavlíků a cypřišů, prorostlé borůvkám, ostružinám a divokým vínem, ustupovaly mokřinám a prehistorickým bažinám, prérii vlnícího se rákosí, skloněného pod nárazem brízy, vanoucí od obzoru. Uprostřed travin se tyčil osamělý cypřiš jako fregata na širém moři. Pozoroval volavku, jak se s esovitě stočeným krkem prochází na dlouhých, hůlkovitých nohách po kraji vody a v bahně pátrá po potravě.

Pro lovece, pádlující v kajaku nebo kánoi po močálech jižní Louisiany, je nejdůležitější najít si kus pevné půdy, kde by na noc mohli vzyčít stan. Okřenek a hyacinty pokrývají většinu volných toků. Lesy tu nevyrůstají ze suché země, ale z poloslaného bláta. Pittovi se zdálo skoro neuvěřitelné, že všechna ta voda kolem něj sem přitéká až z dalekého Ontaria a Manitoby, ze Severní Dakoty a

Minnesoty a potom ze všech jižněji položených států. Jedině v bezpečí za tisíci mil protínáplavových hrází tu lidé mohli obdělávat farmy a postavit města. Takovou krajinu Pitt dosud nikdy nespatřil

Den byl příjemně chladný a bríza jen mírně čeřila říční hladinu. Hodiny ubíhaly, jako by čas byl stejně nekonečný jako vesmír. Jakkoli idylicky jim ale mohla připadat líná plavba proti proudu řeky, měli před sebou vážný úkol, při kterém mohli snadno přijít o život. Teď si nemohli dovolit sebemenší chybu, prázdný omyl při plánovaném pátrání v záhadném kanálu.

Pár minut po poledni Pitt donesl Giordinovi nahoru do malé kormidelny na střeše salámový sendvič a láhev piva. Nabídl se, že od něj převezme kormidlo, o tom však Giordino nechtěl ani slyšet. Ohromně se bavil, a tak se Pitt zase vrátil do své židle na verandě.

Přestože čas zdánlivě nic neznamenal, Pitt ho rozhodně nepromarnil v nečinnosti. Hodiny trávil vykládáním potápěčské výbavy. Vypakoval malou podvodní automatickou sondu, kterou používal na jezeře Orion, a překontroloval její ovládací zařízení. Nakonec vyjmul z pouzder brýle pro vidění v noci a položil je na polštáře starého, ošoupaného gauče.

Krátce po páté odpoledne vyšel Pitt z domku a zastavil se u dolního konce schůdků, vedoucích ke kormidelně na střeše. „Ještě půl míle a dorazíme k ústí kanálu,“ upozornil Giordina. „Pluj kolem něj dál ještě asi půl míle a potom zatoč kolem pravoboku.“

„Jmenuje se to tam nějak?“ zajímal se Giordino.

„Hookerovo bayou, ale nerozhlížej se tam po nějakém ukazateli na křižovatce Pokračuj po něm dál ještě asi šest mil, kde je podle mapy opuštěné kotviště u uzavřeného ropného vrtu. Tam uvážeme loď, a než se setmí, navečeříme se.“

Giordino se obloukem vyhnul dlouhé řadě nákladních bárek, tlačných dolů po řece velkým remorkérem. Když je míjeli, kapitán remorkéru na ně zahoukal, zřejmě přesvědčen, že na palubě člunu je jeho majitel. Pitt se vrátil k židli na přídi a zamával. Když potom míjeli ústí kanálu, studoval ho dalekohledem. Byl široký asi čtvrt míle a vykopaný dokonale přímo, takže vypadal jako role zeleného papíru rozvinutá až k horizontu. Přes ústí byl natažen silný řetěz, upevněný k betonovým pilířům. Nad nimi se tyčila cedule velká jako billboard, s varovným nápisem červenými písmeny na bílém pozadí: NEVSTUPOVAT! KDO BUDE ZADRŽEN NA POZEMCÍCH ČCHIN ŠANGOVY SPOLEČNOSTI, BUDE SOUDNĚ STÍHÁN.

Není divu, že místní obyvatelé Čchin Šanga nesaňejí, pomyslel si Pitt. Vážně pochyboval o tom, že by se snad místní šerif namáhal se zatýkáním svých sousedů a přátel za to, že lovili nebo rybařili na kanále, patřícímu cizinci.

O čtyřicet minut později Giordino zpomalil chod motorů, stočil bachratý člun z úzkého koryta Hookerova kanálu, přirazil bokem ke zbytkům betonového mola a mělkou plochou příď uložil na nízký břeh. Šablonou nakreslená písmena na betonových sloupech uváděla: CHEROKEE OIL COMPANY, BATON ROUGE, LOUISIANA. Člun neměl kotvu, a tak místo ní použili jeden z dlouhých kůlů uvázaných k můstku a zabořili ho do bahna. Nakonec položili lávku na pevnou zem.

„Mám na radaru kontakt, pohybuje se přes bažiny od jihovýchodu,“ hlásil Giordino.

„Tak to sem míří od Tajemného kanálu.“

„Blíží se rychle,“ věcným tónem upozornil Giordino.

„Čchinovi hlídači nemarní čas.“ Pitt vešel dovnitř a vrátil se s velkou čtvercovou sítí s vertikálními podpěrami, kterou našel na záďové verandě. „Vytáhni Romberga ven a podej si láhev piva.“

Giordino se zkoumavě zadíval na síť. „To chceš nacytat kraby k večeři?“

„Ne,“ odpovídal Pitt, jenž právě spatřil záblesk slunečního paprsku, odrážejícího se od nějakého zářícího předmětu ponořeného v moři zeleně. „Jde o to, abych vypadal, že vím, co dělám.“

„Vrtulník,“ upozornil ho Giordino. „Nebo ultralehké letadlo jako na řece Onon.“

„Je moc nízko, spíš to bude vznášedlo.“

„Jsme na Čchin Šangově území?“

„Podle mapy jsme dobrých tři sta metrů za hranicí jeho pozemku. Zřejmě vydali na společenskou návštěvu, aby si nás okoukli.“

„Máš nějaký scénář?“ zeptal se Giordino.

„Já budu představovat rybáře, ty venkovana, který se napájí pivem, a Romberg může hrát Romberga.“

„To není zrovna jednoduché, když má Ital hrát francouzského Cajuna.“

„Zkus žvýkat ibišek.“

Pes, kterého vytáhli na verandu, vzorně spolupracoval, ne ale z poslušnosti, nýbrž z nutnosti. Pomalu přešel po lávce a vykonal potřebu. Ten pes musí mít železný měchyř, pomyslel si Giordino, že to vydržel tak dlouho. Pak Romberg najednou zpozorněl, začal štěkat na králíka pobíhajícího v trávě a pronásledovat ho.

„Za tohle si nominaci na Oscara nevysloužíš, Rombergu,“ zakřičel Giordino na psa, když zabočil na pěšinku podél břehu. Potom se s láhví piva v ruce usadil v zahradní židličce, sundal si tenisky a ponožky a opřel si bosé nohy o zábradlí.

Připraveni na jevišti k úvodnímu dějství, Pitt se svým starým koltem ráže pětáctýřicet uloženým v kbelíku u nohou a zakrytým kusem hadru, Giordino s dvanáctkou brokovnicí z Pittova hangáru zastrčenou mezi nohy zahradní stoličky, sledovali zvětšující se černý bod, postupně nabývající podoby vznášedla, jež se prodíralo nad bažinou, ohýbalo a rozhrnovalo rákos a kosilo si v něm cestu. Byl to obojživelný člun, schopný pohybovat se nad vodou i nad zemí. Vznášedlo, jež poháněly dva letecké motory s vrtulemi na zádi, spočívalo na vzduchovém polštáři, vytvářeném dalším menším motorem a uzavřeném v silné gumové konstrukci. Řízení se značně podobalo tomu, jaké je běžné v letadlech. Pitt s Giordinem sledovali, jak se bez námahy a rychle pohybuje nad bažinami a plochami bláta.

„Pořádně rychlý,“ poznamenal Pitt. „Může udělat skoro padesát mil za hodinu. Asi šest metrů dlouhý s malou kabinou. Na pohled se zdá, že může unést šest mužů.“

„A žádný z nich se neusmívá,“ zabručel Giordino, když se vznášedlo přiblížilo k člunu a zpomalilo. V tu chvíli se Romberg přihnul z trávy a začal bouřlivě štěkat.

„Dobrý starý Romberg,“ řekl Pitt. „Jako na zavanou.“

Vznášedlo se zastavilo na tři metry od nich a jeho trup s gumovými zástěrkami dosedl do bayou. Motory se s hlubokým mručněním zastavily. Pět mužů na palubě mělo po bocích pistole, nikdo z nich ale nenesl pušku. Byli oblečení do stejných uniforem Čchin Šangových stráží, jaké Pitt viděl u jezera Orion. Jejich šikmé oči neomylně svědčily o asijském původu. Neusmívali se; sluncem opálené tváře měli smrtelně vážné. Nebylo pochyb, že se je pokoušejí zastrašit.

„Co tady děláte,“ plynou angličtinou se jich zeptalo individuum s tvrdým výrazem v obličeji. Znaky na ramenou a na čepici svědčily o tom, že má nějakou velikou funkci, a celkově vypadal, jako že mu působí potěšení napichovat živý hmyz na špendlíky a uvítá jakoukoli příležitost vystřelit si na jinou lidskou bytost. S nepřátelským zábleskem v očích zíral na Romberga.

„Bavíme se,“ ležérně pronesl Pitt. „Náký problémy?“

„Toto je soukromý majetek,“ chladně ho upozornil velitel vznášedla. „Nemůžete tu kotvit.“

„A jak se nevíte, že země kolem Hookerového bayou patří ropný firmě Cherokee?“ Pitt si tím ve skutečnosti nebyl jistý, ale předpokládal, že to tak bude.

Velitel se obrátil ke svým mužům a chvíli mezi sebou žvatlali čínsky. Pak nastoupil k boku vandrovního člunu a oznámil: „Vystoupíme na palubu.“

Pitt se napjal a připravil se sáhnout po starém koltu. Pak si ale uvědomil, že žádost o vstup na palubu je trik. Giordino na to ale nepřišel. „K čertu děte,“ rozkřikl se výhružně. „A teď už vocaď koukejte stáhnout ty své prdele, než zavolám šerifa.“

Velitel se zadíval na otřískaný člun a Pittovy a Giordinovy ušmudlané a zmačkané šaty. „To máte na téhle lodi rádio nebo mobilní telefon?“

„Signální pistol máme,“ odpověděl Giordino a poškrábal se mezi prsty jedné nohy, jako by ho tam svrbělo. „Vystřelíme rachejtli a zákon je tady co by dup.“

Velitel si ho změřil pohledem. „Tomu nevěřím.“

„Předváděním svého pompézního sklonu k intelektuální nedostatečnosti se nikam nedostanete,“ moudře pronesl Pitt. Velitel se napjal.

„Co je to?“ tázal se. „Co jste to říkal?“

„Á, že prostě máte táhnout,“ protahoval Giordino slova. „Dyť tady nikomu nevadíme.“

Nastala další porada mezi velitelem a mužstvem. Pak ukázal na Pitta prstem. „Varuji vás. Nevstupujte na pozemky Čchin Šangovy společnosti.“

„A proč bysme měli?“ znechuceně mu odpověděl Giordino. „Vaše společnost zničila bažinu, vybila ryby a vyhnala zvěř tím svým kopáním. Tam už nikdo ani nepáchne.“

Velitel se k nim arogantně obrátil zády a opustil je právě ve chvíli, kdy první kapky prudkého lijavce začaly dopadat na střechu člunu. Vrhla na stále štkajícího Romberga zničující pohled a řekl něco posádce. Motory nabraly rychlost a vznášedlo se pohnulo pryč, zpátky ke kanálu. Za chvíli už všichni zmizeli z dohledu za záclonou deště, jenž se teď valil v oslepujících proudech.

Giordino seděl a těšil se z deště, řinoucím se mu po bosých nohách zaklesnutých o zábradlí. Zašklebil se, když Romberg zatřásl mokrým kožichem a rozmetal spršku vody do všech stran. „Docela slušné představení, až na ten tvůj pokus zahltit nás svými salonními vtípky.“

Pitt se zasmál. „Troška nespoutaného a neformálního humoru nikdy nezaškodí.“

„Mohls nás toho ušetřit.“

„Já jsem ale chtěl, aby zaznamenali naši aroganci. Všimnul sis té videokamery na střeše kabiny? V tuhle chvíli už naše obrázky putují přes satelit do ústředí Čchinovy bezpečnostní služby v Hongkongu, aby nás identifikovali. Škoda, že nemůžu vidět, jak se bude Čchin tvářit, až mu řeknou, kdo mu zas strká nos do jeho další choulostivé operace.“

„A v tu chvíli budou naši přítelíčkové zpátky.“

„Na to vsaď farmu.“

„Romberg nás ochrání,“ vesele poznamenal Giordino.

Pitt se ohlédl po psovi a zjistil, že už je zase stočený v domku, kde znovu upadl do svého nehybného stavu. „Tak o tom vážně pochybuji.“

34

Jen co lijavec ustal a těsně předtím, než se poslední sluneční paprsky rozplynuly za bažinou na západě, Pitt a Giordino se s vandrácím člunem přesunuli do jednoho z úzkých přítoků Hookerova bayou, uvázali ho u mohutného bavlníkového stromu a tak ho skryli před radarem na vznášedle. Pak ještě člun zamaskovali rákosím a suchými větvemi bavlníku. Romberg se probudil k životu až ve chvíli, kdy mu Pitt předložil mísu plnou malých sumců. Giordino mu sice nabízel nějaký hamburger, něčeho takového by se však Romberg ani nedotkl. Šťastně olizoval kousky ryby a při její konzumaci notně slintal z převíslých pysků.

Když pozavírali okenice a přes dveře i okna ještě rozvėsili pokrývky, aby ven nepronikalo žádné světlo, Pitt rozložil na jídelní stůl topografickou mapu a vyznačil na ní plán akce. „Jestli ti Čchinovi strážci za něco stojí, musí mít velitelské stanoviště někde na břehu kanálu, nejspíš uprostřed, aby mohli snadno na obou koncích odhánět místní, kteří by se jim tam zatoulali.“

„Kanál je prostě jenom kanál,“ řekl Giordino. „Tak co přesně tam hledáme?“

Pitt pokrčil rameny. „Můžeš hádat stejně dobře jako já.“

„Mrtvá těla jako v jezeře Orion?“

„Proboha, doufám, že ne,“ rozumně ho odmítl Pitt. „Ale pokud Čchin Šang pašuje ilegály přes Sungari, můžeš se vsadit, že někde v téhle oblasti má své tajné pohřebiště. Mrtvolky se nejlépe ukrývají v bažinách. Ale podle Douga Wheelera lodní doprava mezi řekou a kanálem neexistuje.“

„Čchin Šang přece nevykopal osmnáctimílový příkop jen pro nic za nic.“

„Ten rozhodně ne,“ kousavě poznamenal Pitt. „Odhaduje se, že dvě míle kanálu by stačily na veškerou zavlážku po stavebních pracích v Sungari. Takže otázkou je, proč kopal těch zbývajících šestnáct mil?“

„Kde začneme?“ zeptal se Giordino.

„Vezmeme si skif, protože ten jejich bezpečnostní systémy hůř zjistí. Naložíme výbavu a odpádlujeme nahoru po Hookerově bayou až k místům, kde se napojuje na kanál. Pak budeme pokračovat na východ ke Calzas. Prohlédneme si všechno co za to bude stát, a vrátíme se zpátky k Atchafalayi a po ní oklikou sem k člunu.“

„Jistě tam ale mají nějaké bezpečnostní systémy, aby zjistili vetřelce.“

„Počítám s tím, že používají stejnou techniku jako na jezeře Orion. Pokud mají laserové detektory, jejich paprsky musí být nastaveny tak, aby se vyhnuly travinám v močále. Lovce na bažinných člunech a rybáře na loďkách, nahazující sítě, mohou zaznamenat na pět mil daleko. Ale když se budeme ve skifu držet hodně nízko a sledovat břeh, klidně se protáhneme pod všemi paprsky, které tam budou slídit.“

Giordino sledoval Pittův plán akce, a ještě když skončil, několik okamžiků zůstal potichu. Pak se posadil a své etruské rysy zkroutil do zakaboněného výrazu, až vypadal jako nějaká maska na obřadech voodoo. Potom pomalu zakroutil hlavou ze strany na stranu, jak si v duchu představoval dlouhé, namáhavé hodiny u vesel skifu.

„Tak dobrá,“ pronesl konečně, „než tahle noc skončí, synáček paní Giordinové bude mít obě ruce plné puchýřů.“

Předpověď Douga Wheelera o ubývajícím měsíci se ukázala správná. Nasyceného Romberga, podřimujícího s hlavou na předních tlapách, nechali hlídat vandrácí člun a sami odrazili a pádlovali proti proudu bayou. Cestu jeho zákruty a ohyby jim ukazovalo světlo měsíce. Skif, úzká loďka elegantních tvarů, se pohyboval hladce, aniž by museli vynakládat větší úsilí. Kdykoli tenký srpek zakryl mrak, Pitt se uchýlil k nočním brýlím, aby našel cestu v bayou, zužujícím se na necelého půldruhé metru.

Mokřiny po setmění ožily. Hejna moskytů na ně nalétala nočním vzduchem a pátrala po šťavnatých obětech. Ale Pitt a Giordino, chránění gumovými potápěčskými obleky a silnou vrstvou repelentů proti létajícímu hmyzu, nanesenou na tvářích, krku a rukou, je ignorovali. Žáby kvákaly v tisícíhlavém sboru, jejich skřehotání se stupňovalo, pak najednou ztichlo a vzápětí začalo znovu.

Znělo to, jako by jejich noční píseň složil a dirigoval neviditelný maestro. Trávy v bažinách zdobily miliony světlušek, jejichž světýlka poblikávala jako poslední jiskřičky dohasínajícího ohňostroje. Asi po hodině a půl Pitt a Giordino propluli z Hookerova bayou do kanálu.

Strážní velitelské stanoviště bylo nasvícené jak fotbalový stadion. Reflektory, rozmístěné po okraji dvou akrů souše, osvětlovaly starý plantážní dům chráněný vysokými duby na zapleveleném trávníku, mírně se svažujícím ke břehům kanálu. Stavení se dvěma poschodími, jehož boční obití bylo zborcené a na nosných trámech ho stěží držely zrezavělé hřebíky, se do značné míry podobalo domu z filmu *Psycho*, avšak zdaleka nebylo v tak dobrém stavu. Několik okenic viselo nepořádně na vyviklaných pantech a vikýřová okna byla rozbitá. Dřevěné sloupy ve vyrovnané řadě na přední verandě nesly římsu, podpírající dlouhou, opile nakloněnou střechu.

Pach čínské kuchyně se šířil vzduchem. Okny bez záclon bylo možno spatřit muže v uniformách, pohybující se uvnitř. Čínská hudba, trest pro západní uši a ženský zpěv, jenž zněl jako úpění při porodu, se nesly nad močály. Obývací pokoj starého sídla byl přečpaný změtí spojových a bezpečnostních přístrojů a antén. Podobně jako tomu bylo u jezera Orion, ani tady žádní strážní nepatrolovali na pozemku kolem velitelského stanoviště. Útok se neobávali a veškerou důvěru vkládali do elektronických systémů. Vznášedlo bylo upoutáno u malého přístavního můstku, plovoucího na prázdných sudech od nafty. Na jeho palubě nikdo nebyl.

„Zatoč k protějšímu břehu a pádluj jen úplně pomalu,“ zašeptal Pitt. „Hýbej se co nejmíň.“

Giordino mlčky přikývl, opatrně ponořil pádlo do vody a zabíral jako ve zpomaleném filmu. Jako duchové plížící se nocí se ponořili do stínů u břehu kanálu, minuli velitelské stanoviště a urazili ještě dalších sto metrů, než Pitt vyběhl ke krátké zastávce a odpočinku. Zcela se zneviditelnit teď bylo životní nutností, protože si nevzali s sebou zbraně, aby ušetřili zátěž a místo v loďce.

„Podle toho, co už vím o jejich bezpečnostních opatřeních,“ řekl Pitt, „tady je to ještě slátanější než u jezera Orion. Všechny detektory jsou sice v provozu, ale nikdo se nenamáhá monitorovat je.“

„Dnes odpoledne nás ale čapli hezky rychle,“ připomenul mu Giordino.

„Zpozorovat tři metry vysoký hausbót na otevřené travnaté ploše na pět mil není žádné umění. Kdyby tohle bylo jezero Orion, každý náš pohyb by zjistili už pět vteřin po tom, co jsme nastoupili do skifu. Ale tady jim projdeme přímo pod nosem, jako když sezobneš rozinku z dortu.“

„Začíná to tu vypadat jako o Vánocích,“ napadlo Giordina. „Žádné dárky pod stromečkem v sobě neukrývají nepříjemná překvapení. A než to všechno šťastně skončí, naučíš se je mít rád.“

„Tak jedeme dál,“ navrhl Pitt. „Tady si od toho nic neslibuji. Máme před sebou ještě pořádný kus cesty. Hlídači mohou být v noci otupělí, ale museli by být slepí, aby nás nezpозorovali, pokud se do člunu nedostaneme před východem slunce.“

S narůstající sebedůvěrou hodili za hlavu veškerou opatrnost a plnou silou pádlovali ke konci kanálu. Matné měsíční světlo se odráželo od hladiny, která se směrem k horizontu zužovala do jediného bodu jako přímá železniční trať. Konec kanálu jim připadal nekonečně vzdálený a nedosažitelný jako fáta morgána v poušti. Noční vzduch byl klidný, ale vlhký. Pod gumovými kombinézami se potili jako rak v hrnci, svléknout si je ale nemohli. Jejich světlá pleť, i když oba byli opálení, by je pod skomírajícím měsícem prozradila stejně dobře jako bílá maska na pozadí sametu v černém divadle. Před sebou spatřili mraky, ostře ohraničené a ozářené dosud neviditelným zdrojem světla. Postupně rozeznávali i reflektory aut a těžkých nákladňáků, pospíchajících tam a zpět po vzdálené silnici.

Po obou stranách kanálu, jenž dělil vylištěné město duchů Calzas na dvě poloviny, se ze tmy začaly vynořovat stavby. Domy se tajuplně tísnily v neuspořádaných shlucích na velké části souše, vystupující z mokřin. Bylo to místo, kde strašili jeho někdejší obyvatelé, pro které už nebylo návratu. Starý městský hotel stál tiše a zachmuřeně naproti benzínové stanici, jejíž pumpy dosud zabíraly malý ostrůvek před kanceláří a mechanickou dílnou. Zapomenutý a opuštěný kostel se tyčil nad hřbitovem, kde se hrobky, zvětralé a sluncem vybělené, vyvyšovaly nad kruh prostých hrobů. Zakrátko zanechal skif opuštěné město daleko za sebou.

Konečně dorazili na konec kanálu. Veškeré výkopové práce se zastavily před náspem, vedoucím k rušné dálnici. U základny dálničního náspu, vystupujícího z kanálu, narazili na betonovou stavbu, připomínající vstup do rozsáhlého podzemního bunkru. Uzavírala ho těžká ocelová vrata, zapečetěná sváry. „Co myslíš, že tady schovávají?“ vyzvídá Giordino.

„Nic, co by potřebovali zvlášť rychle,“ odpověděl Pitt a začal si prohlížet vrata nočními brýlemi. Trvalo by jim hodinu a možná víc, než by se vpáčili dovnitř. Zaměřil se i na dráty elektrického vedení, jež vedly od vrat a ztrácely se v bahně kanálu. Sundal si brýle z hlavy a mávl rukou směrem ke kraji kanálu. „Pojd, strčíme skif na břeh a vyšplháme na dálnici.“

Giordino se zkoumavě zadíval vzhůru a potom přikývl. Dopádlovali ke břehu a vytáhli loďku na souš. Násep nebyl zvlášť strmý, spíš dlouze a zvolna stoupal vzhůru. Vylezli na vrchol, a když překročili dopravní svodidla, málem je zpátky ze svahu dolů srazil projíždějící nákladňák s přívěsem. Krajina, zdobená srpkem měsíce, se utápěla v panoramatickém moři světla.

Takový pohled rozhodně nečekali. Světla reflektorů projíždějících aut, rozstříknutá po celé délce dálnice jako zářivé tečky na zádech hada, se kroutila podél rozlehlé vodní plochy. Zatímco stáli nahoře, minul je remorkér velký jako městský dům. Před sebou tlačil řadu dvaceti nákladních člunů, dlouhou nejméně čtvrt míle. Na horním i dolním okraji rozlehlého města na protějším břehu rozeznávali zářivě osvětlené bílé nádrže ropných rafinérií a petrochemických továren.

„Prima,“ pronesl Giordino bez sebemenšího náznaku vzrušení. „Nebylo by teď správné zazpívat si dvojhlasně chorál Ty stará řeko?“

„Mississippi,“ zabručel Pitt. „Tamhle na sever na protějším břehu je Baton Rouge. Konec cesty. Proč jen ten kanál prokopat právě sem?“

„Kdo ví, jaké ztřeštěné machinace se honí Čchin Šangovi hlavou?“ filozoficky odpověděl Giordino. „Možná mu šlo o přístup k dálnici.“

„A proč? Není tu žádná odbočka. Silničním ramenem by projelo sotva jedno auto. To musí mít jiný důvod.“ Pitt se posadil na svodidla a zamyšleně se zahleděl na řeku. Pak pomalu řekl: „Ta dálnice tudy vede, jako když střelí.“

Giordino se na Pitta podíval se zdviženým obočím. „A co je divného na rovné dálnici?“

„Byla to náhoda, nebo dobře promyšlený plán, že kanál končí přesně v místě, kde se řeka stáčí k západu a skoro se dotýká dálnice?“

„A jaký je v tom rozdíl? Čchinovi inženýři mohli kanál ukončit kdekoli.“

„To je velký rozdíl. Začínám mít dojem, že je to opravdu obrovský rozdíl.“

Giordinovy myšlenky se ale ubíraly jiným směrem než Pittovy. Ve světle projíždějícího auta si zkontroloval čas na potápěčských hodinkách. „Pokud chceme být hotoví ještě za tmy, měli bychom teď otočit loď po proudu a hodit sebou.“

Ještě stále měli před sebou celých osmnáct mil kanálu, které chtěli prozkoumat s pomocí podvodní automatické sondy. Seběhli po svahu zpátky dolů, vybalili AUV z pouzdra a ponořili ho přes bok skifu do vody. Pak pozorně sledovali, jak mizí pod temnou hladinou. Zatímco Giordino pádloval, Pitt se chopil dálkového ovladače, spustil motory sondy, rozsvítil její světla a srovnal hloubku jejího ponoru na půldruhého metru nad bahnitým dnem kanálu. Vzhledem k vysokému obsahu vodních řas v poloslané vodě, snižujících viditelnost na necelé dva metry, hrozilo nebezpečí, že sonda do něčeho narazí, dřív než ji budou moci odklonit.

Giordino pádloval dlouhými, vyrovnanými záběry, přesnými jako chod hodin, a nikdy nezpomalil, takže Pitt mohl snadno srovnat rychlost sondy s rychlostí skifu. Teprve když dorazili k vnějšímu okraji světél kolem starého plantážního domu, ve kterém sídlily Čchin Šangovy strážce, kradmo se přesunuli k protějšímu břehu a vpřed postupovali šnečí rychlostí.

V tuto noční dobu měla většina strážných spát, ale starý dům najednou ožil horečnou činností a hlídači začali pobíhat po trávníku směrem k malému přístavišti, u něhož bylo připoutáno vznášedlo. Pitt a Giordino se vmáčkli do stínů a sledovali, jak se člun plní automatickými zbraněmi. Dva muži do něj vyzdvihli těžký předmět, připomínající dlouhou rouru.

„To snad jdou na medvěda,“ tiše pronesl Giordino. „Tohle bylo odpalovací zařízení pro rakety, jestli se nemýlím.“

„Nemýlíš se,“ zamručel Pitt. „Myslím, že šéf Čchin Šangovy ochranky v Hongkongu nás identifikoval a dal mu vědět, že jsme ti ničemové, co špehují kolem dalšího z jeho pochybných podniků.“

„Vandrácí člun. To je jasné, že se chystají na padrť rozmetat loď a každého, kdo je v ní.“

„To by od nás nebylo slušné, nechat zničit majetek Bayou Kida. A taky musíme myslet na Romberga. Společnost pro ochranu zvířat by nás doživotně zapsala na černou listinu, kdybychom chudáka starého Romberga nechali odeslat do psího ráje výbuchem rakety.“

„Dva bonviváni s holýma rukama proti hordě po zuby ozbrojených barbarů,“ zabručel Giordino. „To není zrovna vyrovnaná partie, nezdá se ti?“

Pitt si natáhl na hlavu potápěčskou masku a popadl vzduchovou láhev. „Musím se dostat na druhou stranu, než vyrazí. Ty seber skif a počkej s ním na mě sto metrů pod plantáží.“

„Nech mě hádat. Ty chceš vzít svůj malý potápěčský nožík a nadělat vznášedlu díry v nafukovací sukýnce.“

Pitt se ušklíbl. „Když bude unikat vzduch, nevznes se.“

„A co sonda?“

„Nech ji ponořenou. Bylo by možná zajímavé se podívat, jaké smetí vyhazují před dům.“

Během deseti vteřin byl Pitt pryč. Nehlučně sklouzl do vody a zároveň si vzduchovou láhev upevnil na záda. Uplaval už šest metrů, než se zakousl do náustku vzduchového přístroje a začal dýchat pod vodou. Narovnal se, bleskově se zorientoval a začal plavat přes kanál směrem ke světlům pabeskujícím na hladině před plantáží. Bahno na dně vypadalo temně a odpudivě a voda samotná byla vlažná jako ve vaně. Pitt plaval vehementně, s rukama před sebou spojenýma do písmene V pro snížení odporu vody, a nohama s ploutvemi zabíral tak silně a rychle, jak mu co jenom svaly dovolovaly.

Dobrý potápěč má pro vodu zvláštní smysl, asi stejný, jakým dokáže zvíře vycítit změnu počasí nebo přítomnost šelmy. Poloslaná voda v kanálu byla teplá a na pocit přátelská, ne tak zlověstná a vražedná, jakou okusil v chladných hlubinách jezer Orion. Jediné obavy měl z toho, aby se některý ze strážců nepodíval na kanál a nezpozoroval jeho vzduchové bublinky, to ale považoval za dost nepravděpodobné, protože všichni se plně věnovali přípravě útoku na vandrácí člun a neměli čas ani na zlomek vteřiny rozhlížet se po hladině vody nad Pittem.

Jak se přibližoval ke zdroji světla, pod vodou se rozjasňovalo. Za chvíli spatřil stín vznášedla. Byl si jistý, že už je naložené a posádka na palubě připravená k útoku. Neslyšel ale žádný hluk a to mu dávalo jistotu, že motory dosud nenastartovaly. Plaval ještě s větším odhodláním, rozhodnutý zastavit vznášedlo dřív, než vyrazí z přístaviště.

Giordino na svém pozorovacím stanovišti u protějšího břehu začínal mít vážné pochybnosti, zda Pitt dorazí včas. V duchu proklínal sám sebe, že na zpáteční cestě nevesloval s větším důrazem, aby sem dorazili dřív. Jak ale mohl tušit, že strážníci se rozhodnou zaútočit ještě před rozbřeskem? Držel se ve stínu a se skifem pádloval pomalu, aby žádný nečekaný zvuk nedolehl k mužům na protější straně kanálu. „Dělej!“ šeptal si pro sebe, jako by Pitt byl na doslech. „Dokážeš to!“

Z přemíry námahy v rukou a nohou se Pitt cítil čím dál víc otupělý a plíce už mu únavou sípěly. Posbíral zbytek vytrácejících se sil k závěrečnému náporu, k poslednímu pokusu, než ho vyčerpané tělo přestane poslouchat. Nedokázal si představit, že by se zabil při pokusu zachránit psa, o kterém by přísahal, že ho už jako štěně kousla moucha tse-tse a od té doby trpí chronickou spavou nemocí.

Najednou světlo nad ním zmizelo a Pitt vplaval do temné díry. Vynořil hlavu nad hladinu přímo uprostřed pružného rukávce, kterému se říká sukně, zadržujícího vzduchový polštář nadnášející vznášedlo. Několik okamžiků se nechal nadnášet vodou, hrud' se mu prudce zdvíhala a ruce měl příliš znavené, aby jimi pohnul. Sbíral síly a mezitím studoval vnitřní prostor pod sukni. Ze tří typů, užívaných u vznášedel, se tomuhle říkalo pytlová sukně. Tvořila ho gumová trubice kolem celého trupu, jež po naplnění zadržovala vzduchový polštář nadnášející člun. Zjistil také, že vzduch do sukny a polštáře vhání hliníkové vrtulové čerpadlo.

Pitt se sehnul, aby z pochvy přivážené k noze vytáhl potápěčský nůž, a v pogumované látce začal dělat díry, okamžik vítězství mu ale ukradl zvuk startujících motorů. Vrtule vzduchového čerpadla se začaly točit a s každou otáčkou nabíraly na rychlosti. Sukně se začaly třepotat a vodu uvnitř strhl divoký vír. Bylo příliš pozdě na to prořezat gumové polštáře a člunu tak překazit start.

Z čirého zoufalství si odepnul vzduchovou láhev ze zádočných popruhů, vyplivnul náustek dýchacího přístroje a zdvihl láhev nad hlavu. Ve stejném okamžiku, kdy ji mrštil do roztočených vrtulí vzduchového čerpadla, ponořil hlavu pod sukni, která se právě začala nafukovat. Vrtule narazily na láhev a roztříštily se. Pitt si byl vědom, že jednal bezmyšlenkovitě a se svým štěstím si zahrával až příliš, byl to ale čin zrozený z beznaděje.

Sotva listy hliníkové vrtule narazily na tvrdý, nepoddajný předmět, následoval hurikán kovových úlomků, jež se do gumové sukny zahryzávaly jako střepiny šrapnelu. Hned poté následovala další, ještě silnější exploze, když se stěny plynové láhve protrhly a v jediném okamžiku uvolnily dvě stě litrů vzduchu stlačeného uvnitř skoro na sto atmosfér. Když už z jejího obsahu nezbývalo nic, vzduchová láhev přispěla k ničení zažehnutím požáru. Bouře plamenů se vznesla vzhůru, planoucí úlomky a trosky vznášedla odlétly až na střechu plantážního domu a v okamžiku změnilы dřevěnou stavbu v hořící peklo.

Při pohledu na vznášedlo, které vylétlo z vody a pak se divoce roztřhlo na tisíc hořících kousků, strnul Giordino hrůzou. Lidská těla létala vzduchem jako opilí cirkusoví akrobati a padala do vody s netečnou strnulostí panáků, vyhozených z vrtulníku. Okna plantážního domu se roztříštila na zubaté střepy. Tlaková vlna výbuchu přelétla přes kanál a udeřila Giordina do tváře jako boxerská rukavice. Proud hořícího paliva vytryskl ze vznášedla a ve chvíli, kdy se jeho zbytky rozstříkly po hladině, planoucí trosky člunu se s hlasitým syčením potopily do vod kanálu, k obloze se vznesla spirála černého dýmu a zakrátko se rozplynula na temném nebi.

Giordina se zmocňovaly stále větší obavy. Na skifu zuřivě pádloval k roztříštěnému vraku. Když dorazil k vnějšímu okraji hořících trosek, navlékl si vzduchovou láhev a sklouzl do kanálu. Voda pod hladinou, prosvětlená polem plamenů na povrchu, sálala tajemným žářem, strašidelným a hrozivým. Jako posedlý tichým šílenstvím prohledával rozbité trosky vznášedla, odstrkoval stranou cáry jeho sukny a pátral pod ní. Ještě stále byl omráčený šokem, dál ale pátral po těle svého přítele. Zatímco tápal mezi změtí trosek, které tu nadělal Pitt, rukama zavadil o lidské pozůstatky vyrvané z šatů, podivnou, pořezanou a vykuchanou věc bez nohou. Stačil pohled do jediného černého oka, vytrěštěného a nevidoucího, aby zjistil, že to Pitt není.

Musel přemáhat bolestné obavy, že takovou zkázu nemohl nikdo přežít. Marňe a zhola zbytečně pátral po jakékoli stopě, svědčící o přítomnosti živé bytosti. Proboha, kde je, vykřikoval Giordino v mysli. V kostech už cítil nesnesitelnou únavu a skoro už dospěl k zoufalému rozhodnutí vzdát to, když se po něm něco natáhlo z temného bahna a popadlo ho to za kotník. V prvním

okamžiku ho zamrazilo a zmocnila se ho panika, tu ale po chvíli vystřídal naprostý údiv, když mu došlo, že jde o pevný stisk živého člověka. Sklonil se dolů a zjistil, že se na něj z šera posměšně šklebí tvář se zelenýma očima a nosem, z něhož se řine krev a rozpouští se ve vodě.

Pitt jakoby vstával z mrtvých, roztáhl ústa a pousmál se. Nepromokavý oblek měl v cárech a potápěčskou masku mu výbuch strhnul z hlavy, byl ale naživu. Ukázal nahoru, pustil Giordinův kotník a začal plavat k hladině, vzdálené sotva půldruhého metru. Nad vodu se vynořili ve stejném okamžiku a Giordino okamžitě sevřel Pitta v medvědíh objeti.

„K čertu s tebou!“ vykřikl Giordino. „Ty žiješ.“

„U čerta bych byl, kdybych nežil,“ se smíchem ho odrazil Pitt.

„Jak se ti to ale proboha podařilo?“

„Štěstí přeje hlupákům. Jakmile jsem vrazil vzduchovou láhev do vrtule čerpadla a potopil se pod sukně vznášedla, což ostatně bylo pěkně pitomé, urazil jsem sotva dva metry, když se láhev rozprskla. Síla výbuchu se šířila do stran a následující exploze palivových nádrží šla nahoru. Dokud na mě nenarazila tlaková vlna, byl jsem v pořádku. Pak to se mnou praštilo na dno do bláta a to naštěstí ztlumilo náraz. Jen zázrakem mi nepopraskaly bubínky. Ještě pořád mi zvoní v uších. Bolí mě v místech, o kterých jsem zatím nevěděl, že je vůbec na těle mám. Modřiny musím mít úplně všude. Všechno mám nejasné a popletené. Na několik okamžik mě to omráčilo, ale rychle jsem zase přišel k sobě, když jsem se chtěl nadechnout ze vzduchové trubice, a zjistil jsem, že mám v puse jen jazyk a spoustu poloslané vody. Dělal se mi zle a zvedal se mi žaludek. Pokoušel jsem se dostat na hladinu a dát se trošku do pořádku, když jsem najednou vedle uviděl tvoje vzduchové bublinky.“

„Tentokrát jsem si už vážně myslel, že to máš za sebou,“ řekl Giordino.

„Já taky,“ přiznal Pitt. Hořce si ukázal na nos a rozbitý ret. „Když jsem narazil na dno, do něčeho jsem praštil...“ Zarazil se a udělal grimasu. „Zlomený, mám zlomený nos. Poprvé v životě.“

Giordino kývl hlavou ke scéně zkázy, plantážnímu domu, jenž se proměnil v hořící peklo. „Už se ti povedlo vypátrat, po které větvi v rodině jsi zdědil tu neodolatelou potřebu páchat škody?“

„Pokud vím, žádné pyromany mezi předky nemám.“

Tři ze strážných byli dosud naživu. Jeden se plazil od domu a z doutnajících děr na zádech uniformy se mu kouřilo, druhý stál omámený na břehu, kymácel se dopředu a dozadu a rukama si svíral uši, ve kterých mu praskly bubínky. Čtyři těla se vznášela na plameny ozářené vodní hladině. Zbytek hlídačů zmizel. Třetí z dosud živých byl ještě v šoku. Hloupě zíral na trosky vznášedla a z rány na jedné tváři se mu po krku řinula krev a červeně mu barvila košili.

Pitt doplaval ke břehu, postavil se a vystoupil nahoru. Strážce vyvalenýma očima zíral na černě oděnou postavu z kanálu, jako by to byla bahenní příšera. Křečovitě sáhl po zbrani v pouzdře na boku, tu mu však vytrhla síla výbuchu. Otočil se a pokusil se utéct, klopýtl a po několika krocích upadl. Zjevení, jemuž z nosu tekla krev, se k němu sklonilo.

„Mluvíš anglicky, příteli?“

„Ano,“ skřípavým hlasem přitakal strážce. „Naučil jsem se americká slovíčka.“

„Dobrá. Pak tedy řekni svému šéfovi Čchin Šangovi, že by Dirk Pitt rád věděl, jestli se ještě pořád musí shýbat, když si chce natrhat banány. Budeš si to pamatovat?“

Strážce při opakování věty několikrát zaškobrtal, ale pod Pittovým vedením to nakonec zvládl. „Dirk Pitt chce vědět, jestli se ctěný Čchin Šang musí shýbat při trhání banánů.“

„Jde ti to skvěle,“ žoviálně ho pochválil Pitt. „Zasloužíš si jedničku.“

Pak se Pitt spokojeně obrátil zpátky ke kanálu a přebrodil se k Giordinovi, jenž na něj čekal ve skifu.

35

Rychle postupující soumrak přivítala Julia s úlevou. Mezi stíny na otevřené palubě remorkéru opatrně postupovala směrem k přídi, bokem proklouzla na vlečný člun a ukryla se mezi černé plastické pytle s odpady. Ostré světlo ubývajícího měsíce jí sice moc radosti nedělalo, alespoň při něm ale mohla sledovat pohyby posádky na palubě remorkéru a pozorovat okolí, podle jehož geografických zvláštností by se dala určit poloha. Díky Polárce, na kterou se dívala každých pár minut, dokázala také přibližně odhadnout celkový směr plavby.

Na rozdíl od nevýrazné krajiny v centrální části údolí Atchafalaya, travnaté břehy bayou Teche byly porostlé hustou spleť dubů, promíšených majestátními cypřiši a pružnými vrbami. Ale jako na šachovnici se pás stromů co chvíli otevíral a odhaloval světlá farem a šerá, jen měsíčním svitem zalitá pole s rašící novou úrodou. Na oplocených pastvinách rozeznávala Julia obrysy pasoucího se dobytka. Poznala zpěv lučního skřivana a letmo ji napadlo, že by si přála mít rodinu a dům. Bylo jí jasné, že už se blíží den, kdy ji její nadřízení v INS posadí za stůl a skončí s jejími hazardními snahami zastavit organizované pašování čínských přistěhovalců.

Remorkér s nákladním člunem minuly na pohled pitoreskní rybářské městečko, o němž se Julia později dověděla, že to je Patterson. Po celé délce nábreží se táhla kotviště s rybářskými čluny u téměř každého uzavazovacího kůlu. Zatímco město se ztrácelo v dáli, v duchu si zaznamenávala jeho polohu podél bayou. Když se v dohledu objevil zdvihací most, kapitán remorkéru zahoukal na příšťalu. Správce mostu mu řádně zapískal na odpověď a zvedl mostní pole, aby loď mohla proplout.

Několik mil nad Pattersonem remorkér zpomalil a začal stáčet k západnímu břehu. Julia, která vyhlížela přes bočnice nákladního člunu, spatřila rozlehlou cihlovou budovu vypadající na skladiště a několik kůlen roztroušených okolo dlouhého přístaviště. Kolem celého pozemku se táhl vysoký plot z drátěného pletiva s ostnatým drátem nataženým na vrcholu. Několik porůznu roztroušených svítilen se slabými a zaprášenými žárovkami jen prachmizerně osvětlovalo volný pozemek mezi přístavištěm a skladištní budovou. Kam až Julia dohlédla, jedinou známku života představoval hlídač, jenž vyšel z malého domku a postavil se k zavřené bráně na konci přístaviště. Povšimla si, že měl na sobě obvyklou uniformu, jakou používají soukromé ochranky. Za oknem domku spatřila blikající výjevy na televizní obrazovce.

Srdce se jí rozbušilo, když spatřila pár železničních kolejí, po betonovém můstku klesajících pod skladiště. Čím dál víc si byla jistá, že právě tohle je hlavní shromaždiště, z něhož se ilegálové rozdělují do předem určených míst. Jakmile se tu ocitnou, stanou se z nich buď otroci, nebo skončí v přelidněných čtvrtích velkoměst.

Když na palubu nákladního člunu přišli čínští lodníci, aby ho uvázali u kotviště, zahrabala se mezi pytle smetí. Netrvalo to však dlouho, bárka byla zajištěná a oba skočili zpátky na remorkér. Mezi kapitánem, posádkou a hlídačem za bránou nepadlo jediné slovo. Kapitán krátce zahoukal, aby na sebe upozornil projíždějící malou krevetářskou loď, remorkér začal couvat od nákladního člunu a otáčet zádi, až dokončil obrátku o plných sto osmdesát stupňů a přídi opět mířil po proudu bayou. Pak kapitán nastavil motory na chod VPŘED, zvýšil rychlost a remorkér se vydal zpátky do Sungari.

Následujících dvacet minut uplynulo v podivném tichu, ze kterého už Julii začínalo mrazit. Ne snad, že by měla strach o vlastní bezpečnost, ale obávala se, jestli neudělala chybu. Hlídač už se dávno vrátil do svého domku k televizi. Člun plný smetí zůstával uvázaný k přístavišti, zapomenutý a bezvýznamný.

Krátce poté, co skočila do nákladního člunu, spojila se Julia s kapitánem Lewisem na palubě Weehawken a informovala ho o svém dobrodružném podnikání. Lewis nebyl dvakrát nadšený z toho, že žena, za jejíž bezpečnost ručil, tak hrozně riskuje. Jako opravdový profesionál však vlastní nespokojenost odhodil stranou a nařídil, aby se poručík Stowe a s ním člun s ozbrojenou posádkou okamžitě vydal za remorkérem a sledoval ho za podpory vrtulníku. Jediný rozkaz, který od něj Stowe dostal, zněl držet se v dostatečné vzdálenosti za remorkérem a nevzbudit podezření. Víření motorů vrtulníku Julia slyšela nad sebou a jeho navigační světla viděla na noční obloze.

Bylo jí naprosto jasné, jaký osud by ji čekal, kdyby ji Čchin Šangovy stráže odhalily, a měla tedy dobrý pocit z vědomí, že na ni někdo dává pozor a je dokonce připraven položit vlastní život za její, kdyby snad došlo k nejhoršímu.

Už před drahnou dobou se vysvlékla z kuchařské uniformy Lin Wan-ču a zastrčila ji do jednoho pytle s odpadky. Ne snad proto, že už jí byla k ničemu, ale protože oblečenou v bílém by ji mohl snáze upozorovat někdo z paluby remorkéru, když občas vykukovala přes pažení nákladního člunu. Vespad měla nenápadné šortky a blůzu.

Poprvé téměř po hodině promluvila do miniaturní vysílačky a vyburcovala poručíka Stowe. „Remorkér opustil nákladní člun a nechal ho uvázaný u něčeho, co vypadá jako staré skladiště.“

Poručík Jefferson Stowe, velitel člunu, odpověděl okamžitě prostřednictvím mikrofону, který měl spolu se sluchátky nasazený na hlavě. „Potvrzujeme. Remorkér nás právě míjí v protisměru. Jak jste na tom vy?“

„Je to asi tak vzrušující jako sledovat zkamenění stromu. Až na hlídače na druhé straně plotu, jehož největší starostí je sledovat televizní pořad, tu není v dohledu jediná živá duše.“

„Znamená to, že nás zas vyšplouchli?“

„Potřebuji ještě trochu času na obhlídku,“ odpověděla Julia.

„Ale doufám, že to nebudete protahovat. Kapitán Lewis nemá zrovna moc trpělivosti a vrtulníku zbývá palivo už jen asi na hodinu. A to je jen polovina špatných zpráv.“

„A co je ta druhá půlka?“

„Skočila jste do toho člunu tak rychle, že nikdo z mých lidí nestihnul večeři.“

„To si děláte legraci.“

„Rozhodně ne, když jde o námořníky, ošizené o pravidelnou stravu,“ zavtipkoval si Stowe.

„Zatím vydržte a neopouštějte mě.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Stowe a veškerý humor se z jeho hlasu rázem vytratil. „Ale doufám, že remorkér prostě jen neodstavil nákladní člun na noc a nehodlá ho na skladiště odpadků přesunout zítra ráno.“

„Nemyslím, že jde o něco takového,“ odpověděla Julia. „Jedna z budov má železniční přípojku, která vede dovnitř i ven. Takové místo by mohlo být docela ideálním překladištěm ilegálů. Odtud by je bylo možné propašovat kamkoli po celé zemi.“

„Požádám kapitána Lewise, aby u železniční společnosti ověřil jízdní řády nákladních vlaků, zastavujících v továrně,“ moudře se nabídl Stowe. „Zatím navedu člun k malému ostrůvku na protějším břehu bayou, asi sto metrů jižně od vás. Zůstaneme tam, dokud se znovu neozvete.“ Nastala krátká pauza. „Slečno Leeová?“

„Ano.“

„Nedělejte si moc velké naděje,“ vyrovnaným hlasem ji upozornil Stowe. „Právě jsem upozoroval starou ošuntělou ceduli, která se kymácí na břehu bayou. Chcete vědět, co na ní stojí?“

„Jistě, povídejte,“ odpověděla Julia a marně se pokoušela nedat v hlase najevo svou netrpělivost.

„První cukrovarnická společnost Felixe Bartholomeauxe. Založeno 1883. Zřejmě jste zakotvili u dávno opuštěné továrny. Co z ní vidím z našeho stanoviště, vypadá mrtvě jak zkamenělé dinosauří vejce.“

„Tak proč by to tady střežil hlídač?“

„To nevím,“ otevřeně se přiznal Stowe.

„Zůstaňte na příjmu,“ nečekaně prudce ho zarazila Julia. „Něco jsem zaslechla.“ Tiše naslouchala a Stowe ji nerušil žádnými dalšími otázkami. Jako z velké dálky k ní doléhaly tlumené nárazy kovu o kov. Zpočátku se jí zdálo, že to přichází odněkud z opuštěného cukrovaru, pak ale poznala, že zvuk tlumí voda pod nákladním člunem. Divoce začala odhazovat pytle se smetím stranou, až si prohrabala cestu ke dnu. Pak přitiskla ucho k vlhkému, rezivělému kovovému kýlu člunu.

Tentokrát zaslechla tlumené hlasy, jejichž vibrace pronikaly ocelí. Slova nedokázala rozeznat, ale znělo to, jako by tam nějakí lidé vzrušeně křičeli. Julia se pracně prohrabala mezi pytlí smetí znovu nahoru, bleskově překontrolovala hlídače, ještě stále zaujatého vlastními věcmi, naklonila se přes okraj člunu a zahleděla se do vody. Nespatřila tam žádná výmluvná světla v hloubce a bylo příliš tma na to, aby viděla hloub než na pár palců pod hladinu.

„Poručíku Stowe,“ pronesla tiše.

„Jsem tady.“

„Nevidíte náhodou něco ve vodě mezi přístavištěm a člunem?“

„Odtud ne. Vás ale vidím.“

Julia se instinktivně otočila a pohlédla na protější břeh bayou, před ní se ale rozléhala jenom temnota. „Vy vidíte, co dělám?“

„Nočním kukátkem. Nerad bych, aby se za vámi někdo plížil a vy o tom nevěděla.“

Starý a dobrý, spolehlivý poručík Stowe. Někde jinde a někdy jindy by ho možná začínala mít ráda. Ale jakékoli pomyšlení na lásku, bez ohledu na to jak přelétavou, jí v mysli vybavovalo představu Dirka Pitta. Poprvé v životě se nechala pobláznit mužem a ani v nejmenším netušila, jak se s tím vyrovnat. Skoro proti vlastní vůli znovu zaměřila pozornost na odhalení tajných metod Čchin Šangových pašeráckých praktik.

„Mám dojem, že další loď nebo komora musí být připevněná ke dnu člunu,“ hlásila.

„Co vás k tomu vede?“ zeptal se Stowe.

„Pod kýlem jsem zaslechla hlasy. To by vysvětlovalo, jak dokázali Číňané propašovat ilegály přes Sungari a vyhnout se imigračním a celním kontrolám.“

„Nerad bych vaši teorii zpochybňoval, slečno Leeová, ale podvodní komora, převezaná z Číny přes dva oceány, potom přesunutá pod nákladní člun remorkéru v Louisianě a proti proudu slepého říčního ramena k opuštěnému starému cukrovaru a jeho železniční překládce, to by si možná zasloužilo literární cenu, ale u nikoho rozumně uvažujícího s tím neuspějete.“

„Vsadím na to kariéru,“ rozhodně ho odbyla Julia.

„Smím se zeptat, co máte v plánu?“ Stowe přešel od přátelského tónu k úřednímu.

„Chci se dostat do cukrovaru a prohlédnout si to tam.“

„To není zrovna rozumné. Bylo by lepší počkat do rána.“

„To už by mohlo být pozdě. Přistěhovačce by mezitím mohli nastrkat do nákladních vagónů a odvézt pryč.“

„Slečno Leeová,“ chladně ji oslovil Stowe. „S veškerou vážností vás vyzývám, abyste si to rozmyslela a upustila od toho. Připluji k vám z druhého břehu bayou a vyzvednu vás.“

Julii se ale nezdálo, že když dospěla až tak daleko, měla by se stáhnout. „Ne, děkuji, poručíku Stowe. Hodlám pokračovat. Jestli najdu to, co si myslím, můžete sem vyrazit se svými muži.“

„Slečno Leeová, musím vám připomenout, že i když jste nyní pod ochranou Pobřežní stráže, nepatříte ke skupině rychlého nasazení ministerstva spravedlnosti. Radím vám, jestli se do toho chcete pustit, počkejte do rána, zajistěte si u místního soudce příkaz k prohlídce a pak si k dalšímu vyšetřování přiberte šerifa. To se vašim šéfům bude líbit mnohem víc.“

Julia jako by ho neslyšela. „Požádejte prosím kapitána Lewise, ať uvědomí Petera Harpera ve Washingtonu a povolá kancelář INS v New Orleans. Dobrou noc, poručíku Stowe. Uvidíme se zítra u oběda.“

Stowe se ještě několikrát pokoušel Julii dovolat, ta však už svou minivysílačku vypnula. Podíval se přes bayou nočním dalekohledem a spatřil ji, jak vyskakuje z nákladního člunu, přebíhá přístavní můstek a zahýbá za mechem obrostlý dub, stojící u drátěného plotu.

Když Julia dorazila k dubu, na několik minut se zastavila ve skrytu šlahounů, visících z jeho větví. Očima pomalu přejížděla po zdánlivě opuštěných budovách cukrovaru. Žádnými skulinami ve dveřích či oknech nepronikalo sebemenší světlo. Naslouchala, ale nedoléhalo k ní nic než rytmické vrzání cikád, ohlašující brzký příchod léta. Nehybný vzduch byl těžký a vlhký a ani vánek nepomohl zchladit potem provlhlou kůži.

Hlavní budova komplexu byla solidní a pevná, vysoká tři podlaží. Její stavitel se zřejmě musel zhlédnout ve středověké architektuře. Kolem celé střechy se táhly předprsňe a ve čtyřech věžičkách zřejmě kdysi sídlily kanceláře společnosti. Ve stěnách bylo jen tolik oken, aby jimi dovnitř pronikalo denní světlo, ale pracovní podmínky uvnitř musely být zásluhou nedostatečného větrání nesnesitelné. Na červených pálených cihlách bylo vidět, jak dlouho vzdorují horkému a parnému počasí. Do jejich maltou vyplněných spár se zakously mech a popínavé víno, a tak se začínaly uvolňovat a dost jich popadalo do mokré hlíny. Smutný pohled na místo, kde kdysi existoval vzkvétající podnik plný lidí s přetékající aktivitou, teď ale opuštěné, vyvolával v Julii pocit už jen čekání na brzký příchod demoliční čety.

Postupovala dál ve stínu býlí, obrůstajícího plot, až dorazila k páru kolejí. Procházely bránou s těžkým visacím zámekem a pod nízkým můstkem vedly až k těžkým dřevěným vratům do podzemí hlavního skladu. Sehnula se a ve světle nedaleké lucerny si prohlédla koleje. Ocel se leskla a nebyly na ní stopy rzi. To, o čem byla až dosud zcela přesvědčená, získávalo teď pevné základy.

S ladností kočky se protahovala podrostem, až ve svém pátrání narazila na drenážní rouru, širokou v průměru přes šedesát centimetrů a vedoucí pod plotem do souběžné škarpy. Rychle se rozhlédla po nejbližším okolí, jestli ji stále nikdo nezpozoroval a začala se soukat do roury nohama napřed, aby se snadno dostala ven, kdyby narazila na slepé ukončení.

Julia se ani v nejmenším nenechávala ukolébát falešným pocitem bezpečí. Hlavou jí vrtalo, že zdánlivě je tu jen jediný hlídač, navíc od jiné ochranky než Čchin Šangovy. Že tu nebyly další stráže ani jasná světla, která by ozařovala objekt, vyvolávalo pocit, že je to místo bez většího významu. A možná právě o to někomu šlo. Byla natolik profesionálka, aby ani v nejmenším nevylučovala možnost, že už od chvíle, kdy vyskočila z nákladního člunu, každý její pohyb sledují skryté infračervené kamery. Už ale zašla tak daleko, že se nemohla vrátit. A jestliže tohle opravdu bylo shromaždiště ilegálních přistěhovalců, pak se neřídilo Čchin Šangovými zásadami fanatického utajování a do krajnosti dotažených bezpečnostních opatření.

Chlap se širokými rameny by se drenážní rourou možná jen stěží protahoval, ale Julia měla ještě trochu volného prostoru. Zpočátku, když se podívala mezi nohama, neviděla nic než černou temnotu. Sotva se ale vypořádala s mírným ohybem roury, spatřila kruh měsíčního světla, jehož odlesky si hrály na vodě. Konečně se vynořila v betonovém příkopu, zčásti zaplněném mokřým blátem. Vedl kolem hlavního skladiště a zachytával dešťovou vodu, sváděnou střešními okapy.

Zarazila se a rozhlédla se vlevo i vpravo. Žádné poplašné sirény, žádný štěkot rozdivočelých hlídacích psů ani hledáčky reflektorů neohlašovaly její vpád na pozemek cukrovaru. Snad opravdu nikdo nezpozoroval její přítomnost, doufala, a tak začala plíživě postupovat k budově a hledat místo, kudy dovnitř. Opřela se zády o mechem porostlou cihlovou zeď a začala uvažovat, jakým směrem se dát. Na straně, kde do suterénu budovy klesaly kolejnice, byl prostor volný a navíc zalitý světlem z jednoho sloupu, proto si zvolila opačný směr, v němž se jí nabízely temné stíny, vrhané skupinou cypřišů. Našlapovala co nejtišeji, opatrně, aby neupadla přes smetí, rozseté kolem.

Cestu jí blokovala malá houština křoví a Julia zaplula pod ně. Nataženými pátrajícími prsty nahmatala jeden schod, pak druhý, vedoucí dolů. Přimhouřenýma očima pátrala ve stínech, až objevila schodiště klesající pod cukrovar. Schody byly pokryty troskami, jež musela opatrně obcházet a překračovat. Dveře na dolním konci schodů už měly své lepší časy za sebou. Kdysi by jejich mohutná dubová konstrukce odolala nárazům beranidla, ale století vlhkého klimatu vykonalo své, panty zrezivěly, a tak Julii stačilo jen do nich pořádně vrazit, aby se otevřely na skulinu, jíž se protáhla dál.

Julia váhala jen tak dlouho, než zjistila, že se nachází v chodbě s betonovými zdmi. Na protějším konci, vzdáleném odhadem patnáct metrů, zahlédla nežetelnou zář světla. Na všechno těžce doléhal zatuchlý pach dlouho neužívaných prostor. Podlaha byla kluzká a v místech, kam vnějšími dveřmi pronikla dešťová voda, byly louže. Odpadky a starý nábytek, odložený do průchodu po uzavření cukrovaru, jí ztěžovaly postup bez zbytečného hluku. Zvlášť opatrná musela být ve chvíli, kdy dospěla ke kalnému světlu, pronikajícímu špinavým skleněným oknem v dubových dveřích, jež se jí postavily do cesty. Lehce nahnátla kliku a k jejímu překvapení západka bez zaskřípění vyklouzla z úchytu. Se zatajeným dechem pootevře a na malou škvíрку. Dveře klouzaly v pantech tak hladce, jako by je někdo naolejoval teprve včera.

S pocitem ženy, vrhající se do neštěstí, postoupila dál. Nacházela se v kanceláři, zařízené těžkým dubovým nábytkem, tak populárním na začátku dvacátého století. Julia ztuhla. Místnost byla čistá, bez poskvrnky. Nikde ani smítko nebo pavučina. Jako by vstoupila do míst, kde se zastavil čas. Ve skutečnosti vešla do pastí.

S pocitem, že jí někdo zasadil ránu do žaludku, zaslechla, jak dveře za ní zaklaply. Zpoza zástěny, oddělující kancelář od zasedacích prostor na protějším konci místnosti, vyšla trojice mužů. Všichni měli na sobě obchodnické obleky, dva z nich svírali v rukou kufříky, jako by právě odcházeli ze schůze správní rady.

Než stačila zapojit skrytou vysílačku, ruce jí někdo pevně stiskl a ústa měla přelepená páskou.

„Jste opravdu ta nejzatvrzelejší mladá dáma, Ling T'ai, nebo bych snad měl říkat Julie Leeová?“ pronesl Čchin Šangův vrchní dozorce Čchi Wong a s ďábelským úšklebkem se jí uctivě uklonil. „Ani netušíte, jak rád vás zase vidím.“

Stowe upíral oči na protější břeh bayou, jednou rukou si k uchu tiskl sluchátko a mikrofonom vysílačky se téměř dotýkal rtů. „Slečno Leeová. Jestli mě slyšíte, odpovězte prosím.“

Chvilí slyšel něco, co znělo jako přidušené hlasy, pak ale veškeré spojení s Julií skončilo. V prvním okamžiku mu instinkt velel vrhnout se přes bayou a zaútočit na vrata u přístaviště. Nemohl si ale být jistý, jestli se Julia opravdu ocitla v životu nebezpečné

situaci. Rozhodně ne natolik jistý, aby riskoval životy svých mužů v bojové situaci. Další faktor, který mu vrtal hlavou, představovala možnost ozbrojeného střetnutí v naprosto neznámém prostředí. Stowe si zvolil cestu, jakou se vydávají všichni chytří důstojníci už od dob, kdy vznikly armády. Přenesl zodpovědnost na nadřízeného.

„Weehawken, tady je poručík Stowe.“

„Slyším,“ ozval se hlas kapitána Lewise.

„Pane, podle mne tu máme neočekávanou situaci.“

„Prosím, poručíku?“

„Přišli jsme o spojení se slečnou Leeovou.“

Následovala krátká odmlka, po níž kapitán Lewis pomalu odpověděl: „Zůstaňte na místě a pokračujte v pozorování cukrovaru. Informujte mě o všem novém. Vydávám se vám na pomoc.“

Stowe stál na člunu a upřeně pozoroval tiché a temné budovy na protějším břehu bayou. „Bůh vám pomáhej, jestli máte trable,“ zabručel tiše, „protože já nemůžu.“

36

Jakmile Pitt a Giordino opustili hořící velitelské stanoviště a vznášedlo, nebylo už nijak naspěch. Dalo se celkem rozumně předpokládat, že poté, co plantážní dům lehl popelem, se veškeré spojení mezi zbylými strážci a Čchin Šangovým hlavním stanem přerušilo. Jako by nedošlo k ničemu až tak zvláštnímu, pokračovali podle plánu v pozorování a filmování dna kanálu pomocí ponorného automatu. Ani jeden z nich nechtěl odvést uspěchanou a zfušovanou práci.

Dospěli do Atchafalayi a Hookerovým bayou se vrátili k hausbótu právě ve chvíli, kdy se obloha na východě začala rozjasňovat a její barva přecházet z černé na modrošedou. Romberg je uvítal tím, že otevřel oči alespoň na tak dlouho, aby je poznal, pak se ale hned znovu ponořil do psí říše snů.

Bez otálení vyložili potápěčskou výbavu a AUV. Jen co zas na střechu uložili skif, Giordino nastartoval mohutný motor a Pitt z bahna pod lodí vytáhl kotvící kůly. Ještě než vyšlo slunce, vandrský člun zahýbal do Atchafalayi a namířil si to dolů proudem.

„Kam teď?“ zakřičel Giordino z kormidelní budky dolů do hlavní kabiny.

„Bartholomeaux,“ zahulákal Pitt, aby překonal hluk motoru.

Giordino už neřikal nic. Lodní provoz nebyl tak zanedbatelný, jak mohl takhle časně zrána očekávat. Lovci ústřic a krabů se svými čluny už byli na řece a mířili k oblíbeným lovištím. Remorkéry s řadami nákladních člunů už minuly zdymadla na Starém říčním kanálu z Mississippi nad Baton Rouge a vydaly se k jihu. Ostatní lodi míjel opatrně, jakmile je však nechal za sebou, nastavil motor na poloviční plyn a valil se s člunem dolů řekou dobrými dvaceti pěti mílemi za hodinu.

Uvnitř malého domku seděl Pitt na pohovce a přehrával si videozáznam natočený kamerami AUV na dně kanálu, počínaje od dálničního náspu hraničícího s Mississippi až po vyústění do Atchafalayi. Od začátku do konce celé to naprosto nudné a únavné představení trvalo plných šest hodin. Pittovi se ulevilo, že se tam nenašla žádná mrtvá těla, nepřekvapilo ho to však. V neuvěřitelně komplikovaném Cen Šangově plánu se objevila malá skulinka. Klíčem ke všemu byl kanál, jehož smysl se teď Pitt rozhodl nalézt. Pořád mu ale nebylo nic jasné. Chyběl mu důkaz. Měl jenom nejasnou teorii, již sám skoro nedokázal přijmout.

Odvrátil se od monitoru a zabořil se do opěradla pohovky. Neodvažoval se zavřít oči. Snadno by sklouzl do spánku, to by však k Giordinovi nebylo fér. Před sebou měli ještě spoustu práce. Připravil snídani a zavolal Giordina dolů ke stolu, na který položil talíř se šunkou a míchanými vejci. Ve staromódní konvici uvařil kávu a otevřel krabici s pomerančovým džusem. Aby ušetřili čas, vystřídal Giordina u kormidla, zatímco jeho přítel jedl.

Několik mil nad Morgan City stočil vandrský člun do Berwickova zálivu, přes kanál Wax Lake zamířil k jihu a do bayou Teche vplul těsně nad Pattersonem, jenom dvě míle od starého cukrovaru v Bartholomeaux. Předal kormidlo Giordinovi a usadil se v židličky na verandě s Rombergem zkrouceným vedle sebe.

Ve velmi slušném čase, už krátce před polednem, Giordino zpomalil člun, když se za zákrutou asi míli před nimi vynořil opuštěný cukrovar. Pitt přiložil k očím dalekohled a prohlížel si budovy a dlouhý přístavní můstek, který se táhl podél kamenného vlnolamu. Když u něj spatřil nákladní člun ještě pořád naložený smetím, lehce se usmál. Vstal, naklonil se přes zábradlí verandy a zavolal nahoru na Giordina: „To musí být ono. Ten člun u přístavního můstku vypadá úplně stejně jako ten, co jsme viděli včera v Sungari.“

Giordino zvedl mosazný teleskop, který našel ve skřínce u kormidla. Pravým okem zamžoural do objektivu a pohledem projížděl po staveních a můstku. „Je ještě pořád plný. Zdá se, že s vykládkou smetí nijak nespíchají.“

„Baráky jsou sice pořádně zchátralé, zato přístaviště vypadá jen tak rok nebo dva staré. Vidíš někoho v tom strážním domku u vrat?“

Giordino zakroutil teleskopem a přeostřil. „Mám tam jednoho hlídače. Sedí na zadku uvnitř a civí na televizi.“

„Nějaké náznaky, že plujeme do pasti?“

„Viděl jsem hřbitovy živější než tohle místo,“ uvolněně odpověděl Giordino. „Pověsti o naší návštěvě na kanálu sem zřejmě ještě nedorazily.“

„Sklouznu přes palubu a prohlédnu si spodek člunu,“ řekl Pitt. „Ztratil jsem potápěčské nádobíčko na plantáži, tak si půjčím tvoje. Nech ji plout jenom pomalu, že máš jako problémy s motorem. Až budu ve vodě, uvaž ji u přístaviště a sehrajs s hlídači další ze svých zářných představení.“

„Co jsme si s Rombergem procvičili, jak nakládat s nedůvěřivým publikem,“ slavnostně vyhlásil Giordino, „můžeme tuhle scénku nabídnout Hollywoodu.“

„Moc velké naděje si nedělej,“ kysele odpověděl Pitt.

Giordino stáhl rychlost na druhý stupeň nad volnoběhem a otáčel klíčkem zapalování tam a zpět, aby to vypadalo na problémy se zážehem motorových válců. Jen co uviděl Pitta, jak v jeho nepromokavém potápěčském obleku přechází po lávce na straně člunu, kam hlídač nemohl vidět, otočil kormidlem směrem k přístavišti. Když se o pár vteřin později podíval dolů, Pitt už byl pryč.

Sledoval, jak se Pittovy vzduchové bublinky blíží k nákladnímu člunu a potom vytrvale poskakují na místě, kde zaplul pod něj. Giordinovi to připadalo, že Pitt se propracovává stále hloub a hloub. Pak najednou bublinky na okraji člunu docela zmizely.

Giordino pomalu zdvihl ruku, aby si zastínil oči proti slunci, a zkušeně protáhl hausbót podél nákladního člunu, a aniž by způsobil jediný škrábanec na nátěru přirazil k pilířům. Pak sklonil schůdky k lávce, seskočil na přístaviště a začal utahovat uvazovací lana kolem páru rezavých pacholat na molu.

Z domku se vynořil hlídač, odemkl bránu a spěchal k vandrskému člunu. Bedlivě pozoroval Romberga, jenž při jeho příchodu předstíral radostné vzrušení. Hlídač měl asijské rysy, mluvil však anglicky s kalifornským přízvukem. Byl o dobrých deset centimetrů vyšší než Giordino, ale podstatně útlejší. Na hlavě měl baseballovou čepici a sluneční brýle pilotů z druhé světové války.

„Musíte odjet. Tady to je soukromé přístaviště. Majitelé si nepřejí, aby tu někdo kotvil.“

„Si nemůžu pomoci,“ protahoval Giordino. „Chcípá mně mašina. Mí dejte dvacet minut, ať to dám do kupy.“

Hlídač se nedal odradit. Začal odvazovat lana. „Musíte pryč.“

Giordino popošel k němu a ocelovým stiskem ho popadl za zápěstí. „Čchin Šangovi se asi nebude líbit, až mu ohlásím, jak nepřátelsky tu vítáte jeho inspektory.“

Hlídač se na Giordina podíval podezíravě. „Čchin Šang. Kdo je to k čertu Čchin Šang? Mě zaměstnává nákladní společnost Butterfield.“

Ted' byla řada na Giordinovi, aby se tvářil udiveně. Nepřítomně se zadíval stranou do vody, kde naposledy spatřil Pittovy bublinky, a uvažoval, jestli se náhodou pořádně nespletli. „Zaměstnává vás, a čím? Abyste odháněl vrány z obilí?“

„Ne,“ pronesl na svou obhajobu hlídač. Nebyl schopný vymanit se z Giordinova sevření, zároveň ale uvažoval, jak vytáhnout revolver z pouzdra na boku. „Butterfield používá tyhle staré budovy za skladiště nábytku a zařízení z kanceláří po celé zemi. Jako strážce mám já a ostatní z dalších směn za úkol odhánět odtud vandaly.“

Giordino pustil hlídačovu ruku. Byl příliš prohnáný a cynický na to, aby skočil na podobnou lež. V prvních chvílích rozhovoru se málem nechal vyvést z rovnováhy. Ted' už ale celkem jistě věděl, že opuštěný cukrovar v Bartholomeaux toho skrývá víc, než by se na první pohled zdálo.

„Poslyšte, příteli. Stálo by vám to za to, nechat mě tu za láhev whisky Jack Daniel's počkat tak dlouho, než si dám motor do kupy?“

„Myslím, že ne,“ opatrně odpověděl hlídač a masíroval si zápěstí.

Giordino se vrátil k venkovskému dialektu. „Poslyšte. Mám to ucaný. Dyž se vrátím na řeku a budu zatím dělat na mašině, první loď mě rozbije na dva kusy.“

„To není můj problém.“

„Dvě láhve whisky Jack Daniel's?“

Strážnému bleskl v očích prohnáný výraz. „Čtyři láhve.“

Giordino napřáhl ruku. „Platí.“ Pak ukázal cestu dvěma, vedoucími z verandy člunu. „Pojte na palubu, ať vám je nastrkám do pytlíku.“

Hlídač se obezřetně podíval po Rombergovi. „Nekouše?“

„Jen dyž mu strčíte ruku do tlamy a sešlápnete mu čelistě.“

Hlídač, který se nevědomky nechal vlákat do pastí, obešel Romberga a do hlavní kabiny hausbótu. To byla poslední věc, na niž si ještě pamatoval, když se o čtyři hodiny později probral z mrákot. Giordino ho zasáhl do šije na krku. Nebyl to nějaký judistický úder, ale rána pěstí jak palicí, která hlídače srazila na zem na pořádně dlouhou dobu.

O deset minut později už Giordino vyšel na verandu člunu, oblečený do hlídačovy uniformy. Rukávy a nohavice mu byly o notný kus dlouhé, zato košile na hrudi a v ramenou praskala ve švech a našponované knoflíky jasně svědčily o záměně. S hlídačovou baseballovou čepicí staženou přes staré, široké sluneční brýle Giordino ležerně došel k bráně, zavřel ji za sebou a předstíral, že ji zamyká. Pak vešel do domku, posadil se před televizor a očima začal zkoumat dvůr cukrovaru a sledovat bezpečnostní kamery, rozmístěné na pozemku.

Pitt se ponořil až ke dnu bayou a teprve potom vyplaval vzhůru k plochému spodku nákladního člunu. Překvapilo ho, když zjistil, že hloubka podél přístaviště je dobrých deset metrů — mnohem větší, než jaká by byla zapotřebí jen pro přepravu nákladních člunů s mělkým ponorem. Někdo to tady musel vykopat pro lodi s podstatně hlubším kýlem.

Bylo to, jako by náhle slunce zakryl mrak. Stín člunu pohlcoval skoro padesát procent světla na povrchu. Voda byla kalně zelená a plná částeček říčních rostlin. Plaval rychle a sotva dorazil pod člun, zjevil se v temnotě před ním nejasný obrys, který zarazil jeho postup.

V závěsu pod člunem spočíval obrovský cylindrický válec se zúženými konci. Pitt okamžitě poznal, o co jde, a srdeční tep se mu vzrušením zrychlil. Velikostí i obvyklým tvarem to odpovídalo starým ponorkám. Plaval podél trupu, poněkud nad ním. Nikde to nemělo viditelné výstupy, zpozoroval však, že celé to pod nákladním člunem visí na systému konzolí. Pittovi bylo okamžitě jasné, že slouží k přemísťování ponorky mezi kýlem lodi a dnem nákladního člunu a naopak.

Podle jeho odhadu měřil podvodní závěs třicet metrů na délku, byl široký pět a vysoký asi tři metry. Aniž by mohl nahlédnout dovnitř, Pitt bleskově odhadl, že se tam vejde od dvou set do čtyř set lidí, podle toho, jak jsou natěsnaní.

Plaval rychle na druhou stranu ponorky a pátral po nějakém poklopu, který by se dal podvodním tunelem spojit s nitrem kamenného vlnolamu, navazujícího na přístávací můstek. Asi deset metrů za přídí našel malý vodotěsný tunel, široký jen asi tak, aby jím prošly dvě osoby najednou.

Pitt ale stále ještě nemohl nalézt cestu dovnitř, rozhodně ne z vody. Už to chtěl skoro vzdát a odplavat zpátky na hausbót, když zpozoroval malý kruhový portál, zasazený do kamenného vlnolamu. Byl už nad hladinou vody, těsně pod prkny přístávacího můstku. Portál zakrývaly železné dveře zabezpečené třemi pákovými uzávěry. Účel tohoto zařízení mu ale nebyl jasný. Odpadový kanál? Údržbářský tunel? Drenážní roura? Při bližší prohlídce nápisu, vyraženého do železných dveří výrobcem, se však tajemství rozplynulo.

VYROBILA SPOLEČNOST ACADIA
TOVÁRNA NA VYKLÁDACÍ ZAŘÍZENÍ
NEW ORLEANS, LOUISIANA

Byl to výložník, v době provozu továrny používaný pro přepravu surového cukru na nákladní čluny. Starý přístavní můstek byl zbořen a místo něj postaven nový o půldruhého metru výš, aby se tak umožnil nepozorovaný přesun ilegálních přistěhovalců pod vodou. Novější, zvýšené přístaviště bylo umístěno dobrých třicet centimetrů nad původním výložníkem.

Pákové uzávěry byly silně zrezivělé a zřejmě je už přes osmdesát let nikdo neotvíral. Voda v bayou však neobsahovala tolik soli jako v moři, takže koroze nešla do hloubky. Pitt popadl jednu páku oběma rukama, zapřel se chodidly o prkna přístaviště a zatáhl směrem dolů.

K jeho nemalé úlevě se páka hned na první pokus posunula o palec a na druhý o tři palce. Pak už se otáčela podstatně snadněji. Konečně ji stáhl až na doraz. Druhá páka šla o něco snadněji, zato se třetí musel zápolit kousek po kousku. Celý rozlámaný a zadýchaný si Pitt na minutku odpočinul a pak se pustil do otvírání dveří. Také ony vzdorovaly. Musel se opřít nohama o vlnolam a táhnout vši silou která mu ještě zbývala.

Konečně železné dveře zdráhavě zaskřípěly v pantech a otevřely se. Pitt se zadíval dovnitř, neviděl však nic než tmu. Obrátil se a pod přístavním můstkem plaval zpět až k místu, kde narazil na trup hausbótu. „Ale, jseš tam?“

Odpověděl mu pouze Romberg. Zvědavý pes se vydal na procházku po můstku a čenichal škvírami mezi prkny přímo nad Pittovou hlavou. „Tebe nechci, potřebuji Giordina.“

Romberg začal vrtět ocasem. Natáhl přední tlapy, položil se na můstek a pokoušel se prohrabat pod dřevěná prkna.

Ve strážním domku se Giordino každou minutu nebo dvě otáčel ke člunu a dával pozor, jestli se Pitt už nevrací. Když zpozoroval Romberga, jak hrabe a škrábe po něčem pod můstkem, vzbudilo to v něm zvědavost. Pomalu prošel bránou a zastavil se vedle psa. „Co to tady čenicháš?“

„Mě,“ zašeptal Pitt mezi prkny.

„Proboha,“ ulevil si Giordino. „Už jsem si skoro začal myslet, že Romberg mluví.“

Škvírami mezi prkny se Pitt podíval nahoru. „Kdes vzal tu uniformu?“

„Hlídače napadlo, že by si mohl schrupnout, a tak se jeden ochotný a vstřícný přítel nabídl, že to za něj podrží.“

„I když toho moc nevidím, řekl bych, že ti to zrovna nepadne.“

„Jestli chceš něco vědět,“ pronesl Giordino s hlavou odvrácenou od cukrovaru a s rukou projíždějící dvoudenním strniskem na bradě, aby zakryl pohyby rtů, „tak tohle zařízení patří dopravní společnosti Butterfield, ne Čchin Šangovi. A taky hlídač sice má nejspíš asijské předky, ale vsadil bych se, že do školy chodil v L. A. nebo v San Francisku.“

„Butterfield je zřejmě nastrčená firma, která Čchinovi pomáhá dostat lidi sem a potom zas dál. Ke dnu nákladního člunu je připevněná ponorka, do níž se vejde skoro čtyři sta lidí.“

„Tak to je asi vážně zásah do černého.“

„Za chvíli se to dovíme, jen co se podívám dovnitř.“

„A jak?“ prostě se zeptal Giordino.

„Objevil jsem výložník, který se používal k dopravě cukru na nákladní čluny. Vypadá to, že vede do hlavní budovy.“

„Dávej si pozor a hod' sebou. Nevím, jak dlouho se mi ještě podaří hrát komedii pro bůhvíjak početné publikum.“

„Že by ses dokonce dostal před kamery?“ zeptal se Pitt.

„Napočítal jsem tři a mám podezření, že kolem dokola jich bude ještě víc, ale na ty jsem zatím nepřišel,“ odpověděl Giordino.

„Můžeš mi sem podat mou pětačtyřicítku? Nerad bych se tam vydal s holýma rukama.“

„Spustím ti ji přes kraj můstku.“

„Ať už se o tobě říká cokoli, jsi docela fajn, Ale,“ konstatoval Pitt.

„Jestli uslyším, že se tam střílí,“ řekl Giordino už cestou ke člunu, „přiženeme se s Rombergem klusem.“

„Tak to by byl pohled k nezaplacení.“

Giordino vešel do hausbótu, vzal Pittův automatický kolt a šikovně ho na dlouhé šňůře spustil okénkem těsně nad hladinu na straně odvrácené od přístaviště. Ucítit lehké škubnutí za provaz a pistole zmizela. Pak se pomalu vydal na cestu zpátky do hlídačovy boudy, vytáhl z pouzdra úctyhodný revolver Magnum ráže 357 a čekal, jestli se něco nestane.

Pitt odhodil vzduchovou láhev, pás se zátěží a zbytek potápěčského vybavení pod hausbót a jenom v nepromokavém obleku a s pistolí nad hlavou, aby ji udržel v suchu, doplaval pod můstkem k portálu a vlezl dovnitř. Bylo tam těsně, a tak postupoval jen píd' po pídí. Kolt si zastrčil za výstřih kombinézy na hrudník, kam mohl snadno dosáhnout a v případě nějaké nepříjemnosti ho vytáhnout. Čím dál pronikal do nitra vykládací šachty, tím víc ubývalo světla, jemuž bránilo i jeho vlastní tělo. Vroucně si přál, aby snad někde nenarazil na jedovatého hada. Neměl tu zrovna dost prostoru, kam uhnout, tak by se buď musel pokusit umlátit ho pažbou koltu, nebo ho zastřelit. V prvním případě by riskoval uškntutí, ve druhém, že ho objeví strážce.

Dost pozdě si začal uvědomovat další riziko. Co když protější konec blokuji další dveře, které se dají otevřít pouze z druhé strany? Taková možnost se rozhodně nedala vyloučit. Potom si ale řekl, že za pokus to stojí. Kdo nic nezkusí, nic nepokazí. Soukal se dál až do míst, kde začínal tunel stoupat. Pak už to bylo namáhavější, protože musel překonávat i vlastní váhu.

I když měl konečky prstů rozedřené, jak se škrábal po zrezivělých spojích výklopníku, Pitt postupoval dál. Poněkud bujnější fantazie by si bezesporu ve tmě, do níž se nořil, dokázala vykouzlit příšery z jiných světů, ve skutečnosti však ho nečekalo nic než prázdná šachta. Pomalu, téměř nepostřehnutelně se začínal tunel rozšiřovat, jakoby v horní části rozkvétal. A pak už náhle a docela nečekaně proklouzl do velké bedny, jejíž strany ubíhaly vzhůru a do stran. Její horní hrana byla vzdálená jen asi metr a čtvrt. Namáhavě se napřímil, zachytil se a přitáhl a potom se vyškrábal k hornímu okraji výložníku.

Jednou rukou sevřel automatickou pistoli a jenom nejasně si uvědomil podivný bodavý pocit, jenž mu přeběhl po zádech, když zaslechl hlasy doléhající do výložníku, hlasy, které nemluvily anglicky. Okamžitě také ucítit těžký, nechutný pach lidských těl, příliš dlouho namačkaných v nevětraném prostoru. Pitt pomalu zdvíhal hlavu, až se očima dostal nad úroveň horního okraje násypné bedny. Zjistil že ze čtyřmetrové výšky hledí do velké místnosti, bíděně osvětlené jedinou špinavou lampou na stropě. Zdi byly z omšelých cihel, podlaha betonová.

Víc než tři sta mužů, žen a dětí tu v dusném ovzduší místnosti postávalo, polehávalo nebo se choulilo do sebe, namačkaní jeden na druhého, bez sebemenší možnosti volně se pohnout. Vesměs na nich bylo vidět nejrůznější stupně únavy, hladu a nemoci. Zdálo se, že jsou to samí Číňané. Pitt se rozhlédl po místnosti, nespátřil ale žádné strážce. Masa lidí byla zavřená v prostorách, kde se kdysi vyráběl cukr. Jediný východ blokovaly masivní dřevěné dveře.

Zatímco hleděl dolů, dveře se náhle otevřely a Asiat oblečený do stejné uniformy, jakou Giordino zabavil hlídači v přístavišti, surově vrazil do přeplněné místnosti dalšího muže. Ve vnější chodbě další strážce pevně svíral paže ženy, podle Pitta mužovy manželky. Dveře se s bouchnutím zavřely a muž, značně rozrušený, na ně začal bušit a něco vykřikovat čínsky, nejspíš prosil strážce, aby mu manželku neodváděly.

Bez sebemenšího zaváhání nebo myšlenky na vlastní riziko, Pitt rázem seskočil z násypníku na podlahu místnosti, dopadl mezi dvě ženy, obě je srazil do lidské masy kolem a v celé místnosti tak vyvolal vlnění těl. Obě na něj zaražené zíraly, nepronesly však ani slovo. Ani nikdo z ostatních se nezdál být překvapený jeho náhlým zjevením.

Pitt se nezdržoval omluvami. Rychle se prodral stísněným davem ke dveřím. Jakmile dorazil až k nim, jemně odstrčil nařikajícího muže stranou a začal na dveře bušit pažbou koltu. Bylo to známé znamení, jedna dlouhá, čtyři krátké a dvě dlouhé, jaké obvykle dával přítel těm na druhé straně. Po druhém pokusu se Pittovi jeho drzost vyplatila. Jak doufal, strážce podlehl zvědavosti, když dosavadní nesouvislé bušení zničeného manžela vystřídal nepochopitelný signál.

V zámku cvaklo a dveře se znovu otevřely, tentokrát v nich ale stál Pitt. Strážce vrazil dovnitř, popadl manžela za límec a začal jím trást jako ovocným stromem. Druhý stál v průchodu a ženě tvrdě svíral paže za zády. Promluvil vztekle perfektní angličtinou.

„Řekni naposled tomu pitomému parchantovi, že manželku nedostane zpátky, dokud nezaplatí dalších deset tisíc dolarů.“

Pittova paže se obloukem snesla dolů, pažba koltu v jeho ruce tvrdě ze stran narazila na hlavu prvního strážce a srazila ho v bezvědomí na betonovou podlahu. Vzápětí už Pitt vstoupil do otevřených dveří a hlavní pistole pevně zamířil na hlídače, svírajícího ženu.

„Nerad se do toho pletu, ale mám dojem, že máte něco, co vám nepatří.“ Strážce, kterému klesla čelist už při pohledu na to, jak se jeho partner sesypal na hromádku ztracený pro celý okolní svět, se vyjevil ještě víc a vyvalenýma od zíral na zjevení v černé gumové kombinéze. „Kdo k čertu jste?“

„Vaši zajatci si mě najali, abych je zastupoval,“ s úsměvem mu odpověděl Pitt. „Nechte to děvče jít.“

Strážce měl kuráž, to mu musel Pitt přiznat. Jednou paží sevřel ženě hrdlo. „Pusťte tu zbraň, nebo jí zlomím vaz.“

Pitt udělal krok vpřed a zdvihl kolt, až se jeho ústí zastavilo jen pár centimetrů od strážcova levého oka. „Jestli neposlechnete, vystřelím vám oči. Chcete být po zbytek života slepý?“

Strážce byl natolik chytrý, aby poznal, že prohrál. V naději, že najde nějakou pomoc, se rozhlédl nahoru a dolů chodbou. Byl v tom ale sám. Pomalu začal zdánlivě uvolňovat sevření krku čínské ženy, zatímco druhou rukou šmátral po pistoli v pouzdře na boku.

Pitt jeho pohyb postřehl a vrazil hlavní koltu strážci do oka. „Nezahrávejte si takhle hloupě, příteli.“ Příjemně se usmál, až mu v matném světle zazářily zuby.

Strážce bolestně zakvílel, pustil ženu a oběma rukama se popadl za oko. „Proboha, vždyť budu slepý.“

„Ještě bych se neradoval,“ odsekl mu Pitt a za límec ho vtáhl do místnosti. Ženě nic přikazovat nemusel; proklouzla kolem něj a vrhla se manželovi do náručí. „Přinejhorším budete nosit pár dní krvavý monokl.“

Pitt kopnutím zavřel dveře, sehnul se a spěšně vytáhl oběma strážcům revolvery z pouzder. Potom je prohledal, jestli u sebe nemají další ukryté zbraně. Ten, jehož srazil do bezvědomí, měl vzadu za páskem kalhot zastrčenou malou automatickou pistoli ráže dvaatřicet, druhý měl bojový nůž ukrytý v botě. Pak si je oba prohlédl, který z nich má přibližně jeho velikost a váhu. Oba byli podstatně menší, jeden z nich však se jeho mírám přes hrudník a v pase docela blížil.

Zatímco se začal převlékat, obrátil se Pitt k vystrašené hordě, zírající na něj jako na nějaké božstvo. „Je tu někdo, kdo mluví anglicky?“

Prodrali se k němu dva lidé. Jedním byl starší muž s dlouhou bílou brádkou, druhá byla atraktivní žena něco po třicítce. „Já i můj otec mluvíme anglicky. Oba jsme vyučovali cizí jazyky na univerzitě v Čan-kungu.“

Pitt gestem paží ukázal do místnosti. „Řekněte jim, prosím, ať tyhle muže spoutají a nasadí jim roubíky a ať je odtáhnou co nejdál od dveří, aby jejich těla nikdo neviděl.“

Otec s dcerou přikývli. „Rozumíme,“ odpověděl. „Postaráme se také, aby byli zticha.“

„Díky,“ odpověděl Pitt. „Jestli se nepletu, pašeráci vám začali vyhrožovat a vymáhat z vás další peníze?“

„Ano,“ odpověděla mladá žena, „to všechno je pravda. Během cesty z Číny jsme museli trpět v nepopsatelných podmínkách. Když jsme připluli do Spojených států, dozorcí Cchin Šangovy společnosti nás přivezli sem a předali nás čínsko-americkému zločineckému syndikátu. Právě ti z nás mámili další peníze, jinak nám hrozili doživotním otroctvím nebo smrtí.“

„Řekněte všem, ať neztrácejí naději,“ vážně pronesl Pitt. „Pomoc je na cestě.“

Oblékl se a s úšklebkem konstatoval, že mezi horním okrajem strážcových bot — dvě čísla menších — a dolním lemem nohavic mu svítí deset centimetrů holých nohou. Zatímco spoutaní dozorcí už mizeli ve vzdáleném koutě místnosti, Pitt si zastrčil jeden revolver a svůj automatický kolt do kalhot a zapnul si přes ně košili. Potom si k boku připnul pouzdro s revolverem druhého hlídače. Rychlým pohledem přelétl dav zubožených přistěhovalců a pak už rychle vyšel do chodby, zavřel za sebou dveře a zamkl je.

Šest metrů vlevo od dveří blokovala průchod neuspořádaná hromada starých rozpadajících se strojů, naskládaných od podlahy až ke stropu. Pitt se tedy vydal vpravo a po schodech vzhůru do dlouhé chodby, z které se vcházelo do řady místností s velkými mosaznými káděmi, jejichž kdysi nablýskaný kov už za desetiletí zezelenal nánosem měděnky.

Do jedné místnosti, někdejší varny třtinového cukru, Pitt vešel a dlouhou řadou zaprášených oken se podíval ven. Pod ním se nacházel rozsáhlý skladištní a nákladový dvůr. Mezi dvěma nákladovými plošinami se táhl pár železničních kolejí, končících u betonového nárazníku. Široká vrata na jednom konci přízemní haly byla doširoka otevřená, aby jimi prošly tři nákladní vagóny, posunované dieselelektrickou lokomotivou v oranžových a modrých barvách Jižní & Louisianské dráhy.

Vedle budovy, poblíž železničních kolejí, Pitt ještě spatřil dvojici bílých dlouhých limuzín, jejichž řidiči se mezi sebou bavili a se zájmem přitom sledovali projíždějící vlak.

Pittovi bylo najednou naprosto jasné, že imigranti, od nichž před chvílí odešel, se mají přesunout do nákladních vagónů. S těžkým pocitem u žaludku zároveň pozoroval, že na nákladových plošinách se rozmisťuje skoro tucet dozorců. Když už viděl vše, co bylo k vidění, posadil se na zem pod okno zády ke zdi a začal zvažovat situaci.

Zabránit pašerákům, aby naložili přistěhovalce do vlaku, nepřipadalo v úvahu. Nabízela se tedy jiná taktika, hrát na čas, ale co dobrého by z toho asi vzešlo? Dřív než by se strážci vzpamatovali z překvapení, mohl by dostat čtyři nebo pět z nich, pak by už na něj ale udeřili a jeho šance by byly mizivé. Zabránit odjezdu vlaku by zřejmě nešlo, byla tu ale jistá naděje oddálit ho alespoň na několik nejbližších hodin.

Pitt vyložil svůj malý arzenál a prohlédl si dva revolvery Magnum ráže .375, svůj starý věrný kolt a Bowieho útočný nůž. Šestiranné revolvery mu poskytovaly dvanáct střel. Pažbu vlastního koltu si už před drahými roky dal upravit tak, aby v ni mohl mít zásobník na dvanáct ran. Revolvery byly nabitě municí s dutou špičkou, vynikající pro odrážení útoků a schopnou způsobit těžká poškození lidské i zvířecí tkáni, ale ne dostatečně účinnou pro to, co měl Pitt na mysli. Jeho vlastní pětačtyřicetka obsahovala náboje Winchester o váze 185 gránů, ne tak brutální vůči svalovině, ale s podstatně větší průrazností. Stačil by jediný šťastný výstřel. Problém byl ale v tom, že i když disponoval víc než dostatečnou palebnou silou k zabíjení, žalostně se mu nedostávalo prostředků k proštění kovu. Měl v úmyslu zasáhnout životně důležité části dieselových motorů a elektrických generátorů a vyřadit je z provozu.

Pitt si povzdychl, vztyčil se na kolena, zvedl revolvery v obou rukách a začal pálit na žaluziové kryty lokomotivy.

37

Julia neměla sebemenší tušení, jak dlouho byla v bezvědomí. Poslední věc, na niž si vzpomínala, byla jemná tvář ženy, velice krásné ženy, oblečené v orientálních červených hedvábných přiléhavých šatech s rozparky po obou stranách, která jí strhávala blůzu z ramen. Jak se postupně probírala z mrákot, začala si uvědomovat ohnivý, palčivý pocit po celém těle. Ruce i nohy měla v železných poutech spojených řetězy, protaženými kolem jejího těla a mříží ve dveřích. Byly tak brutálně napnuté, že jí až rvaly ruce z kloubů a stěží jí dovozovaly dotýkat se země špičkami nohou. Řetězy byly smyčkou protažené dveřmi a tak těsné, že se nemohla pohnout ani o kousíček.

Jedině chladný vlhký vzduch, který se štiplavě dotýkal její nahé kůže, jí poskytoval úlevu od žhavého ohně, rozlévajících se jí v žilách. Pomalu si začala uvědomovat, že nemá šaty a je oblečená jen v podprsence a kalhotkách.

Ze židle, stojící o pár kroků dál, ji pozorovala žena euroasijských rysů. Seděla s nohama zkroucenými pod sebou a usmívala se na Julii kočičím úsměvem, z kterého jí po zádech přebíhal mráz. Zářivě černé vlasy jí v kaskádách splývaly na záda. Byla odborně nalíčená a nehty měla neuvěřitelně dlouhé. Měla široká ramena a štíhlý pas, přecházející do úzkých boků. Juliinu pozornost však poutaly její oči. Vědecký termín pro takový jev zní heterochromie. Jedno oko měla téměř černé, zatímco druhé světle šedé. Výsledný efekt působil hypnoticky.

„V pořádku?“ obrátila se na ni společensky. „Vítejte zpátky v přítomnosti. Jmenuji se May Chingová. Pracuji pro Dračí triádu.“

„Ne pro Cchin Šanga?“

„Ne.“

„To od vás nebylo zrovna slušné, že jste mě omámili,“ hněvivě zasípěla Julia, přemáhající vnitřní muka, jež se jí valila tělem.

„Řekla bych, že to samé jste udělali Li Wan-ču kuchařce na Palubě *Hvězdy Sun-Lien*,“ řekla May Chingová. „A když už jsme u toho, co je s ní?“

„Rozhodně se s ní zachází lépe než se mnou.“

May Chingová si uvolněně zapálila cigaretu a vyfoukla kouř směrem k Julii. „To jsme si ale my dvě popovídaly.“

„Vy jste mě vyslyšeli?“ vyhrkla Julia. „Nevzpomínám si.“

„Ani nemůžete. Dostala jste to nejnovější sérum pravdy. Nejen že vám pomůže vrátit paměť až do dětských let, kdy vám nebylo víc než pět roků, ale také se po těle cítíte, jako by se vám krev změnila ve žhoucí lávu. Ve stavu mezi šílenstvím a agónií žádný muž ani žena, ať už má jakkoli pevnou vůli, nedokáže neodpovědět pravdivě byt' na tu sebedůvěrnější otázku. A mimochodem, abyste se necítila nějak zvlášť zneuctěná, byla jsem to já, kdo vás svlékal. Byla to chytrá místa, kde jste schovávala tu svou malou pistolku a nůž. Většinu mužů by nenapadlo hledat vám je mezi nohama a pod bicepsem. Ale protože jsem žena, tu vaši vysílačku jsem našla přesně tam, kde jsem ji čekala.“

„Vy nejste Číňanka.“

„Jenom z otcovy strany,“ odpověděla May Chingová. „Matka byla Angličanka.“

V tu chvíli vstoupil do místnosti Čchi Wong spolu s dalším mužem, jehož rysy působily rovněž míšeneckým euroasijským dojmem. Oba se postavili před Julii a oplzle na ni zírali. Čchiova nažloutlá a napjatá kůže ostře kontrastovala se sluncem opálenou tváří a krkem jeho průvodce. Jak na ni zíral, vyzařovalo z něj perverzní uspokojení.

„Provedla jste to skvěle,“ sděloval May Chingové. „Získala jste nesmírné množství velice důležitých informací. Odhalení, že slečna Leová tu působí ve spolupráci s Pobřežní stráží, která naše zařízení sleduje od protějšího břehu bayou, nám poskytuje nezbytný čas, abychom přesunuli přistěhovalce a všechny důkazy o jejich přítomnosti dřív, než místní policie a imigrační agenti soustředí své síly a provedou razii.“

„Ještě patnáct minut a najdou tu jenom opuštěné ruiny,“ řekl druhý muž. Oči měl černé a prázdné jako mýval. Byly to oči antouška, jasné, ale bez jakékoli vřelosti. Měl dlouhé černé vlasy, vzadu stažené do ohonu, sahajícího až do poloviny zad. Jeho tvář patřila člověku, který si žil na vysoké noze, společenského tvora, hráče z Las Vegas, svůdce žen. Kůži měl našponovanou po víc než jedné plastické operaci, veškeré snažení chirurgů však nedokázalo zastřít fakt, že padesátiny už znovu slavit nebude. Oblečen byl módně v hollywoodském stylu.

Postoupil k Julii, natáhl se, popadl hrst jejích vlasů a zatahl zpět, až hleděla do stropu. „Jmenuji se Jack Loo,“ pronesl chladně.

„Teď patříte mně.“

„Nikomu nepatřím,“ hlesla Julia sevřenými rty, staženými náhlou bolestí.

„Ba ne,“ odrazil ji Čchi Wong. „Podle Čchin Sangových rozkazů jsme vás měli zabít při prvním spatření. Pan Loo nám ale učinil nabídku, kterou nešlo odmítnout. Za přijatelnou částku jsem mu vás prodal.“

„Vy bestie odporná,“ odsekla mu Julia, jíž se v očích začínal zračit strach.

„Mě z ničeho neobviňujte,“ řekl Čchi, jako by ho to zraňovalo. „Vaše budoucnost je teď v rukou Dračí triády, jak vy byste řekla, Čchin Sangových zločinných spřeženců. My exportujeme a Dračí triáda importuje. My pašujeme a prodáváme, oni kupují, ať už jsou to drogy, přistěhovalci nebo zbraně. Na oplátku pan Loo který je výkonným ředitelem, a jeho partneři poskytují Čchin Šangovi kradené luxusní automobily, jachty, spotřební zboží, moderní techniku a padělané peníze, kreditní karty a vládní dokumenty pro přepravu do Číny.“

„Pro obě strany je to opravdu nejvýhodnější uspořádání,“ potvrdil Loo a zatahal Julii za vlasy tak divoce, až vykřikla. Potom ji tvrdě praštil přes zadek a začal jí sundávat řetězy. „Vy a já se teď vydáme na nádhernou a dlouhou vyjížďku v mé limuzíně. Než dorazíme do New Orleans, budeme si velice blízcí.“

„Za to zaplatíte,“ zasyčela Julia, když ji odvažoval od dveří a zbavoval okovů na rukou a nohou. Neschopná postavit se, padla mu do náručí. „Jsem vládní agentka Spojených států. Jestli mě zabijete, nic je nezastaví, dokud vás nedostanou před soud.“

Čchi se její hrozbě vysmál. „Za to, co se vám stane, si můžete jen sama. Čchin Šang vyslal skupinu dvaceti mužů, aby vás a pana Pitta našli a oba zabili. Nějak ztratili vaši stopu a rozhodně je ani nenapadlo, že nám sama zaklepete na dveře.“

„Byla jsem pitomá.“

Čchi Wong souhlasně pokrčil rameny. „V tom máte pravdu, impulzivní jednání z nikoho nedělá dobrého vládního agenta...“ V tu chvíli ho přerušil hluk střelby odněkud z budovy. Podíval se na Looa, jenž z kapsy drahého sportovního saka vytáhl mobilní telefon a promluvil do něj.

„Kde se to střílí?“ dotazoval se Loo. „Nepřepadli nás?“

„Ne, pane Loo,“ odpověděl z místnosti monitorovacích systémů šéf jeho ochranky. „To není razie. Na všech pozemcích i v přístavišti je klid. Střílelo se v místnosti nahoře nad nákladovou rampou. Zatím nevíme, kdo to tam střílel a proč.“

„Nějaké oběti?“

„Ne,“ odpověděl šéf bezpečnosti. „Ať už to střílel kdokoli, nemířil na naše lidi.“

„Informujte mě,“ vyštěkl Loo. Kývl na Čchia. „Měli bychom vyrazit.“ Ještě ani nedomluvil, když střelba ustala. „Co se to děje?“ znovu vyzvídal telefonem.

Odpověděl mu hlas šéfa stráží. „Zřejmě jsme ho dostali. Posílám nahoru skupinu našich lidí, aby prohlédli tělo.“

„To bych rád věděl, kdo to může být,“ zamyšleně poznamenal Čchi.

„Za chvíli se to dozvíme,“ zabručel Loo. Hodil si Julii přes rameno s takovou lehkostí, jako by to byl polštář. Pak potřásl Čchiovi rukou. „S vámi se dobře obchoduje, Čchi. Měli byste si ale najít nové překladiště. Tohle už není bezpečné.“

Čchi se bez sebemenšího projevu vzrušení usmál. „Za tři dny už nový Čchin Šangův podnik zahájí provoz a Američané se budou muset vypořádat s většími problémy, než je tenhle.“

V čele s Čchiem vyšli z kanceláře a spěchali dolů po točitých schodech, ústících do širokého průchodu podél prázdných skladových a výrobních prostor, naposledy užívaných v době, kdy byl cukrovar ještě v provozu. Byli v polovině chodby, když se znovu rozezněl signál mobilního telefonu. „Ano, co zase je?“ řekl podrážděně.

„Naši bezpečnostní agenti z nejrůznějších míst ve farnosti St. Mary hlásí, že do bayou Teche vplouvá malá flotila lodí Pobřežní stráže a že dva vrtulníky se znaky vlády právě přelétají nad Morgan City a míří sem.“

„Jak dlouho jim bude trvat, než sem dorazí?“ zeptal se Loo.

„Vrtulníkům patnáct, možná osmnáct minut,“ odpověděl velitel ochranky „Pokud jde o lodi, můžete přidat další půlhodinu.“

„V pořádku. Odpojte všechny bezpečnostní systémy a pokračujte v plánu evakuace a odsunu veškerého personálu.“

„Už to tu zavíráme.“

„Během tří minut bychom měli být v autech a na cestě pryč,“ prohodil Loo a přehodil si Julii na druhé rameno.

„Máme dost času na to, aby mezi námi a továrnou už byl pořádný kus cesty,“ souhlasil s ním Čchi.

Když dorazili ke dveřím a ke schodišti, klesajícímu do suterénních nákladových prostor, zaslechli vzrušené výkřiky hlasů, avšak žádné zvuky lokomotivy. Pak najednou hlasy zmlkly a bylo jasné, že se něco vážně zvrtilo. Vyrázili dveřmi na můstek vysoko nad nákladovými rampami. Čchi, který měl před ostatními náskok, strnul překvapením.

Nákladní vozy byly plné imigrantů, zavřené a zamčené. Lokomotiva však nečinně stála a z děr po kulkách na žaluziových panelech, ukrývajících diesellové motory a elektrické agregáty, se vinuly černé sloupce dýmu. Strojníci postávali kolem a s překvapenými a zmatenými výrazy v tvářích hodnotili škody. Strážci, pracující pro čínské triády, už naskákali do nákladů a bleskově vyrazili k dálnici.

V tu chvíli si Loo najednou uvědomil, proč neznámý útočník nestřílel na strážce. Když mu došlo, že vlak už nikam neodjede, zalily ho strach a zmatek. Tři stovky přistěhovalců a náklad zakázaného zboží v hodnotě skoro třiceti milionů dolarů padnou do rukou agentů americké vlády. Otočil se k Čchi Wongovi. „Je mi líto, příteli, ale protože se předávka zboží nemohla uskutečnit, zodpovědnost musí nést Čchin Šang.“

„Co mi to vykládáte?“ divil se Čchi.

„To je jednoduché,“ vysvětlil mu Loo. „Říkám, že Dračí triáda za tuto dodávku nezaplatí.“

„Čchin Šangova společnost dodala zboží podle dohody,“ nejistě mu odporoval Čchi. Pokud by Loo a Dračí triáda ustoupili od dohody, byl si jistý, že zodpovědnost za to ponese on. A neúspěch takových rozměrů se v Čchin Šangových službách trestá smrtí. „Všechno zboží a zařízení jsme vám předali do vlastních rukou. To vy musíte nést zodpovědnost.“

„Bez nás by Čchin Šang nemohl ve Spojených státech dělat kšefty,“ jedovatě mu odpověděl Loo. „Jak já to vidím, nemá na vybranou a musí se smířit se ztrátou.“

„Je mnohem mocnější, než si myslíte,“ varoval ho Čchi. „Děláte vážnou chybu.“

„Řekněte Čchin Šangovi, že Jack Loo se ho nebojí. Dobří přátelé se nemění jako staré šaty. Je dost chytrý na to, aby se vyrovnal s menší ztrátou, jakou do týdne nahradí.“

Čchi se na něj podíval záluďně. „Pak je tu tedy ještě naše malá dohoda ohledně slečny Leeové. Musíte mi ji vrátit.“

Loo to chvíli zvažoval a pak se zasmál. „Chcete tím říct, že si Chin Šang přeje mít ji mrtvou?“

„Ano, přesně tak,“ řekl Čchi a souhlasně kývl hlavou.

Loo vyzdvihl Julii oběma rukama nad hlavu. „Což takhle hodit ji tady dolů z deseti metrů na koleje? Myslím, že tak splním Čchin Šangův požadavek, takže se veškeré naše finanční nesrovnalosti urovnají.“

Čchi se zadíval dolů na ocelové koleje, táhnoucí se přímo pod nimi mezi posledním nákladním vagónem a betonovou bariérou. „Ano, přesně tak. Myslím, že Čchin Šang se za takových okolností smíří se ztrátou. Ale udělejte to hned. Nemůžeme si už dovolit ztrácet čas. Musíme co nejrychleji zmizet.“

Loo se vzpřimil a napjal paže. Julia zaječela. Čchi a May Chingová přihlíželi se sadistickým očekáváním. Nikdo z nich nepostřehl vysokého muže s vlnitými vlasy, oblečeného do nepadnoucí hlídačské uniformy, jenž tiše sestoupil ze schodů za nimi. „Promiňte, že vás vyrušuji,“ pronesl Pitt a vrazil ústí koltu napřaženému Číňanovi do zátylku. „Jestli jí ale někdo třeba jen rozbije nos, vystřelím mu mozek až do sousední farnosti.“

Všichni se instinktivně otočili za oním podivným hlasem, každý s odlišným výrazem. Loo ztratil veškerou krev z opálených tváří a oči mu zamžil nevěříčný výraz. May Chingová měla obličej napjatý zděšením. Čchi byl docela obyčejně vyvedený z míry.

„Kdo jste?“ zeptal se Čchi.

Pitt ho ignoroval. Pokud mluvil, byl to Loo, na koho se obracel. „Opatrně postavte dámu na zem.“ Aby svému požadavku dodal na důrazu, tvrdě přitlačil pětačtyřicítku do kůže pod Číňanovou lebkou.

„Nestřílejte, prosím, nestřílejte,“ škemral Loo a pomalu postavil Julii na nohy. Vyvalené oči mu zastínil strach.

Julia klesla na kolena. Teprve v této chvíli Pitt zpozoroval šeredné zhmožděny na jejích zápěstích a kotnících. Bez sebemenšího zaváhání udeřil. S uspokojením pozoroval, jak se Loo zasažený hlavní koltu do spánku zlomil a skutálel ze schodů dolů.

Neschopná uvěřit, že je to opravdu jeho hlas, Julia pohlédla nahoru a spatřila jeho zelené oči a křivý úšklebek. „Dirku?“ zamumlala omámeně, natáhla se a jemně se dotkla ob vazů na jeho přeraženém nose. „Ach, bože, bože, ty jsi tady. Jak, jak vůbec...“

Pitt si zoufale přál ji zvednout a podržet v náručí, nedovolil si ale spustit oči z Čchi Wonga. Pozoroval výraz jeho tváře a uvědomil si, že Čchi je jako stočený had přichystaný uštknout. Předvídal také, že May Chingová už nemá co ztratit, když tělo jejího šéfa teď leží zhroucené u úpatí schodů. Dívala se na něj s výrazem chladné nenávisti, s jakou se Pitt dosud u žádné ženy nesetkal. Pitt na ní spočíval pohledem a pistolí mezitím mířil na Čchi Wongovo čelo. „Šel jsem jen tak kolem, a tak mě napadlo zaskočit a prohodit pár slov.“

„Vy se jmenujete Dirk?“ napjatě se ho zeptal Čchi. Předpokládám, že tedy jste Dirk Pitt.“

„Rozhodně si to o sobě myslím. A vy?“

„Čchi Wong. A tato dáma se jmenuje May Chingová. Co s námi chcete dělat?“

„Čchi Wong,“ zamyšleně opakoval Pitt. „Kde jen už jsem tohle jméno slyšel?“

Julia byla ve střehu. Aniž by narušila Pittovu pozornost, ovinula mu zezadu paže kolem pasu, aby mu nebránila v pohybu. „Je to Čchin Šangův vrchní dozorce.“ řekla a pomalu se zdvíhala na nohy. „To on vyslýchá přistěhovalce a rozhoduje kdo zemře a kdo bude žít. Byl to on, kdo mě mučil na palubě Modré hvězdy.“

„To od vás ale nebylo zrovna hezké, co?“ konverzačním tónem se zeptal Pitt. „Viděl jsem výsledky vašeho snažení.“

Bez nejmenšího varování se odnikud vynořil další dozorce. Pitt si jeho přítomnost uvědomil až příliš pozdě podle záblesku v očích May Chingové, jejíž výraz při spatření nečekaného spojence přešel z čiré nenávisti v triumf. Bleskově se otočil tváří k útočníkovi, to už se ale Čchi na Pitta vrhl. May Chingová zaječela.

„Zastřel ho! Zastřel ho!“

„Dámě vždycky rád vyhovím,“ pronesl vetřelec nevzrušeným hlasem. Revolver Magnum v jeho ruce vyplivl oheň a ohlušující zvuk výstřelu se rozlehl po místnosti jako rána z děla. Čchiho oči vyvalily z důlků. Kulka ho zasáhla přesně do kořene nosu. Zapotácel se dozadu, nahnul se přes zábradlí a pak už jeho mrtvé tělo dopadlo na koleje hluboko dole.

Giordino klidně zhodnotil výsledek své práce. „Myslím, že jsem to udělal správně.“

„A hlavně v pravou chvíli,“ dodal Pitt a pokoušel se přimět srdce, aby mu zase začalo normálně bít.

„K čertu s vámi,“ zavřeštěla May Chingová a skočila po Pittovi, prsty s dlouhými nehty připravené vyškřabat mu oči.

Stihla udělat jen jediný krok, když ji Julia poprvé zasáhla do tváře a natrhla jí ret, ze kterého se ihned vyvalil proud krve na hedvábné šaty. „Ty děvko!“ divoce vykřikla Julia. „To máš za to, žeš mě omámila.“ Ještě jeden křečovitý pohyb a druhá rána se

trefila May Chingové do žaludku. Dáma z Dračí triády se zhroutila na kolena a lapala po dechu. „A tohle je za to, žes mě nechala skoro nahou před všemi těmi chlapy.“

„Připomeň mně, ať se tě nepokouším naštvat,“ s úšklebkem ji oslovil Pitt.

Masírovala si pěst a se smutným, napjatým výrazem vzhledla k Pittovi.

„Škoda, že se nám nepovedlo je chytit, když převáželi ilegály. Jen sám bůh ví, kolik lidí jsme mohli zachránit. Teď už je pozdě.“

Pitt ji něžně objal a dával pozor, aby se nedotýkal jejích poraněných žeber. „Ty to ještě nevíš?“

„Nevím co?“ zeptala se ho zmateně.

Ukázal na vlak dole. „Tamhle jich je na tři stovky nacpaných do nákladních vagónů.“

To ji vyvedlo z rovnováhy a ztuhla, jako by ji Pitt praštil. „Byli tam a já je vůbec nespátřila.“

„Jak ses dostala do cukrovaru?“ zeptal se jí.

„Proklouzla jsem na čln s odpadky, když odploval od *Hvězdy Sun-lien*.“

„Tak to ses jim ze Sungari vezla nad hlavami. Přepřel z Číny přes moře v ponorce zavěšené pod lodí a pak je pomocí systému závěsných konzolí přesunuli z *Hvězdy Sun-lien* pod nákladní člun. A ten je odvezl sem.“

Její hlas zněl najednou naléhavě. „Tak to je musíme rychle pustit na svobodu, než vlak odjede.“

„Nestarej se,“ uklidňoval ji Pitt s cukrovým úsměvem. „Tímhle vlakem by neodjel ani Mussolini.“

Otevírali právě zámky na vagónech a pomáhali uvězněným přistěhovalcům ven, když na místo dorazili agenti imigrační služby s vojáky Pobřežní stráže a ujali se velení.

38

Prezident Dean Cooper Wallace vstal od svého stolu a s paží nabídnutou k pozdravu uvítal hosta, vcházejícího do Oválné pracovny Bílého domu. „Můj drahý Čchin Šangu, jak rád vás zase vidím.“

Čchin Šang seřel prezidentovu ruku svýma oběma. „Je od vás tak laskavé, že jste mě ve světle vašeho nabitého programu přijal.“

„Nesmysl, jsem vaším velkým dlužníkem.“

„Budete mě potřebovat?“ zeptal se Morton Laird, který Čchin Šanga uvedl z přijímací místnosti.

„Prosím tě, zůstaň tu, Mortone,“ odpověděl prezident. „Rád bych, abys byl u toho.“

Prezident pokynul Čchin Šangovi k dvojici pohovek, postavených proti sobě u kávového stolu, a oba se posadili. „Chtěl bych, abyste vyřídil výraz mé hluboké vděčnosti premiérovi Wu Kuongovi za štědré příspěvky pro mou prezidentskou kampaň. A předejte mu také můj slib úzké spolupráce obou našich vlád.“

„Premiér Wu jistě rád uslyší,“ vlídně přikývl Čchin Šang.

„Mohu pro vás něco udělat, Čchin Šangu?“ zeptal se prezident, aby nastavil rozhovoru jasný směr.

„Jak víte, někteří členové v Kongresu tvrdí moje země otrokářský stát a odsuzují čemu říkají porušování lidských práv. Dávají teď návrh zákona odebrat na obchodní doložku nejvyšších výhod. Premiér Wu Kuong obává, že by mohli nasbírat dost hlasů pro to, že zákon projde.“

„Můžete zůstat klidný,“ s úsměvem ho ujistil prezident. „Jsem pevně rozhodnutý vetovat jakýkoli Kongresem schválený zákon, který by ohrožoval obchodní styky našich dvou zemí. Také jsem už veřejně prohlásil, že výhody vzájemného obchodu jsou tou nejlepší možností, jak vyřešit rovněž otázku lidských práv.“

„Na to vaše slovo, pane prezidente?“ zeptal se Čchin Šang, jehož agresivní naléhání vyvolalo výraz nesouhlasu ve tváři šéfa štábu Bílého domu Lairda.

„Můžete premiérovi Wu Kuongovi vyřídit, že za to osobně ručím.“

Laird žasnul nad vstřícnou atmosférou mezi loďařským magnátem a prezidentem, když vzduch by měl jiskřit protivenstvím.

„Další záležitost mě se dotýká, je vaše Pobřežní stráž a úředníci imigrace obtěžují moje lodi. Za poslední měsíce jsou nalodovací prohlídky mnohem častěji a rozsáhleji a zpoždění plavebního řádu přichází velice drahο.“

„Chápu váš zájem, Čchin Šangu,“ rozhodně pronesl Wallace. „Podle posledních výpočtů INS ve Spojených státech pobývá ilegálně přes šest milionů lidí. Velké procento z nich, jak uvádí Imigrační a naturalizační služba, sem propašovaly vaše lodi a také skandál na jezeře Orion se nedal snadno ututlat. Podle zákona bych vás měl, tak jak tu stojíte v mé pracovně, dát zatknout a obvinít z mnohonásobné vraždy.“

Čchin Šang na sobě nedal znát sebemenší projev hněvu. Bez mrknutí čelil pohledem nejmocnějšímu muži světa. „Ano, podle vašich zákonů máte úplně právo to udělat. Pak byste ale vystavil riziko, že americká veřejnost seznámí s velice choulostivé informace o vašich jednání s Čchin Šangovou loďařskou společností a s vládou Čínské lidové republiky.“

„Pokoušíte se snad hrozit prezidentovi Spojených států vydíráním?“ přísně se zeptal náhle pobouřený Wallace.

„Promiňte to, prosím,“ rychle ho uklidňoval Čchin Šang. „Jenom jsem přál připomenout prezidentovi možné náhody.“

„Nemohu přehlížet masové vraždy.“

„Nešťastná záležitost zaviněná zločineckými syndikáty ve vaší vlastní zemi,“ odrazil ho Čchin.

„Ne podle zpráv, které jsem četl.“

„Já slavnostně přísahám nebude opakování Orion Lake.“

„A na oplátku chcete, abychom vaše lodi nechali na pokoji. Je to tak?“

Čchin Šang přikývl. „Byl bych nejvíce vděčný.“

Wallace pohlédl na Lairda. „Informuj admirála Fergussona a Duncana Monroea, že si přeji, aby se Pobřežní stráž a imigrační služba chovaly při prohlídkách Čchin Šangových lodí vstupujících do našich vod se stejnou ohleduplností jako ke všem ostatním.“

Laird údivem zdvihl obočí. Tiše seděl a na prezidentův příkaz hned nereagoval.

„Děkuji, pane prezidente,“ uctivě pronesl Čchin Šang. „Mluvím za radu mých ředitelů, když říkám, jsme velmi poctěni vaším přátelstvím.“

„Tak snadno se z toho nevyvléknete, Čchin Šangu,“ řekl Wallace. „Tlumočte premiérovi Wu Kuongovi mé vážné znepokojení nad pokračujícím používáním otrocké práce při výrobě čínského zboží na export. Jestliže máme udržovat těsné vztahy, jeho vláda musí přistoupit na zásadu, že dělníci ve vašich továrnách budou pracovat za přijatelný plat, a zarazit porušování lidských práv. V opačném případě bych byl nucen zarazit export fosfátových hnojiv do Číny.“

Morton Laure se pro sebe usmál. Tak konečně udeřil prezident na správnou strunu. Fosfátová hnojiva v prodejní hodnotě přes miliardu dolarů ročně vyráběla texaská společnost jež byla pobočkou rozsáhlého světového konglomerátu z provincie Ťiang-su a se sídlem v Šanghaji. Aniž by tedy hrozil obchodními sankcemi proti dovozu čínských bavlněných výrobků, bot, hraček, rozhlasových a televizních přijímačů a dalších položek za víc než padesát miliard dolarů ročně, zaměřil se Wallace na nejpodstatnější komoditu ze všech.

Čchin Šangovými zelenými očima probleskl nespokojený výraz. „Předám vaši radu premiérovi Wu Kuongovi.“

Wallace povstal a ukončil tím rozhovor.

„Děkuji, pane prezidente. Bylo mi významné opět se s vámi setkat.“

„Doprovodím vás do přijímací místnosti,“ uctivě pronesl Laird, i když musel diplomaticky skrývat svůj odpor vůči čínskému finančnímu zločinci.

O několik minut později se Laird vrátil do Oválné pracovny. Wallace ani nezdvihl oči a pokračoval v podepisování balíku zákonů, zaslaných Kongresem. „Tak dobrá Mortone. Tváříš se, jako bys kousal do kyselého jablka, takže chápu, že tě moje vystoupení nepotěšilo.“

„Ne, pane, nepotěšilo. Hrozím se už jen z toho, že vůbec mluvíte s tím hromadným vrahem.“

„Není to první démon pekla, který kdy vstoupil do téhle místnosti od dob, kdy byla postavena. Nebýt Čchin Šanga a jeho vlivu na čínskou vládu, neseděl bych tu.“

„Oni vámi vládí, pane prezidente. Čchin Šang a jeho vláda vámi vládí nahoru dolů po celé Pennsylvania Avenue. V zájmu politického prospěchu, pane prezidente, jste si vykopali tak hluboký hrob, že se z něj už nedostanete.“

„Jednáme se zemí, která má miliardu a čtyři sta milionů obyvatel,“ přesvědčoval ho Wallace. „To představuje nenahraditelnou možnost prodávat jim americké výrobky za miliardy a miliardy dolarů. Ať už jsem učinil cokoli špatného, udělal jsem to v zájmu amerického lidu.“

„Nečinné přihlížení tomu, jak Číňané olupují americký lid, nelze ospravedlnit,“ naléhavě pronesl Laird. „Poslední společná kontrašpionážní studie CIA a FBI jmenuje víc než sto čínských agentů, kteří pronikli do všech úrovní našeho vládního aparátu od NASA až po Pentagon. Mnozí získali vysoké posty ve štábu Kongresu a ministerstvech vnitra a obchodu.“

„Vzbuď se, Mortone. Tu zprávu jsem si projel. Nevidím v tom nějakou vážnou hrozbu naší bezpečnosti. Čína už dávno tak fanaticky netouží ukrást nám naše jaderné technologie a vojenská tajemství.“

„A proč také?“ tvrdým hlasem namítl Laird. „Jejich priority jsou teď politická a ekonomická špionáž. Vedle toho, že si opatřují naše obchodní a technická tajemství, pracují každou minutu dne na tom, jak ovlivnit naši obchodní politiku, aby vyhovovalo jejich ekonomické expanzi. Už předstihli Japonsko jako našeho obchodního partnera, se kterým máme největší deficit. A prognózy uvádějí, že jejich ekonomika bude ještě před koncem vašeho funkčního období silnější než naše.“

„A co z toho? I kdyby měla čínská ekonomika celkově větší výkon než naše, jejich příjem na hlavu bude čtyřikrát nižší, než jaký má průměrný Američan.“

„Ve vši účtě vám říkám, pane prezidente, probud'te se a rozhlédněte se kolem. Jejich obchodní přebytek čtyřicet pět miliard dolarů se vrací zpátky do výstavby ozbrojených sil a budování světového pašeráckého impéria a zároveň pomáhá rozšiřovat jejich hospodářskou moc.“

„Stavíš se proti mně pěkně tvrdě, Mortone,“ chladně ho upozornil Wallace. „Doufám, že víš, co děláš.“

„Ano, pane,“ neústupně odpověděl Laird. „Stavím, protože jsem upřímně přesvědčen, že jste v zájmu vlastního politického prospěchu zaprodal zemi. Sám velmi dobře víte, jak rozhodně jsem byl proti, když jste Číně udělil doložku nejvyšších výhod a zároveň jste dal najevo, že se vaše rozhodnutí neváže na pokrok v záležitosti lidských práv.“

„Mým jediným zájmem byly pracovní příležitosti pro Američany.“ Wallace stál za stolem a tvář mu zrudla vztekem.

„Jestli je to tak, jak vysvětlíte, že za posledních patnáct let přišlo o zaměstnání osm set tisíc amerických dělníků vinou čínské levné práce a mnohdy otrocké práce?“

„Nezacházej moc daleko, Mortone,“ procedil Wallace skrz zatnuté zuby. „Neudělal jsem nic, z čeho by nakonec americká veřejnost neměla prospěch.“

Laird si unaveně zakryl rukama oči. „Znám vás už příliš dlouho, a tak dobře vím, kdy překrucujete pravdu.“

„Říkáš, že jsem lhář?“

„To a ještě mnohem víc. Říkám, že jste zrádce. A abych vám dokázal, že to myslím vážně, do hodiny najdete na svém stole mou rezignaci na funkci šéfa štábu Bílého domu. Nechci být u toho, až padneme do jámy, kterou jsme si sami vykopali.“

S těmi slovy Morton Laird naposledy vyšel z Oválné pracovny. A protože velmi dobře znal pomstychtivost svého někdejšího přítele, spolu s manželkou zakrátko zmizel veřejnosti z očí a přestěhoval se s ní na jeden ostrůvek u australského Velkého bariérového útesu. Pustil se do sepisování pamětí na doby svého působení ve Washingtonu, okořeněné dlouholetou důvěrnou znalostí prezidenta Wallace.

Čchin Šangova osobní sekretářka Su Žong seděla v jeho velkém opancéřovaném autobuse, kam se vrátil bezprostředně po skončení schůzky s prezidentem. Počkala, až se usadí do koženého křesla za pracovním stolem, pokrytým baterií telefonů a počítačových systémů, a podala mu několik zpráv, jež dorazily faxem a satelitním telefonem v době jeho nepřítomnosti. Čchin Šang používal výhradně pro svou vlastní potřebu vyvinutý kódovací systém, znepříjemňující život všem agentům, ať komerčním nebo státním, kteří se pokoušeli odposlouchávat jeho osobní korespondenci. Prohlížel si zprávy na scanneru, jenž je průběžně dešifroval.

„Dal o sobě vědět Čchu Jang?“

Zong recitovala synopse zpráv, jež si její šéf mezitím překládal na scanneru. „Jen, že se pokouší vystopovat místo, kde podle pověstí zmizela *Princezna Ju-Wan*. Tvrdí, že jednotlivé kousky do sebe nezapadají.“

„Jestli někdo dokáže zjistit, kde ta loď je, pak jedině Čchu Jang,“ s důvěrou Poznamenal Cchin. „Co ještě tam máte?“

„Nákup čtyř ruských ropných tankerů se podařil. Posádky naší společnosti už letí do Sevastopolu, aby lodi převzaly. Do vašeho doku v Hongkongu kvůli přestavbě mají dorazit v polovině příštího měsíce.“

„Jak pokračujeme s novou turistickou lodí?“

„S Večernicí?“ řekla Su Žong. „Do čtyř měsíců bude hotová. Naše reklamní oddělení už připravilo předběžný projekt pro její uvedení jako největší a nejluxusnější turistické lodi světa.“

„A co United States? Chci jenom poslední zprávu.“

„Vstoupila do delty Mississippi a je na cestě do New Orleans. Tato část vaší operace postupuje podle plánu.“

„A ještě něco, co bych měl vědět? Snad nějaké incidenty v Sungari?“

Su Žong potřásla hlavou. „Ne, v Sungari ne.“

Už podle toho, jak se vyhýbala jeho pohledu, věděl, že to nejsou dobré zprávy. „Tak o co jde?“

„Federální agenti provedli razii v překladišti v Bartholomeaux v Louisianě a uzavřeli ho. Zadrželi tři sta čtyřicet osm přistěhovalců.“

„A naši lidé?“

„Čchi Wong je mrtev. Jack Loo z Dračí triády je mrtev. Jeho asistentku May Chingovou drží ve vazbě agenti INS.“

Čchin Šang jen neznatelně pokrčil rameny. „Žádná velká škoda nikoho z nich. Jack Loo byl jenom jedno malé kolečko v čínsko-americkém syndikátu. Jeho smrt a razie, bezesporu zaviněná nedostatečnou bezpečností a jeho hloupostí, mi dávají skvělou příležitost sjednat novou dohodu s Dračí triádou.“

„Mnohem výhodnější dohodu ve váš prospěch, samozřejmě,“ poznamenala Su Žong.

„Samozřejmě,“ s úsměvem pronesl Čchin Šang. „Beztak už jsem vydal příkaz uzavřít Bartholomeaux do třiceti šesti hodin, jen co se uskuteční můj plán přeměnit Sungari v nejvýznamnější přístav Mexického zálivu.“

„Poslední zpráva se vám nebude líbit,“ váhavě zamumlala Su Žong.

„Máte k tomu něco?“

„Snad abyste si to přečetl sám, Čchin Šangu.“ Kývla hlavou na zprávu o zničení strážního stanoviště na Tajemném kanálu.

Jak Čchin Šang projížděl očima zprávu, jeho pohled se z vážného změnil na vztekly, především když došlo na Pittův vzkaz. „Tak pan Pitt se ptá, jestli se ještě musím při sbírání banánů shýbat. Zdá se, že mu dělá velké potěšení se mi pošklebovat.“

„Tomu proklatému ďáblovi by měli vyrvat jazyk,“ loajálně pronesla Su Žong.

„Měl jsem už v životě hodně nepřátel,“ tiše poznamenal Čchin Šang. „Většinou to byli obchodní soupeři. Ale žádný z nich nebyl tak dotěrný jako Pitt. Musím přiznat, že si cením jeho pokusů o sarkastické vtipkování. Je to ale vážný sok?“ Čchin Šang unaveně zakroutil hlavou. „Rozhodně ne. Ale je to soupeř, jehož si lze vychutnat. Ne jako kaviár, ale spíš jako americký hamburger — hrubý, obyčejný a primitivní.“

„Kdyby jen věděl, kam se dívat, spatřil by ubohé pozůstatky všech těch, kdo vám chtěli škodit a pokoušeli se stát vám v cestě.“

„S Pittem skončujeme,“ chladným hlasem pronesl Čchin. „Zatím se mu povedlo zmařit jen několik menších projektů a škody lze snadno napravit. Teď mě na něm zajímá jen to, proč je v Louisianě, když mě moji lidé ve Washingtonu informovali, že NUMA je ohledně ilegálních přistěhovalců už mimo vyšetřování? Ta jeho paličatá neodbytnost, se kterou na mě dotírá, to je záhada.“

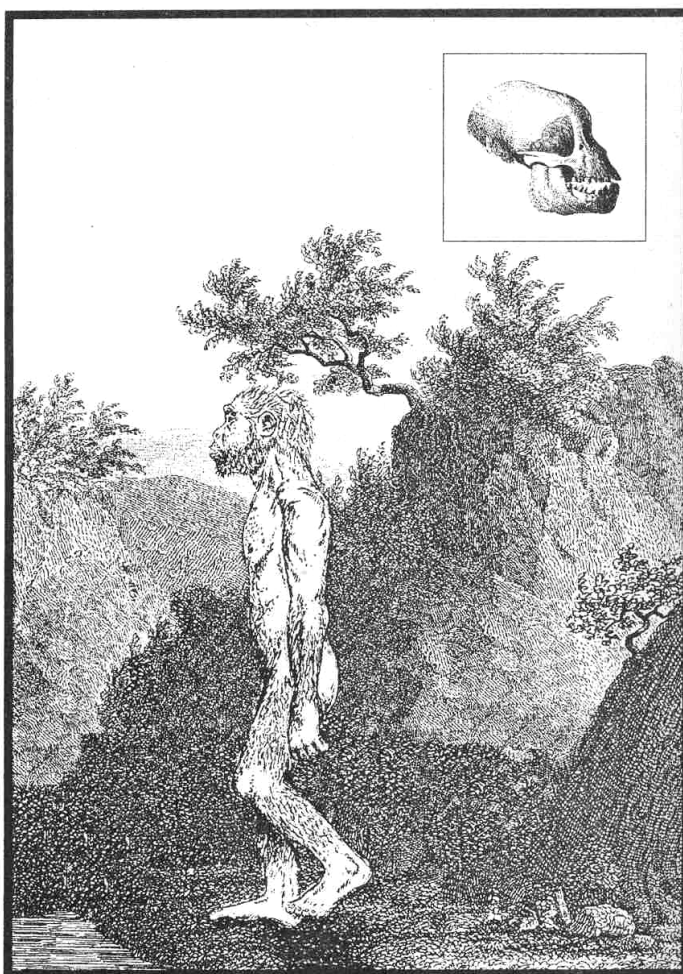
„Není to třeba nějaká zaslepená krevní msta vůči vaší osobě?“

„Pitt je to, čemu Američané říkají poslední spravedlivý,“ řekl Čchin s výjimečným náznakem humoru. „A v tom je jeho slabina. Jakmile udělá chybu, jako že ji jistě udělá, je s ním konec, protože se drží morálních zásad. Nepochopil ještě, že peníze a moc, když se dobře spojí, nelze porazit.“ Odmlčel se a popleskal ji po koleně. „Nedělejte si starosti s Dirkem Pittem, můj ptáčku zpěváčku. Zemře už velice brzy.“

ČÁST IV.

STARÁ ŘEKA

PEKINGSKÝ ČLOVĚK

29. duben 2002 Dolní tok Mississippi

Dvacet mil jižně od Hrdla hrdel, oné části dolního toku Mississippi, kde se dělí do tří hlavních ramen směřujících do Mexického zálivu, dvojice velkých vrtulníků obloukem přistála na otevřené záďové palubě *United States* a vyložila náklad mužů a zařízení. Potom se oba zase vznesly do vzduchu a zamířily na západ k přístavu Sungari. Celá operace netrvala víc než patnáct minut. Loď mezitím pokračovala v plavbě rychlostí dvaceti pěti uzlů, jak jí to diktovaly automatické řídicí přístroje.

Nepočtená jednotka po zuby ozbrojených příslušníků Čchin Šangových soukromých bezpečnostních sil, vedená bývalým plukovníkem Čínské lidové osvobozené armády, se rozmístila po jednotlivých palubách. Všichni na sobě měli pracovní oděvy, jaké nosí lidé od řeky, a v rukou svírali automatické zbraně a přenosné raketové odpalovače. Lodní posádka se mezitím přemístila do strojovny a kormidelny, kde její členové převzali ruční řízení lodních přístrojů. Než velký oceánský parník dospěl do Jihozápadního hrdla, nejčastěji používaného zámořskými plavidly vplouvajícími do řeky, zpomalil, aby se k němu mohl připojit člun s lodivodem, jenž ho měl navigovat proti proudu do New Orleans.

Lodivod byl mohutný chlap s pivním břichem. Když vystoupil po provazovém žebříku a vešel do kormidelny, notně se potil a červeným šátkem si stíral kapky téměř holé hlavy. Mávl rukou na pozdrav a přešel ke kapitánovi Li Chun-čchangovi, ještě před dvěma dny velícímu *Hvězdě Sun-lien*.

„Se máte, kapitáne? Sam Boone. Měl jsem kliku v loterii říčních lodivodů a mám tu čest dopravit tohle monstrum nahoru do New Orleans,“ prohlásil, přičemž Orleans slovoval Óvláns.

„To nebude zapotřebí,“ řekl Li, aniž by se namáhal s představováním. Ukázal na pomeššího Číňana, obsluhujícího kormidlo. „Můj první důstojník to zvládne.“

Boone se na kapitána Li tázavě zadíval. „To si ze mě utahujete, co?“

„Ne,“ odpověděl Li. „Jsem zcela schopní dovést loď do cíle pod vlastním velením.“ Pokynul dvojici strážců, stojících poblíž. Ti popadli Boona za paže a začali ho odvádět pryč.

„Počkejte, sakra, aspoň minutu,“ vyštěkl Bonne a pokoušel se strážce setřást „Porušujete námořní právo. Ženete se do malé, jestli jste tak padlí na hlavu, abyste se pokusili navigovat sami. Nemůžete znát řeku tak jako zkušený lodivod. Máme tu přísná pravidla. Já už řídím lodi nahoru a dolů deltou pětadvacet let. Může se vám to zdát jednoduché, ale věřte mi, tak to není.“

Li znovu pokynul strážcům. „Dejte ho pod zámek. A když bude potřeba, prašťte ho po hlavě.“

„Jste zatracení blázni,“ křičel Boone přes rameno, zatímco ho vlekli pryč. „Vemte jed, že s ním narazíte na břeh.“

„Má pravdu, Ming Line?“ zeptal se Li kormidelníka. „Vážně s námi narazíte na břeh?“

Ming se otočil a pousmál se. „V počítačové trojrozměrné virtuální realitě jsem už tuhle loď navigoval proti proudu dvěstěkrát.“

„A narazil jste někdy?“ dál vyzvídal Li.

„Dvakrát,“ odpověděl Ming Lin, aniž by odtrhl zrak od říčního koryta. „Při prvních dvou pokusech, potom už nikdy.“

V Li Chun-čchangových temně hnědých očích zablýsklo. „Udržujte, prosím, rychlost v limitu. Můžeme si dovolit vyvolat zvědavost, ale ne podezření, alespoň ještě několik nejbližších hodin.“

Li Chun-čhang si za kapitána *United States* pro plavbu po řece do New Orleans zvolil osobně Čchin Šang. Nejen proto, že mu plně důvěřoval, rozhodovala tu také otázka dostupnosti. Nebylo nutné mít u kormidla kapitána se zkušenostmi z oceánských lodí. Když si ale zvolil kapitána a posádku, kteří už byli v Americe a stačilo je dopravit na parník vrtulníkem na kratičkou vzdálenost, ušetřil Čchin Šang čas i náklady, spojené s vysláním jiné skupiny z Hongkongu. Jeho postranní motiv představovalo i přesvědčení, že zkušenější velitelé turistických lodí nebyli tak postradatelní jako kapitán a posádka *Hvězdy Sun-lien*.

Li Chun-čhangovy povinnosti se prakticky nesestávaly z ničeho víc než uvítat celní inspektory a imigrační úředníky a před davy lidí, shromážděnými na březích, hrát roli vítězného hrdiny. Vlastně tu byl jen pro parádu. Kromě dvacítky těžce ozbrojených mužů na Čchin Šangově výplatní listině, Liovu patnáctičlennou posádku tvořili převážně pyrotechnici a spolu s nimi několik strojníků, aby byli po ruce pro nutné opravy v případě, že by se loď stala terčem útoku.

O nebezpečnou část plavby se nezajímal. Čchin Šang si vyžádal jeho služby pouze na čtyřadvacet hodin. Jeho evakuace, až na ni dojde, byla dokonale načasovaná a organizovaná. V pohotovosti byly připraveny vrtulníky, které měly posádku vyzvednout hned poté, co budou nálože odpáleny a loď bezpečně spočine na přesně určeném místě. Čchin Šang ho ujistil, že až se Li vrátí domů, stane se z něj bohatý muž, samozřejmě za předpokladu, že se operace zdaří.

Povzdychl si. Jediné jeho starosti teď představovalo navigovat ostrými záhyby řeky, vyhýbat se ostatním lodím a proplout pod šesti mosty, jež ho čekaly za New Orleans. Vzdálenost od Hrdla hrdel do města činila devadesát pět mil. Přestože navigační kanál v dolních částech řeky byl v průměru třináct metrů hluboký a široký tři sta metrů, až dosud se po Mississippi nikdy neplavila loď velikosti *United States*. Úzké vnitrozemské říční koryto nebylo vyhloubeno pro plavidla tak objemná i nesnadno ovladatelná.

Když minuli Venice, poslední město na západním břehu dostupné po dálnici, navigační hráze se zaplnily tisíci lidmi. Všichni se otáčeli, jen aby jim neuniklo to velké představení, jak slavný parník pluje řekou. Studenti dostali dočasně volno ze škol, aby se stali svědky události, jaká tu ještě nebyla a nebude se víckrát opakovat. Stovky malých soukromých člunů ji s pískáním a houkáním sirén provázelo v plavbě a dva doprovodné kutry Pobřežní stráže, jež se k *United States* připojily hned za Hrdlem hrdel, je musely udržovat v bezpečné vzdálenosti od zpěněné brázd.

Všichni se zastavovali, mnozí v uctivém tichu, jiní mávali a jásali, když se *United States* vypořádávala s ostrými zákruty řeky, přídí škrtila o okraj kanálu na východním břehu, zatímco záď s pomalu se otáčejícími lodními šrouby se téměř otírala o nábřeží na východní straně. Pozdní duben už přecházel v máj a tání na severu přivedlo do Mississippi jejími přítoky tolik vody, že se hladina zvedla nad základy pobřežních hrází. Li si jen liboval, že mezi lodním kýlem a říčním dnem je vody víc. Zvyšovalo to i naději na úspěch.

Upravit si sponu na řemeni dalekohledu, na hlavě narovnal čepici a vystoupil na okraj můstku. Kompas, namontovaný na podstavci a věrně kopírující každou změnu směru během plavby po klikatící se řece, ignoroval. Těšilo ho, že v očekávání průjezdu velké lodi doprava na řece dočasně ustala. Za New Orleans to už bude něco jiného, ale problémy hodlal řešit, až přijde jejich čas.

Podíval se vzhůru na oblohu a ulevilo se mu, že také počasí je přívětivé. Byl vlažný den jen s jemnými závaný brízy. Vítr o síle čtyřiceti kilometrů za hodinu, kdyby se opřel z boku do trupu lodi a při manévrování říčními zákruty ji natlačil celou šíří na břeh, by mohl způsobit neštěstí. Azurově modré nebe bez mráček a odrazy slunečního světla na hladině jí dodávaly zelený, téměř čirý vzhled. Protože loď plula po řece vzhůru, zelené boje se volně kolébaly vlevo od ní, zatímco navigační červené boje nechávala vpravo.

Mával zpět lidem, stojícím na nábřeží uprostřed moře zaparkovaných aut a pick-upů. Z výše devítipatrového domu nad hladinou shlížel na zástupy a na ploché mokřiny a farmy za nimi. Li Chun-čhang si připadal jako divák, sledující své druhé já v hlavní divadelní roli.

Začal přemýšlet o nadcházejícím příjetí na nábřežích New Orleans a sám pro sebe se usmál. Miliony Američanů si tenhle den zapamatují, říkal si, ale pro něco docela jiného, než očekávali.

Když téhož dne pozdě odpoledne Pitt s Giordinem vrátili vandrácký člun do přístaviště Douga Wheelera, Rudi Gunn už je tam vítal. Oči měl zarudlé od celonočního vysedávání a čekání na Pittovy sporadické zprávy. Oblečen byl do khaki šortek a bílého trička s nápisem FARNOST ST. MARY NABÍZÍ STAROBYLOU JIŽANSKOU POHOSTINNOST, vytištěným na zádech.

Nejprve doplnili spotřebované palivo a přeložili výbavu na člun z Marine Denizen a pak se Pitt a Giordino vřele rozloučili s Rombergem. Ten zvedl hlavu z paluby, netečným „haf jim dal sbohem a znovu hned upadl do spánku.

Ve chvíli, kdy opouštěli přístaviště, zastavil se Giordino vedle Gunna u kormidla. „Řekl bych, že teď by přišla k duhu večeře a pak se dobře přes noc prospat.“

„Plně to podporuji,“ zazíval Pitt.

„Jediné, co dostanete, je termoska kafe s cikorkou,“ řekl Gunn. „Admirál přiletěl do města spolu s Peterem Harperem z imigrační služby. Vaše přítomnost se žádá na palubě hlídkové lodi Pobřežní stráže *Weehawken*.“

„Tu když jsem viděl naposled,“ poznamenal Pitt, „kotvila těsně nad Sungari.“

„Teď je uvázaná v přístavišti Pobřežní stráže blízko Morgan City,“ objasnil mu Gunn.

„Žádná večeře?“ smutně se zeptal Giordino.

„Není čas,“ odpověděl Gunn. „Možná, když se budete chovat jako slušní chlapci, můžete něco rychle zhltnout z lodní kuchyně na *Weehawken*.“

„Slibuji, že budu hodný,“ pronesl Giordino s prohnáním zábleskem v očích.

Pitt s Gunnem si vyměnili nevěřící pohledy. „Není možná,“ povzddech Gunn.

„Co živi budeme, nikdy,“ souhlasil Pitt.

Když šplhali na palubu *Weehawken*, Peter Harper, admirál Sandecker, kapitán a Julia Leeová už je čekali v důstojnické jídelně. Přítomni byli také generál Frank Montaigne z armádního ženijního sboru a Frank Stewart, kapitán

Lewis se jich srdečně zeptal, jestli pro ně může něco udělat. Než ale mohl i otevřít ústa, Gunn odpověděl: „Na cestě z Wheelerova přístaviště už jsme měli kávu, díky.“

Pitt si nejprve potřásl rukou se Sandeckerem a Harperem a pak lehce políbil Julii na tvář. „Jak dlouho už jsme se to neviděli?“

„Celé dvě hodiny.“

„Připadá mi to jako věčnost,“ řekl s čertovským úsměvem.

„Nech toho,“ odstrčila ho. „Tady ne.“

„Navrhuji, abychom přistoupili k věci,“ netrpělivě je vybídl Sandecker. „Máme toho hodně před sebou.“

„V neposlední řadě přijmete pokornou omluvu Duncana Monroea, kterou vám mám vyřídit,“ řekl Harper a vlastní pokání dal najevo tím, že si potřásl rukama s Pittem a Giordinem. „Já jsem také velmi zavázán NUMA a vám pánové, že jste ignorovali náš požadavek vzdát se účasti na vyšetřování. Nebýt vašeho včasného zásahu v Bartholomeaux, naše úderná jednotka by tam nenašla nic než mrtvou agentku INS a opuštěný cukrovar. Jedinou nešťastnou záležitostí představuje Čchi Wongova smrt.“

„Když se na to tak dívám zpátky, mohl jsem ho střelit do kolene,“ bez sebemenší lítosti přiznal Giordino. „Nebyl to ale zrovna příjemný chlap.“

„Plně uznávám oprávněnost vašeho činu,“ přiznal Harper, „když je ale Čchi Wong mrtvý, ztratili jsme přímé spojení na Čchin Šanga.“

„Bylo to pro váš případ tak důležité?“ vyzvídal na Harperovi kapitán Lewis. „Zdá se mi, že máte až dost důkazů na to, abyste Čchin Šanga oběsili na nejbližším stromě. Nechal se chytit při činu, když propašoval skoro čtyň stovky ilegálů do Sungari a potom po bayou Teche do Bartholomeaux. Všechno na lodích jeho společnosti a za pomoci lidí, které si na to platí. Co ještě víc můžete chtít?“

„Prokázat, že rozkazy pocházely osobně od Čchin Šanga.“

Sandeckera to zřejmě udivilo stejně jako Lewise. „Rozhodně máte všechny důkazy potřebné k žalobě.“

„Obžalovat ho můžeme,“ přiznal Harper. „Něco jiného je ale odsoudit ho. Před námi stojí dlouhý a složitý právní zápas a federální žalobci si nejsou jistí, jestli v něm zvítězí. Čchin Šang proti nim vyšle celou armádu vysoce placených a uznaných washingtonských advokátů. Má na své straně čínskou vládu a jisté vysoce postavené členy Kongresu a i když to říkám nerad možná také Bílý dům. Když se podíváme na všechny ty politické dloužky, jejichž splacení bude nepochybně požadovat, zjistíme, že proti sobě v ringu nemáme žádnou lehkou váhu, ale mocného muže s konexemi na vysokých místech.“

„Nemohlo by se stát, že se k němu čínská vláda obrátí zády, když bude hrozit skandál?“ vyzvídal Frank Stewart.

Harper potřásl hlavou. „Jeho služby a jeho vliv ve Washingtonu jsou takové, že jakýkoli politický nátlak zůstane bez odezvy.“

„Rozhodně toho ale máte na Čchin Šanga tolik, abyste dali zavřít Sungari a zakázali přístup všem jeho lodím do Spojených států,“ poprvé se do diskuse vmísil generál Montaigne.

„To ano, to by bylo v naší pravomoci,“ odpověděl Harper. „Do Spojených států ale proudí za miliardy dolarů čínského zboží na lodích Čchin Šangovy lodní společnosti, podporované jejich vládou. Podřezávali by si krk, kdyby nečinně seděli a neřekli ani slovo, když Čchin Šangově firmě přibouchneme dveře před nosem.“ Odmlčel se a rukama si mnul spánky. Harper rozhodně nebyl ten typ, který by pouštěl do boje proti silám, jež nedokáže kontrolovat. „Jediné, co v tuto chvíli můžeme dělat, je zabránit tomu, aby měly jeho pašerácké operace úspěch, a doufat, že se dopustí nějaké vážné chyby.“

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vstoupil poručík Stowe. Beze slova podal kapitánu Lewisovi zprávu a stejně tiše zas odešel. Lewis přelétl text očima a podíval se přes stůl na Franka Stewarta. „Spojil se s námi váš první důstojník, kapitáne. Uvádí, že jste chtěl být průběžně informován o jakémkoli novém vývoji ohledně luxusního parníku *United States*.“

Stewart ukázal hlavou na Pitta. „Dirk monitoruje plavbu lodi po Mississippi.“

Lewis podal zprávu Pittovi. „Promiňte, že jsem si to přečetl, ale uvádí se tam jen, že *United States* proplula pod dálniční spojkou u Crescent City a pod mosty na předměstí velkého New Orleans a směřuje k obchodní čtvrti na nábreží, kde bude trvale kotvit jako plovoucí hotel a kasino.“

„Díky, kapitáne. To je další podivný projekt, kolem kterého se ovinula Čchin Šangova chapadla.“

„Docela slušný výkon, proplout s ní ze zálivu nahoru po řece,“ poznamenal Montaigne. „Je to jak prostrčit plechovku stéblem a nedotknout se stěn.“

„Jsem rád, že jste tady, generále,“ řekl Pitt. „Hlavou mi vrtá několik neodbytných otázek, na něž jako expert můžete odpovědět jen vy.“

„Rád se o to pokusím.“

„Mám takovou bláznivou teorii, že Čchin Šang postavil Sungari tam, kde ho postavil, protože má v úmyslu zničit jeden úsek ochranných hrází a převést vody Mississippi do Atchafalayi, a tak z něj učinit nejvýznamnější přístav u Mexického zálivu.“

Bylo by přeháněním tvrdit, že všichni muži a jedna žena, rozesazení v důstojnické jídelně, vesměs akceptovali Pittovu fantastickou teorii. Tedy všichni, s výjimkou generála Montaigne. Ten pokýval hlavou jako profesor, jenž položil studentům zvlášť

základnou otázku a překvapivě se mu dostalo správné odpovědi. „Možná to pro vás bude překvapení, pane Pitte, ale něco podobného se mi hlavou honí už posledních šest měsíců.“

„Odklonit Mississippi,“ pronesl kapitán Lewis velice opatrným tónem. „Něco takového by spousta lidí, dokonce i já, považovalo za nemyslitelné.“

„Nemyslitelné možná, ale ne nepředstavitelné, když jde o chlapa s tak ďábelským mozkiem, jako je Čchin Šang,“ rozvážně poznamenal Giordino.

Sandecker se zamyšleně zadíval do dálky. „Teď jsme narazili na vysvětlení, které mělo být zřejmé už od chvíle, kdy se začalo se stavbou Sungari.“

Všechny oči se stočily ke generálu Montaigneovi, když Harper položil otázku, jež se nabízela sama: „Je to možné, generále?“

„Armádní ženisté už sto padesát let bojují s přírodou, aby jí zabránili způsobit právě tuto pohromu,“ odpověděl Montaigne. „Všichni žijeme s hrůznou představou obrovské potopy, větší než všechny zaznamenané od dob, kdy řeku spatřili první objevitelé. Až k tomu dojde, Atchafalaya se změní v hlavní koryto Mississippi. Celý dosavadní úsek Otce řek od severních hranic Louisiany až po Mexický záliv se změní jen v blátivé záplavové ústí. V dávné minulosti už k tomu došlo a stane se to znovu. Je to jen otázka času.“

„Znamená to, že Mississippi mění kurz podle nějakého časového harmonogramu?“ zeptal se Stewart.

Montaigne si opřel bradu o hlavici své pověstné hůlky. „Nedá se to předvídat na den nebo hodinu, ale v dávné minulosti už sedmkrát putovala tam a zpátky Louisianou. Nebýt lidí, hlavně armádních ženistů, právě teď, kdy o tom hovoříme, by se už Mississippi valila Atchafalayským údolím přes zatopené trosky Morgan City.“

„Za předpokladu, že Čchin Šang zničí část záplavových hrází a otevře velký vodní přepad z Mississippi do kanálu, který prokopal k Atchafalayi,“ spekoval Pitt, „co se pak stane?“

„Jedním slovem, katastrofa,“ odpověděl Montaigne. „Proud, který má teď zásluhou jarního tání rychlost sedm mil za hodinu, by vytvořil rozbouřenou záplavovou vlnu. Ta by v Tajemném kanálu doslova explodovala a přehnala by se údolím. Ohrozila by životy dvou set tisíc lidí na třech milionech akrech půdy. Většina mokřin by byla trvale zaplavená. Vodní stěna by spláchla celá města a počet mrtvých by byl strašlivý. Státisíce zvířat, hovězího dobytka, koní, srnců, králíků, domácích psů a koček, by to spláchlo, jako by nikdy nepřišla na svět. Ložiska ústřic, místa, kde se líhnou krabi, a rybí farmy by zahubil náhlý pokles slanosti, způsobený přílivem sladké vody. Většina aligátorů a dalších vodních tvorů by zmizela.“

„To není moc hezká představa, generále,“ podotkl Sandecker.

„A to je jen ubohá část předpovědi,“ pokračoval Montaigne. „Z ekonomického hlediska je důležité, že by povodeň strhla dálniční a železniční mosty přes údolí a přerušila dopravu z východu na západ. Zřejmě by podemlela vodní elektrárny a strhla vedení vysokého napětí a přerušila dodávky elektřiny na tisících čtverečních mil. Osud Morgan City by byl zpečetěný. Přestalo by existovat. Dálkové plynovody by popraskaly a všechny státy od Rhode Islandu a Connecticutu po obě Karolíny a Floridu by zůstaly bez dodávek zemního plynu.“

„A pak jsou tu nenahraditelné škody na tom, co by zbylo z Mississippi,“ pokračoval. „Baton Rouge by se změnilo v město duchů. Skončila by veškerá říční doprava. Velké americké Porůří, se svou obrovskou kapacitou ropných rafinerií, petrochemických továren a obilních sil, by v sousedství znečištěného toku přestalo fungovat. Bez čerstvé vody, bez schopnosti řeky pročišťovat koryto, by se zakrátko změnilo v blátivou pouštinu. New Orleans, odříznuté od mezistátního obchodu, by postihl osud Babylonu, Angkor Watu nebo Puebla Bonita. A ať se vám to líbí, nebo ne, veškerá zámořská doprava by se z New Orleans odklonila do Sungari. Jen přímé ekonomické ztráty by šly do desítek miliard dolarů.“

„Z takového pomyšlení na mě sedá migréna,“ poznamenal Giordino.

„Když už mluvíme o úlevě,“ podíval se Montaigne po kapitánu Lewisovi, „nečekám, že byste měl na palubě láhev whisky?“

„Je mi líto, pane,“ odpověděl Lewis s mírným pokroucením hlavy. „Na lodích Pobřežní stráže není dovolen žádný alkohol.“

„Nikdy ale není na škodu zeptat se.“

„Jak by nová řeka vypadala v porovnání se starou?“ zeptal se Pitt.

„V současné době regulujeme tok Mississippi na kontrolním stanovišti Staré řeky asi čtyřicet pět mil proti proudu nad Baton Rouge. Jde o to propouštět třicet procent průtoku do Atchafalayi a sedmdesát procent do Mississippi. Pokud se oba toky spojí a celých sto procent vody využije přímější cestu a v porovnání s korytem přes New Orleans poloviční vzdálenost do zálivu, zrodí se pekelná řeka s neuvěřitelně prudkým proudem.“

„Je nějaký způsob, jak průrvu zarazit, jakmile se objeví?“ zajímal se Stewart.

Montaigne chvíli přemýšlel. „S příslušnou přípravou existuje několik způsobů jak by na podobnou situaci mohl ženijní sbor reagovat, ale čím déle bude trvat dostat na místo naše zařízení, tím víc bude záplavová vlna rozšiřovat průrvu v hrázi. Naší jedinou záchranou je, že hlavní proud Mississippi bude pokračovat dál dosavadním korytem, dokud se díra v hrázi nerozšíří natolik, že ho pohltí celý.“

„Jak dlouho myslíte, že to bude trvat?“

„Těžko odhadnout. Možná dvě hodiny, možná dva dny.“

„Mohlo by se to celé urychlit, kdyby Čchin Šang potopil napříč přes Mississippi řadu člunů, aby tak odvrátil hlavní tok?“ napadlo Giordina.

Montaigne chvíli přemýšlel, pak odpověděl: „I kdyby se mu podařilo postavit šňůru člunů do správné pozice přes celou šířku řeky — a to není jednoduchý manévr ani pro nejlepší říční kapitány — hlavní říční proud by se přes ně přehnal, protože mají poměrně nízký profil. Kdyby dosedly na dno, jejich svrchní nákladní paluby by byly stále ještě deset nebo patnáct metrů pod vodou. Jako odklonná hráz by byly k ničemu.“

„Jste schopní okamžitě zahájit přípravy k plnému nasazení?“ zeptal se kapitán Stewart. „A máte v pohotovosti muže a výbavu pro případ, že by Čchin Sang zničil hráz?“

„Ano, možné to je,“ odpověděl Montaigne. „Ale daňové poplatníky to nepřijde levně. Problém, se kterým se teď musím vyrovnat, je vydat rozkazy na základě pouhé domněnky. Můžeme mít podezření, pokud jde o Čchin Šangovy motivy, ale bez přesvědčivých důkazů o jeho záměrech mám ruce svázané.“

„Mám takový dojem, dámy a pánové,“ řekl Pitt, „že jsme spadli do pastí, kdy se chystáme zavřít bránu stodoly teprve poté, až kůň uteče.“

„Dirk má pravdu,“ pevným hlasem pronesl Sandecker. „Bylo by mnohem lépe zarazit Čchin Šanga dřív, než se do něčeho pustí.“

„Spojím se s úřadem šerifa farnosti St. Mary a vysvětlím mu situaci,“ nabídl Harper. „Jsem si jistý, že s námi bude spolupracovat a pošle své zástupce, aby střežili hráz.“

„To je rozumný návrh,“ souhlasil Montaigne. „Já jsem schopen jít ještě o krok dál. Můj spolužák z West Pointu, generál Oskar Olson, velí v Louisianě Národní gardě. Když ho o to osobně požádám, rád vyšle své vojáky, aby posílili hlídky šerifových zástupců.“

„První vojáci, jen co dorazí na místo, by měli především najít a zneškodnit výbušniny,“ naléhal Pitt.

„Budou potřebovat vybavení, aby rozřízli železná vrata do tunelu pod náspem pod dálnicí, který jsme s Dirkem objevili,“ připomněl Girodino. „Nejspíš v něm jsou ukryté výbušniny.“

„Jestli chce Čchin Šang prorazit široký průlom,“ dodal Montaigne, „pak musel nastrkat výbušniny také do bočních tunelů na délku nejmíň sto metrů.“

„Nepochybuji, že Čchinovi technici si dobře propočítali, kolik toho budou potřebovat na proražení opravdu obří díry v náspu,“ chmurně poznamenal Pitt.

„I tak je to dobrý pocit,“ ulevil si Sandecker, „vědět, že konečně můžeme Čchina nakopat do koulí.“

„Teď už jen potřebujeme vědět, na kdy si to ten neřád naplánoval,“ podotkl Giordino.

V tu chvíli do jídelny znovu vstoupil poručík Stowe a podal kapitánu Lewisovi další depeši. Jak četl, oči mu zpozorněly. Potom se podíval na Pitta. „Zdá se, že chybějící dílky skládky jsou na světě.“

„Jestli je to zpráva pro mě,“ vyzval ho Pitt, „přečtěte ji, prosím, všem.“

Lewis přikývl a začal číst. „Pro pana Dirka Pitta na palubě lodi Pobřežní stráž *Weehawken*. Upozorňuji, že zámořský parník *United States* nezastavil v New Orleans. Opakuji, nezastavil v New Orleans. V naprostém rozporu se stanoveným programem zakotvení a uvítacích ceremonií loď pokračuje v plavbě proti proudu směrem k Baton Rouge. Kapitán odmítá odpovídat na veškerá rádiová volání.“ Lewis zvedl zrak. „Co si o tom myslíte?“

„Čchin Šang neměl nikdy v úmyslu udělat z *United States* hotel a hráčské kasino v New Orleans,“ suše vysvětloval Pitt. „Hodlá ji použít jako odklonnou hráz. Jakmile se loď s trupem dlouhým tři sta třicet a vysokým třicet metrů potopí napříč korytem Mississippi, zablokuje devadesát procent jejího průtoku a převede ho proraženou hrází jako obří záplavovou vlnu do Atchafalayi.“

„To je příšerné prohnání,“ zabručel Montaigne. „Jestli se provalí ven plnou silou, ten proud už nikdo nezastaví. Nic na světě ho nedokáže zastavit.“

„Vy znáte Mississippi líp než kdokoli z nás, generále,“ obrátil se Sandecker na Montaignea. „Jak dlouho to podle vás bude *United States* trvat, než dorazí na úroveň Tajemného kanálu pod Baton Rouge?“

„To záleží na mnoha věcech,“ odpověděl generál. „Aby s tak ohromnými rozměry prokličkovala několika ostrými zákruty na řece, bude muset zpomalit, ale v rovných úsecích může plout plnou rychlostí. Z New Orleans k místům, kde končí Tajemný kanál, těsně před ohybem Mississippi u bayou Goula, je to asi sto mil.“

„Protože to je jen prázdná skořápka s naprosto vykuchaným vnitřkem,“ připomněl Pitt, „pluje vysoko na hladině, a to její potenciální rychlost ještě zvyšuje. Jestli topí naplno pod všemi kotli, může se docela klidně hnát vodou až padesát mil za hodinu.“

„To by snad ani hejno andělů strážných nezachránilo žádný remorkér s nákladními čluny, nebo výletní loď, kterou by zachytila brázda za její zádi,“ podotkl Giordino.

Montaigne se obrátil k Sandeckerovi. „Může být na místě za necelé tři hodiny.“

„Tak to už nesmíme ztrácet ani minutu, abychom vyhlásili pohotovost všech krizových štábů v celém státě a začali s evakuací obyvatel Atchafalayského údolí,“ s vážnou tváří upozornil Lewis.

„Je skoro půl šesté,“ s pohledem na hodinky konstatoval Sandecker. „Máme čas nejvýš do osmi třiceti dnes večer, abychom zabránili katastrofě nepředstavitelných rozměrů.“ Zarazil se a protřel si oči. „Jestli se nám to nepovede, stovky nebo tisíce lidí přijdou o život a proud je strhne do Mexického zálivu, kde už je nikdo nenajde.“

Když porada skončila a všichni ostatní už odešli z důstojnické jídelny, Pitt s Julií tam zůstali sami.

„Tak to vypadá, že se jen pořád loučíme,“ řekla s rukama svěřenými a čelem přitíštěným na Pittovu hrud’.

„Takového zlovyku bychom se ale už měli zbavit,“ odpověděl jí něžně.

„Nejraději bych se s Peterem nevracela do Washingtonu, ale komisař Monroe nařídil, abych nastoupila ke speciální skupině, která má připravit žalobu proti Čchin Šangovi.“

„Pro státního žalobce jsi až moc důležitá.“

„Prosím tě, vrať se mi brzy domů,“ zašeptala a v očích se jí začaly rodit slzy.

Sevřel ji v náručí a pevně přitiskl k sobě. „Zatím můžeš zůstat u mě v hangáru. S mým bezpečnostním systémem a s bodyguardy, které dostaneš na ochranu, se ti nic nestane, dokud nedorazím.“

Mezi slzami se jí do očí vloudil šibalský záblesk. „A můžu jezdit s duesenbergem?“

Zasmál se. „Kdy naposledy se ti stalo, žes jezdila s řadicí pákou?“

„Nikdy,“ zasmála se. „Vždycky jsem měla auta s automatickou převodovkou.“

„Tak to ti slibuji, že jen co dorazím, vezmeme si Duesyho a vyjedeme si na piknik.“

„To zní náramně.“

O krok ustoupil a opálově zelenými očima se na ni zadíval. „Snaž se být hodná holčička.“

Pak ji políbil, oba se otočili a bez ohlednutí se rozešli.

41

Veškeré zvuky na řece tlumila lehká mlha, vznášející se nad černou vodou jako načechnaná pokrývka. První, kdo si uvědomil, že z noci se blíží něco cizího, co nepatří do jejich světa, byly rajky a volavky, procházející se podél břehů a dlouhými zahnutými zobáky pátrající v bahně po potravě. Začínalo to jako lehké chvění vody, narůstající do prudkých poryvů větru a hlasitého tlukotu, po němž se vyděšení ptáci s plácáním křídel vznášeli do vzduchu.

Těch pár náhodných diváků, kteří se po večeri procházeli po nábřeží a pozorovali světla lodí na řece, šokovalo náhlé zjevení obrovitého stínu. A pak už se z mlhy vynořila příšera. Na těleso tak obrovitých rozměrů se její k obloze vztyčená před’ a boky prodíraly vodou s neuvěřitelnou lehkostí. Přestože v ostrém ohybu řeky u Nině Mile Pointu se čtveřice jejích bronzových šroubů točila jen poloviční rychlostí, mohutná napěněná brázda za její zádi se přelévala přes ochranné hráze až skoro na cesty vedoucí po jejích hřebenech, rozbíjela menší loďky ukotvené podél břehů a několik lidí spláchla do vody. Až po složitém manévrování, když dosáhla přímého úseku, její motory zabraly naplno. Dál proti proudu pak pokračovala rychlostí, jakou by nikdo nečekal.

Až na bílé světlo na pahýlu kdysi vysokého předního stěžně a červenou a zelenou navigační lucernu po stranách, jediné osvětlení představovala nejasná záře kormidelny. Na palubách se nic nehýbalo a jedinou známku života na celé lodi představovaly siluety postav, které se občas mihly na kapitánském můstku. Po těch pár minut, než projela kolem, vypadala jak obří dinosaur, prodírající se mělkým jezerem. Bílé nástavby byly jen matným stínem v pološeru, černý trup nebylo skoro vidět. Plula bez vlajky a identifikovat ji šlo pouze podle velkých písmen na přídi a zádi.

Než jí zas pozřela tma, zdálo se, že paluby ožily pobíhajícími muži. Zaujímali bojové pozice a v přípravách na možný zásah amerických bezpečnostních sil nabíjeli raketami sadu přenosných odpalovacích zařízení. Tohle nebyli nějakí cizí žoldnéři, nebo amatérští teroristé. Ačkoli byli oblečeni do obyčejných šatů, tvořili elitní bojovou skupinu. Byli tvrdí, disciplinovaní a pro tento úkol dobře vycvičení. Raději než se nechat zajmout živí, byli připraveni spáchat sebevraždu nebo padnout v boji. Pokud by operace proběhla podle plánu, vrtulníky je měly evakuovat dřív než výbušniny prorazí lodní trup.

Kapitán Li Chun-čchang celkem správně předvídal překvapení a šok tisíců diváků rozestoupených po nábřeží v New Orleans a čekajících na uvítání *United States*. Jakmile jeho loď minula celoocelový parník se záďovým kolesem, zvaný Natchez IX, nařídil vyrazit plnou parou a pobaveně sledoval, jak oceánský kolos nechává město za zády, zatímco jeho ostrá příď sráží malý kabinový člun, jenž se jí náhodou připletl do cesty. Když si dalekohledem prohlížel tváře členů oficiálního vítacího výboru, ke kterému patřili louisianský guvernér, starosta New Orleans a další hodnostáři, musel se smát. Když se *United States*, namísto aby zastavila v doku, kde ji měli znovu vybavit přepychovými salonky, restauranty, dárkovými obchody a hracími stoly, prohnala kolem, byli všichni v dokonalém šoku.

Prvních třicet mil se v brázdě za zády ještě držela flotila jachet, otevřených člunů a rybářských bárek. K pronásledování se přidali i ozbrojení člun Pobřežní stráže, zatímco šerifova a policejní auta se s ječícími sirénami a blikajícími červenými majáčky hnala po souběžných silnicích. Kolem lodi a nad ní se rojily vrtulníky zpravodajské televize z New Orleans a snažily se svými kamerami zachytit velké drama, odehrávající se dole. Veškeré rozkazy zastavit kapitán Li ignoroval. Soukromé loďky i kutr Pobřežní stráže nakonec nebyly schopny udržovat tak neuvěřitelnou rychlost a zakrátko zaostaly kdesi vzadu.

Když na řeku sestoupila tma, prvním skutečným problémem, jemuž Li musel čelit, bylo neuvíznout v plavebním kanále mezi New Orleans a Baton Rouge, zužujícím se ze tří set metrů na sto padesát. Na třináctimetrové hloubce se cítil celkem bezpečně. Trup měřil v nejširším místě pouhých třiatřicet metrů a dolů směrem k čáře ponoru se výrazně zužoval. Když dokázala proplout Panamským průplavem, uvažoval Li, šedesát metrů volného místa po každé straně jí ponechává dost manévrovacího prostoru i pro průjezd těsnými říčními zákruty. Největší starost mu dělala výška šesti mostů, spojujících říční břehy. Jamí tání zvýšilo hladinu skoro o čtrnáct stop a průjezd mohl být hodně obtížný.

United States těsně proklouzla pod oběma dálničními mosty v Crescent City i pod mostem Huey P. Longa, o jehož spodní oblouk si už vysokými komíny škrtla. Dva následující mosty, Lulingův a Gramercyho, slibovaly skoro dvanáct stop volného místa. Pak zbýval už jen most Sunshine v Donaldsonvillu, a pod ním by se podle kapitánových pečlivých propočtů měla *United States* také protáhnout a ještě by jí mělo zbývat na tři stopy prostoru. Pak už by jí na cestě k Tajemnému kanálu nemohlo bránit nic, jen říční doprava.

Postupně začal vyhánět z mysli spousty dotěrných úvah. Nehrozil žádný silný vítr, který by loď vychýlil z kurzu, a Ming Lin ji složitými ohyby řeky vedl s nacıčeným mistrovstvím. Nejdůležitější ale bylo, že na jejich straně stál moment, překvapení. Než Američanům vůbec dojde, co se děje, bude už pozdě. Li Chun-čchang bude mít loď přesně v tom místě, aby odvrátila vodu do průrvy proražené v hrázi, a dřív, než jí spolu s posádkou prorazí kýl, bude už ve vzduchu a na cestě do bezpečí v Sungari a na palubě *Hvězdy Sun-lien*, připravené okamžitě odrazit a vydat se na moře. Čím víc se *United States* blížila k cíli své poslední plavby, tím vzdálenější mu připadaly všechny starosti.

Najednou pocítil zachvění paluby pod nohama a ztuhl. Rychle se podíval po Ming Linovi a pátral po nějaké známce chyby, sebemenším náznaku nesprávného úsudku. Nespatřil ale víc než pár krůpějí potu na kormidelníkově čele a jeho pevně sevřené rty. Pak se zas paluba zklidnila až na tlukot motorů, nabírajících na rovném úseku řeky znovu plnou rychlost.

Li tu stál s oběma nohama široce rozkročenýma. Ze žádné lodi dosud neměl takový pocit síly: 240 000 koňských sil, po šedesáti tisících pro pohon každého obrovitého lodního šroubu, hnalo loď proti proudu nepředstavitelnou rychlostí padesáti mil za hodinu. Na žádné lodi, jaké kdy velel, si podobnou rychlost nedokázal ani představit. Pozoroval svůj obraz v oknech můstku a spatřil tvář klidnou a vyrovnanou, bez jediné vrásky, vyjadřující napětí. Usmál se při pohledu na velký dům na nábřeží s vysokým stožárem a na něm vlajkou Konfederace s hvězdami na zkřížených pruzích. Už brzy, velice brzy se nebude tento prapor třepotat nad mohutnou Mississippi, ale nad bahnitým potokem.

Na můstku panoval podivný klid. Li Chun-čchang nemusel vykřikovat povely ke změně kurzu nebo rychlosti. Plnou kontrolu nad plavbou měl Ming Lin. Rukama pevně svíral kormidelní kolo a oči upíral na velký monitor, trojrozměrně ukazující postavení lodi vůči řece na základě obrazů, průběžně dodávaných infračervenými kamerami na přídi a komínech. Díky digitálním přístrojům mu pás napříč dolní částí displeje poskytoval i údaje o doporučené změně kurzu nebo rychlosti, takže mohl loď ovládat mnohem dokonaleji, než kdyby se řídil znakem za denního světla.

„Před námi je remorkér a před sebou tlačí deset nákladních člunů s obilím,“ oznámil Ming Lin.

Li popadl lodní radiotelefon. „Kapitánovi remorkéru, plujícího ve směru k přístavišti St. James. Budeme vás míjet. Jsme půl míle za vámi a mineme vás po vašem pravoboku u Cantrelle Reach. Naše šíře je třicet metrů, proto vám doporučujeme, abyste nám ponechali dostatečně volný prostor.“

Z neznámého remorkéru nepřišla odpověď, ale když *United States* zabočila ke Cantrelle Reach, Li Chun-čchang nočním dalekohledem spatřil, že plavidlo pomalu, příliš pomalu zahýbá vlevo. Kapitán remorkéru zřejmě nesledoval zprávy z New Orleans, a tak ho ani ve snu nenapadlo, že se za ním neskutečnou rychlostí valí tak obrovité monstrum jako *United States*.

„Takhle to nestihne včas,“ naprosto klidně konstatoval Ming Lin.

„Můžeme zpomalit?“ zeptal se kapitán Li.

„Jestli ho nepředstihneme na tomhle rovném úseku, v následující sérii zákrutů se nám to už nepovede.“

„Takže teď, nebo nikdy.“

Ming Lin přikývl. „Kdybychom se odchýlili od počítačového programu plavby, mohli bychom ohrozit celou operaci.“

Li znovu uchopil radiotelefon. „Kapitáne, uhněte rychle stranou, nebo vás srazíme.“

Odpověděl mu našťvaný hlas kapitána remorkéru. „Ta řeka není tvoje, ty Charli Browne. Komu si myslíš, že budeš vyhrožovat?“

Li Chun-čchang unaveně potřásl hlavou. „Možná by stálo za to podívat se zpátky.“

Následoval šokovaný vzdech. „Jézuskote, kde vy se tady berete?“

Pak už se remorkér i s nákladními čluny urychleně stočil k levoboku. Přestože úhybný manévr přišel včas, mohutný šplíchanec od kýlu superparníku, odhazujícího přes čtyřicet tisíc tun vody, se převálil přes remorkér, i s nákladními čluny ho odstrčil stranou a nechal je na suchu na břehu pod ochrannou hrází.

Za dalších deset minut už loď zatočila kolem Point Hamas, pojmenovaného podle indiánů, kteří tu kdysi žili, prohnala se kolem města Donaldsonville a úspěšně minula i most Sunshine. Když světla mostu zmizela za poslední zatáčkou, Li Chun-čchang si konečně dopřál šálek čaje.

„Už jenom dvanáct mil a jsme tam,“ řekl Ming Lin. Neznělo to jako nějaké významné upozornění, spíš to byla jen taková náhodná poznámka, jako že počasí je příjemné. „Dvacet minut, nejvýš dvacet pět.“

Li právě dopil čaj, když se námořník, jenž držel hlídku na můstku po pravoboku, naklonil dveřmi do kormidelny. „Letadla, kapitáne. Blíží se od severu. Zní to jako vrtulníky.“

Původně doufal, že bude mít k dispozici radar, ale Čchin Šang, protože věděl, že se United States vydává na poslední plavbu, neviděl důvod, proč ještě zvyšovat náklady. „Můžete mi říct kolik?“

„Napočítal jsem dvě, letí po proudu nad řekou, přímo proti nám,“ odpověděl námořník s očima upřenýma do nočních brýlí.

Není potřeba propadat panice, pomyslel si kapitán Li. Bud' jsou to letouny bezpečnostních oddílů, v jejichž silách není víc než vyzvat loď k zastavení, nebo si je pronajala nějaká zpravodajská média. Zvedl svůj vlastní noční dalekohled a zadíval se vzhůru po řece. Najednou se mu žíly na krku našponovaly. Poznal, že letouny patří armádě.

V tu chvíli se po nebi rozprskla dlouhá šňůra světla a ozářila řeku jako denní světlo. V něm spatřil konvoj obrněných vozidel, vynořujících se na protější straně na východní hrázi a zaměřujících hlavně na říční koryto, kudy za chvíli měla proplout jeho loď. Překvapilo ho, že nevidí žádné raketové nosiče. Protože neměl vojenské znalosti, nepoznal, že jde o starší typy tanků typu M1A1 Abrams s děly ráže sto dvacet milimetrů. Velmi dobře si ale byl vědom toho, jakou zkázu dokáže napáchat na neozbrojeném zámořském parníku.

Dva vrtulníky Sikorsky H-76 Eagle se rozdělily a prolétly podél boků lodi ve stejné výši, kde se nacházela její nejvyšší paluba. Jeden z nich zpomalil a vznášel se nad pravobokem, zatímco druhý zakroužil, srovnal výšku svého letu s kormidelnou a zamířil na ni jasný reflektor.

Nad zvukem leteckých motorů se rozlehl hlas z amplionu. „Okamžitě zastavte loď!“

S tím, aby se podřídil tomuto rozkazu, se Li nenamáhal. Osud se prostě najednou obrátil proti němu. Američany musel někdo varovat. Věděli to! K čertu s nimi!

Věděli, že má Čchin Šang v úmyslu prorazit hráz a použít oceánskou loď jako odklonnou přehradu.

„Okamžitě zastavte!“ znovu se ozval hlas. „Vystoupíme na palubu a převezmeme nad lodí kontrolu.“

Li na chvíli zaváhal a zvažoval šance, jak uniknout bezprostřední hrozbě. Na hrázi před sebou napočítal šest vyrovnaných tanků. Protože nepřítel neměl k dispozici rakety s mohutnými hlavicemi, bylo pro něj prakticky nemožné potopit loď pouze tankovou palbou. Mohutné motory se ukrývaly v nitru lodi hluboko pod čarou ponoru a ze břehu je nešlo zničit. Podíval se na hodinky. Bayou Goula a Tajemný kanál byly teď vzdáleny už jen patnáct minut plavby. Na moment zvažoval, že zastaví a vzdá se americkému vojsku. Byl ale rozhodnutý. Vzdát to teď by znamenalo ztratit tvář. Nehodlal udělat nic, čím by znectil vlastní rodinu. A tak se rozhodl pokračovat v plavbě.

Jako by očekával jeho rozhodnutí, jeden z vojáků čínského oddílu vypálil ruskou přenosnou protiletadlovou raketu SA-7, naváděnou infračervenými paprsky, na vrtulník vznášející se nad pravobokem. Na vzdálenost necelých dvou set metrů nebylo možné minout, dokonce i bez naváděcího systému. Raketa zasáhla výložník helikoptéry vzadu za trupem a výbuchem ho roztrhla. To znamenalo ztrátu horizontální kontroly nad strojem, který se v bláznivých otáčkách zřítíl do řeky a zmizel z dohledu. Přesto se ale jeho dvěma pilotům a deseti vojákům ještě včas podařilo dostat ven.

Podobné štěstí už ale neměla posádka druhého vrtulníku, vznášejícího se proti lodnímu můstku. Ohnivý výbuch další rakety ho rozerval, hořící trosky i mrtvá těla narazila na černou hladinu řeky, pohřbená pod zpěněnou brázdou za lodními šrouby.

V těch okamžicích ničení a zabíjení si Li Chun-čchang ani žádný z čínských ozbrojenců nevšiml nezřetelného bzukotu, přibližujícího se od horního toku řeky. Dokonce ani nezahledli, jak dva černé padáky letmo zastínily hvězdy na noční obloze. Všechny zraky se upíraly k hrozcím dělům tanků, všechny mysli se soustředily na to, jak uniknout nebezpečí zničující palby.

Kapitán Li tiše promluvil do lodního telefonu. „Plnou parou vpřed! Všechny motory!“

42

Deset minut před těmito událostmi se Pitt a Giordino vznesli k obloze ze školního hřiště, vzdáleného jediný domovní blok od řeky. Nasadili si helmy a navlékli popruhy a na záda si uvázali malé motory jen o třech koňských silách, stejné, jaké pohánějí sekačky na trávu a řetězové pily. Pak už se zahákli do třicet stop širokých padáků s víc než padesátkou závěsných šňůr, rozložených po hřišti, a odstartovali. Pro lepší utajení byly motorové výfuky opatřeny speciálními tlumiči, takže vydávaly jen slabý, praskavý zvuk. Vrtule, připomínající spíš široké listy pokojového ventilátoru a zezadu chráněné drátěným krytem, aby se nezapletly do provazů, se zakously do vzduchu. Pitt a Giordino uběhli několik kroků a pak už je poháněl tah motorů. Vrchlíky padáků nabraly vzduch a oba dva vzlétli k nočnímu nebi.

Až na ocelovou přílbu a neprůstřelnou vestu, byla jedinou Giordinovou zbraní Pittova brokovnice dvanáctka, která mu visela na hrudi. Pitt se rozhodl pro svůj osvědčený a v bojích zjizvený automatický kolt. Nemohli si dovolit žádné těžší zbraně, protože pak by se jejich paraplány se slaboučkými motory jen asi stěží udržely ve vzduchu. Byl tu však ještě jeden důvod. Jejich úkolem nebylo pouštět se do boje, ale dorazit do kormidelny a převzít nad lodí kontrolu. Počítalo se s tím, že dojde-li ke střetnutí, o vše se postará armádní úderná skupina.

Až příliš pozdě, teprve když už byli ve vzduchu, spatřili, že oba vojenské vrtulníky byly sestřeleny.

Necelou hodinu poté, co United States minula New Orleans, se Pitt a Giordino setkali s generálem Oskarem Olsonem, starým kamarádem generála Montaignea a nyníjším velitelem Národní gardy Louisiany, v budově jejího velitelství v hlavním městě Baton Rouge. Naprosto striktně jim zakázal připojit se k úderné jednotce a odvrhl i jejich argumenty, že jsou na místě jediní námořní inženýři, kteří se vyznají na palubách United States tak, aby včas dorazili do kormidelny, a mají dostatečné znalosti k převzetí kontroly nad lodí dřív, než dorazí k bayou Goula.

„Tohle je úkol pro armádu,“ vyhlásil Olson a klouby jedné ruky udeřil do dlaně druhé. Na muže, jemuž už táhlo na šedesátku, vypadal mladě, byl plný sebedůvěry a nad věcí. Byl asi stejně vysoký jako Pitt, ale měl už zakulacené břicho, jak se to mužům jeho věku stává. „Mohlo by dojít ke krveprolití. Nedovolím, aby civilisté došli nějaké úhony, a rozhodně ne vy, pane Pitte, syn senátora Spojených států. Nepotřebuji tu žádné zmatky. Jestli mí muži nedokáží loď zastavit, nařídím jim ji potopit.“

„A nic jiného po obsazení lodi neplánujete?“ zeptal se Pitt.

„Jak jinak chcete zastavit loď, velkou jak Empire State Building?“

„Délka United States je větší než šířka řeky pod Baton Rouge. Pokud se ke kormidlu nepostaví někdo, kdo dokáže ovládat automatické řídicí systémy, může se loď nekontrolovaně otočit napříč korytem a přídí i záďí najednou narazit do obou břehů. Taková překážka by říční dopravu zastavila na celé měsíce.“

„Je mi líto, pánové, ale už jsem se rozhodl,“ pronesl Olson s úsměvem, odhalujícím rovné bílé zuby, byť už s mezerami. „Teprve až se lodi zmocníme, dovolím dopravit vás a pana Giordina na palubu. Pak můžete dělat, co umíte, abyste to monstrum zastavili a ukotvili dřív, než začne brzdit říční dopravu.“

„Pokud vám to nebude vadit, generále,“ řekl Pitt bez stopy vřelosti, „já s Alem se o přepravu na palubu postaráme sami.“

Olsonovi smysl Pittových slov hned nedošel. Pohledem olivově hnědých očí se díval kamsi do daleka. Byly to oči starého válečníka, jehož nos už dvacet let nepocítil vůni boje, teď ale čeká, že alespoň ještě jedna další bitva je před ním. „Varuji vás, pane Pitte. Nehodlám tolerovat žádná bláznovství nebo vměšování. Moje rozkazy budete poslouchat.“

„Jestli dovolíte, generále, ještě jednu otázku,“ ozval se Giordino.

„Vypalte ji.“

„Co když se vaši jednotce nepodaří obsadit loď, co potom?“

„Pro všechny případy jsem už vyslal rotu se šesti tanky M1A1, dvěma samohybnými houfnicemi a mobilním minometem ráže sto šest milimetrů na hráz několik mil dolů po proudu. To je víc než dost palebné síly, aby z United States nadělala hromádku šrotu.“

Pitt se na generála Olsona podíval velice skepticky, s odpovědí se ale nenamáhal. „Jestli je to všechno, pánové, teď musím velet k útoku.“ Pak, jako nějaký ředitel školy, jenž právě vypeškoval neposlušné žáčky, se k nim generál Olson otočil zády, odmaštroval do své kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Takže původní plán přistát na lodi hned potom, co ji armáda obsadí, proletěl rourou do hajzlu dřív, než se dalo čekat, ironicky si pomyslel Giordino, vznášející se necelých patnáct metrů za Pittem a jen o málo výš. Nikdo mu nemusel složitě vysvětlovat, jakou asi mají šanci neskončit prostřelení kulkami jako řešeta, nebo roztrhaní na molekuly palbou daleko těžších zbraní. Vidina takové budoucnosti už hraničila s jistotou. A jako by tohle nestačilo, měli by ještě přežít drtivý útok vojáků.

Seskočit uprostřed noci na rychle se pohybující loď a nezlámat si přitom pár kostí, to není zrovna úplně běžná záležitost, říkal si ve stejné chvíli Pitt. Čekal je seskok za nevyzpytatelných podmínek, a největší potíž ze všech představovala rychlost lodi přes čtyřicet mil za hodinu v porovnání se sotva pětadvaceti mílemi jejich paraplánů. Jedině přiblížit se lodi po větru by jim přidalo na letové rychlosti.

Snad by jim stálo za to, přemýšlel, letět po proudu řeky, přiblížit se k lodi a kroužit nad ní, až zpomalí v ostrém ohybu u plantáže Evan Hall.

Pitt měl na očích žluté brýle, aby mu pomohly vidět ve tmě, a při plánování seskoku se spoléhal i na okolní osvětlení z domů a aut, projíždějících po silnicích a výpadevkách na obou březích řeky. I když se plně ovládal, měl pocit, že se řítí do hluboké rozsedliny, z jejíž hlubin se proti němu vynořuje nepopsatelná příšera. Teď už měl loď v dohledu, spíš jako vidinu než skutečnost, postupně se však v noční tmě zhmotňovala a její obrovské komíny se hrozivě tyčily vzhůru.

Teď se nesměli dopustit sebemenší chyby. Musel překonávat nutkání zatáhnout za závěsnou šňůru, zabočit stranou a vyhnout se srážce s pevnou konstrukcí nástavby, o níž si na padrt' roztržít celé tělo. Ať už se ale rozhodne tak nebo tak, bylo mu jasné, že Al ho s nezlomnou jistotou bude následovat bez sebemenšího zaváhání a bez ohledu na následky. Poprvé za celou dobu promluvil do mikrofonu radiovysílačky, namontovaného v přilbě. „Jsi tam, Ale?“

„Tady.“

„Už vidíš loď?“

„Jako bych stál uprostřed kolejiště v tunelu a pozoroval rychlík, jak se na mě valí.“

„Začíná zpomalovat v záhybu řeky. Teď máme jedinou a zřejmě poslední šanci, než zase nabere rychlost.“

„Je zrovna tak čas jim vyrabovat zákusky po večeři, aspoň doufám,“ odpověděl vyhladovělý Giordino, od snídaně ještě stále bez jídla.

„Teď zatočím doleva a přistanu na svrchní palubě za zadním komínem.“

„Jsem hned za tebou,“ lakonicky odpověděl Giordino. „Dávej si pozor na ventilační šachty a nezapomeň mi uhnout z cesty.“

Giordinova rozhodnost vycházela z jeho naprosté věrnosti nejlepšímu příteli. Nebylo třeba se ani zmiňovat o tom, že by byl schopen následovat Pitta až do nejtemnějších koutů pekla. Jednali jako jeden muž, skoro jako by si navzájem četli myšlenky. Od této chvíle, až do okamžiku přistání na palubě *United States*, už spolu nepromluví. Nebylo to zapotřebí.

Protože k přistání už nepotřebovali sílu motorů, vypnuli je, aby jejich přílet neprozrazoval žádný zbytečný zvuk. Pitt nastoupil ke kruhovému letu a prudce zatáhl za levou šňůru, aby se tak dostal do sestupného oblouku. Pod černými padákovými vrchlíky, jako párek nějakých druhohorních létajících ještěřů chystajících se zaútočit na pádící sfingu, zakroužili nad východní hrází, nad přibližující se lodí šli do těsné vývrtky a načasovali si přistání směrem od zádi, podobně jako to dělá tulák, uhánějící z pole za posledním vagónem nákladního vlaku.

Z lodi nepadl jediný výstřel. Žádné přívaly projektilů, které by trhaly jejich padáky. Ze strany ozbrojených obránců na palubě přicházeli nespáření, nepozorování a neslyšení. Poté, co sestřelili oba vrtulníky, Číňané se už nezajímali o oblohu, kterou považovali za pustou a prázdnou.

Jakmile se mu před očima zjevila paluba se dvěma řadami nízkých větráků za obřím komínem, Pitt zkušeně srovnal a stáhl obě závěsná lana; padák se, vzdal a pomalu s ním klesal přesně do volného prostoru mezi ventilačními rourami. Jeho přistávací podvozek — nohy a chodidla — měkce dosedl na povrch a neživý padák se zhroutil za ním jen s tichounkým zašuměním. Aniž by se zdržoval radostnými pocity, že přistál bez zranění, odsunul padák i krytý motor stranou. O tři vteřiny později už se z oblohy snesl Giordino a necelých šest stop od Pitta předvedl ukázkové přistání.

„Je tohle právě ta chvíle, kdy se má říct, že zatím to ušlo?“ tiše se ozval Giordino a stáhl ze sebe popruhy se zavěšeným motorem.

„Žádné díry od kulek, žádné polámané kosti,“ šeptem mu odpověděl Pitt. „Co víc bychom si mohli přát?“

Posunuli se do stínu za komínem, a zatímco Giordino pátral ve tmě po stopách života, Pitt přeladil frekvenci na vysílače v helmě a zavolal Rudiho Gunna, který byl spolu se šerifovými zástupci a armádními pyrotechniky na dálnici nad Tajemným kanálem.

„Rudi? Tady Pitt, slyšíš mě?“

Dřív než se ozvala odpověď, strnul, když výstřel brokovnice přehlušil staccato střelby z automatu. Ohlédl se dozadu a spatřil Giordina přikrčeného na jednom koleni a mířícího na neviditelný cíl na zadním konci paluby.

„Ne všichni domorodci zřejmě chovají přátelské úmysly,“ s ledovým klidem konstatoval Giordino. „Jeden z nich musel zaslechnout naše motory a přišel sem čmúchat.“

„Rudi, prosím tě, odpověz,“ naléhavým tónem pronesl Pitt. „Sakra, Rudi, tak mluv už.“

„Slyším tě, Dirku.“ Ve sluchátkách v Pittově přilbě zněl Gunnův hlas vyrovnaně a přesně. „Jste na lodi?“

Sotva domluvil, Giordino vypálil další dvě rány z brokovnice. „Začíná tady být trošku horko,“ řekl. „Asi bychom se tady neměli moc poflakovat.“

„Jsme na palubě a pro tuto chvíli v pořádku a při smyslech,“ odpověděl Gunnovi Pitt.

„To byla střelba?“ ozval se rádiem nezaměnitelný hlas generála Sandeckera.

„Al začal s oslavami Čtvrtého července poněkud s předstihem. Našli jste výbušniny a odpojili od nich detonátory?“

„Z naší strany mám špatné zprávy,“ suše odpověděl Sandecker. „Vojáci vyrazili malou náloží dveře do tunelu pod kanálem. Vlétli jsme dovnitř, ale hnízdo bylo prázdné.“

„Nerozuměl jsem, admirále.“

„Nerad přináším neblahé zvěsti, ale nejsou tu žádné výbušniny. Pokud chce Čchin Šang prorazit díru v hrázi, pak to není nikde tady v okolí.“

43

Na dálničním náspu nad Tajemným kanálem byla spousta světél. Dovezené světlomety a blikající červené a modré majáčky ozařovaly řeku i okolní krajinu. Mezi osmi armádními vozidly v maskovacích barvách se motalo na tučet šerifových aut z ibervillské farnosti. Silniční barikády odkláněly dopravu severním i jižním směrem v délce skoro celé míle.

Skupinka mužů, postávajících poblíž armádního velitelského vozu, se tvářila nesmírně vážně. Admirál Sandecker, Rudi Gunn, šerif Louis Marchand z Ibervillu a generál Olson působili dojmem lidí, kteří se ocitli v bludišti bez východu. Zvláště generál Olson byl podrážděný.

„Bláznovství,“ štekal vztekle. Poté, co se dověděl, že oba jeho vrtulníky jsou sestřeleny a tučet mužů zřejmě zahynul, už mu spadl hřebínek. „Nechali jsme se tahat za nos. Všechny ty povídačky o protřzení hráze jsou výmysl. Tady máme co do činění s bandou mezinárodních teroristů. To je náš skutečný problém.“

„Jsem nucen s generálem souhlasit,“ přidal se šerif Marchand. To nebyl žádný venkovský dacan, tenhle chlápek. Byl uhlazený, zdvořilý a mimořádně prohnáný. „Plán na proražení hráze a odvedení toku řeky mi připadá opravdu zcela nepravděpodobný. Ti teroristé, co se zmocnili *United States*, mají v úmyslu něco docela jiného.“

„Nejsou to teroristé v běžném slova smyslu,“ varoval je Sandecker. „Víme naprosto jistě, kdo stojí za touhle akcí, a loď nebyla unesena. Jde o neuvěřitelně složitou a velmi dobře financovanou operaci, jejímž cílem je převést tok Mississippi k přístavu Sungari.“

„Zní to jak nějaký fantastický sen,“ odrazil ho šerif.

„Je to zlý sen,“ pevně odpověděl Sandecker. Podíval se na Marchanda. „Co se udělalo pro evakuaci obyvatel z údolí Atchafalaya?“

„Všechny šerifovy úřady a vojenský personál upozorňují na farmách, ve městě a předměstích, aby se lidé přesunuli do výše položených míst,“ odpověděl šerif. „Pokud snad existuje nebezpečí ztrát na životech, doufáme, že budou minimální.“

„Většina z těch lidí se to nedozví včas,“ vážně namítl Sandecker. „Jestli se hráz protrhne, všechny márnice odtud až po texaskou hranici budou pracovat přes čas.“

„Jestli jsou vaše předpoklady správné,“ řekl Marchand, „a já se modlím k bohu, abyste se vy i komandér Gunn mýlili, pak už je příliš pozdě na to hledat výbušniny podél celé řeky, zvláště když loď už tady bude někdy během hodiny...“

„Dorazí za patnáct minut,“ přerušil ho Sandecker.

„*United States* se až sem nikdy nedostane,“ přesvědčivě prohlásil Olson. Odmlčel se a podíval se na hodinky. „Moje bojová skupina Národní gardy pod zkušeným velením vyznamenaného veterána války v Perském zálivu plukovníka Boba Turnera už každou minutou zaujme postavení na hrázi a zahájí palbu z bezprostřední blízkosti.“

„Zrovna tak byste mohl poslat vosy na grizzlyho,“ odsekl mu Sandecker. „Od chvíle, kdy se vám dostane na dostřel, jí nebude trvat víc než nějakých osm nebo deset minut, než vás mine a zmizí za nejbližším zákrutem. Říkám vám to jako námořník: padesát děl by v tak krátkém čase nedokázalo zastavit loď tak velkou jako *United States*.“

„Naše vysoce průrazné protipancéřové granáty s ní učiní krátký konec,“ trval na svém Olson.

„Oceánský parník není bitevní loď a není opancéřovaný, pane. Jeho nástavba není ocelová, ale hliníková. Ty vaše protipancéřové granáty proletí jednou stranou dovnitř a druhou ven, aniž by explodovaly, pokud snad náhodou nenarazí do nějaké nosné konstrukce. Bylo by daleko lepší střílet tříštivými náboji.“

„Na tom, jestli loď přežije bleskový úder armády, tak moc nezáleží,“ ozval se Marchand. „Most v Baton Rouge je naprojektovaný a postavený zvláště nízký, právě aby zabránil zaoceánským lodím v další plavbě proti proudu Mississippi. *United States* bude muset zastavit, nebo se o něj rozbije.“

„Vám to snad vůbec nedochází,“ se zoufalstvím v očích jim připomínal Sandecker. „Ta loď má odhadem čtyřicet tisíc tun a vašim mostem prosíviť jako rozzuřený slon skleníkem.“

„Ostatně *United States* do Baton Rouge nikdy nedorazí,“ připomněl jim Gunn. „Právě tady, kde stojíme, chce Čchin Šang prorazit hráz a právě tady ji potopit jako odklonnou přehradu.“

„Tak kde máte ty svoje výbušniny?“ sarkasticky se ozval Olson.

„Jestli je pravda, co říkáte, pánové,“ pomalu pronesl Marchand, „tak proč prostě nevrazí lodí do hráze? Neudělala by stejný průlom jako výbušniny?“

Sandecker zakroutil hlavou. „Sice by dokázala provalit hráz, šerife, ale zároveň by tuto vlastní průrvu ucpala.“

Admirál ještě ani nedomluvil, když několik mil na jih zabouřila kanonáda. Celý povrch dálnice se rozechvěl současnou palbou tankových děl, jejichž záblesky osvětlovaly horizont. Všichni na dálnici se zastavili a bez hlesu zírali dolů po proudu řeky. Ti mladší, kteří nesloužili ve válce a dosud nezažili dělostřeleckou baráž, fascinovaně ztuhli. Generálu Olsonovi se rozzářily oči jako muži okouzlenému překrásnou ženou.

„Moji lidé už na ni zahájili střelbu,“ pronesl nadšeně. „Teď uvidíme, co dokáže soustředěná palebná síla z bezprostřední blízkosti.“

K velitelskému vozu klusem dorazil jeden seržant, před generálem zarazil v pozoru a zasalutoval. „Pane! Naši muži a šerifovi zástupci na severním úseku hlásí že barikádu velkou rychlostí prorazily dva nákladní kamiony a směřují sem.“

Všichni se spontánně obrátili a zadívali se k severu, kde spatřili dvojici velkých nákladňáků, řítících se bok po boku jižním dálničním pruhem, zatímco šerifova hlídková auta je pronásledovala s vyjícími sirénami a blikajícími majáčky. Jeden z hlídkových vozů je předjel a zpomalil, aby se pokusil donutit nákladňáky k zastavení na krajnici. Řidič kamionu však bezohledně zamířil na vůz, čelně do něj narazil a v divokých otáčkách ho srazil ze silnice.

„Ten idiot!“ vyštěkl Marchand. „Za tohle půjde do basy.“

Jedině Sandecker si okamžitě uvědomil hrozící nebezpečí. „Vyklid'te cestu!“ vykřikl na Marchanda a Olsona. „Pro boha živého, vyklid'te cestu!“

Pak pochopil i Gunn. „Výbušniny jsou na těch nákladňácích,“ zaječel.

Olson s naprosto nechápavým výrazem ztuhl v šoku. Jeho první reakcí, bezprostředním dojmem bylo, že se Sandecker i Gunn zbláznili. Ne však Marchand. Reagoval bez zaváhání a okamžitě začal svým zástupcům vydávat rozkazy k evakuaci celé oblasti. Konečně se z transu probрал i Olson a začal na své podřízené vykřikovat povely k odsunu vojáků i aut do bezpečné vzdálenosti.

Jakkoli byla silnice přečpaná, dokázali gardisté i šerifovi lidé naskákat do aut a nákladňáků, takže celý tento úsek cesty byl do šedesáti vteřin zcela prázdný. Reagovali okamžitě na základě instinktu, jenž jim napovídal, že se blíží nebezpečí. Kamiony, jež se už přihnaly blíž, teď bylo jasně vidět. Byly to velké osmnáctikolové trajlery, schopné uvést až čtyřicet tun. Neměly žádné firemní označení na bocích. Hnaly se, že by je nic nedokázalo zastavit, s řidiči přikrčenými za volantem jako při sebevražedném nájezdu.

Když smykem zastavily těsně nad Tajemným kanálem, přičemž jeden z nich si to nabral přes středový pás dělící dálnici, o jejich úmyslech už se nedalo pochybovat. Ze tmy se náhle vynořil dosud nikým nezpozorovaný a v celém tom mumraji neslyšitelný vrtulník a dosedl mezi kamiony. Řidiči vyskákali z kabin, doběhli k letounu a vyškrábali se dovnitř. Snad ještě dřív, než se poslední z nich odrazil nohama od země, pilot vrtulníku zvedl stroj k nebi, stočil ho téměř o devadesát stupňů a zmizel s ním do noci směrem k Atchafalayi na západě.

V hlídkovém voze šerifa Marchanda, ženoucím se na jih, se Sandecker s Gunnem na zadním sedadle neustále otáčeli a okénkem pozorovali dění. Marchand za volantem těkal očima mezi vozovkou a auty, uhánějícími kolem něj, a zpětným zrcátkem po straně vozu. „Jen aby teď měli pyrotechnici od armády dost času na zneškodnění výbušnin.“

„Jen najít detonátory a odpojit je by jim trvalo nejméně hodinu,“ poznamenal Gunn.

„Teď ještě hráz nevyhodí,“ tiše pronesl Sandecker. „Rozhodně ne dřív, než dorazí *United States*.“

„V tom má admirál pravdu,“ souhlasil Gunn. „Kdyby se hráz provalila dřív, než se *United States* dokáže stočit napříč korytem a odvést vodu do průrvy, značná část toku Mississippi by utekla do kanálu a loď by uvízla kýlem v bahně.“

„Je tady ještě malá naděje,“ řekl Sandecker. Poklepal Marchandovi na rameno. „Můžete se rádiem spojit s generálem Olsonem?“

„Můžu, pokud je na příjmu,“ odpověděl šerif. Natáhl se po mikrofonu a začal volat Olsona. Když svou žádost několikrát opakoval, ozval se mu cizí hlas: „Zde desátník Walsh z velitelského vozu. Slyším vás, šerife. Předávám generálovi.“

Následovala pauza vyplněná praskáním z éteru, pak odpověděl Olson. „Co chcete, šerife. Mám plno práce s příjmem zpráv od tankové jednotky.“

„Jen okamžik, pane, chce vás admirál Sandecker.“

Sandecker se natáhl přes přední sedadlo a vzal si mikrofon. „Generále, máte ve vzduchu nějaké letadlo?“

„Proč se ptáte?“

„Domnívám se, že se chystají odpálit výbušniny rádiem z vrtulníku, co posbíral řidiče.“

Olsonův hlas zněl najednou velice staře a unaveně. „Je mi líto, admirále, ale jediná letadla pod mým přímým velením byly ty dva vrtulníky. A s těmi je konec stejně jako s mužstvem uvnitř.“

„Můžete povolat stíhačky z nejbližší letecké základny?“

„Můžu to zkusit,“ slavnostně slíbil Olson, „ale není jisté, že stihnou nasednout i dorazit sem včas.“

„Rozumím, díky.“

„Neobávejte se, admirále,“ řekl Olson, jehož sebedůvěra se čím dál víc vytrácela. „Kolem mých tanků nepronikne.“ Tentokrát to ale znělo, že to zdaleka nemyslí vážně.

Kanonáda dole na řece v té chvíli duněla jako smrtonosný úder, protože se *United States* zrovna vystavila dělostřelcům v tancích celým bokem. Generál Olson však netušil, že nejde pouze o jednostrannou bitvu.

Sandecker vrátil mikrofon Marchandovi a sesypal se na zadní sedadlo s výrazem vzteku a porážky v očích. „Ten parchant Čchin Šang nás zase všechny dostal. A nám tady nezbyvá sakra nic, než bezmocně čekat a koukat se, jak tisíce lidí přijdou o život.“

„A to bychom neměli zapomínat na Dirka a Ala,“ chmurně připomněl Gunn. „Ti to teď zřejmě schytávají jak od Číňanů, tak od Olsonových tanků a houfnic.“

„Pomáhej jim pánbůh,“ zabručel Sandecker. „A jestli *United States* z toho blázince dorazí až sem, pomáhej každému kolem Atchafalayi.“

44

United States se ani nezakymácela, snad jen trochu zachvěla, když se do ní opřela děla na věžích šesti tanků, jejichž záblesky šlehalo oblohou. Na méně než šedesát metrů se nedalo chybit. Jako zlým kouzlem se černé, roztržené díry začaly objevovat v komínech a svrchních palubních nástavbách, jež kdysi hostily koktejlové salony, knihovny a kina. Jak ale předvídal admirál Sandecker, veškeré zásahy první salvy tankových děl ráže sto dvacet milimetrů byly naprosto neúčinné. Protipancéřové granáty procházely hliníkovými lodními přepážkami, jako by byly z překližky, bořily se do mokřin daleko za hrází západního břehu a neškodně tam explodovaly. Vysokými oblouky se k nebi vznášely minometné náboje ráže sto šest milimetrů, odpalované z podvozků M125, přšely na odkryté paluby, prorážely krátery až do nižších pater, výrazné škody však nenadělaly. Docela jiné to bylo s osvědčenými a spolehlivými, vysoce výbušnými granáty ráže sto pětadesát, jež na loď vyplivovaly samohybné houfnice Paladin. Jejich palba nemilosrdně bušila do nástavby a páchala na ní nezměrné škody, nedotkla se však důležitého strojového zařízení, ukrytého hluboko uvnitř trupu.

Jedna střela si našla cestu do míst, kde bývala uprostřed trupu hlavní lodní jídelna; explodovala a roztrhala přepážky i staré schodiště. Další vybuchla u paty předního stěžně a srazila ho stranou. Tehdy se stará loď otřásla. A pak už přišly ke slovu zbraně čínských profesionálních válečníků, kteří se bez ohledu na nepoměr sil rozhodli pro taktickou odpověď. Nechtěli si nechat nic líbit a rozhodně nehodlali po prvním políčku nastavovat druhou tvář.

Přestože jejich rakety byly vybaveny protiletadlovými, ne protitankovými hlavicemi, začaly šlehat tmou. Jedna narazila do vedoucího tanku, aniž by pronikla jeho pancířem, protože však zasáhla hlavěň děla, vyřadila ho tak z boje. Zabila také velitele tanku, jenž stál v otevřeném poklopu a sledoval výsledky přehradné palby a vůbec nepočítal s protiúderem. Další projektil zasáhl kruhový otvor ve střeše nosiče minometu, dva muže zabil, tři další zranil a vůz zapálil.

Plukovník Robert Turner řídil palbu z velitelského stanoviště v radiovoze M4 a jenom pomalu mu docházelo, jak obrovský je jeho úkol. To poslední, s čím by mohl počítat, byl protiútok z paluby staré oceánské lodi. To je naprosto příšerné, pomyslel si. Okamžitě zavolal generálu Olsonovi a hlasem roztráveným po utrpeném šoku mu oznámil: „Jsme pod palbou, generále. Právě jsem přišel o minometný vůz.“

„Jaké mají zbraně?“ chtěl vědět Olson,

„Střílejí po nás z lodi přenosnými raketami. Naštěstí zřejmě nejsou protipancéřové. Ale už máme oběti.“ Ještě než domluvil, další raketa vybuchla na bočnici třetího tanku, jeho posádka však hravě opětovala palbu a bušila jí do rychle projíždějící lodi.

„Jaké vy máte výsledky?“

„Nadělali jsme paseku na lodní nástavbě, ale nic důležitého jsme nezasáhli. Je to jako se pokoušet vzduchovkou zastavit pádícího nosorožce.“

„Nevzdávejte to!“ nařídil Olson. „Chci tu loď zastavit.“

Pak raketová palba z lodi stejně rychle, jako začala, najednou ustala. Až později vyšlo najevo, že to byli Pitt a Giordino, kdo riskovali životy, aby zlikvidovali dvě skupiny čínských střelců.

Přílepeni břichem k zemi, aby se nevystavovali hurikánu šrapnelů, nebo se nestali snadnými terči pro čínské ostřelovače, kteří už jejich přítomnost odhalili, se plížili kolem obřího zadního komínu a s tváří co nejniž opatrně nahlíželi na dolní palubu, kde po

někdejších záchranných člunech zůstaly už jen prázdné úložníky. Skoro přímo pod nimi se za ocelovým pažením krčila čtveřice Číňanů. Odpalovali jednu raketu za druhou a vůbec si nevšimli smrti výbuchů všude kolem sebe.

„Ti chlapi zabíjejí naše lidi na břehu,“ zakřičel Giordino Pittovi přímo do ucha. Ale i tak bylo jeho hlas v okolní vřavě sotva slyšet.

„Vem si ty dva vlevo,“ stejně hlasitě mu odpověděl Pitt. „Ty zbylé nech mně.“

Giordino pečlivě zamířil brokovnicí a dvakrát vystřelil. Dva muži pod ním se už nikdy nedověděli, co je složilo. Sesypali se na palubu jako hadrové loutky skoro ve stejném okamžiku, kdy Pittův kolt skolil dva jejich kamarády jen pár stop vedle. Teď už z lodi nevylétla jediná raketa, jen sprcha střel z menších zbraní se snášela na každého vojáka, který se odvážil vystrčit hlavu z poklopu některého obrněnce.

Aby ho na sebe upozornil, Pitt popadl Giordina za ruku. „Teď musíme vyrazit k můstku...“

Už nedořekl, vydral se z něj jen bolestný vzdech, ruce i nohy mu najednou vylétly do vzduchu a náraz na jeden z větráků mu vyrazil dech. Uši mu zalehly ohlušujícím zvoněním a paluba se mu po nečekaně silném výbuchu rozkolébala pod nohama. Jeden z houfnicových granátů pronikl až do kajut mužstva v podpalubí, kde explodoval a zanechal za sebou trosky a spoustu pokrouceného kovu. Snad ještě dřív, než se prach dole usadil, začal se Pitt prodírat z temnoty, jež mu zastířela zrak. Zoufale pomalu se donutil posadit. „Zatracená armáda s tím vším svým zatraceným tajnostkařením,“ byla první slova, která mu vyšla z rozbitých a krvácejících rtů. Věděl však, že vojáci jen dělají svou práci, že bojují o vlastní životy, a že se snaží ze všech sil.

Mlha, do níž se na chvíli ponořila jeho mysl, začala pomalu ustupovat, před očima se mu ale pořád dělaly oslepující bílé a oranžové mžítiky. Podíval se dolů a zjistil, že Giordino mu leží přes nohy. Natáhl se a zatřepal mu ramenem. „Ale nestalo se ti něco?“

Jedno Giordinovo hnědé zadumané oko se otevřelo a zamrkalo. „Nestalo? Mám dojem, že celé tělo mi už žerou červi.“

Zatímco leželi na palubě a snažili se vzpamatovat, do lodi udeřila další vlna granátů. Tanky sklonily hlavně a začaly pálit na ocelový trup. Tentokrát už jejich vysoce výbušné protipancéřové náboje začaly skórovat, prorážely ocelové lodní pláty a při nárazu do některé z tisíců přepážek uvnitř explodovaly. Jedna houfnice zamířila na můstek a v okamžiku ho změnila v kupu pokroucených úlomků, vypadajících jako by je obr rozmátl kyjem. Velká loď se tím žhnoucím peklem prodírala dál, její vznosné boky se tyčily před dělostřelci, kteří znovu a znovu s neuvěřitelným klidem nabíjeli a pálili. Národní gardisté, jimž se tak často přezdívá víkendoví vojáci, bojovali jak ostřílení válečníci. Ale *United States* se ze všech ran oklepala a jako velryba po smrti harpun plula dál, aniž by ubrala třeba jen trochu na rychlosti.

Teď už se loď začala vzdalovat z linie palby. Vojáci na břehu naposled zoufale vypálili a ničivá salva prořízla noc. Série výbuchů rozhoupala pomlácený, kdysi hrdý oceánský parník. Nerozhorel se ale žádný požár, neobjevily se žádné ohnivé koule, ani se nevznášely k nebi spirály kouře. Její stavitel William Francis Gibbs by posmutněl nad tím dílem zkázy, byl by však hrdý, že jeho fetiš ohnivzdornosti odolal všem snahám proměnit jeho výtvar v doutnající trosky. Plukovník Turner ve velitelském voze zlomeně sledoval, jak mu ta příšera ukazuje zád a mizí v noci.

Zničehonic se na Pitta a na Giordina vyřítily z temnoty tři postavy. Výstřely štekly přes palubu. Giordino zakolísal, ale udržel se na nohou; vypálil z dvanáctky brokovnice a sestřelil Číňana, jemuž se ještě podařilo stisknout spoušť čínské kopie samopalu typu Kalašnikov. Pak už se zbylí čtyři muži na palubě do sebe pustili navzájem v nepřehledné změti těl. Pitt cítil, jak se mu do žebér zabořilo ústí pušky, srazil ji však o zlomek vteřiny dřív, než mu kolem boku prosvítlá rádká střel. Popadl kolt za hlavěň a praštil jím svého protivníka do hlavy, jednou, podruhé, potřetí, až ho srazil na palubu. Bez sebemenšího ohledu na své zranění Giordino přitiskl brokovnici na hrud' dalšího útočníka a ve stejném okamžiku stiskl spoust. Ústí zbraně tlumeně zaburácelo a Číňan se zhroutil vzad, jako by ho kopyty srazil uhánějící kůň. Teprve potom se malý rozdurděný Ital složil na palubu. Pitt poklekl vedle přítele. „Kam ti to napálili?“,

„Ten parchant mě střelil do nohy nad koleno,“ s bolestivým vzdechem ze sebe vypravil Giordino. „Mám dojem, že ji mám zlomenou.“

„Počkej, podívám se.“

Giordino Pitta odstrčil. „O mě se nestarej. Běž na můstek a zastav ty necky, než vybuchne hráz.“ Pak překonal bolest a donutil se k úšklebku. „Proto jsme přece tady, ne?“

Už zbývalo urazit jen dvě míle a to mohlo trvat stěží pět minut. A tak Pitt vyrazil jako ďábel a mezi polámanými troskami se dral k pozůstatkům kormidelny. Propletl se změtí spadlých drátů, které tu zůstaly po zlomeném předním stěžni, a najednou ho zarazil šok. Z celé konstrukce můstku už neexistovalo téměř nic. Nikdo by ho nepoznal. Zdálo se, že stěny kormidelny odlétly stranou. Kupodivu však řídicí panel uvnitř přežil bez většího poškození. Tělo kapitála Li Chun-čchanga leželo na podlaze pokryté střepy a tříští. Měl upřený výraz a otevřené oči a jen pár kapek krve na uniformě, mohlo se skoro zdát, že hledí zmizelým stropem a pozoruje hvězdy. Pitt okamžitě poznal, že ho zabil výbuch.

Hlavní kormidelník dosud stál a neživýma rukama svíral kolo. Vypadalo to, že nějaké ďábelské čáry mu zabránily padnout po bok svého kapitána. Pitt v hrůze pozoroval, že tělu chybí hlava, čistě oddělená nad rameny.

Rychle se podíval ven troskami okna na můstek. Tajemný kanál byl už jen míli daleko. Hluboko dole posádka opustila strojovnu a spěchala na svrchní palubu, odkud ji měl evakuovat vrtulník.

Veškerá palba ustala a nahradilo ji napjaté, nepředstavitelné ticho. Pittovy ruce se divoce míhaly po pákách a tlačítkách řídicího panelu, jen aby už zastavil chod všech lodních systémů. Ale bez hlavního strojníka, který by příkazy vykonal, ignorovaly obří turbíny jakýkoli pokus zastavit je. Žádná pozemská síla už teď nemohla zarazit *United States*. Její obrovská hmotnost a neuvěřitelná setrvačnost ji hnaly dál. V posledních chvílích svého života už ji Ming Lin začal stáčet v tupém úhlu do míst, kde měla být podle Čchin Šangova mistrovského plánu potopena. Přidí už se natáčela k východnímu říčnímu břehu.

Pittovi bylo jasné, že výbušné nálože v podpalubí byly nastaveny a načasovány tak, aby teď každou vteřinou vybuchly a loď potopily. Neztrácel čas pozorováním bezvládného a hnusného stvoření, svírajícího kolo. Odstrčil potrhávané tělo stranou a chopil se kormidla. Ve stejném okamžiku explodovaly oba nákladáky na dálnici, už jen pár set metrů vzdálené, a s nevýslovným řevem rozklepaly zem a zčeřily řeku. Do páteře se mu zabodly ledové jehličky zklamání. Zaplavil ho pocit bezmoci. Jeho rozhodnost a nikdy nekončící vytrvalost mu ale nedovolily se vzdát. Za celá léta, kdy mnohokrát jen o vlasek unikal smrti, si vypěstoval jakýsi šestý smysl. Strach a beznaděj přicházely a odcházely. Nebral však ohledy na nic, důležité bylo jen to, co musel vykonat.

S nepolevujícím soustředěním popadl kolo, divoce jím zatočil a obrátil kormidlo tak, aby lodní příď nabrala nový kurz dřív, než se dno roztrhne.

Vzadu na palubě za vysokými komíny, kde ho Pitt zanechal, se Al Giordino opřel o spodek větrací šachty. Ostrá bolest v noze už ustoupila a byla teď vytrvalá a tupá. Najednou se před ním zjevilo několik běžících postav, od hlavy k patě oblečených v černých oděvech pro boj v noci. Protože si mysleli, že je jedním z mrtvých, roztroušených po palubě, prohnali se kolem a ignorovali ho. Zatímco tam ležel, z temnoty nad východním břehem se najednou vynořil vrtulník. Pilot neztrácel ve vzduchu ani okamžik, namířil si

to rovnou na přistání, jen o dvě stopy minul zád'ové zábradlí a dosedl na stejnou palubu za zadním komínem, kam se svými paraplány dolétli Pitt a Giordino. Kola vrtulníku se snad ještě ani nedotkla paluby, když se Čchin Šangovi muži začali vrhat dovnitř otevřeným poklopem v zadní části trupu.

Giordino zkontroloval zásobník brokovnice a zjistil, že mu zbývá ještě sedm nábojů dvanáctek. Naklonil se stranou, natáhl paži a nahmatl automat kalašnikov který tam upustil jeden z mrtvých obránců lodi. Otevřel zásobník, a když zjistil, že je jen z třetiny prázdný, znovu ho nasadil na zbraň. S tváří zkřívenou bolestí se vyškřábal na jedno koleno a zamířil brokovnicí na vrtulník. Automat si nechal do zálohy.

Ani okem nemrknul a tvář měl sevřenou. Nepocítil chlad a žádné vedlejší myšlenky se mu nehonily hlavou, pouze pevné odhodlání. Tihle chlapi sem nepatřili. Přišli jen zabíjet a ničit. Jak to Giordino chápal, nechat je beztrestně uniknout by samo o sobě bylo zločinem. Díval se na muže ve vrtulníku, kteří se začali spokojeně smát, přesvědčení, že nad těmi pitomými Američany vyhráli. Giordino to našťoval. Víc než cokoli v životě.

„Jak já vás nesnáším,“ utrousil vztekle. „Ale já vám to spočítám.“

Jen co nasedl poslední muž, pilot zvedl letoun kolmo do vzduchu. Stroj, udržovaný vlastním spodním tahem, na chvíli zakolísal a pak se otočil a zamířil přídi k východu. V tu chvíli začal Giordino pálit, pumpoval ránu za ranou na turbínové motory pod vrtuli. Viděl, jak broky dvanáctky dělají díry do plechového krytu, ale zřejmě bez výrazného efektu.

Vypálil poslední náboj, odhodil brokovnici a popadl kalašnikov. Z levého motoru teď stoupal tenký proud kouře, ale jinak se vrtulníku na pohled nic vážného nestalo. Automatická puška neměla infračervený laserový zaměřovač a nočním hledím na hlavní Giordino opovrhl. Tak velký cíl na tuhle vzdálenost nešlo minout. Přes kovová mířidla se zadíval na velkého ptáka, chystajícího se zmizet, a stiskl spoušť, nastavenou na poloautomatickou střelbu. Když vypálil poslední ránu na cíl, Giordino už mohl jenom doufat, že poranil ptáka alespoň natolik, aby nedospěl k svému cíli. Vrtulník se zřetelně zakymácel a potom klesl dozadu ocasem dolů. Z obou motorů se vyvalily plameny a bylo jasné, že už se nedá řídit. A pak už padal jako kámen, narazil do zadní paluby a explodoval v hradbě plamenů, jež šlehaly vzhůru do vzduchu. Během několika vteřin se zád' lodi změnila v děsivé peklo a výheň požáru se šířila do všech stran.

Giordino, jemuž se do nohy vrátila zlomyslná bolest, pohodil automat stranou. S uspokojením se zadíval na zkroucený jazyk plamenů, vystřelujících k obloze „Zatraceně,“ zamumlal si tiše. „Zase jsem si zapomněl vzít cukrlátka.“

45

Hromovým výbuchem zalehlý uši všem vojákům a šerifovým zástupcům, kteří se zastavili jen půl míle od obou silničních tahačů s přívěsy. Divoký, šílený záchvěv stlačeného vzduchu zatřásl nebem, jak hrůzná detonace rozervalo jádro hráze. O několik vteřin později do nich narazil nápor tlakové vlny a po něm příval hlíny z břehu a betonu z dálnice. Veškerý zmatek pak završil déšť hořících kusů železa z roztržštěných nákladáků. Jako na všeobecný rozkaz se všichni ukryli za svými auty nebo pod nimi, aby se chránili před záplavou trosek.

Sandecker si přidržel ruku před očima a zastínil si je před oslepujícím žářem a létajícími úlomky. Do uší mu zněl příšerný řev a zdálo se, že vzduch je hustý a nabitý elektrinou. Obrovská ohnivá koule se nejprve rozrůstala, změnila se v hřib a roztáhla po obloze, kde jako těžký mrak zastířela hvězdy.

Veškeré oči se potom obrátily k místům, kde dříve bylo sto metrů hráze, silnice a na ní dva nákladní vozy. To všechno zmizelo. Nikdo z těch, kdo tady v šoku zkoprněli, však nebyl připraven na hrůznou podívanou, jež se valila troskami rozervané hráze. Stáli do jednoho ještě ohlušení dozvuky výbuchu, jež pomalu slábly, jen aby je nahradil mnohem hrůznější zvuk, neuvěřitelně mohutné syčení a sání, jak se vodní stěna katastroficky valila do otevřené náruče Tajemného kanálu, právě pro tento účel vykopaného Čchin Šangem.

Dlouhou, strašlivě dlouhou minutu nevěřícíma očima chmurně přihlíželi, hypnoticky přitahováni vodopádem tak divokým, že kdo ho neviděl, neuvěřil by. Neschopni pohybu pozorovali, jak se miliony galonů vody valí trhlinou v silnici a hrázi, taženy přírodními zákony tíže a postrkovány mohutností a proudem řeky. Už nic nemohlo zastavit odkloněný hlavní proud Mississippi, jenž explodoval neproniknutelnou bariéru rozbourené vody.

Veliká ničivá záplavová vlna se dala do pohybu a všechno kolem strhávala do nicoty.

Na rozdíl od oceánských přílivových vln za sebou tato neměla žádné koryto, za jejím hřebenem se tekutá masa hnala bez sebemenšího náznaku poklesu, valila se rozvážně a klidně a vyzařovala z ní nezměrná energie.

To, co zbylo z opuštěného města Calzas, voda zatopila a spláchl. Skoro deset metrů vysoká, nezadržitelná, rozbourená masa zalila mokřiny a hnala se dál do otevřené náruče řeky Atchafalaya. Malý kabinový člun se čtyřmi lidmi na palubě se ocitl ve špatný okamžik na špatné straně řeky a proud ho strhl do průrvy; bláznivě se zatočil ve víru a zmizel. Žádná lidská síla by nedokázala zastavit nekontrolovatelnou, zuřivou vodní stěnu, ženoucí se údolím a potom dál směrem k Mexickému zálivu, kde její rozblácený tok přijalo moře.

Sandeckerovi, Olsonovi a ostatním na dálnici nezbyvalo než stejně jako očití svědci při vykolejení vlaku nečinně přihlížet ničivé katastrofě, neschopní zarazit nekončící proud, drtící beton, dřevo, ocel i maso a kosti. V tichosti pozorovali zdánlivě neodvratnou kalamitu, tváře jak masky bez výrazu. Gunn se otrásl a zadíval se zpět k Mississippi.

„Lodí!“ snažil se překřičet hukot povodně. Rozčileně ukazoval rukou. „Lodí!“

Téměř v tom samém hrůzou naplněném okamžiku začala *United States* proplovat kolem nich. Fascinováni hrůzným pohledem na nezkrotnou záplavovou vlnu už na ni skoro zapomněli. Očima následovali Gunnovu nataženou ruku a prst a spatřili nekonečnou černou siluetu, vynořující se z noci, skutečnou příšeru vystupující z temnot. Její nástavby, přední i zadní, se následkem dělostřelecké palby proměnily v nepopsatelnou, průstřelnou posetu a pokroucenou změť. O přední stěžeň přišla, v potrháných komínech zely díry a také trup, s vyrvanými ocelovými pláty na bocích, byl samá rána.

Stále však plula dál, poháněna mocnými motory a určená svou vahou završit katastrofu. Nic ji nemohlo zastavit. Nesmírnou rychlostí je minula, a jak se plnou parou drala proti proudu, přídi odhazovala do stran vysoké štíty vody. Bez ohledu na to, že měla posloužit k ničení a zabíjení, působila velkolepým dojmem. Nikdo z těch, kdo ji spatřili oné noci, už nedokázal zapomenout, že viděl umírat legendu. Žádné drama, jež se kdy odehrálo, nemělo tak závažný konec.

Hypnotizované ji pozorovali a čekali, kdy se její trup začne natáčet šikmo napříč řekou, aby sehrála roli přehradu, jež navždy odvede vody Mississippi z jejího stálého koryta. Zdálo se, že jejich obavy se naplňují, když podél celého jejího boku vybuchly gejzíry vody.

„Matko boží,“ šokované vykřikl Olson. „Už odpálili nálože. Oni ji vážně potopí.“ Nikdo z nich už si nedělal ani sebemenší naději, že by se ženistům podařilo zastavit únik vody, teď, když se slavný zámořský superparník začal ukládat ke dnu.

Ale *United States* nesledovala kurz, aby se přídi zabořila do východního břehu a stočila se napříč řekou směrem k západu. Plula přímo hlavním korytem, jen ji pomalu táhlo k průrvě v hrázi, kterou se s řevem valil vodopád skoro jak na Niagaře.

Pitt vstojel svíral kolo a tlačil ho až na doraz. Kormidlo otočil, jak nejvíc to šlo. Víc už ve svém pevném odhodlání udělat nemohl. Pocítil, jak se loď zachvěla poté, co v její dolní části vybuchly nálože, a proklínal se, že ji nedokázal zpomalit nebo nějakým způsobem změnit chod lodních šroubů na pravoboku, a tak ji navést k ostřejšímu obratu. Avšak automatizovaný systém řízení se pod palbou vojáku zablokoval, a tak nebylo možné bez posádky dole ve strojovně loď ovládat. Najednou ale zpozoroval, jak skoro zázrakem, ale s mučivou pomalostí, loď začíná táhnout k levé straně.

Pitt cítil, jak mu srdce poskočilo. Zpočátku sice téměř neznatelně, pak ale postupně ve stále výraznějším úhlu začal proud strkat do pravoboku a posouvat loď do strany. Vypadalo to, jako by se *United States* odmítala vzdát a nechtěla vejít do dějin s černou skvrnou na svém jinak vynikajícím vysvědčení. Přežila půl století plavby po mořích i odpočinku a na rozdíl od mnoha svých sesterských lodí, dávno už v tichosti sešrotovaných, nehodlala svůj život skončit dobrovolně, ale srdcem a duší vzdorovala do poslední chvíle.

Neomylně, skoro jako by to Pitt naplánoval, se lodní příd' zabořila do strmého srázu říčního břehu a v mírném úhlu klesla do bahna na dně jen šedesát metrů za průrvou v hrázi. Kdyby do ní narazila přímo, snadno by ji prorazila.

Do hry vstoupila síla říčního proudu, valícího se dírou po výbuchu, a ta pomohla přitlačit masivní trup *United States* bočně k průrvě. A pak, stejně náhle jak se obrovská vlna vyvalila do mokřin, začala opadat, až se změnila v malý potok, kroužící kolem stále se ještě otáčejících šroubů na zádi.

Až se konečně zastavila docela. Její čtyři bronzové lodní šrouby se zařezávaly hloub a hloub do bahna na říčním dně, až se už dál nedokázaly pohnout. *United States*, kdysi chlouba americké zaoceánské flotily, skončila svou poslední plavbu.

Pitt se cítil, jako by právě dokončil triatlon. Rukama stále ještě svíral kormidelní kolo, ale hlava mu klesla na ně. Byl k smrti utahaný a tělo, dosud nezotavené ze zranění, jež utrpěl na ostrovech u australských břehů, zoufale volalo po odpočinku. Byl duševně tak unavený, že už nedokázal rozlišit šrámy a rány, ke kterým tam přišel při výbuchu, od těch, co utrpěl ve střetnutí s Číňany. Všechny se slévaly do jediného toku utrpení.

Trvalo mu skoro celou minutu, než si nejasně uvědomil, že loď se už nepohybuje. Když pustil kormidlo a vydal se hledat Giordina, sotva se držel na nohou. Jeho přítel však už stál v troskách dveří a opíral se o kalašnikov, jenž mu posloužil k sestřelení vrtulníku, teď se ale hodil jako berle.

„Tak to ti musím říct,“ s mírným úšklebkem řekl Giordino, „že v technice zakotvení toho máš ještě hodně co dohánět.“

„Tak mi dej ještě hodinu cvičení, já už to potom nějak zvládnu,“ odpověděl Pitt, jehož hlas byl jen o málo víc než šepot.

Na břehu mezitím hrůzný okamžik paniky pominul. Už nehleděli proraženou hrázi, kterou se valil bouřící, nezastavitelný proud. Tok postupně opadal, až z něj nebylo víc než bublající potok. Všichni na dálnici nadšeně vykřikovali a jásali, jen Sandecker ne. Smutným očima hleděl na *United States*. Tvář měl smutnou a unavenou. „Pro námořníka to není hezký pohled, dívat se, jak umírá loď.“

„Je to ale nádherná smrt,“ podotkl Gunn.

„Zdá se, že už nezbývá nic než ji poslat do šrotu.“

„Znovu ji opravit by přišlo na spoustu milionů.“

„Dirk s Alem, díky své hroší kůži, zřejmě zabránili mnohem větším škodám.“

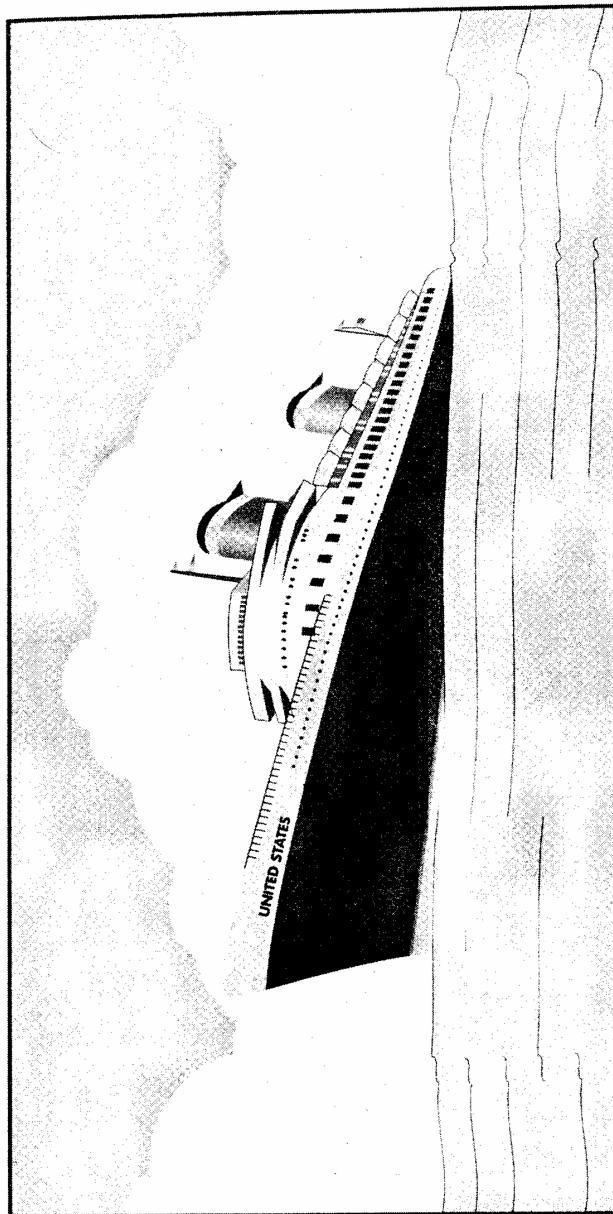
„Spousta lidí se nejspíš nikdy nedoví, co těm dvěma dluží,“ souhlasil Gunn.

Ve stejné chvíli už k oběma stranám průrvy dorážely dlouhé konvoje nákladních aut a strojů. Po proudu i proti proudu řeky se blížily remorkéry s nákladními čluny, naloženými těžkými kameny. Na scéně se okamžitě objevili ostřílení veteráni v naléhavých zásazích podél řeky, vojáci armádního ženijního sboru pod velením generála Montaignea. Povolán byl každý muž a každý kus techniky v oblasti mezi New Orleans a Vicksburgem. Jejich úkolem bylo obnovit hráz a uvést silnici opět do stavu, kdy bude moci sloužit automobilovému i nákladnímu provozu.

Díky mohutnému trupu *United States*, jenž fungoval jako bariéra, záplavová vlna pozbyla původní síly celého toku Mississippi. Jakmile se rozlila po bažinách, už nebyla tak divoká, a když dospěla až k Morgan City, dosahovala výše necelého metru.

Nebylo to poprvé, kdy bylo potřeba nezkontrolovaný Mississippi zabránit, aby si našla nové koryto. Bitva mezi člověkem a přírodou však pokračuje a může mít jenom jediný výsledek.

SPOJENÉ STÁTY

Čínský velvyslanec ve Spojených Státech Jün Mi-jang byl důstojný muž. Malý, s vlasy ostříhanými po vojensku a tváří staženou věčným úsměvem, jenž ale téměř nikdy neodhaloval zuby, připomínal těm, co se s ním setkali poprvé, sošku spokojeného Buddha, podpírajícího si rukama okrouhlé břicho. Byl svrchovaně důvěryhodný a ve Washingtonu si pěstoval četná přátelství, takže sály Bílého domu i Kapitolu proplouval s lehkostí kočky.

Protože dával přednost tomu, vyřizovat obchodní záležitosti v kapitalistickém stylu, s Čchin Šangem se setkal v soukromé jídelně nejlepšího čínského restaurantu ve Washingtonu, kde často hostil místní mocenskou elitu. Loďařského magnáta uvítal stiskem obou rukou. „Čchin Šangu, drahý příteli.“ Hlas měl žoviální a přátelský. Namísto mandarínskou čínštinou mluvil dokonalou angličtinou s lehkým britským akcentem, jež si osvojil během tří let studií v Cambridgi. „Celou tu dobu, co jste ve městě, jste mě zanedbával.“

„Poníženě se omlouvám, Jün Mi-jangu,“ řekl Čchin Šang. „Měl jsem naléhavé problémy. Dnes časně ráno jsem byl informován, že můj plán odklonit vody Mississippi k přístavu Sungari se nepovedl.“

„Vašich problémů jsem si plně vědom,“ odpověděl Jün Mi-jang, aniž by mu z tváře byl i jen na chvíli zmizel úsměv. „Nemohu vám naznačit nic víc, než že prezident Lin Lao-jang není zrovna nadšen. Vaše pašerácké podnikání se zřejmě stává pro naši vládu vážnou obtíž. Naše dlouhodobá strategie proniknout do vládních kruhů a ovlivňovat americkou politiku vůči Číně je ohrožena.“

Čchin Šanga uvedl k vysoké židli vyřezávané z ebenového dřeva u velkého kulatého stolu a nabídl mu vybrat si z čínských vín, jež si velvyslanec nechal skladovat ve sklepech restaurantu. Až poté, co číšník zatáhl za šňůru ke zvonci, jímž dal na vědomí svůj příchod, nalil jim a zas se vytratil, pokračoval Čchin Šang v hovoru.

„Mé pečlivě připravené plány nějakým způsobem zhatily imigrační služba a NUMA.“

„NUMA přece není vyšetřovací agentura,“ připomněl mu Jün.

„Ne, ale její lidé přímo zavinili razii na jezeře Orion a neúspěch v Tajemném kanálu. Zvláště dva z nich.“

Jün pokýval hlavou. „Už jsem si přečetl hlášení. Váš pokus zavraždit ředitele speciálních projektů NUMA a agentku INS rozhodně nesvědčí o dobrém úsudku a já bych ho rozhodně nepodporoval. Tady nejsme u nás doma, kde se podobné věci dají uskutečnit tajně. Nemůžete se chovat — jak říkají na Západě — hulvátsky k lidem v jejich vlastní zemi. Byl jsem pověřen vám sdělit, že jakýkoli pokus o zavraždění úředníků NUMA se striktně zakazuje.“

„Všechno, co jsem dělal, starý příteli,“ bez obalu řekl Čchin Šang, „jsem dělal v zájmu Čínské lidové republiky.“

„A své loďařské společnosti,“ klidně ho odrazil Jün Mi-jang. „Už se známe moc dlouho na to, abychom jeden druhému něco předstírali. Až dosud to bylo tak, že když jste vy měl z něčeho užitek, měla užitek i naše země. Ale teď jste šel příliš daleko, ne o jeden, ale o několik kroků. Jako medvěd, který shodí ze stromu včelí roj, jste pobouřil spousty Američanů.“

„Mám tomu rozumět tak, že máte instrukce přímo od prezidenta Lin Lao-janga?“

„Přeje si, abych vám tlumočil jeho politování, ale musím vám sdělit, že od této chvíle se veškeré operace lodní společnosti Čchin Šang v Severní Americe zastavují a jakékoli vaše osobní kontakty v americké vládě je třeba ukončit.“

Čchin Šang, jenž se normálně vždy dokonale ovládal, tentokrát nadskočil. „To ale znamená konec našich pašeráckých operací.“

„Nemyslím. Vládní lodní společnost China Marine převezme veškeré pašování osob společně s legálním dovozem čínských výrobků a surovin do Spojených států a Kanady.“

„Ale China Marine není ani z poloviny tak efektivní jako moje firma.“

„Možná, ale vzhledem k tomu, že Kongres požaduje veřejné vyšetřování toho, co se stalo na jezeře Orion, a debaklu na Mississippi a Ministerstvo spravedlnosti Spojených států už proti vám vypracovává žalobu, můžete považovat za štěstí, že Lin Lao-jang nenařídil vydat vás FBI. Zpravodajská média už nazývají zničení hráze a oceánského parníku *United States* za akt terorismu. Naneštěstí došlo ke ztrátám na životech a je jasné, že nadcházející skandál odhalí spoustu našich agentů po celé zemi.“

Zvonec oznámil příchod číšníka, jenž do soukromého salonku vstoupil s tákem plným kouřících talířů. Zkušeně naaranžoval talíře kolem stolu a vzdálil se.

„Dovolil jsem si objednat předem, abychom ušetřili čas,“ řekl Jün Mi-jang. „Doufám, že vám to nevadí?“

„Je to vynikající výběr. Zvláště mě těší tomatová polévka s vaječnou zavářkou a to holoubátko na způsob sün.“

„Tak mi to bylo řečeno.“

Čchin Šang ochutnal polévku tradiční porcelánovou lžičkou a usmál se. „Vaše zpravodajské zdroje jsou stejně skvělé jako ta polévka.“

„Vaše labužnické sklony přece nejsou žádným tajemstvím.“

Najednou Čchin Šang rozhorleně vybuchl. „Mě nemůžete obžalovat. Mám ve Washingtonu příliš mnoho mocných přátel. Třicet senátorů a kongresmanů je mi zavázaných. Bohatě jsem přispíval na kampaň prezidenta Wallace, a ten mě považuje za věrného přítele.“

„Ano, ano,“ souhlasil Jün a udělal rozmáchlé gesto jídelními hůlkami, jimiž se pustil do smažených nudliček na šalotkách a zázvoru, připravovaných podle vskutku zázračného předpisu. „Ale veškerý vliv, co jste dosud měl, rázem vyprchal. Kvůli těm nešťastným chybám, drahý Čchin Šangu, jste se stal pro Čínskou lidovou republiku přítěží a pro Američany také. Bylo mi tu řečeno, že v Bílém domě se vyvíjí značná aktivita s cílem jakékoli vztahy s vámi popřít.“

„Ale vždyť veškerý vliv, který naše vláda ve Washingtonu měla, závisel především na mně. Kupoval jsem si styky, podplácel a poskytoval služby, z nichž měla lidová republika prospěch.“

„Vaše zásluhy nikdo nepopírá,“ smířlivě pronesl Jün. „Avšak ty chyby byly tak horentní, že je potřeba všechno co nejrychleji urovnat, než dojde k nenapravitelným škodám. Musíte se tiše vytrazit z Ameriky a už se sem nikdy nevracet. Vaše rejdařská společnost bude mít nadále volný přístup do všech ostatních přístavů světa. Vaše mocenské postavení v lidové republice a v Hongkongu zůstává pevné. To přezijete, Čchin Šangu, a ještě rozmnožíte své nesmírné bohatství.“

„A Sungari?“ zeptal se Čchin Šang a hůlkami se šťoural v kouscích holoubátka, pomalu vyuzených na dřevěném uhlí a vonných bylinách, jako by ho najednou přešla chuť.

Jün Mi-jang pokrčil rameny. „Odepíšete ho. Beztak většina peněz na jeho stavbu pocházela z amerických podnikatelských kruhů a zčásti i od naší vlády. Cokoli vás to stálo, Čchin Šangu, se vám do šesti měsíců vrátí. Těžko se najde taková síla, aby zastavila vaše impérium.“

„Je to ale hrozně bolestné, sebrat se a všeho tady nechat.“

„Když to neuděláte, americké ministerstvo spravedlnosti se postará, abyste putoval do vězení.“

Čchin Šang zíral na velvyslance. „Říkáte tím, že pokud se nehodlám vzdát svých kontaktů v Bílém domě z Kongresu, prezident Lin Lao-jang se ke mně obrátí zády a dokonce mě snad nechá odpravit?“

„Pokud by to bylo v nejlepším zájmu země, ani okem nemrkne.“

„Sungari tedy už nejde žádným způsobem zachránit?“

Jün Mi-jang potřásl hlavou. „Váš plán odvrátit tok Mississippi k vašemu vlastnímu přístavnímu zařízení u Mexického zálivu byl brilantní, ale přece jen příliš komplikovaný. Měl jste raději stavět na západním pobřeží.“

„Ale když jsem hned zpočátku předložil plán Jin Sangovi, tak ho schválil,“ protestoval Čchin Šang. „Shodli jsme se, že v zájmu naší vlády je bezpodmínečně zapotřebí, aby kontrolovala některý přístav na americkém atlantickém pobřeží; přístav, jimž by se dostávali imigranti a zboží do centrální části Ameriky a do východních států.“

Jün Mi-jang se na Čchin Šanga upřeně podíval. „Naneštěstí však náš ministr vnitra Jin Sang předčasně zemřel.“

„To byla velká tragédie,“ bez mrknutí oka pronesl Čchin Šang.

„Byla schválena nová direktiva, zaměřená na to získat některá ze stávajících přístavních zařízení na západním pobřeží, například námořní základny v San Diegu nebo Seattlu.“

„Nová direktiva?“

Jün Mi-jang se odmlčel, aby ochutnal směs hovězího masa na kari, a teprve pak odpověděl. „Prezident Lin Lao-jang dal projektu Pacifica svůj plný souhlas,“ odpověděl.

„Projekt Pacifica? O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Protože s ohledem na vaše nedávné problémy s Američany dali všichni zainteresovaní přednost tomu, nezatahovat vás do toho.“

„Můžete mi sdělit důvod, proč mají naši nejvyšší představitelé pocit, že už mi nemohou důvěřovat?“

„Ale vůbec ne,“ odpověděl Jün Mi-jang. „Těšíte se stále nejvyšší vážnosti. Projekt Pacifica je dlouhodobý plán rozdělit Spojené státy na tři samostatné země.“

Čchin Šang se zatvářil překvapeně. „Promiňte mi to, ale to není nic než výplod bujné fantazie.“

„To není fantazie, ale jistota. Pacifica se možná nestane skutečností za našich životů, ale bude-li příliv milionů našich spoluobčanů pokračovat dalších čtyřicet nebo padesát let, pak podle uznávaných demografií vznikne zcela nový národ v oblasti od Aljašky až po San Francisco.“

„Spojené státy šly v roce 1861 do války, aby zabránily odtržení Konfederace. Kdyby bylo v sázce udržení jednoty jejich země, udělaly by to znovu.“

„Ne, pokud bude ústřední vláda pod tlakem ze dvou stran, namísto z jedné. Ještě dřív než Pacifica,“ vysvětloval Jün Mi-jang, „se může zrodit Hispania, země se španělsky mluvícím obyvatelstvem, v pásu od jižní Kalifornie přes Arizonu a Nové Mexiko až po jižní polovinu Texasu.“

„Pomyšlení na to, že by se Spojené státy rozdělily do tří samostatných zemí, mi připadá naprosto nemožné,“ řekl Čchin Šang.

„Podívejte se na to, jak se za posledních sto let změnily hranice v Evropě. Spojené státy nemůžou zůstat jednotné navěky, stejně jako Římské impérium. A krása projektu Pacifica spočívá v tom, že až na něj dojde, Čínská lidová republika bude schopná kontrolovat ekonomiku všech zemí kolem Tichého oceánu, včetně Tchan-wanu a Japonska.“

„Jako loajální občan své země bych chtěl doufat, že jsem svým malým dílem přispěl k tomu, aby se tak stalo.“

„To ano, přáteli, to ano,“ ujišťoval ho Jün Mi-jang. „Ale především musíte opustit tuto zemi, a to nejpozději do dvou hodin dnes odpoledne. V tu dobu vás, podle mých informací, hodlá ministerstvo spravedlnosti vsadit do vězení.“

„A obvinít z vraždy?“

„Ne, z úmyslného poškození federálního majetku.“

„To zní celkem přijatelně.“

„To je jen první stupeň vládního případu proti vám. Obvinění z vražedného spiknutí na jezeře Orion bude následovat. A také vás chtějí obžalovat z pašování ilegálních přistěhovalců, zbraní a drog.“

„Dovedu si představit, že reportéři se už slétávají jako kobyly.“

„Neudělejte chybu,“ varoval ho Jün Mi-jang, „důsledky by byly velmi vážné. Když se ale tiše vypaříte, nebudete moc vystrkovat hlavu a budete svůj podnik řídit v Hongkongu, věřím, že dokážeme tu bouři uklidnit. Bílý dům a Kongres nemají zájem vrhnout mrak na vztahy mezi našimi zeměmi jen kvůli konání jednoho člověka. Z naší strany, jak jistě chápete, popřeme sebemenší povědomí o vašich aktivitách a ministerstvo informací už připravuje záplavu materiálů, jimiž všechnu odpovědnost svalíme na tchajwanské kapitalisty.“

„Takže mě nepředhodíte psům?“

„Budete mít plnou ochranu. Ministerstvo spravedlnosti a ministerstvo zahraničí budou samozřejmě požadovat vaše vydání, to se ale nikdy nestane, rozhodně ne člověku vašeho bohatství a moci. Máte za sebou dlouhá léta práce v zájmu Čínské lidové republiky. Mluvím jménem svých spoluobčanů a říkám vám, že si nepřejeme vás ztratit.“

„To je pro mě ctí,“ vážně pronesl Čchin Šang. „Takže si řekneme sbohem?“

„Až do doby, kdy se znovu setkáme v naší vlasti,“ řekl Jün Mi-jang. „A mimochodem, jak vám chutnaly ty zákusky?“

„Vyříd'te prosím kuchaři, ať do nich místo kukuřičného škrobu používá sladkou rýžovou mouku.“

Boeing 737 se vznesl k safírové, bezoblačné obloze a širokým obloukem zatočil k západu, aby se dostal nad deltu Mississippi. Jeho pilot se zahleděl postranním okénkem dolů na mokřiny farnosti Plaquemines. Jen o pět minut později už letoun přelétl nad zelenohnědými vodami Mississippi u malého městečka Myrtle Grove. Podle instrukcí svého zaměstnavatele letěl pilot nejprve jihozápadním směrem z Washingtonu do Louisiany a teprve potom na západ, aby přelétl nad přístavem Sungari.

Čchin Šang seděl v pohodlném křesle svého přepychového soukromého tryskového letounu a vyhlídkovým okénkem pozoroval, jak nad obzorem vyrůstají zlaté pyramidy jeho přístavních skladištních a administrativních budov. Paprsky odpoledního slunce se s oslepující intenzitou odrážely od zlatě galvanizovaných stěn a vytvářely přesně takový efekt, jaký po svých architektech a stavební společnosti požadoval.

Zpočátku se pokoušel vypudit přístav z mysli. Vždyť to byla ostatně jen nevydařená investice. Avšak Čchin Šang do tohoto projektu vložil příliš mnoho ze sebe samého. Nejlepší, nejmodernější a nejefektivnější přístav světa, ležící tady opuštěný a zřejmě zapomenutý, ho pronásledoval. Pohlédl dolů a nespátlil v docích jedinou loď. Všechna plavidla jeho vlastní lodní společnosti, směřující do zálivu, byla odkloněna do mexického Tampika.

Zvedl telefon do kokpitu a nařídil pilotovi zakroužit nad přístavem. Přitiskl tvář k okénku a pilot stroj naklonil, aby mu poskytl lepší výhled. Po několika okamžicích začaly Čchin Šangovy myšlenky tékat jiným směrem, a přestože se díval dál, prázdná kotviště, opuštěné obří nakládací jeřáby a vyhlášené budovy ve skutečnosti nevnímal. To, že stačilo už jen lusknout prsty, aby otevřel největší podnik v dějinách a dosáhl toho, co nikdo před ním, ho pramálo uspokojovalo. Nebyl tím typem, který vypustí neúspěch z mysli a soustředí se na budoucí projekty, aniž by se ohlížel zpět.

„Však vy se vrátíte,“ ozval se melodický, konejšivý hlas jeho soukromé sekretářky Su Žong.

V Čchin Šangovi zabouřil počínající nával zlosti. „V dohledné době rozhodně ne. Pokud bych jen položil nohu na americkou půdu, v tu ránu by mě hodili do federálního vězení.“

„Nic není navěky. Americké vlády se mění s každými volbami. Politici přicházejí a odcházejí jako tažní ptáci. Ti noví si už na vaši aféru nebudou osobně pamatovat. Čas zhojí každou nevraživost. Však uvidíte, Čchin Šangu.“

„Je od vás hezké, že to říkáte, Su Žong.“

„Přejete si, abych do přístavu najala údržbářskou firmu?“ zeptala se.

„Ano,“ s úsečným přikývnutím odpověděl Čchin Šang. „Až se vrátím, ať třeba za deset nebo dvacet let, chci, aby Sungari vypadalo stejně jako dnes.“

„Mám strach, Čchin Šangu.“

Vzhlédl vzhůru k ní. „Proč?“

„Nevěřím těm lidem v Pekingu. Mnozí z nich vám závidí a nemají vás rádi. Bojím se, aby vaše neštěstí nechtěli využít ve vlastním zájmu.“

„Jako třeba odsoudit mě a popravit?“

Sklonila hlavu, neschopná dívat se mu do očí. „Prosím, odpusťte mi tak nevhodné myšlenky.“

Čchin Šang vstal z křesla a vzal Su Žong za ruku. „Nemějte strach, má malá vlastovičko. Už jsem připravil plán, jak se pro čínský lid stanu nepostradatelným. Dám mu dar, jaký přetrvá tisíc let.“ Potom ji odvedl do prostorné ložnice v zadní části letadla. „A teď,“ řekl jí jemně, „mi můžete pomoci zapomenout na mé neštěstí.“

47

Po setkání s Dirkem a Julií si St. Julien Perlmutter vyhrnul rukávy a pustil se do práce. Kdykoli se vydal na cestu, vedoucí ke ztracené lodi, úplně ho to posedlo. Žádnou stopu, žádnou fámou, ať už byla zdánlivě jakkoli bezvýznamná, nezavrhl, aniž by ji prozkoumal. Jeho horlivost a vytrvalost, s nimiž byl schopen prošťourat sebevětší množství otázek, už nejednou dovedly jeho pátrání k úspěšnému objevení lodního vraku, přesto však neúspěchů zažil víc. Většina z lodí, které se zdánlivě vypařily, nezanechala jediné vodítko, aby se po něm dalo jít. Prostě je pohltilo nekonečné moře a to jen málokdy vydává svá tajemství.

Už od prvního pohledu to vypadalo, že *Princezna Ju-wan* bude jen další z četných slepých uliček, na něž si za desetiletí své práce námořního historika už zvykl. Pátrání začal ve svých vlastních nezměrných znalostech o mořích, pak ho rozšířil i do všech námořních archívů ve Spojených státech a zbytku světa.

Čím víc se zdál projekt nemožný, tím důrazněji se do něj pouštěl se vši svou nezdolnou zarputilostí. Pracoval v kteroukoli hodinu, ve dne i v noci. Nejprve posbíral kdejaký útržek známých historických informací o *Princezně Ju-wan* od položení jejího kýlu až po její zmizení. Obstaral si a prostudoval její konstrukční plány a nákresy, včetně specifikací motorů, vybavení, rozměrů a plánů paluby. Jeden zvlášť významný kus údajů, vytažených ze záznamů, se týkal jejích plavebních schopností. Ukazoval, že to byla vysoce stabilní loď a že dokázala přežít i ty nejhorší bouře, do jakých ji služba v mořích u asijských břehů vrhla.

Najal si skupinu pomocných výzkumných pracovníků, aby prošťourali archívy v Anglii a jihovýchodní Asii. Tím, že používal zkušenosti jiných námořních historiků, ušetřil značné množství času i výdajů.

Perlmutter si toužebně přál konzultovat se svým starým přítelem a rovněž námořním historikem Čchu Jangem v Číně, pochopil ale, že Pitt se chce vyvarovat toho, že by se nějaká odhalení dostala až k Čchin Šangovi. Přesto alespoň kontaktoval svého dalšího osobního přítele na Tchaj-wanu, aby se poohlédl po stopách, vedoucích k dosud žijícím Čankajškovým spolubojovníkům, kteří by mohli trochu osvětlit záhadu zmizelých uměleckých pokladů.

Bylo časně ráno a celý svět kolem ještě spal, on však zíral na počítačový monitor velký jak obrazovka domácího videa, a analyzoval nahromaděná data. Zahledl se na jednu z dochovaných fotografií *Princezny Ju-wan*. Byla to dobře stavěná loď pomyslel si. Nástavbu měla posazenou dost dozadu od přídě a v porovnání s trupem se zdála celkem malá. Změť výložních jeřábů dávala znát, že vedle pasažérů mohla převážet i slušný náklad. Studoval její kolorovaný obraz, zvětšil si bílý pruh uprostřed zeleného komínu a zaostřil na emblém společnosti Canton Lines, zlatého lva se zdviženou levou tlapou.

Našel i fotografie její sesterské lodi, *Princezny Jing-ti*, spuštěné na vodu a uvedené do služby rok po *Princezně Ju-wan*. Podle záznamů *Princeznu Jing-ti* rozebrali šest měsíců předtím, než měla jít do vrakoviště *Princezna Ju-wan*.

Starý unavený parník, odsouzený k sešrotování v Singapuru, nebyl tak docela ideální prostředek pro transport čínského národního bohatství na neznámé místo, pomyslel si. Loď už měla své roky a zdaleka nebyla v dost dobré kondici, aby se dokázala potýkat se vzednutým mořem na dlouhé cestě přes Tichý oceán. Perlmutter si zároveň myslel, že Tchaj-wan, kde nakonec Čankajšek ustavil svou nacionalistickou vládu, by byl mnohem pochopitelnějším místem určení. Zdálo se mu také nemyslitelné, že by poslední zpráva o lodi pocházela od radisty v chilském Valparaísu. Co vůbec mohla *Princezna Ju-wan* pohledávat víc než šest set mil jižně od obratníku Kozoroha, daleko od tradičních lodních linek v této části Tichého oceánu?

I když byl parník na cestě za tajným úkolem ukrýt čínské umělecké poklady někde na druhém konci světa, ať v Evropě nebo Africe, proč se vydával napříč pustými vodami jižního Pacifiku a potom Magellanovou úžinou, když bylo kratší vzít to na západ přes Indický oceán a kolem mysu Dobré naděje? Bylo to tajemství tak přísné, že kapitán s posádkou nechtěli riskovat průjezd Panamským průplavem, nebo snad Čankajšek disponoval nějakou jeskyní či stavbou v Andách, kde chtěl ukrýt obrovský poklad, ovšem za předpokladu, že loď vskutku vezla čínské historické památky.

Perlmutter byl pragmatický člověk. Nic nepovažoval za jisté. Vrátil se tedy k prvnímu kroku a znovu si prostudoval fotografie lodi. Najednou se mu začal v mysli rodit nezřetelný nápad. Zavolał svému příteli, námořnímu archiváři v Panamě, a umluvil ho, aby prošel záznamy o lodích, proplovajících kanálem ze západu na východ mezi 28. listopadem a 5. prosincem 1948.

Když se postaral o toto vodítko, začal si pročítat seznamy všech lodních důstojníků, o nichž bylo známo, že naposledy sloužili na *Princezně*. Byli to vesměs Číňané, až na kapitána Leigha Hunta a hlavního strojníka Iana Gallaghera.

Měl dojem, že už rozložil žetony na všechna políčka ruletového stolu. Jaká je te možnost prohry, dumal. Má šanci třicet šest ku třiceti šesti? Jenže pak musí ještě vzít v úvahu i nulu a dvojitou nulu. Perlmutter nebyl žádný starý blázen. Pečlivě pokryl všechny sázky a věřil, že pokud jediné číslo vyjde, má výhru v kapse.

Na hlasitém telefonu vytůkal několik čísel a čekal, až se mu ozve rozespaly hlas.

„Haló. Radši ať to jsou dobré zprávy.“

„Hirame, tady je St. Julien Perlmutter.“

„Juliene, proč mě proboha voláš ve čtyři ráno?“ Hlas Hirama Yaegera zněl, jako by mluvil do polštáře.

„Jsem uprostřed jednoho vyšetřování pro Dirka a potřebuji tvou pomoc.“

Yaeger se už trochu probudil. „Pro Dirka cokoliv, ale musí to být ve čtyři ráno?“

„Ty údaje jsou důležité a potřebujeme je co nejdřív.“

„Tak co chceš, abych vám vyšťoural?“

Perlmutter si vydechl úlevou, protože věděl, že počítačový génius NUMA nikdy nikoho nezklamal. „Máš tužku a papír? Dám ti nějaká jména.“

„No a pak?“ se zívnutím se zeptal Yaeger.

„Chci, aby ses naboural do vládního seznamu voličů, daňové správy a sociálního pojištění a tam se po nich podíval. A taky se koukni do velkého souboru námořních rejstříků.“

„To toho opravdu nechceš zrovna málo.“

„A když už budeš u toho...“, dál tlačil Perlmutter.

„To ještě není konec?“

„Chci, abys mi také vystopoval jednu loď.“

„No?“

„Jestli mě neklame moje tušení, potřebuji zjistit, ve kterých přístavech stavěla mezi dvacátým osmým listopadem a pátým prosincem čtyřicet osm.“

„Jak se jmenuje a komu patří?“

„*Princezna Ju-wan* společnosti Canton Lines,“ odpověděl a odhláskoval mu to.

„Dobrá, začnu s tím hned, jak ráno dorazím do baráku NUMA.“

„Vyzraz do práce hned teď,“ naléhal Perlmutter. Jde o čas.“

„A opravdu to všechno děláš pro Dirka?“ vyptával se Yaeger.

„Na mou skautskou čest.“

„Můžu se zeptat, k čemu to všechno je?“

„To můžeš,“ ubezpečil ho Perlmutter a zavěsil.

Už několik minut poté, co začal pátrání po kapitánu Leighu Huntovi, objevil Yaeger zmínky o té staré tresce v referencích několika námořních žurnálů, zabývajících se loděmi a jejich posádkami, plujícími v Čínském moři mezi léty 1925 a 1945, v historických dokumentech britského královského námořnictva a starých novinových výstřižcích, popisujících, jak loď pod velením kapitána Hunta zachránila v roce 1936 osmdesát cestujících a posádku lodi, potápějící se u filipínských břehů.

Poslední zmínka o Huntovi pocházela z hongkongského námořního rejstříku. Byl o krátký odstavec uvádějící, že *Princezna Ju-wan* nedorazila na vrakoviště v Singapuru. Po roce 1948 to vypadalo, jako by se Hunt vypařil z povrchu Země.

Potom se Yaeger zaměřil na Iana Gallaghera a neubránil se úsměvu, když procházel poznámky v australském časopisu lodních techniků, líčící Gallagherovo barvitě svědectví při vyšetřování lodního neštěstí, které přežil a při němž šla poblíž Darwinu ke dnu jeho loď. Hongkong Gallagher, jak ho tu nazývali, neměl dobrého slova pro svého kapitána a zbytek posádky, vinil je z nehody a prohlašoval, že je za celou cestu neviděl střízlivé. Poslední zmínka o tomhle Irčanovi byl stručný výčet jeho služby u Canton Lines a kratičká poznámka o zmizení *Princezny Ju-wan*.

Pak, aby pokryl všechny stopy, Yaeger naprogramoval svůj rozsáhlý počítačový systém, aby prohlédl všechny světové záznamy, týkající se lodních strojníků a inženýrů. Protože tohle mělo nějaký čas trvat, zašel si dolů do kavárny v budově NUMA a lehce se nasnídal. Když se vrátil, pracoval na dvou dalších geologických projektech pro agenturu a konečně se vrátil, aby se podíval, jestli se mu na monitoru něco neobjevilo.

Na to, co spatřil, nejprve fascinovaně zíral a nedokázal to spolknout. Trvalo mu několik vteřin, než mu nová informace dospěla do mozku. Pak mu to najednou došlo a bylo to jako rána z čistého nebe. Hned rozšířil hledání ještě dalšími směry. Několik hodin poté se konečně opřel v křesle a potřásl hlavou. Naplněn sebeuspokojením zavolal Perlmutterovi.

„Zde St. Julien Perlmutter,“ ozval se známý hlas.

„Zde Hiram Yaeger,“ napodobil ho počítačový mág.

„Našels něco zajímavého?“

„Nic, co by se týkalo kapitána Hunta.“

„A co vrchní strojník?“

„Sedíš pevně?“

„Proč,“ opatrně se zeptal Perlmutter.

„Ian Hongkong Gallagher nešel ke dnu s *Princeznou Ju-wan*.“

„Co to říkáš?“ vyzvídal Perlmutter.

„Ian Gallagher se stal občanem Spojených států v roce tisíc devět set padesát.“

„Nemožné. To musí být jiný Ian Gallagher.“

Je to fakt,“ vychutnával si Yaeger svůj triumf. „Právě teď, co spolu mluvíme, se dívám na kopii jeho strojnické licence, kterou si nechal potvrdit u námořního úřadu ministerstva dopravy Spojených států krátce potom, co získal občanství. Pak ještě dalších dvacet sedm let sloužil jako hlavní strojník u Ingram Lines z New Yorku. V roce čtyřicet devět se oženil s nějakou Katrinou Garinovou a mají pět dětí.“

„A je ještě naživu?“

„Podle záznamů si vybírá důchod a šeky sociálního pojištění.“

„Jak vůbec mohl přežít potopení *Princezny Ju-wan*?“

„Za předpokladu, že tam vůbec byl, když šla ke dnu,“ odpověděl Yaeger. Ještě pořád po mně chceš, abych se podíval po tom, do kterých přístavů na východním pobřeží dorazila *Princezna Ju-wan* mezi těmi daty, cos mi dal?“

„Za všech okolností,“ odpověděl Perlmutter. „A skoukni také záznamy o lodi *Princezna Jing-ti* stejné společnosti.“

„Jdeš po něčem určitém?“

„Je to jen bláznivé tušení,“ odpověděl Perlmutter, „nic víc.“

Tak to už bychom měli okraje skládanky, pomyslel si Perlmutter, teď jde o to dosadit zbylé kousky. Konečně na něj dolehla únava, a tak si dopřál výstřednost krátkého dvouhodinového spánku. Vzbudil ho zvuk zvonícího telefonu. Nechal ho zazvonit pětkrát, pak se probral a zvedl ho.

„St. Juliene, tady je Juan Mercado z Panamy.“

„Díky, Juane, že voláš. Našels něco?“

„Pokud jde o *Princeznu Ju-wan*, tak nic, je mi líto.“

„To nerad slyším. Doufal jsem, že možná náhodou proplula kanálem.“

„Ale objevil jsem jednu zajímavou souvislost.“

„A to?“

„Lod' společnosti Canton Lines, *Princezna Jing-ti*, tudy proplula prvního prosince čtyřicet osm.“
Perlmutterovy prsty pevně sevřely sluchátko. „Jakým směrem?“
„Ze západu na východ,“ odpověděl Mercado. „Z Tichého oceánu do Karibského moře.“
Perlmutter neříkal nic, jen vstřebával vlnu nadšení. Ve skládance ještě stále chybělo několik kousků, ale už se objevovaly viditelné obrysy. Jsem tvůj velký dlužník, Juane. Dnes mám díky tobě slavný den.“
„Rád jsem ti pomohl,“ řekl Mercado, „ale mohl bys také ty něco udělat pro mě?“
„Cokoli.“
„Volej mi příště ve dne. Pokaždé, když manželka zjistí, že jsem vzhůru potom, co jsme šli do postele, popadnou ji vášně.“

48

Když se Pitt vrátil do svého washingtonského hangáru, mile ho překvapilo, že tam na něj v bytě nad sbírkou automobilů čekala Julia. Sotva se objali a políbili, nabídla mu sklenici naprosto správně namíchané margarity — bez sladkých přísad a drceného ledu, jak se to dělá ve většině barů.

„To je krása, mít ke komu se vracet domů,“ řekl šťastně.
„Nedokázala bych si představit pohodlnější a bezpečnější místo,“ řekla a svůdně se usmála. Měla na sobě modrou koženou minisukni a tmavý síťovaný vršek s jedním ramenem odhaleným.

„Já vím proč. Celé okolí se hemží strážemi.“
„Pozornost od imigrační služby.“
„Jen doufám, že tihle si dávají větší pozor než ti před nimi,“ řekl, usrkł margarity a spokojeně kývl hlavou.
„Přiletěls z Louisiany sám?“

Pitt přikývl. „Al je v místní nemocnici se sádrou na zlomené noze. Admirál Sandecker a Rudi Gunn dorazili dřív, aby podali osobní zprávu prezidentovi.“

„Peter Harper už mě zásobil zprávami o vašem hrdinství na Mississippi. Zabránili jste národní pohromě a zachránili bůhvíkolik životů. Noviny a televizní zpravodajství jsou plné příběhů o tom, jak teroristé vyhodili hráz, a o bitvě mezi United States a Národní gardou. Celou zemí to oťrášlo. Jen je mi divné, že tam není nic o tobě a o Alovi.“

„Tak jsme to prostě chtěli.“ Zvedl hlavu a začíchal ve vzduchu. „Co to tu cítím za lákavou vůni?“

„Mou čínskou večeři pro dnešní party.“
„Při jaké příležitosti?“

„Těsně předtím, než ses tu objevil, volal St. Julien Perlmutter a říkal, že podle něj už jsou spolu s Hiramem Yaegerem na stopě toho, co se stalo s Čchin Šangovou lodí pokladů. Tvrdil, že se hrozně nerad setkává v úředních budovách, tak jsem ho pozvala na večeři, abychom si poslechli něco z jeho odhalení. Pijde i Peter Harper a také jsem poslala pozvánky admirálu Sandeckerovi a Rudimu Gunnovi. Doufám, že si najdou čas, aby se zastavili.“

„Ti St. Juliana přímo miluji,“ se smíchem řekl Pitt. „Určitě tady budou.“
„To by tedy měli být, jinak dva týdny budeš dojídat zbytky.“
„Hezčí přivítání jsem ani nemohl čekat,“ řekl Pitt a obejmul ji, až z ní vymáčkł dech.

„Přijď,“ řekla a pokrčila nos. „Kdy ses naposled koupal?“
„Už pár dnů to bude. Až na to, že jsem se potápěl v bažinách, neměl jsem čas se osprchovat od chvíle, co jsme se naposled viděli na palubě Weehawken.“ Julia si přejela rukou po zarudlém místě na tváři. „A bradu máš jak šmirglpapír. Hod' sebou a dej se do pořádku. Během hodiny už budou všichni tady.“

„Představujete se nám v tom nejlepším světle,“ konstatoval Perlmutter s očima upřenýma na řadu lákavých talířů, které Julia upravila jako bufet a rozestavěla na Pittově starožitné kredenci v jídelně.

„Vypadá to naprosto neodolatelně,“ pochválil ji Sandecker.
„Líp bych to nevyjádřil,“ přidal se Gunn.
„Maminka si dávala záležet, aby mě naučila vařit, a otec byl milovník čínské kuchyně trochu ovlivněné francouzským stylem,“ hřála se Julia na výsluní lichter. Převlékla se do černých úzkých žerzejových šatů a v místnosti plné mužů vypadala senzačně.
„Jen doufám, že neopustíte INS a neotevřete si restauraci?“ vtipkoval Harper.
„Ani náhodou. Moje sestra má restauraci v San Francisku a je to těžká práce s dlouhými hodinami v malé, rozzhavené kuchyni. Já mám raději volnost pohybu.“

Všichni se obsloužili, usadili se kolem stolu, vyrobeného ze střechy kabiny na plachetnici z devatenáctého století, a s velkým očekáváním se pustili do Juliiných lahůdek. Nezklamala je. Komplimenty jen pršely a bublaly jak sklenka nejlepšího šampaňského.

Během večeře se řeč záměrně vyhýbala Perlmutterovým objevům a místo toho se točila kolem událostí na Tajemném kanálu a úsilí armádních ženistů zacelit protřženou hráz. Všem se protivila myšlenka, že by *United States* měla být sešrotována tak, jak tam leží, a dělali si naděje, že se snad seženou potřebné fondy na její záchranu a rekonstrukci, když ne k zámořským plavbám, tak tedy na plovoucí hotel a kasino, jak se původně plánovalo. Harper je informoval o obviněních, vznesených proti Čchin Šangovi. Bez ohledu na jeho vliv a neochotu prezidenta a některých kongresmanů, žaloba pro kriminální činy smetla veškerou opozici.

Jako dezert Julia podávala pečená jablka se sirupem. Po večeři, když Pitt pomohl Julii sklídit talíře a nastrkat je do myčky, usadili se všichni v obývacím pokoji, plném námořních starožitností, obrazů mořských scénérií a lodních modelů. Sandecker si zapálil jeden ze svých mohutných doutníků, aniž by žádal o dovolení, a Pitt jim všem nalil čtyřicet let staré portské.

„Tak, St. Juliene,“ pronesl Sandecker, „co je to za velký objev, se kterým se nám Podle Pitta hodláte svěřit?“
„Já bych zase chtěl vědět, proč si myslíte, že by se to mělo týkat INS?“ obrátil se na Pitta Harper.
Pitt si přidržel sklenku portského a zadíval se do temné tekutiny, jako by to byla křišťálová koule. „Pokud nás St. Julien dovede k lodi jménem *Princezna Ju-wan*, může to změnit vztahy mezi USA a Čínou na celá desetiletí.“

„Promiňte, ale to mi připadá naprosto nepravděpodobné,“ namítl Harper.
Pitt se ušklíbl. „Jen počkejte a uvidíte.“

Perlmutter opatrně rozložil svůj objem do velkého křesla, otevřel kufřík a vyjmul z něj několik složek. „Především trochu historie, abych poučil ty, kdo nevědí, o čem bude řeč.“ Odmlčel se a z první složky vybral pár papírů. „Dovolte mi nejprve říct, že pověsti o tom, jak pasažérská loď *Princezna Ju-wan* v listopadu čtyřicet osm vyplula ze Šanghaje s nákladem čínských historických pokladů, se zakládají na pravdě.“

„Z jakého to máte zdroje,“ zeptal se Sandecker.
„Jmenuje se Chua Wei-ji a je to bývalý plukovník nacionalistické armády, jenž sloužil pod Čankajškem. Teď žije v Tchaj-peji. Bojoval proti komunistům, až dokud nebyl nucen utéct na Tchaj-wan, tehdejší Formosu. Je mu devadesát dva let, ale paměť má ostrou jak žiletku. Živě si vzpomíná, jak plnil rozkaz generalissima Čankajška odsunout z muzeí a paláců veškeré umělecké poklady.

Zabaveny byly i soukromé umělecké sbírky boháčů a veškeré poklady objevené v bankách. To vše se pak naskládalo do dřevěných beden a odvezlo do šanghajského přístavu. Tam se to naložilo na palubu staré turistické lodi pod velením jednoho z Čankajškových generálů jménem Kung Ji. Ten zřejmě zmizel z povrchu světa ve stejné době jako *Princezna Ju-wan*, takže se dá celkem oprávněně předpokládat, že byl na ní.

Zabaveno bylo mnohem víc pokladů, než kolik by loď za normálních okolností pobrala. Protože ale byla *Princezna Ju-wan* odstrojena od veškerého nábytku a zařízení a připravovala se na poslední plavbu do lodního vrakoviště v Singapuru, Kung Ji dokázal namačkat do jejích nákladních prostor a vyklizených kajut pro cestující přes tisíc beden. Další, obsahující velké sochy, byly upoutány na otevřených palubách. A potom, druhého listopadu čtyřicet osm, *Princezna Ju-wan* vyplula ze Šanghaje do zapomnění.“

„Zmizela?“ zajímal se Gunn.

„Jako půlnoční duch.“

„Když mluvíme o historických uměleckých památkách,“ tázal se Rudi Gunn, „ví se přesně, jaké kusy byly zabaveny?“

„Z lodních dokladů, kdyby nějaké existovaly,“ odpověděl Perlmutter, „by každý kurátor v každém muzeu na světě zešílel závistí a touhou. Stručný katalog by zahrnoval monumentální bronzové sochy a vázy z dynastie Šang. V době mezi lety šestnáct set až jedenáct set před naším letopočtem byli umělci dynastie Šang opravdovými mistry ve zpracování kamene, nefritu, mramoru, kosti a slonoviny. Pak by tam byly Konfuciovy texty, vyřezané do dřeva jeho vlastní rukou, z doby dynastie Čou, vládnoucí mezi roky jedenáct set až dvě stě před naším letopočtem; obrovské bronzové sochy a kadidelnice vykládané zlatem, rubíny a safíry, sochy vozů se šesti koni a jezdci v životní velikosti a nádherné lakové talíře z dynastie Chan, dvěstě dva před až dvěstě dvacet let po Kristu; exotická keramika, knihy čínských básníků — klasiků a kresby mistrů, žijících za dynastie Tang, šestset osmnáct až devětset sedm; další umělecká díla z dynastií Sung, Juan a Ming, jejichž umělci byli především skvělí sochaři a řezbáři. Jejich zručnost je známá zejména díky dekorativnímu umění, zvláště vzorům na nábytku a nádobí a samozřejmě nám všem dobře známému modrobílému porcelánu.“

Sandecker se zahleděl do kouře, jenž se mu vinul od konce doutníku. „To zní jako ještě větší bohatství, než představoval poklad Inků, co ho Dirk objevil v Sonorské poušti.“

„To je jak srovnávat hrníček rubínů s plným nákladěm smaragdů,“ pokračoval Perlmutter a napil se portského. „Stanovit cenu takové ohromné kořisti je nemožné. V penězích by to bylo několik miliard dolarů, ale z historického hlediska je opravdu potřeba užít výraz nedocenitelný.“

„Tak ohromné bohatství si vůbec nedovedu představit,“ obdivně vydechla Julia.

„To ale není všechno.“ Perlmutter seděl tiše, aby ještě zvýšil napětí. „Třešnička na dortu. Co Číňané považují za svůj největší klenot?“

„Ještě něco vzácnějšího než rubíny a safíry,“ zeptala se Julia, „diamanty nebo perly?“

„Něco podstatně cennějšího než takové cetky,“ klidně pronesl Perlmutter. „Kosti Pekingského člověka.“

„Pro boha živého,“ vyrazilo to Sandeckerovi dech. „To chcete říct, že Pekingský člověk byl na palubě Princezny Ju-wan?“

„Chci a také to říkám,“ přikývl Perlmutter. „Plukovník Chua přísahá, že železné bedny, obsahující dávno ztracené pozůstatky, byly umístěny na palubě *Princezny Ju-wan* v kapitánově kajutě těsně předtím, než loď vyplula.“

„Můj otec mi často vypravoval o těch tajemných kostech,“ řekla Julia. „Vzhledem k tomu, jak nesmírnou úctu Číňané chovají k našim předkům, mají pro ně daleko větší význam než zachovalé hrobky s těly dávných císařů.“

Sandecker se napřímil a zadíval se na Perlmuttera. „Sága o zmizení zkamenělých kostí Pekingského člověka patří k největším dosud neobjasněným tajemstvím dvacátého století.“

„Vy ten příběh znáte, admirále?“ zeptal se Gunn.

„Kdysi jsem o ztracených kostech Pekingského člověka napsal na námořní akademii studii, myslel jsem si, že zmizely v roce devatenáct set čtyřicet jedna a nikdy už se nenašly. Ale tady St. Julien tvrdí, že byly spatřeny ještě o sedm let později.“

„Odkud vůbec pocházejí?“ zeptal se Harper.

Perlmutter pokynul Sandeckerovi a uklonil se. „Vy jste o tom psal studii, admirále.“

„*Sinanthropus pekinensis*,“ Sandecker ta slova vyslovoval téměř uctivě. „Pekingský člověk je velice dávný a primitivní člověk, který krácel vzpřímeně na dvou nohou. V roce devatenáct set dvacet devět oznámil objevení jeho lebky kanadský anatom Dr. Davidson Black, jenž řídil vykopávky financované Rockefellerovou nadací. V průběhu dalších sedmi let kopání v lomu, někdejšími kopci s vápencovými jeskyněmi poblíž Čchung-čchingu, našel Black tisíce nástrojů ze štipaného kamene a stopy po ohništích, což potvrdilo, že Pekingský člověk si podrobil oheň. Výkopy, trvající ještě následujících deset let, odhalily dílní pozůstatky dalších čtyřiceti jedinců, dospělých i dětí, a všeobecně se uznávalo, že jde o největší soubor fosilních hominidů, jaký se kdy podařilo shromáždit.“

„Byl nějak příbuzný s Javánským člověkem, objeveným o třicet let dřív?“ zajímal se Gunn.

„Když se v roce třicet devět porovnávaly lebky Javánského a Pekingského člověka, našly se některé podobnosti, ovšem Javánský člověk byl o zlomek starší typ a dosud tak dokonale nezvládal výrobu nástrojů.“

„Když ale moderní metody vědeckého datování vznikly až později,“ zeptal se Harper, „existuje představa o tom, jak je Pekingský člověk starý?“

„Protože vědecky určit jeho stáří nebude možné, dokud se znovu nenajde, nejlepší odhad se pohybuje mezi sedmi sty tisíci a milionem let. Nové objevy ale naznačují, že *Homo erectus*, nejstarší typ člověka, zřejmě migroval z Afriky do Asie před dvěma miliony let. Samozřejmě, čínští paleoantropologové doufají, že se jim podaří prokázat, že první člověk se vyvinul v Asii a migroval do Afriky, a ne naopak, jak se dnes uznává.“

„A jak zmizely pozůstatky Pekingského člověka?“ obrátila se na Sandeckera Julia.

„V prosinci čtyřicet jedna se japonské invazní jednotky už blížily k Peking,“ vypravoval admirál. „Představitelé lékařské fakulty pekingské univerzity, kde se nenahraditelné kosti skladovaly a studovaly, se domnívali, že bude lépe odklidit je do bezpečí. Bylo už také jasné, víc v Číně než na Západě, že válka mezi Spojenými státy a Japonskem je na spadnutí. Američtí a čínští vědci se dohodli odeslat fosilie do Spojených států, kde se měly bezpečně uskladnit až do konce války. Po několika měsících vyjednávání americký velvyslanec v Peking konečně zorganizoval jejich dopravu za doprovodu jednotky námořní pěchoty, jež měla rozkaz odplout na Filipíny.“

Staré kosti byly pečlivě uloženy do vojenských kufrů a spolu s pěšáky naloženy na vlak do Tchien-t'inu. Tam měli vojáci s nákladem přesednout na turistickou loď President Harrison společnosti President Lines. Vlak ale do Tchien-t'inu nikdy nedorazil. Zastavili ho japonscí vojáci a vyrabovali ho. To už byl osmý prosinec čtyřicet jedna a námořní pěšáci, kteří si o sobě mysleli, že jsou neutrální, byli posláni do japonských zajateckých táborů. Je těžké si představit, že pozůstatky Pekingského člověka, po milion roků ukryté pod zemí, skončily rozházené někde podél železniční trati.“

„Víckrát už o nich nikdo neslyšel?“ vyzvídal Harper.

Sandecker zakroužil hlavou a zasmál se. „Po válce se začaly objevovat pověsti. Podle jedné byly fosilie tajně uloženy do trezoru pod Muzeem dějin přírody ve Washingtonu. Námořní pěšáci, kteří střežili náklad a přečkali válku přišli nejméně s desítkou dalších teorií. Kufry skončily na japonské nemocniční lodi, ve skutečnosti převážející vojáky a zbraně. Námořní pěchota je zakopala na pozemku poblíž amerického konzulátu. Byly ukryty v jednom zajateckém táboře a po válce se ztratily. Uloženy v jednom švýcarském skladišti; v sejfu na Tchaj-wanu; ve skřínce jednoho vojáka, a ten je po válce propašoval domů. Ať už věříte kterékoli verzi, osud Pekingského člověka se stále ztrácí v mlhách dohadů a sporů. A jak se dostaly do Čankajškových rukou a na *Princeznu Ju-wan*, to už se dá jenom hádat.“

„Je to ohromně vzrušující,“ poznamenala Julia, „ale k čemu je tohle všechno, když *Princeznu Ju-wan* nejde najít?“

Pitt se zasmál. „Nechte to na ženských, ty vždycky jdou k jádru věci.“

„Jsou nějaké podrobnosti kolem jejího zmizení?“ zeptal se Sandecker.

„Dvacátého osmého listopadu vyslala signál Mayday, zachycený ve Valparaísu v Chile, a v něm uváděla svou pozici dvě stě mil od západního pobřeží v jižním Pacifiku. Její radista prohlašoval, že ve strojovně vypukl oheň a že rapidně nabírá vodu. Všechny lodi v širokém okruhu byly navedeny do uváděné oblasti, ale jediné stopy představovalo několik prázdných záchranných vest. Na opakované volání z Valparaísa nepřicházela odpověď a žádné rozsáhlejší pátrání už se nekonalo.“

Gunn zamyšleně potřásl hlavou. „To byste mohli hledat roky i s nejmodernější hloubkovou technikou vojenského námořnictva, a nenajdete nic. Při tak nepřesně udané poloze by musela mít pátrací síť rozsah dobrých dvou tisíc čtverečních mil.“

Pitt si nalil šálek kávy. „Ví se, kam měla namířeno?“

Perlmutter pokrčil rameny. „Nikdo nic neoznámil a nikdo nic neví.“ Otevřel další složku a rozdál kolem několik fotografií *Princezny Ju-wan*.

„Na svou dobu to byla pěkná loď,“ obdivoval se Sandecker jejím liniím.

Pitt najednou překvapeně vytočil obočí. Vstal ze židle, přešel ke stolu a vzal si zvětšovací sklo. Pak studoval dvě fotografie podrobně, aniž by zvedl hlavu. „Tyhle dvě fotky,“ řekl pomalu.

„Ano?“ vyčkávalě zamumlal Perlmutter.

„To není jedna a ta samá loď.“

„Máš naprostou pravdu. Na jedné je *Princezna Ju-wan* a na té druhé *Princezna Jing-ti*.“

Pitt pohlédl Perlmutterovi do očí. „Ty nám něco zatajuješ, starý lišáku.“

„Nemám sice žádné nezlomné důkazy,“ pronesl velký historik, „ale mám teorii.“

„Tak to si ji všichni rádi poslechneme,“ ozval se Sandecker.

Objevila se další složka z kufříku. „Mám vážné podezření, že volání v nouzi, zachycené ve Valparaísu, bylo falešné. Vyslali ho buď Čankajškoví agenti někde na pevnině, nebo rybáři na moři. Na *Princezně Ju-wan* za cesty přes Tichý oceán provedla posádka nevelké úpravy a především změnila její jméno na *Princezna Jing-ti*, která byla rozebraná ve vrakovišti krátce předtím. Pod novou fasádou pak pokračovala ke skutečnému cíli.“

„Bylo by pěkné, kdybyste nám vysvětlil důvod takové záměny,“ naléhal Sandecker.

Perlmutter přikývl. „Díky Hiramůvi Yaegerovi, který s pomocí svého počítačového systému zkontroloval příjezdy lodí do přístavů podél celého východního pobřeží v prvním a druhém týdnu prosince čtyřicet osm Budíž za to pochválen, narazil na zlato. Záznamy dokazují, že sedmého prosince projížděla Wellandovým průplavem loď, plující pod jménem *Princezna Jing-ti*.“

Sandeckerovi se rozzářila tvář. „Welladův průplav přece spojuje jezero Erie s jezerem Ontario.“

„Tak tomu je,“ přitakal Perlmutter.

„Proboha,“ vyrazil ze sebe Pitt. „Tak to ale znamená, že *Princezna Ju-wan* se neztratila v oceánu, ale potopila se v některém z Velkých jezer.“

„Kdo by si tohle pomyslel,“ pronesl Sandecker spíš pro sebe než k ostatním.

„To ale musel být pěkný kousek lodnického umění navigovat s ní řekou Svatého Vavřince v době, kdy tam ještě nebyl průjezd pro zámořské lodi,“ obdivoval se Pitt.

„Velká jezera,“ pomalu opakoval Gunn. „Proč by Čankajšek nařídil lodi naložené nedocenitelným bohatstvím, aby se pustila na dlouhou cestu tisíce mil mimo trasu? Jestli chtěl náklad ukrýt ve Spojených státech, proč ji neposlal do San Franciska nebo do Los Angeles?“

„Plukovník Chua Wei-ji prohlašuje, že o konečném cíli plavby mu nikdo nic neřekl. Ví ale, že Čankajšek poslal své agenty do Spojených států, aby tam v co největší tajnosti náklad vyložili a uskladnili. Podle něj to bylo na žádost úředníků ministerstva zahraničí, kteří operaci připravovali.“

„To nebyl tak špatný plán,“ řekl Pitt. „Hlavní přístavní terminály na východním i na západním pobřeží jsou příliš na očích. Přístavní dělníci by během několika vteřin věděli, co to vykládají. Pověsti o tom by se rozšířily jako požár. Ale komunistické pohlaváry v Číně by nikdy nenapadlo, že jejich národní poklady budou propašovány a ukryty v americkém vnitrozemí.“

„Zdá se mi ale, že s ohledem na utajení by se spíš nabízela některá základna válečného námořnictva,“ nadhodil Harper.

„To by vyžadovalo přímý rozkaz z Bílého domu,“ odmítl to Sandecker. „Už tehdy jsme byli pod palbou komunistů z Rumunska a Maďarska, že ve washingtonském sejfu schováváme jejich korunovační klenoty, které americká armáda našla bezprostředně po válce ukryté v jednom solném dole v Rakousku.“

Znovu se ozval Pitt: „Když si to promyslíte, nebyl to vůbec zlý plán. Agenti čínské komunistické rozvědky by určitě vsadili na San Francisco. Nejspíš už tam měli své lidi a nechali je potloukat se kolem přístavních zařízení podél zálivu a čekat, kdy *Princezna Ju-wan* propluje pod mostem Golden Gate. Rozhodně se jim ani nesnilo, že loď vlastně pluje do některého přístavu na Velkých jezezech.“

„To ano, ale do kterého přístavu,“ řekl Gunn. „A na kterém jezeře?“

Všichni se otočili na Perlmuttera. „Nemůžu vám to povědět přesně,“ pronesl spokojeně, „ale mám stopu k člověku, který by nás mohl přivést na přibližné místo, kde je vrak.“

„Ten člověk má nějakou informaci, kterou nemáš ty?“ nevěřicně se zeptal Pitt.

„Má.“

Sandecker se na Perlmuttera pevně zahleděl. „Už jste s ním mluvil?“

„Ještě ne. Myslel jsem si, že to nechám na vás.“

„A jste si jistý, že se mu dá věřit?“ zeptala se Julia.

„On je to totiž očividný svědek.“

Všichni teď na Perlmuttera zjevně zírali. Konečně Pitt položil otázku, nabízející se všem: „On viděl jít *Princeznu Ju-wan* ke dnu?“

„Ještě lépe. Ian Hongkong Gallagher byl jediný, kdo přežil. Byl to lodní hlavní strojmistr, a tak jestli někdo může poskytnout podrobnosti o jejím potopení, je to on. Gallagher se už nikdy nevrátil do Číny, zůstal ve Státech, později získal občanství a až do odchodu do výslužby se plavil na amerických lodích.“

„On ještě žije?“

„Přesně na to samé jsem se ptal Yaegera,“ se širokým úsměvem odpovídal Perlmutter. „Spolu s manželkou odešli na odpočinek do pobřežního města Manitowoc na wisconsinské straně jezera Michigan. Mám tady Gallagherovu adresu a telefonní číslo. Jestli on nám nedokáže ukázat, kde je ten vrak, pak už nikdo.“

Pitt přešel k Perlmutterovi, potřásl mu rukou a vřele řekl: „To byla pěkná práce, St. Juliene. K tak skvělé ukázce výzkumu ti můžu jen gratulovat.“

„Na to se napiji,“ řekl šťastný Perlmutter, ignoroval čaj a nalil si další sklenku čtyřicetiletého portského.

Pitt obrátil pohled k Harperovi. „A teď, Petere, co se stane, pokud se Čchin Šang vrátí do Spojených států?“

„Jestli se docela nezbláznil, nevrátí se nikdy.“

„Ale když ano?“

„V minutě, kdy vystoupí z letadla, bude uvězněn a poslán do federálního vězení až do soudu pro nejméně čtyřicet různých zločinů, včetně mnohonásobné vraždy.“

Znovu se otočil k Perlmutterovi. „St. Juliene, jednou ses zmiňoval o nějakém čínském vědci a svém spolupracovníkovi, který se zajímal o *Princeznu Ju-wan*.“

„Jmenuje se Čchu Jang. Čínský nejuznávanější historik a autor několika dnes už klasických knih o nejruznějších dynastiích. Ale jak víš, držel jsem se tvých instrukcí a nekontaktoval jsem ho, aby se něco od něj nedoneslo k Čchin Šangovi.“

„Tak teď mu předhod' všechno, co máme, s výjimkou Iana Gallaghera. A jestli nás Gallagher přivede na správné místo, můžeš mu říct i o něm.“

„Ale to mi nedává smysl,“ divila se Julia. „Proč se vzdávat pokladu a navádět k němu Čchin Šanga?“

„Ty s Peterem, INS, FBI a celé misterstvo zahraničí si přejete Čchin Šanga dostat. A Čchin Sang zas chce dostat to, co je na palubě vraku *Princezny Ju-wan*.“

„Už chápu, kam tím míříte,“ řekl Harper. „Tohle je vysvětlení toho vašeho bláznovství. Říkáte, že Čchin Šang je tak posedlý, že by pohnul nebem i zemí, jen aby se zmocnil ztracených pokladů, a že bude třeba riskovat vězení a odsouzení, ale nějak proklouzne do Spojených států.“

„Proč by měl riskovat všechno, když zrovna tak může řídit záchranné práce ze svého sídla v Hongkongu?“ namítl Gunn.

„Vsadil bych se, že ten vrak ho tak pronásleduje ve snech, že by ani vlastní matce nesvěřil řízení operace. Pátral jsem v lodním registru. Čchin Šangova společnost vlastní záchrannou loď. V okamžiku, kdy vyčlení místo, kde je *Princezna Ju-wan*, loď povolá a nalodí se na ni v Kanadě, odkud popluje po řece Svatého Vavřince do Velkých jezer.“

„A nebojíš se, že ji najde dřív?“

„Není se čeho bát. Neodhalíme mu nic, dokud poklad nevyzvedneme sami.“

„Nalézt vrak je první krok. Ale zachránit poklad může trvat rok nebo i víc.“

Sandecker se tvářil pochybovačně. „Možná se příliš spoléháte na to, že vás Gallagher zavede k vraku. Třeba vystoupil z lodi ještě dřív, než zmizela.“

„V tom má admirál pravdu,“ připomněl Gunn. „Jestli Gallagher znal místo potopení, proč se nepokusil vylovit poklad sám?“

„Jenže on to neudělal,“ pevně ho odrazil Pitt. „Prostě proto, že se žádný z těch předmětů nikdy neobjevil. St. Julien vám může potvrdit, že nikdo nedokáže skrýt nález pokladu. Ať už z jakéhokoli důvodu, Gallagher si to nechal pro sebe, jinak by St. Julien o jeho pokusu něco věděl.“

Sandecker se oblakem dýmu podíval na Pitta. „Za jak dlouho můžeš vyrazit do Manitowoku?“

„Mám váš souhlas?“

Admirál mrknul po Harperovi. „Doufám, že INS nám dovolí podržet si balon na hřišti NUMA, dokud se Čchin Šang neobjeví?“

„O tom není potřeba pochybovat, admirále,“ nadšeně řekl Harper. Usmál se na Julii. „Máte teď nárok na pořádnou dovolenou, Julie, ale předpokládám, že vás potěší dělat spojkou mezi našimi dvěma agenturami po dobu pátrání a vyzvedávání vraku.“

„Jestli se mám přihlásit jako dobrovolník,“ prohlásila a snažila se nedat na sobě znát přílišnou horlivost, „pak odpověď zní rozhodně ano.“

„Máš pojem o tom, jaký chlápek je ten Gallagher?“ zeptal se Pitt Perlmuttera.

„V mladších letech to musel být pěkně tvrdý hoch. Jeho přezdívka Hongkong pochází z přístavních hospod, které tam vybíli.“

„Takže žádný zajíc?“

Perlmutter se zaculil. „Ne, to rozhodně ne.“

49

Když Pitt s Julií zahýbali z dálnice číslo 43 na dobře udržovanou prašnou cestu obklopenou ovocnými sady, tak typickými pro okolí jezera Michigan, a potom vjeli do háje borovic a bříz, temné mraky hrozily, že se spustí dešť. S jedním okem upřeným na poštovní schránky kolem cesty Pitt konečně zpozoroval tu, kterou hledal. Byla to schránka ve tvaru starého parníku, přidržovaná přivařeným kotevním řetězem. Jméno Gallagher měla napsané po délce trupu.

„Tady to musí být,“ řekl Pitt a zatočil na malý pruh trávníku, vedoucí k pitoresknímu patrovému domu z dřevěných klád.

Spolu s Julií přiletěli do Green Bay ve Wisconsinu a tam si pronajali auto na dalších třicet mil cesty do Manitowoku, přístavu velkých lodí, plavících se po Jezerech. Gallagherův dům ležel na pobřeží, deset mil pod přístavem.

Perlmutter se nabízel, že zatelefonuje a předem Gallaghera upozorní na jejich příjezd, ale Sandecker si myslel, že bude lépe objevit se neohlášeně pro případ, že *Princezna Ju-wan* je předmět, o němž se starý lodní strojmistr nechce bavit. Jistě by si našel důvod, proč nebýt doma.

Průčelí Gallagherova sídla bylo otočeno směrem ke stromům, zadní část k břehu jezera Michigan. Klády byly hrubě otesané do hranatých trámů a ty pak pospojované a vypárované. Jeho celá spodní třetina byla obložena říčními kameny pospojovanými maltou, což mu dodávalo příjemný venkovský vzhled. Špičatou střechu pokrýval měděný plech, vlivem patiny tyrkysově zelený. Okna byla vysoká a po stranách měla svislé okenice. Vnější dřevo bylo natřeno koroptví hnědí s nádechem do šeda a dokonale ladilo s okolními lesy.

Pitt zastavil na trávníku, vedoucím podél domu, a zaparkoval souběžně se zastřešeným přístěnkem pro auta, ukrývajícím uvnitř džíp Grand Cherokee a malý, osm stop dlouhý kabinový člun s velkým přívěsným motorem na ploché zádi. Oba vyšli několik schodů na úzkou přední verandu, kde Pitt zvedl klepadlo a třikrát zabušil.

Náhle se zevnitř ozvalo poštěkávání malých psů. Po několika okamžicích jim dveře otevřela vysoká starší žena s dlouhými šedými vlasy staženými do ohonu. Oči měla zářivě modré a tvář nedotčenou vráskami. Tělo se jí léty zakulatilo, ale stále se ještě nesla

jako žena o čtyřicet let mladší. Julii bylo okamžitě zřejmé, že kdysi musela být velice krásná. Zarazila se, aby okřikla pár hladkosrstých jezevčků, ať zmlknou.

„Ahoj,“ řekla sladce. „To nebe vypadá, že snad na nás pošle nějaký ten déšť.“

„Možná že ne,“ odpověděl Pitt. „Zdá se, že se mraky stahují k západu.“

„Co pro vás mohu udělat?“

„Jmenuji se Dirk Pitt a tohle je Julia Leeová. Hledáme pana Iana Gallaghera.“

„Už jste ho našli,“ s úsměvem jim odpověděla. „Jsem paní Gallagherová. Nechcete jít dál?“

„Díky, to ano,“ řekla Julia a proklouzla dveřmi, zatímco Pitt jí ustoupil stranou. Jezevčíci odběhli a poslušně se posadili na schody, vedoucí do horního patra domu. Julia se zastavila a mírně překvapená se zadívala průchodem do ostatních místností. Čekala, že tu najde interiéry zdobené ve stylu prvních Američanů, tu a tam s nějakou starožitností. Tenhle dům byl ale plný krásně vyřezávaného čínského nábytku a uměleckých předmětů. Drapérie na zdech byly protkány hedvábnými vzory. Nádherné glazované vázy stály v rozcích a z nich vystupovaly pečlivě aranžované suché květy. Jemné porcelánové figurky odpočívaly na vysokých policích. V jedné zasklené skřínce se nacházelo na třicet nefritových sošek. Koberce na dřevěné podlaze byly vlněné, s čínskými vzory.

„No ne,“ vydechla Julia. „Připadám si, jako bych vešla do domu svých rodičů v San Francisku.“

Paní Gallagherová na ni okamžitě začala mluvit mandarínskou čínštinou. „Myslela jsem si, že byste tyhle orientální kousky mohla ocenit.“

„Mohu se vás zeptat, jestli jsou ty věci hodně staré, paní Gallagherová,“ zajímala se Julia, také v mandarínském dialektu.

„Prosím, říkejte mi Katie. Každý to tak dělá. Je to zkratka od Katrina.“ Rukou učinila gesto po domě. „Nic z toho není starší než padesát let. To, co tu vidíte, jsme s manželem nahromadili od naší svatby. Narodila jsem se a vyrostla v Číně a tam jsme se také poznali. Oba ještě stále obdivujeme čínskou kulturu.“ Pozvala je do obývacího pokoje a k Pittově úlevě zas přešla k angličtině. „Prosím, udělejte si pohodlí. Mohu vám přinést trochu čaje?“

„Ano, díky,“ odpověděla Julia.

Pitt přešel ke kamennému krbu a zadíval se na kresbu lodi, visící nad římsou. Aniž by se otočil, řekl: „*Princezna Ju-wan*.“

Paní Gallagherová sepjala obě ruce na prsou a hluboce vzdechla. „Ian to vždycky říkal, že jednoho dne někdo přijde.“

„Kdo myslíte, že by měl přijít?“

„Někdo z vlády.“

Pitt se na ni vřele usmál. „Váš manžel je opravdu bystrý. Jsem z Národní agentury pro podmořský výzkum a Julia je agentka Imigrační a naturalizační služby.“

Smutně se zahleděla na Julii. „Tak to předpokládám, že nás budete chtít deportovat, protože jsme do země přišli ilegálně.“

Pitt s Julií si vyměnili zmatené pohledy. „Ale vůbec ne,“ řekl. Jsme tady kvůli docela jiné záležitosti.“

Julia přišla k ní a rukou objala vyšší ženu. „Pokud jde o minulost, nemusíte si dělat starosti,“ řekla jemně. „Je to už dlouhý čas a podle záznamů jste vy i váš manžel řádní lidé, platící daně.“

„Ale my jsme dělali nějaká kouzla s papíry.“

„Čím mň toho řeknete, tím líp,“ zasmála se Julia. „Když vy o tom nebudete mluvit, tak nikdo.“

Pitt se na Katie Gallagherovou zvědavě podíval. „Mluvíte, jako byste oba přijeli do Spojených států ve stejné době.“

„To ano,“ řekla a kývla směrem ke kresbě. „Na *Princezně Ju-wan*.“

„Vy jste byla na lodi, když se potopila?“

„To je taková divná historie.“

„Tu bychom si rádi poslechli.“

„Prosím, posaďte se a já přinesu ten čaj.“ Usmála se na Julii. „Doufám, že vám bude chutnat. Objednávám si ho ze Šanghaje, ve stejném obchodě, kde jsem ho kupovala před šedesáti lety.“

O několik minut později, když jim nalila temný zelený čaj, jim Katie vypověděla příběh, jak se setkala s Ianem Hongkongem Gallagherem, když oba pracovali pro lodní společnost Canton Lines. O tom, jak svého budoucího manžela navštěvovala na *Princezně*, když se loď odstrojovala před poslední cestou do vrakoviště, jak pod rouškou noční tmy byly do přístavu svezeny stovky beden a naloženy na loď.

„Jeden z Čankajškových generálů, jmenoval se Kungji...“

„Známe to jméno,“ přerušil ji Pitt. „To byl také on, kdo zabavil loď a naložil ji kradeným zbožím.“

„Všechno se to dělo v přísné tajnosti,“ souhlasila Katie. „Potom, co generál Kung převzal velení nad *Princeznou*, mně a mému pejskovi Fritzovi už nedovolil vrátit se na břeh. Byla jsem doslova uvězněná v Ianově kajutě od toho prvního okamžiku až do chvíle, kdy se o měsíc později loď v divoké bouři potopila. Ian věděl, že se loď rozlomí, a tak mě donutil navléknout na sebe několik vrstev teplého oblečení. Pak mě doslova odvěkl na horní palubu a hodil mě do záchranného člunu. Generál Kung se k nám připojil těsně předtím, než šla loď ke dnu.“

„Generál Kung opustil loď s vámi?“

„Ano, ale za několik hodin umrzl k smrti. Byla nesnesitelná zima. Vlny jako domy. Byl to opravdu zázrak, že jsme přežili.“

„Vás a Iana vylovili?“

„Ne, vyplavilo nás to na břeh. Byla jsem jen kousek od smrti z podchlazení, ale on se vlámal do jedné prázdninové chaty, rozdělal oheň a přivedl mě zpátky k životu. O několik dní později jsme se vydali napříč celou zemí do domu Ianova bratrance, který žil v New Yorku. Vzal nás k sobě, dokud jsme se nedokázali postavit na vlastní nohy. Věděli jsme, že zpátky do Číny se vrátit nemůžeme, když se jí zmocnili komunisté, tak jsme se rozhodli zůstat ve Spojených státech a tady jsme se vzali. Jakmile jsme si obstarali dobré doklady, nebudu vykládat jak, Ian se zase vrátil na moře a já jsem se starala o rodinu. Většinu té doby jsme bydleli v New Yorku, na Long Islandu, ale každé léto jsme jezdili na prázdniny sem k Velkým jezerům a děti si postupně západní břeh jezera Michigan zamilovaly. Když šel Ian do výslužby, postavili jsme si tenhle dům. Žije se tu příjemně a oba se moc rádi plavíme po jezeře.“

„Jste vy to ale šťastní lidé,“ řekla Julia.

Katie se láskyplně zadívala na fotografii z rodinného setkání o minulých Vánocích. Byla na ní ona se všemi dětmi i vnoučaty. Byly tam také další fotografie. Na jedné z nich byl Ian v přístavu někde v Orientu, poblíž starého parníku, a ve stejném rámečku krásná blond Katrina s malým jezevčkem pod jednou rukou. Setřela slzu, která se jí začala tvořit v jednom oku. „Víte, pokaždé, když se podívám na tuhle fotografii, je mi smutno. Ian a já jsme museli opustit loď tak rychle, že jsme tam mého malého jezevčíka Fritze zapomněli v kabině. Ten chudák malá šel s lodí ke dnu.“

Julia se podívala po dvou malých psech, následujících Katie na každém kroku, s vesele vrtícími oháňkami. „Tak mi to ale připadá, že Fritz je tu stále s vámi, alespoň v duchu.“

„Nevadilo by vám, kdybych si promluvil s panem Gallagherem?“ zeptal se Pitt.

„Ale ani v nejmenším. Jen projděte kuchyní do zadních dveří. Najdete ho tam na přistávacím můstku.“

Pitt vyšel kuchyňskými dveřmi na dlouhou verandu s výhledem na jezero. Přešel přes trávník, svažující se ke břehu. Na jeho konci čněl asi na třicet stop do jezera malý přistávací můstek. Ian Hongkong Gallagher seděl na plátěné stoličce na konci můstku, s rybářským prutem zapřeným do krátkého držáku. Starý odřený klobouk se sklopenou střechou měl posunutý do očí a zdálo se, že klímá.

Lehké pohupování můstku a zvuk kroků ho upozornily na Pittův příchod. „To jsi ty, Katie?“ zeptal se dunivým hlasem.

„Bohužel, ne,“ odpověděl Pitt.

Gallagher se obrátil, chvíli si cizince prohlížel zpod okraje klobouku a pak se zas otočil k jezeru. „Myslel jsem, že by to mohla být má žena.“ Mluvil se slabým irským přízvukem.

„Jak to jde?“

Starý Irčan se sehnul a vytáhl z vody řetěz se šesti slušně velkými rybami, zaháknutými na něm. „Dnes mají hlad.“

„Na co chytáte?“

„Už jsem vyzkoušel všechno, ale nejlepší jsou pořád kuřecí játra a červi.“ Pak se zeptal: „Znáš vás?“

„Ne, pane. Jmenuji se Dirk Pitt. Pracuji v NUMA.“

„O NUMA jsem už slyšel. Děláte na jezeře nějaký výzkum?“

„Ne, přišli jsme si promluvit s Hongkongem Gallagherem o *Princezně Ju-wan*.“

A bylo to tady. Bez nějakého ohňostroje a zvuku bubnů, jen holý fakt. Gallagher seděl nehnutě. Ani mrknutí oka, ani pohyb jediného svalu nedávaly najevo, že tohle, jak Pitt věděl, pro něj muselo být šokující překvapení. Konečně se Gallagher zvedl z plátěné stoličky, posunul si klobouk dozadu a upřel na Pitta melancholicky pohled. „Vždycky jsem věděl, že jednoho dne přijdete a budete se vypyatvat na *Princeznu*. Kde že pracujete, pane Pitte?“

„V Národní agentuře pro podmořský výzkum.“

„Jak jste mě po tak dlouhé době vystopovali?“

„Dnes je skoro nemožné schovat se před počítači.“

Pitt udělal krok dopředu a zjistil, že Gallagher je veliký chlap, váží přes metr a je stejně vysoký jako on sám, skoro dva metry. Na starého námořníka měl překvapivě hladkou tvář, ale tomu se nebylo co divit, když většinu života strávil ve strojně, kde bylo teplo a vzduch nasáklý olejem. Jen začervenalá pokožka a baňatý nos svědčily o následcích záliby v alkoholu. Břicho měl kulaté a viselo mu přes opasek, ramena stále široká a pevná. Měl ještě stále většinu svých vlasů. Zbělely mu, stejně jako knír, zakrývajícím horní ret.

Rybářský vlasce zaječel a Gallagher popadl kličku a navinul krásného třílibrového lososa. „Pstruhům a lososům se v jezeře daří, kde ale jsou ty staré časy, kdy se dala chytit pořádná štika.“

„Mluvil jsem s vaší paní,“ řekl Pitt. „Vypravovala, jak jste vy dva přežili bouři a potopení lodi.“

„Byl to docela zázrak, to tedy jo.“

„Říkala, že generál Kung zemřel ve člunu.“

„Ten převít dostal, co mu patřilo,“ řekl Gallagher a mírně se pousmál. „Jistě víte o tom, že nebýt role, kterou Kung sehrál při poslední plavbě *Princezny*, tak jsme tu nebyli.“

„Vím, že Čankajšek a generál Kung uloupili čínské historické památky a zrekvírovali *Princeznu Ju-wan*, aby poklad propašovali do Spojených států a tady ho tajně ukryli.“

„To měli v plánu, ale matka příroda jim to zhatila.“

„Bylo potřeba spousty odhodlaných lidí, abychom tu maškarádu prokoukli. Falešné volání o pomoc lodi, která se potápí poblíž Valparaísa, moře pokryté záchrannými vestami, proměna *Princezny Ju-wan* v její sesterskou loď *Princezna Jing-ti*, aby pod jejím jménem proplula Panamským kanálem a pak po řece Svatého Vavřince do Velkých jezer. Do skládačky je potřeba doplnit už jen poslední díl. Kam jste měli namířeno?“

Gallagher zdvihl obočí. „Do Chicaga. Kung dohodl s americkým ministerstvem zahraničí, že se náklad vyloží v chicagském přístavu. Kam ho chtěli odeslat dál, o tom nemám ani tu nejméně výhodnější představu. Jenže od severu se přihnalo špatné počasí. Jako člověk zvyklý na oceány jsem vůbec netušil, že na Velkých jezerech v Severní Americe se mohou zrodit horší bouře než na moři. Bože, od té doby jsem už viděl hodně námořníků ze slaných vod, jak dostávají mořskou nemoc a žaludek se jim obrací při vnitrozemských bouřích.“

„Říká se, že jen ve Velkých jezerech leží přes padesát pět tisíc vraků,“ řekl Pitt. „A jezero Michigan vede, protože spolklo víc lodí než všechna ostatní dohromady.“

„Vlny na Jezerech dokáží být vražednější než v oceánu,“ poznamenal Gallagher. „Zdvíhají se až do deseti metrů a jsou rychlejší. Oceánské vlny se zdvíhají a klesají jenom jedním směrem. Vlny na Velkých jezerech jsou o moc zrádnější a jsou neúnavné. Vaří se a převalují jako obrovský vodní vír, ze všech stran najednou. Ne, pane, zažil jsem cyklony v Indickém oceánu, tajfuny v Pacifiku a hurikány v Atlantiku, ale říkám vám, není nic horšího než zimní vichřice na Velkých jezerech. A ta noc, co šla ke dnu *Princezny*, byla jedna z nejhorších.“

„A na rozdíl od moře, na jezerech nemá loď skoro žádný prostor k manévrování,“ přidal se Pitt.

„To je fakt. Na moři může loď před bouří utéct. Tady musí pokračovat svým směrem, jinak narazí.“ A potom Gallagher vypravoval o noci, kdy se *Princezna Ju-wan* rozlomila a potopila. Mluvil o tom, jako by to byl stále se opakující sen. Ani víc než půl století nezastřelo jeho vzpomínky na tu tragédii. Všechny detaily působily tak čerstvě, jako by se to stalo včera. Vyprávěl, jaká muka museli s Katie ve člunu přetrpět a jak generál Kung umrzl. „Když jsme se dostali na břeh, odstrčil jsem člun i s Kungem zpátky do běsnících vod jezera. Nikdy jsem ho už neviděl a jen si říkám, jestli se vůbec našlo jeho tělo.“

„Můžu se vás zeptat, kde šla loď ke dnu? Ve kterém z Velkých jezer?“

Gallagher zaháknul ulovenou rybu za žábry do řetězu, spustil ho do vody vedle můstku, teprve pak odpověděl. Zvedl ruku a ukázal k východu. „Zrovna tady.“

Zpočátku to Pittovi nedocházelo. Domníval se, že se Gallagher zmiňuje o kterémkoli z jezer na východ odtud. Až pak mu to zapáľilo. „V jezeře Michigan? *Princezna Ju-wan* je tady v jezeře, jen kousek odtud, co stojíme?“

„Hádal bych tak pětadvacet mil malinko k jihu a východně odtud.“

Pitt byl nadšený a zmatený současně. Takové odhalení mu připadalo příliš skvělé na to, aby to byla pravda. Vrak *Princezny Ju-wan* a její nesmírné poklady leží jen dvacet pět mil odtud. Potom se otočil ke Gallagherovi. „Vás a Katie to tedy muselo vyhodit na břeh někde poblíž.“

„Vůbec ne poblíž,“ řekl Gallagher a zasmál se. „Zrovna na tomhle místě, co je můstek. Celé roky jsme se pokoušeli tohle místo ze sentimentálních důvodů koupit, ale majitelé nechtěli prodat. Až když zemřeli, jejich děti nám dovolily získat ho. Strhli jsme starý domek, který rodina používala o letních prázdninách na jezeře, ten samý domek, co Katie a mě zachránil před zmrznutím. Byl už v bíděném stavu, tak jsme ho zboursali a postavili jsme si tady ten dům. Připadalo nám, že když už jsme v životě dostali druhou šanci, nebyl by špatný nápad strávit zbytek let na místě, kde jsme se znovu narodili.“

„Proč jste se po vraku nikdy nepoohlédli a nevyzvedli náklad sám?“

Gallagher se krátce zasmál a pomalu zakroutil hlavou. „K čemu by to bylo dobré? Komunisti ještě pořád vládou v Číně. Určitě by tvrdili, že je to jejich. Byl bych rád, kdybych si mohl nechat jediný hřebík z beden, ve kterých jsou ty věci uloženy.“

„Mohl jste sám uplatňovat nárok a stát se boháčem.“

„Komunisti by nebyli jediní supi, co by tu začali kroužit. V minutě, kdy bychom začali vytahovat památky, už by se na mě sesypali byrokrati ze států Wisconsin a Michigan a z federální vlády. Nakonec bych po soudech strávil víc času než zachraňováním vraku a platil bych advokátům víc, než by to vyneslo.“

„V tom asi máte pravdu,“ přiznal Pitt.

„To se vsaďte, že mám,“ zavrčel Gallagher. „Když jsem byl mladý, taky jsem se trochu pouštěl do hledání pokladů. Nikdy se to nevyplatilo. Trefíte do černého, a zatímco se taháte s úřady, ostatní lovci pokladů se přišnou jako kobylinky a vrak vám vyrabují. Ne, pane Pitte, moje bohatství je má rodina. Tak jsem si říkal, nechám to, jak to je. Poklad nikam neuteče. Vždycky jsem si myslel, že až přijde správný čas, někdo ten poklad vyzvedne a bude sloužit pro dobro lidí. A zatím jsem se bez něj dokonale obešel.“

„Takových lidí, co uvažují jako vy, pane Gallaghery, není mnoho,“ s uznáním pronesl Pitt.

„Synu, až budete tak starý jako já, zjistíte, že je v životě mnohem víc věcí než mít luxusní jachtu a tryskové letadlo.“

Pitt se usmál na starého muže na plátěné stoličce. „Váš styl se mi líbí, pane Gallaghery.“

Ian očistil úlovek ryb a Katie trvala na tom, aby Dirk a Julia zůstali na večeři. Také jim nabídla, aby zůstali přes noc. Pitt už byl nedočkavý vrátit se do Manitowoku, najít si místo, odkud by řídili průzkumné a záchranné práce, a zavolat novinky admirálu Sandeckerovi. Při večeři obě ženy vesele švitořily mandarínskou čínštinou a muži přemílali námořnické historky. „Jaký člověk byl kapitán Hunt?“

„Lepší námořník v životě nechodil po palubě.“ Gallagher se smutně zadíval oknem na jezero. „Ještě pořád tam je. Šel dolů i s lodí. Viděl jsem ho stát v kormidelně a byl stejně klidný, jako by čekal na stůl v restauraci.“ Obrátil se zpátky k Pittovi. „Slyšel jsem, že studená čerstvá voda věci konzervuje, na rozdíl od slané a mořských příšer, co sežerou lidi i lodi, až z nich nezůstane vůbec nic.“

Pitt přikývl. „Není to tak dávno, co potápěči vytáhli automobil z trajektu, který byl na dně zrovna tady toho jezera skoro sedmdesát let. Čalounění bylo stále netknuté a v pneumatikách vzduch. Když vysušili motor a karburátor, vyměnili olej a dobili původní baterii; nastartovali. Odvezli ho do automobilového muzea v Detroitu.“

„Tak to ty čínské poklady mohou být ve slušném stavu.“

„Představuji si, že většina z nich. Zvláště bronzové a porcelánové předměty.“

„To by musel být pohled,“ toužebně si povzdychl Gallagher, „vidět všechny ty starožitnosti, co tady leží na dně jezera.“ Potom potřásl hlavou a protřel si oči, jež mu začínaly vlhnout. „Ale vidět tak ubohou starou *Princeznu*, to by mi utrhlo srdce.“

„Možná to ale pro ni byl lepší konec než ve šrotu v Singapuru.“

„To máte pravdu,“ slavnostně pronesl Gallagher. „Měla opravdu ušlechtilou smrt.“

50

Ráno se Pitt a Julia upřímně rozloučili s Gallagherovými a ubytovali se v atraktivním penzionu v Manitowoku. Zatímco ona vybalovala, Pitt zavolal Sandeckerovi a podal mu zprávu o setkání s Gallagherovými.

„To mi chceš tvrdit,“ v údivu řekl Sandecker, „že jeden z největších pokladů světa tam přes půl století ležel každému přímo pod nosem, a oni o něm nikomu neřekli?“

„Gallagherovi jsou vaše krevní skupina, admirále. Na rozdíl od Čchin Šanga nikdy nepropadli chamtivosti. Zdálo se jim, že je lepší vrak nerušit, leda až přijde správný čas.“

„Za nález mohli dostat tučnou odměnu.“

„Vláda jim z vděčnosti asi něco nabídne, ale pochybuji, že to přijmou.“

„To je neuvěřitelné,“ tiše poznamenal Sandecker. „Ti Gallagherovi mi vrátili víru v lidský rod.“

„Teď, když už známe příslušnou lokalitu, měli bychom si obstarat potřebnou průzkumnou a záchrannou loď.“

„V tom mám před tebou náskok,“ hladce pronesl Sandecker. „Rudí už pronajal plně vybavenou průzkumnou loď. Posádka je na cestě do Manitowoku z Kenoshy. Loď se jmenuje *Divercity*. Protože musíme dbát na utajení, měl jsem dojem, že méně pozornosti bude poutat menší plavidlo. Nebylo by rozumné inzerovat hon za pokladem neuvěřitelné ceny. Kdyby se prolásko jedině slovo, tisíce hledačů pokladů by zaplavily jezero Michigan jako hejno piraní, ženoucích se za sumcem.“

„Tohle se stává při každém objevu,“ potvrdil Pitt.

„A v naději a očekávání, že tvoje pátrání bude úspěšné, odvolal jsem také Oceán *Retriever* z jedné operace u břehů Maine a rozkázal jsem, aby nabrali kurz do jezera Michigan.“

„To je dokonalá volba. Ta je ideálně vybavená pro složité záchranné práce.“

„Dorazí na místo a postavení nad vrakem zaujme během čtyř dnů.“

„Vy jste to všechno naplánoval a zaranžoval dřív, než jste věděl, jestli nás Gallagher k vraku dovede?“

„Předvídal jsem to.“

Pittův obdiv k Sandeckerovi nikdy nepolevoval. „S vámi se ale těžko drží krok, admirále.“

„Na svoje sázky si vždycky dohlédnu.“

„To tedy vidím.“

„Tak hodně štěstí a dejte mi vědět, jak to jde.“

S Julií v závěsu strávil Pitt den povídáním s místními potápěči o vodních podmínkách a studiem map jezerního dna v přibližných místech, kde by měla být *Princezna Ju-van*. Následující ráno už za prvního rozbřesku zaparkovali auto u jachtařského bazénu v Manitowoku a procházeli podél doku tak dlouho, až našli *Divercity* a její čekající posádku.

Loď, sedmimetrový Parker s kabinou, poháněl přívěsný motor Yamaha 250. Byla funkční a elektronicky dobře vybavená diferenciálním globálním pozičním systémem NavStar, spojeným s výkonným počítačem a námořním magnetometrem. *Divercity* rovněž vezla boční sonar, který mohl při pátrání po *Princezně Ju-wan* sehrát klíčovou roli. Pro identifikaci z těsné blízkosti nesla loď také podvodní robotické plavidlo Benthos.

Zkušební posádku tvořili Ralph Wilbanks, velký veselý muž těsně za čtyřicítkou se širokýma hnědýma očima a ježatým knírkem, a jeho partner Wes Hall, kamarádský, příjemně vystupující a hladce elegantní, že by se klidně mohl vydávat za Mela Gibsona.

Wilbanks a Hall vše uvítali Pitta a Julii a představili se. „Takhle brzy jsme vás nečekali,“ řekl Halí.

„To víte, vstáváme s ptáky,“ vesele mu odpověděl Pitt. „Jaká byla cesta z Kenoshy?“

„Celou dobu klidná voda,“ odpověděl Wilbanks.

Oba mluvili s jemným jižanským přízvukem a Pitt si je oblíbil téměř okamžitě. Nikdo mu nemusel říkat, že jsou to profesionálové, zaujatí svou prací. Obdivně sledovali Julii, jak s kočičí pružností skočila z můstku na palubu. Měla na sobě džínsy, svetr a přes něj nylonovou větrovku.

„Je to pěkná, rozumná loď,“ pochválil Divercity Pitt.

Wilbanks souhlasně přikývl. „Svou práci odvádí.“ Pak se obrátil k Julii. „Moc nám to nerozhoupejte, madam. Nejsme tu vybavení latrinou.“

„O mě si starosti nedělejte,“ se smíchem mu odpověděla Julia. „Já mám železný žaludek.“

Pitt se přes vody malého přístavu zadíval na zdánlivě nekonečné jezero. „Lehká bríza, vlny tak jednu až dvě stopy, docela dobré podmínky. Jsme připraveni vyrazit?“

Hall přikývl a odvázel poutací lana od oporek. Když už chtěl vylézt na palubu, ukázal na druhý konec můstku, na postavu, která se nemotorně blížila k nim a divoce mávala. „Ten patří k vám?“

A najednou Pitt zjistil, že má před sebou Ala Giordina, kulhajícího po dřevěných prknech o dvou berlích, se zraněnou nohou v sádře od kotníku až po rozkrok. Giordino je všechny obdařil svým pověstným úsměvem a zahlaholil: „Mor a neštovice na vás, jestli jste si mysleli, že mě necháte na břehu a všechnu slávu si shrábnete pro sebe.“

Rád, že vidí starého přítele, Pitt řekl: „Nemůžeš tvrdit, že jsem se o to nepokusil.“

Wilbanks a Hall opatrně pomohli Giordinovi přes bok lodi a usadili ho na dlouhý polštář na vyvýšené sedačce uprostřed lodi. Pitt ho představil posádce, zatímco Julia kolem něj pobíhala a hned mu do ruky podala pohárek kávy z termosky, vytažené z piknikového koše. „Neměl bys být v nemocnici?“ zeptala se.

„Nemám rád nemocnice,“ zabručel Giordino. „Umírá tam moc lidí.“

„Jsou už na palubě všichni, kdo tu mají být?“ vyzvídal Wilbanks.

„Všichni přítomní a spočítáni,“ odpověděl Pitt. Wilbanks se usmál a řekl: „Tak jdeme na to.“

Jakmile opustili přístav, Wilbanks přidal rychlost a Divercity vyrazila vpřed s přídí nad vodou, až se po vlnách hnala třiceti mílemi za hodinu. Zatímco Julia s Giordinem seděli vzadu a užívali si skvělého dne pod oblohou zdobenou mráčky jako stádem pasoucích se bílých bizonů, Pitt předal Wilbanksovi mapu s křížkem, označujícím místo přesně dvacet pět mil jihovýchodně od Gallagherova domu. Křížek orámoval čtvercem, vyznačujícím pátrací síť pět krát pět mil. Wilbanks pak naprogramoval souřadnice do počítače a čekal, až se na monitoru objeví čísla. Hall se zabýval studiem fotografií a rozměrů *Princezny Ju-wan*.

Zdálo se, že neuběhl skoro žádný čas, když Wilbanks zpomalil člun a oznámil: „Blížíme se na linii jedna na osmi stech metrech.“ Používal metrické údaje, protože na ně byly nastaveny jeho přístroje. Pitt pomohl Hallovi spustit do vody magnetometrický senzor a vlečný sonar, jenž za nimi poskakoval po vlnách na napjatých kabelech. Když všechny šňůry utáhli, vrátili se do kabiny.

Wilbanks vedl loď na konec čáry zobrazené na monitoru a mířící k pátrací síti s paralelními pruhy. „Ještě čtyři sta metrů.“

„Mám pocit, že se účastním nějakého dobrodružství,“ dala se slyšet Julia.

„Tak to budeš vážně zklamaná,“ zasmál se Pitt. „Hledat vrak podle pátracích linií je neskonale únavné. Můžeš to přirovnat k sekání trávy na nekonečné louce. Může to trvat hodiny, týdny a měsíce, a nenajdeš ani starou pneumatiku.“

Pitt se staral o magnetometr, zatímco Hall se chopil sonaru. Seděl na stoličce před velkým barevným monitorem s vysokou rozlišovací schopností, namontovaným na stejné konzoli jako termální tiskárna, zobrazující dno jezera ve 256 odstínech šedi.

„Tři sta metrů,“ zahučel Wilbanks.

„Na jaké vzdálenosti jsme nastavení?“ zeptal se Pitt Halla.

„Protože jdeme po velkém objektu, dlouhém pět set stop, budeme se držet stometrových pásů.“ Ukázal na detailní obrázek jezerního dna, který se právě začal odvíjet z tiskárny. „Zdá se, že dno je rovné a neporušené, a protože operujeme v čistých vodách, nebude problém zaznamenat anomálii takových rozměrů.“

„Rychlost?“

„Voda je docela klidná, tak myslím, že můžeme dělat deset mil za hodinu a ještě budeme mít úplně ostré záznamy.“

„Můžu se podívat?“ od dveří kabiny se zeptala Julia.

„Buďte mým hostem,“ řekl Hall a v přečpaných prostorech jí udělal místo.

„To jsou okouzující detaily,“ nadchla se při pohledu na obrázky z tiskárny. „Jasně tam je vidět i čeření v písku.“

„Rozlišovací schopnost je dobrá,“ poučoval ji Hall, „ale s jasností fotografií se to nedá vůbec srovnat. Sonarový obraz se podobá fotografii, kterou jste rozmnožila a pak ji ještě třikrát nebo čtyřikrát projela kopírkou.“

Pitt s Hallem si vyměnili úšklebky. Pozorovat sonarová data diváky vždycky fascinuje. Julia nebyla výjimkou. Věděli, že teď bude zírat v transu celé hodiny a napjatě čekat, kdy se zjeví obrázek lodi.

„Začínám první linii,“ oznámil Wilbanks.

„Na jaké jsme hloubce, Ralphe?“ zeptal se Pitt.

Wilbanks se podíval na hloubkoměr, zavěšený u střechy stranou od kormidla. „Asi čtyři sta deset stop.“

Giordino, starý veterán podobných pátrání, zakřičel ze své pohodlné pozice na polštáři, kde ležel s nohou opřenou o zábradlí. „Já si teď udělám siestu. Zaječte, až něco objevíte.“

Čas se pomalu vlekl a Divercity dál brázdila po nízkých vlnách deseti mílemi za hodinu, linii za linií; magnetometr tikal a čáry jeho záznamu se táhly dolů středem grafického papíru, až se rozběhly do stran, když zaznamenal přítomnost železa. Ve stejnou chvíli zacvakal i sonar, jak se termální plastický film začal odvíjet z tiskárny. Odhalil jen hladké jezerní dno, chladné a prázdné, bez sebemenších stop po zbytcích lidské činnosti.

„Tam dole je to poušť,“ pronesla Julia a protřela si unavené oči.

„Není to zrovna místo, kde by si chtěl člověk stavět zámky svých snů,“ s lehkým úšklebkem připomněl Hall.

„Tím končíme linii dvacet dva,“ vyhlásil Wilbanks. „Obracíme na linii dvacet tři.“

Julia se podívala na hodinky. „Je čas na oběd,“ oznámila a otevřela piknikový koš, který si nechala naplnit v penzionu. „Má tady někdo hlad?“

„Já mám vždycky hlad,“ zezadu se přihlásil Giordino.

„To je zajímavé,“ nevěřícně potřásl hlavou Pitt. „Je čtyři metry daleko, venku fouká vítr a i přes řev závěsného motoru zaslechnu jakoukoli zmínku o jídle.“

„Jaké lahůdky máš pro nás nachystané?“ obrátil se na Julii Giordino, vecpaný do dveří kabiny.

„Jablka, tyčinky s vlákninou, mrkev a chlazený bylinkový čaj. A můžeš si vybrat mezi sendvičem s míchanou zeleninou nebo s avokadem. Tomu já říkám zdravý oběd.“

Všichni muži v kabině se po sobě v naprosté hrůze podívali. S odmítavější reakcí by se snad nesetkala, ani kdyby je lákala jako dobrovolníky na vyměňování plínek v celodenních jeslích. Jen z ohledu k Julii nikdo z nich neřekl nic neuctivého, už proto, že si vůbec dala práci s přípravou oběda. A ostatně, byla to žena, a to, že je matky vychovaly jako gentlemany, celé dilemma ještě zhoršovalo. Giordino ale nepocházel ze staré školy. Divoce si stěžoval.

„Zeleninové a avokádové sendviče,“ pronesl znechuceně. „To radši skočím z lodi a doplavu si do nejbližší hamburgerárny.“

„Mám záznam na magnetu,“ přerušil ho Pitt. „Něco na sonaru?“

„Můj sonar na vlečné šňůře je trochu víc vzadu než tvoje magneto, takže záznamy mají zpoždění,“ připomněl Hall.

Julia se naklonila nad sonarovou tiskárnu v naději, že se tam už co nejdřív objeví obraz nějakého předmětu. Jen velice pomalu se současně na videu i na tiskárně začal objevovat pevný cíl.

„Lod,“ nadšeně vykřikla Julia. „Je to loď!“

„Ale ne ta, po které jdeme,“ prostě konstatoval Pitt. „Je to stará plachetnice, která tam leží dnem vzhůru.“

Wilbanks se naklonil přes ostatní, aby si prohlédl potopenou loď. „Podívejte na ten detail. Kabiny, poklopy průlezů, kotevní čnělka, všechno je vidět úplně jasně.“

„Stěžně má pryč,“ upozornil Hall.

„Nejspíš je smetla stejná bouře, která ji potopila,“ řekl Pitt.

Lod už zmizela z dosahu přístrojů, ale Hall uložil její obraz do paměti, přitáhl si ho, zmrazil a srovnal synchronní zvětšení.

„Pěkně velká,“ řekl nad obrázkem. „Dobrych sto padesát stop.“

„Nemůžu si pomoci, ale musím myslet na posádku,“ ozvala se Julia. „Doufám, že se zachránila.“

„Je relativně netknutá,“ řekl Wilbanks, „takže musela jít ke dnu pěkně rychle.“

Okamžik vzrušení rychle pominul a pátrání po *Princezně Ju-wan* pokračovalo. Bríza se pomalu stočila ze severní na západní a slábla, až stěží třepotala s vlajkou na stěžní člunu. Nějakých pět set metrů od nich je minula loď s železnou rudou a ve své brázdě *Diversity* rozhoupala. Ve čtyři hodiny se Wilbanks otočil a podíval se na Pitta.

„Zbývají nám ještě dvě hodiny denního světla. V kolik to máme zapakovat a vrátit se do přístavu?“

„Na jezeře nikdy nevíte, kdy se začne chovat ohavně,“ odpověděl Pitt. „Navrhují pokračovat a projet tolik brázd, kolik jen to půjde, dokud je voda klidná.“

„Dělej seno, když slunce svítí,“ souhlasil Hall.

Nálada plná očekávání nepolevovala. Už na začátku Pitt požádal Wilbankse, ať najede na střed sítě a odtud pokračuje k východu. Teď už měli tuto polovinu za sebou, tak se vraceli k západu, kde jim zbývalo projet ještě třicet brázd. Slunce už se sklánělo za západní břeh, když Pitt znovu zavolal.

„Cíl na magnetu,“ řekl se známkou vzrušení v hlase. „A velký.“

„Už je tu,“ řekla Julia, celá elektrizovaná.

„Tohle je moderní ocelová loď,“ uznal Hall.

„Jak je velká?“ ptal se Wilbanks.

„To se ještě nedá říct. Ukazuje se mi teprve na kraji obrazovky.“

„Je velká,“ s úžasem mumlala Julia.

Pitt se usmíval jako hráč, který trefil jackpot. „Myslím, že ji máme.“ Prohlédl si křížek na své mapě. Vrak byl o tři míle blíž k pobřeží, než hádal Gallagher. Když se to všechno zváží, pak to byl opravdu hodné přesný tip, pomyslel si.

„Je rozlomená na dva kusy,“ upozornil Hall a ukázal na modročerný obrázek videa. Všichni, včetně Giordina, se k němu natlačili, aby se podívali zblízka. „Asi dvě stě stop její zádi leží o padesát stop zpět a mezi nimi je velké pole plné trosek.“

„Vypadá to, že příďový díl stojí vzpřímeně,“ dodal Pitt.

„Opravdu si myslíte, že je to *Princezna Ju-wan*?“ zeptala se Julia.

„To budeme vědět jistě, až dolů spustíme robota.“ Podíval se na Wilbankse. „Budeme čekat až do zítřka?“

„Jsme tady, ne?“ s úsměvem odpověděl Wilbanks. „Má někdo námitky proti práci v noci?“

Nikdo neprotestoval. Pitt s Hallem rychle vytáhli závěsný sonar a senzor magnetometru a zakrátko už měli podvodního robota Benthos MiniRover připojeného k řídicí skřínce a monitoru videa. Zařízení vážilo jen málo přes třicet kilo, a tak dva lidé stačili na to, aby ho přes bok člunu spustili do vody. Jasná halogenová podvodní světla robota se pomalu vytrácela, jak začal cestu do temných hlubin jezera Michigan. S lodí a řídicím panelem byl spojený pupeční šňůrou. Wilbanks se jedním okem zaměřil na počítačovou obrazovku globálního pozičního systému a zručně udržoval *Diversity* nehybně přímo nad vrakem.

Sestup do hloubky čtyř set stop trval jenom pár minut. Ve 360 stopách už zmizelo veškeré světlo zapadajícího slunce. Hall zastavil MiniRover v okamžiku, kdy dno už bylo na dohled. Vypadalo jako hrudkovitý povlak šedého bláta.

„Hloubka je tady čtyři sta třicet stop,“ oznámil Hall a stočil MiniRover do těsného oblouku. Najednou světla ozářila velkou hřidel, vypadající jako napřahující se gigantické chapadlo nějaké mořské příšery.

„Co tohle k čertu je?“ zabručel Wilbanks, který se otočil od počítače pozičního systému.

„Pohni se k tomu blíž,“ nařídil Hallovi Pitt. „Myslím, že jsme se dostali dolů do přední nákladové sekce, a to, na co se díváme, je horní nosník jeřábu na příďové palubě.“

Hall zapracoval na kontrolních spínačích řídicí schránky a pomalu poslal MiniRover podél jeřábu, až jim kamera nabídla jasný obrázek trupu, patřícího velké lodi. Postupoval pak souběžně s trupem směrem k přídi, která tu dál stála dokonale vzpřímená, jako by loď odmítala zemřít a vytrvale snila sen o tom, že znovu popluje po mořích. Po chvíli už se začaly jevit obrysy jejího jména. Vypadalo jako narychlo namalované na vyvýšeném bílém okrajiníku nad černou přídí, těsně za kotvou, dosud zavěšenou v průvzlaku. Jedno po druhém klouzala písmena obrazovkou.

Podle doktorů ten, komu se zastaví srdce, je mrtev. Zdálo se ale, že ve chvíli, kdy kamery MiniRoveru začaly zobrazovat jméno potopené lodi, všem v místnosti srdce vynechalo na několik dlouhých vteřin.

„*Princezna Jing-tí!*“ vykřikl Giordino. „Je to ona!“

„Královna Čínského moře,“ jako v transu zašeptala Julia. „Vypadá tak chladně a opuštěně. Skoro jako by prosila, ať přijdem.“

„Myslel jsem, že chceme loď, která se jmenuje *Princezna Ju-wan*,“ připomněl jim Wilbanks.

„To je dlouhý příběh,“ s úsměvem odpověděl Pitt. Je to ale jedna a ta samá.“ Položil ruku Hallovi na rameno. „Teď postupuj dozadu a drž se nejmíň deset stop od boku lodi, ať se nám nezamotá lano a nepřijedeme tak o MiniRover.“

Hall tiše přikývl a posunoval malými joysticky na řídicí skřínce, ovládajícími pohyb kamer i přístroje. V silných halogenových světlech byla viditelnost skoro na padesát stop, a tak se mohli přesvědčit, že za těch víc než padesát let se zevnějšek *Princezny Ju-wan* téměř nezměnil. Chladná čistá voda a velká hloubka zabránily korozi i růstu vodní flóry.

Na obraze se jim teď objevila i nástavba a také ta vypadala překvapivě svěží. Nic z ní se nezhroutilo. Jen barva byla potažená lehkým nánosem bláta. Byla trochu matná, ale jinak nebyla poškozená. *Princezna Ju-wan* vypadala jako vnitřek strašidelného opuštěného domu, v němž půl století na všechno sedal prach.

Hall zamanévroval s MiniRoverem k můstku. Většina oken na něm byla roztržštěná silou vln a hlubinného tlaku. Rozeznávali i palubní telegraf ve strojně, s ukazatelem stále nastaveným na NAPLNO VPŘED. Uvnitř žilo jen několik ryb. Po posádce nebylo ani stopy, protože většinu jejích členů strhly zběsilé vlny ještě dřív, než šla loď ke dnu. MiniRover pokračoval horizontálně podél lodi, teď jenom kousek od hlavní promenádní paluby. Závěsy záchranných kruhů byly prázdné a pokroucené, a vydávaly tak chmurné svědectví o chaosu a hrůze, jež zde panovaly oné divoké noci v osmačtyřicátém. Dřevěné bedny, také nepoškozené, byly upoutány na každém kousku paluby. Komín vzadu za můstkem byl pryč, bylo ho ale možné spatřit vedle trupu, kam odpadl, když se loď potápěla na měkké dno.

„Co bych dala za to, kdybych se mohla podívat dovnitř těch převozních beden,“ řekla Julia.

„Možná objevíme nějakou, která se rozbila a otevřela,“ nadhodil Pitt, aniž odtrhl oči od obrazovky.

Trup za nástavbou byl rozervaný a otevřený a v místech, kde loď rozdrtilo bušení gigantických vln, byly ocelové pláty pokroucené a zubaté. Zád'ová část se úplně odlomila od zbytku trupu ve chvíli, kdy loď klesala pod hladinu, a ležela kus stranou. Působilo to, jako by nějaký obr loď roztrhl a polámané kusy pak odhodil stranou.

„Tady to vypadá jako na smetišti, co spojuje oba kusy vraku, plné pozůstatků z lodi,“ zaznamenal Giordino.

„To ne,“ řekl Pitt. „Všechno, co nebylo naprosto nezbytné, z lodi odstrojili už předtím, než měla odplout na vrakoviště. Nechci vypadat jako nenapravitelný optimista, ale vsadím se, že před sebou máme jeden nebo dva akry, pokryté nejbáječnějšími kousky umění.“

Při bližší inspekci odhalily kamery MiniRoveru spoustu dřevěných beden, rozházených mezi oběma rozlomenými částmi lodi. Pittova předpověď se potvrdila, když se robot přenesl nad polem trosek a zaostřil na neobvyklý stín, rysující se v bahně. V napjatém očekávání všichni přihlíželi, jak jim vzácné dílo z dávné minulosti postupně roste před očima a dostává se do záběru kamer. Stěny jedné velké bedny se rozevřely jako okvětní plátky růže a jejich pohledům vystavily zvláštní postavu, ponořenou do věčné samoty.

„Co je to?“ vyzvídal Wilbanks.

„Bronzová socha jezdce na koni v životní velikosti,“ vypravil ze sebe úžasem ochromený Pitt. „Nejsem tak docela expert, ale měla by to být socha dávného čínského císaře z dynastie Chan.“

„Jak asi může být stará?“ zeptal se Hall.

„Skoro dva tisíce let.“

Pohled na koně s jezdcem, hrdě stojícího na dně, na všechny zapůsobil tak mocně že bez jediného slova slavnostně hleděli na obrazovku nejméně dvě minuty. Julii to připadalo jako skok do minulosti. Hlava oře byla částečně pootočená směrem k MiniRoveru a nozdry mu jen plály. Jezdec seděl strnule vzpřímený, s nevidomým pohledem upřeným do nicoty.

„Poklad,“ zašeptala Julia. „Je to tu všechno.“

„Postupuj k zádi,“ vybídl Pitt Halla.

„Mám už lano natažené na maximální délku,“ odpověděl Hall. „Ralph bude muset popojít s lodí.“

Wilbanks přikývl, z počítače odečetl vzdálenost a směr a pohnul s Divercity. MiniRover táhl za sebou, až se zastavil nad odděleným zád'ovým dílem. Hall pak obratně proklouzl s robotem podél lodních šroubů, jejichž horní listy vyčnívaly z bláta. Velké kormidlo bylo dosud nastaveno na přímý kurz. Nápis napříč zádi byl dostatečně zřetelný na to, aby se z něj dalo vyčíst, že mateřským přístavem lodi byla Šanghaj. I tady to bylo stejné — odtržené a poničené pláty trupu, vyvržené stroje, kolem roztroušené umělecké památky.

Půlnoc už minula, ale ti, kdo poprvé znovu pohlédli na *Princeznu Ju-wan* po víc než padesáti letech, si dál ze všech stran a úhlů prohlíželi dvě oddělená lodní tělesa a jejich nedocenitelný náklad. Když konečně dospěli k tomu, že víc už toho k vidění není, Hall začal vytahovat MiniRover.

Ještě dlouho poté, co MiniRover už vystoupil na hladinu a *Princezna Ju-wan* se ztratila z dohledu v černých hlubinách, nikdo z nich neodtrhl oči z obrazovky. Loď opět zůstala na dně sama a jejím jediným dalším společníkem byl vrak plachetnice, vzdálený na míli odtud. Byla to ale jen dočasná samota. Zakrátko se tu objeví lidé, lodi a stroje a začnou prohledávat její kostru a zkoumat náklad, který převezla přes polovinu světa a žárlivě střežila už od chvíle, kdy vyplula ze Šanghaje.

Nešťastná cesta *Princezny Ju-wan* dosud neskončila, ještě zdaleka ne. Ještě bude třeba dopsat epilog.

51

Historik Čchu Jang seděl u stolu na stupínku uprostřed prostorné kanceláře a studoval zprávy, shromážděné celou mezinárodní armádou výzkumníků, najatých Čchin Šangem. Projekt *Princezna Ju-wan* zabíral celou polovinu jednoho podlaží kancelářské budovy Čchinovy společnosti v Hongkongu. Na výdajích se nešetřilo. A přesto, bez ohledu na veškeré vynaložené úsilí, se nic podstatného nepodařilo najít. Zmizení lodi bylo pro Čchu Janga stále tajemstvím.

Zatímco Čchu a jeho tým probírali kdejaký zdroj námořních informací a hledali v něm sebemenší stopu, Čchin Šangova průzkumná a záchranná loď pokračovala v pátrání po zmizelé lodi ve vodách podél chilského pobřeží. Loď, postavená v hongkongských loděnicích, se mohla chlubit základy podmořské techniky, jaké by jí záviděly i oficiální oceánografické a vědeckovýzkumné instituce všech námořních států. Namísto aby jí dali čínské jméno, pokřtili ji *Jade Adventurer*, aby zjednodušili dokumentaci při její práci v cizích vodách. V minulosti už loď objevila v Čínském moři džunku ze šestnáctého století a vyzvedla z ní náklad porcelánu z období dynastie Ming.

Čchu Jang se probíral soupisem uměleckých děl ze soukromé sbírky sběratele čínských památek a bohatého pekingského obchodníka, jehož kolekce v roce 1948 zmizela. Obchodník byl zavražděn a Čchu Jangovi se podařilo vystopovat jeho dědice a získat od nich inventář ztracených předmětů. Právě si prohlížel kresbu vzácného vinného poháru, když se z hlasitého telefonu ozval hlas jeho asistentky.

„Pane, máte tu hovor ze Spojených států. Někáký pan St. Julien Perlmutter.“

Čchu Jang odložil kresbu stranou. „Prosím, spojte mi to.“

„Haló, Čchu Jangu, jste tam?“ ozval se Perlmutterův žoviální hlas.

„St. Juliene. Jak nečekané překvapení. Jsem poctěn, když znovu slyším hlas svého starého přítele a kolegy.“

„Budete víc než poctěn, až si vyslechnete, co vám hodlám sdělit.“

Čínského historika to vyvedlo z míry. „Vždy si rád poslechnu něco o vašich archívních bádáních.“

„Řekněte, Čchu Jangu, ještě stále máte zájem nalézt ztracenou loď, která se jmenovala *Princezna Ju-wan*?“

Čchu Jang zadržel dech a začal v něm narůstat obavy. „Vy po ní také pátráte?“

„Ale ne, ne, ne,“ bezstarostně odpověděl Perlmutter. „O tuhle nemám sebemenší zájem. Ale při pátrání po jiné zmizelé lodi, automobilovém trajektu na Velkých jezerech, jsem narazil na výpověď jednoho lodního strojníka, mezitím už zesnulého, vypovídající o hrůzných událostech, kterých byl svědkem během plavby na *Princezně Ju-wan*.“

„Vy jste našel někoho, kdo přežil?“ zeptal se Čchu Jang, neschopen uvěřit svému štěstí.

„Jmenoval se Ian Gallagher. Přátelé mu říkali Hongkong. Byl hlavním strojníkem na *Princezně*, když šla ke dnu.“

„Ano, ano, mám o něm složku.“

„Gallagher byl jediný, kdo přežil. Ze zřejmých důvodů se už nevrátil do Číny a ztratil se z dohledu ve Spojených státech.“

„*Princezna*,“ vydechl Čchu Jang, neschopen ovládnout své narůstající naděje. „Uvedl Gallagher nějaké přibližné místo poblíž Chile, kde se loď potopila?“

„Podržte se, můj orientační příteli,“ řekl Perlmutter. „*Princezna Ju-wan* nešla ke dnu v jižním Tichomoří.“

„Ale co to poslední volání o pomoc?“ mumlal překvapený Čchu Jang.

„Leží na dně jezera Michigan v Severní Americe.“

„To je nemožné!“ vyštěkl Čchu Jang.

„Věřte mi, nebo ne, je to pravda. To volání o pomoc bylo falešné. Kapitán s posádkou, pod velením generála Kung Ji, ji přejmenovali podle její sesterské lodi na *Princeznu Jing-ti*. Potom propluli panamským kanálem, nahoru podél východního pobřeží Spojených států a řekou Svatého Vavřince do Velkých jezer. Tam ji přepadla hrůzná vichřice a šla ke dnu asi dvě stě mil severně od Chicaga, kam měla namířeno.“

„To je neuvěřitelné. Jste si těmi fakty jistý?“

„Odfaxuji vám Gallagherovu zprávu o cestě a potopení.“

Směrem od žaludku se Čchu Jangovým tělem začal rozlévat nepříjemný pocit. „Zmínil se Gallagher o lodním nákladu?“

„Je tam jen jediná poznámka,“ odpověděl Perlmutter. „Podle Gallaghera jim generál Kung řekl, že ta spousta beden, naložených na palubu v Šanghaji, obsahuje osobní nábytek vysoce postavených úředníků a vojenských pohlavářů nacionalistické Číny, kteří prchají před komunisty.“

Vlna veliké úlevy zalila čínského vědce. Zdálo se, že tajemství zůstalo zachováno. „Takže ty pověsti o velikém pokladu byly zřejmě falešné. Na *Princezně Ju-wan* nebylo nic, co by mělo nějakou velkou hodnotu.“

„Snad nějaké osobní šperky, ale rozhodně nic, co by lákalo profesionální hledače pokladů. Pokud se z ní někdy podaří vyzvednout nějaké umělecké kousky, zřejmě skončí v rukou místních sportovních potápěčů.“

„Už jste tuto informaci poskytl někomu jinému než mně?“ opatrně se zeptal Čchu Jang.

„Ani živé duši,“ odpověděl Perlmutter. „Jste ostatně jediný, o kom vím, že má o tenhle vrak zájem.“

„Byl bych vám velmi vděčný, St. Juliene, kdybyste svůj objev nezveřejňoval. Alespoň nejbližších šest měsíců.“

„Slibuji, že od této chvíle ze mě nevyjde ani slovíčko.“

„A ještě, jako osobní službu...“

„Stačí říct.“

„Prosím, nefaxujte tu Gallagherovu zprávu. Myslím, že by bylo lépe poslat ji po soukromém kurýrovi. O náklady se samozřejmě postarám.“

„Jak si přejete,“ souhlasil Perlmutter. „Zjednáám kurýrní službu hned, jak položím telefon.“

„Děkuji, příteli,“ upřímně pronášel Čchu Jang. „Udělal jste mi velkou laskavost. I když *Princezna Ju-wan* nemá větší historickou nebo ekonomickou cenu, celá léta mi to bzučelo v hlavě jako komár v uchu.“

„Věřte mi, to už jsem také zažil. Jakýkoli zmizelý lodní vrak, bez ohledu na to, jak bezvýznamný, podněcuje fantazii badatelů. Nikdy na ně nezapomenou, dokud se neobjeví fakta o pozadí jejich zmizení.“

„Děkuji, St. Juliene, děkuji.“

„Hodně úspěchů, Čchu Jangu. Na shledanou.“

Čínský historik nemohl uvěřit svému štěstí. Záhada, která ještě před pár minutami vypadala neřešitelně, se rozplynula a všechno mu samo spadlo do klína. Přestože zářil vzrušením, rozhodl se ještě tuto informaci nesdělít Čchin Šangovi. Chtěl raději počkat, až dorazí kurýr s Gallagherovým vyprávěním o posledních okamžicích *Princezny Ju-wan*, a ponechat si pak ještě čtyři hodiny, aby si je prostudoval.

„Skvělá práce, St. Juliene,“ řekl Sandecker, když Perlmutter položil sluchátko. „Vypadalo to, jako by do toho telefonu lhal obchodník s ojetými auty.“

„Nebo politik před volbami,“ přihodil si Giordino.

„Připadám si jako mizerný skunk, že jsem toho starého člověka takhle obelhal,“ postěžoval si Perlmutter. Odmlčel se a rozhlédl se po Sandeckerově kanceláři, kde kolem něj seděli čtyři muži z NUMA. „Se Čchu Jangem se známe už spoustu let. Vždycky jsme se navzájem vysoce respektovali. Opravdu jsem mu nerad lhal.“

„Když fér, tak tedy fér,“ poznamenal k tomu Pitt. „On tě taky podrazil. Celou dobu tvrdil, že jeho zájem o *Princeznu Ju-wan* je čistě akademický, i když zatraceně dobře ví, že se loď potopila s fantastickým bohatstvím na palubě. Faxová linka by mohla být napíchnutá. Proč by jinak trval na tom, aby dostal Gallagherovu zprávu kurýrní poštou? Vsadím se, že teď už pospíchá podat tu dobrou zprávu Čchin Šangovi.“

Perlmutter potřásl hlavou. „Čchu Jang je zarputilý vědec. Svému šéfovi nic neoznámí, dokud nebude mít možnost analyzovat dokument.“ Rozhlédl se po tvářích kolem. „Jen tak ze zvědavosti, kdo sepsal ten papír, který mu mám poslat?“

Rudi Gunn téměř bázně zvedl ruku. „Nabídl jsem se sám. A jestli to mohu říct, je to docela slušná práce. Samozřejmě, musel jsem trochu popustit uzdu fantazii. Připojená poznámka uvádí, že Gallagher zemřel v roce 1992 na srdeční záchvat. Takže stopu k němu a Katie jsme zametli.“

Sandecker se podíval na svého ředitele zvláštních projektů. „Budeme mít dost času vyzvednout poklady dřív, než se na místě objeví Čchin Šangova záchranná loď?“

Pitt pokrčil rameny. „Ne, pokud bude Oceán Retriever jediná loď, která bude na vraku pracovat.“

„S tím si nedělej hlavu,“ řekl Gunn. „Už jsme zajistili dvě další záchranné lodi. Jedna je od soukromé společnosti v Montrealu, druhou jsme si půjčili od válečného námořnictva.“

„Nejdůležitější je teď rychlost,“ prohlásil Sandecker. „Nechci, aby se proláklo jediné slovo. Nepřeji si žádné vměšování odkudkoli. Ani ze strany naší vlády.“

„A potom, co záchranné práce skončí?“ zajímal se Perlmutter.

„Všechny památky se urychleně převezou do zařízení, vybavených pro jejich konzervaci a nápravu škod, spáchaných tolika lety ve vlhku. A až nastane správný čas, oznámíme objev a stáhneme se do pozadí, ať si to páni byrokrati z Washingtonu a Pekingu rozdají mezi sebou.“

„A co Čchin Šang?“ zavrtával se Perlmutter do hloubky. „Co až se na místě objeví s vlastní záchrannou lodí?“
Pitt se tajemně usmál. „Přichystáme mu přijetí, jaké si člověk jeho zářných kvalit zaslouží.“

52

Ocean Retriever s Pittem, Giordinem, Gunnem a Julií na palubě dorazila jako první a zaujala pozici nad vrakem *Princezny Ju-wan*. Kanadská záchranná loď *Hudson Boy* z Montrealu připlula jen o čtyři hodiny později. Byla to starší loď, přestavěná z velkého oceánského havarijního plavidla a remorkéru. Díky příjemnému počasí a klidné vodě mohly záchranné práce začít okamžitě.

Podvodní část operace vykonávaly miniponorky, vybavené umělými rameny, společně s potápěči, chráněnými atmosférickými systémy pro práci v hloubce, nazývanými Newsuit, na pohled připomínajícími reklamní figurínu firmy Michelin. Byly baňaté, vyrobené ze sklolaminátu a magnesia a měly vlastní pohon. V hloubce kolem čtyř set stop mohli potápěči uvnitř pracovat dlouhý čas, aniž by se museli obávat potíží s dekompresí.

Památky začaly systematicky vystupovat na povrch, a jen co se zaběhl rutinní režim, docela pravidelně. Operace se ještě zrychlila, když se k nim připojila záchranná loď vojenského námořnictva Dean Hawes, která se přihnala od severního okraje jezera a zaujala postavení po boku ostatních plavidel o dva dny dřív, než ji čekali. Byla považována za ještě úplně novou, protože byla na vodu spuštěna teprve před dvěma roky; sloužila hlavně pro práce v hlubokých vodách, především při vyprošťování ponorek.

Za pomoci globálního pozičního systému zaparkoval na místě i prostorný plochý nákladní člun s velkými balastními nádržemi podél trupu. Potopil se na dno jen kousek od přední části *Princezny Ju-wan*. Technici, obsluhující jeřáby z lodí na hladině a používající podvodní kamery, se pak pustili do práce s drapáky, zavěšenými na kabelech, připojených k navijákům. Jejich čelistmi zručně vytahovali bedny vystavené na vnějších palubách lodi, další z vnitřního nákladního prostoru a všechno, co bylo rozházené na dně jezera mezi oběma roztrženými částmi trupu. Bedny včetně obsahu manipulátoři překládali do potopeného nákladního člunu. Jakmile byl plný, balastní nádrže se naplnily stlačeným vzduchem a člun vystoupal na hladinu, kde se ho ihned ujal remorkér a odtlačil ho do chicagského přístavu. Tam už čekala skupina archeologů NUMA, jejíž členové se starali o zachráněné památky. Opatrně je vyjímali z vodou nasáklých přepravních beden a ihned ukládali do nádrží s konzervačním roztokem, než budou odvezeny do zařízení vybavených pro jejich trvalou záchranu.

Sotva se jeden plně naložený nákladní člun vydal s remorkérem na další cestu, na jeho místě už zaparkoval další, potopil se a celá operace se opakovala.

Šest miniponorek, z toho tři NUMA, dvě kanadské a poslední z lodí vojenského námořnictva, se ve vzájemné harmonii zapojilo do práce, opatrně vyzvedávalo bedny s jejich nenahraditelným obsahem a překládalo je do speciálně konstruovaných nákladních oddílů potopeného člunu.

Aby se usnadnilo vykládání předmětů z vnitřních prostor trupu, potápěči v Newsuitech rozřezali lodní pláty nejmodernějšími plasmovými hořáky, které i pod vodou pracovaly neuvěřitelně rychle. Jen co potápěči vytvořili příslušný otvor, dovnitř už pronikaly miniponorky; muži v Newsuitech, s pomocí drapáků spuštěných z hladiny, vykládali ukryté poklady.

Velitelské stanoviště celé operace bylo na palubě lodi NUMA *Ocean Retriever*. Obrazovky, spojené s videokamerami rozmístěnými na strategických místech kolem vraku, odhalovaly každou fázi záchranné akce. Pitt a Gunn pozorně sledovali monitory s vysokou rozlišovací schopností a zároveň se starali o složité otázky nasazování lidí i techniky. Střídali se ve dvanáctihodinových směnách, stejně jako posádky všech tří plavidel. Projekt se ani na chvíli nezastavoval, a tak se na hladině objevovaly zdánlivě nekonečné hory uměleckých předmětů ze dna jezera.

Pitt by dal pravou ruku za to, aby mohl pracovat dole v některé z miniponorek nebo Newsuitu, ale jeho zkušenost jako ředitele zvláštních projektů byla zapotřebí na povrchu, odkud koordinoval a řídil všechny práce. Se závisí na jednom z monitorů sledoval, jak Giordina, bez ohledu na zlomenou nohu a všechno ostatní, vyzdvihují do miniponorky Sapho IV. Giordino měl za sebou sedm set hodin v miniponorkách, a ta, kterou teď řídil, byla jeho nejoblíbenější. Při této směně se Giordino chystal proniknout hluboko do nástavby *Princezny Ju-wan*, jen co potápěči v Newsuitech odřezou pažení.

Když do kontrolní místnosti vešel Rudi Gunn, Pitt se otočil. Na chvíli se dveřmi dovnitř prodralo časné slunce a ozářilo místnost, která neměla okénka ani stropní světélky. „Ty už jseš tady? Přisahal bych, žeš právě odešel.“

„Už je na čase,“ s úsměvem odpověděl Gunn. Pod jednou paží si nesl velkou srolovanou mozaikovou fotografii, pořízenou již před začátkem záchranných prací z nadhledu nad vrakem. Mozaika byla nenahraditelná při zjišťování předmětů rozházených mezi oběma částmi vraku i pro navádění potápěčů a miniponorek do jeho jednotlivých oddílů. „Jak na tom jsme?“ zeptal se.

„Člun je plně naložený a už je na cestě na hladinu,“ odpověděl Pitt. Do nosu ho najednou uhodila vůně kávy z lodní kuchyně a zatoužil po pořádném hrnku.

„Nikdy se nepřestanu divit, jak obrovské množství toho je,“ řekl Gunn a zaujal své místo před komunikačním panelem a řadou obrazovek.

„*Princezna Ju-wan* byla neuvěřitelně přetížená,“ poznamenal Pitt. „Není se co divit, že se ve špatném počasí rozlomila a potopila.“

„Jak dlouho bude asi trvat, než to tu zabalíme?“

„Většina volně rozptýlených beden na dně už je odklizená. Zádňová část už je skoro prázdná. Nákladní prostory budou vyklizené do konce příští směny. Teď už jde jen o to, vytáhat všechny menší bedny, nacpané v chodbičkách a kajutách ve střední části lodi. Čím hloub se dostávají, tím je pro chlapy v Newsuitech těžší protáhnout se mezi přepážkami.“

„Víš něco o tom, kdy by měla dorazit Čchin Šangova havarijní loď?“ zeptal se Gunn.

„*Jade Adventurer*?“ Pitt se zadíval na mapu Velkých jezer, rozloženou na stole. „Podle poslední zprávy už proplula kolem Quebecu a namířila do řeky Svatého Vavřince.“

„To se sem dostala za necelé tři dny.“

„Nemeškala ani chvíli a okamžitě opustila pátrání u břehů Chile. Na sever vyrazila snad jen hodinu potom, co Čchin Šang dostal naši falešnou zprávu od Perlmuttera.“

„Tak to se nám to začíná krátit,“ řekl Gunn, jenž zároveň sledoval, jak umělé prsty miniponorky jemně vyzvedávají porcelánovou vázu, vystupující z bahna. „Bude štěstí, jestli skončíme a zmizíme odtud dřív, než se na scénu přihrne *Jade Adventurer* i s naším přítelem.“

„Měli jsme štěstí už v tom, že Čchin Šang neposlal napřed pár svých agentů, aby si obhlídli okolí.“

„Kutr pobřežní stráže, který hlídá oblast našich prací, zatím nehlásil, že by potkal nějakou podezřelou loď.“

„Když jsem včera večer přišel do směny, říkal mi Al, že nějaký reportér z místních novin se bůhvíjak dotelefonoval na *Ocean Retriever*. Když se reportér vyptával, co se to tady děje, Al ho trochu povodil za nos.“

„Co mu řekl?“
 „Že vrtáme vzorky ze dna a hledáme stopy po dinosaurech.“
 „A ten reportér na to skočil?“ skepticky se zeptal Gunn.
 „Možná ne, ale byl hrozně natěšený, když mu Al slíbil vzít ho o víkend na palubu.“
 Gunn se zatvářil udiveně. „Ale to už tu nebudeme.“
 „Už jseš v obraze?“ zasmál se Pitt.
 „Stejně jsme měli štěstí, že se žádné pověsti o pokladu nedostaly ven a nezačaly se nám tu rojit smečky záchranářů.“
 „Jen co se to roznese, vrhnou se sem a začnou paběrkovat ve střepech.“
 Do kontrolní místnosti vešla Julia a na jedné ruce balancovala tácem. „Snídaně,“ vesele zahlaholila. „Že to ale máme krásné ráno, co?“
 Pitt se podrblal ve strništi na bradě. „Ani jsem si nevšiml.“
 „Z čeho jsi tak rozjařená?“ zeptal se jí Gunn.
 „Právě jsem dostala zprávu od Petera Harpera. Čchin Šang přiletěl japonským letadlem do Quebecu, převlečený za člena posádky. Kanadská jízdní policie ho sledovala na pobřeží, kde se nalodil na malý člun a odplul s ním na schůzku s *Jade Adventurer*.“
 „Aleluja,“ vykřikl Gunn. „Chytil se na návnadu.“
 „Spolknul to i s navijákem,“ rozzářila se Julia. Uložila tác na mapový stůl a stáhla ubrousek, pod kterým se ukázaly talíře s vajíčky, slaninou, tousty, grapefruity a kávou.
 „Tak to jsou všechno dobré zprávy,“ řekl Pitt a přitáhl si židli ke stolu, aniž by ho k tomu někdo vyzýval. „Neříkal Harper, jak plánuje dostat Čchin Šanga do vězení?“
 „Je na schůzce s právním oddělením INS, kde mají plán připravit. Musím vám ale říct, že panují vážné obavy z intervence ministerstva zahraničí a Bílého domu.“
 „Toho jsem se bál,“ přiznal Gunn.
 „Peter a komisař Monroe se vážně obávají, že díky politickým konexím se Čchin Sangovi podaří vyklouznout ze sítě.“
 „Proč se nenalodí na *Jade Adventurer* a nepopadnou ho za zadek hned?“
 „Nemůžeme ho legálně zadržet na lodi, která se drží kanadského pobřeží po celou playbu přes jezera Ontario, Erie a Hurónské,“ vysvětlovala Julia. „Teprve až *Jade Adventurer* propluje úžinou Mackinac, ocitne se Čchin Šang v amerických vodách.“
 Pitt pomalu jedl grapefruit. „Chtěl bych vidět, jak se bude tvářit, až jeho posádka spustí kameru k Princezně a on zjistí, že má střeva vykuchaná a skladiště prázdná.“
 „Víš to, že už vznesl nárok na loď i na všechny náklad prostřednictvím jedné své nastrčené pobočky jak u státního, tak federálního obvodního soudu?“
 „Ne, ale to mě nepřekvapuje,“ odpověděl Pitt. „Takhle on to dělá.“
 Gunn odhodil nůž na stůl. „Kdyby se někdo z nás pokusil vznést právní cestou nárok na loď pokladů, vysmáli by se nám a vyhnali nás na ulici. A cokoliv bychom našli, museli bychom vydat úřadům.“
 „Lidi, co pátrají po pokladech,“ filozoficky poznamenal Pitt, „se obvykle domnívají, že jejich hlavní starost je udělat velkou ránu. Netuší, že tím jim starosti teprve začínají.“
 „Naprostá pravda,“ přidal se Gunn. „Ještě jsem neslyšel o jediném objeveném pokladu, aby se o něj ihned u soudu nehlásili příznivci a vládní byrokrati.“
 Julia pokrčila rameny. „Možná to tak je. Ale Čchin Šang má příliš velký vliv na to, aby mu jednoduše přibouchli dveře před nosem. A kdyby něco, podplatí každého, kdo by mu stál v cestě.“
 Pitt se na ni podíval, jako by ho v unavené hlavě právě teď něco napadlo. „Ty nejíš?“ zeptal se.
 Zavrtěla hlavou. „Vzala jsem si něco už předtím v lodní kuchyni.“
 Do dveří se naklonil první lodní důstojník a mával na Pitta. „Člun už je na hladině, pane. Chtěl jste se podívat na jeho náklad dřív, než ho odtlačí.“
 „Ano, děkuji,“ souhlasil Pitt. Otočil se zpátky ke Gunnovi. „Teď je to tady všechno tvoje, Rudi. Uvidíme se zítra, ve stejnou dobu, na stejném místě.“
 Gunn mu zamával, aniž by odtrhl oči od monitorů. „Spi tvrdě.“
 Když vystoupili na můstek, Julia se do Pitta zavěsila a zadívala se na velký člun, který se právě vynořil z hlubin. Vnitřní nákladní prostor byl celý zaplněný přepravními bednami nejrůznějších velikostí, obsahujícími neuvěřitelné bohatství čínské minulosti. Za pomoci drapaků a miniponorek bylo vše pečlivě poskládáno.
 V samostatných odděleních s mimořádně silnými obklady byly volně uloženy předměty z poškozených nebo zničených beden. Některé z nich byly hudební nástroje — laděné zvonce z kamene, bronzové zvonky a bubny. Byly tam také trojnohá pícka s ohavnou tvář na dvířkách, velká nefritová ceremoniální řezba mužů žen a dětí a mramorové sošky zvířat.
 „Ach, podívej se!“ vykřikla a ukázala rukou. „Vynesli nahoru i císaře na koni.“
 Dva tisíce roků stará socha, která se poprvé objevila na denním světle po půl století, nevypadala snad o nic hůř než v den, kdy ji odlili. Voda zářila na jezdcově brnění a stékala na jeho oře. Neznámý císař obhlížel nekonečný horizont, jako by hledal nové země, které by si chtěl podmanit.
 „Je to neuvěřitelně skvělé,“ při pohledu na starodávnou krásu řekla Julia. Pak ukázala na ostatní bedny, které svůj obsah dosud ukrývaly uvnitř. „Překvapuje mě, že ty dřevěné obaly už dávno neshnily a nerozpadly se, když byly tolik let potopené.“
 „Generál Kung byl velice opatrný muž,“ řekl Pitt. „Nejen že trval na tom, aby bedny měly vnější obal a vnitřní obložení, ale speciálně vyžadoval týkové, a ne nějaké běžnější dřevo. Zřejmě ho do Šanghaje dovezla loď z Barmy k použití v loděnicích. Kung věděl, že týk je neobyčejně pevný a odolný, a nepochybně zkonfiskoval náklad na výrobu beden. Nemohl ale tenkrát vědět, jak se jeho prozíravost vyplatí při záchraně památek, padesát let utopených ve vodě.“
 Julia si rukou zastínila oči před oslepujícími odlesky slunce na hladině. „Škoda, že je nemohl udělat vodotěsné. Lakové nádoby, dřevěné řezbářské práce a kresby to nemohly přežít bez poškození nebo zničení.“
 „Archeologové už o tom brzy budou vědět víc. Naštěstí ledová čistá voda spoustu jemnějších předmětů uchránila.“
 Remorkér zamanévroval do postavení, ze kterého měl odtlačit naložený člun do Chicaga, a jeden ze členů jeho posádky vystoupil z kormidelny s papírem v ruce. „Další depeše pro vás, slečno Leeová. Z Washingtonu.“
 „To musí být nový vzkaz od Petera,“ řekla a převzala list. Dlouho si pročítala text a její výraz přecházel od překvapení přes hluboké zklamání až po otevřenou zlost. „Proboha!“ mumlala.
 „Co je to?“

Julia podala depeši Pittovi. „Na rozkaz Bílého domu se operace na zadržení Čchin Šanga ruší. Nesmíme ho ani v nejmenším nějak obtěžovat nebo zastrašovat. Veškeré předměty, zachráněné z *Princezny Ju-wan*, se mají předat Čchin Šangovi jako úřadujícímu představiteli čínské vlády.“

„To je šílené,“ unaveně řekl Pitt, příliš utahaný na to, aby na sobě dal znát zlost. „Ten chlap je prokazatelně masový vrah. A dát mu poklad? To snad prezident musel mít výron do mozku.“

„V životě jsem se necítila tak bezmocně,“ řekla Julia, naplněná zuřivostí.

Najednou a naprosto nečekaně roztáhl Pitt ústa v podivném úšklebku. „Na tvém místě bych to nebral tak vážně. Vždyť všechno má i svou světlou stránku.“

Podívala se na něj, jako by docela zešléla. „O čem to mluvíš? Kde vidíš světlou stránku na tom, nechat toho lumpa volně pobíhat a krást pro sebe taková mistrovská díla?“

„Rozkazy z Bílého domu výslovně uvádějí, že INS nesmí obtěžovat nebo zastrašovat Čchin Šanga.“

„No a?“

„Ty rozkazy,“ pronesl Pitt, který se stále ještě šklebil, ale v hlase měl tvrdý tón, „se nezmiňují o tom, co může nebo nemůže dělat NUMA...“

Odmlčel se, když na můstek vyběhl z kontrolní místnosti rozzářený Gunn. „Al si myslí, že je má,“ sypala se z něj slova. „Vrací se na hladinu a chce od tebe vědět, jak s nimi nakládat.“

„Velice opatrně,“ odpověděl Pitt. „Řekni mu, ať vystupuje pomalu a pořádně je drží. Až se Sapho IV vynoří, vytáhneme ho i s nimi.“

„Kdo jsou to oni?“ zeptala se Julia.

Pitt se na ni jen letmo podíval a už spěchal po schůdcích dolů na palubu, na kterou se vytahovaly ponorky. „Kosti Pekingského člověka. Ty to jsou.“

Zvěst se rychle rozkřikla po celé flotile a posádka na *Ocean Retriever* se začala shromažďovat na zádové pracovní palubě. Mužstvo ostatních lodí se tísnilo u zábradlí a sledovalo dění na plavidle NUMA. Když se tyrkysová Sapho IV vynořila na hladinu a lehce se zhoupla na vlnách, panovalo všude podivné ticho. Ve vodě už čekali potápěči, aby ke kruhu na svrchní straně miniponorky hákem připojili lano jeřábu. Všechny oči se upíraly na velký drátěný koš mezi párem umělých rukou. V koši byly dvě dřevěné bedny. Plavidlo se pomalu zdvihalo z jezera a všichni zatajili dech. Strojník na jeřábu velice opatrně přenesl rozhoupanou Sapho IV přes zád a potom ji jemně uložil do kolébky.

Vykládání beden se ujala lodní archeoložka a kolem už se shromáždil dav. Archeoložka Pat O'Connellová, blond dáma kolem čtyřicítky, se pustila do otevírání beden a zatím Giordino zevnitř odsunul poklop a vystrčil hlavu na vzduch.

„Kdes je našel?“ zakřičel na něj Pitt.

„Podle diagramu na plánu paluby jsem se protlačil do kapitánovy kajuty.“

„To místo je správné,“ poznamenal Gunn a za brýlemi zamžoural.

Za pomoci čtyř párů ochotných rukou archeoložka O'Connellová nadzvedla víko bedny a podívala se dovnitř. „Ach, můj ty, no ne, já, já, já,“ v úžasu ze sebe vyrazela.

„Co je? Co to tam vidíte?“ chtěl vědět Pitt.

„Vojenské kufry s písmeny U.S.M.C. na víku.“

„No dobrá, tak tady nestůjte. Otevřte to!“

„Měly by se ale otevřít v laboratoři,“ protestovala. „To víte, správná metodologie.“

„Ne!“ rázně jí odpověděl Pitt. „Správná metodologie ať jde k čertu. Tihle lidé tu dlouho a tvrdě pracovali. A tak si proboha zaslouží vidět, co jejich práce přinesla. Otevřte ten kufr.“

Když zjistila, že Pitt se nedá odbýt, a při pohledu na moře tváří, ve kterých už se jevilo nepřátelství, O'Connellová poklekla a začala malým páčidlem otevírat petlici na přední straně vojenského kufru. Stěny kolem petlice rychle odpadly, jako by byly z bláta. Velice pomalu nadzvedla víko.

V horní části kufru leželo několik předmětů pečlivě zabalených do provlhlé tkaniny a přesně uložených do oddělených přihrádek. Jako by odhalovala Svatý Grál, O'Connellová začala jemně snímat obal z největšího předmětu. Když odpadl poslední kus tkaniny, pozvedla něco, co vypadala jako žlutohnědý okrouhlý pohár. „Lebka,“ pronesla zastřeným hlasem, „Pekingského člověka.“

53

Čen Jang, kapitán havarijní lodi *Jade Adventurer*, sloužil Čchin Šangové lodní společnosti dvacet let ze třiceti, která strávil na moři. Byl vysoký a štíhlý, s bílými rovnými vlasy, a především byl klidný a efektivní v řízení svých lodí. Potlačil úsměv a obrátil se ke svému zaměstnavateli.

„Tady je vaše loď, Čchin Šangu.“

„Ani se mi nechce věřit, že ji po tolika letech konečně uvidím,“ řekl Čchin Šang s očima zapíchnutýma do monitoru videa, přijímajícího záběry kamer z automatické sondy MOV, plující nad potopeným vrakem.

„Máme štěstí, že je tu hloubka jen tři sta čtyřicet stop. Kdyby šla opravdu ke dnu u chilského pobřeží, museli bychom pracovat v hloubce deset tisíc stop.“

„Zdá se, že je trup roztržený na dvě části.“

„To není nic neobvyklého u lodí, které přepadne bouře na Velkých jezerech,“ vysvětloval Čen Jang. „Legendární loď na přepravu rudy Edmund Fitzgerald se také potopila a rozlomila.“

Po dobu pátrání Čchin Šang neúnavně rázoval po palubě v kormidelně. Kapitánovi i lodním důstojníkům připadal netečný, ale pod chladným zevnějškem mu adrenalin bouřil jako šílený. Čchin Šang nevynikal trpělivostí. Nenáviděl nic nedělat a jenom čekat, zatímco loď brázdila tam a zpátky, dokud konečně nenarazila na loď, o které doufal, že je to *Princezna Ju-wan*. Zdlouhavé pátrání představovalo muka, bez kterých by se rád obešel.

Jade Adventurer zdaleka nevypadala jako běžná průzkumná a záchranná loď. Její elegantní nástavba a dvojitý katamaranový trup jí spíš dodávaly vzhled drahé jachty. Jedině portálový jeřáb na zádi, stylizovaný do tvaru písmene „A“, naznačoval, že je něco víc než výletní loď. Trupy měla natřené modře, s červeným pruhem podél hlavních linií. Svrchní část zářila bílou barvou.

Velká loď dlouhá přes sto metrů, elegantní a poháněná brutální silou mohutných motorů, představovala zázrak techniky a od kýlu po nejvyšší palubu byla naložena nejnovější a nejdokonalejší výbavou a přístroji. Představovala Čchin Šangovu pýchu a radost, vždyť byla navržena a postavena podle jeho specifických požadavků právě pro tento okamžik, pro záchranu *Princezny Ju-wan*.

Loď dorazila na místo časně ráno na základě přibližné pozice, kterou získal profesor Čchu Jang od St.Juliena Perlmuttera. Čchin Šangovi se ulevilo, že v dosahu dvaceti mil zaznamenal jenom dvě plavidla. První byla loď na dopravu rudy, mířící do Chicaga, druhou Čen Jang identifikoval jako průzkumné plavidlo vzdálené jen tři míle. Natáčelo se k nim celou šíří pravoboku a s neobyčejnou ospalostí mířilo opačným směrem.

Jade Adventurer, která používala stejnou techniku a vybavení jako Pitt a posádka *Divercity*, byla teprve ve třetí hodině pátrání, když operátor magnetometru oznámil cíl. Pro zlepšení kvality záznamu nad ním projeli ještě čtyřikrát, než mohl sonarový technik bezpečně potvrdit, že na dně mají loď, svými rozměry odpovídající *Princezně Ju-wan*, i když rozlomenou. Potom přes bok složili podvodní robot ROV čínské výroby a spustili ho k vraku.

Po další hodině pozorného sledování monitoru Čchin Šang vyštěkl: „Tohle nemůže být *Princezna Ju-wan*! Kde je její náklad? Nevidím nic, co by potvrdzovalo zprávy o dřevěných bednách, ve kterých byly památky uloženy.“

„Divné,“ zamumlal Čen Jang. „Ocelové pláty trupu a nástavby jsou rozházené kolem trupu. Vypadá to, jako by se roztrhla na kousky.“

Čchin Šangovi zbledl obličej. „Tenhle vrak nemůže být *Princezna Ju-wan*,“ opakoval.

„Posuňte robot podél zádi,“ nařídil kapitán operátorovi.

Po několika minutách se malé podvodní zařízení zastavilo a operátor zaměřil kameru na nápis napříč zádě. Nebylo možné zmýlit si jméno *PRINCEZNA JING-TI, ŠANGHAJ*.

„Je to moje loď!“ Při pohledu na monitor se v Čchin Šangových očích objevil zoufalý výraz.

„Je možné, že by ji někdo vybral, aniž byste o tom věděl?“ zeptal se Čen Jang.

„To není možné. Žádný poklad tak obrovský by nešlo ukrývat tak dlouhé roky. Alespoň jednotlivé kusy by se určitě někde objevily.“

„Mám nařídít posádce, aby připravila miniponorku?“

„Ano, ano,“ nedočkavě souhlasil Čchin Šang. „Musím se podívat zblízka.“

Čchin Šang si najal vlastní inženýry, aby zkonstruovali miniponorku, která dostala anglické jméno *Sea Lotus*. Postavila ji jedna francouzská společnost, která se specializovala na výrobu zařízení pro práci v mořských hlubinách. Osobně dohlížel na každý detail její stavby. Na rozdíl od jiných miniponorek, kde se pohodlí posádky podřizuje požadavkům na technické vybavení, *Sea Lotus* vypadala spíš jako kancelář než stísněná komůrka pro vědeckou práci. Pro Čchin Šanga představovala zábavní lodičku. Naučil se ji řídit a hned po její dostavbě ji často proháněl hongkongským přístavem a vznášel požadavky na její vylepšení podle jeho vlastních potřeb.

Objednal ještě jednu miniponorku, nazvanou *Sea Jasmine*. Měla sloužit jako záloha pro případ, že by *Sea Lotus* měla během ponoření mechanické problémy.

O hodinu později už Čchinova soukromá miniponorka vyjela z úložného prostoru na zád' záchranné lodi a byla umístěna vedle modernistického jeřábu, který ji měl spustit do vody. Po kontrole všech systémů se její kopilot postavil vedle poklopu a čekal, až Čchin Šang nastoupí.

„Budu ji řídit sám,“ pronesl panovačně.

Kapitán Čen Jang se na něj z paluby podíval. „Považujete to za moudré, pane? Přece jen jsou to tady pro vás neznámé vody.“

„Zato jsou mi známé operační systémy na *Sea Lotus*. Zapomínáte, kapitáne, že jsem ji sám stvořil. Sestoupím dolů sám. Je na mně, abych jako první spatřil poklady, které byly naší zemi uloupeny a tak dlouho upírány. O tomto okamžiku jsem příliš dlouho snil, než abych se o něj s někým dělil.“

Čen Jang pokrčil rameny a neřikal nic. Jen lehce pokynul kopilotovi, aby ustoupil, když Čchin Šang sestupoval po žebříku věží, jež měla bránit rozbouřené vodě, aby vnikla otevřeným poklopem dovnitř do řídicího centra a tlakové komory. Uzavřel a zabezpečil poklop a zapojil životně důležité systémy.

Pro plavidlo postavené tak, aby vydrželo obrovský tlak v osmikilometrové hloubce pod hladinou, je sestup do 430 stop dětskou hrou. Seděl v pohodlném křesle podle vlastního návrhu, sledoval řídicí panel a vyhlížel oknem v přední ponorky.

Sea Lotus vyzdvihl jeřáb; přenesl ji přes prodlouženou zád', chvíli počkal, než pominul její kolébavý pohyb, a uložil ji do jezera Michigan. Potápěči uvolnili vytahovací lana a naposledy plavidlo zkontrolovali zvenčí, než ho Čchin Šang navede do chladných hlubin.

„Lana jsou uvolněná a můžete sestupovat,“ ozval se Čen Jangův hlas z amplionu.

„Naplňuji balastní nádrže,“ odpověděl Čchin Šang.

Čen Jang byl ovšem příliš zkušeným námořním důstojníkem na to, aby svému zaměstnavateli dovolil překračovat jeho pravomoci jako kapitána *Jade Adventurer*. Otočil se k jednomu důstojníkovi a vydal rozkaz, který už Čchin Šang neslyšel: „Připravte jako bezpečnostní zálohu *Sea Jasmine* ke spuštění.“

„Očekáváte potíže, pane?“

„Ne, ale nesmíme připustit, aby se Čchin Šangovi něco stalo.“

Sea Lotus brzy zmizela z dohledu pod vlnami a zahájila pomalý sestup na dno jezera. Čchin Šang hleděl vyhlídkovým oknem do temně zelených vod, které jakoby kouzlem zčernaly, a spatřil svůj vlastní odraz uvnitř tlakové komory. Oči měl chladné, ústa jen tenkou čárku, úsměv žádný. Během jediné krátké hodiny se z člověka plného sebevědomí změnil v někoho, kdo vypadá nemocně, unaveně a zmateně. Ani trochu se mu nelíbilo, co viděl v nezřetelné tváři, jež na něj zírala zpět zdánlivě z okolních hlubin. Co si pamatoval, bylo to poprvé v jeho životě, kdy měl tak silný pocit nejistoty. Ty poklady musí být někde uvnitř rozlomeného tělesa, říkal si znovu a znovu, zatímco jeho ponorka klesala hloub a hloub do chladných vod jezera. Musí tam být. Bylo nepředstavitelné, aby k nim někdo dorazil dřív.

Sestup trval jen deset minut, ale Čchin Šangovi i vteřiny plynuly jako hodiny. Chvilí zíral do čisté černoty, pak rozsvítil vnější světla. Uvnitř už také začínalo být chladno, proto nastavil malé vytápěcí zařízení na přijatelnou teplotu. Ozvěnový hloubkoměr ukazoval, že dno se už rychle blíží. Aby zpomalil sestup, pustil do balastních nádrží trochu stlačeného vzduchu. Při hloubkovém potápění pod tisíc stop by odhodil zátěže, připevněné ke kýlu ponorky.

Ve světlech se zjevilo hladké, pusté jezerní dno. Vyrovnal tlak v balastních nádržích a zastavil se na pět stop nad dnem. Pak Čchin Šang uvedl do chodu motory a začal opisovat široké kruhy. „Jsem u dna,“ oznámil pomocné posádce na hladině „Můžete zjistit, v jaké jsem poloze vzhledem k vraku?“

„Sonar vás zobrazuje pouze čtyřicet metrů západně od pravoboku hlavní části vraku,“ odpověděl Čen Jang.

Čchin Šangovi se samým očekáváním rozbušilo srdce. Stácel *Sea Lotus*, až plula souběžně s trupem, pak navedl ponorku vzhůru na úroveň zábradlí ohraničujícího nákladní palubu přídě. Spatřil nákladní jeřáby, tyčící se z šera, a zatočil, aby se jim vyhnul. Teď byl přímo nad jedním nákladním prostorem. Chvilí nechal ponorku vznášet a zvedl její zád', aby světla mířila dolů. Upřel oči do tmy a zahlédl zejícího prostoru.

V nepředstavitelné hrůze zjistil, že je prázdná.

Potom se cosi pohnulo. Nejdřív si myslel, že je to ryba, pak se to ale vynořilo z temnoty nákladního prostoru a zhmotnilo v nepředstavitelné monstrum, stvoření, které nepatří na tento svět. Pomalu to stoupalo, zdánlivě se to vznášelo a jako příšera z tajemných hlubin se to pohnulo směrem k ponorce.

Nahoře na hladině kapitán Čen Jang pozoroval, jak výzkumná loď, kterou už spatřil dřív, otočila o devadesát stupňů a míří k *Jade Adventurer*. Když se teď otočila přídíl, zatímco dosud se vystavovala bokem, odhalila za sebou kutr Pobřežní stráže Spojených států, dosud skrytý za ní. Obě plavidla se vydala plnou rychlostí k čínské havarijní lodi.

54

Čchin Šang vypadal jako někdo, kdo právě spatřil nehlubší jámu pekelnou a vůbec se mu tam nechce setrvávat. Tvář měl bílou a ztuhlou jako ze zatvrdlé malty. Pot se mu lil po čele a oči mu zkalily překvapení a šok. Po celý život držel své emoce pod kontrolou, teď však byl najednou zcela ochromený. V hrůze zíral na žlutou a černou příšeru s hlavou jako velká bublina a na tvář uvnitř, která se najednou roztáhla příšerným úsměvem. A pak rozeznal známé rysy.

„Pitt!“ vydral ze sebe rozechvěle.

„Ano, jsem to já,“ odpověděl Pitt prostřednictvím podvodního komunikačního systému uvnitř Newsuitu. „Slyšíte mě, je to tak, Čchin Šangu?“

Trauma, způsobené nejprve nevěřícíností a potom ošklivostí z toho, kdo vlastně to stvoření je, vypustilo novou dávku jedu do Čchin Šangových žil a šok přešel v divokou nenávist. „Slyším vás,“ řekl pomalu a ocelovou vůlí už zase začínal ovládat své myšlenky. Neptal se, odkud se tady Pitt bere a co tu dělá. Čchin Šang měl na mysli pouze jedinou otázku.

„Kde je poklad?“

„Poklad?“ zeptal se Pitt a jeho tvář v průhledné bublině kulovité helmy Newsuitu měla najednou přihlouplý výraz. „Žádný poklad nemám.“

„Co se s ním stalo,“ trval na svém Čchin Šang a v očích už se mu zračil bolestný výraz, jak na něj doléhalo chladné vědomí porážky. „Co jste udělal s historickými poklady mé vlasti?“

„Uložil jsem je na místo, kde budou v bezpečí před takovými lumpy jako vy, co si je chtějí přivlastnit sami pro sebe.“

„Jak?“ zeptal se prostě.

„Se štěstím a za pomoci spousty poctivých lidí,“ úsečně odpověděl Pitt. „Když se mým přátelům podařilo nalézt svědka, který přežil katastrofu, a ten nám ukázal cestu, dal jsem dohromady záchranný projekt, ve kterém se NUMA spojila s vojenským námořnictvem a Kanadany. Společně se nám to povedlo už deset dní předtím, než jsme vyrazili polohu *Princezny Ju-wan* vašemu člověku, myslím, že se jmenuje Čchu Jang. A pak už šlo jen o to posadit se a čekat, až se tu objevíte. Věděl jsem, že jste tím pokladem posedlí. Čtu si ve vás jako v knížce, Čchin Šangu. A teď nastal čas skládat účty. Tím, že jste se vrátil do Spojených států, jste propásl poslední šanci v životě. Naneštěstí, protože tento svět trpí nedostatkem cti a morálky, díky svým penězům a vlivu se možná vyhnete vězení. Ale výš už se nevyšplháte, Čchin Šangu, teď už vás čeká smrt. Jako odplata za všechny ty nevinné lidi, co jste nechal povraždit.“

„Vaše představy jsou směšné, Pitte!“ Čchin Šangův hlas zněl výsměšně, prozrazovaly ho ale oči, v jejichž hlubinách se zračila nejistota. „A kdo se podle vás má postarat o to, abych tady zhynul?“

„Čekal jsem na vás,“ řekl Pitt a v zelených očích měl nenávist. „Nedalo se pochybovat, že přijдете na tuhle schůzku se smrtí, a že přijдете sám.“

„Už jste skončil? Chcete mě snad k smrti unudit?“

Čchin Šangovi bylo jasné, že jeho život visí na vlásku, ale pořád si nedovedl představit, jak by měl zemřít. Přestože ho Pittova uvolněnost zneklidňovala, síla jeho pudu sebezáchovy pomalu vytlačovala předchozí obavy. Když si uvědomil, že Pitt nemá žádnou zálohu na hladině, jeho naděje ještě vzrostly. Potápěč v Newsuitu nemůže klesat do hlubin a vystupovat na hladinu bez kabelů. Je potřeba ho spustit a vytáhnout pomocí zvedáků na palubě mateřské lodi. Pupeční šňůra slouží i jako komunikační linka. Bez takové pomoci z hladiny Pitt už teď hrál o čas a za chvíli bude úplně bezmocný.

„Nejste takový chytrák, jak si myslíte,“ řekl Čchin Šang, ve tváři stále pobledlý. „Jak já to vidím, jste to vy, koho čeká smrt. Ten váš chytrý potápěčský aparát proti ponorce? Máte asi takovou šanci jako lenochod proti medvědovi.“

„Klidně to zkusím.“

„A kde máte podpurnou loď?“

„Žádnou nepotřebuji,“ se znepokojivou nonšalancí prohodil Pitt. „Přišel jsem ze břehu.“

„Na člověka, který už nikdy neuvidí svítit slunce, máte až moc humoru.“ Zatímco Čchin Šang mluvil, ruce nenápadně přesouval k pákám, ovládajícím vnější manipulační ramena ponorky a jejich čelisti. „Můžu teď klidně odhodit zátěž, vyplavat na hladinu a nechat vás tady osudu. Nebo také můžu zavolat své posádce, ať sem spustí pomocnou ponorku.“

„To není fér. To už by byli dva medvědi na jednoho lenochoda.“

Ta jeho chladnokrevná neústupnost je naprosto nelidská, říkal si Čchin Šang. Něco tady asi nehraje. „Až moc si věříte,“ řekl, aby měl čas zvážit vlastní šance.

Pitt zvedl jednu manipulační paži Newsuitu a ukázal mu malou, vodotěsnou krabičku s anténou. „Kdybyste se divil, že už jste dlouho neslyšel své přátele tam nahoře, tak tahle hračka ruší jakékoli spojení do pěti set stop.“

Tím se konečně vysvětlilo, proč nedostával hlášení z paluby *Jade Adventurer*. To ale nedokázalo nic změnit na Čchin Šangovu rozhodnutí pomstít se Pittovi.

„To už je naposled, co jste se míchal do mých záležitostí.“ Čchin Šangovy prsty sevřely páky, ovládající chod lodních šroubů a pohyb vnějších manipulačních ramen. „Nehodlám už s vámi ztrácet ani minutu. Musím se poohlédnout, kam jste ukryl poklad. Sbohem, pane Pitte, odhazuji zátěž a vracím se na hladinu.“

Pitt moc dobře věděl, co teď přijde. I když je dělila temná voda, v Čchin Šangových očích postřehl náhlý záblesk. Nastavil manipulační paži, aby si chránil zranitelnou bublinu čelní masky, a spustil dva malé motory, zavěšené po obou stranách u pasu Newsuitu. Reagoval přesně ve stejném okamžiku, kdy ponorka vyrazila vpřed.

Tuhle bitvu nemohl Pitt vyhrát. V jedné vteřině se miniponorka vznášela na místě, v následující už se na něj vrhla. Jeho malá manipulační klepeta se nedala srovnat s mnohem většími čelistmi na ramenech ponorky. Čchin Šangův stroj se také mohl pohybovat dvakrát rychleji než Newsuit. A jestli mechanické čelisti miniponorky prokousnou Newsuit, bude po všem.

Pittovi nezbyvalo než přihlížet, jak se velké a odporé manipulační paže roztahují a chystají se ho smrtelným stiskem sevřít z obou stran, svírat, dokud se oblek neprotřhne a dovnitř nevtrhne voda. Kdyby se tohle stalo, pro Pitta by to znamenalo příšernou smrt.

Neměl chuť čekat, až mu voda zavalí hrdlo a plíce. Samotný prudký náraz tlaku by mu připravil nesnesitelné poslední okamžiky na tomto světě. Už dvakrát se téměř utopil a vůbec se mu nechtělo to opakovat. Rozhodně ho ani ve snu nenapadlo, že by měl zmučený a zoufalý umírat a nemít na dohled nikoho jiného než svého nejhoršího nepřítele.

Pitta napadlo popohnat Newsuit vpřed a vlastními manipulačními klepety rozbít okno miniponorky. Byla ale krátká a jediné rameno ponorky by je snadno odrazilo stranou. Navíc ani v nejmenším neplánoval agresivní útok na Čchin Šanga. Zíral do páru smrtících čelistí a v Čchin Šangově tváři zároveň spatřil škodolibou zlobu. I když to byl jen marný pokus, se svým nemotorným oblekem zamenévroval dozadu.

Donutil článkované klouby Newsuitu sklonit se a do manipulačních klepet sevřel krátký kus trubky z trosek na palubě. Rozehnal se, aby odrazil vražedné paže ponorky. Bylo to skoro směšné gesto. Čchin Šang naváděl drapáky proti Pittovi z obou stran. Skoro jako by bral dítěti cukrátko, popadl trubku a vyrvál ji Newsuitu z klepet. Kdyby tu byli nějací diváci, mohlo by se jim zdát, že jde o zpomalený balet dvou nemotorných zvířat. Všechny pohyby v takové hloubce brzdil tlak okolní vody.

Pak najednou Pitt ucítil, že Newsuit už nemůže ustupovat dál. Narazil na pažení nástavby na *Princezně Ju-wan*. Nebylo kam uhnout před útokem. Nerovný souboj trval jen osm nebo devět minut. Jeho sadistický soupeř se blížil, připraven ho zabít, a Pitt mohl jasně pozorovat satanský škleb v jeho tváři.

Pak, úplně náhle a bez nejmenšího varování, se jako velký mrchožravý sup z nicoty vynořil velký stín.

Giordino, natažený na břicho v miniponorce ve tvaru malého letadla s krátkými, silnými křídly a ocasní částí, sklonil Sapho IV dolů a spustil se za *Sea Lotus*. S hrozivým soustředěním popadl řídicí páky, kterými ovládal svěrákový dráp vystupující ze spodní části plavidla. Dráp svíral malý balónek, ne víc než tři palce v průměru, spojený s podtlakovým čerpadlem. Čchin Šang, soustředěný na to, jak zabít Pitta, si ničeho nevšiml. Giordino přitiskl balónek s přísavným systémem k tlakovému trupu Číňanovy ponorky a počkal, až přilne. Strhnul Sapho IV prudce vzhůru, zabral dozadu a zase se vytratil do tmy.

O dvacet vteřin později se vodou rozlehla rána. *Sea Lotus* se otřásla, ale Čchin Šang zpočátku nevěděl, oč jde. Až pozdě mu došlo, že Pittova statečná obrana v nerovném boji měla jen odvést jeho pozornost od útoku z jiné strany. A pak v narůstající hrůze pozoroval pavučinu jemných prasklin ve svrchní stěně tlakové komory. Najednou se dovnitř začala valit voda. Tlaková komora vydržela a nezhroutila se dovnitř, ale postupující záplava už prokazovala svou ničivou sílu.

Čchin Šang ztuhl leknutím. Voda stoupala výš a výš a postupně zaplavovala malý interiér jeho ponorky. Horečně uvedl do chodu pumpy na vyprazdňování balastních nádrží a trhnul pákou na uvolnění těžkých závaží pod kylem. *Sea Lotus* líně povystoupila o několik stop vzhůru, pak ale přitékající voda neutralizovala její vztlak. Pomalu začala klesat, až v mraku bahna dosedla na jezerní dno.

V panickém strachu, který už mu zastřel mozek, se Čchin Šang zoufale snažil otevřít vnější poklop a, i když to bylo šílené, vyplavat na hladinu vzdálenou celých 430 stop. Bylo to marné, už vzhledem k obrovskému vnějšímu tlaku.

Pitt v Newsuitu se vynořil z mraku zvířeného bláta a podíval se oknem miniponorky. Připomněl si pohled na těla roztroušená v hlubinách jezera Orion. Uvnitř se čínský superzločinec natahoval ke stále se zmenšující vzduchové kapse, lapal po posledním nadechnutí, až konečně mu ledová jezerní voda zaplnila nos a otevřená, ječící ústa. Jekot po chvíli ustal a jediný zvuk ze *Sea Lotus* vydávaly unikající vzduchové bubliny. A pak, jako na povel, halogenová světla zablikala a zhasla a celou miniponorku uvrhla do naprosté temnoty.

Uvnitř Newsuitu se Pitt přišerně potil. Stál na dně jezera a s krutým uspokojením pozoroval Čchin Šangovu podvodní hrobku. Milionářský magnát, který ovládal, zotročoval a vraždil tisíce nevinných lidí, odešel na věčnost v hlubinách, těsně vedle lodi, jejímiž poklady byl posedlý po většinu dospělého života. To je docela případný konec, řekl si Pitt bez sebemenšího náznaku výčitek.

Když se opět objevil Giordino v Sapho IV, podíval se vzhůru. „Že sis ale dal na čas. Málem mě zabil.“

Giordino se s ponorkou snášel tak dlouho, až se s Pittem viděli tvář v tvář přes ochranné průhledné štíty, vzdálené od sebe ne víc než dvě stopy. „Chtěl bych ti říct, jak ohromně se mi to představení líbilo,“ zasmál se. „Kdyby ses jen viděl, jak si v tom nemotorném oblečení hraješ na Errola Flynna, s trubkou místo meče.“

„Příště tu horší roli dostaneš ty.“

„Čchin Šang?“ zeptal se Giordino.

Pitt ukázal klepetem na nehybnou miniponorku. „Je tam, kam patří.“

„Jak seš na tom se vzduchem?“

„Necelých dvacet minut.“

„Tak už tady nemůžeme lelkovat. Stůj a nehýbej se, já ti na helmu připojím hák a pak tě vytáhnou na hladinu.“

„Ještě ne,“ řekl Pitt. „Mám tu ještě něco málo na práci.“

Nastartoval malé motorky Newsuitu a tak dlouho plul kolem boku nástavby, až se dostal do kormidelny. Lodní přepážky byly rozřezané, aby se dovnitř usnadnil přístup a z chodbiček i kajut se daly vynést poklady, které tu byly natěsnané. Rychle si prohlédl náčrtek vnitřních prostor lodi, přilepený uvnitř bublinové helmy, a začal se z kormidelny prodírat kolem kapitánské kajuty do té, co byla hned za ní. Nábytek byl kupodivu skoro nedotčený a nerozházený po malém prostoru. Už po několika minutách Pitt našel, co tu hledal. Z opasku na potápěčském obleku vytáhl malý sáček a naplnil ho věcmi z jednoho kouta kajuty.

„Měl bys už sebou hodit,“ ozval se Giordinův varovný hlas.

„Jsem na cestě,“ souhlasil Pitt.

Zbývaly jen tři minuty, když se Sapho IV z Newsuitu postupně vynořily na hladinu a nechaly se vytáhnout na palubu. Sotva technici vyprostili Pitta z velkého potápěčského obleku, podíval se na Čchin Šangovu *Jade Adventurer*. Skupina z lodi Pobřežní stráž běžně prohlédla lodní dokumenty a pak jí nařídila zmizet z amerických vod.

Když už byl konečně volný a převlečený do pohodlného oblečení, Pitt se unaveně sklonil přes zábradlí a zadíval se dolů do vody. Julia se k němu přiblížila, ze zadu ho objala a spojila obě paže na jeho břicho. „Měla jsem o tebe strach.“

„Věřil jsem Alovi a Rudimu, ti nikdy nezklamou.“

„Čchin Šang je mrtvý?“ zeptala se, i když si odpověď byla jistá.

Podržel si její hlavu v rukou a zadíval se jí do šedých očí. „Je už jen zlá vzpomínka, na kterou nejradši zapomenout.“

Stáhla se a tvář měla náhle rozrušenou. „Jestli se o tom někdo doví, budeš mít vážné potíže s vládou.“

I když byl úplně vyždímaný, Pitt zaklonil hlavu a hlasitě se zasmál. „S vládou já mám pořád vážné potíže.“

EPILOG

FRITZ

55

31. červenec 2002 Washington, D.C.

Ve své úřadovně v tajných obytných prostorách ve Fort McNair prezident Dean Cooper Wallace obvykle pracoval dlouho, tak nepovažoval za nějakou obtíž vůči členům svého štábu nebo návštěvníkům, že si je zval na schůzky uprostřed noci. Když nově jmenovaný šéf jeho štábu Harold Pecorelli uvedl komisaře Duncana Monroea, admirála Sandeckera a Petera Harpera, ani nevstal od stolu. Dokonce je nevyzval, ať se posadí.

Wallace byl mrzutý.

Zpravodajská média ho přibíjela na kříž za jeho vztahy s Čchin Šangem, právě obviněným ze spiknutí, ničení federálního majetku a za mrtvé na řece Mississippi. A co bylo ještě horší, čínští předáci vystavili Čchin Šanga na obětní oltář a popřeli, že by s ním byli v jakémkoli spojení.

Šéf Čchin Šangovy lodní společnosti zmizel a dokonce ani čínská vláda nevěděla, kam se poděl. *Jade Adventure* byla stále ještě na moři, na zpáteční cestě do Číny. Už od jezera Michigan dodržoval kapitán Čen Jang rádiový klid, protože to nechtěl být právě on, kdo oznámí Čchin Šangovu smrt v rukou Američanů.

Zároveň ale Wallace velice těšilo tvářit se, že to byl on, kdo hrál klíčovou roli v objevení a záchraně čínských kulturních pokladů. Začala už i jednání o jejich vrácení do kontinentální Číny. Fotoreportéři a televizní kameramani měli napilno, aby veřejnosti představili neuvěřitelné sbírky předmětů, vyjmutých z původních týkových beden a připravených ke konzervaci. A kosti Pekingského člověka se staly mezinárodní senzací.

Na radu, že není v jeho zájmu jakkoli zasahovat, se Wallace držel stranou, když INS a FBI ruku v ruce po celé zemi pozatýkaly na tři sta předáků a členů čínských gangů a pohnaly je před soud. Tisíce ilegálních přistěhovalců, pracujících prakticky v otroctví, skončilo v celách, aby byli později deportováni zpátky do Číny. Příliv ilegálů z Asie sice nešlo docela zastavit, ale rozsah pašeráckých operací se drasticky snížil.

Prezidentovi nejbližší poradci, kteří se poučili z nedbalosti předchozího šéfa štábu Bílého domu v zahlazování nepříjemných skutečností, Wallaceovi prostě doporučovali přiznat chyby, ale neomlouvat se. Nesprávné úsudky vycházely z přesvědčení, že to vše se dělo v zájmu země. Na plný plyn už se rozjela operace na likvidaci škod, jejímž cílem bylo vyhnout se jakékoli kritice na cestě k prezidentovu zvolení do druhého funkčního období.

„Překročil jste pravomoci své funkce, a to velmi výrazně,“ prohlásil Wallace a zaměřil svůj hněv na Monroea. „A udělal jste to, aniž byste o svých záměrech informoval kohokoli v mém úřadě.“

„Pane, nedělal jsem víc než práci, kterou jsem pověřen,“ rezolutně odpověděl Duncan.

„Čína představuje velkou scénu budoucnosti pro americkou ekonomiku a vy jste ohrozil těsné vzájemné vztahy mezi našimi zeměmi, na jejichž upevnění jsme pracovali. Budoucnost Spojených států závisí na světovém systému volného obchodu a Čína představuje životně důležitý krok k tomuto cíli.“

„Ale ne, pane prezidente,“ se svou obvyklou netrpělivostí řekl Sandecker, „pokud to znamená zaplavit naši zemi ilegálními přistěhovalci.“

„Nejste žádní experti na zahraniční politiku ani ekonomové,“ chladně pronesl Wallace. „Vaším úkolem, Duncane, je správně vyřizovat imigrační procedury. A vaším, admirále, vést oceánské vědecké projekty.“

Sandecker pokrčil rameny a potom shodil bombu. „Přiznávám, že vědečtí pracovníci a technici NUMA nejsou od toho, aby likvidovali zločince, ale...“

„Co to tu říkáte?“ rozkřikl se Wallace. „Co tím naznačujete?“

S hranou nevinností Sandecker odpověděl: „Vás o tom neinformovali?“

„Neinformovali o čem?“

„O nešťastné nehodě, při níž Čchin Šang přišel o život.“

„Je mrtvý?“ zasípěl Wallace.

Sandecker vážně přikývl. „Ano, pravděpodobně podlehl dočasnému pomnutí smyslů a u vraku *Princezny Ju-wan* záutočil na mého ředitele zvláštních projektů, který pak v sebeobraně musel Čchin Šanga zabít.“

Wallace nebyl schopen pohybu. „Máte vy vůbec představu, co jste to spáchali?“

„Pokud si nějaké monstrum zasloužilo likvidaci,“ sžíravě ho odrazil Sandecker, „byl to Čchin Šang. A mohu dodat, že jsem hrdý na to, že se o to postarali moji lidé.“

Dřív, než mohl prezident vyhodit admirála ze dveří, vskočil do debaty Peter Harper. „Dostal jsem zprávu od CIA, že někteří členové čínské vlády se sami chystali dát Čchin Šanga zavraždit. Hodlají znárodnit jeho loďařskou a námořní společnost a sloučit ji se státní China Marine. Není důvod se domnívat, že skončují s pašováním ilegálů, ale bez Čchin Šanga už nebudou moci operovat tak efektivně a v takovém rozsahu. To všechno je pro nás výhodou.“

„Musíte si uvědomit, pánové,“ diplomaticky do toho vstoupil Pecorelli, „že prezident má dlouhodobou politiku, kterou je třeba respektovat bez ohledu na to, jak se může zdát nepopulární.“

Sandecker se po Pecorellim ostře podíval. „Pro nikoho už není žádné tajemství, Harolde, že Čchin Šang jednal jako prostředník mezi Bílým domem a ilegálními čínskými zájmovými skupinami.“

„Ale to je úsudek, založený na naprosto mylných informacích,“ odpověděl Pecorelli a neurčitě pokrčil rameny.

Sandecker se znovu obrátil k prezidentu Wallaceovi. „Místo toho, abyste nás sem tahal a kopal nás do zadků, měli bychom spíš dostat čestné medaile za to, že jsme se vypořádali s takovou hrozbou pro národní bezpečnost a položili vám jeden z největších pokladů k nohám.“

„Když jim ho vrátíte, u Číňanů tím určitě zabodujete,“ dodal Monroe.

„Ano, ano, to je velká událost,“ neochotně připouštěl Wallace. Z kapsy saka vytáhl kapesník a začal si jím osušovat horní ret. Pak vemlouvavě pokračoval v obhajobě svých rozhodnutí. „Musíte se na mezinárodní situaci podívat mýma očima. Právě bilanci

mezi stovkou nejružnějších obchodních ujednání s Čínou, která mohou americké ekonomice přinést miliardy dolarů a americkým dělníkům statisíce pracovních příležitostí.“

„Proč by ale američtí daňoví poplatníci měli pomáhat Číně, aby se stala globální velmocí?“ zeptal se Harper.

„Když nic jiného,“ přeskočil Monroe na jiné téma, „poskytněte INS alespoň víc pravomocí v boji s ilegálním přistěhovalectvím. Podle posledního odhadu je ve Spojených státech přes šest milionů ilegálů. Podařilo se nám uvést do chodu solidní programy na zastavení téhle záplavy přes hranici s Mexikem, ale pašování Číňanů přes moře je mnohem dokonalejší a žádá si výraznější opatření.“

„Možná by bylo nejlepší je všechny amnestovat,“ nadhodil Wallace, „a nechat to tak.“

„Myslím, že si neuvědomujete vážnost této situace pro naše vnuky, pane prezidente,“ vážně pronesl Monroe. „V roce dva tisíce padesát dosáhne americká populace tří set šedesáti milionů lidí. Za dalších padesát let, s ohledem na míru porodnosti a imigraci, ať legální nebo nelegální, to už bude půl miliardy. A dál už ta čísla stoupají horentní měrou.“

„Jedině světová válka nebo morová epidemie by mohly zastavit světovou populační explozi,“ odporoval Wallace. „A dokud jsme schopní se uživit, nevidím žádné souvislosti.“

„Viděl jste už předpovědi analytiků a demografů CIA?“ zeptal se Sandecker.

Wallace potřásl hlavou. „Nevím, o kterých předpovědích to mluvíte.“

„Vyhledky na budoucí rozpad Spojených států v té podobě, jak je známe.“

„Směšné.“

„Časem budou Číňané kontrolovat západní pobřeží od San Franciska po Aljašku a Hispánci ovládnou území od Los Angeles po Houston.“

„Už se nám to odehrává před očima,“ přidal se Harper. „Do samotné Britské Kolumbie už proniklo tolik Číňanů, že tam ovládli i politický život.“

„Nedovedu si představit rozdělení Spojených států,“ řekl Wallace.

Sandecker se na něj na chvíli zadíval. „Žádná země ani civilizace netrvá věčně.“

Prezidentův nový šéf štábu, který nahradil Mortona Lairda, si odkašlal. „Nerad přerušuji, pane prezidente, ale už máte zpoždění na další schůzku.“

Wallace pokrčil rameny. „Takhle to je pořád. Je mi líto, pánové, že v této debatě nemohu pokračovat. Avšak, protože nesouhlasíte s mou politikou, nemám jinou volbu než požádat vás o rezignaci.“

Sandeckerovi ztvrdly oči. „Ode mne ji nedostanete, pane prezidente. Vím o příliš mnoha ukrytých mrtvolách, doslova. A jestli mě vyhodíte, naházím na Bílý dům tolik bláta, že ho vaši poradci budou odklízet ještě při příštích volbách.“

„Jsem zajedno s admirálem,“ přidal se Monroe. „INS a já už jsme toho spolu udělali tolik, že to nehodlám pustit nějaké politické loutce. Já a moji agenti jsme posledních šest let pracovali ruku v ruce, abychom konečně objevili světlo na konci tunelu. Ne, je mi líto, pane prezidente, ale já také neodstoupím bez boje.“

Bylo to zvláštní, ale ani tváří v tvář tak tvrdé opozici se Wallace nedal ovládnout zlostí. Na obou mužích viděl pevné odhodlání. Poznal, že to nejsou obyčejní úředníci, co se klepou o místa, ale odhodlaní vlastenci. Rozhodně to nebyli muži, se kterými by se chtěl pouštět do křížku, zvláště ne teď, když potřeboval pozitivní názory televize a tisku, aby uklidnil bouři. Odzbrojujícím způsobem se usmál.

„Žijeme ve svobodné zemi, pánové. Svou nespokojenost můžete vyjádřit i prezidentovi. Žádost o vaši rezignaci беру zpátky a v řízení obou vašich agentur vám dám volnou ruku. Ale varuji vás. Jestli mi v budoucnu některý z vás začne politicky škodit, nezaváhám ani minutu a budete oba na ulici. Řekl jsem to jasně?“

„Velice,“ řekl Sandecker.

„Naprosto jasně,“ souhlasil Monroe.

„Děkuji, že jste přišli a že jsme si to vyjasnili,“ řekl Wallace. „Rád bych řekl, že mě vaše návštěva těšila, ale nebyla by to pravda.“

Sandecker se ve dveřích zastavil. „Jedinou otázku, pane prezidente.“

„Ano, admirále?“

„Čínské historické poklady, které jsme vynesli z jezera Michigan. Kdy plánujete vrátit je Číňanům?“

„Až z nich vyždímá všechny politické protislužby, jaké můžu získat.“ Potom se Wallace samolibě usmál. „Ale nedostanou ani jediný kousek dřív, dokud nebudou vystaveny v Národní galerii a potom se nevydají na turné po všech velkých amerických městech. To si přece náš lid zaslouží.“

„Díky, pane. Blahopřeji vám k tak moudrému rozhodnutí.“

„No vidíte,“ s úsměvem řekl Wallace. „Nejsem taková příšera, jak jste si mysleli.“

Když Sandeckera, Monroea a Harpera deportovali zpátky do Bílého domu, Wallace řekl svému šéfovi štábu, že chce být chvíli sám. Seděl tam utopený v myšlenkách a uvažoval, jak asi ho budou soudit dějiny. Být tak jasnozřivý a mít schopnost číst v budoucnosti. Po takovém talentu bezesporu toužili všichni prezidenti, Washingtonem počínaje. Konečně s povzdechem zavolal Pecorelliho.

„Koho teď máme na programu?“

„Autoři vašeho projevu k Asociaci hispánsko-amerických středních škol požádali o několik minut.“

„Ano, to je významný projev,“ řekl prezident a myšlenkami se vrátil zpátky na zem. „Je to vynikající příležitost oznámit můj nový plán na založení agentury pro kulturu a umění.“

A svět v úřadovně prvního muže se vrátil do obvyklých kolejí.

56

„Jak ráda vás zas vidím,“ řekla Katie, stojící v otevřených dveřích. „Prosím, jen pojďte dál. Ian je vzadu na verandě, čte si ranní noviny.“

„Nezdržíme se dlouho,“ řekla Julia, když procházela chodbou. „S Dirkem musíme v poledne odletět zpátky do Washingtonu.“

Pitt následoval obě ženy do domu. Pod jednou paží nesl malou dřevěnou krabici. Prošli do kuchyně a na verandu s výhledem na jezero. Vítr byl ostřejší a na vlnách se vytvářely zpěněné hřebeny. Asi míli od břehu se větrem nechala unášet plachetnice. Gallagher vstal s novinami v jedné ruce.

„Dirku, Julie, díky, že jste se zastavili.“

„Mohu vám přinést trochu čaje?“ nabídla Katie.

Pitt by sice takhle ráno dal přednost kávě, ale jenom se usmál a řekl: „Moc rád.“

„Doufám, že jste nám přišli něco povědět o vyzvedávání pokladu,“ řekl Gallagher.

Pitt přikývl. „Právě proto jsme tady.“

Gallagher je gestem vyzval, aby se usadili kolem piknikového stolu na verandě. „Nechte odpočinout nohám.“

Zatímco se rozesazovali, Pitt si položil dřevěnou skříňku k nohám. Jen co se Katie vrátila s čajem, Pitt a Julia se rozpovídali o záchranném projektu a popsal některé z uměleckých skvostů, které opravdu viděli, protože jejich obaly se rozbily. Vynechali jen sebemenší zmínku o Čchin Šangovi, o němž Ian a Katie beztak nic nevěděli. Pitt vypravoval, jak Giordino objevil kosti Pekingského muže.

„Pekingský muž,“ pomalu opakovala Katie. „Toho si Číňané váží jako svého předka.“

„Zůstane nám alespoň část pokladu?“ zeptal se Gallagher.

Pitt potřásl hlavou. „Nemyslím. Slyšel jsem, že prezident hodlá celý poklad vrátit čínskému lidu, jen co bude vystaven na turné po celých Spojených státech. Kostí Pekingského člověka už jsou na cestě domů.“

„Jen si pomysli, Iane,“ s laskavým pohledem upřeným na manžela řekla Katie. „To všechno mohlo být naše.“

Gallagher se plácl do kolene a srdečně se zasmál. „Kam bychom to dali? Máme už těch čínských krámů po celém domě tolik, že bychom si mohli otevřít vlastní muzeum.“

Katie obrátila oči v sloup a pořádně plácla Gallaghera přes rameno. „Ty Irčáku stará, vždyť máš ty věci stejně rád jako já.“ Obrátila se k Julii. „Musíte Iana omluvit. To víte, jednou křupan, vždycky křupan.“

Pitt se sehnul, vzal ze země skříňku a předal ji Katie. „To je dárek pro vás od *Princezny Ju-wan*. Myslím, že vás potěší.“

„Doufám, že to není nějaký kus pokladu, to by byla krádež.“

„Ne, tohle patří vám.“

Katie pomalu, trochu váhavě otevřela víko skříňky. „Nechápu,“ řekla udiveně. „Vypadá to jako kosti nějakého zvířete.“ A pak spatřila malého zlatého draka na zašlém červeném koženém obojku. „Iane, Iane!“ vykřikovala, když najednou pochopila, o co jde. „Podívej, přinesli mi Fritze!“

„Takže se vrací domů ke své paní,“ řekl Gallagher a oči mu náhle zvlhly.

Katie, s očima plnými slz, obešla stůl a objala Pitta. „Děkuji, děkuji. Ani nevíte, co to pro mě znamená.“

„Jestli to nevěděš,“ řekla Julia a něžně se na Pitta podívala, „tak teď už to ví.“

Gallagher obejmul Katie kolem ramen. „Pohřbím ho k ostatním.“ Podíval se na Pitta a Julii. „Máme tu malý hřbitůvek, kde jsou všichni ti naši miláčci, co jsme je měli a zemřeli nám.“

Když odjížděli, Ian Hongkong Gallagher stál vedle Katie a ta se usmívala, usmívala a usmívala a mávala jim. Pitt zjistil, že tomu velkému Irčanovi závidí. Měl pravdu, on skutečně našel bohatství, aniž by musel vytahovat poklad *Princezny Ju-wan*.

„Jsou to skvělí lidé,“ řekla Julia a mávala na oplátku

„Musí to být krásné, zestárnout s někým, koho milujeme.“

Julia se zadívala na Pitta a oči se jí rozšířily překvapením. „Nevěděla jsem, že jsi tak sentimentální kluk.“

„Někdy mívám temné okamžiky,“ odpověděl jí se smíchem.

Zabořila se do sedadla a zadumaně se dívala oknem na stromy, které míjeli. „Přála bych si teď jet dál a dál a neletět do Washingtonu.“

„A co nás zastaví?“

„Jseš blázen? Mám práci v INS. Ty máš svou v NUMA. Naši šéfové už od nás čekají sáhodlouhé zprávy o záchraně pokladu a dalších bláznivých dramatech, kterými jsme prošli, abychom zastavili záplavu imigrantů. Zaměstnají nás tím nejmíň na několik týdnů, takže budeme šťastní, když se uvidíme na pár hodin o nedělích. A to ani bůh neví, co udělá ministerstvo spravedlnosti, až vyjde najevo, žeš pohřbil Čchin Šanga u vraku *Princezny Ju-wan*.“

Pitt neříkal nic. Sundal ruku z volantů, sáhl do vnitřní kapsy saka a podal Julii dvě obálky.

„Co je to?“ zeptala se.

„Dvě letenky do Mexika. Zapomněl jsem ti říct, že se do Washingtonu nevracíme.“

Zůstala s otevřenými ústy. „Jseš čím dál šílenější.“

„Až se toho někdy děším.“ Pak se zašklebil. „Neboj, ty moje hlavičko. Vyřídil jsem to jak s komisařem Monroem, tak s admirálem Sandeckerem. Máme požehnání pro desetidenní dovolenou. Zprávy počkají. Federální vláda nám neuteče.“

„Ale já nemám pořádné oblečení.“

„Koupím ti celý nový šatník.“

„Ale kam do Mexika? A co tam budeme dělat?“ najednou ji popadlo nadšení.

„Budeme,“ pronesl přesvědčivým hlasem, „ležet na pláži v Mazatlánu, popíjet margarity a pozorovat, jak nad Cortezovým mořem zapadá slunce.“

„Myslím, že to se mi bude líbit,“ řekla a přitiskla se k němu.

Sklonil hlavu a usmál se. „Tak nějak jsem měl pocit, že by mělo.“